

Giới thiệu Mối Tình Đầu Của Giáo Bá

Thể loại: Nguyên sang, Ngôn tình, Hiện đại, HE, Tình cảm, Ngọt sủng, Trọng sinh, Hào môn thế gia, Vườn trường, Nhẹ nhàng, Đô thị tình duyên, Nữ chủ.

Hán Việt: Bạch Nguyệt Quang Kiều Sùng Nhật Thường [Trọng Sinh] (giáo bá đích kiều nhuyển sơ luyện)

Lục Dĩ Hoài vì sự cố mà trở thành tàn tật. Cũng vì vậy tính tình kịch biến, mọi người đều nhận định cậu là một kẻ hung tàn, dễ kích động, mỗi lần như vậy đều cần người. Mọi người đều xem đây là ác ma.

Ngu Trà vì xinh đẹp động lòng người mà bị đưa đến Lục gia...

Không biết tại sao, mở mắt ra, lại trở về năm mười bảy tuổi.

Đêm đầu tiên đi đưa thuốc, Ngu Trà mặc váy ngủ, để lộ cánh tay tinh tế, giọng nói lại mềm mại: "Nếu cậu đau, thì hãy cắn chỗ này đi."

Nhan sắc khuyếch thành, nhu nhược động lòng người.

Xong việc, Lục Dĩ Hoài ngồi trên xe lăn bóp chặt cằm cô, ngữ khí hung dữ: "Lần sau có còn dám đến đưa thuốc nữa không?"

-

Ngày nọ, có bạn học nhìn thấy trên bàn Lục Dĩ Hoài có rất nhiều sách tâm lý.

Ngữ khí Lục Dĩ Hoài nặng nề: "Ghét bỏ tôi có bệnh sao?"

Ngu Trà: "Tôi sẽ bên cạnh cậu cùng nhau tốt lên."

Lục Dĩ Hoài dùng sức cắn môi cô: "Vậy cậu là thuốc chữa bệnh cho tôi."

-

"Lục Dĩ Hoài, chân cậu khỏe rồi có thể không ngồi xe lăn cả ngày được không?"

"Không thể, làm như vậy cô ấy sẽ đau lòng tôi."

-

Thiếu niên tàn tật x mỹ nhân kiều mềm

Chữa khỏi cứu rồi, ngọt sủng vườn trường văn, giai đoạn trước nam chính bị tàn tật, lúc sau sẽ tốt.

*Giáo bá ở đây chính là bạo chúa học đường, đại ca ở trường học hay ở t có cách gọi khác là anh đại ý.

Bạn đang đọc truyện *Mối Tình Đầu Của Giáo Bá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Hấn thích nhất là hôn cô

Cuối tháng tám, giữa mùa hè nóng bức, Ninh thành đột nhiên nổi một trận mưa to kéo dài nhiều ngày.

"Mẹ, sao nó vẫn chưa tỉnh lại?"

"Đừng nóng vội, hôm nay là ngày cuối cùng nó ở đây, con phải ráng nhịn, đừng để có việc ngoài ý muốn xảy ra, Lục gia muốn người."

"Có thể có gì ngoài ý muốn, nửa đời sau của nó cũng gắn liền với kẻ tàn tật kia, tên biến thái Lục Dĩ Hoài không biết sẽ làm ra cái gì..."

Lúc Ngu Trà tỉnh lại thì nghe được tiếng nghị luận ngoài cửa.

Cả người cô run lên, mở mắt ra nhìn thấy trần nhà và tấm đệm giường quen thuộc, đây là căn phòng cô đã ở khi sống tại Ngu gia.

Ngu Trà còn nhớ rõ mình đã được nhận nuôi từ cô nhi viện, trở thành con gái nuôi của Ngu gia, người ngoài đều cho rằng cô được sống như một công chúa, ngay cả cô cũng đã tự cho là vậy, lại chưa từng nghĩ rằng mình chỉ là một người hầu.

Cô được nhận nuôi là để giúp đỡ chị gái Ngu Minh Nhã ưu tú xinh đẹp, cũng là để làm lá chắn cho Ngu Minh Nhã.

Ngoài cửa truyền đến tiếng đập cửa cùng tiếng nói được đè thấp: "Trà Trà, con đã tỉnh chưa?"

Ngu Trà không nói chuyện, chỉ từ trên giường ngồi dậy.

Cô nhìn bàn tay của mình, tinh tế thon dài trắng nõn, móng tay được chăm sóc hoàn toàn mượt mà, cũng không có vết thương khi cô chạy trốn để lại.

Đây là bàn tay khi cô 17 tuổi.

Không phải cô đã chết sao?

Ngu Trà nhớ rằng mình bị trói lên, đôi mắt bị che lại, khuôn mặt bị rạch, thể thảm chết đi, làm sao cô có thể trở về Ngu gia lúc này, rõ ràng cô đã bị Ngu gia tránh như rắn rết.

Không nghe được tiếng động, người phụ nữ đứng bên ngoài đẩy cửa tiến vào, đáy mắt hiện lên vẻ chán ghét, trên mặt lại hiện lên tươi cười, ôn hòa nói: "Trà Trà, hôm nay mang con đi qua nhà người khác làm khách, đừng ngủ nướng."

Làm khách?

Ngu Trà tỉnh tường nhớ rõ những lời này, việc này đã được Ngu gia chủ mưu từ lâu, làm khách xong cũng không thể trở về.

Cô nhìn biểu hiện giả nhân giả nghĩa của Trần Mẫn Quyên, nói: "Đã biết."

Trần Mẫn Quyên mười phần vừa lòng nhìn cô ngoan ngoãn, cảm một bộ váy liền màu trắng, "Váy này hôm qua đi mới mua, Minh Nhã cũng không có đâu."

Bà ta duỗi tay kéo Ngu Trà, Ngu Trà làm bộ vô tình mà tránh đi, lo lắng nói: "Thật vậy, chị ấy sẽ không giận ạ?"

Dĩ vãng lúc nào Trần Mẫn Quyên cũng mắng cô, hôm nay giả vờ tươi cười lâu như vậy mà bà ta cũng không thấy mệt.

Trần Mẫn Quyên không ý thức được sự thay đổi của cô, trong lòng hơi không kiên nhẫn, nhưng vẫn giải thích nói: "Chị con tốt tính, sẽ không tức giận."

Mới vừa nói xong, một cô gái xinh đẹp liền đi đến, tươi cười ôn nhu: "Sao chị có thể giận được, hôm nay qua nhà người khác làm khách nhất định phải trang điểm mặc đẹp, em đẹp như vậy, mặc vào chắc chắn rất đẹp."

So với đôi trước cũng không khác gì.

Ngu Minh Nhã cũng khen cô như vậy, Ngu Trà vui sướng mà tưởng thật, một lần cô từ Lục gia trở về, phát hiện Ngu Minh Nhã cũng có một bộ váy giống hệt, đem nó cắt nát bỏ vào thùng rác.

Cũng không biết làm sao cô ta có thể đem những lời trái lương tâm như vậy nói ra được.

Ngu Trà cảm lấy quần áo, lộ ra nụ cười thẹn thùng: "Váy hai người ra ngoài trước, con thay quần áo đã."

Vẫn ngu xuẩn như vậy, Ngu Minh Nhã cùng Trần Mẫn Quyên liếc nhau, "Được, vậy con thay xong thì xuống lầu, chúng ta liền xuất phát."

Hai người cười rồi đi.

Ngu Trà đứng ở mép giường, nhìn giọt nước trên cửa sổ thủy tinh trượt xuống, duỗi tay vẽ vòng tròn lên mặt kính, vòng tròn rất nhanh liền bị ướt rồi biến mất.

Cô thật sự đã trở về tuổi 17, tất cả mọi việc vẫn chưa phát sinh.

Ngu Trà hít một hơi thật sâu, thay áo, đây là bộ quần áo tốt nhất họ mua cho cô từ khi được nhận nuôi.

Trước kia cô toàn mặc quần áo cũ của Ngu Minh Nhã, đều là hàng hiệu đã lỗi thời, mỗi cái đều bị Ngu Minh Nhã phá hư vài chỗ mới đưa cho cô, không biết làm sao bị các bạn học khác biết được, lần đó cô còn bị cười nhạo một trận.

Hiện tại ngẫm lại, chỉ sợ đều là Ngu Minh Nhã "trong lúc lơ đãng" tiết lộ ra ngoài.

Thiếu nữ trong gương thân hình hoàn hảo, váy cổ tròn lộ ra xương quai xanh tinh xảo, khuôn mặt cỡ bằng bàn tay chọc cho người ta yêu thương.

Ngu Trà không nhịn được vuốt ve xương quai xanh.

Kiếp trước Lục Dĩ Hoài thích nhất xương quai xanh của cô, luôn hôn nơi này của cô, mỗi khi lên đỉnh khoái hoạt đều sẽ ngậm không bỏ, rồi sau đó liếm láp khẽ cắn, phảng phất như đó là mỹ vị của thế gian.

Chỉ là khi đó trong lòng cô trừ bỏ sợ hãi vẫn là sợ hãi.

Nghĩ đến Lục Dĩ Hoài, Ngu Trà hạ mi mắt.

Cô thu hồi tay, đẩy cửa ra đi ra ngoài, Trần Mẫn Quyên cùng Ngu Minh Nhã đã không còn đứng ngoài cửa, không biết đã đi đâu.

Ngu Trà bước chân nhẹ nhàng mà xuống lầu, còn chưa đi được một nửa đã nghe được giọng của Ngu Thanh Nhã: "Con đã để ý cái váy đó từ lâu rồi."

"Mẹ biết."

Ngu Minh Nhã ôm cánh tay Trần Mẫn Quyên làm nũng: "Sao mẹ lại đưa cho cái đồ nhà quê kia, sau này cũng không mặc được, con không muốn mặc quần áo giống nó."

"Cũng chỉ là lần này thôi." Trần Mẫn Quyên sờ đầu Ngu Minh Nhã, "Con phải ráng nhẫn, đưa nó đi rồi sau này con muốn gì cũng được."

Nghe thế, Ngu Minh Nhã tâm tình mới tốt lên, nói: "Nghe nói tính tình Lục Dĩ Hoài bây giờ thay đổi rất nhiều, hở ra là cắn người, con thấy con nhỏ đó cũng sống không được bao lâu, có khi bị bệnh chó dại liền chết."

Trần Mẫn Quyên che miệng cô ta lại, mắt nhìn lên lầu.

Ngu Trà vội vàng trốn đi.

Trần Mẫn Quyên yên tâm mà quay lại, gõ gõ trán con gái: "Nhỏ giọng lại, đừng để Ngu Trà nghe được, vạ nhất nó sống chết không muốn thì con liền gặp phiền phức."

Ngu Minh Nhã bị bà ta dọa sợ gật đầu.

Cô ta cũng không muốn phải sống cùng một kẻ điên tàn phé còn cắn người, thà rằng đi tìm đường chết còn hơn.

- - -

- -

Chờ phòng khách an tĩnh lại, Ngu Trà mới chậm rãi xuống lầu.

"Đi nói con nặc sẽ rất đẹp mà." Trần Mẫn Quyên quay đầu lại, khích lệ nói: "Đề chị gái trang điểm cho con, hôm nay sẽ đi đến nhà của người giàu, không thể chậm trễ."

Ngu Trà cúi đầu, "Cảm ơn chị gái."

Ngu Minh Nhã tròn trắng mắt, "Em ngồi đây để chị lấy dụng cụ."

Làm con gái ruột được Ngu gia nuông chiều từ bé, đồ vật của cô ta đương nhiên là tốt, lần này cũng bỏ vốn gốc, muốn đem Ngu Trà lừa đến Lục gia.

Nhìn dung nhan tinh xảo của Ngu Trà, Ngu Minh Nhã tự véo lòng bàn tay đến đỏ hồng, ghen tị mà trang điểm cho cô.

Ngu Trà tự nhiên không sợ cô ta dám làm ra thủ đoạn nhỏ gì.

Bởi vì chỉ cần Lục gia không hài lòng, Ngu Minh Nhã tất nhiên là phải thay thế cô, trong suy nghĩ của bọn họ bây giờ, đánh chết cũng sẽ không đưa con gái mình cho một kẻ tàn phế.

Không biết qua bao lâu, Ngu Trà mới nghe được một tiếng: "Xong rồi."

Cô mở mắt ra, nhìn đôi mắt của chính mình trong gương, không còn vẻ trong sáng như trước kia, cô trở mã đúng thật rất hoàn mỹ.

Ngu Trà nhoen miệng cười.

Một bên Ngu Minh Nhã ngậy người vài giây, phục hồi tinh thần lại bắt đầu nghiêng rằng nghiêng lợi, quay đầu giả vờ ôn nhu nói, "Được rồi, chúng ta đi thôi."

Ngu Trà nhìn son môi mới được bày biện trên bàn Ngu Minh Nhã mua nhưng vẫn chưa được dùng qua.

Cô chọn một cái, nhẹ nhàng tỉnh té bôi lên.

Ngu Minh Nhã trong mắt hiện lên ghen ghét, thúc giục nói: "Nếu không đi thì sẽ trễ đó. Em như vậy là được rồi. Thoa son cả nửa ngày, chị còn chưa dùng đâu."

Bất quá chỉ cần nghĩ Ngu Trà sau này sẽ bị kẻ điên tra tấn, khuôn mặt xinh đẹp sau này cũng bị lãng phí, trong lòng cô ta liền mười phần vui sướng.

Ngu Trà nhìn sắc mặt Ngu Minh Nhã trong gương.

Mới có như vậy đã không nhận được.

Nửa giờ sau, ba người lên xe đi Lục gia.

Lục gia quyền thế ngập trời, hầu như những bất động sản nổi danh ở Ninh thành đều của nhà họ, phía trên kia cũng có người của Lục gia, không ai dám chọc, hầu như mọi người chỉ có thể ở dưới thấp nhìn lên mà nịnh bợ.

Lục Dĩ Hoài thân là con một vốn dĩ là thiên chi kiêu tử, không ai biết được chi vì một chuyện ngoài ý muốn chỉ có thể ngồi trên xe lăn.

Từ khi biết được hai chân mình bị tàn phế, tính tình Lục Dĩ Hoài thay đổi rất lớn, cả ngày không nói một câu, người sáng suốt đều biết xung quanh hắn đều thể hiện sự âm trầm, tính tình không có chừng mực.

Lục gia không có cách nào, quyết định tìm một cô gái sống cùng Lục Dĩ Hoài, gia thế không thể cao cũng không thể thấp, cuối cùng lựa chọn con gái Ngu gia.

Ngu Minh Nhã bên ngoài đều là mỹ danh, người biết cô ta đều nói cô ta xử sự ôn nhu, làm việc cẩn thận, thành tích học tập tốt, hầu như không ai không thích cô ta.

Như vậy thật sự rất thích hợp.

Chỉ là Ngu gia bên ngoài thì nịnh nọt, trong lòng lại khó chịu, Ngu Minh Nhã được bọn họ toàn lực bồi dưỡng, dựa vào cái gì có thể đem con gái ưu tú của bọn họ đưa cho một kẻ tàn phế.

Lục gia lúc ấy chưa nói là Ngu Minh Nhã, bởi vì Ngu gia chỉ có một đứa con gái, lại không ngờ rằng Ngu gia đem người hầu Ngu Trà làm con gái nuôi, quyết định đưa vào Lục gia.

Trần Mẫn Quyên cùng Ngu Minh Nhã tính toán thật kỹ, dù sao Lục gia cũng không chỉ định là ai, đưa con nuôi sang, sau đó hưởng thụ ân huệ của Lục gia, như vậy thật tốt.

Chỉ là hai người không nghĩ đến chuyện sau này.

Ngu Trà ở trên xe không muốn nói chuyện, ngẫu nhiên nhìn ngoài cửa sổ, lúc sau liền vẫn luôn nhắm mắt dưỡng thần, người ngoài nhìn đều nghĩ cô đã ngủ rồi.

Trần Mẫn Quyên đã nghĩ đến tương lai tốt đẹp, lợi ích Lục gia đem lại chắc chắn không nhỏ, bọn họ sau này chỉ cần chỉ tay năm ngón hô mưa gọi gió.

Đang suy nghĩ, Ngu Minh Nhã ngồi phía trước thanh âm yêu kiều: "Còn chưa tới nữa? Con cũng chờ không kịp."

Cô ta không thể chờ để nhìn thấy Ngu Trà bị tra tấn.

Lúc trước người trong nhà nói sẽ nhận nuôi một đứa con gái, Ngu Minh Nhã tưởng cũng chỉ là đứa bình thường, khi Ngu Trà được đem về, cô ta mất thật lâu mới lấy lại tinh thần, bố mẹ đem về làm người hầu của cô ta, bây giờ trở thành em gái của mình.

Trần Mẫn Quyên nhìn về phía sau, "Con nói nhỏ chút."

"Nó ngủ rồi mẹ." Ngu Minh Nhã không để ý chút nào, ngược lại nói nhỏ: "Mẹ, Lục gia thật sự đáp ứng điều kiện đó sao?"

Trần Mẫn Quyên hạ giọng: "Thật."

Ngư Minh Nhã lập tức nở nụ cười, nhìn Ngư Trà đang dựa bên cửa sổ, hừ lạnh một tiếng, nói thầm: "Lần này tiện nghi cho mày."

Không bao lâu, xe qua cửa lớn Lục gia.

Trần Mẫn Quyên nhìn kính chiếu hậu dần dò Ngư Trà vừa già vờ tỉnh lại: "Sắp đến nơi, con chỉ cần nghe người ta nói, không cần phản bác lại, cái gì cũng phải đáp ứng biết chưa?"

Ngư Trà ngoan ngoãn nói: "Đã biết."

Khoảng cách đến cửa lớn Lục gia không còn xa, dọc theo đường đi là hoa viên, đình, phía sau núi già còn có cánh rừng, kiến trúc xa hoa mà khiêm tốn làm người khác say mê.

Tốc độ xe dần chậm lại.

Mặc dù nhiều năm ở nơi này, Ngư Trà cũng không thể không chế trái tim đang đập nhanh.

Huống chi Ngư Minh Nhã là lần đầu tiên đến đây đã sợ ngây người, bóp lòng bàn tay mình, hận không thể ngay lập tức được sống ở nơi này.

Ba người được mang vào đại trạch.

Người hầu dẫn bọn họ vào cung kính nói: "Phu nhân, Ngư tiểu thư đến rồi."

Người phụ nữ ngồi ở giữa là mẹ của Lục Dĩ Hoài, Giang Nguyệt Tinh, từ khi con trai xảy ra chuyện, bà mỗi ngày đều lấy nước mắt rửa mặt, hôm nay nếu không phải vì có khách tới, chỉ sợ vẫn còn trong nhà mà đau lòng.

Trần Mẫn Quyên dẫn Ngư Trà ra, nịnh nọt nói: "Lục phu nhân, đây là con gái tôi Trà Trà, tính tình rất hiền lành."

Bà không giới thiệu Ngư Minh Nhã, là vì sợ Giang Nguyệt Tinh coi trọng Ngư Minh Nhã, bà ta không thể nào đưa con gái ưu tú của mình vào miệng sói.

Ngư Trà lộ ra tươi cười nhợt nhạt.

Không chờ cô mở miệng, Giang Nguyệt Tinh liền xua xua tay, biểu tình lạnh lẽo: "Được rồi, ý tứ Lục gia chúng tôi không phải các người không rõ, bây giờ đưa con gái nuôi đến là có ý gì? Khinh thường Lục gia chúng tôi?"

Trần Mẫn Quyên sắc mặt lập tức trắng bệch.

Bà ta không nghĩ tới bây giờ trực tiếp xé rách mặt, Ngư Minh Nhã đang dáo dạt đắc ý phía sau xém chút nữa té xuống đất, mồ hôi lạnh ròng ròng.

"Này... Ngư Trà cũng là con gái Ngư gia chúng tôi, nuôi nhiều năm, so với con gái ruột không hề khác nhau...Lục thiếu gia sẽ thích Ngư Trà... Ngư Trà con nói đi!"

Trần Mẫn Quyên càng nói càng chột dạ, nhìn Ngư Trà làm mặt quỷ.

Giằng co hồi lâu, Ngư Minh Nhã còn non không hiểu chuyện liền té trên mặt đất, sắc mặt tái nhợt, lảm bảm tự nói, không biết đang nói cái gì, thanh âm rất nhỏ.

Trước mắt Ngư Trà hiện lên cảnh khi cô chết, Lục Dĩ Hoài không màng đến chân bị thương đến ôm cô, đau đớn đến tận xương tủy.

Cô đứng ở một bên, thờ ơ lạnh nhạt.

Giang Nguyệt Tinh sắc mặt cũng khó coi, tuy rằng Ngư Trà thoát nhìn cũng rất tốt, nhưng không phải người bọn họ chọn. Vừa mới chuẩn bị nói, người phía sau đưa điện thoại, trên màn hình hiện tên Lục Dĩ Hoài.

Giọng nói lạnh lùng truyền tới "Chỉ cần cô ấy."

Hết chương 1

#xanh

Bạn đang đọc truyện *Mối Tình Đầu Của Giáo Bá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: Không thoải mái

Nghe được giọng nói này, Ngư Trà có chút hoảng hốt.

Đời trước Lục Dĩ Hoài rất ít khi đối với cô như vậy, chỉ khi cô chạy trốn thì hắn mới tức giận với cô, nhưng cuối cùng lần nào hắn cũng nhẫn nại, cùng lắm là buổi tối sẽ đòi hỏi nhiều hơn.

Cô sẽ không chọc giận Lục Dĩ Hoài, chỉ cần an an phận phận, giúp hắn đứng lên một lần nữa, như vậy là đã hoàn thành nhiệm vụ.

"Ngư Trà đúng không?" Giang Nguyệt Tinh lần đầu tiên cẩn thận đánh giá cô gái trước mặt, dừng mắt trên khuôn mặt tươi đẹp sinh động. "Sau này kêu đi là đi Giang."

Tuy rằng Dĩ Hoài không nói rõ là ai, nhưng làm mẹ, tự nhiên sẽ biết, nếu quyết định chọn cô, vậy sẽ đối xử thật tốt.

Ngư Trà nhẹ giọng mở miệng: "Dì Giang."

Thấy cô ngoan ngoãn như vậy, Giang Nguyệt Tinh liên tục gật đầu, không vui trong lòng cũng tan thành mây khói, tính toán làm thế nào để giúp Lục Dĩ Hoài khỏi bệnh.

Sự việc bất ngờ thay đổi.

Trần Mẫn Quyên đứng ở giữa phục hồi tinh thần lại, thờ phào nhẹ nhõm, bầu cánh tay Ngu Minh Nhã.

Ngu Minh Nhã ủy khuất đứng sau bà ta, không dám phát ra tiếng, trên cánh tay nhanh chóng xuất hiện dấu đỏ hồng.

Ngu Trà liếc nhìn bằng khóe mắt, trong lòng lạnh lùng.

Lúc trước hai người họ muốn Ngu Trà nhanh chóng làm việc, Ngu Minh Nhã thường xuyên véo cô như vậy, cô không biết thói quen nhéo người từ đâu ra, hiện tại xem ra là do di truyền, hiện giờ ăn trộm gà không được còn mất năm gạo.

Giang Nguyệt Tinh đứng lên, "Đi theo tôi."

Trần Mẫn Quyên vội vàng lôi kéo Ngu Trà đi theo phía sau bà.

Bà ta đang rất sợ, vừa rồi thiếu chút nữa đã chọc giận Lục gia, nếu như vậy mà về nhà, chồng bà ta không đánh cũng sẽ mắng, lỡ như ly dị thì cuộc sống hào môn liền kết thúc.

Lục gia có nhiều phòng, muốn ở đâu cũng được, Giang Nguyệt Tinh và chồng sống ở nhà lớn, những người khác thì ở nơi khác, Lục Dĩ Hoài từ khi xảy ra chuyện đã dọn về khu nhà phía sau.

Dọc theo đường đi không ai nói chuyện.

Mãi đến lúc Giang Nguyệt Tinh ngừng ở ngôi nhà được bao bọc bởi hàng hoa tứ đằng, ho khan hai tiếng: "Dĩ Hoài ở đây, con nếu chăm sóc nó, vậy cũng ở nơi này, tính tình nó không tốt, đừng chọc nó sinh khí, tận lực bồi nó có biết không?"

Ngu Trà gật gù đầu, "Con đã biết."

Giang Nguyệt Tinh do dự một chút, dặn dò nói: "Nếu xảy ra chuyện gì thì phải kêu người đến, đừng thương tổn nó."

Nghe vậy, Ngu Minh Nhã vốn đang lo sợ liền nhẹ nhõm, lộ ra biểu tình vui sướng khi người gặp họa.

Đều nói Lục Dĩ Hoài nếu tức giận sẽ cắn người, nhìn làn da Ngu Trà phồng chùng không quá mấy ngày sẽ bị phá hỏng.

Ngu Trà mi mắt cong cong, "Con sẽ không."

Không có gì phải sợ, suy nghĩ của bọn họ đều là giả, tất cả mọi người đều cho rằng Lục Dĩ Hoài sẽ đối xử tệ với cô, không nghĩ rằng cô sẽ được hắt đặt trong lòng bàn tay mà sùng ái.

Giang Nguyệt Tinh càng nhìn Ngu Trà càng vừa lòng, nhìn đến Ngu Minh Nhã sắc mặt liền lạnh lẽo, không biết Ngu gia dạy con như thế nào.

Đang nói chuyện, cửa sổ trên lầu được mở ra.

Tuy không nhìn thấy nhưng bọn họ đều biết đó là Lục Dĩ Hoài.

Ngu Trà đi theo sau Giang Nguyệt Tinh.

"Đây là mẹ Vương, phụ trách ăn ngủ cho nơi này, con có gì thì tìm bà, lát nữa mẹ Vương sẽ nói những điều cần chú ý."

Ngu Trà mắt nhìn một bên mặt hiên từ của mẹ Vương, nhớ rất rõ ràng, trước khi cô quá sợ hãi Lục Dĩ Hoài mà tự sát đều là mẹ Vương chiều cô cô.

Sau này bởi vì mẹ Vương không kịp về nhà, cháu trai bị kẹt trên xe mẫu giáo, không cứu chữa được rồi qua đời.

Bây giờ cô sẽ không để chuyện đó xảy ra.

Ngu Minh Nhã đi ở sau cuối, ngó trái ngó phải, đây tuy không phải là nhà chính, nhưng bên trong đều là đồ vật tinh xảo, tùy tiện lấy một cái đều làm người khác ghen tị ngưỡng mộ.

Trong lòng cô ta không thoải mái, khi nhìn đến xe lăn ở chỗ rẽ, tìm cang đập nhanh thêm.

Cô ta đã từng thích Lục Dĩ Hoài trước khi bị thương, đúng hơn là trong trường không ai không thích Lục Dĩ Hoài, thích hấn, cũng thích cả Lục gia phía sau.

Nhưng việc ngoài ý muốn này ai cũng không muốn tiếp thu.

"Dĩ Hoài." Giang Nguyệt Tinh dừng ở nửa đường.

Thiếu niên ngồi trên xe lăn ở chỗ rẽ, đôi mắt đen nhánh nhìn bọn họ, chân bị chân móng che lại, mơ hồ có thể nhìn thấy hình dạng.

Ngu Trà rất rõ ràng.

Lần ngoài ý muốn đó cũng không có cắt đi đôi chân, chỉ là cẳng chân mất đi tri giác, nếu trị liệu tốt còn có thể đứng dậy, nhưng cuối cùng vẫn thất bại.

Không biết tại sao Lục Dĩ Hoài lại từ bỏ, lúc ấy trong lòng Ngu Trà chỉ nghĩ việc bỏ trốn nên không biết gì cả.

Trở về 17 tuổi, cô quyết tâm thay đổi tương lai.

--

TRUYỆN CHỈ ĐƯỢC ĐĂNG TẠI WATTPAD @wopowoor VÀ WORDPRESS <https://wopowoor.art.blog> NHỮNG NƠI KHÁC LÀ ẮN CẤP ẮN CẤP ẮN CẤP.

--

"Mẹ." Thanh âm có chút khàn.

Lục Dĩ Hoài ngồi xe lăn cũng không quá thuần thục, tính ra cũng chỉ mới nửa tháng, người ở Lục gia cũng hiểu hần, không hướng dẫn hần thao tác dùng.

Tầm mắt hần dùng trên cô gái phía sau Giang Nguyệt Tinh, Ngu Trà nửa cúi đầu, chỉ có thể nhìn được nửa khuôn mặt trắng nõn.

Giang Nguyệt Tinh xoay người, kéo Ngu Trà ôn hòa nói: "Đây là Ngu Trà, sau này sẽ ở đây, coi con bé như em gái con."

Ngu Trà thật cẩn thận mà cười cười với Lục Dĩ Hoài.

Cô cười lộ lên rất đẹp, môi răng hồng nhuận mang theo tươi đẹp, đặc biệt là đôi mắt long lanh như nước, chứa ánh ngược của người khác, bộ dáng nhút nhát rất hấp dẫn.

Lục Dĩ Hoài ừ một tiếng, không nói chuyện. Nửa ánh mắt cũng không cho mẹ con Ngu Minh Nhã phía sau.

Giang Nguyệt Tinh biết hần bây giờ không thích nói chuyện, không chịu nói với người trong nhà hướng chỉ đối với người lạ, xoay người, mặt vô biểu tình nói: "Ngu phu nhân, các người về đi."

Trần Mẫn Quyên đã muốn về sớm, "Vâng vâng."

Ngu Minh Nhã bị bà ta túm lấy, đi đến cuối hành lang cũng không nhận được quay đầu lại, nhìn phía Lục Dĩ Hoài đang bị bóng tối che phủ.

Đẹp thì có lợi ích gì, chân đã bị phé.

Ngu Trà đi xuống dưới nhà.

Đối với cô gái đáng yêu như vậy, mẹ Vương rất thích, "Đây là phòng của con, cách vách phòng thiếu gia, buổi tối sẽ có người trực đêm, có việc gì thì nhớ kêu."

Phòng đã sớm chuẩn bị tốt, kéo màn ra có thể nhìn thấy sân bên ngoài, còn có dây leo cùng hoa trên cửa. Thậm chí nhìn thấy cửa sổ phòng Lục Dĩ Hoài cách vách.

Ngu Trà nhớ rõ đời trước cô bị Lục Dĩ Hoài nhốt ở trong phòng, cuối cùng bò qua ban công trở về phòng mình, lúc ấy bị Lục Dĩ Hoài nhìn thấy, sắc mặt liền thay đổi.

Cô quyết định lần này sẽ đối với mình thật tốt.

Ở đây mấy ngày chưa từng đối mặt với Lục Dĩ Hoài, Ngu Trà nhẹ nhàng thở ra, cô thật ra vẫn còn sợ Lục Dĩ Hoài.

Lục Dĩ Hoài bây giờ cảm xúc không ổn định, dễ dàng giận chó đánh mèo, cô vừa lo đang sẽ chọc hần không vui.

Chạng vạng, Ngu Trà gặp mẹ Vương đang đi đưa cơm, Lục Dĩ Hoài cũng vừa vặn từ trong phòng đi ra, hai người đối diện nhau.

Đụng phải đôi mắt đen nhánh của hần, hô hấp cô cứng lại, cười nhạt một tiếng, có chút ngụ ngốc.

Lục Dĩ Hoài lạnh mặt, ấn xe lăn đi đến cạnh bàn.

Đời trước khi Ngu Trà mới tới cũng chỉ biết sợ hãi, căn bản không quan tâm đến Lục Dĩ Hoài, sâu nhất trong trí nhớ vậy mà lại là cảnh Lục Dĩ Hoài đem thi thể cô ôm vào ngực, dường như muốn dung nhập cô vào thân thể mình.

Không ai thích người ghét mình, trừ bỏ hần.

Ngu Trà cũng không hiểu tại sao đời trước Lục Dĩ Hoài lại nhẫn nhịn mình, cô lúc ấy không hiểu, bây giờ cũng nghĩ không ra.

Cô néo gương mặt cười đến cứng đờ của mình, chờ một lúc, phát hiện không bị kêu vào liền nhẹ nhàng thở ra trở về phòng mình.

Sau khi mẹ Vương rời đi, Lục Dĩ Hoài nhìn chằm chằm đồ ăn trước mặt, một lúc lâu sau, giờ tay lên, quét hết đồ ăn xuống roi đầy đất.

Ngoài cửa có tiếng bước chân rời đi, nhẹ nhàng mà trong sáng.

Lục Dĩ Hoài gất gao nhấp môi, tay ấn lên tay vịn xe lăn.

Không có người nào muốn ở cạnh một kẻ tàn phế, Lục Dĩ Hoài cười nhạt, ánh mắt tối sầm.

Đêm khuya, Ngu Trà mơ thấy kiếp trước của mình.

Cô mơ thấy mình chạy trốn thất bại, cuối cùng Lục Dĩ Hoài khóa cô ở trên giường, tức giận lưu lại trên người cô dấu vết ái muội, khi tỉnh lại mơ hồ còn nghe thấy tiếng thờ đóc.

Ngu Trà bị khát đến tỉnh, sờ mồ hôi lạnh trên trán, xuống lầu uống nước.

Uống xong ly nước, cả người liền thanh tỉnh, vừa chuẩn bị kê kháng trở về, gặp phải mẹ Vương từ trong phòng đi ra, gọi cô: "Ngu tiểu thư."

Ngu Trà ôn hòa nói: "Mẹ Vương."

"Thiếu gia tối nay chưa uống thuốc, con đi đưa thuốc đi." Mẹ Vương lấy thuốc, đưa đến một ly nước nói, "Nhất định phải nhìn thấy thiếu gia uống hết."

Ngu Trà nửa ngày mới hoàn hồn: "Được ạ."

Mẹ Vương đương nhiên biết hai người nửa tháng vẫn chưa chạm mặt, nghĩ rằng nên để cô vào nhìn, dặn dò nói: "Nói chuyện nhẹ nhàng, đừng bàn đến việc khác."

Chờ bà đi rồi, Ngu Trà cầm thuốc đứng một lâu mới lên lầu, dừng trước phòng Lục Dĩ Hoài, gõ cửa.

Bên trong không có tiếng động.

Ngu Trà nghĩ nghĩ, nhẹ nhàng đẩy cửa ra, đập vào mắt chỉ nhìn thấy bức màn bị che lại, không bật đèn, u ám mờ mịt, thoáng thấy bóng dáng đang ngồi trên giường.

Đây là lần đầu tiên của kiếp này cô vào phòng Lục Dĩ Hoài, bài trí giống hệt kiếp trước.

Ngu Trà đứng lặng vài giây, đem thuốc để lên bàn, bật đèn, nói: "Mẹ Vương nói đến giờ uống thuốc rồi."

Đèn được bật lên làm căn phòng nhu hòa không ít.

Trên giường Lục Dĩ Hoài mặt vô biểu tình, gất gao mà nhìn chăm chăm cô.

Ngu Trà chỉ cảm thấy bị nhìn chăm chăm đến da đầu tê dại, có một loại xúc động muốn rời đi, bị cô gất gao nhìn xuống.

Lục Dĩ Hoài xóc xóc mí mắt, "Về đi."

Ngu Trà đem ly nước cùng thuốc cầm trong tay, chậm chạp không dám đi qua, do dự có qua hay không, "Tôi..."

Lục Dĩ Hoài nhú chặt mày, ánh mắt hơi trầm xuống, áo ngủ to lụa rời rạc có thể nhìn thấy gân xanh, thái dương ần ần mồ hôi.

Ngu Trà mí mắt nháy dưng, chậm rì rì đi qua, trước tầm mắt hần đem thuốc cùng nước đặt lên tủ cạnh giường.

Lục Dĩ Hoài lại phát bệnh.

Chân hần sẽ có lúc rất đau, nhắm nhện thì sẽ qua, bây giờ chỉ có thể nhắm nại chịu đựng.

"Tôi không thể về." Cô lắc đầu, thấp giọng nói: "Anh không thể không uống thuốc, phải uống thì mới khỏe lên được."

Lục Dĩ Hoài duỗi tay đem thuốc một ngụm uống sạch, lại một trận đau đốn đánh úp lại, hần đột nhiên đem cái ly đặt ở trên tủ, phát ra tiếng vang thật lớn.

Ngu Trà đứng ở cạnh giường, trong mắt mang theo hoang loạn, nhấp môi, do dự nhìn nam sinh trước mắt.

Lục Dĩ Hoài đôi mắt hơi trầm: "Đừng bắt tôi lặp lại lần nữa."

Ngu Trà mạch máu trên cánh tay hần do quá khắc chế có thể bùng nổ, nhỏ giọng hỏi: "Có phải anh đang rất khó chịu?"

Tiếng nói mềm mại, giống lông chim xẹt qua.

Giấy tiếp theo trời đất quay cuồng, Ngu Trà đã bị kéo đến cạnh người hần.

Buổi tối sau khi tắm cô chỉ mặc váy ngủ, váy ngủ lỏng lẻo bị một trận như vậy đã cuộn lên, phác họa ra thân hình thiếu nữ.

Lục Dĩ Hoài cầm tay cô, gất gao nắm chặt, ầm áp từ tay truyền ra khắp người, thân thể Ngu Trà run nhè nhẹ.

Lục Dĩ Hoài không biết nghĩ tới cái gì, ánh mắt âm trầm, trầm giọng hỏi: "Sao lại không nghe lời?"

Hần đã kêu cô đi rồi.

Ngu Trà không có giây giụa, hơi thở phì phò, ngực không ngừng đập phòng, cổ váy áo nghiêng lệch, lộ ra đầu vai trắng nõn mượt mà.

Bót đỏ trên xương quai xanh ần hiện.

Ký ức Ngu Trà bị gọi lên, kiếp trước cô bị hần cắn xương quai xanh, sau khi trở về đã sợ đến mức phát sốt, muốn trốn khỏi Lục gia, sau này không biết làm sao Lục Dĩ Hoài có thể nhẫn nhịn.

Cô cũng không biết vì sao Lục Dĩ Hoài lại thích xương quai xanh, mỗi lần thấy mình trong gương, cái bớt bị Ngu Minh Nhã cười nhạo, cô vẫn luôn không thích, thế mà Lục Dĩ Hoài lại thiên vị nó.

Ngu Trà ngẩn người.

Lục Dĩ Hoài không nghĩ rằng như vậy mà cô đã thất thần.

Ngu Trà bị hần nheo, phục hồi tinh thần lại, sợ hãi vươn tay ra, hít sâu cắn răng nói: "Nếu anh thấy đau thì, thì cắn chỗ này."

Cũng đừng cắn xương quai xanh...

Lục Dĩ Hoài ánh mắt đen tối, cắn một cái.

Ngu Trà thấy đau, lại không dám kêu ra tiếng, sợ làm mẹ Vương thức dậy, cắn răng chịu đựng, chỉ dám nhỏ giọng kêu tên "Lục Dĩ Hoài".

Lục Dĩ Hoài nắm cổ tay cô.

Cánh tay tinh tế dường như có thể một phát bẻ gãy, trắng đến gần như trong suốt.

Ngu Trà trong lòng không ngừng nhớ tới đời trước, trước mắt hiện lên hình ảnh trước khi chết, nhắm mắt lại, làm bầm lâu bầu: "Anh muốn cắn thì cắn."

Đời trước được hần chiếu cố lâu như vậy, coi như là trả nợ đi.

Ngu Trà suy nghĩ đơn giản, không nghĩ tới đời này hần sẽ như thế nào, hoặc căn bản sẽ không tiến vào Lục gia.

Nghe vậy, động tác Lục Dĩ Hoài hơi dừng lại.

Ngu Trà tỉnh táo lại nhanh chóng thu hồi cánh tay, không cần thận dụng tới váy sau lưng, bị vài dẹt cọ xát có cảm giác đau đốn rất nhỏ.

Cô nhìn mắt Lục Dĩ Hoài, phát hiện hần đang nhìn chăm chăm mình, tim đập loạn, tránh ánh mắt hần.

Ngu Trà đánh giá cánh tay chắc bị đã chảy máu, khoe mắt trộm nhìn, dầu rằng có thể thấy được nhưng không bị trầy da.

Cô ngưng, trước kia rõ ràng sẽ chảy máu.

"Nhìn tôi." Lục Dĩ Hoài bóp chặt cằm cô, đôi mắt với đôi mắt đỏ hồng của cô, ở bên tai hỏi: "Lần sau còn dám đưa thuốc không?"

Hết chương 2

#xanh

Bạn đang đọc truyện *Mối Tình Đầu Của Giáo Bá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Tay nào của mày động vào cô ấy

Dám hay không đương nhiên là không dám nhìn mặt nói.

Ngu Trà đem cái ly rời khỏi, về phòng của mình, lúc gần đi, Lục Dĩ Hoài cho cô một ống thuốc mỡ.

Về phòng, Ngu Trà mới thực sự thả lỏng, cô kéo áo ngủ xuống, đứng trước gương, quả nhiên nhìn thấy dầu rằng lưu lại.

Thuốc mỡ màu xanh nhạt, bôi lên mặt lạnh lạnh, không còn đau nữa.

Ngu Trà xoa nhẹ vết cắn nửa ngày, không biết tại sao lại nhớ đến tình đầu, nhìn không được lác đầu, cô thật là bị choáng váng.

Đời trước Lục Dĩ Hoài cắn rất đau, đau hơn so với lần này, không biết vì sao bây giờ lại thay đổi.

Vết thương vừa hết đau, bên ngoài vang lên tiếng đập cửa.

Ngu Trà mở cửa, "Mẹ Vương, trẻ thế này còn chưa ngủ à?"

Mẹ Vương xách cái túi giấy, đưa cho cô, hạ giọng hỏi: "Lúc nãy đưa thuốc có chuyện gì xảy ra không, thiếu gia có phát bệnh không?"

"Không có gì xảy ra cả." Ngu Trà không đem chuyện bị cắn nói ra, "Nhịn một chút là xong."

Mẹ Vương nhìn biểu tình của cô liền biết không đơn giản, "Vất vả cho con rồi, đây là kẹo mẹ mua ngoài chợ, con gái chắc sẽ thích cái này."

Ngu Trà không thể từ chối, chỉ có thể cầm trong tay.

"Con nếu có thời gian hãy khuyên nhủ thiếu gia." Mẹ Vương cũng không trì hoãn, trời cũng đã tối, dặn dò vài câu thì về phòng.

Sau khi đóng cửa lại, Ngu Trà thở phào nhẹ nhõm.

Cô sợ mẹ Vương gặng hỏi, may mà bà chỉ thuận miệng hỏi, bị cô lừa gạt cho qua, nếu biết thì không biết chuyện gì sẽ xảy ra.

Túi kẹo có nhiều loại, các loại trái cây, cái gì cũng có, phỏng chừng là mua cho cháu trai, còn lại thì cho cô.

Ngu Trà lấy một ít, ngày mai đem đến trường.

Nghĩ đến trường học, cô mới nhớ đến Lục Dĩ Hoài đã lâu chưa đi học, trong trí nhớ, mãi đến một tháng nữa hẳn mới đi học lại.

Ngu Trà do dự một lát, đi qua phòng cách vách.

Gõ cửa vẫn như cũ không có phản ứng, Lục Dĩ Hoài còn chưa ngủ, dựa vào trên giường đọc sách, thấy cô vào, hai mắt nhú lại: "Lại đưa thuốc?"

Nghe vậy, Ngu Trà sắc mặt đỏ lên.

Cô đưa mắt nhìn lung tung, phát hiện trên mặt đất có nhiều vật bị ném xuống, đi qua nhặt lại, không quá rầy rứt đọc sách, trong phòng chỉ còn tiếng lật sách.

Ngoài phòng có tiếng ve, Ngu Trà đem cửa sổ đóng lại, nghĩ thầm gần đây ve rất nhiều, nghe thật phiền.

Cô không muốn cùng Lục Dĩ Hoài nói chuyện phiếm.

Ngón tay Lục Dĩ Hoài tái nhợt dừng trên trang sách, nửa ngày mới lật một tờ.

Dọn dẹp xong hết, Ngu Trà mới xoay người nhìn thiếu niên trên giường, nhớ tới lúc hẳn uống thuốc, cô ngủ được hương vị, rất khó ngủ, vậy mà mỗi lần Lục Dĩ Hoài đều có thể mặt vô biểu tình mà uống hết.

Không ai thích chịu khổ.

Ngu Trà đem mấy viên kẹo trái cây để lên chần, lấy cớ nói: "Mẹ Vương kêu tôi đưa qua, anh ăn không?"

Lục Dĩ Hoài xùy một tiếng: "Em bao lớn rồi còn ăn kẹo?"

Hắn khép sách lại, thân thể động nhẹ, kẹo trên chần di chuyển, rơi trên mặt đất.

Ngu Trà nghĩ thầm cô vẫn chưa thành niên, hơn nữa ai nói người lớn không thể ăn kẹo. Đương nhiên những lời này cô cũng không dám nói ra.

Lục Dĩ Hoài nhìn sườn mặt cô, "Tay còn đau không?"

Ngu Trà lắc đầu, theo bản năng mà giấu tay ra sau, dùng tay khác nhặt kẹo lên, thả lên giường lần nữa: "Rất ngọt."

Lục Dĩ Hoài nhìn chằm chằm ngón tay trắng nõn của cô, phía trên còn lưu lại ấn ký của hắn, đôi mắt hơi tối, "Em tự ăn đi."

Ngu Trà có chút mất mát, lộ ra một viên kẹo.

Lục Dĩ Hoài nghĩ cô sẽ dứt mình ăn.

Không nghĩ rằng cô lại nhét vào miệng mình, đây là vị dâu tây, thực ngọt, từ đầu lưỡi ngọt đến trong lòng.

Lục Dĩ Hoài trong lòng không thoải mái.

Nhìn biểu tình hờn giận của Ngu Trà, trong lòng hắn càng không thoải mái, mỗi ním thành một đường, rất bực bội.

Lục Dĩ Hoài cười cười: "Không về thì tối ngủ ở đây."

Ngu Trà sắc mặt cả kinh.

Cô có rất nhiều ký ức với căn phòng này, cũng mặc ăn kẹo gì đó, chuẩn bị rồi đi liền nhớ tới việc gì, xoay người.

"Đúng rồi." Ngu Trà hỏi: "Ngày mai anh có đến trường không?"

Lục Dĩ Hoài không nói chuyện.

Ngu Trà tự nhiên biết hắn sẽ không đi, lấy hết can đảm mở miệng: "Ngày mai tôi, tôi bồi anh đến trường."

Không chờ trả lời, cô mang đồ xuống lầu, đóng cửa lại vang lên âm thanh thâm thúy, trong căn phòng yên tĩnh phá lệ rõ ràng.

Lục Dĩ Hoài đóng sách lại.

Hắn duỗi tay chuẩn bị tắt đèn, trong lúc lơ đãng nhìn thấy kẹo trên đất, cuối cùng vươn nửa người ra nhặt lên, đặt trong lòng bàn tay.

Cô gái nhỏ bị dọa sợ, kẹo vẫn còn rớt ở đây.

Ngu Trà trong lòng run sợ mà về phòng, cũng may sau khi trải qua chuyện lúc này, cô cũng không còn tinh thần nằm mơ.

Lúc Ngu Trà rời giường đã tờ mờ sáng, mẹ Vương trong phòng chuẩn bị bữa sáng, chào hỏi: "Mẹ Vương."

"Con đi học đi." Mẹ Vương cho cô một chén cháo, "Thiếu gia vẫn chưa dậy, một tiếng sau mẹ sẽ kêu cậu ấy."

Ngu Trà nhú mày: "Hôm nay cậu ấy không đến trường à?"

Mẹ Vương nói: "Chắc sẽ không, thiếu gia không để ý việc này, lúc trước có ai nói đến trường thì ngay lập tức nổi giận, trong khoảng thời gian ngắn chắc sẽ không đi, con đừng vội, coi chừng bị nắng."

"Dạ." Ngu Trà cúi đầu đáp ứng.

Nói như vậy tối hôm qua cô không bị mắng là còn tốt, hôm nay chắc sẽ không thể bồi Lục Dĩ Hoài đi học.

Tuy rằng nghĩ như vậy, Ngu Trà vẫn ngồi chờ nửa tiếng.

Nhìn thời gian đến giờ học ngày càng gần, nếu chờ nữa sẽ muộn, cô thở dài, mới đeo cặp rời Lục gia.

Lục Dĩ Hoài đã nửa tháng không đến trường, hắn không muốn, tự nhiên sẽ không có ai ép buộc, trường học biết hắn xảy ra chuyện cũng sẽ không ý kiến gì.

Sau khi Ngu Trà rời đi, mẹ Vương dọn dẹp chén, sau đó quét dọn một chút dưới lầu, thấy thời gian không sai biệt lắm thì lên kêu hắn dậy.

Không nghĩ rằng vừa lên cầu thang thì nghe thấy tiếng động, bà ngẩng đầu nhìn, kinh ngạc nói: "Thiếu gia tỉnh rồi."

Lục Dĩ Hoài nói: "Vâng."

Hắn nhìn căn phòng bên cạnh, cửa đóng chặt.

Lục Dĩ Hoài bất động thanh sắc hỏi: "Cô ấy chưa rời giường?"

Mẹ Vương ngây người vài giây mới biết hắn đang nói đến Ngu Trà, "Ngu tiểu thư vài phút trước vừa ra cửa, cũng không thể đến trường trễ được."

Bà vừa nói xong, sắc mặt thiếu niên trước mặt liền trầm xuống.

Lục Dĩ Hoài tay siết chặt tay vịn xe lăn.

Tối hôm qua nói rất dễ nghe, bồi hắn cùng đến trường, sáng nay liền chạy, đều là nói dối.

Mẹ Vương chuyển đề tài, "Hôm nay mẹ nấu cháo con thích nhất, độ nóng vừa vặn, không nóng không lạnh. Đúng rồi..."

Nghe bà dong dài một lát, Lục Dĩ Hoài nhin không được, rốt cuộc vẫn hỏi ra, "Cô ấy không định gọi tôi xuống?"

"Nga, hỏi mẹ, mẹ sợ quấy rầy con nghỉ ngơi nên đã cản lại." Mẹ Vương hỏi, "Hôm nay thiếu gia muốn đi học sao?"

Lục Dĩ Hoài rũ mắt, "Không đi."

Mẹ Vương gật đầu, dù sao bà cũng đoán như vậy, đem cháo bùng vào trong, làm bầm lẫu bẫu: "Ngu tiểu thư không biết vì cái gì chờ thật lâu..."

Bà chưa nói xong, thấy Lục Dĩ Hoài chuyển xe lăn trở về phòng, cửa bang một tiếng đóng lại.

"..." Mẹ Vương nhìn chén cháo thiếu chút nữa đã rơi trong tay.

"Mới sáng sớm mà hòa khí đã lớn như vậy."

Khi Ngu Trà đến trường học, chị em trong nhóm đang nói chuyện phiếm, tin tức rất nhiều, vừa bấm vào là 99+.

"Trà Trà, bài thi viết của cậu hôm qua như thế nào?"

"Ài, mình tối hôm qua tùy tiện viết một bài, tất cả đều là vô căn cứ, phòng chừng thầy sẽ không kiểm tra."

"Các cậu nói xem khi nào Lục Dĩ Hoài đi học lại?"

Vì Lục Dĩ Hoài chưa đến trường, chuyện lớn gì đó cũng chỉ mới nghe qua, không thấy chân tướng, căn bản không biết thật giả.

Ngu Trà chuyển đề tài: "Mình sắp tới trường."

Bọn chị em nói chuyện phiếm luôn vượt đề tài, "Đúng rồi, Ngu Minh Nhã lại bày chuyện, các cậu thấy chưa, cô ta đăng Weibo thông báo đóng máy."

Ngu Trà biết việc này.

Khoảng thời gian trước có đạo diễn công khai tuyển diễn viên cho một bộ phim vườn trường, kinh phí không cao, Ngu Minh Nhã thích cảm giác đứng trước máy quay, ban đầu chuẩn bị, nghĩ hè đã đi quay.

Cô ta cũng rất thành công, trong trí nhớ của cô, bộ phim này khá ngắn, chỉ khoảng hai mươi tập, quay hai tháng là xong, sau khi tuyên truyền liền nổi tiếng. Ngu Minh Nhã cũng tạo nên tên tuổi, chân chính tiến vào giới giải trí, fan trên Weibo tăng lên nhanh chóng.

Ngu Minh Nhã trước kia xây dựng hình tượng nữ thần hoàn mỹ được nhiều người tin tưởng, paparazzi cũng không đào ra chuyện trong nhà, huống chi Ngu Trà đã đến Lục gia.

Lúc này cô sẽ không lại giẫm lên vết xe đổ.

"À, đúng rồi Trà Trà, lát nữa cậu tới mua giúp mình một phần bánh rán, giò cháo quẩy, thêm trứng gà, chân giò hun khói, tương ớt."

"Đã biết."

Lâm Thu Thu tag Ngu Trà.

Vừa vặn vừa đi qua cửa hàng bên kia, bây giờ có thể ngửi thấy mùi bánh rán giò cháo quẩy, cô chỉ cần đi vài bước là đến nơi.

Trường Nhất Trung ở Ninh thành tuy là thuộc tư nhân, nhưng cũng là trường học, bên ngoài có không ít quán đồ ăn vặt, được nhiều học sinh vây quanh.

Chờ không lâu liền tới lượt Ngu Trà.

Cô đưa lưng về phía đường, không chú ý tới cách đó không xa có vài thiếu niên đi tới, mặc áo thun bán ngoài lề đường, tóc đủ màu, cả đám nhìn giống cầu vồng bảy màu, đáng vẻ lưu manh, vừa nhìn là biết không dễ chọc.

Vốn dĩ là sắp đến giờ vào lớp, các học sinh khác đều tăng tốc độ chạy về trường, chỉ còn Ngu Trà xách túi giấy, phá lệ bất mắt.

Mấy tên lưu manh vừa nhìn liền đi đến.

Tên đầu húi cua mắt sáng ngời, phun ra điều thuốc, "Em gái nhỏ đến muộn rồi, không bằng dứt khoát đi chơi cùng bọn anh?"

Ngu Trà trước kia mặc quần áo của Ngu Minh Nhã, tự nhiên cũng là hàng hiệu, đến Lục gia, Lục gia cho cô ăn, mặc, ở, đi lại, nhìn không thấy hiệu gì nhưng cũng biết là xa xỉ.

Bọn họ tới nơi này, tự nhiên là muốn cướp.

Trung học tư nhân nhiều con nhà giàu, tùy tiện chọn một đứa cũng đủ.

Ngu Trà lui về sau một bước, trong lòng tính toán làm sao để rời đi dễ dàng, từ nơi này đến trường còn khoảng một trăm mét, chạy đến mất không ít thời gian, hơn nữa cô khẳng định không thể chạy nhanh bằng bọn họ.

Cô bình tĩnh nói: "Tiền tôi sẽ đưa hết cho các người."

"Tiền đương nhiên phải có." Tóc húi cua ca quơ quơ đầu, nhìn chăm chăm mặt cô, "Người... cũng muốn, theo anh làm anh em, bọn anh sẽ đối xử với em thật tốt."

Tên bên cạnh phụ họa nói: "Ánh mắt anh thật tốt, đứa con gái này thật đẹp."

Ngu Trà tâm trầm xuống.

Cô véo lòng bàn tay của mình, ép buộc bản thân phải trấn định, sau một lúc lâu mở miệng nói một câu: "Không được, tôi phải đợi Lục Dĩ Hoài cùng đến trường."

Ngu Trà cũng bất chấp tất cả.

Tóc húi của ca động tác dừng một chút, cầm điều thuốc trong tay, nửa tin nửa ngờ: "Lục Dĩ Hoàì? Em có quan hệ gì với Lục Dĩ Hoàì?"

Bọn họ đương nhiên biết Lục Dĩ Hoàì.

Mấy tên quậy phá ở Ninh thành có ai không biết Lục gia Lục Dĩ Hoàì, đánh nhau đến mức không muốn sống, đại ca trưởng họ vì Lục Dĩ Hoàì bây giờ vẫn chưa thể ra khỏi đồn cảnh sát.

Sao có thể tùy tiện cản lại một người có quan hệ với Lục Dĩ Hoàì?

Tuy rằng biết Lục Dĩ Hoàì đã xảy ra chuyện, nhưng ai cũng không dám đi đắc tội, sau lưng hắn vẫn còn Lục gia, nói không chừng có thể mạng sống cũng mất.

Ngư Trà thờ ra một hơi, nhẹ giọng nói: "Lục Dĩ Hoàì là anh trai tôi."

Này cũng không phải nói dối, lúc trước đi Giang nói Lục Dĩ Hoàì coi cô như em gái, tuy rằng Lục Dĩ Hoàì không đồng ý, dù sao bây giờ hắn cũng không biết.

"Em gái?" Tóc húi của lặp lại.

"Đại ca, đừng nghe nha đầu này nói bừa." Tên bên cạnh phi một ngụm, "Ai không biết Lục Dĩ Hoàì bên người không có con gái, hơn nữa hắn lại là con một của Lục gia."

Ngư Trà nói: "Nhận nuôi."

Tóc húi của bị lừa, nổi giận dưng dưng: "Nói bừa cái gì, muốn làm em gái Lục Dĩ Hoàì cũng không tự nhìn bản thân mình được bao nhiêu cân lượng."

Hắn đuổi tay kéo Ngư Trà lại.

Ngư Trà tay mất lạnh lẽ, đem bánh rán giò cháo quẩy trong tay ném ra, lại đẩy bọn họ một phen, nhấc chân hướng con đường đối diện chạy.

"Cho mày mặt mũi mà còn không biết xấu hổ!"

Tóc húi của bị đập lên mặt, phản ứng lại liền đuổi theo.

Ngư Trà còn chưa tới lề đường đã bị kéo áo đồng phục, từ trong túi lấy ra một cái bút máy, đâm ra phía sau một phát.

Tóc húi của không kịp phòng ngừa, đau đến lùi lại vài bước, mu bàn tay chảy máu ròng ròng.

Ngư Trà cầm bút, sợ mấy tên nam sinh tiến lại, dùng bút máy đặt lên cổ mình, lạnh lùng mở miệng: "Đứng vào tôi lần nữa thử xem?"

Mấy tên nam sinh liếc nhau.

"Các người đoán xem các người nhanh hay tay tôi nhanh, sau khi giết người còn có thể tiêu dao tự tại bên ngoài sao?"

Bọn họ đều đầu cúi mui tám, vừa nghe như vậy, lập tức do dự, "Cô đừng xúc động, đừng xúc động!"

Làm sao lại gặp phải một đứa con gái bị tâm thần?!

"Đừng có làm bừa!" Tóc húi của che tay lại, thấy phía bên kia đường có chiếc xe dừng lại, bảng số xe hắn rất quen thuộc.

Một tên nom nớp lo sợ: "Đó là xe của Lục gia đúng không?"

"Bên kia hình như là Ngư tiểu thư?" Tài xế quay cửa kính xe xuống, đối mặt với người phía sau: "Có lẽ Ngư tiểu thư đang gặp phiền toái."

Lục Dĩ Hoàì ấn cửa sổ xe xuống, híp nửa mắt nhìn ra bên ngoài, đôi mắt vốn dĩ nhàn nhạt liền thay đổi cảm xúc.

Ngư Trà tay run run.

Đây là lần đầu tiên cô uy hiếp người khác, sợ bọn họ phản ứng lại xuống tay với mình, rốt cuộc cô vẫn chỉ có một mình.

Nghe được hai chữ Lục gia, Ngư Trà quay đầu lại kêu: "Dĩ Hoàì ca ca!"

Giọng nói của cô bình thường rất mềm, khi xưng hô như vậy, phảng phất tựa như làm nũng, lại có chút linh động.

Lục Dĩ Hoàì còn chưa phản ứng, trong lòng tên tóc húi của đã nhảy dựng.

Hắn chạy nhanh lui ra phía sau một bước, tươi cười một cái: "Đây là do trên đường gặp được em gái Lục Dĩ Hoàì nên mới đưa cô đến trường."

Máu trên tay nhỏ xuống đất.

Vừa dứt lời, một quyển sách trực tiếp bay đến mặt hắn, góc cạnh đập lên mặt, lập tức tạo ra mấy vết thương.

Hắn hít một hơi lạnh, tại sao anh em đều hung dữ giống nhau như vậy!

Lục Dĩ Hoàì lạnh lùng mở miệng: "Tay nào của mày chạm vào cô ấy?"

Hết chương 3

#xanh

Bạn đang đọc truyện *Mối Tình Đầu Của Giáo Bá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Còn trẻ mà đã mắc bệnh Alzheimer?

Alzheimer*?

**(Bệnh Alzheimer: một trong những căn nguyên phổ biến nhất gây chứng giảm trí nhớ ở người già bệnh đặc trưng bởi sự mất dần các noron thần kinh và synap trong vỏ não và một số vùng dưới vỏ. Bệnh có xu hướng nặng dần gây ảnh hưởng xấu tới các hoạt động sinh hoạt hàng ngày, tới trí nhớ, hoạt động ngôn ngữ và tư duy của người bệnh.*

Bệnh thường xuất hiện ở người trên 65 tuổi. Tuy nhiên dạng Alzheimer, sớm dù không phổ biến (chỉ chiếm khoảng 4-5% các ca bệnh Alzheimer) vẫn có thể đến ở độ tuổi từ 50 đến 65. Nguồn: Vinmec.com).

Lời này của Lục Dĩ Hoài rất nặng, dường như có thể lập tức đem tay bọn họ chặt xuống, đám lưu manh nghe vậy liền hoảng loạn bỏ chạy.

Tài xế xuống xe hỏi: "Ngu tiểu thư, cô không sao chứ?"

Ngu Trà lấy bút máy, lắc đầu, sửa sang lại cổ áo bị lệch, "Không sao."

Tài xế gật đầu, "Không sao thì tốt."

Ngu Trà buổi sáng không ngồi xe Lục gia, cho nên bọn họ cũng không nghĩ tới sẽ phát sinh loại sự việc này, tài xế cân nhắc trở về sẽ nói với phu nhân.

"Cảm ơn."

Cô xoay người, chuẩn bị đi mua đồ ăn lần nữa cho Lâm Thu Thu, lần này không bị ai ngăn lại.

Chỉ là sau khi mua xong chuẩn bị đến trường, Ngu Trà mới phát hiện xe của Lục Dĩ Hoài vẫn còn ngừng ở đó, chưa hề rời đi, Lục Dĩ Hoài giương mắt, "Lại đây."

Ngu Trà chưa phản ứng lại, tài xế cười tủm tỉm mở miệng: "Ngu tiểu thư mau lên xe, vừa lúc cũng đến trường, nếu không đi sẽ trễ."

"Không xa lắm." Ngu Trà xua xua tay.

Một trăm mét chỉ cần hai phút đi bộ, ngồi trên xe còn phải đối mặt Lục Dĩ Hoài, đương nhiên tự mình đi sẽ tốt hơn.

"Lúc này không phải miệng rất ngọt hay sao." Lục Dĩ Hoài hí hí mắt, quét mắt nhìn đồ vật trong tay cô, hơi có chút không kiên nhẫn, "Đi lên."

"..."

"Đừng làm tôi nói lần thứ hai."

Ngu Trà cuối cùng vẫn lên xe, cô cũng không dám nhìn Lục Dĩ Hoài, rốt cuộc ban đầu kêu "Dĩ Hoài ca ca" là hạ sách cuối cùng, không biết hấn có tức giận hay không.

Đời trước cô nhiều nhất là ở trên giường mới gọi như vậy, lúc ấy cô cũng rất không cam tâm tình nguyện.

Lục Dĩ Hoài nghiêng mặt đi, "Lục gia không cho em ăn?"

Gặp chuyện không may mà vẫn phải vòng lại mua, bộ dạng chỉ hận không thể nhét vào bụng, bánh rán giò cháo quẩy này ăn ngon như vậy sao?

Nghe được lời hấn nói, Ngu Trà một tay đem bánh rán giò cháo quẩy nhét sau lưng, "Không có, Lục gia đối với tôi rất tốt."

So với Ngu gia thật sự rất tốt.

Ngu Trà hoảng hốt chớp mắt, cô đời trước không hề biết hưởng phúc, Lục gia trước giờ chưa bao giờ làm khó mình, cô chạy trốn nhiều lần như vậy, Lục gia chưa từng hỏi cái gì, vẫn như ban đầu cho cô toàn đồ ăn ngon.

Lục Dĩ Hoài nhìn cô thất thần, hừ một tiếng không nói gì nữa.

Hắn một mặt cảm thấy Ngu Trà sợ hấn, một mặt lại suy nghĩ gì đó, hỏi ra chắc chắn sẽ không được, hết thầy sau này sẽ biết.

Ngu Trà và hấn ở khác lớp, Lục Dĩ Hoài ở ban một, Ngu Trà ở ban năm, cùng một tầng, nhưng một cái bên trái, một cái bên phải.

Bởi vì Lục Dĩ Hoài không thể đi, xe một đường chạy đến dưới lầu của dãy cấp ba, tài xế xuống xe lấy xe lăn, rồi đỡ Lục Dĩ Hoài ngồi lên.

Ngu Trà không dám đi trước, đi theo phía sau hấn.

Tuy rằng cẩn thận như thế, nhưng vẫn bị một vài bạn học thấy được, nhỏ giọng nghị luận.

"Đây là ai vậy? Đi theo sau Lục Dĩ Hoài."

"Lục Dĩ Hoài thật sự đã xảy ra chuyện, nam thần của tôi, yêu thầm chưa được đáp lại đã phải kết thúc."

Ngu Trà cùng Lục Dĩ Hoài đến đây phòng học thì đường ai nấy đi, vào phòng học bị mấy nữ sinh vây quanh hỏi: "Cậu có quan hệ gì với Lục Dĩ Hoài?"

"Cậu tự quần lấy Lục Dĩ Hoài đúng không?"

Ngu Trà thấy phiền, nói dối: "Hôm nay tôi ở ngoài gặp mấy tên lưu manh, Lục Dĩ Hoài đã giúp tôi."

Cô không nói mình đang sống ở Lục gia.

Nữ sinh trong lớp nửa tin nửa ngờ, nhưng nghĩ đến trước kia Ngu Trà cũng không nổi bật, hơn nữa nhìn cũng không giống khẩu vị của Lục Dĩ Hoài, không tiếp tục hỏi nữa.

Ngu Trà lúc này mới thờ phào nhẹ nhõm, trở lại chỗ ngồi.

Lâm Thu Thu từ bên ngoài vào, thờ qua nói: "Trà Trà, mình ở WC nghe thấy cậu cùng Lục Dĩ Hoài cùng nhau đến trường, là thật sao?"

"Bánh rán giò cháo quẩy của cậu." Ngu Trà ném cho cô ấy, thờ dài nói: "Nếu không phải vì cậu, mình cũng sẽ không đến trường cùng hần."

Cô thuận miệng kể lại việc hồi sáng.

Lâm Thu Thu vội vàng kiểm tra rồi một chút, phát hiện cô không có vấn đề gì mới thờ phào nhẹ nhõm, nói: "Nếu biết vậy mình sẽ không nhờ cậu mua, nếu vậy Lục Dĩ Hoài vẫn còn khá tốt."

Trong trường học không có nữ sinh nào không thích Lục Dĩ Hoài, trên người hần có khí chất kiêu ngạo khó thuần, thoát nhìn mười phần hoang dã.

Con gái tuổi này đều thích nam sinh như vậy.

Các cô trước kia không dám trêu chọc Lục Dĩ Hoài, trước kia có một nữ sinh có ý ngã trên người hần, kết quả hần lại tránh qua một bên, cô gái đó ngã xuống đất, khóc lóc rời đi.

Lục Dĩ Hoài không gần nữ sắc là tin tức đã được đồn đi từ năm nhất, có mấy nữ sinh có gan lớn như vậy.

Không nghĩ rằng sau khi xảy ra chuyện lại có thể anh hùng cứu mỹ nhân.

Đã sắp đến giờ học.

Trong phòng lớp ban một có người đang im lặng làm đề, hoặc nói chuyện tối thiểu, còn có người ăn bánh bao, đủ loại âm thanh cãi cọ ầm ĩ.

Đúng lúc này, bạn học ngồi cạnh cửa nhìn ra ngoài, thấy được Lục Dĩ Hoài ngồi trên xe lăn, khiếp sợ, thật nhanh thông báo tin tức lên điện thoại.

"Lục Dĩ Hoài đã trở lại!"

"Ngọa tào thật sự a, trường học lại thay đổi."

Khi Lục Dĩ Hoài vào lớp, cả phòng học liền yên tĩnh lại.

Vừa rồi các bạn học đang tung tăng nhảy nhót như chim giống nhau đều bật nút yên lặng, ngồi vào chỗ mình.

Đây là lần đầu tiên sau khi khai giảng hần đến trường, không mặc đồng phục, nếu không phải tận mắt nhìn thấy xe lăn, các bạn học cũng không dám tin tưởng.

Tính tình Lục Dĩ Hoài trước kia đã không tốt, bây giờ xảy ra chuyện, không chừng sẽ còn tệ hơn.

Ai dám đắc tội Diêm Vương a.

"Mẹ nó." Tần Du vỗ vỗ cái bàn bên cạnh, quờ mắng: "Đến giờ đọc thầm rồi đứng không?"

Lục Dĩ Hoài xóc xóc mí mắt, "Câm hết rồi sao?"

Trong phòng học vang tiếng nói chuyện nho nhỏ.

Tần Du đem vật chần ở lối đi nhỏ đều đá đi: "Cậu cuối cùng cũng tới, trên bàn đặt đầy thư từ."

Sau khi xảy ra chuyện, các nữ sinh quan tâm hỏi thăm rất nhiều.

Lục Dĩ Hoài chuyển động xe lăn, đến cạnh bàn, các loại thư tình đầy màu sắc, cũng không thêm mở, trực tiếp giơ tay ném đi, chuẩn xác rơi vào thùng rác, sau đó mới qua đó ngồi.

Tô Ngọc nhìn cảnh đó, thờ dài nói: "Tại sao không ai tặng cho tôi, Chẳng lẽ lão tử không đẹp trai sao?"

Tần Du nói: "Không."

Tô Ngọc trừng hần liếc mắt một cái, ánh mắt như có như không đặt trên người Lục Dĩ Hoài.

Làm anh em, bọn họ đương nhiên biết sau khi xảy ra chuyện Lục Dĩ Hoài đã thay đổi, qua nhà hần hỏi thăm cũng bị tiễn đi, hôm nay lại đến trường học, chỉ sợ là đã xây dựng tâm lý thật tốt.

Trước kia tuy rằng không cần, nhưng sẽ cười mà ném cho bạn học, cả người mang theo kiêu ngạo không thể kiềm chế được, quà tặng cũng không thiếu.

Hôm nay là lần đầu tiên nhìn cũng không nhìn liền ném vào thùng rác, tâm tình nhìn tựa hồ cũng không tốt lắm.

Tô Ngọc cũng có bản lĩnh nhìn mặt đoán ý, hỏi: "Ngày đầu tiên về trường sao tâm tình nhìn không tốt, ai không có mắt dám trêu chọc Lục ca, đi đập hần một trận!"

Lục Dĩ Hoài nhấp môi, từ trong túi móc ra mấy viên kẹo.

"Ai, tôi thích ăn ngọt, cho tôi đi Lục ca." Tô Ngọc không nhìn thấy đó là do hần lấy ra, nghĩ rằng là của ai đưa.

Hần vội vàng duỗi tay đi lấy, chỉ bắt được không khí.

Lục Dĩ Hoài cau mày, "Tự mình mua đi."

Tô Ngọc sờ sờ đầu.

Trước kia không phải không ăn kẹo sao, không biết là do ai đưa, không bị ném đi, cũng thật hiếm lạ.

Tin tức Lục Dĩ Hoài trở lại giống như cánh bay đi, từ nhất ban truyền ra, thật nhanh toàn bộ Nhất Trung Ninh thành đều biết, ngay cả sơ trung cũng biết tin.

Đương nhiên cũng bao gồm cả chuyện quà tặng bị ném hết.

Lớp năm của Ngu Trà cũng có không ít nữ sinh thương tâm, bởi vì bên trong cũng có thư tình cùng chocolate của các cô ấy.

"Hắn thật sự bị tàn tật, nam thần đã không còn rồi a."

"Tuy rằng trước kia rất thích hắn, nhưng nhà tôi cũng không cho phép tôi ở bên một người tàn phế."

"Trước kia nghe tin tức Lục Dĩ Hoài sau khi xảy ra chuyện tính tình thay đổi lớn, không nghĩ rằng sẽ phát sinh chuyện ngoài ý muốn như vậy."

Hôm nay Lâm Thu Thu mới vừa thay đổi suy nghĩ về Lục Dĩ Hoài sau khi hắn giúp Ngu Trà, lập tức nói: "Xem ra các cậu cũng không phải rất thích hắn."

Các nữ sinh sắc mặt trắng hồng đan xen, "Cậu!"

"Tôi thì sao." Lâm Thu Thu tròn trắng mắt, "Cho dù Lục Dĩ Hoài bị thương, các cậu cũng không thể trèo lên nhà bọn họ, nói không chừng còn bỏ đá xuống giếng."

Mắt thấy các cô ấy cãi nhau, chuẩn bị động tay chân, Ngu Trà vội vàng ngăn cản, "Giáo viên tới rồi, mau dừng lại."

Giáo viên Toán bước vào, bắt đầu giảng bài thi.

Lâm Thu Thu cũng làm bộ cầm bút, cô có rất nhiều bạn bè trong trường, tin tức linh thông, thông tin gì cũng đều trực tiếp nắm được.

Cô bất quá nói: "Mình nghe nói Lục Dĩ Hoài chi không ném đi mấy viên kẹo, cũng không biết là ai đưa, cư nhiên có thể làm hắn giữ lại."

Ngu Trà động tác dừng một chút, trên tờ giấy nháp liền xuất hiện một đường.

Bây giờ Lục Dĩ Hoài vừa xảy ra chuyện, cũng không thích ăn trái cây.

Chẳng lẽ Lục Dĩ Hoài thích ăn kẹo?

Ngu Trà còn chưa nói ra, Lâm Thu Thu nhỏ giọng suy đoán: "Cậu nói Lục Dĩ Hoài có phải trở nên thích ăn kẹo?"

"Sau khi xảy ra chuyện tính cách thay đổi, chẳng lẽ khẩu vị cũng đổi luôn?" Lâm Thu Thu vuốt cằm, "Bất quá bây giờ cũng không ai dám tặng gì cho hắn."

Ngu Trà cắn bút nghĩ nghĩ.

Nếu thật sự không ai tặng, chênh lệch lớn như vậy, tính cách Lục Dĩ Hoài kiêu ngạo chắc chắn sẽ nhận thấy được.

Ai cũng sẽ cảm thấy đều là do bị tàn tật.

Ngu Trà nhủ mi lại, việc này không thể được, ảnh hưởng đến tâm tình Lục Dĩ Hoài, lỡ như trở nên thô bạo sẽ không thể trị liệu tốt.

Ngày hôm qua mẹ Vương cho cô rất nhiều kẹo.

Vừa vặn có tác dụng.

Chạng vạng sau khi tan học, ngoài phòng học trở nên ồn ào.

"Ngu Trà, chị gái cậu tìm cậu."

Ngu Trà sững sốt, không biết Ngu Minh Nhã lúc này tìm cô làm gì.

Lúc trước sau khi được Lục gia chọn, Ngu Minh Nhã truyền ra ngoài cô là em gái của cô ta, hơn nữa Ngu Minh Nhã thanh danh rất tốt, tất cả mọi người đều cảm thấy cô là đứa em gái bạch nhãn lang.

Sau khi Ngu Trà ra ngoài, liền nghe thấy giọng nói Ngu Minh Nhã,

"Diễn xuất rất vui, mọi người sẽ thật nhanh có thể xem phim, đại khái là cuối tháng sẽ có, mọi người phải giúp đỡ phim truyền hình đầu tiên của tôi nha."

Nữ sinh xung quanh yêu thích mà ngưỡng mộ nhìn cô ta.

"Trường học chúng ta sắp có một minh tinh."

"Minh Nhã thật quá tuyệt vời, nghe nói có một minh tinh nhỏ không được tuyển, vẫn còn ở trên Weibo gào khóc."

Cô ta nghĩ tới cái gì, thờ dài nói: "Vốn dĩ tôi cũng muốn mang em gái vào, không nghĩ rằng em gái suy nghĩ chuyện khác, ai, bỏ lỡ cơ hội."

"Phải không?"

Các bạn học sôi nổi quay đầu, nhìn Ngu Trà mặt vô biểu tình đứng trước cửa, lại nhìn nhìn Ngu Minh Nhã.

Ngu Trà giương mắt, nghi hoặc hỏi: "Chị gái, chị có hỏi tôi chuyện này à?"

Ngu Minh Nhã sắc mặt không thay đổi, "Có thể do chị đã quên."

Cô ta nhìn Ngu Trà trước cửa, nhìn quần áo trên người cô, trong mắt hiện lên ghen ghét, rõ ràng chúng phải là của cô ta.

Nhưng nghĩ đến Lục Dĩ Hoài, cô ta liền thấy thoải mái.

Ngư Minh Nhã ý cười tăng lên, ôn nhu mà nói: "Em gái, mau đến đây, mẹ hỏi khi nào em về nhà, không lẽ em định không về luôn sao?"

Nghe vậy, người xung quanh nhìn Ngư Trà ánh mắt không đúng.

Một học sinh cấp 3 không về nhà buổi tối thì có gì tốt chứ.

Ngư Trà nói: "Vì sao tôi không quay về thì cô cũng biết rồi."

Ngư Minh Nhã sắc mặt chợt biến đổi, lộ ra biểu tình buồn bã thương tâm, những người không bao giờ hoài nghi cô ta liền tin tưởng, sôi nổi an ủi cô ta.

"Em gái cô thái độ thật kém, trách không được không ai thích."

"Không biết cùng tên nào ở bên ngoài lêu lổng."

"Hôm nay còn ngồi Lục gia xe tới, cũng không nhìn xem chính mình được mấy cân lượng, Lục gia sẽ coi trọng cô ta?"

Ngư Trà đã có thói quen bị nghị luận như vậy, lúc trước Ngư Minh Nhã vẫn luôn làm người khác thay đổi suy nghĩ, lực hấp dẫn vẫn luôn quay xung quanh cô ta.

Đời trước cô đã từng nghe qua lời còn khó nghe hơn.

Ngư Minh Nhã mười phần vừa lòng nhìn hiệu quả trước mắt.

Cô ta đang muốn nói cái gì, liền nhìn thấy mắt Ngư Trà chuyển đỏ, phảng phất giấy tiếp theo sẽ khóc, khuôn mặt nhỏ nhắn thành một đoàn.

Ngư Trà ngửa đầu, khóe mắt có giọt nước trong suốt, giọng nói mềm nhẹ: "Chị gái, tôi có trở về, là do các người..."

Vừa nghe thấy cái này, trực giác Ngư Minh Nhã cho biết sẽ không phải là thứ gì tốt.

"-- các người đổi chìa khóa, tôi làm sao trở về."

Bạn học vậy xem đều sợ đến ngất người.

Bọn họ nhìn sắc mặt khó coi của Ngư Minh Nhã, nghĩ lại lời nói khẩn thiết của Ngư Trà, cán cân trong lòng liền nghiêng đi.

Cũng chỉ là học sinh cao trung, làm sao có thể nhận thấy được gì.

Ngư Trà cúi đầu, trong thanh âm mang theo ghen ngào: "Chị gái, các người đổi chìa khóa cũng không nói với tôi, làm sao tôi có thể trở về."

Hành lang lẳng lặng.

Kỳ thật cũng không ít người biết Ngư Trà, dù sao cũng là em gái của nữ thần Ngư Minh Nhã, cũng có nữ sinh thường xuyên gây sự, mỗi lần Ngư Trà đều chịu đựng, chưa từng khóc với giáo viên hay bạn học.

Bây giờ lại khóc, có thể thấy là rất ủy khuất.

"Không thể nào." Có đồng học nhin không được ra tiếng: "Minh Nhã, nhà các người đổi chìa khóa cũng không nói với cô ấy?"

Khó trách không trở về nhà.

"Đúng vậy, cô còn hỏi tại sao Ngư Trà không trở về, như vậy sao cô ấy trở về được, nhà các phải có phải có chút... bắt công?"

"Các người làm vậy mà cho là tốt?"

Từng tiếng chất vấn, làm sắc mặt Ngư Minh Nhã tái nhợt.

Bọn họ thật sự là sợ Ngư Trà trở về, sau khi đưa cô đi thì thay hết toàn bộ chìa khóa.

Nhưng Ngư Trà trở về khi nào?

Ngư Minh Nhã hận cắn răng, nếu Ngư Trà trở về sao cô ta lại không biết?

Cô ta há miệng thở dốc, nửa ngày mới nghĩ ra được, cắn răng nói: "Đó là vì chưa kịp nói với em, đây là chìa khóa mới của chị, em cứ dùng trước."

Ngư Minh Nhã đem chìa khóa đưa qua.

Bạn học chung quanh liếc mắt liền biết đó là chìa khóa mới, lời nói lúc này xem ra là thật, ánh mắt nhìn Ngư Minh Nhã càng không đúng.

"Ngư Trà, cậu cầm đi."

"Chị cậu chắc chắn còn chìa khóa."

Ngư Minh Nhã: "..."

Cái gì mà còn có, cô ta cũng chỉ có một cái.

Ngư Trà nhìn Ngư Minh Nhã nghe thấy lời này liền trừng lớn con mắt, nhin không được ở trong lòng hoan hô một tiếng, duỗi tay tiếp nhận chìa khóa.

Tiếng chuông vào học lại vang lên.

Ngu Minh Nhã hận không thể lập tức rời đi, lúc này nhẹ nhàng thở ra, vừa vận lấy có: "Đi học, chị về trước."

Bóng dáng cô ta có chút giống chạy trốn chết.

Chờ cô ta đi rồi, các bạn học mới sôi nổi an ủi Ngu Trà: "Không nghĩ tới Ngu gia lại bất công như vậy, làm cha mẹ sao có thể như thế."

"Nếu hôm nay Ngu Minh Nhã không đem chìa khóa tới, có khi còn không chuẩn bị chìa khóa cho cậu, căn bản không ghi nhớ cậu trong lòng."

Ngu Trà nói: "Ai, là do cô ấy là chị của tôi."

"Cậu quá thiện lương." Có bạn học cảm thán: "Làm gì có chuyện nhường chị gái, nếu đó mà là chị của tôi, chắc chắn sẽ cãi nhau một trận."

Ngu Trà nói: "Tôi cũng không nghĩ đến chị ấy còn trẻ mà đã có bị si ngốc."

Ngu Minh Nhã còn chưa đi xa nghe được mấy lời này, thiếu chút nữa ngất đi.

Ngu Trà nghe các cô ấy nói, khoe môi hơi hơi gọi lên một cái độ cung, nhìn chìa khóa trong tay, nghĩ nên ném ở đâu thì tốt.

Trở về? Không có khả năng.

Hết chương 4

#xanh

Bạn đang đọc truyện *Mối Tình Đầu Của Giáo Bá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Không cho phép người khác gọi cô là em gái

Ngu Trà đem chìa khóa Ngu Minh Nhã vừa đưa ném trong thùng rác ngoài trường, còn việc Ngu Minh Nhã làm sao về nhà cô cũng không cần lo lắng.

"Lúc này cậu không thấy được sắc mặt Ngu Minh Nhã." Lâm Thu Thu cười khanh khách mà nói: "Bây giờ Ngu Minh Nhã gió xuân đắc ý, không chừng lại muốn tìm lúc nói móc cậu, nhưng hôm nay cậu đáp trả rất hay."

Ngu Minh Nhã cùng bạn bè của cô ta đều học ở lớp bảy năm trên lầu. Tan học không có việc gì cũng lui tới, lượn lờ dưới lầu, bởi vì bên cạnh cầu thang là lớp một.

Lớp của Lục Di Hoài.

Bây giờ Lục Di Hoài đã xảy ra chuyện, các cô không xuống nơi đó nữa mà đi tìm Ngu Trà kiếm chuyện.

"Mình không còn sống ở Ngu gia nữa." Ngu Trà nói: "Không cần nhìn sắc mặt cô ta, sau này mình sẽ thay đổi, không còn như lúc trước."

Cô đã không còn là mình của trước kia.

Lâm Thu Thu vỗ tay, "Vốn dĩ đã phải như vậy từ trước!"

Ngu Trà nhấp môi cười cười.

Lâm Thu Thu nhìn điện thoại, "Mình vừa kể cho Thượng Thần chuyện lúc này, Thượng Thần muốn chúc mừng, lát nữa chúng ta cùng đi ăn."

Ngu Trà không từ chối.

Ba người gặp mặt nhau bên ngoài.

Thượng Thần cắt tóc ngắn, mặc đồng phục như họ, nhìn từ phía sau rất giống nam sinh, nhìn mặt mới biết là con gái.

Cô ôm tay Ngu Trà, "Muốn ăn gì? Hôm nay mình mời khách!"

Ký ức đã cũ, Ngu Trà không còn nhớ ngoài trường bán cái gì, nhưng liếc mắt liền thấy quen thuộc mười phần.

Không chờ cô trả lời, Thượng Thần lấy điện thoại gõ tin nhắn, ngắt đầu nói: "Ai, chị của mình đang tức chết rồi, mình phải an ủi chị ấy."

"Chúng ta đi ăn cái gì a."

"Chị cậu à?"

Ngu Trà cùng Lâm Thu Thu đồng thanh nói.

"Chuyện của cửa hàng chị ấy." Thượng Thần sờ sờ tóc, đi ra phía ngoài, "Người mẫu chị ấy chọn được lỡ hẹn, nghe người khác nói cô ta muốn làm cho cửa hàng khác, chị ấy bây giờ đang giận muốn chết."

Chị cô ấy tự mở một cửa hàng, vừa khai trương không lâu, tuy bị mất người mẫu không phải chuyện quá lớn, nhưng việc này vẫn rất sốt ruột.

Lâm Thu Thu tức giận nói: "Người mẫu đó cũng không có tố chất nghề nghiệp."

Đã hứa mà vẫn còn lỡ hẹn.

"Cũng trách chị ấy không ký hợp đồng." Thượng Thần nói: "Bây giờ việc này xảy ra, chỉ có thể tìm gấp người thay thế, nhưng những người mẫu tốt đều bận, chắc chắn sẽ không tìm được, hai người cũng biết những người đẹp đều nổi tiếng."

Vốn dĩ người mẫu này cũng có chút danh tiếng, càng là người có danh khí càng không ưa cửa hàng mới.

Thượng Thần xua xua tay, "Không nói đến chuyện này, hôm nay có phải Ngu Minh Nhã đã bị tức đến ngất đi ha ha ha ha."

Lâm Thu Thu: "Không ngất, nhưng cũng không khác gì."

Thượng Thần: "Ai kêu cô ta tự mình gây sự."

Ngu Trà nghe hai người kẻ xướng người họa, cãi cò ầm ĩ, sinh động mười phần, trên mặt đều mang theo nụ cười.

Vừa vặn, có hai nữ sinh phía sau nói: "Bên kia có phải là Lục Dĩ Hoài, hẳn đang ngồi xe lăn đúng không?"

Một nữ sinh khác nói: "Tuy rằng chân bị cắt đi, nhưng vẫn đẹp trai a."

Ngu Trà ở trong lòng yên lặng phân bác, chân không bị cắt.

Lục Dĩ Hoài không bị gãy chân.

Đúng lúc này, Lâm Thu Thu cũng nhìn theo hướng đó, "Đúng là Lục Dĩ Hoài, đối diện là bọn Tần Du."

Ngu Trà theo bản năng mà nhìn theo.

Lục Dĩ Hoài hôm nay không mặc đồng phục, buổi sáng lúc trong xe hoang mang rối loạn nên cô không chú ý đến, bây giờ mới thấy rõ hẳn đang mặc một cái áo thun, chắc là của một sản phẩm chưa đưa ra thị trường của thương hiệu nào đó.

Đối diện hẳn là vài nam sinh, trên bàn hình như là bia.

Trước mặt Lục Dĩ Hoài cũng có rượu, lúc ngón tay cầm ly, màu rượu đối lập với màu da, nổi bật mười ngón tay thon dài.

Mặt trong ngón trỏ có một hình xăm tinh xảo.

Lục Dĩ Hoài trước khi xảy ra chuyện vốn không sợ trời không sợ đất, xăm hình đối với con trai rất có hấp dẫn.

Hình xăm cũng chỉ là một dòng chữ nhỏ, không biết là gì.

Lâm Thu Thu: "Bọn họ đang uống rượu chứ không phải nước chanh đúng không?"

Thượng Thần tiếc nuối nói: "Mình cũng muốn uống, nhưng chắc chắn sẽ không được, buổi tối vẫn còn tiết tự học."

Ngu Trà nhú mày, Lục Dĩ Hoài đang trong giai đoạn trị liệu, chắc chắn không thể uống rượu, nếu uống sẽ bị ảnh hưởng.

Tan học đã lâu, trên đường không còn quá nhiều học sinh.

Ba người họ ai cũng xinh đẹp, rất thu hút ánh nhìn.

"...Lúc trước Ngu Minh Nhã có hỏi tôi chuyện Lục ca, tôi không nói gì, không biết tại sao gần đây lại yên tĩnh."

Một nam sinh mở miệng.

Cái này không cần giải thích cũng biết vì sao.

Tần Du bưng cái ly, khóe mắt nhìn thấy người bên ngoài, tâm tư vừa động, "Đó có phải là em gái Ngu Minh Nhã?"

Bên cạnh đường lớn, ba nữ sinh nói nói cười cười, Ngu Trà đi giữa đang kéo một nữ sinh dáng người khá cao, cô mặc đồng phục hè, lộ ra cánh tay tinh tế trắng nõn, ở cổ áo có xương quai xanh ẩn hiện, lúc cười lớn cũng chỉ nhấp môi.

Mấy người nam sinh cũng vờn đầu ra nhìn.

"Em gái Ngu Minh Nhã, là nữ sinh đi cùng Lục ca hồi sáng?"

"Lớn lên không tôi a, trước kia sao lại không chú ý tới."

"Trước mắt cậu trước kia chỉ có Ngu Minh Nhã, sao có thể để ý người khác."

Lục Dĩ Hoài thu hồi tầm mắt, nữ mất không nói chuyện.

"Đúng thật là anh hùng cứu mỹ nhân." Tần Du thu hồi tầm mắt, tò mò hỏi: "Mấy ngày trước có một cô gái được đưa đến nhà cậu, tên gì ấy nhỉ."

Tô Ngọc nói: "Lúc trước không phải nói là con gái Ngu gia à."

Tần Du nói: "Ngu gia chỉ có mình Ngu Minh Nhã không phải sao?"

Lục Dĩ Hoài ngồi trên xe lăn, sắc mặt lạnh nhạt, nhìn không ra cảm xúc, "Không phải cô ta."

Có người nói: "Ngu Minh Nhã mới nhận em gái."

Lúc này bọn họ mới nhớ.

Lúc trước Ngu Minh Nhã cũng không nói mình có em gái, chỉ sau khi Lục gia yêu cầu mới ám chỉ Ngu Trà là em gái mình, Ngu Trà bình thường rất khiêm tốn, rất nhiều người không nhớ việc này.

Tin tức của Lục gia bị đề xuống, bọn họ chỉ biết Ngu gia đưa con gái qua, chưa nói là ai, bọn họ chỉ biết ngậm hời thăm.

Ngu gia bên kia đương nhiên không giấu được gì.

Cửa hàng gần trường này cũng rất xa hoa, Nhất Trung Ninh thành là trường tư, nhiều con nhà giàu, đều đến đây khoe khoang.

"Hình như cô ấy chưa ăn, hay chúng ta rủ họ lại ăn cùng?"

Tô Ngọc thử mở miệng, nhìn người đối diện.

Trừ bỏ xe lăn bên dưới, Lục Dĩ Hoài thoát nhìn cũng không khác người bình thường, người đi qua ngẫu nhiên đưa mắt nhìn phần dưới của hắn liền sợ hãi mà dời đi.

Ai cũng không muốn đắc tội hắn.

Lục Dĩ Hoài nhướn mày, "Tùy cậu."

Tô Ngọc sừng sốt, nở nụ cười.

Trước kia Lục Dĩ Hoài không tùy ý như vậy, nên khi bọn họ tụ tập có rất ít nữ sinh, có cũng là do người khác mang đến.

Hai chữ này xem như là đồng ý.

Tô Ngọc đá chân nam sinh bên cạnh, "Cậu đi mời họ lại đây."

Nam sinh sờ đầu hỏi: "Nữ sinh bên cạnh cũng mời?"

"Cái này mà cũng hỏi."

Nam sinh nhanh như chớp chạy đi.

"Nghe nói Ngu Trà nhất gan hướng nội." Tần Du nhớ lại một chút, "Có phải ở nhà rất sợ cậu, cậu có khi để cô ấy không?"

Lục Dĩ Hoài đáp: "Nghe ai nói?"

Trên mặt hắn không chút đề ý, làm mấy nữ sinh cách đó không xa đều mê mẩn.

Tầm mắt nhìn phía dưới hắn, lại thờ dài.

Tần Du cười cười, "Có thể là ai được, Ngu Minh Nhã."

Nhắc tới Ngu Minh Nhã, mấy nam sinh khác đều cười, "Cô ta suốt ngày truyền tin tức kiểu này, nghĩ một chút liền biết tâm tư cô ta."

Bọn họ lớn lên trong gia tộc lớn, đều đã tu luyện thành tinh, trước mặt bọn họ làm Liêu Trai, đúng là trò cười.

Thủ đoạn nhỏ của Ngu Minh Nhã cũng không đáng đặt lên bàn.

"Không có khi dễ." Lục Dĩ Hoài nhấp môi, "Tôi là hạng người đó?"

Là!

Nam sinh xung quang yên lặng bổ sung.

Tần Du nhìn chằm chằm thân hình nhỏ nhắn phía trước, cười nói: "Lúc trước sao không biết em gái Ngu Minh Nhã lại xinh đẹp như thế, da thật trắng, bộ dáng nhu nhược, gọi lên ham muốn chinh phục của nam nhân."

Lục Dĩ Hoài xốc mi mắt

Đúng là rất yếu đuối.

Đêm qua bị hắn cắn một cái đã rất đau, ngẫu nhiên phát ra hai tiếng cũng rất mê người, trên xương quai xanh hình như còn có bông hoa.

Lục Dĩ Hoài uống một ngụm rượu, ngực mới hạ nhiệt.

Tô Ngọc ánh mắt liếc giữa Ngu Trà cùng Lục Dĩ Hoài, trực giác cho biết có gì không đúng, liếc Tần Du ra hiệu.

Ai biết được Tần Du làm lơ, bất mãn nói: "Làm gì vậy, đừng quấy rầy tôi ngắm Ngu Trà muội muội..."

Vừa nói vừa uống bia.

Chưa nói xong, ly hắn bị cái gì đó đập trúng, rượu bắn ra, để lại dấu vết trên áo, có chút chật vật.

Tô Ngọc bùm mặt ghen cười, vui sướng khi người gặp họa.

Hắn biết sẽ phát sinh cái gì, Tần Du lại cố tình thiếu mất sợi dây thần kinh nên bị trừng trị.

Tần Du vội vàng lấy giấy lau, lên án nói: "Lục ca làm gì vậy, áo này là số lượng có hạn tôi mới mua! Mới mua!"

Lúc trước thành tích của hắn rất kém, tiền tiêu bị người nhà cắt bớt, quần áo này là do hắn cố gắng nhịn đau mà mua.

Lục Dĩ Hoài nhìn hắn: "Cậu vừa kêu cái gì."

Tần Du rồi rầm hồi tưởng một chút, sau một lúc lâu mới đưa ra cái đáp án hừ hừ thực thực: "... Ngu Trà muối muối?"

Lục Dĩ Hoài hỏi: "Là muối muối của cậu sao?"

Tần Du vẫn chưa hiểu ra: "Đương nhiên không phải, là muối muối của cậu, vậy cũng là muối muối của chúng ta."

"Phải không?" Lục Dĩ Hoài giương mắt, "Cậu kêu lại lần nữa."

Tần Du rút cuộc cũng nhận thấy gì đó, xua tay nói: "Không có không có, tôi không có em gái, tôi là con một."

Tên phá hoại, chỉ kêu muối muối mà đã kích động như vậy.

Cũng không phải thật sự là em gái.

Qua một lát, hắn lại hỏi: "Chúng ta phải gọi cô ấy là gì?"

"Tôi đi lấy chai rượu." Tô Ngọc đứng lên, "Đương nhiên là kêu Chị dâu nhỏ, nếu không cậu muốn gọi cái gì?"

Tần Du tròn to mắt, "Cậu nói đúng."

Mấu chốt nhất chính là, bọn họ nói như vậy, Lục ca đối diện cũng không phản đối, vậy là đã tán thành.

Chẳng lẽ Ngu gia đưa con nuôi qua làm con dâu nuôi từ bé?

Nhóm Ngu Trà vẫn chưa nghĩ được nên ăn gì, trước mặt đã xuất hiện một nam sinh.

"Ngu Trà đúng không?" Nam sinh mở miệng cười hỏi, "Tôi là Chu Chu, Lục ca đang ăn bên kia, kêu mọi người cùng qua ăn."

Hắn đi trước, không thấy cảnh lúc này.

Thượng Thần cảnh giác mà nhìn hắn, nhỏ giọng nói: "Hay là chúng ta bỏ đi."

"Chúng ta có thể không đi sao?" Lâm Thu Thu minh bạch, "Có ai dám cự tuyệt Lục Dĩ Hoài."

Huống hồ hôm nay Ngu Trà còn được Lục Dĩ Hoài cứu.

Thượng Thần ngẫm lại, nói thầm nói: "Dù sao cự tuyệt không được, dứt khoát cảm ơn rồi đi, mình thấy bọn họ cũng không muốn ăn cùng nữ sinh."

Các cô vẫn chưa từng nghe có nữ sinh được mời.

Thật ra là có người mặt dày đi xin, kết quả chưa nói gì đã bị đuổi đi, hoặc bọn họ liền trực tiếp đòi chỗ.

Hai người đều nhìn về phía Ngu Trà.

Ngu Trà nhìn bên kia, vừa vận đối diện Lục Dĩ Hoài, trong lòng càng do dự, "Không đi..."

Chưa nói xong, Chu Chu lấy điện thoại ra.

Tần Du: "Hiệu suất sao lại thấp như vậy?"

"Đi thôi, các tỷ tỷ." Chu Chu vừa cất điện thoại, cười tủn tủn, miệng thực ngọt, khom lưng làm ra tư thế mời.

Bởi vậy, ai có thể cự tuyệt.

Lâm Thu Thu lôi kéo Ngu Trà, lúc vào tiệm vừa lúc đồ ăn được dọn ra, cửa hàng vẫn còn phòng trống, các nam sinh khác đều đi ra khỏi phòng.

Ba nữ sinh lớn lên đều khá xinh đẹp.

Tô Ngọc vừa rời khỏi đi lấy bình rượu, tròng mắt vừa chuyển, thò lại gần nói: "Ngồi đi, đều đứng làm gì, không mệt sao."

Hắn cố ý dẫn Ngu Trà đến gần chỗ người đang ngồi bên trong.

Ngu Trà tự nhiên chỉ có thể đi theo, nên tách ra khỏi hai người Lâm Thu Thu, bị dẫn đến ngồi cạnh Lục Dĩ Hoài.

Trên bàn đặt thêm vài ly thủy tinh.

Tô Ngọc mở cái chai, hỏi: "Các cậu uống rượu không?"

Lâm Thu Thu cùng Thượng Thần đồng thanh: "Không uống."

Tô Ngọc nói: "Vậy thôi."

Đối với nam sinh như bọn họ, uống chút rượu là chuyện bình thường, mỗi khi đến tiệc gì đó cũng uống.

Hơn nữa bọn họ sau này sẽ thừa kế sản nghiệp trong nhà, từ lượng tuyệt đối không được thấp.

Trước mặt Lục Dĩ Hoài vẫn còn nửa ly rượu.

Từ khi Ngu Trà ngồi xuống đều nhìn chăm chăm cái ly, nếu uống cái này sẽ ảnh hưởng đến thân thể.

Nhưng cô lại không biết mở miệng như thế nào.

Ngu Trà ánh mắt nóng rực, Lục Dĩ Hoài sao có thể không phát hiện, hần cảm cái ly nhìn nhìn cũng không phát hiện ra vấn đề gì.

Tần Du ngồi đối diện đã chú ý đến, "Chị dâu nhỏ cũng muốn uống?"

Ngu Trà nửa ngày mới phản ứng lại hần đang nói mình, theo bản năng nhìn Lục Dĩ Hoài, "Không, tôi không uống..... Ta không phải Chị dâu nhỏ, cậu đừng, đừng kêu như vậy."

Tần Du cười hi hi nói: "Không được, phải kêu như vậy."

Các nam sinh tức khắc đều ồn ào lên, "Chị dâu nhỏ rất thuận miệng a, gọi cái khác rất khách khí."

"Tôi sẽ không nhớ đâu."

"Tần Du đúng là vuốt mông ngựa, Chị dâu nhỏ cũng gọi."

Ngu Trà bị bọn họ nói như vậy lỗ tai đã đỏ như máu, nhìn về phía Lục Dĩ Hoài, nhỏ giọng nói: "Lục Dĩ Hoài."

Lục Dĩ Hoài nghiêng đi mặt, "Hà?"

Ánh mắt dừng trên lỗ tai đỏ bừng.

Ngu Trà bừng tỉnh, tiếp tục nói: "Anh mau quán bọn họ."

Lục Dĩ Hoài rất có hứng thú nhìn chăm chăm tai cô, lười biếng hỏi: "Em muốn tôi quán cái gì?"

Ngu Trà hoài nghi hần biết rõ còn cố hỏi, nhưng lại không có chứng cứ.

Cô hơi nghiêng về phía hần, trong giọng nói có chút năn nỉ: "Anh nói bọn họ đừng kêu như vậy."

Nếu tiếp tục không chừng ngày mai toàn trường đều biết.

Lục Dĩ Hoài đối mắt với đôi mắt đầy nước của cô, đột nhiên cười một cái.

Ngu Trà chưa kịp phản ứng, liền nghe thấy giọng nói trầm thấp của hần: "Quán làm sao, miệng cũng không mọc trên người tôi."

Hết chương 5

#xanh

Bạn đang đọc truyện *Mối Tình Đầu Của Giáo Bá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Trà Trà, gọi tên tôi

Ngu Trà tức giận nên không nói chuyện với Lục Dĩ Hoài.

Bọn Tần Du rất hoạt bát, nói vài chuyện thú vị trong trường làm các nữ sinh rất vui vẻ, trong chốc lát liền cùng bọn Thượng Thần tụ thành một nhóm.

Đồ ăn của chỗ này rất ngon, đòi trước Ngu Trà sống ở Lục gia đã ăn rất nhiều đồ ngon, nhưng đây là lần đầu tiên cô ăn ở đây.

Cô chỉ tập trung ăn, cũng không phát hiện đồ ăn cô gắp qua đều ở rất gần.

Bất quá Ngu Trà ăn rất ít, chỉ mới ăn một ít đã không ăn được nữa, nên cô ăn rất chậm, từng ngụm từng ngụm ăn.

Tiếng chạm cốc thanh thủy trên bàn vang lên.

Ngu Trà ngẩng đầu, nhìn bọn Tần Du chạm cốc, Lục Dĩ Hoài tay cầm ly, bàn tay có thể thấy được gân xanh nổi lên, ngoài ý muốn rất hấp dẫn người khác.

Cô vội vàng lên tiếng: "Anh không thể uống rượu."

Cô nói chuyện không lớn, nhưng căn phòng lại không lớn, mọi người đều có thể nghe thấy, đối diện Chu Chu nở nụ cười, "Chị dâu nhỏ quán cũng thật nghiêm."

Ngu Trà giật giật tay, "Tôi không quán."

"Đây không phải là quán sao." Tần Du cười hi hi mở miệng: "Bạn gái trước của tôi cũng thường nói loại lời này."

Ngu Trà nghe hần nói vậy cũng không biết phản bác như thế nào.

Nếu bây giờ cô đang ở Lục gia, được bọn họ chiều cố, cô phải có trách nhiệm, chân của Lục Dĩ Hoài cần phải được tốt lên.

Bất cứ nhân tố nào làm ảnh hưởng trị liệu cũng đều cần phải bóp chết từ trong trứng.

Lục Dĩ Hoài cảm ly thủy tình đưa lại, chất lỏng xuyên thấu ra bên ngoài, màu sắc phản xạ thật rất đẹp, làm người khác say mê hoa mắt.

Hắn nói: "Nếu tôi uống thì sao?"

Ngu Trà trầm mặc vài giây, nhớ đến liều thuốc tàn nhẫn kia: "Nếu anh uống rượu, sau khi về tôi sẽ báo với di Giang."

"Lục ca đừng uống."

"Chị dâu nhỏ đã mở miệng, không nghe lời không được a."

"Anh đừng uống."

Nghe bọn hắn ồn ào, Ngu Trà càng muốn phản bác, nhưng vẫn nhìn chằm chằm Lục Dĩ Hoài, "Anh có nghe không?"

Tính cô rất dễ chịu, nhưng đối với việc này lại rất kiên trì.

Lục Dĩ Hoài nhìn khuôn mặt nghiêm túc của cô, cười cười, nói: "Không uống, vậy em thay tôi uống."

Ngu Trà không tin: "Cái, cái gì?"

"Tôi sẽ không uống, nhưng em phải thay tôi." Lục Dĩ Hoài cúi người tiến sát lại, "Trà Trà, nghe được không?"

Đây là lần đầu tiên hắn gọi nữ danh của cô.

Không, cũng không phải lần đầu tiên, là lần đầu tiên của đời này.

Đời trước khi hắn tức giận sẽ gọi cả tên họ của cô, khi lên đỉnh khoái lạc cũng đã từng rất lưu luyến gọi tên cô.

Trà Trà, gọi tên tôi.

Hay Trà Trà của tôi lại không nghe lời.

Ngu Trà một trận hoảng hốt, đến khi cô tỉnh táo lại thì trong tay đã cầm ly của Lục Dĩ Hoài.

Lâm Thu Thu ngồi xéo bên kia, đang liếc mắt ra hiệu cho cô.

Ngu Trà không có cách nào trả ly lại cho Lục Dĩ Hoài, dứt khoát uống một ngụm thật to, xém chút nữa bị sặc, dùng tay che miệng ho khan.

Có bàn tay vỗ nhẹ sau lưng cô.

Trong miệng Ngu Trà đều là vị ngọt.

Lục Dĩ Hoài chỉ cho cô uống một ngụm, lấy lại cái ly trong tay cô, hỏi: "Uống được không?"

Thanh âm rất ôn nhu.

Ngu Trà ngốc ngốc: "... Uống rất ngon."

Các nam sinh đối diện cười, "Lục ca còn đùa giỡn chị dâu nhỏ, lừa cô ấy uống rượu."

Ha ha ha ha chị dâu nhỏ thật đáng yêu."

"Lục ca quá xấu rồi, sao có thể như vậy."

Bọn họ đương nhiên biết Lục Dĩ Hoài hiện tại không nên uống rượu, căn bản chưa hề rót rượu, ban đầu lúc Ngu Trà nói chuyện bọn họ vẫn còn bất ngờ, sau đó liền hòa theo ý tưởng của Lục Dĩ Hoài.

Ngu Trà phản ứng chậm vài giây, hình như đây là mùi trái cây, căn bản không phải rượu.

Cô lập tức giận đỏ mặt, "Anh gạt tôi."

"Là chính em nói đó là rượu." Lục Dĩ Hoài cũng thực vô tội, hắn trực tiếp cầm ly uống một ngụm, "Uống khá ngon."

Tầm mắt Ngu Trà dừng trên môi hắn.

Rõ ràng đó là cái ly cô đã uống, hắn còn uống..... Từ từ, chính cô ban đầu cũng uống ly của hắn?

Ngu Trà bây giờ chỉ muốn tìm chỗ chui xuống.

Mặc dù đời trước quan hệ của họ rất thân mật, nhưng bây giờ vẫn còn rất trong sạch, cô rất xấu hổ.

Ngu Trà liếm liếm môi, nếm được một chút hương vị còn lưu lại.

Tầm mắt Lục Dĩ Hoài chuyển qua liền thấy được hình ảnh đó, đầu lưỡi mềm mại liếm cánh môi, mang theo nhan sắc kiều diễm.

Cặp mắt hắn tối lại, cầm ly nhấp một ngụm.

Ngay vị trí Ngu Trà vừa uống.

Ăn xong, nhóm Ngu Trà không ở lâu bên ngoài, thời gian đến tiết tự học không còn lâu.

Mùa hè trời tối muộn, hoàng hôn vừa buông xuống, vẫn còn lại vài tia nắng chiều, toàn bộ thế giới có vẻ mang một sắc màu ảm áp mông lung.

Lúc này Ngu Trà đã nhận thấy cô đã đặt nặng vấn đề quá mức.

Đời trước lòng cô tự thấy ai oán, trong mắt đều là oán hận, không hưởng thụ cuộc sống, chỉ biết cố gắng thay đổi, tự làm một bản thân.

Hiện tại cô sẽ không sống như đời trước.

Lâm Thu Thu cùng Thượng Thần vẫn nhớ mãi chuyện lúc này, nói: "Minh thấy bọn người Lục Dĩ Hoài cũng không phải quá khó gần."

Thượng Thần đáp: "Cũng không khác mấy nam sinh bình thường."

Điểm khác biệt duy nhất chính là, trên người của Lục Dĩ Hoài hay Tần Du bọn họ có sự khinh cuồng của tuổi trẻ, khí phách hăng hái, giống như thiếu niên lớn lên dưới ánh mặt trời, tràn ngập hy vọng.

Không ai không thích bọn họ.

Thượng Thần quay qua Ngu Trà, chế nhạo nói: "Nói đến chuyện này, Chị dâu nhỏ là việc gì a?"

"Đúng vậy đúng vậy." Lâm Thu Thu cũng xoay đầu, "Sao mình không biết chuyện này, nếu để nữ sinh khác biết chắc sẽ phát điên lên mất."

Ngu Trà nói: "Bọn họ nói bừa, các cậu đừng để ý."

"Nhưng mà Lục Dĩ Hoài đối xử với cậu rất tốt a." Lâm Thu Thu nghĩ nghĩ nói: "Tuy rằng hôm nay hấn lừa cậu uống nước trái cây ha ha ha ha."

Nhắc tới việc này, Ngu Trà liền bực bội.

Thượng Thần nheo nheo khuôn mặt nhỏ của cô, "Đừng tức giận, mặt phồng lên hết rồi."

Các cô cũng không nghĩ Ngu Trà sẽ thay Lục Dĩ Hoài uống rượu, lúc ấy đang định cản lại thì bị Tần Du ngăn.

Hai cô gái nhỏ cũng không dám lớn mặt cãi lại bọn họ.

"Đừng nói tới hấn." Ngu Trà chớp mắt.

Thượng Thần lại hỏi: "Cậu vẫn chưa nói chuyện gì đã xảy ra đó."

Ngu Trà thuận miệng bịa ra một có.

Đương nhiên các cô không tin, cô đành đem vài chuyện đơn giản của Ngu gia nói lại, kể cả chuyện Lục gia.

Lâm Thu Thu lòng đầy căm phẫn: "Ngu gia thật không phải thứ tốt, không muốn thì lúc trước đừng nhận nuôi, đem về lại làm ra loại chuyện này."

Ngu Trà ở Ngu gia sống mấy năm nay, mỗi ngày phải làm việc, còn phải quan sát sắc mặt Ngu Minh Nhã, không bằng sống tự do tự tại ở cô nhi viện.

Thượng Thần nói: "Không sao hết, bây giờ hãy để đám người Ngu gia cút đi."

Lâm Thu Thu phụ họa nói: "Hôm nay Ngu Minh Nhã đã bị tức chết rồi."

Thượng Thần lấy điện thoại ra, cười nói: "Nào, chúng ta nhờ người chụp một tấm hình chung, chúc mừng cuộc sống mới bắt đầu."

Vừa vặn một nữ sinh đi ngang qua, Thượng Thần liền đi qua nhờ cô ấy.

Một lát sau, hình chụp ra lò, ba nữ sinh đứng một chỗ, sau lưng là ráng màu ảm áp, nhu hòa dừng trên ba người.

"Thật đẹp."

Thượng Thần tiện tay đăng lên vòng bạn bè, không lâu sau đã có nhiều người ấn thích.

Ồn ào về lại lớp học đã là mười phút sau, trong phòng có người chưa về, có người đang làm đề.

Ngu Trà cũng lấy sách ra đọc.

Chỉ là tâm tư của cô hôm nay không đặt trên chữ, dứt khoát lấy bút ra, vẽ lên giấy một nhân vật hoạt hình đang đi.

"Trà Trà, cậu vẽ thật đẹp." Lâm Thu Thu kinh ngạc nói: "Chỉ là, sao nhìn giống ai a?"

Ngu Trà phục hồi tinh thần, "Cái gì?"

Lâm Thu Thu nhỏ giọng nói: "Minh thấy rất giống Lục Dĩ Hoài, cậu còn vẽ hấn như vậy, cũng quá đáng sợ..."

Ngu Trà cúi đầu xem.

Vốn dĩ trên giấy là hình một người nhưng cô đã vẽ lên, vẽ theo kiểu truyện tranh, cô còn vẽ thêm một cái xe lăn.

Ngu Trà vội vàng dùng tẩy chuẩn bị bôi đi.

Lâm Thu Thu tay mất canh lẹ ngăn cản, "Bôi làm gì, rất đáng yêu a."

Ngu Trà nói: "Cũng không thể ăn."

"Mình nhớ lúc trước cậu vẽ rất đẹp." Lâm Thu Thu nâng mặt, "Sao cậu không đăng lên Weibo, nhiều người cũng đăng nhiều truyện tranh bốn ô."

Ngu Trà nghe cô nói vậy cũng có chút động tâm.

Trước kia khi ở cô nhi viện cô cũng đã vẽ, sau khi đến Ngu gia, đăng ký Weibo, đăng vài bức, nhưng cuộc sống ở Ngu gia đã làm cô không còn tâm tư đăng tranh lên nữa.

Thừa dịp chưa vào học, Ngu Trà tìm lại Weibo trước kia.

Weibo của cô rất đơn giản, tên là Trà Trà, bài viết cũng chưa đến hai mươi, đều là vài bản phác họa, rất ít fan.

Lâm Thu Thu sấp lại nhìn chung, "Vẽ như vậy không đăng lên được. Cậu đi mua dụng cụ vẽ đi, loại vẽ truyện tranh đó."

Trước kia cô cũng không biết.

Ngu Trà ừ một tiếng, trong lòng nhớ kỹ việc này, tiện tay chụp hình ảnh vừa vẽ đăng lên, nửa ngày cũng chưa có người phản hồi.

Chỉ là khi sắp thoát ra, cô nhìn thấy có người bình luận.

"Vẽ thật đáng yêu a."

-

Trong trường vốn dĩ không có bí mật, chuyện xảy ra ở lâu một lúc chẳng vạng được truyền đi, huống chi còn là việc về nữ thần Ngu Minh Nhã của bọn họ.

Ban bây, lúc này mấy chị em của Ngu Minh Nhã đang vây quanh bàn cô ta.

"Minh Nhã, em gái cậu cũng thật không biết tốt xấu."

"Bản thân buổi tối không về còn viện nhiều lý do."

Ngu Minh Nhã đầu đầu, đang nghĩ khi về nhà phải giải thích chuyện chia khóa như thế nào, ôn nhu nói: "Mình không ngờ em gái không nói với chúng ta, nếu em ấy nói thì làm sao có thể không cho."

Chị em xung quanh nghe vậy liền tiến lên an ủi.

Đúng lúc này, một nữ sinh nhìn thấy hình ảnh, sắc mặt biến đổi, nói: "Minh Nhã, em gái cậu cùng bọn Lục Dĩ Hoài ăn cơm chung."

Có người không tin: "Đường Hiểu Thanh lúc trước đã mời Lục Dĩ Hoài ăn cơm nhưng cũng không được, đều không cho mặt mũi, sao có thể cho Ngu Trà sắc mặt tốt?"

"Kỳ thật, nhìn dáng người Ngu Trà cũng có thể được."

"Cậu nhìn hình này đi, có phải là Ngu Trà hay không?" Nữ sinh đặt điện thoại lên bàn, mọi người đều thấy rõ.

Ảnh chụp hình như là chụp lên ngoài cửa hàng, Lục Dĩ Hoài cùng Ngu Trà ngồi cạnh nhau, tuy rằng bên cạnh còn những người khác, nhưng đều không phải trọng điểm.

"Xem ra em gái cậu dựa vào Lục gia."

"Thật là không biết xấu hổ, thừa dịp Lục Dĩ Hoài xảy ra chuyện liền chạy lại."

Ngu Minh Nhã sắc mặt cũng không đẹp, mặc dù cô ta biết chuyện Lục Dĩ Hoài nhưng vẫn không nhìn nổi người khác tiếp cận hắn.

Mọi người đều biết Ngu Trà là con nuôi.

Trước kia Lục Dĩ Hoài là đối tượng thầm mến của các cô, chẳng qua là ngại Ngu Minh Nhã, vẫn luôn không dám nói.

Bây giờ một nữ sinh tùy tiện cũng có thể lui tới cùng hắn, tự nhiên mọi người đều không vui.

Lương Trình Trình từ bên ngoài trở về nói: "Ngu Minh Nhã, tôi thấy em gái cậu cũng rất xinh đẹp, Lục Dĩ Hoài động tâm cũng rất bình thường."

Lương Trình Trình cùng Ngu Minh Nhã ngày thường tuy rất hòa bình, nhưng đều thấy ngứa mắt người kia, Lương Trình Trình không thích bộ dạng giả tạo của Ngu Minh Nhã.

Đặc biệt là khi người mình thích bị Ngu Minh Nhã câu dẫn.

Thật vất vả mới có cơ hội đâm chọt Ngu Minh Nhã, đã nhìn không quen cô ta làm bộ làm tịch nên càng đổ dầu vào lửa.

Ngu Minh Nhã nén giận trong lòng, trên mặt lại cười nhẹ nhàng, "Có thể là vô tình gặp, vì hết chỗ nên mới ngồi chung."

Lương Trình Trình nga một tiếng, nói: "Tối hôm nay tôi ăn ở tiệm đó, bên trong vẫn còn chỗ trống."

Thì ra là còn nửa đoạn phía sau đang chờ.

Ngu Minh Nhã tươi cười nhạt dần, nói: "Có khi là em gái tôi thích Lục Dĩ Hoài, muốn ăn cùng cũng bình thường."

"Minh Nhã cậu yên tâm, Lục Dĩ Hoài chắc chắn sẽ không thích loại mồi côi này."

"Mình thấy không chừng là do mưu kế của Ngu Trà, không phải cô ta buổi tối không về nhà sao, bản lĩnh câu dẫn con trai cũng học được."

Các nữ sinh nghị luận sôi nổi, Ngu Minh Nhã ánh mắt lóe lóe, cũng không lên tiếng, cô ta cảm thấy nên để mặc bọn họ suy đoán mới tốt.

Lời đồn đãi chính là trong lúc lơ đãng mới truyền ra.

Tiết tự học buổi tối sắp bắt đầu, Ngu Trà mới đi tới phòng học, chưa kịp mở cửa ra, liền nghe thấy được giọng nói bên trong.

"Hôm nay Ngu Minh Nhã bị mất hết mặt mũi, biết ngay là cô ta không làm được gì, sao có thể so sánh với Hiểu Thanh của chúng ta."

Ngu Trà không nhúc nhích, sợ phát ra âm thanh.

Cô biết Hiểu Thanh là ai, cấp ba cô Đường Hiểu Thanh nổi danh, dung mạo xinh đẹp, dáng người nóng bỏng, nam sinh ở kí túc xá thảo luận rất nhiều về cô ta.

"Hiểu Thanh, cậu nhìn bộ dáng Lục Dĩ Hoài hôm nay đi."

Đường Hiểu Thanh nhìn gương trang điểm, đôi mắt hình viên đạn nhìn qua, nói: "Nhìn thấy thì sao."

Cô ta còn nhớ rõ sự việc mất mặt lúc trước, toàn trường đều biết, rất bức bối xấu hổ.

Nữ sinh bên cạnh sắp lại găng, cười nói: "Trước kia Lục Dĩ Hoài đã không có ai, bây giờ cũng chỉ là kẻ tàn phế, rất nhiều người không dám lại gần. Đây là một cơ hội, nếu sau này chờ hắn yêu cậu..."

Đoạn sau không nói cũng biết.

Đường Hiểu Thanh dừng động tác, nghĩ đến cái gì, nở nụ cười, "Được, tôi biết rồi."

Thực rõ ràng, cô ta đã động tâm với cái chủ ý này.

Thực nhanh, đề tài lại chuyển sang quần áo mới ra.

Ngu Trà đứng bên ngoài, cảm thấy cả người phát lạnh.

Hết chương 6

#xanh

Bạn đang đọc truyện *Mối Tình Đầu Của Giáo Bá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Sao cô lại có thể ngọt ngào đáng yêu như thế?

Ngu Trà không biết đời trước có xảy ra chuyện này hay không.

Đời trước trong lòng cô Lục Dĩ Hoài là một tên biến thái, ác ma, mỗi lần đều tránh còn không kịp, sao có thể quan tâm đến tin tức liên quan đến hắn.

Nhưng học chung một ngôi trường, cũng có thể nghe được một số việc, Đường Hiểu Thanh thích Lục Dĩ Hoài có thể nói là toàn trường đều biết, lần ngoài ý muốn đó cũng rất nhiều người biết.

Đường Hiểu Thanh sẽ trả thù sao?

"Cậu đang nghĩ gì vậy?" Lâm Thu Thu phát tay, "Vừa về liền mang bộ dạng thất hồn lạc phách, như thế nào, thất tình?"

Ngu Trà lắc đầu, nhin không được hỏi: "Một người có thể ác độc đến trình độ nào?"

Lâm Thu Thu ngộ một tiếng: "Rất lớn. Lòng người phức tạp, ác ý của một người không thể nào lường được, đó là bản tính của con người."

Tâm Ngu Trà trầm xuống.

Đời này Lục Dĩ Hoài trị liệu chắc hẳn sẽ tương đối thuận lợi, nếu Đường Hiểu Thanh lại làm khó dễ gì đó, không biết sẽ xảy ra chuyện gì.

"Không được."

Cô cần phải ngăn chuyện này xảy ra.

"Cậu nói không được gì."

"Không có gì."

Lâm Thu Thu cũng không thể biết được cô đang nghĩ gì, nhún nhún vai không hỏi lại.

Sau khi tiết tự học buổi tối kết thúc, Ngu Trà chuẩn bị đi cùng hai người Lâm Thu Thu, nhưng xe Lục gia đã chờ ở ngoài, Lục Dĩ Hoài đã ngồi đằng sau từ trước.

Xe không chạy, hiển nhiên là đang đợi người.

Thượng Thần một tay đem Ngu Trà đẩy qua, "Mau trở về thôi."

"Bọn mình sẽ không đi cùng cậu."

"Nhớ nhắn tin sau khi về nhà."

Bởi vì xe không dừng ở cửa chính trường học, Ngu Trà lúc sáng Ngu Trà đi thấy người không nhiều, hơn nữa bây giờ cũng đã là đêm hôm khuya khoắt.

Sau khi lên xe ba người không ai nói chuyện, mãi đến khi sắp đến một siêu thị lớn, Ngu Trà có chút gấp gáp, mở miệng: "Tôi muốn mua chút đồ."

Lục Dĩ Hoài mở mắt ra, "Mua cái gì?"

"Một ít dụng cụ vẽ tranh..." Ngu Trà nghĩ nghĩ, vẫn quyết định nói ra.

Cô thấp thòm chờ Lục Dĩ Hoài trả lời.

Đời trước cô cũng không vẽ tranh lại, nên cũng không biết Lục Dĩ Hoài có thích hay không, nếu không thích, cô cũng chỉ có thể lên vẽ.

Một cái cửa sổ được mở ra, ánh sáng đèn đường bên ngoài chiếu vào.

Thiếu nữ ngồi cạnh mắt ngọc mảy mai, dường như có thể nhìn xuyên thấu, ánh đèn vàng chiếu lên khuôn mặt cô, yên tĩnh tốt đẹp.

Lục Dĩ Hoài trong lòng nảy lên một cổ cảm giác kì quái.

Hắn kêu một tiếng: "Chú Trần."

Chú Trần ngồi ở ghế lái đáp, hỏi: "Tiểu thư muốn mua cái gì, chú Trần giúp con mua."

Chú ấy đã bỏ đi họ "Ngu" khi xưng hô.

Ngu Trà đã nghiên cứu kĩ, nói một ít đồ, cảm ơn: "Cảm ơn chú Trần."

"Không cần khách khí."

Bóng dáng chú Trần biến mất ở bên trong.

Ngu Trà chờ mong mà ghé vào bệ cửa.

"Đơn giản vậy mà cũng cảm ơn?" Phía sau truyền đến giọng nói Lục Dĩ Hoài.

Ngu Trà trong lòng một lộp bộp, "Cảm ơn anh."

"Àn?" Lục Dĩ Hoài nhướn mày, "Sáng hôm nay gọi như thế nào?"

Ngu Trà đương nhiên nhớ rõ, nhớ tới lòng tốt của hắn hôm nay, không có tiết tháo mười phần mà kêu lên: "Cảm ơn Dĩ Hoài ca ca."

Lục Dĩ Hoài cảm thấy mỹ mãn, "Hào."

Ngu Trà: "..."

Sao trước kia cô không phát hiện Lục Dĩ Hoài có thể dễ dàng thỏa mãn như vậy.

Về đến Lục gia cũng đã khuya.

Ngu Trà vừa xuống xe đã gấp không chờ nổi chạy vào nhà, muốn chạy nhanh xem dụng cụ mới của mình.

Đến nỗi Lục Dĩ Hoài cũng bị cô quên ở phía sau.

Chú Trần đẩy xe lên, nhin không được cười: "Đây là lần đầu tiên thấy tiểu thư vui vẻ như vậy."

Lục Dĩ Hoài nói: "Là do cô ấy quá chán."

"Tuổi con bé còn nhỏ." Chú Trần không tự giác nói chuyện thay Ngu Trà, "Xem ra tiểu thư rất thích vẽ tranh."

Lục Dĩ Hoài không nói tiếp.

Thần hình mỹ lệ biến mất ở cuối đường nhỏ, không đến một phút sau, cửa sổ trên lầu liền sáng đèn.

Trong phòng, Ngu Trà lấy đồ ra.

Dụng cụ lúc trước của cô bị Ngu Minh Nhã ném vào thùng rác, sau đó cô cũng không thể nào vẽ tranh, ngẫu nhiên cũng chỉ vẽ trên giấy vài bức nhỏ.

Được vẽ tranh lại đối với cô là phi thường hấp dẫn.

Trước kia Ngu Trà ở cô nhi viện thường được nhận sách do người khác quyên tặng, trong đó có truyện tranh, còn có rất nhiều người tình nguyện tới cô nhi viện dạy học, cô đã học với một người dạy tình nguyện qua nhiều năm.

Sau khi bị nhận nuôi, cô cũng không gặp lại người tình nguyện đó.

Ngu Trà chạy nhanh vào nhà, sau khi cô về phòng, tâm tình rất tốt viết viết vẽ vẽ, hưng phấn gần nửa giờ mới an tĩnh lại.

Sau khi bình tĩnh cô bắt đầu suy nghĩ sẽ vẽ cái gì.

Đề nghị của Lâm Thu Thu thật ra cũng khá tốt, truyện tranh bốn ô không khó, hơn nữa có thể vẽ đơn giản, vẽ cái khác có khi mất vài ngày cũng chưa hoàn thiện tốt.

Ngu Trà không khỏi nhớ tới sự việc ngày hôm nay trong tiệm ăn, quyết định vẽ Lục Dĩ Hoài, vẽ hắn xấu một chút.

Như vậy mới có thể hết giận.

Đang hứng thú vẽ tranh, cửa phòng đột nhiên mở ra.

Ngu Trà hoảng sợ, vội vàng dùng sách vở che lại tablet, quay đầu lại nhìn thấy mẹ Vương, không khỏi nói: "Mẹ Vương, mẹ làm con sợ muốn chết."

Mẹ Vương không rõ lí do, "Làm sao vậy?"

Ngu Trà lại lắc đầu, "Không có gì."

Trong truyện cô vẽ Lục Dĩ Hoài thành một đại ác ma ức hiếp mình, nếu bị Lục Dĩ Hoài biết, lòng dạ hẳn hẹp hòi không biết sẽ làm ra chuyện gì.

"Người trẻ tuổi đều không thích kể chuyện với chúng ta." Vương mẹ trêu chọc nói: "Đợi lát nữa bác sĩ Khương đến đây, con cũng đi qua nghe chút."

Ngu Trà đáp: "Dạ biết."

Bác sĩ Khương là người phụ trách kiểm tra và hồi phục cho Lục Dĩ Hoài, trong trí nhớ của cô lúc này anh ta đến là để nói trị liệu có hiệu quả hay không.

Ngu Trà hít sâu, trong ấn tượng hẳn là tốt.

Cô nhìn đồng hồ, phát hiện từ lúc về đến nhà cũng đã qua hơn một tiếng đồng hồ, cô quá trầm mê mà không chú ý.

Phòng cách vách, bác sĩ Khương đang kiểm tra, anh ta cầm cây búa nhỏ gõ nhẹ lên cẳng chân Lục Dĩ Hoài.

"Có cảm giác không?"

"Không có."

"Nơi này?"

"Có chút."

Ngu Trà đứng phía sau, tỉ mỉ nghe.

"...Tình huống không tệ." Bác sĩ Khương dọn dẹp dụng cụ, lại kiểm tra một lần, "Phối hợp hồi phục thì mấy tháng sau có thể đi lại được."

Ngu Trà tròn to mắt.

Mấy tháng, thật nhanh.

Tưởng tượng Lục Dĩ Hoài có thể đứng lên đi đường, cô liền không thể kiềm chế kích động, lại nghĩ đến Đường Hiểu Thanh, Ngu Trà liền tức giận.

Không thể để cô ta quấy nhiễu tương lai Lục Dĩ Hoài.

Bác sĩ Khương còn đang dặn dò: "Bây giờ cậu cần mát xa mỗi ngày, không để cơ bắp héo rút, nếu không sẽ không thể đứng lên, sau này cũng không được."

Lục Dĩ Hoài nói: "Đã biết."

Người mát xa đương nhiên có thể dễ dàng tìm được.

"Đứng rồi, trong khoảng thời gian này cần phải chú ý chế độ ăn, tôi sẽ viết cho cậu một danh sách, bình thường sẽ theo đó mà làm"

Mẹ Vương chạy nhanh đáp: "Được, tôi sẽ chú ý."

Ngu Trà cũng ghi tạc trong lòng, mấy tháng cũng không quá lâu, nhưng cũng không ngắn, có thể xảy ra rất nhiều chuyện.

Người không liên quan cũng về phòng.

Bác sĩ Khương lắc đầu, "Cô gái nhỏ lúc này là ai?"

"Làm gì?" Lục Dĩ Hoài giật giật tay, nhúm mày hỏi: "Anh sẽ không phải là muốn trâu già gặm cỏ non?"

"... Cậu suy nghĩ gì vậy."

Lục Dĩ Hoài nga một tiếng, "Vậy hỏi ít lại."

Bác sĩ Khương cười rộ lên, "Tôi nhớ lúc nãy, khi tôi gõ chân cậu, cô gái nhỏ xem ra còn khấn trương hơn tôi, làm hại tôi còn tưởng mình làm sai chỗ nào."

Lục Dĩ Hoài nói: "Anh nhìn lầm rồi."

Bác sĩ Khương thuận miệng nói: "Vậy là do mắt tôi mù."

Anh ta dọn dẹp rồi chuẩn bị rời đi, nhìn Lục Dĩ Hoài tuy rằng không cười, nhưng trong mắt lại mang ý cười.

Aiz, tuổi trẻ.

Thật tốt.

Giữa trưa ngày hôm sau, Đường Hiểu Thanh sau khi tan học liền chạy đến cửa phòng lớp một.

Bạn của cô ta đang chờ ngay cầu thang bên cạnh, nhìn xem có thể mời Lục Dĩ Hoài được hay không.

"Hắn là có thể, hôm nay Hiểu Thanh xinh đẹp như vậy."

"... Lớp một tan học, mau đi."

Đường Hiểu Thanh không khỏi đứng thẳng, cố ý nghiêng hướng về cửa phòng, như vậy thì vừa ra cửa liền có thể nhìn thấy dáng người cô ta.

Thật ra khi vừa khai giảng năm lớp mười cô ta đã thích Lục Dĩ Hoài. Lục Dĩ Hoài năm lớp mười hay mười một tính tình tùy ý, muốn làm gì thì làm, đôi khi còn cãi lại giáo viên, có lần còn làm một giáo viên phải nghỉ dạy.

Hắn kiểu ngạo bất thường, vậy mà lại hấp dẫn mọi người.

Cô ta thích hắn ban đầu chỉ có chị em tốt mới biết, nhưng vào lớp mười một xảy ra một chuyện, toàn trường đều đã biết.

Đều nói nam nhân xấu nữ nhân không yêu, Đường Hiểu Thanh một lần đi ngang qua Lục Dĩ Hoài khí phách hăng hái đánh nhau, tâm đột nhiên nhảy một cái.

Sau đó cô ta không kiềm chế được, có một lần mời bọn Lục Dĩ Hoài ăn cơm, trực tiếp bị cự tuyệt, cô ta vẫn nhớ rõ lúc đó bản thân chặt vật như thế nào.

Đề nghị kia... cô ta động tâm.

Đang lúc âm ỉ, bọn Tần Du kể vai sát cánh đi ra, thỉnh thoảng lại đâm đối phương, Lục Dĩ Hoài ở phía sau bọn họ, ngồi trên xe lăn.

Nhìn thấy Đường Hiểu Thanh, hai người đều liếc nhau.

Lục Dĩ Hoài giương mắt nhìn thấy Ngu Trà ở phía bên kia hành lang, khóe môi khẽ nhếch.

Hành lang khá lớn, Đường Hiểu Thanh vuốt vuốt tóc, cười nói: "Lục Dĩ Hoài, mình đã đặt chỗ, chúng ta cùng ăn một bữa đi, mình có chuyện muốn nói cùng cậu, chỉ hai chúng ta."

Tần Du cùng Tô Ngọc hai người nha một tiếng: "Đường đại tiểu thư muốn nói chuyện gì cần đặt chỗ riêng, còn không cho chúng ta đi theo."

Đường Hiểu Thanh trừng mắt nhìn hai người, nói: "Chuyện của tôi cùng Lục Dĩ Hoài, không liên quan đến các cậu, không mời hai người nhúng tay vào."

Hôm nay cô ta không mặc đồng phục, mà là bộ váy liền chiết eo dài đến đầu gối, cẳng chân lộ ra, lúc sáng đi ngang qua các nam sinh đều nhìn, ánh mắt lưu luyến trên người cô ta.

Đường Hiểu Thanh rất tự tin với dáng người của cô ta.

Nam sinh cấp ba có mấy người được gặp nữ sinh xinh đẹp, dáng người và khuôn mặt cô ta đều rất đẹp.

Lục Dĩ Hoài sắc mặt lãnh đạm, "Tôi và cô?"

"Cậu đồng ý à?" Đường Hiểu Thanh mắt sáng lên, chỉ là không tự chủ được mà nhìn thoáng qua đôi chân của Lục Dĩ Hoài.

Những người kia nói đúng, bây giờ Lục Dĩ Hoài tàn phế, tất nhiên là cần người khác chiếu cố, mà Lục gia cũng chỉ có đứa con trai này, khẳng định sẽ không bỏ.

Chiếu cố thật tốt, sẽ mang lại nhiều lợi ích.

Đường Hiểu Thanh bước về phía trước một bước, lúc đi eo nhỏ vẩy vẹo, nam sinh xung quanh đều tròn to mắt, làm cô ta càng cười tươi.

Chỉ là nhìn về phía chân Lục Dĩ Hoài, trong lòng lại có suy nghĩ, tàn phế là phiền toái.

Ngu Trà đang soạn sách vở.

Các cô định trưa nay ăn ở nhà ăn, Nhất trung Ninh thành là trường tư, có tiền, đầu bếp ở nhà ăn tay nghề cũng tốt, không ít người ăn ở đó.

Hai nữ sinh đi ngang qua cửa sổ: "Ai da, trên diễn đàn nói Đường Hiểu Thanh đứng ở cửa phòng học lớp một, cô ta vẫn chưa bỏ Lục Dĩ Hoài à?"

"Sao cô ta có thể bỏ a, không nói Lục Dĩ Hoài, chỉ cần Lục gia, bao nhiêu người mơ tưởng danh hào phu nhân nhà đó."

"Đường Hiểu Thanh hôm nay không mặc đồng phục, thật là tao, nam sinh lớp chúng ta vừa tan học liền đi tìm cô ta nhìn, xem chút nữa đã đem trông mắt lưu lại."

"Nghĩ vậy vẫn thấy Ngu Minh Nhã còn tốt."

"..."

Ngu Trà nhanh chóng đặt sách xuống, nhìn ngoài cửa sổ liền thấy, phía cuối hành lang người đến người đi, Đường Hiểu Thanh mặc váy phá lệ nổi bật.

Cô liền đi ra bên ngoài.

Lâm Thu Thu ở phía sau kêu: "Ai Trà Trà cậu muốn đi đâu a?"

"Cậu đi nhà ăn trước đi, một lát sau mình sẽ đến." Ngu Trà ném xuống một câu, chạy đến phía lớp một.

Ngu Trà nào còn tâm tư nghe cô ấy nói, trong lòng đều là chuyện hôm qua Đường Hiểu Thanh cùng bạn bè cô ta nói muốn hại Lục Dĩ Hoài.

Tan học nhiều người, Ngu Trà chen qua cần chút thời gian.

Khi vừa đến cửa sau lớp hai, cô liền nghe thấy giọng nói ngọt ngào của Đường Hiểu Thanh: "... Cậu như vậy sẽ mệt."

Lục Dĩ Hoài tựa lưng vào ghế ngồi, trong mắt toát ra không kiên nhẫn, nhàn nhạt nói: "Thì sao?"

Đường Hiểu Thanh yếu đuối nói: "Đề mình đẩy cậu."

Mình ôn nhu chăm sóc như vậy, là nam sinh đều sẽ động tâm.

Đường Hiểu Thanh ánh mắt mềm mại nhìn Lục Dĩ Hoài.

Mà Ngu Trà phía sau nghe được lời này, không kiềm được mà nghĩ đến Đường Hiểu Thanh đẩy Lục Dĩ Hoài đến một nơi hẻo lánh, sau đó làm ra việc đáng sợ gì đó.

Cô dương cao thanh âm: "Lục Dĩ Hoài."

Tiếng nói phát ra, tầm mắt mọi người đều chuyển đến.

Ngu Trà đi qua nói: "Tôi có việc cần nói với anh."

Giọng nói mềm mại, làm người khác ngứa lỗ tai.

Lục Dĩ Hoài nhướn mày nhìn cô, "Chuyện gì?"

Ngu Trà căn bản không nghĩ đến chuyện gì, bất quá chỉ là cái cớ kéo hắn đi thôi, bị hỏi như vậy, lại đối diện với ánh mắt như hồ rình mồi của Đường Hiểu Thanh.

"Tôi đói bụng." Cô mở miệng nói: "Hôm qua anh nói sẽ ăn cơm cùng tôi."

Ngu Trà bịa đại một lý do.

Đường Hiểu Thanh dặm chân, con nhò này từ đâu ra.

Xung quanh yên tĩnh vài giây, Tần Du nhìn không được cười ra tiếng: "Đói bụng nên ăn cơm, ai nha Lục ca chúng ta nhanh đi ăn đi."

Không thể để Chị dâu nhỏ bị đói được.

Lục Dĩ Hoài cười cười.

Cô sao có thể đáng yêu như vậy, hung hăng ngọt ngào.

Đường Hiểu Thanh nào biết ở giữa sẽ có người chặn lại, sắc mặt lập tức không tốt, mở miệng nói: "Lục Dĩ Hoài, cậu không thể đi cùng cô ta."

Lục Dĩ Hoài thu mi, giật giật ngón tay, không chút để ý nói: "Cùng tôi ăn cơm? Cô xứng sao?"

Quần chúng vây xem cũng không dám phát ra tiếng, cảnh tượng trước mắt biến hóa quá nhanh, tất cả mọi người đều nhất trí nhìn về phía Đường Hiểu Thanh.

"Đúng vậy." Ngu Trà biết rõ cổ hời, đổ dầu vào lửa: "Hắn cùng ai đi, liên quan gì đến cô?"

Đường Hiểu Thanh tức giận đến cả người phát run.

"Còn không mau đi qua." Lục Dĩ Hoài chuyển hướng sang Ngu Trà, hơi hơi giương mắt, nói: "Không phải em muốn ăn cơm?"

Sùng nịnh trong giọng nói mọi người đều có thể nghe ra.

Hết chương 7

#xanh

Bạn đang đọc truyện *Mối Tình Đầu Của Giáo Bá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8: Mềm lòng

Ngu Trà thật sự không nghĩ tới Lục Dĩ Hoài sẽ nói ra lời này, cô nhìn xung quanh, phát hiện quần chúng ăn dưa lê đều đang nhìn cô.

Đặc biệt là Đường Hiểu Thanh đang tức giận.

Bị người ta nói "Cô xứng sao" như vậy, tu dưỡng của cô ta cũng không giữ được, huống chi kiên nhẫn vốn đã ít ỏi.

Đường Hiểu Thanh sắc mặt xanh trắng, chỉ trích nói: "Lục Dĩ Hoài, cậu không thể nói vậy? Cậu còn là con trai sao?"

Lục Dĩ Hoài cũng không thêm phản ứng, xe lăn đi ngang qua cạnh cô ta.

Đường Hiểu Thanh tức giận đến cả người phát run, trong nháy mắt nổi lên ý tưởng ác độc, đi về phía trước rồi hơi duỗi chân, muốn làm Lục Dĩ Hoài bị vấp.

Ngu Trà nhìn qua thấy cảnh đó liền bị hù chết, "Cô muốn làm cái gì?"

Cô đi qua muốn đẩy xe lăn Lục Dĩ Hoài, lại muộn một bước, xe lăn nghiêng qua chân Đường Hiểu Thanh.

Chuyện như vậy cô ta vẫn rất sợ, nên mới thu hồi một chút, nhưng vẫn không kịp, chân vẫn động đến.

Cô ta đau đớn ngồi xổm xuống kêu lên: "Lục Dĩ Hoài, bộ dạng bây giờ của cậu, vậy mà vẫn giữ tính tình đại thiếu gia, chân cậu cả đời sẽ không tốt lên được, đời này đều ngồi trên xe lăn, chính là một tên tàn phế."

"Tê --" người xung quanh đều sợ đến ngất người.

Chờ nói xong, Đường Hiểu Thanh sắc mặt càng trắng.

Ngư Trà tâm thất lại.

Lục Dĩ Hoài vốn dĩ đã ra ngoài liền dừng lại, con ngươi đen nhánh nhìn chằm chằm người trên mặt đất, đáy mắt một mảnh lạnh băng.

Hắn như vậy làm Đường Hiểu Thanh càng sợ hãi, ngồi bệt xuống đất, nửa ngày cũng không dám phát ra tiếng.

Ngư Trà nhỏ giọng nói: "Anh không cần nghe cô ta nói bừa."

Hôm qua bác sĩ nói sẽ có thể đứng lên, sao có thể là giả.

"Tôi, tôi..." Đường Hiểu Thanh phản ứng lại, trên mặt cháy mồ hôi lạnh, "Lục Dĩ Hoài, tôi, vừa rồi tôi bị ngốc, tôi không cố ý..."

Cô ta nghĩ tới Lục gia, tâm liền nặng nề.

Tần Du cũng không nghĩ tới Đường Hiểu Thanh sẽ nói ra loại lời này, lập tức cười lạnh một tiếng, ở phía sau bổ sung: "Sợ là lời nói trong lòng đi."

Trước kia nghĩ rằng hoa khôi là người cao ngạo, không nghĩ rằng tâm tư lại sâu như vậy, may mắn không có quan hệ gì với cô ta.

Tô Ngọc cũng mở miệng: "Này mẹ nó cái gì si ngốc, si ngốc còn nguyên rủa người khác, tôi thấy cô là bị bệnh tâm thần."

Bị dọa một cái đã bị bức đến ngốc.

Lục Dĩ Hoài trên mặt lãnh đạm, "Đi."

Ngư Trà muốn nói cái gì, nhìn tay hắn đặt trên tay vịn, giống như là dùng lực, mu bàn tay tái nhợt có gân xanh nhỏ lên.

Căn bản là không giống biểu tình bình tĩnh trên mặt.

Ngư Trà trong lòng căng thẳng, lại có chút đau lòng, nắm chặt tay, khàn trương hỏi: "Anh không sao chứ*?"

*(Bởi vì tiếng Trung chỉ có hai từ "wo" và "ni", ở đây Ngư Trà là nói với Lục Dĩ Hoài, gọi cậu bằng "ni" mà không nói tên nên Đường Hiểu Thanh nghĩ cô đang hỏi mình)

Đường Hiểu Thanh cũng không ngẩng đầu lên: "Tôi giống như không có việc gì sao?"

Ngư Trà không thể hiểu được, ăn ngay nói thật: "Tôi cũng không hỏi cô, hung dữ như vậy làm gì."

Quần chúng vây xem khiếp sợ lại không nhìn được cười.

Tần Du cùng Tô Ngọc đứng là bị Ngư Trà làm giật mình, nhìn Đường Hiểu Thanh đang muốn bùng nổ, không nghĩ tới Chị dâu nhỏ còn có bản lĩnh chọc người khác tức giận.

Ngư Trà ngồi xổm trước xa lăn của Lục Dĩ Hoài, kiểm tra trái phải, giọng run run hỏi: "Anh có chỗ nào không thoải mái không?"

Lục Dĩ Hoài duỗi tay sờ sờ đầu cô, tâm mềm lại, "Không có."

Chắc hẳn là phải vậy, xe lăn của hắn tự nhiên không phải bình thường, hơn nữa duỗi chân căn bản không làm người ngồi trên xe lăn bị thương.

Hắn nhìn thấy trong mắt cô cảnh giác với Đường Hiểu Thanh.

Lục Dĩ Hoài trong lòng ám áp, nói: "Ăn cơm."

Ngư Trà nga một tiếng, đứng dậy đẩy xe lăn rời đi, bọn Tần Du cũng nhanh chóng theo sau, ném xuống một câu --

"Đừng tự mình đa tình."

Mãi sau khi đi được một đoạn, Ngư Trà nhìn không được quay đầu lại nhìn, Đường Hiểu Thanh đã đứng lên, bộ váy xinh đẹp cũng bị dính bụi.

Cô ta nhìn về hướng bọn họ, không biết là dùng loại ánh mắt gì.

Ngư Trà không hiểu được cô ta tại sao lại muốn làm như vậy với Lục Dĩ Hoài, đặc biệt hành vi duỗi chân lúc nãy, cô hoàn toàn không thể chịu đựng.

"Chị dâu nhỏ thật lợi hại!" Tần Du thấy đều không nói lời nào, trêu chọc nói: "Sức chiến đấu chuẩn cmnr."

Ngư Trà nói: "Cậu đừng kêu tôi như vậy."

Tần Du lắc đầu, "Không được, Lục ca sẽ mắng tôi."

Nghe thấy lời này, Ngư Trà nhìn mặt Lục Dĩ Hoài, đối mắt với hắn, lại nhanh chóng dời đi.

Lục Dĩ Hoài hỏi: "Muốn ăn cái gì?"

Ngư Trà lắc đầu.

Cô vốn đang chuẩn bị đi nhà ăn với bọn Lâm Thu Thu, bây giờ như vậy, đoán chừng hai cô đã đi rồi.

Ngư Trà lấy điện thoại hỏi một chút, Lâm Thu Thu đáp các cô đã ở nhà ăn, để cô tự mình giải quyết.

Cô cất điện thoại, nhỏ giọng mở miệng: "Anh không cần tin lời Đường Hiểu Thanh, hôm qua bác sĩ Khương đã nói, chân anh sẽ tốt lên."

Lục Dĩ Hoài "Ân" một tiếng.

Ngu Trà nói: "Sau này nhìn thấy cô ta thì lo đi."

Lục Dĩ Hoài nhìn về phía cô, "Hào."

"Đồng ý rồi thì không được quên." Tầng đá lớn trong lòng Ngu Trà lúc này mới tan đi, thở ra một hơi.

Tần Du cùng Tô Ngọc đi một bên cũng rất đau răng.

Chuyện xảy ra ở lớp một giữa trưa cũng đã truyền đi ra ngoài, những người đi trước không thấy cảnh đó được người khác miêu tả sinh động, cơ hồ buổi chiều toàn trường đều thảo luận chuyện này.

"Lúc trước không nghĩ rằng Đường Hiểu Thanh lại ác độc như vậy."

"Trước mặt Lục Dĩ Hoài còn dám làm trò đó, nhìn bộ dạng thất hồn lạc phách kia của cô ta, tôi cũng rất kính trọng lá gan lớn của cô ta."

"Tôi nghe nói cô ta đã xin nghỉ, đoán chừng không còn mặt mũi ở lại đây, không biết có chuyển trường hay không."

"Buổi chiều cô ta khẳng định không dám đi học."

Tên Ngu Trà cũng được truyền khắp trường, thực mau toàn trường đều biết em gái Ngu Minh Nhã đi ăn cùng Lục Dĩ Hoài.

Mọi người đều cho rằng bọn họ đang hẹn hò.

Nghị luận sôi nổi rất nhiều, Ngu Minh Nhã tự nhiên cũng biết việc này.

Vốn dĩ vật cản lớn nhất của cô ta là Đường Hiểu Thanh, cô ta không đẹp bằng Đường Hiểu Thanh, nhưng bình thường thanh danh rất tốt, nên được trở thành hoa hậu giảng đường.

Đường Hiểu Thanh vừa đi, tầm mắt trên người cô ta đều quay về Ngu Minh Nhã.

Ngu Minh Nhã trong lòng rất vui vẻ.

Hôm qua sau khi trở về cô ta nói chuyện chia khóa, cha mẹ đương nhiên lại bắt bẻ Ngu Trà, nói bọn họ đêm nay sẽ đến đây, đúng lúc đem Ngu Trà về.

Nghĩ vậy, Ngu Minh Nhã lại hừ một tiếng.

Cô ta mua một cái bánh kem bên ngoài trường, đặt trên bàn, chuẩn bị làm như thế nào để lừa Ngu Trà về.

Khi tan học buổi tối, Ngu Trà vừa ra đã bị Thượng Thần túm đi.

"Chị của mình có việc muốn tìm cậu." Thượng Thần nói: "Nếu cậu không đồng ý thì hãy cự tuyệt, không cần nhìn mặt mũi của mình."

Ngu Trà ngơ ngẩn, "Chuyện gì a?"

"Tôi rồi sẽ biết."

"Đi."

Chị của Thượng Thần tên là Thượng Từ Từ, quần áo mười phần thời thượng, tóc ngắn, đứng ngoài trường học chờ bọn họ, kêu mấy ly trà sữa.

"Xin chào, chị là chị của Thần Thần."

Các cô gái ngoan ngoãn mở miệng: "Chào chị."

Thượng Từ Từ xoa xoa tay, "Việc này là chị làm phiền các em, là chị nhờ Thượng Thần mang chị lại đây, Thượng Thần ban đầu đã không muốn."

Nghe vậy, Thượng Thần sắc mặt có chút khó coi.

Ngu Trà mắt nhìn cô ấy, "Liên quan đến em sao?"

Thượng Từ Từ nói: "Lần trước Thượng Thần đã đăng một tấm hình lên vòng bạn bè, chị nhìn thấy liền muốn đi tìm em."

Lúc nhìn thấy cô ấy đã mười phần động tâm.

Cô gái xinh đẹp nhỏ nhắn như vậy biết tìm ở đâu, chuyện người mẫu bỏ đi đã rất phiền toái, nhưng trước mắt bây giờ lại bất đồng.

"Chị muốn nhờ em lại người mẫu cho cửa hàng." Thượng Từ Từ sợ cô không đồng ý, lại bổ sung nói: "Tạm thời khẩn cấp như vậy, thù lao chị sẽ trả!"

Dù sao cũng là bạn học của em gái mình, cũng không có khả năng bạc đãi.

Trên bàn bày ra hình ảnh quần áo trong cửa hàng cùng bản thảo thiết kế, Ngu Trà vẽ tranh nên đương nhiên nhìn ra xấu đẹp.

Cô vẫn nhớ lúc ấy Thượng Thần oán giận ra sao.

Lâm Thu Thu nhỏ giọng nói: "Quần áo cũng rất đẹp, mình cũng muốn thấy cậu mặc vào."

Thượng Từ Từ nghe vậy liền hăng hái lên: "Tất cả quần áo đều do chị thiết kế, chị tự mở mới một cửa hàng của chính mình, nên lần đầu tiên tìm người mẫu cũng có chút khó khăn."

Thượng Thần ở một bên phồng mặt, nói: "Trà Trà nếu cậu không muốn thì cự tuyệt, không cần lo lắng đây là chị của mình."

Ngu Trà bị cô ấy chọc cười, "Chụp một mình thì có thể được."

"Thật vậy chẳng?" Thượng Từ Từ trừng lớn đôi mắt, "Vậy khi nào em rảnh a, chị lập tức sắp xếp."

Ngu Trà nghĩ nghĩ: "Vậy cuối tuần này đi."

Thượng Từ Từ nhẹ nhàng thờ ra, đập bàn nói: "Hào, em cứ yên tâm, sau này quần áo của em chị sẽ bao hết."

"Chị." Thượng Thần kéo kéo tay áo cô, nhỏ giọng nói: "Trà Trà không thiếu quần áo của chị đâu, cô ấy sẽ không mặc."

Cô ấy đã sớm biết quan hệ của cô với Lục gia, không nói bản thân Ngu Trà, Lục gia cũng không có khả năng để cô mặc quần áo bình thường bên ngoài.

Thượng Từ Từ lúc này mới phản ứng lại.

-

"Con bé đi đâu rồi?"

"Không thấy được a, bọn họ nói Ngu Trà sau khi tan học liền rời đi."

Ngu Minh Nhã xách bánh kem nhỏ đứng trước cửa lớp năm, nhìn thấy bên trong chỉ còn vài người, trong lòng không kiên nhẫn, quyết định đứng đây chờ Ngu Trà về.

Chờ một lần thì đã một tiếng.

Ngu Minh Nhã cùng chị em cô ta đứng bên ngoài lớp năm bị chụp ảnh, gửi cho Ngu Trà: "Chị cậu đứng bên ngoài chờ cậu."

Ngu Trà hỏi: "Lúc nào?"

"Từ lúc tan học đến giờ, hình như vẫn chưa ăn cơm, cũng không rời đi, một hai phải đứng chờ đóm giống một kẻ đầu gỗ."

Ngu Trà: "..."

"Làm sao vậy?" Lâm Thu Thu thấy sắc mặt cô không đúng, "Có phải là chuyện Đường Hiểu Thanh hay không?"

Buổi trưa sau khi nghe chuyện đó cô đã lú lờ, hơn nữa Ngu Trà đem chuyện nghe được ở WC kể lại, cô cũng khiếp sợ, thì ra còn có người có tâm tư như vậy.

Ngu Trà lắc đầu, nói: "Cô ta đã về nhà, là Ngu Minh Nhã đứng chờ ngoài phòng học."

Thượng Thần mở miệng: "Mình thấy Ngu Minh Nhã chắc chắn không có chuyện gì tốt, có khi lại muốn kêu cậu làm cái gì, cậu đừng đáp ứng."

Ngu Trà hơi hơi mỉm cười, "Mình sẽ không."

Đề tài thật nhanh từ trên người cô chuyển sang cái khác, các cô gái ở cùng nhau chắc chắn sẽ không thiếu đề tài.

Mà Ngu Minh Nhã đợi cả đêm cũng không thấy người đâu, ngược lại chính mình lại bị đói, chị em chờ chung cũng phê bình kín đáo

"Minh Nhã, đừng đợi nữa, mình đói bụng."

"Đúng vậy, vì bởi cậu chờ, chúng ta đến cơm chiều còn chưa ăn, mình sắp chết đói rồi."

"Lúc khác rồi đưa không được sao."

Ngu Minh Nhã sắc mặt cũng khó coi, bị các cô nói như vậy, chỉ có thể từ bỏ, "Vậy thì đi, tan học mình lại đến."

Về đến phòng học cô ta cũng tức không chịu được, cách thời điểm vào học chỉ còn mấy phút, căn bản không kịp đi ăn cơm chiều, chỉ có thể ăn chút đồ ăn vặt.

Cô ta xem một chút tin tức về bộ phim mới của mình《 thanh xuân mười tám tuổi 》, tuyên truyền một chút với diễn viên chính.

Sau đó lại đăng Weibo --

【 Vốn dĩ muốn đem bánh kem cho em gái, kết quả đợi cả đêm cũng không thấy, xem ra đêm nay phải chịu đói mà học tiết tự học. 】

Phim mạng cuối tuần sẽ phát sóng, nên đã mua người tuyên truyền, cô ta lại mua thêm năm vạn fan Weibo, nhưng sự thật cũng chỉ có một hai trăm người theo dõi.

"Cô còn có em gái sao?"

"Đừng chờ em gái, chắc chắn không đặt cô trong lòng."

"Đem bánh kem ăn đi, đừng cho cô ta."

"..."

Ngu Minh Nhã nhìn tất cả bọn họ chỉ trích Ngu Trà, chọn vài bình luận rồi trả lời, tâm tình buồn bực liền trở nên tốt lên.

Cô ta cân nhắc một thời gian sau sẽ mua hotsearch.

Ngu Minh Nhã ăn bánh kem, ăn ngon như vậy, nếu không phải vì mặt mũi, cô ta cũng không mua cho Ngu Trà.

Sau khi ăn xong, cô ta lại nhắn tin cho mẹ mình: "Buổi tối Ngu Trà đi ra ngoài, tối nay mẹ tự đến trường đi, nó sẽ không trước mặt mọi người mà làm trò từ chối."

Cha mẹ nói, Ngu Trà không nghe là tự tìm đường chết.

Sau khi Ngu Minh Nhã trở về được một phút, nhóm Ngu Trà cũng về lại phòng học.

Có bạn học nhiệt tình nói: "Chị gái cậu một phút trước vừa đi, cô ta vẫn luôn chờ, tôi nhìn cô ta trợn trắng mắt rồi đi."

Ngu Trà nói: "Đều do tôi không nói với chị ấy."

Bạn học nhiệt tình cảm thấy Ngu Minh Nhã không nói lý: "Nếu cô ta muốn đem cho cậu, không thể trực tiếp để lên bàn sao?"

Người bên cạnh phụ họa: "Sợ là làm ra bộ dáng đó cho người khác nhìn."

Ngu Trà không nói nhiều với bọn họ, vẫn nghe hai người đó cảm phẫn, sau đó tâm tình rất tốt mà về chỗ của mình.

Cô mở album, ảnh chụp cũng không tệ lắm.

Ngu Trà chụp đồ ăn hôm nay bọn họ ăn, chuẩn bị buổi tối vẽ thành truyện tranh, sau đó sẽ đăng lên Weibo.

Trải qua sự việc trưa nay, cô đã nghĩ kỹ sẽ vẽ cái gì-- về sinh hoạt hàng ngày của Lục Dĩ Hoài.

Cô muốn bằng truyện tranh, vẽ lại toàn bộ quá trình Lục Dĩ Hoài khôi phục lại.

Chúng kiến bộ dáng của hân khi tốt lên.

Hết chương 8

#xanh

Bạn đang đọc truyện *Mối Tình Đầu Của Giáo Bá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: Trừng phạt

Sau khi nghĩ kỹ tương lai sẽ làm gì, Ngu Trà chỉ dành một ít thời gian để vẽ, thời gian và tinh lực còn lại đều sẽ dành hết cho việc học.

Thành tích trong khối bây giờ của cô cũng chỉ miễn cưỡng có thể đứng hạng năm mươi, mặc dù đây là trường học trọng điểm, nhưng thế này vẫn chưa đủ.

Đời trước tâm tư của Ngu Trà chỉ đặt trên việc chống đối Lục Dĩ Hoài, có thể nói thành tích của cô lúc ấy đã xuống dốc không phanh, lúc đó Lục gia mời gia sư đến dạy, cô còn nghĩ rằng bọn họ muốn nhốt mình trong nhà.

Cuối cùng cô không thi đậu đại học, mà Ngu Minh Nhã năm đó có thể nói là rất nỗ lực.

Lúc ấy Ngu Minh Nhã bước vào giới giải trí, quay hai bộ phim mạng, sau đó lại tham gia một chương trình truyền hình, cũng coi như có chút danh tiếng, hơn nữa Ngu gia không thiếu tiền, vậy nên cô ta thường xuyên lên hot search.

Sau đó trước kì thi đại học một ngày và khi kết thúc kì thi, chiếm trọn ba ngày cô đã lên hot search, sau khi có kết quả, chủ đề # học bá Ngu Minh Nhã # cũng nổi lên vài ngày.

Làm em gái trên danh nghĩa của cô ta, Ngu Trà bị đoàn đội của cô ta chà đạp, tuy rằng Lục gia đã xóa hot search, nhưng hai người đối lập như vậy, vẫn bị cư dân mạng trào phúng.

Nói Ngu Trà không khổ sở là không có khả năng

Đời này cô muốn sống một cuộc sống bình thường, an an phận phận chờ Lục Dĩ Hoài khôi phục, có lẽ đến lúc đó sẽ được Lục gia thả tự do.

Lúc đó cô có thể vừa học vừa làm, Ngu Trà cảm thấy chỉ cần nỗ lực, thi đậu một trường tốt, học phí cũng sẽ không quá cao, ngoài ra còn có học bổng, cô chắc hẳn có thể tự giải quyết.

Cô sẽ không hủy hoại cả đời mình.

Nhất trung Ninh thành không có kí túc xá, nên tiết tự học buổi tối kết thúc sớm, chưa đến 9 giờ thì hai tiết tự học đã kết thúc, học sinh rộn ràng nháo nhào ra ngoài.

Lâm Thu Thu nói: "Bây giờ chúng ta không thể đi cùng Trà Trà nữa rồi."

Thượng Thần từ trên lầu xuống dưới, ghé vào cửa sổ nói: "Là do chúng ta không đánh lại Lục Dĩ Hoài."

Ngu Trà: "..."

Bà người còn chưa ra khỏi lớp năm, bên ngoài đã có một người đi đến, học sinh xung quanh đều nghĩ là phụ huynh của ai đó đều nhường đường.

"Trà Trà."

Trần Mẫn Quyên ôn nhu kêu lên.

Bà ta và Ngu Minh Nhã là mẹ con ruột, mặc dù không biết tại sao hai người bề ngoài không giống nhau, nhưng tính cách lại giống nhau như đúc.

Lâm Thu Thu kéo Ngu Trà, nhỏ giọng nói: "Hình như bà ấy là mẹ của Ngu Minh Nhã? Tìm cậu làm gì?"

Không phải đã vứt bỏ Ngu Trà rồi sao?

Ngu Trà ổn định suy nghĩ, "Tìm tôi có việc gì sao?"

"Sao lại không gọi mẹ." Trần Mẫn Quyên trong mắt có chút ghét bỏ, lại nhìn làn da trắng nõn mềm mại của cô bây giờ, "Đêm nay ba con về, chúng ta cùng nhau ăn bữa cơm."

Ngu Minh Nhã kéo bà ta, "Đúng vậy, người một nhà cùng nhau ăn cơm."

Người một nhà?

Ngu Trà trong lòng rất bình tĩnh, lắc đầu nói: "Đêm nay tôi có việc."

"Em có thể có việc gì." Ngu Minh Nhã phản bác nói: "Có phải em định cả đời này sẽ không về? Em không sợ làm ba mẹ thất vọng sao?"

Cô ta rất biết cách lợi dụng người xung quanh.

Học sinh rất thích bàn tán loại chuyện này, bạn học đứng một bên còn chưa đi, đang chuẩn bị xem kịch hay.

Trần Mẫn Quyên cũng nói theo: "Chỉ con mua bánh kem cho con mà con không ở đó, con bé vì vậy mà phải chịu đói cả buổi tối."

Quả nhiên, tiếng nghị luận bắt đầu vang lên.

"Vậy cô ta đúng bạch nhãn lang?"

"Sợ là đã đeo theo ai rồi."

"Mẹ của Ngu Minh Nhã thật có khí chất a."

"..."

Ngu Trà biết đây không phải là lúc gây chuyện với Ngu gia.

Dù sao thì cô đã được Ngu gia nuôi dưỡng mấy năm, bình thường phải chịu khổ, không có chứng cứ thì nói ra sẽ có ai tin.

Mà rất có thể Ngu gia sẽ trả thù.

Thượng Thần cùng Lâm Thu Thu liếc nhau, "Dì, Trà Trà đêm nay thật sự có việc, hay là để hôm khác đi?"

Ngu Trà vỗ vỗ tay hai người, trấn an nói: "Được, để tôi thu dọn đồ đạc."

Lâm Thu Thu lo lắng nhìn cô, còn muốn nói cái gì, nhìn thấy Ngu Trà lắc đầu thật nhẹ, lúc này mới gạt đầu.

Ngu Trà theo hai người Trần Mẫn Quyên lên xe.

Cô biết tạm thời lúc này Trần Mẫn Quyên không dám ra tay với mình, bây giờ cô chỉ vừa vào Lục gia không lâu, nếu bản thân xảy ra chuyện gì, Ngu gia sẽ bị trách tội.

Chắc chắn cô sẽ là người chịu thiệt.

.....

Sau khi Ngu Trà bị Ngu Minh Nhã cùng Trần Mẫn Quyên mang đi, Lâm Thu Thu cảm thấy bọn sẽ không làm ra chuyện tốt, còn là hai người cùng nhau đến đây.

"Làm sao bây giờ?" Lâm Thu Thu quen biết Ngu Trà đã hơn một năm, cũng biết chuyện của cô, "Chúng ta có nên báo cảnh sát hay không?"

Thượng Thần nói: "Bảo như thế nào, cảnh sát sẽ nói cậu ấy về nhà, hơn nữa chúng ta cũng không có chứng cứ Ngu Minh Nhã bọn họ sẽ làm gì."

Hai người vừa đi vừa thảo luận.

Bởi vì bị chuyện đó trì hoãn, phần lớn học sinh đã ra về, cũng chỉ còn vài người linh tinh dư lại.

Lúc Thượng Thần và Lâm Thu Thu ra khỏi trường thì vẫn còn người ở lại.

Một người đàn ông chặn hai người lại "Chào hai người."

Lâm Thu Thu biết ông ấy, kinh ngạc hô lên: "Tôi biết chú, chú đang cùng Lục Dĩ Hoài về nhà à?"

Chú Trần là bởi vì trước kia đã gặp hai người nên mới lại đây hỏi, trả lời: "Tôi đến để hỏi vì sao tiểu thư Ngu Trà còn chưa ra."

Thượng Thần cùng Lâm Thu Thu liếc nhau.

Lâm Thu Thu vội vàng nói: "Ngu Trà vừa tan học đã được mẹ con Ngu Minh Nhã mang về, chúng tôi đang sợ sẽ có chuyện gì xảy ra."

Ngu gia?

Chú Trần lấy hai tấm danh thiếp từ trong túi ra, đưa cho hai người, "Đây là danh thiếp của tôi, sau này có chuyện gì có thể gọi đến số này."

Nói xong, ông liền rời đi.

...

Vào lại trong xe, sắc mặt Ngu Minh Nhã cùng Trần Mẫn Quyên lập tức lạnh xuống.

Trần Mẫn Quyên trách cứ nói: "Sao con có thể để chị con đứng ngoài chờ lâu như vậy, thân thể con bé không tốt, sao có thể chịu đói lâu như vậy?"

Ngu Trà không nói chuyện.

Ngu Minh Nhã cả ngày tung tăng nhảy nhót, nếu thân thể cô ta không tốt, vậy thì thế giới cũng không có ai khỏe mạnh.

"Mẹ, nó bây giờ rất đặc ý." Ngu Minh Nhã bĩu môi, "Mẹ không biết từ khi nó vào Lục gia đã làm ra chuyện gì."

Cô ta thêm mắm thêm muối kể lại chuyện cái chia khóa kia.

Quả nhiên, sắc mặt Trần Mẫn Quyên lập tức tối lại, vuron qua định đánh cô, "Gan lớn rồi, bắt đầu nói dối?"

Ngu Trà vội vàng né tránh.

"Mày còn dám né!" Một cái tát đập lên cửa xe, đau muốn chết, "Nha đầu chết tiệt kia!"

Ngu Trà nói: "Tức giận sẽ tạo ra nếp nhăn."

Trần Mẫn Quyên xoa tay mình, hung tợn liếc xéo cô một cái, chậm rãi bình tĩnh lại.

Bà ta yêu cái đẹp, đặc biệt là tuổi này thường đi dạo phố cùng các phu nhân, có nếp nhăn là chuyện đáng sợ nhất.

Trần Mẫn Quyên lại ôn nhu nói: "Ngu Trà, con không thể quên, là chúng ta đem con từ chỗ đó đi ra, nếu không con cũng không thể có cuộc sống như vậy, không lo cơm áo, ăn mặc toàn hàng hiệu."

Ngu Trà thấp giọng nói: "Con nhớ rõ."

Ngu Minh Nhã hừ một tiếng: "Mày nhớ rõ thì tốt, tao cho mày biết, sau này còn dám chống đối tao ở trường nữa xem."

Trần Mẫn Quyên nói: "Minh Nhã."

Ngu Minh Nhã lúc này mới quay đi không nói lời nào.

Ngu Trà cúi đầu nhìn tay mình, cô không muốn nói gì, đúng là bọn họ nhận nuôi cô, nhưng không có nghĩa cô sẽ để mình bị bọn họ tra tấn cả đời.

Cô nhất định sẽ trả lại toàn bộ chi phí Ngu gia đã nuôi mình.

Một ngày nào đó.

Kỳ thật Ngu gia cũng có nội tình.

Nhưng đây là chuyện đời trước, Ngu Lập Hoa, cha của Ngu Minh Nhã không có tài năng gì đặc biệt, nên Ngu gia đã bắt đầu xuống dốc không phanh.

Khi Ngu Minh Nhã được sinh ra, Ngu Lập Hoa đang cùng đám anh em khác tranh giành quyền kế thừa, nên Ngu Minh Nhã còn bị bắt cóc một tháng.

Chờ đến khi tìm lại được, bọn họ từng người một vào tù, Ngu Lập Hoa có thể lấy được công ty cũng không mất quá nhiều công sức.

Phần lớn tài sản vẫn đang nằm trong tay thế hệ trước của Ngu gia, Ngu Lập Hoa muốn được Lục gia giúp đỡ chủ yếu là để lấy được phần tài sản kia.

Vậy nên Ngu Lập Hoa đối với con gái Ngu Minh Nhã là phi thường sùng ái, đem cô ta trở thành phúc tinh của mình, muốn gì được đó.

Cũng vì Ngu Minh Nhã thấy cô đơn, nên mới đi nhận nuôi Ngu Trà.

Cũng vì Ngu Minh Nhã không thể hiện cảm xúc vui mừng với Ngu Trà, vậy nên đối với việc con gái đem Ngu Trà trở thành người hầu, ông ta cũng chưa từng hỏi đến.

Chờ đến khi bọn họ về đến nhà, Ngu Lập Hoa từ trên lầu xuống dưới, "Về rồi?"

"Ba." Ngu Minh Nhã cười duyên đi qua, "Bộ phim《 thanh xuân mười tám tuổi 》 của con mấy ngày nữa sẽ chiếu, ba hãy đến xem."

Ngu Lập Hoa sờ sờ đầu cô ta: "Ba ba sẽ đi."

Ngu Trà ở một bên làm người vô hình, cô nghĩ mình nên rời đi khi nào, dù sao Ngu gia cũng không muốn chiêu đãi cô cái gì.

Nhưng cũng không lo lắng Ngu gia sẽ làm gì với cô.

Lúc ăn cơm, chỉ có Ngu Minh Nhã cùng Ngu Lập Hoa nói chuyện.

Ngu Minh Nhã nói: "Ba, ngày đó nhất định phải cho con lên hot search, đây là bộ phim đầu của con, nếu biểu hiện tốt, có lẽ sẽ có thể đi lên."

Ngu Lập Hoa đáp: "Được được được."

Cha con hai người kẻ xướng người họa.

Trần Mẫn Quyên đứng lúc mở miệng: "Ngu Trà, trong khoảng thời gian này Lục gia có hỏi con chuyện gì không?"

Ngu Trà làm bộ nghi hoặc: "Hỏi cái gì?"

Xem bộ dáng ngốc ngốc của cô, Ngu Minh Nhã tròn trắng mắt, "Nó thì biết cái gì, phòng chừng cũng chỉ hầu hạ Lục Dĩ Hoài."

Ngu Lập Hoa cũng ám chỉ: "Con có thể ở trước mặt Lục gia nhắc đến chúng ta, như hạng mục mới của công ty, để bọn họ giúp đỡ."

Ngu Trà nói: "Nhưng mà con cũng không biết hạng mục mới là gì."

Ngu Lập Hoa: "..."

Nói tiếp, ông ta cũng không nói những chuyện này trong nhà, có nói đến cũng chỉ nói cho hai người Trần Mẫn Quyên.

Ngu Lập Hoa ho khan một tiếng: "Vậy con cứ nói chuyện về Ngu gia."

Trần Mẫn Quyên nói: "Ngu gia chúng ta nuôi dưỡng con lâu như vậy, Ngu Trà, con cũng không thể làm bạch nhãn lang."

Ngu Trà biết bọn họ có chủ ý gì.

Trước tiên đưa con gái qua đó, Lục gia sẽ cho họ tài nguyên, tự nhiên bọn họ sẽ động tâm, lòng người không đủ rắn nuốt voi, muốn càng nhiều.

Đời trước cô bị yêu cầu như vậy, lúc đó cô tin Ngu Lập Hoa sẽ mau chóng mang cô rời khỏi Lục gia, đã báo cho Ngu gia vài tin tức.

Tuy rằng chỉ là chút râu ria đối với Lục gia, nhưng lại cho Ngu gia không ít lợi.

Bọn họ vẫn luôn lợi dụng cô.

Ngu Trà bình tĩnh mở miệng: "Trong khoảng thời gian này đến phòng của Lục Di Hoài con cũng không được vào, cũng không nhìn thấy trưởng bối nào, cũng chỉ có mẹ Vương nói chuyện cùng con."

Cô giật giật ngón tay, trong lúc lơ đãng lộ ra.

Ba người đều nhìn thấy mặt trên có dấu vết chảy máu, trong lòng không khỏi cả kinh, xem ra lời đồn về Lục Di Hoài là sự thật.

Thật sự cắn người.

Cũng may bọn họ không đem Ngu Minh Nhã qua đó.

Ngu Trà cúi đầu, khóc nức nở nói: "Con sợ quá, khi nào mọi người mang con về?"

Ngu Minh Nhã sợ tới mức túm túm Trần Mẫn Quyên, "Mẹ..."

Trần Mẫn Quyên nhanh chóng mở miệng: "Rất nhanh, rất nhanh sẽ đem con về, con ở đó không được chọc cho Lục gia tức giận, nếu không sẽ không có trái cây ngon mà ăn đâu."

Ngu Trà dùng tay xoa xoa đôi mắt.

Trải qua việc này, bọn họ cũng không hỏi thêm chuyện gì, sợ nghe được tin ngược đãi thật, làm bản thân không thoải mái.

Ngu Trà làm bộ làm tịch một lát, mới dùng giọng khóc.

Ngu Minh Nhã không kiên nhẫn nghe, lên lầu nói chuyện điện thoại với người khác.

Trần Mẫn Quyên cũng nói chuyện với các phu nhân khác.

Ngu Trà lại bị bỏ quên ở một bên, nhận được tin nhắn của Lâm Thu Thu: "Bọn họ có làm gì cậu không?"

"Không có, yên tâm"

Lâm Thu Thu: "Sao mình có thể yên tâm, mình đang trên đường, đợi một chút sẽ có người đến đón cậu."

Ngu Trà hỏi: "Cái gì?"

Lâm Thu Thu cái gì cũng không chịu nói.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua.

Trần Mẫn Quyên cùng mấy vị phu nhân hẹn nhau ngày mai đi đánh bài, phi thường vui vẻ, sau đó liền nghe thấy tiếng cảnh báo trong nhà vang lên.

Bà ta hoảng sợ, "Có người tới có người tới!"

Ổ khóa mới này nếu bị hư gì đó sẽ vang lên, là bà ta tuyển chọn kỹ lưỡng, chính là để phòng Ngu Trà.

Trong nhà đám người hầu chạy ra hết, kinh hoàng thất thố mà vây ở một chỗ, "Có phải đã xảy ra chuyện gì hay không? Có người bắt cóc sao?"

Có người chạy nhanh báo cảnh sát.

Ngu Minh Nhã đang nói chuyện điện thoại cũng bị giật mình, xuống lầu, nhào vào lòng ngực Ngu Lập Hoa, "Ba, chuyện gì xảy ra?"

Tiếng còi cảnh sát vang lên bên ngoài này giờ mà không ai ra, thanh âm bên nhón vang lên, làm người khác hết hoảng.

Vài người cùng nhau đi ra cửa.

Ngu Trà đứng một bên cũng không biết chuyện gì, trong trí nhớ đời trước hình như không nghe nói Ngu gia xảy ra chuyện này, chẳng lẽ tin tức bị giấu đi?

Cô đang suy nghĩ thì vài bóng người xuất hiện ở cổng lớn.

Lục Di Hoài ngồi trên xe lăn, đằng sau có nhiều người đàn ông mặc áo đen đi theo, từ trong bóng tối chậm chậm xuất hiện trong tầm mắt mọi người.

Đôi mắt đen nhanh của hắn lướt qua dáng vẻ sợ hãi của từng người, cười lạnh hỏi: "Người ở đâu?"

Một đám người chưa ai phản ứng lại.

Mặc dù chàng trai đang ngồi, nhưng khí thế xung quanh lại hơn người, trong mắt ngẫu nhiên sẽ thể hiện sự hung ác cùng không kiên nhẫn, làm người khác không nhìn được mà nhảy dựng trong lòng.

Ngu Minh Nhã không nhìn được mà dừng lại hô hấp, chưa từng nghĩ rằng Lục Dĩ Hoài sẽ xông vào nhà cô ta vào buổi tối, còn phá hết mọi ổ khóa.

Cô ta tay mất lạnh lẽ, đem Ngu Trà đẩy ra ngoài.

Ngu Trà không nghĩ sức lực cô ta lại lớn như vậy, trượt ra ngoài, xém chút nữa đã té xuống, đỡ lấy tay xe lăn mới ổn định được cơ thể.

Lục Dĩ Hoài đuổi tay nắm cổ tay cô, đầu ngón tay đụng đến một mảnh ướt át, tầm mắt dừng trên tay cô, giọng nói trầm thấp -

"Buổi tối dám không về, về nhà sẽ phạt em."

Hết chương 9

#xanh

Bạn đang đọc truyện *Mối Tình Đầu Của Giáo Bá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Váy và tai thỏ

Ngu Trà nghe được giọng của Lục Dĩ Hoài liền run lên.

Đời trước của cô không xảy ra chuyện này, cũng không biết sẽ có trừng phạt gì, lỡ như lại cắn cô, vậy việc chụp ảnh cuối tuần cũng không thể diễn ra.

Trở về cầu tình?

Kỳ thật Ngu Trà đã từng cầu tình rất nhiều lần vào đời trước, khi đó khóc đến rồi tỉnh rồi ngủ, không quan tâm hình tượng mà cầu xin hắn giải thoát cho cô.

Đến chuyện giường chiếu cô cũng khóc lóc xin tha.

Đời này vẫn chưa từng chân chính cầu.

Trong lòng Ngu Trà có chút hoang mang rối loạn, cảm thấy việc này không thể dễ dàng cho qua, trong nhận thức của cô, Lục Dĩ Hoài cũng không phải là dạng người gì tốt.

Phòng khách một mảnh yên tĩnh.

Ngu gia không nghĩ rằng Lục Dĩ Hoài sẽ hung tàn như vậy, trong nháy mắt đã liên tưởng đến những tin tức được truyền ra.

"Này..... Đây là hiểu lầm." Ngu Lập Hoa ngốc lảng mới lấy lại tinh thần, "Trà Trà, con về cùng Lục thiếu, sau này không nên nháo đời về."

Hắn đưa mắt ra hiệu cho cô.

Nhìn bộ dạng này của Lục Dĩ Hoài, sợ rằng vì nghĩ bọn họ muốn đưa Ngu Trà về, nên mới thẹn quá thành giận, tốt nhất là nên nhanh chóng tiễn Ngu Trà đi.

Đối với lời của hắn, Ngu Trà cũng hết nói nổi.

Rõ ràng là Ngu Minh Nhã cùng Trần Mẫn Quyên một hai phái đem cô về, nếu không phải bên ngoài cô vẫn là con gái nuôi của bọn họ, cô cũng sẽ không về.

Đây cũng không phải là lúc xé rách mặt.

Ngu Lập Hoa đi theo phía sau nhóm người chú Trần, nhìn chiếc siêu xe rời đi, gương giọng nói: "Lục thiếu đi thông thả."

Thấy người Lục gia biến mất trong bóng tối, tất cả mọi người nhìn không được thở ra một hơi, lau mồ hôi lạnh trên trán.

Sau khi vào nhà, sắc mặt Ngu Lập Hoa liền lạnh xuống, "Sao lại thế này, các người đem Ngu Trà về sao không nói với Lục gia?"

Nếu Lục gia mà tức giận, vậy là xong đời.

"Cái này cũng phải nói sao?" Mặt Trần Mẫn Quyên trắng toát, mở miệng nói: "Ngu Trà bên ngoài cũng là con gái nuôi của chúng ta a, trở về không phải là đạo lý bình thường sao?"

"Bây giờ nó ở Lục gia, chính là người của Lục gia." Ngu Lập Hoa chỉ ngón tay, cuối cùng hận sắt không rèn thành thép, "Mang về còn không nói một tiếng, lấy tính tình của Lục thiếu, tôi đoán việc này cũng không đơn giản như vậy."

Ngu Minh Nhã đi lên ôm cánh tay hắn, quơ quơ nói: "Ba, sao có thể nghiêm trọng như vậy, hơn nữa ba nhìn Ngu Trà bị ngược đãi đi, vừa thấy liền biết Lục gia không đem nó để trong lòng."

Cô ta chính là nhìn chăm chăm Ngu Trà.

Miệng vết thương kia hình như đã đóng vảy, sau đó bây giờ lại chảy máu, khẳng định là Lục Dĩ Hoài làm.

Ở chung với ác ma, có thể có gì tốt đẹp?

“Ba, người cứ yên tâm” Ngu Minh Nhã thả lỏng lại, “Đừng nói đến nó, thật mất hứng, buổi tối tốt đẹp cũng đã bị phá hỏng.”

Ngu Lập Hoa nghĩ nghĩ cũng thấy vậy, vỗ vỗ đầu Ngu Minh Nhã, “Con nói rất đúng, bất quá cũng không thể mất cảnh giác.”

Hắn nhớ lúc đó Lục Dĩ Hoài cũng chỉ liếc mắt nhìn Ngu Trà một cái, cảm xúc cũng không có đặc biệt, sợ là thật sự không thêm đề ý, chỉ là dục vọng chiếm hữu đối với đồ của mình mà thôi.

Hắn đúng là cho rằng Ngu Trà đối với Lục Dĩ Hoài chỉ là đồ sở hữu.

Sau khi về đến Lục gia, Ngu Trà liền bắt đầu sợ hãi.

Lục Dĩ Hoài vẫn luôn không nói chuyện, chỉ là cả người hắn đều mang áp suất thấp kêu gào “Tôi đang không vui”.

“Xảy ra chuyện gì?” Mẹ Vương túm chặt chú Trần, nhỏ giọng hỏi: “Có phải ông đã chọc thiếu gia tức giận?”

Chú Trần nói: “Chúng tôi vừa về từ Ngu gia.”

Mẹ Vương lập tức hiểu, vội vàng đuổi theo, chuẩn bị hỏi Ngu Trà một chút, đã thấy Lục Dĩ Hoài kéo Ngu Trà vào phòng, cửa đột nhiên đóng lại.

Râm một tiếng.

Trong phòng, Ngu Trà cúi đầu, do dự nửa ngày mới mở miệng: “Lục Dĩ Hoài, anh có muốn ăn... ăn kẹo không?”

Cô đột nhiên bật ra lời này.

Lục Dĩ Hoài giãn quá hóa cười, “Lúc này còn hỏi tôi muốn ăn kẹo hay không, có phải em muốn ngâm mình trong hồ kẹo, cả ngày trừ ăn kẹo chính là ăn kẹo?”

Ngu Trà bị hắn nói vậy, không đáp.

Lục Dĩ Hoài lời kéo cô ngồi xổm xuống, ghé vào trên đùi hắn, bị bắt ngựa đầu nhìn hắn, “Em có biết mình sai chỗ nào không?”

Ngu Trà cơ trí mở miệng: “Không về nhà.”

Nghe vậy, Lục Dĩ Hoài cười lạnh một tiếng, khoe môi gọi lên một độ cong, mang chút theo ý nghĩa nguy hiểm, “Là vì vậy?”

Ngu Trà nghĩ nghĩ, “Tôi không thông báo cho anh.”

Lục Dĩ Hoài miết cằm cô, bụng ngón tay đặt trên khoe môi Ngu Trà nhẹ nhàng vuốt ve, cảm xúc mềm mại như sữa bò cùng tợ lạ.

Ngu Trà một chút cũng không dám động.

Cánh tay đặt sau lưng của cô bị kéo ra, Lục Dĩ Hoài lật qua, hung ác nói: “Bây giờ em là người của tôi, dù bị thương cũng chỉ có thể do tôi làm.”

Hắn rất ít khi có bộ dáng tức giận.

Ngu Trà nhỏ nhẹ nói: “Biết rồi.”

“Đây là do tôi tự làm ra.” Cô lại nhỏ giọng nói: “Lục Dĩ Hoài, anh đừng tức giận.”

Giọng nói người con gái mềm mại như lông chim, dường như quét lên đến đầu quả tim, làm tâm hắn ngứa ngáy.

Lục Dĩ Hoài nhắm mắt lại.

Sau một lúc lâu, Ngu Trà không biết hắn lấy đồ từ đâu ra, ấn lên miệng vết thương trên tay cô, là thuốc sát trùng, động tác tron tru mà cẩn thận.

Lòng bàn tay hắn nóng hổi, truyền đến da thịt cô.

Lỗ tai Ngu Trà nhin không được đồ lên, cúi đầu nhìn trộm động tác Lục Dĩ Hoài, nhìn băng cá nhân dán lên miệng vết thương.

Mỗi lần ngón tay đụng đến làn da, hô hấp của cô sẽ căng thẳng lên, trong đầu đều là hình ảnh đời trước Lục Dĩ Hoài vuốt ve thân thể cô.

Bởi vì đời trước cô sống không tốt, thân thể Ngu Trà trời sinh lạnh lẽo, mùa đông thì tay chân đều lạnh, cần phải ôm bình giữ nhiệt mới chịu được.

Mà Lục Dĩ Hoài thì khác, khi nóng khi lạnh, mỗi lần đều sẽ trái ngược với cô, mỗi khi ôm lấy cô đều rất thoải mái.

Cuối cùng sẽ là ý loạn tình mê.

Ngu Trà càng nghĩ càng khẩn trương, sau khi xong việc vội vàng rút tay về.

Lục Dĩ Hoài nhíu mày hỏi: “Em sợ tôi?”

Ngu Trà đương nhiên lắc đầu, “Không sợ.”

Cô biết Lục Dĩ Hoài sẽ không để cô chết, không có ai đối với cô tốt hơn hắn, tuy rằng phương diện nào đó không thích được, nhưng cô thực sự không sợ hắn.

Lục Dĩ Hoài hí mắt nhìn cô, “Tôi cũng không ăn thịt em.”

Anh sẽ. Ngu Trà nghĩ thầm.

Đương nhiên loại lời này cô không dám nói ra, cho nên chỉ là một mặt gật đầu, phụ họa câu nói vừa rồi của hân.

Ngu Trà nói: “Tôi thật sự không sợ anh.”

Lục Dĩ Hoài duỗi tay sờ sờ tóc cô, ngón tay xuyên qua mái tóc đen, đối diện với ánh mắt cô gái.

Cô nói thật.

Hân tin.

Đến cuối tuần, Thượng Từ Từ mang dụng cụ chụp ảnh đến.

Chụp ảnh ở một studio chủ đề trong Ninh thành, bên trong đều là kiến trúc kiểu châu Âu, màu hồng nhạt cùng xanh dương đúng là rất hợp ý con gái, vừa vặn phù hợp với váy lolita của cô.

Buổi sáng Ngu Trà cùng Thượng Thần cùng nhau đến.

“Chị sẽ trang điểm cho em trước.” Thượng Từ Từ nói: “Quần áo đều là mới, rất sạch sẽ... Làn da của em thật tốt, cảm giác không cần trang điểm cũng rất đẹp.”

Các cô thuê một phòng nhỏ chuyên dụng để trang điểm, kế bên là giá áo treo đủ bộ váy, vải dệt tinh xảo, thiết kế ưu nhã, xinh đẹp làm người khác không rời mắt.

Mấy nữ hài tử ở bên cạnh nhìn chăm chăm, cảm thán nói: “Ài, thật mong chờ để thấy Ngu Trà mặc chúng vào.”

Ngu Trà nhắm hai mắt, “Rất nhanh sẽ thấy.”

“Đều chờ không kịp, lát nữa chụp ảnh thì em sẽ đẹp nhất.” Sau khi chụp còn phần hậu kì có thể photoshop, không phải vấn đề lớn.

Khi các cô còn đang riu rít nói chuyện sớm, bên ngoài có người đẩy cửa.

“Ai a, ai khóa cửa lại vậy?”

Nữ sinh phụ trách hậu kỳ đứng lên, “Tôi đi mở cửa.”

Sau khi mở cửa nhìn thấy nữ sinh mang giày cao gót, nói: “Xin lỗi, gian phòng này chúng ta đã thuê rồi.”

“Thuê rồi?” Cô gái thăm dò nhìn vào.

Cô gái làm hậu kỳ không kịp ngăn cản, bị cô ta đẩy gật đầu một cái, thật nhanh dùng thân thể ngăn lại, đem cô ta đẩy ra, nhin không được nói: “Có biết chú ý ** a?”

“Ai mà không có đạo đức như vậy?” Lâm Thu Thu nói rồi định đi ra.

Các nữ sinh bên ngoài hừ một tiếng, ba bước liền rời khỏi phòng.

Mãi đến khi đi được mười mét, Trương Tuyết mới nói: “Minh Nhã, hình như mình vừa thấy em gái cậu ở trong.”

Ngu Minh Nhã ngồi đối diện gương trang điểm, “Ài?”

“Ngu Trà a.” Trương Tuyết nói: “Mình thấy Lâm Thu Thu cũng ở đó, hình như Ngu Trà trang điểm, không biết đang làm cái gì, bên trong còn có rất nhiều bộ quần áo.”

Các nữ sinh nói: “Đều không có nhãn hiệu, sao có thể so sánh với Minh Nhã cao quý, Minh Nhã của chúng ta chính là bạch phú nữ.”

Ngu Minh Nhã vừa lòng mà cười, nâng nâng cằm.

Cô ta nghĩ lại có chút hiếu kỳ hỏi: “Sao em gái của mình lại ở đây, chẳng lẽ có chuyện gì? Có khi nào bị người khác lừa hay không?”

“Cậu đừng quan tâm đến.”

“Bị lừa là xứng đáng.”

Ngu Minh Nhã lo lắng nói: “Tốt xấu gì cũng là em gái mình.”

Trương Tuyết cảm khái nói: “Minh Nhã cậu quá tốt bụng, cậu không thấy cô ta rất lãnh đạm với mình sao, đừng quan tâm đến, hôm nay chúng ta đến đây là để chơi mà.”

Các nữ sinh gật gật đầu, Ngu Minh Nhã bắt đầu đi mà đồng ý.

Trong phòng, Ngu Trà đã trang điểm rất tốt, Thượng Từ Từ đã mời người chuyên trang điểm theo phong cách hoa đào, phối màu mười phần nữ tính, hơn nữa bản thân Ngu Trà tuổi nhỏ, giống như yêu tinh hoa đào, làm người khác kinh diễm.

“Trà Trà cậu thật đẹp, nhanh đi thay quần áo đi.”

“Mình đã chờ không kịp rồi.”

Ngu Trà mỉm môi cười, thay một bộ váy nhỏ, Thượng Từ Từ chuẩn bị thật tốt, sau đó lôi kéo cô đi ra.

Các cô gái nhỏ cùng nhau ra ngoài.

Ngu Trà đứng bên dưới lầu đài, cầm một túi xách kiểu tiền nữ, căn bản không cần làm ra tư thế gì cũng rất đẹp, dường như đã kích thích linh cảm cho nhiếp ảnh gia, tiếng chụp hình không hề dừng lại.

“Sườn mặt, đúng đúng.”

“Xoay qua, đi vài bước.”

“Cứ như vậy...”

Sau khi chụp xong một bộ váy cũng đã qua vài tiếng.

Cái váy cuối cùng có mang đai lưng. Thượng Từ Từ còn chuẩn bị tai thỏ, khi Ngu Trà đeo lên có chút xấu hổ.

Cô sờ sờ một chút, tai thỏ liền giật giật, thờ dài, đi ra ngoài, không nhận được đi lại vài vòng.

Đúng lúc này, khoe mắt cô nhìn thấy một người.

Lâm Thu Thu thấy cô dừng lại, “Làm sao vậy?”

Ngu Trà xách váy, nghi ngờ nói: “Người vừa đi qua hình như là Ngu Minh Nhã.”

“Không phải chứ.” Lâm Thu Thu nhìn theo, chỉ thấy một đôi tình lữ, “Không thấy, chắc cậu nhìn lầm rồi.”

Ngu Trà không nói gì, chỉ âm thầm ghi tạc trong lòng.

Sau khi chụp xong, nhiếp ảnh gia cho các cô nhìn ảnh, nhìn không được khen ngợi: “Chỉ nhìn thôi cũng đã muốn mua, thật là đẹp mắt.”

Rất nhiều người bên ngoài đẹp hơn trong ảnh, hoặc là trong ảnh đẹp hơn bên ngoài, nhưng hai bên đều đẹp lại rất ít người, khuôn mặt tinh xảo nhỏ nhắn, mềm mại trắng nõn như trứng gà.

“Đừng khen nữa.” Ngu Trà đỏ mặt.

Vài người vui vẻ về phòng, nửa đường nhìn thấy cửa đang mở, sắc mặt biến đổi, khoá cửa bị phá hỏng rồi.

Thượng Từ Từ đi vào trước, lọt vào tầm mắt là từng mảnh quần áo nhỏ, từng đoạn, ngay cả giá áo cũng bị đẩy ngã trên mặt đất.

Cô hét lên một tiếng: “Quần áo đều bị phá hết!”

Ngu Trà chạy nhanh chạy tới, nhìn đến cảnh tượng trên đất, hoảng sợ: “Sau khi chúng ta rời đi đã có người phá hư.”

Nhưng ai lại phải phá hỏng chúng?

Phòng này được khoá lại, hơn nữa người bình thường đẩy cửa vào không được sẽ rời đi, khi các cô đổi bộ váy cuối cùng thì vẫn ổn, bây giờ lại xảy ra chuyện.

Không đến một tiếng đồng hồ.

“Ai lại ác độc như vậy?”

“Ngoa tào, lần đầu tiên tôi thấy việc này, người cũng thật xấu xa.”

Bộ váy lúc Ngu Trà mặc đi bị cắt thảm nhất, cơ bản không nhìn ra được bộ dáng ban đầu, không chỉ bị cắt qua, còn bị nhét vào thùng rác.

Kiểu đối xử đặc biệt này, cô lập tức nhớ đến trước khi chụp, nhìn thấy bóng dáng giống Ngu Minh Nhã ở đây.

Ngu Trà bình tĩnh mở miệng: “Chúng ta tìm camera an ninh.”

“Ân, chắc chắn máy quay sẽ quay được.” Thượng Thần sắc mặt cũng lạnh đi, “Nhưng quần áo của cậu, lát nữa làm sao cậu về nhà?”

Thượng Từ Từ nói: “Hay em cứ mặc cái váy này đi.”

“Sao vậy được.” Ngu Trà lắc đầu, hai cái tai thỏ trên đầu đung đưa qua lại, “Quá... xấu hổ rồi.”

Lâm Thu Thu cũng nói theo: “Sao lại không được, cậu ăn mặc đẹp như vậy, hơn nữa cũng có rất nhiều người mặc váy lolita ra ngoài, lát nữa chỉ cần tháo tai thỏ xuống.”

Thật ra cũng không còn biện pháp nào khác.

Ngu Trà nghĩ nghĩ, đồng ý.

Hết chương 10

#xanh

Bạn đang đọc truyện *Mối Tình Đầu Của Giáo Bá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11: Alice ở xứ sở thần tiên

Tìm thấy đoạn ghi hình cũng không quá khó khăn.

Mấy studio kiểu này đều trang bị máy theo dõi, tuy rằng trong phòng không có, nhưng trên hành lang với bên ngoài đều có, chỉ cần đối chiếu là có thể thấy.

Mấy người cùng nhau đến phòng điều khiển.

“Hôm nay tương đối nhiều người, nên khả năng tìm thấy khá khó khăn.” Nhân viên công tác ở phòng điều khiển nói: “Hơn nữa cũng không chắc chắn sẽ quay được.”

Thượng Từ Từ nói: “Xem rồi sẽ biết.”

Ngu Trà lên tiếng: “Coi từ lúc chúng ta mới vào phòng.”

“Coi từ lúc đó làm gì?” Lâm Thu Thu buồn bực nói: “Lúc đó cách thời gian xảy ra chuyện đến vài tiếng đồng hồ, chúng ta phải coi đến khi nào.”

Ngu Trà lắc đầu, thấp giọng mở miệng: “Không phải hôm nay có vài nữ sinh muốn vào phòng à, mình muốn xem bọn họ là ai.”

Đoạn phim nhanh chóng được phát.

Ngu Minh Nhã với chị em của cô ta ăn mặc lờ lợt lộng lẫy đứng trước cửa phòng, trong số đó có một cô gái đẩy cửa đi vào, sau đó một chị gái trong tổ hậu kỳ mở cửa ra.

Đúng là cô ta đã đến đây.

Lúc đó Ngu Trà tưởng bản thân nhìn lầm, không nghĩ đó là sự thật, trùng hợp Ngu Minh Nhã cũng xuất hiện ở đây, chắc chắn sẽ không đơn giản như vậy.

Tua đến đoạn cô thay đồ rồi rời đi.

Trên màn hình, đoàn người tới tới lui lui, chờ hơn mười phút sau, một nữ sinh che dù lên lên lút lút đi đến cửa, dừng lại một chút, đi vào phòng.

Trùng hợp là, một camera quay được hình ảnh trong phòng, quay được hành động cất xé quần áo của cô ta, động tác thô lỗ ác độc.

Ước chừng sau năm phút, nữ sinh lại đi ra, cầm dù che lại nửa người.

Ngu Trà biết được túi xách của cô ta, túi xách đó là số lượng giới hạn, lúc đó sau khi mua được, cô ta còn quay vài video chụp vài tấm hình, ngoài ra còn đem khoe nhiều lần trong nhà, thậm chí còn đăng lên Weibo.

Nên đã phò ra cái danh bạch phú mỹ, sau đó các tài khoản marketing đã tung ra giả cảnh của cô ta, lập tức lên hot search, thu hút được vô số fan.

“Chính là cô ta làm.”

“Cô ta cũng quá ác độc rồi.”

“Ngu Minh Nhã bên ngoài nhìn thì ôn hòa, thật không biết xấu hổ, Trà Trà em sống với cô ta lâu như vậy đúng là quá thâm.”

“May mắn bây giờ em đã rời đi.”

Dù che đập như thế nào, lúc xoay người cũng sẽ lộ ra sai sót, gương mặt Ngu Minh Nhã vẫn bị nhìn thấy.

Ngu Trà tức giận nắm chặt tay.

Thượng Từ Từ nói: “Báo cảnh sát đi.”

“Đúng vậy, báo cảnh sát.” Thượng Thần gật đầu, phụ họa nói: “Nhiều váy như vậy, một bộ cũng vài trăm, cộng lại cũng hơn mấy ngàn, còn có váy của Trà Trà, như vậy cũng đủ để báo án đi?”

Ngu Trà bình tĩnh nói: “Àn, báo cảnh sát đi.”

Lúc chờ cảnh sát đến, cô hỏi nhân viên đưa cho mình đoạn video, vốn dĩ sẽ không dễ đưa ra, nhưng cô đưa cho người đó chút tiền là có được.

Trực giác cho cô biết, về sau cái video này sẽ có tác dụng.

Cảnh sát rất nhanh đã đến, hỏi một số chi tiết liên lập án, sau đó các cô mới rời đi.

“Lúc trước mình báo mất điện thoại mấy ngàn cũng không làm được gì.” Lâm Thu Thu nhỏ giọng nói: “Bọn họ có khi cũng lười làm việc.”

“Lần này có đủ tang chứng vật chứng, chắc sẽ không vậy đâu.”

Ngu Trà không lo lắng chuyện này, chuyện này đối với cô cũng không lớn lao lắm, thậm chí cũng không cần quan tâm, Ngu gia giải quyết chuyện này rất dễ dàng, đến lúc đó Thượng Từ Từ cũng chỉ có thể chấp nhận bồi thường.

Ngu Trà nghĩ đến video trong điện thoại của mình.

Sau này Ngu Minh Nhã muốn nổi tiếng, là nhân vật của công chúng, theo hình tượng bạch phú mỹ, vậy nên lịch sử đen tối này đối với cô ta sẽ rất nghiêm trọng.

Nếu cô ta lại động đến cô, cô sẽ không hạ thủ lưu tình lần nữa.

Một lần nữa, Ngu Trà cũng không là quả hồng mềm mặc người khác nắn bóp, cô đã mơ hồ nhiều năm như vậy, cuối cùng cũng nên thanh tỉnh.

Sau khi kết thúc chủ đề này, vài người chuẩn bị ra về.

Thượng Từ Từ nói: “Tai thỏ này chỉ giữ cũng không làm gì, em đem về đi, quần áo của em nếu không có cái này thì thật đơn điệu nha.”

Ngu Trà mới không tin lời cô ấy nói, “Em không đeo.”

Bất quá cuối cùng cô vẫn bỏ vào túi của mình, túi này là của bên đi Giang đưa qua, đồ dùng cô cần đều đã được Lục gia trang bị rất đầy đủ, cần bản không cần lo lắng chuyện gì khác.

Khi về đến Lục gia, trời đã rất tối.

Ngu Trà mặc bộ váy lolita, chạy chậm một đường từ cổng lớn vào nhà, nhìn đông nhìn tây, sợ gặp phải ai đó.

“Trà Trà thật hoạt bát.”

Giang Nguyệt Tinh đứng ở cửa sổ trên lầu, nói với người bên cạnh: “Lúc trước mẹ đã nghĩ con bé sẽ sợ hãi con, không nghĩ rằng...”

Không nghĩ rằng hai người còn có thể sống chung như vậy.

“Con đừng im lặng như vậy, con trẻ mà đã giống như cán bộ về hưu, sẽ dọa đến cô gái nhỏ người ta.” Giang Nguyệt Tinh nói, “Này, sao lúc đầu mẹ lại không sinh con gái giống vậy, con bé mặc cái váy đó rất đáng yêu!”

Lục Dĩ Hoài không nói chuyện, chỉ có ánh mắt nhìn cô gái trên đường, cô mặc một bộ váy tình mỹ nhỏ nhắn, giống Alice, bị con thỏ mang vào một thế giới thần kỳ, làm người khác say mê.

Chỉ là nơi này của hắn, không phải tiên cảnh.

Ngu Trà xách túi nhanh như chớp chạy lên lầu, đang cẩn thận chuẩn bị bước vào phòng, cánh cửa bên cạnh đột nhiên mở ra.

Cô cá kinh: “Di... Di Giang.”

Giang Nguyệt Tinh tràn đầy ý cười, duỗi tay sờ sờ tóc cô, “Đã về rồi a, hôm nay ra ngoài chơi vui không?”

Ngu Trà ôn nhu nói: “Vui ạ.”

Trừ chuyện của Ngu Minh Nhã, cô đương nhiên là vui vẻ.

Khóe mắt Ngu Trà nhìn thấy xe lăn Lục Dĩ Hoài, ánh đèn trong phòng tỏa ra, chiếu vào nửa khuôn mặt hắn, vẻ mặt vô biểu tình có chút dọa người.

“Vui về thì tốt, di Giang đi trước.”

Giang Nguyệt Tinh lại quay đầu dặn dò vài câu, sau đó rời khỏi ngôi nhà.

Lục Dĩ Hoài ngồi trên xe lăn, trên đùi đặt một quyển sách hơi mỏng, bìa dày, ngón tay nổi lên khớp xương mỗi lần gõ lên tạo ra tiếng vang.

Thật đúng là làm người khác khấn trương.

Lục Dĩ Hoài ngừng điệu nhân nhật, “Váy ở đâu ra?”

“...” Ngu Trà nhỏ giọng nói: “Váy không cẩn thận bị hư, tôi phải mặc đồ trong cửa hàng chị của Thượng Thần.”

Cô nắm làn váy, có chút khấn trương.

Cô gái mặc chiếc váy nhỏ đáng yêu, làn da bị ánh đèn chiếu sáng trắng nõn mềm mại, gương mặt tình xảo mang biểu tình khấn trương, làm người khác sinh ra dục vọng khó nói.

Lục Dĩ Hoài dời tầm mắt, “Trong túi có gì?”

Ngu Trà chần chờ một chút mới mở túi đưa qua, vốn dĩ vì cặp tai quá lớn mà không để vừa vào túi dưới ánh đèn càng trở nên rõ ràng.

Cô đưa cho Lục Dĩ Hoài.

Lục Dĩ Hoài nhận lấy, ngón tay thon dài vuốt ve tai thỏ, biểu tình khó lường, Ngu Trà nhìn thấy mà trong lòng run sợ, cảm giác sẽ xảy ra chuyện gì đó không tốt.

Hắn cúi đầu, Ngu Trà không nhìn thấy gợn sóng trong mắt hắn.

“Trên mặt đều là vết dơ, đi rửa đi.” Lục Dĩ Hoài bỗng nhiên giương mắt, mở miệng nói: “Cho em ba phút.”

Ngu Trà vội vàng chui vào phòng mình.

Luống cuống mà tháo hết phụ kiện xuống, sau khi rửa mặt xong đã là ba phút sau, ra ngoài mới biết Lục Dĩ Hoài không còn ở đó, cửa phòng cách vách cũng đã đóng lại, không biết hắn đang ở trên hay dưới lầu.

“Tiểu thư, cô đứng đây làm gì?”

Mẹ Vương đột nhiên lên đây.

Ngu Trà hoảng sợ, “Tôi đứng nhìn một chút.”

“Mẹ phải đưa thuốc cho thiếu gia, con vào trong không?” Mẹ Vương cũng không thấy chỗ nào không đúng, “Tiểu thư cái váy này thật đẹp, dường như rất giống búp bê Barbie.”

Bà gặp rất nhiều đứa trẻ mặc loại váy này, không nghĩ rằng khi cô mặc vào thực sự rất đẹp.

“Cảm ơn mẹ Vương, con về phòng trước.” Ngu Trà cười cười, hai lúm đồng tiền ẩn hiện.

Hôm nay đã chụp một buổi trưa, làm nhiều kiểu dáng cũng rất mệt, cô chưa thay quần áo đã lên giường nằm ngủ.

Không tới vài phút đã ngủ mất.

-

Buổi tối, Ngu gia đèn đuốc sáng trưng.

Trần Mẫn Quyên đang nói chuyện phiếm với mấy vị phu nhân, “Vận may của chị hôm nay tốt quá, tôi chỉ thắng được vài lần thôi.”

“Nếu không phải vì con trai tôi sắp về, chúng ta có thể chơi thêm một tiếng, không đã ghìen.”

“Ngày mai tôi muốn đi thăm mỹ viện, bảo dưỡng kiểu này a, một ngày không làm không được, Mẫn Quyên chỗ lần trước mà tôi nói a—”

Người đang hỏi là Khương phu nhân, chồng bà có địa vị cao, nhà mẹ đẻ của mình cũng có tiền, địa vị so với Ngu gia còn cao hơn vài bậc.

Trần Mẫn Quyên tổ chức đánh bài là để làm quen với bà ấy, bây giờ thật vất vả mới có thể nói chuyện phiếm, bà ta nhất định phải vào được vòng tròn của bọn họ.

Bà ta vội vàng trả lời: “Thăm mỹ viện kia cũng rất hợp ý, lần trước tôi đã hẹn rất lâu, lần này tôi hẹn vào ngày mai, khi đó tôi cùng Khương phu nhân có thể cùng đi.”

“Mẹ, con về rồi.”

Từ cửa truyền đến giọng của Ngu Minh Nhã.

Trần Mẫn Quyên ngẩng đầu nhìn thoáng qua, “Đến đây, chào hỏi một cái.”

Đương nhiên Ngu Minh Nhã biết ý của bà ta, lập tức làm ra vẻ tươi cười ôn nhu nhất của cô ta, đi qua nói: “Di Vương, đi Khương, chào buổi tối, hai dì nhìn thật trẻ a, con rất hâm mộ.”

Mấy vị phu nhân được khen đương nhiên rất cao hứng.

Từ nhỏ Ngu Minh Nhã đã biết được làm sao để đạt được kết quả mình muốn, kiểu thôi phòng này cô ta cũng trước lạ sau quen, bây giờ cô ta thực hiện cũng rất thuần thục, hơn nữa có danh tiếng của cô ta, không ai cảm thấy không tốt.

Đúng lúc này, người làm đột nhiên tiến lại ——

“Phu nhân, ngoài kia có cảnh sát, nói là muốn hỏi tiểu thư vài chuyện.”

Khuôn mặt Trần Mẫn Quyên vốn dĩ đang cười liền cứng lại, nhìn về phía Ngu Minh Nhã, phát hiện sắc mặt cô ta cũng không đúng lắm.

Giọng nói không nhỏ, người trên màn hình cũng nghe thấy.

Mấy vị phu nhân liền tìm cớ ngắt cuộc gọi.

“Sao lại thế này?” Trần Mẫn Quyên cả người tức giận, “Thật vất vả mới có cơ hội, bởi vì chuyện này liền mất đi, con đã gây ra chuyện gì?”

Ngu Minh Nhã nói: “Mẹ, mẹ không tin con sao?”

“Mẹ tin thì có tác dụng gì sao?” Trần Mẫn Quyên phát tay, “Để bọn họ vào, tốt nhất là con không gây ra chuyện gì.”

Tâm Ngu Minh Nhã cũng treo lên.

Hôm nay cô ta nhìn thấy Ngu Trà bộ dáng xinh đẹp, trong lòng tự nhiên xuất hiện suy nghĩ âm u, cuối cùng tìm cách phá hư hết mấy cái váy, lúc ấy khỏi cần nói có bao nhiêu sáng khoái.

Bây giờ cảnh sát tìm tới cửa, cô ta cũng bắt đầu sợ hãi, không kim được muốn đánh bản thân lúc trước, sao có thể xúc động như vậy.

“Có người báo rằng Ngu tiểu thư phá hư tài sản của người khác.”

Trần Mẫn Quyên bình tĩnh phủ nhận nói: “Con gái của tôi sao có thể làm ra chuyện này, sợ là đã tìm lầm người, bây giờ các người trở về thì tôi sẽ không làm lớn chuyện.”

Một nữ cảnh sát tròn trắng mắt, nói: “Mời ngài xem video này trước.”

Mặt Ngu Minh Nhã lộ ra rõ ràng trong video, mặc dù chỉ có mấy giây cũng đủ chứng minh tất cả.

Sắc mặt Ngu Minh Nhã trắng bệch, “Mẹ... con không cố ý, hơn nữa cũng chỉ có vài bộ quần áo, cùng lắm thì bồi thường, con sẽ không vào tù đúng không?”

Trần Mẫn Quyên thăm mắng cô ta vô dụng.

Cũng may việc này không nghiêm trọng lắm, bà ta nói chuyện một hồi, rốt cuộc mới lấy được phương thức liên hệ của đối phương, quyết định bồi thường tiền, xóa sạch việc này.

Sau khi tiễn cảnh sát đi, Trần Mẫn Quyên trực tiếp quăng điện thoại.

“Làm loại chuyện đó còn không chịu để ý? Không có bản lĩnh cũng đừng học người khác làm chuyện xấu, còn bị người khác tìm tới cửa, quăng hết cả mặt mũi!”

Ngu Minh Nhã trắng mặt, nằm liệt trên sofa, nói: “Con... con nhất thời xúc động, mẹ ơi con sai rồi, con không bao giờ làm như vậy nữa.”

“Không phải nói con sai?” Trần Mẫn Quyên chột chột trăn cô ta, “Con không biết lợi dụng người khác sao? Sao để lại nhược điểm rõ ràng như vậy?”

Ngu Minh Nhã không dám trả lời.

Trần Mẫn Quyên ngồi xuống, “Con tốt nhất nên cầu nguyện bọn họ không lưu video kia lại, để người khác nhìn thấy sẽ ảnh hưởng đến hình tượng, công sức nhiều năm như vậy sẽ bị hủy hoại hết, ai sẽ chịu để con gà qua.”

“Bọn họ sẽ không lưu video lại.” Ngu Minh Nhã vội vàng lắc đầu, “Đều chỉ là một đám nha đầu.”

Nói như vậy nhưng trong lòng cô ta cũng rất bất an.

Ngư Minh Nhã bắt đầu hồi hận, sớm biết như vậy thì lúc đầu đã không xúc động, bây giờ không thể cứu vãn, còn phải bồi thường bọn họ.

Ngư Trà tỉnh dậy đã là 8 giờ tối.

Buổi tối vẫn chưa ăn, lại ngủ hơn một tiếng, bây giờ có chút đói, đang định ngồi dậy tìm chút đồ ăn, đã bị nửa bóng người trên giường dọa sợ: “A —”

Trong phòng tối đen, bóng người ở mép giường vẫn không nhúc nhích, tựa như ác ma, không thấy rõ mặt.

“La cái gì?” Bóng đen lên tiếng.

Nghe được giọng nói quen thuộc, Ngư Trà vỗ vỗ ngực, nhìn không được nói: “Sao anh lại không lên tiếng... Tối như vậy rất đáng sợ.”

Cô ngồi dậy, cảm giác được trên đầu có chút khác thường, duỗi tay sờ một cái, thế nhưng phát hiện đó là tai thỏ cô đã mang về, không biết đã đeo lại từ lúc nào.

Ngư Trà định lấy xuống, tay bị bắt được.

Trong bóng tối, thiếu niên gần sát mặt cô, lúc nói chuyện, hô hấp ấm áp phả vào chóp mũi.

“Lấy xuống thì tối nay em sẽ chết chắc.”

Hết chương 11

#xanh

Bạn đang đọc truyện *Mối Tình Đầu Của Giáo Bái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: Mỹ nhân thịnh thế

Mỹ nhân thịnh thế

Ngư Trà bị dọa giật mình một cái, thật nhanh thả tay xuống, nghĩ thầm làm gì mà nửa đêm chạy vào phòng hù dọa người khác.

Chỉ cần kêu cô đeo thì cô sẽ đeo mà, dù sao chỉ đeo cái tai thỏ cũng không mất mạng, đời trước không phải cô chưa từng đeo qua.

Trong phòng tối đen như mực, cô đoán không được tâm tư của Lục Dĩ Hoài, định bật đèn thì khựng lại: "... Anh định ngủ sao?"

Ngư Trà hỏi nhỏ nhẹ.

Vừa dứt lời, cô đã bị đè lên giường, thân thể Lục Dĩ Hoài không như bề ngoài lạnh nhạt của mình, cứng rắn gắt gao mà dán vào người cô, hormone tỏa ra hướng về phía cô.

Đây không phải là lần đầu tiên Ngư Trà trải nghiệm việc này.

Đời trước Lục Dĩ Hoài thường xuyên làm như vậy, mỗi buổi tối, hắn sẽ đè lên người cô, khiêu khích cô, cơ thể cô rất miễn cảm, thường xuyên nghiêng răng nghiêng lợi mà tước vũ khí đầu hàng từ lúc bắt đầu.

Nhưng bây giờ cô chỉ mới mười bảy tuổi.

Ngư Trà khản trương, một cử động nhỏ cũng không dám, đôi mắt bị một bàn tay to che khuất, nửa ngày mới chớp mắt một lần, lông mi thật dài quét lên lòng bàn tay hắn, rất ngứa.

Chóp mũi Lục Dĩ Hoài ngửi được mùi hương ngọt ngào.

Đến tận bây giờ, sữa rửa mặt của Ngư Trà vẫn có vị sữa bò, bình thường cũng sẽ dùng sữa dưỡng da cả cơ thể, cả người đều ngọt ngào, làm người khác nhìn không được muốn cắn một cái.

Cô cảm giác chóp mũi Lục Dĩ Hoài cọ lên cổ mình, duỗi tay đẩy đi, nhấp môi nói: "Anh... Anh muốn làm gì?"

Lục Dĩ Hoài nói: "Đói bụng."

Đầu óc Ngư Trà trong nháy mắt liền hiểu sai, dưới loại tình huống này sao có thể là kiểu đói bình thường, hơn nữa cô đã tự mình trải qua cảm giác □□.

Cô lẩm bẩm xuyên tạc: "Vậy thì xuống ăn cơm."

"Muốn ăn em." Lục Dĩ Hoài chôn ở cổ cô hít một hơi thật sâu.

Động tác này làm Ngư Trà sợ tới mức quay đầu đi, run rẩy nói: "Tôi, tôi vẫn chưa thành niên!"

"Không phải nói không sợ sao?"

"Sợ..." Ngư Trà khóc không ra nước mắt.

Lục Dĩ Hoài đem mặt cô đẩy lại, ngón tay dần dần chuyển qua môi cô, lòng bàn tay hơi động, giữ lại không bỏ, hỏi: "Hôm nay đã uống sữa?"

Đôi mắt trong đêm tối phá lệ sáng bùng.

Ngư Trà nhỏ giọng nói: "Không có."

Ngón tay vốn dĩ ở sườn môi, lúc nói chuyện hơi mở ra, đầu ngón tay không cẩn thận đi vào trong miệng, chạm vào đầu lưỡi mềm mại.

Không khí lập tức dừng lại.

Chậm rãi tăng tăng lên làm Ngư Trà không thở nổi.

Sau một lúc lâu, Lục Dĩ Hoài đột nhiên ngồi dậy.

Trong giây lát, Ngư Trà nghe được một tiếng "Mẹ nó", hoài nghi chính mình nghe lầm, cô rất ít khi nghe Lục Dĩ Hoài nói tục.

Cô còn chưa nghĩ xong, đã nghe thấy tiếng xe lăn rời phòng, Lục Dĩ Hoài chưa nói gì đã rời đi.

Ngư Trà vội vàng đi chân trần chạy ra.

Cửa phòng cách vách đóng chặt.

Cô sờ sờ cái mũi, tắm rửa thật nhanh, sau đó xuống lầu ăn một chút, mẹ Vương có làm đồ ăn khuya.

Trong lòng Ngư Trà còn sợ buổi tối Lục Dĩ Hoài sẽ qua đây.

Không nghĩ đến cô lại ngủ thẳng đến khi trời sáng.

Ngày hôm sau, Thượng Từ Từ gửi hình ảnh đã được xử lý tốt qua.

Ảnh chụp được chỉnh sửa tình xảo mười phần, sau ống kính, tựa như là một vị công chúa trong truyện cổ, không chỉ váy đẹp mà người mẫu cũng đẹp.

Em gái hậu kỳ thét chói tai: "Tấm hình này mà được tung ra, em nói với chị, tuyệt đối bùng nổ, em không chỉnh sửa khuôn mặt quá nhiều, Trà Trà quá hoàn mỹ, thật đáng yêu!"

Trong lòng Thượng Từ Từ cũng mười phần kích động.

Lúc trước Ngư Trà nói không cần tiền, cô ấy chắc chắn sẽ không để cô lao động miễn phí, cô ấy đã cho cô một phần quần áo, phần còn dư lại để bán, tương đương với việc sau này quần áo của Ngư Trà sẽ do cô cung cấp.

Mặc dù không nhất định cô sẽ mặc chúng, nhưng ý của cô ấy Ngư Trà sẽ hiểu.

Bạn thân của em gái mình đương nhiên phải đối xử thật tốt, cô gửi tin qua Weibo cho Ngư Trà: "Trà Trà, chúng ta sẽ tuyên truyền trên Weibo, em có Weibo không? Nếu không chúng ta sẽ tạo một cái, sau này có lẽ sẽ cần dùng đến. Nếu có rồi thì nói tên Weibo của em cho chị được không?"

Ngư Trà nghĩ nghĩ, Weibo của cô cũng không có gì cần giấu, nói tên cho cô ấy "Tên là Trà Trà."

"Được, đến lúc đó bọn chị sẽ tag em" Thượng Từ Từ thường thức đồ đẹp, nhìn không được khen nói: "Trà Trà em đúng là bảo bối của chị."

Ngư Trà nhìn không được cười, "Được rồi được rồi."

Thứ hai lúc đến trường, trong lớp mọi người tụ lại, hứng thú bùng bùng thảo luận một chuyện.

Lâm Thu Thu nhỏ giọng nói: "Đang nói đến Ngư Minh Nhã."

"Nhà tôi với cô ta đều trong cùng một tiểu khu, tối hôm đó ra ngoài tản bộ, nhìn thấy có cảnh sát vào nhà cô ta."

"Thật vậy hả? Xảy ra chuyện gì?"

"Ai biết đâu, dù sao hơn mười phút sau cảnh sát mới đi ra, không có việc gì đến nhà cô ta làm gì."

Thật nhanh, liền có nữ sinh do dự nói: "Hôm nay Ngư Minh Nhã đến trường rất bình thường a, không giống như xảy ra chuyện gì."

"Cô ta xảy ra chuyện gì có thể để cậu thấy sao? Không chừng nhà cô ta làm chuyện xấu bị cảnh sát bắt được."

Lời đồn truyền ra, đến giữa trưa, đã truyền ra mấy phiên bản: Hoặc là trong nhà Ngư Minh Nhã giết người, hoặc là sắp phá sản, hoặc trước kia trong nhà làm chuyện xấu gì.

Tóm lại, hình chụp cảnh sát vào nhà Ngư Minh Nhã được truyền ra.

Lớp bảy.

Ngư Minh Nhã vào lớp liền phát hiện ánh mắt người khác nhìn cô ta có gì không đúng, cô ta cúi đầu nhìn quần áo của mình, quần áo không có vấn đề, váy vừa mới mua.

Cô ta hỏi: "Nhìn mình làm gì?"

Trương Tuyết do dự nói: "Minh Nhã, cậu chưa biết à? Bên ngoài đã đem ảnh chụp cảnh sát trong nhà cậu truyền ra rồi!"

"Cái gì?!"

Sắc mặt Ngư Minh Nhã lập tức thay đổi.

Người xung quanh vẫn luôn trộm để ý nơi này, nhìn thấy biểu tình khó coi của nữ thần ôn nhu, nghĩ thầm quả nhiên là sự thật.

"Ảnh chụp ở đâu?"

"Nha, ở đây, cậu nhìn đi, đây là nhà cậu."

Trên cơ bản mỗi người đều biết nhà của Ngu gia nhìn như thế nào, bởi vì Ngu Minh Nhã đã từng làm bộ trong lúc lơ đãng mà truyền ra ngoài, củng cố thân phận của mình. Rốt cuộc là con nhà giàu bình thường vẫn không bằng cô ta.

Cánh cửa huy hoàng trắng lẹ, bóng dáng cánh sát phá lệ rõ ràng.

Mặt Ngu Minh Nhã trong nháy mắt có chút vận vẹo.

Mấy vị bạn học đang chú ý bên này thấy vậy liền giật mình, chỉ trong chớp mắt đã khôi phục nguyên dạng. Dường như lúc này chỉ là ảo giác của bọn họ.

Ngu Minh Nhã nghiêng răng nghiêng lợi. Kẻ nào không muốn sống đem ảnh chụp ra ngoài, không thêm để cô ta vào mắt dù chỉ một chút.

Cô ta sửa lại biểu tình thật tốt: "Là tôi hỏi một ít việc, không có gì nên đi rồi, nếu như giết người thì có thể đơn giản như vậy sao."

Giọng nói Ngu Minh Nhã ôn nhu.

Lương Trình Trình vừa về đến lớp đã nghe thấy lời này, cười nói: "Không giết người không có nghĩa là không làm ra việc khác."

Ngu Minh Nhã làm ra bộ dáng khổ sở, "Trình Trình cậu vẫn luôn không thích mình, nhưng cũng không thể bôi nhọ mình như vậy."

Lương Trình Trình cười hi hi: "Tôi không dám đâu, tôi chỉ ăn ngay nói thật."

Nhà cô ấy không thua gì Ngu gia, đây là lí do vì sao cô ấy dám đối đầu với Ngu Minh Nhã, cô ấy rêu rao như vậy, nếu trong nhà mà không bằng thì ngược lại sẽ chỉ mang lại tai họa.

Trong mắt Ngu Minh Nhã lóe lên hận ý.

Cô ta tìm có đi toilet, trong toilet không bóng người lộ ra biểu tình tức giận vận vẹo, đá vài cái vào tường.

Vốn dĩ hôm qua Ngu Minh Nhã đã rất tức giận, không nghĩ rằng chuyện này còn có thể truyền đến trong lớp, may mà vẫn chưa bị tung lên mạng.

Nói đến đây cũng rất khéo, đạo diễn gọi điện thoại đến -

"Minh Nhã, hôm nay sẽ chiếu hai tập đầu, cô phải hỗ trợ tuyên truyền tốt a."

Ngu Minh Nhã vội vàng thu liễm cảm xúc: "Được, tôi đã biết, đạo diễn ngài cứ yên tâm"

"Hôm nay đưa ra vài tin ngoài lề đi, sẽ nâng cao danh tiếng." Đạo diễn lại nói: "Tôi tìm vài account marketing đưa tin cô là học bá, cô phải chú ý nha."

Giới giải trí có nhiều học bá, nhưng cũng không thiếu kẻ giả mạo.

Không có gì thu hút fan hơn là học bá hàng thật giá thật.

Ngu Minh Nhã hơi hơi mỉm cười: "Biết rồi, thành tích của tôi luôn nằm trên bảng vàng danh dự hàng năm, còn tham gia các cuộc thi, tuyệt đối không có vấn đề."

Đạo diễn lại dặn dò vài câu mới cúp điện thoại.

Ngu Minh Nhã thở ra một hơi, lại phát tiết thêm một phút: "... Mấy thứ còn con, nếu tao biết tiện nhân nào chụp lén, làm nó đẹp..."

Tâm tình cô ta cuối cùng cũng hồi phục, rửa mặt rồi rời khỏi, sau đó mới đi học.

"Rầm"

Tiếng đóng cửa vang lên.

Chưa đến một phút sau, một cô gái sắc mặt tái nhợt cầm điện thoại đi ra khỏi toilet, nom nớp lo sợ chạy về lớp.

Cô ấy hôm nay bị đau bụng, ai biết sẽ gặp được chuyện nóng hổi như vậy, lập tức lấy điện thoại ghi âm lại.

Sợ là toàn trường cũng không biết bộ mặt khác của hoa hậu giảng đường đi.

Giữa trưa, cửa hàng Thượng Từ Từ vô cùng vội vã.

"Thượng tỷ, chúng ta đã chuẩn bị tốt, bây giờ đăng lên sao?" Nhân viên phụ trách tuyên truyền dò hỏi.

Thượng Từ Từ nói: "Đăng."

Đêm qua bọn họ đã phải tăng ca để chuẩn bị đăng hình lên Taobao, hôm nay sẽ chính thức tuyên truyền, nhân viên công tác nhanh chóng đăng phần giới thiệu cùng phôi đồ lên.

"Mua vài tin tuyên truyền hot, tìm mấy đại V Weibo chia sẻ, chuẩn bị chương trình rút thăm trúng thưởng, nhất định phải tuyên truyền thật tốt."

Đây là cửa hàng mới của cô ấy, chưa có nhiều người biết, vậy nên cần phải dựa vào marketing cùng tuyên truyền thu hút người mua, chỉ cần chất lượng quần áo tốt, cô không cảm thấy marketing có gì sai.

Đại học còn có ngành marketing mà.

Thượng Từ Từ phân phó đầu vào đây.

Công việc này rất chú trọng chất lượng sản phẩm, tất cả đều là do cô ấy tự thiết kế, chỉ cần tạo ra thanh danh, về sau hoàn toàn không cần lo lắng, fan trung thành sẽ ở lại.

Ba giờ chiều, người mẫu nổi tiếng là đại V chia sẻ lại trang web chính thức của bọn họ, hơn nữa còn viết thêm--

"Hôm đó đi studio chủ đề thấy được vị tiên nữ nhỏ này, thật sự rất xấu hổ về bản thân, chưa từng nghĩ sẽ có ngày bị người khác hấp dẫn, tôi cũng muốn mua quần áo về để chụp ảnh quay video."

Cô ấy có mấy chục vạn fan, hoạt động của cô ấy thường xuyên lên hot search, fan cực sinh động, sôi nổi đi đến trang web của họ và Weibo của Ngu Trà.

"Oa đây là tuyệt thế mỹ nhân a, đã thanh toán tiền đặt cọc."

"Lần trước tôi đã đi qua studio này! Sao tôi lại không chụp được đẹp như vậy a! Quả nhiên là phải nhìn mặt!"

"A a a thoát nhìn thật đáng yêu, yêu thật, đã yêu chủ Weibo a..."

"Sau này nếu có ai nói mặc váy lolita béo liền đem bộ đồ này đập vào mặt người đó!"

Bị thu hút chủ yếu là các em gái trong vòng tròn này, còn có một ít người qua đường bị chương trình bốc thăm trúng thưởng hấp dẫn.

Rút thưởng với số lượng lớn, rất hấp dẫn người qua đường, như hai cây bút cùng lúc về lên, chỉ qua vài tiếng, trang web của Thượng Từ Từ đã lên hot search.

Bất quá loại hot search này đến nhanh đi nhanh.

Weibo Ngu Trà liền tăng thêm mấy vạn fan.

Chỉ là bây giờ cô đang đi học, căn bản không biết chuyện xảy ra trên Weibo.

Weibo Ngu Trà vừa đổi mới hai ngày trước.

Vì không có nhiều fan nên tương đối tùy tâm sở dục, thỉnh thoảng sẽ vẽ vài bức, tâm tình cô không tốt sẽ vẽ ít lại, mỗi ngày đều có vài chục fan mò đến.

Chỉ có mấy chục bài viết, fan mới chỉ tùy tiện là đã xem hết, có vài người định rời đi nhưng lại bị hấp dẫn bởi mấy bài truyện tranh.

Thượng Từ Từ cũng không nghĩ hiệu quả sẽ tốt như vậy, định gọi cho Ngu Trà nhưng nhớ rằng cô vẫn còn đang học, đành phải nhắn tin qua Wechat.

Sau khi tan học, Ngu Trà liền thấy được.

Cô nhìn thấy thông báo tin nhắn 99+ liền rất bất ngờ, tay chân luống cuống mở ra.

Phần lớn đều nói ảnh chụp rất đẹp, phần còn lại là bình luận về truyện tranh.

Đời trước, Ngu Trà đã từng có nhiều fan như vậy, bất quá bọn họ chú ý Ngu Trà là để mắng cô.

Đời này đều tới khen cô.

"Cầu cập nhật!"

"Buổi tối đại ma vương lại hư như vậy, muốn nhìn Trà Trà thì nói thẳng, còn trộm xem ha ha ha ha ha."

"Trà Trà vẽ thật đẹp, a a a thật đau lòng cho đại ma vương."

"Ai phá váy của Trà Trà, thật hư hỏng."

"Đại ma vương có thể hồi phục không?"

Ngu Trà chọn vài bình luận trả lời, cuối cùng mới trả lời bình luận hỏi Lục Dĩ Hoài sẽ hồi phục hay không --

"Sẽ."

Lục Dĩ Hoài sẽ khá lên.

Mặc kệ là trong truyện tranh, hay ngoài thực tế.

Tiếng chuông vào học vang lên rất nhanh, sau khi hồi phục lại Ngu Trà chia sẻ bài của Thượng Từ Từ, sau đó đăng một bài Weibo cảm ơn, liền tắt điện thoại.

Giáo viên vào lớp, cô đăng bài lên nhưng quên tắt định vị "Nhất Trung Ninh thành" trên bài viết.

Lớp một, đây là tiết tiếng Anh.

Trước kia Tần Du đã xuất ngoại một thời gian, ý vào khả năng tiếng Anh của mình, đi học không bao giờ nghe giảng, vì tiếng Anh của nước ngoài khác với tiếng Anh kiểu Trung Quốc nên đi thi chưa từng đạt điểm tuyệt đối.

Gần đây hần thường lên Weibo một cô gái cùng thành phố, mỗi ngày đều phải lên nhưng lại không nhắn tin. Tô Ngọc cười nhạo hần không có can đảm theo đuổi.

Theo thường lệ, Tần Du đang lướt, đầu tiên nhảy ra là Weibo của "Trà Trà", lập tức cười nói: "Á, em gái này cũng tên Trà."

"Không giống với Ngu Trà." Tô Ngọc nói.

Tần Du bấm vào, nhìn thấy ảnh chụp được chia sẻ, vỗ đùi, buột miệng thốt ra một tiếng "Mẹ nó", "Này, đây là Chị dâu nhỏ đó!"

Lời nói vừa ra, Tô Ngọc vội vàng sát lại gần nhìn.

Tần Du đẩy đầu hần ra, đưa điện thoại qua cho Lục Dĩ Hoài, thời điểm hưng phấn cũng chưa thấy được cảm xúc trong hai mắt híp lại của hần, kích động hỏi: "Lục ca, anh mau nhìn xem, mặc váy ngắn --"

Lục Dĩ Hoài hỏi: "Đẹp không?"

Tần Du chỉ cảm thấy tốc độ nói chuyện của hắn tự nhiên chậm lại, phun ra từng chữ, rất đáng sợ.

Hắn không dám nói ra.

Tần Du phản ứng lại, tay mất lạnh lẽo tắt điện thoại, nhìn thấy màn hình đen lại mới yên lòng, sau đó lại khấn trương nhìn Lục Dĩ Hoài.

Hắn chỉ là đơn thuần ca ngợi thôi mà.

Nhìn thấy Lục Dĩ Hoài không hỏi tiếp, cúi đầu chơi điện thoại, Tần Du một lòng bất ổn, lại không chịu nổi, duỗi đầu qua chuẩn bị cầu tình thật tốt.

Không chờ hắn thăm dò được gì, khóe mắt liếc thấy giao diện Weibo.

Tần Du còn đang ngốc lảng, Tô Ngọc kéo hắn về, thấp giọng nói: "Cậu có thể có một chút nhân lực không thể."

Lúc này có thể quấy rầy Lục ca sao?

Hết chương 12

#xanh

Bạn đang đọc truyện *Mối Tình Đầu Của Giáo Bá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13: Xảy ra chuyện

Chạng vạng sau khi tan học, Ngu Trà cùng Lâm Thu Thu và Thượng Thần ra ngoài ăn, hôm nay nhìn thấy hot search Weibo kia, ba người muốn chúc mừng một chút.

Ngày thường bọn họ rất ít khi ăn ở ngoài, vì nhà ăn ở đây cũng khá tốt, không có vấn đề về vệ sinh.

Vừa ra khỏi khu dạy học, một nữ sinh đi phía trước quay lại, hưng phấn nói: "Cậu chính là Trà Trà trên Weibo?"

Ngu Trà nói: "Cái gì?"

Sao cô ấy có thể biết mình à?

Cô gái vội vàng mở điện thoại, bấm vào Weibo, nói: "Cậu nhìn đi, là Weibo này, cậu với nữ sinh trong ảnh giống nhau như đúc, định vị ở Nhất trung Ninh thành, cậu cũng không có chị em song sinh ở trường à."

Cô cũng không nghĩ rằng mình rất nhanh đã bị tìm thấy.

Vốn dĩ các bạn học đều nghĩ đến tiết tự học sẽ xuống lớp năm nhìn, kết quả mới vừa xuống lầu cư nhiên gặp được Ngu Trà.

Ngu Trà trong lòng cả kinh, phát hiện bản thân lại quên tắt định vị.

Cô cứ như vậy bị bại lộ?!

Truyện tranh của cô rất nhanh sẽ bị nhiều người thấy được?

"Đúng rồi, truyện tranh của cậu khi nào đổi mới à?" Cô gái hỏi tiếp: "Tôi đã đọc hết rồi, cậu phải vẽ nhanh thêm đó."

Ngu Trà nghi ngờ nhìn cô ấy.

Sao họ không hỏi cảm giác của Lục Dĩ Hoài, chẳng lẽ cô vẽ khác quá nhiều, bọn họ không nhận thấy sao?

Bất quá vậy cũng tốt.

Ngu Trà nói: "Tôi sẽ, cảm ơn."

Cô thật nhanh đăng nhập vào Weibo, gỡ xuống định vị, tuy rằng có chút muộn, nhưng vẫn tốt hơn so với để đó.

Sau khi cô gái kia rời đi, lại có người khác đến hỏi.

Mãi đến khi vào quán ăn, các cô mới ngồi xuống.

Lâm Thu Thu nói: "Những người lúc này hỏi cậu có phải là Trà Trà trên Weibo, xem ra bọn họ đều chú ý cậu."

Trong đầu Ngu Trà đang nghĩ về chuyện của Lục Dĩ Hoài, hỏi: "Hỏi các cậu chuyện này, bọn Lục Dĩ Hoài có chơi Weibo không?"

"Chắc không đâu." Thượng Thần nghĩ nghĩ, "Nếu có, phỏng chừng toàn trường đều biết ID của hắn, dù sao mấy năm nay mình cũng không nghe nói Lục Dĩ Hoài chơi Weibo."

Đương nhiên cũng có thể vì bọn họ không hỏi thăm được.

Trong trường chỉ có một nửa người chơi Weibo, để ý đến chuyện này cũng chỉ có một nửa, chỉ cần qua vài ngày bọn họ sẽ quên.

Chịu đựng tầm mắt của vài người, Ngu Trà ăn thật nhanh.

Ba người trực tiếp về phòng học, kết quả không nghĩ rằng bên ngoài vẫn còn người lui tới, vẫn luôn đứng trước cửa lớp năm

Có bạn học trong lớp thò đầu ra nói: “Ngu Trà cậu thật nổi tiếng, cậu nhìn bạn nam kia đi, đi ngang qua lớp chúng ta mười lần!”

Ngu Trà: “...”

Cũng may không biết nam sinh đi ngang qua lần thứ mười một kia nhìn thấy gì, sắc mặt trắng nhợt, lập tức chạy đi.

Lâm Thu Thu đang nói chuyện phiếm cùng bạn thân khác lớp đột nhiên được gọi một bài viết trên Weibo ——【 Người tên Trà Trà vừa mới nổi tiếng lại là người mang đầy lịch sử đen tối 】

Cô bị dọa đến sắp rớt điện thoại, “Trà Trà, cậu nhìn đây là ai a, gọi bài nói về cậu, cậu có chuyện xấu gì a?”

Ngu Trà hỏi: “Minh cũng muốn biết.”

Lâm Thu Thu chia sẻ bài viết vào nhóm nhỏ.

Bài viết này vừa đăng vài phút trước, tuy chỉ mới có hai nghìn lượt chia sẻ, nhưng bình luận đã vượt quá mấy vạn, cũng không biết nhiều người như vậy là ở đâu ra.

Hình đại diện Weibo là một hốc cây, nội dung bài viết bên trong cũng do người khác gửi, cho người gửi bài một đoạn mã rất dài (gốc là “*Wei chủ là cái hốc cây bác, bên trong nội dung cũng là người khác gửi bài, cấp gửi bài người đánh thật dày mã*”, mình không biết edit sao, mọi người biết thì viết xuống phản bình luận giúp mình nhé, cảm ơn nhiều), sau đó còn đăng một tấm hình Ngu Trà đang đi trên đường.

“Gửi bài: Trà Trà, người hôm nay vừa nổi danh trên Weibo, là học sinh trường chúng ta, bình thường luôn rất giả tạo, chúng ta đều biết cô ta không giống trong ảnh chụp, lại còn có rất nhiều chuyện xấu.”

Phần một là nội dung bài viết, còn có ảnh chụp màn hình.

Chiều nay, ảnh của Ngu Trà đã lên hot search một hai tiếng, rất nhiều người vẫn luôn trên Weibo tìm hiểu “Trà Trà” là ai, nhìn thấy bài viết này liền rất nhanh chia sẻ lại.

Vài người thích bắt quái, thích dòm ngó riêng tư của người khác.

Lâm Thu Thu đọc một bài: “Nói cậu chuyện đời tiền gia đình, là con sâu hút máu, giả tạo, bình thường luôn quát mắng chị gái... Người gửi là Ngu Minh Nhã?”

“Ha ha ha ha ha.” Thượng Thần nhin không được cười ra tiếng, “Đúng đúng đúng, Ngu Minh Nhã rất thích hợp để gửi a.”

Các cô đều biết bộ mặt thật của Ngu Minh Nhã.

Lâm Thu Thu đọc tiếp: “Còn nói cậu thông đồng với nam thân của trường, người ta tàn tật cũng không tha, nhìn trộm tiền tài đằng sau hắn, là một đứa ham giàu... Ai là người gửi bài này?”

Cô nhìn cũng rất tức giận.

Hơn nữa tấm hình kia nhìn là biết chụp lén, không biết có phải là cố ý hay là một đám đều có kỹ thuật chụp ảnh kém, chụp người khác thấp lại, người ta một mét sáu lại thành một mét năm, nhưng gương mặt vẫn tinh xảo như cũ.

Ngu Trà không nghĩ rằng còn có loại bài viết này.

Cô hỏi: “Loại bài viết không đúng sự thật này có thể báo cáo không?”

Lâm Thu Thu click mở bình luận, sắc mặt đột nhiên trở nên kỳ quái, “Ha ha ha ha ha, cậu nhìn bình luận đang nói cái gì.”

Bình luận cư nhiên đều nói tấm hình cuối thật đẹp, không dùng bộ lọc, khuôn mặt giống như đúc với ảnh trên trang web chính thức kia.

Còn có người mắng tại sao lại chụp người khác lén lại.

Nhưng lại có một bình luận đứng đầu:【 nghe nói chị của cô ta mới là nữ thần thật sự, xinh đẹp dịu dàng, hơn nữa còn là học bá 】

Weibo của Ngu Minh Nhã rất nhanh được tìm đến.

Gửi bài vốn là về cô, ngược lại kết quả là Ngu Minh Nhã lại được nổi tiếng, nói trong đây không có chuyện gì, cô không tin.

Ngu Trà nhú nhú mày.

Weibo này còn đề cập đến Lục Di Hoài.

Ngu Trà nhắn tin cho đối phương, kết quả không đến một phút liền phát hiện mình bị chủ Weibo đưa vào danh sách đen.

“Ngoa tào, người này có ý?” Lâm Thu Thu đập bàn một tiếng, “Cư nhiên còn đăng bài viết ẩn ý nói cậu!”

——【 người nào đó nhắn tin kêu tôi gỡ xuống nội dung sai sự thật, tôi nghĩ nghĩ, cũng không có gì sai a, phỏng chừng là sắp bị báo cáo đi 】

“Đây là chốt dạ đi.”

“Dù sao cũng muốn tiến vào hào môn, cũng không thể để lại chuyện xấu gì, nếu không sẽ không thể rồi.”

“Không thể học tập chị mình một chút sao?”

“Tôi đã theo dõi chị ấy, có em gái như vậy thật làm người khác ghê tởm.”

Tuy rằng Lâm Thu Thu chưa nghe Ngu Trà nói nhiều về Ngu gia, nhưng ít nhất vẫn biết. Lại nói, Ngu Trà vào Lục gia cũng là do Ngu gia đưa đi, muốn thay thế Ngu Minh Nhã, liền nói cô ham giàu, thật tức cười.

Cô tức giận tranh cãi với người trên Weibo.

Kết quả càng nói càng sai, cư dân mạng bị mắng càng cảm thấy đây là sự thật, lại bắt đầu nghị luận sôi nổi, hoài nghi cô là tài khoản phụ của Ngu Trà.

Ngu Trà an ủi nói: “Không sao, dù sao mình cũng không vào giới giải trí”

Lâm Thu Thu nói: “Như vậy cũng không thể để cậu bị chửi bới a, mình còn thấy ủy khuất thay cậu, còn nữ thần Ngu Minh Nhã, mắc ói.”

Ngu Trà hơi hơi mỉm cười, “Đừng nóng vội.”

Trải qua một trận náo loạn, hơn nữa còn có sự góp sức của account marketing. Ngu Minh Nhã trực tiếp lên hot search.

Ngu Trà nhìn thứ hạng trên hot search, phát hiện hạng năm liên quan đến Ngu Minh Nhã, click mở thấy được bài viết của account marketing——

【Bát quái phim ảnh: Bộ phim vườn trường trên mạng《 thanh xuân mười tám tuổi 》 khi phát sóng đạt hơn trăm triệu lượt xem, nữ chính Ngu Minh Nhã diễn xuất đột phá. Theo tin tìm hiểu được, Ngu Minh Nhã học lớp mười hai chính là học bá, đạt nhiều giải thưởng trong các cuộc thi. # hình ảnh # hình ảnh # hình ảnh 】

Mới vừa bôi đen cô, đã bắt đầu khen người khác?

Ngu Trà không nghĩ rằng Ngu Minh Nhã lại thiếu kiên nhẫn như vậy.

Có thể là do thấy cô lên hot search nên tức giận.

Đời trước đến giữa học kỳ cô ta mới mua hot search, làm nhiều người tưởng là do lo đăng lộ ra, hào cảm tăng lên.

Ngu Trà vào Weibo Ngu Minh Nhã.

Sáng nay Ngu Minh Nhã vừa đăng bài mới: “Cảm ơn sự ủng hộ của mọi người, chuyện của em gái mình sẽ để ý. Là một học sinh, Minh Nhã sẽ không lơ là việc học, lần kiểm tra này nhất định sẽ đứng trong top mười # hình ảnh.”

Ảnh chụp là cô ta cầm sách che nửa khuôn mặt, bối cảnh trong lớp, buộc tóc mặc đồng phục Nhất trung, hệ thống chiếu sáng kết hợp bộ lọc, thoát nhìn giống như nữ thần vườn trường.

Bình luận đều là ủng hộ ——

“Bảo bối Minh Nhã thật ưu tú, tội nghiệp cô lại có em gái như vậy.”

“Không nghĩ rằng cô là học bá mà còn có thể quay phim!”

“Đây mới là thật học bá, lười nói đến mấy kẻ già vờ.”

“Minh Nhã quá xinh đẹp, là mối tình đầu a, cười rộ lên thật ôn nhu a a a a!”

“...”

Ngu Trà nhìn một cái liền thoát ra.

Bây giờ làm cô ta hoàn hảo như vậy, sau này khi ngã xuống sẽ càng thảm.

Đời trước Ngu Minh Nhã canh lúc Lục Dĩ Hoài không ở nhà tiến vào Lục gia, đem cô lừa ra ngoài, đến nay cô còn nhớ rõ những đau đớn trên thân thể.

Làm lại một lần, cô sẽ không trở nên ngốc bạch ngọt.

Trước khi tiết tự học bắt đầu, Ngu Trà ra ngoài lấy nước.

Bên ngoài có vài nữ sinh đang đứng, cầm ly nước nói chuyện, vừa vặn đang nói về Ngu Trà, bọn họ cũng thấy được chuyện trên Weibo.

“Bài viết có khả năng là giả nhưng cũng không thể giả hết, không phải lần trước Ngu Trà đi ăn với Lục Dĩ Hoài ——”

Nữ sinh bị đụng một chút, khòe mắt nhìn thấy Ngu Trà đang cầm ly nước đứng đó, mặt mày nhàn nhạt, như là không thèm để ý lời nói của các cô, cô ngậm miệng lại.

Nhưng lại có một nữ sinh cột tóc đuôi ngựa, lúc đi ra ngoài túm lại Ngu Trà, nhin không được nói: “Ai, Ngu Trà, trên Weibo nói có thật không? Cô được Ngu gia nhận nuôi, không biết on không nói, còn không biết xấu hổ đòi tiền bọn họ sao?”

Ngu Trà xoay người: “Không liên quan đến cậu.”

“Sao lại không liên quan.” Tóc đuôi ngựa nghĩ đến bài viết kia: “Còn nữa, cậu sao lại quen biết Lục Dĩ Hoài, hẳn là loại người cậu có thể đụng đến sao?”

Cô nhớ lần trước Lục Dĩ Hoài vì giúp Ngu Trà, trực tiếp kêu Đường Hiểu Thanh rời khỏi, ghen ghét trong lòng lan tỏa dữ dội.

Cô lạnh giọng hỏi: “Có phải cậu đang ở Lục gia?”

Ngu Trà nói: “Sao tôi phải nói cho cậu.”

Tóc đuôi ngựa còn muốn nói thêm, nữ sinh bên cạnh nhắc nhở: “Cậu đừng đắc tội Lục Dĩ Hoài, cậu đã quên chuyện của Đường Hiểu Thanh rồi sao? Còn chuyện trước cổng kia...”

Vừa nói vậy, vài người cũng sợ hãi, rút cuộc bọn họ đã nhìn thấy chuyện lúc trước, nghe nói chìa khóa của Ngu Minh Nhã bị ném đi, ở trong phòng học phát giận.

Tuy rằng không biết có liên quan đến Ngu Trà không, nhưng bọn họ không ngại tiếp tục liên tưởng.

Vì vậy, Ngu Trà phảng phất trở thành người không thể tới gần.

Thấy bọn họ tự tưởng tượng đến sắc mặt trắng bệch, Ngu Trà dứt khoát nói thẳng: “Đừng có nghe gió thành mưa.”

Cô lấy nước rồi rời đi, trước khi đi còn nghe thấy tiếng bọn họ thở phào nhẹ nhõm.

Phòng chừng là sợ cô đi cáo trạng.

Sau khi Ngu Trà trở về muốn hỏi Lâm Thu Thu một chút, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì làm bọn họ phải kiêng kị, chẳng lẽ Lục Dĩ Hoài đã làm gì?

Chưa đến cửa lớp, Lâm Thu Thu đã nhào tới: “Trà Trà, Lục, Lục Dĩ Hoài hán ——”

Hết chương 13

#xanh

Bạn đang đọc truyện *Mối Tình Đầu Của Giáo Bá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Đặt cược

Bộ dáng Lâm Thu Thu hoang mang làm Ngu Trà cũng khẩn trương lên, “Lục Dĩ Hoài xảy ra chuyện gì a?”

“Chắc là đã biết chuyện trên Weibo, người đăng kia đột nhiên xóa bài, xóa hết những thứ còn lại trên Weibo, phòng chừng đang chuẩn bị bỏ trốn.”

Lâm Thu Thu nói hết một hơi: “Chuyện này trừ bỏ Lục Dĩ Hoài còn có thể do ai làm?”

Hôm nay cô ấy luôn theo dõi Weibo, nên động tĩnh của người chủ Weibo lập tức có thể thấy được, nghĩ rằng do người đó lương tâm trời đất, lại nhìn thấy toàn bộ bài trên Weibo đều bị xóa hết, giống như đang chuẩn bị bỏ luôn Weibo.

Tìm Ngu Trà đập lỗ một nhịp.

Nhưng cô không nhận được suy nghĩ, tốc độ nhanh như vậy, Lâm Thu Thu đoán cũng không sai, khả năng Lục Dĩ Hoài ra tay là lớn nhất.

Bởi vì chỉ có hán mới có thể làm như vậy.

Ngu Trà lên Weibo xem.

Tài khoản Weibo kia không còn bài đăng nào, thay vào đó là một dòng chuyện xấu, chứng cứ bịa đặt các bài viết.

Giống như bị người khác hack tài khoản.

Bài viết mới nhất là: “Thật xin lỗi truyền thông về những phát ngôn sai sự thật kia, về bài viết kia, vì để nổi tiếng thật nhanh, tôi vẫn chưa chứng thực mà đã đăng lên. Rất xin lỗi mọi người, càng rất xin lỗi Ngu Trà, sau này tôi sẽ không dùng tài khoản này nữa, trở về đời thật, hy vọng mọi người không tiếp tục đồn đãi.”

Bình luận phía dưới rất đa dạng ——

“Cái quỷ gì? Weibo tôi theo dõi năm sáu năm lại đăng toàn nội dung bịa đặt, thật làm người khác thất vọng!”

“Nội dung nhiều như vậy đều là giả, mau dẹp hết đi!”

“Vậy nên những chứng thực trước kia đều là đánh rắm!”

“Sao lại như vậy, xảy ra chuyện gì?”

Chủ Weibo ngồi ở nhà không ngừng tải thêm bình luận, trong lòng tức giận đau đớn, vậy mà lại không thể trả lời, có thể cũng chỉ là xin lỗi.

Đôi mắt hán đỏ kè.

Sao hôm nay lại nhận tiền bôi đen Ngu Trà, nếu biết được hậu quả như thế này, ban đầu hán sẽ dùng tiền đập vào mặt người kia.

Mẹ nó, còn marketing gì nữa.

Như vậy còn tốt, bản thân phải bỏ tài khoản này, không cho phép hán lặp lại hành vi này, nói cách khác, hán không bao giờ có thể lập Weibo kiểu này nữa.

.....

Lâm Thu Thu kéo cô vào lớp, nói: “Cứ nghĩ muốn xoay chuyển chuyện này phải hai ngày sau mới làm được, không nghĩ rằng chưa được bao lâu, cứ nhiên trực tiếp kết thúc.”

Ngu Trà nói: “Minh đã biết.”

Lâm Thu Thu hỏi: “Cậu biết cái gì a?”

Ngu Trà không trả lời cô ấy, ngược lại đi đến lớp một, vì chưa bắt đầu tiết tự học buổi tối, nên bạn học bên trong cũng chưa đến đủ.

Bạn học ngồi cạnh cửa sổ nhìn thấy cô, hỏi: “Ai, ncậu chính là trên Weibo, những lời trên Weibo đều là giả, cậu đừng để trong lòng.”

“Cảm ơn.” Ngu Trà không ngờ một người xa lạ lại an ủi mình.

“Cậu đến lớp một tim ai à?”

“Lục Dĩ Hoài có ở đây không?”

“Không, vẫn chưa về lớp.”

Ngu Trà đứng ở cửa đợi một phút, sau đó trở về lớp, không vội hỏi, thời gian còn dài.

Chỉ là không nghĩ lúc về lớp lại gặp phải Đường Hiểu Thanh từ trên lầu bước xuống, hai người chính diện đối mặt.

Đường Hiểu Thanh vừa trở về trường, thoát nhìn cũng không khác mấy so với lúc trước, nhưng lại ngoan ngoãn mặc đồng phục, để tóc thẳng dài, đẹp hơn trước kia nhiều.

Nhưng Ngu Trà lại cảm thấy cô ta có chỗ nào sai sai.

Đường Hiểu Thanh lên tiếng: “Ngu Trà.”

Ngu Trà dừng lại, “Có việc?”

“Chuyện lần trước là tôi không đúng.” Đường Hiểu Thanh tươi cười, “Hy vọng cậu không ngại, bây giờ tôi đã thông suốt.”

Ngu Trà yên lặng nhìn cô ta.

Hôm nay Lâm Thu Thu vừa nói cho cô, sau khi Đường Hiểu Thanh trở về đã thay đổi rất nhiều, cũng không biết chịu phải kích thích gì, không còn đi đến cửa phòng lớp một qua lại như trước.

Như vậy ngược lại vừa lòng rất nhiều người, rất nhiều nam sinh từ mê luyện Ngu Minh Nhã chuyển qua cô ta, chuyên mục bỏ phiếu “Hoa khôi Nhất trung là ai” hai ngày nay vẫn luôn nổi bật trên Tieba của trường, trường học lại sắp có thay đổi.

Đường Hiểu Thanh ôn nhu mở miệng: “Tôi không nên kích thích Lục Dĩ Hoài, là do tôi nói mà không suy nghĩ, đây là bánh quy do tôi tự làm, hy vọng cậu đưa cho Lục Dĩ Hoài thay tôi, coi như là lễ vật tạ lỗi.”

Đưa ra chiếc hộp tình xảo.

Ngu Trà không nhận lấy.

Cô cong môi, nói: “Cậu xin lỗi Lục Dĩ Hoài không liên quan đến tôi, cậu tự đi đi, tôi không nhúng tay vào.”

Sắc mặt Đường Hiểu Thanh trong nháy mắt ngây người.

Sao Ngu Trà lại không mắc lừa?!

Cô ta nghĩ đến rất nhiều khả năng, căn bản không nghĩ về chuyện này, rốt cuộc là cô ta không hiểu rõ Ngu Trà, nếu Ngu Trà không trọng sinh thì còn có thể, nhưng cô ta lại không biết gì về Ngu Trà sau khi trọng sinh.

Ngu Trà nhìn chằm chằm cô ta, nhìn thấy dữ tợn trong mắt cô ta, nghĩ thầm quả nhiên là vậy.

Đường Hiểu Thanh chưa từng thay đổi.

Chẳng qua là thay đổi cách làm mà thôi.

Ngu Trà không nhìn cô ta, xoay người trực tiếp rời đi, để lại một mình Đường Hiểu Thanh đứng đó cầm hộp bánh.

Rất nhanh, có nữ sinh xuống dưới lầu: “Hiểu Thanh, cậu thành công chưa?”

Đường Hiểu Thanh tức muốn học máu ném bánh quy vào thùng rác, “Thành công thì tôi còn đứng ở đây sao?”

“Này...”

Đường Hiểu Thanh nghiêng răng nghiêng lợi nhìn chằm chằm bóng dáng rời đi.

Sau khi chuyện đó diễn ra, Lục gia lên tiếng kêu cô ta đi bệnh viện kiểm tra đầu óc, cha mẹ Đường gia nhát gan, không dám đắc tội Lục gia, nên cô ta trực tiếp bị đem đến bệnh viện, sau đó phải ở lại bệnh viện tâm thần vài ngày.

Tất cả người ở đó đều điên khùng, cô ta ở cùng họ mấy ngày cảm thấy mình cũng sắp phát điên, dùng cách tự sát uy hiếp cha mẹ.

Lần này mới được thả ra.

Đường Hiểu Thanh thở ra một hơi.

Cô ta thật sự không muốn nhớ đến mình bị đối xử như thế nào khi ở đó, sống cùng bệnh nhân tâm thần, bản thân cũng sẽ bị bệnh theo.

Đường Hiểu Thanh không ngoài ý muốn, nếu cô ta nói thêm gì nữa, Lục Dĩ Hoài sẽ không hạ thủ lưu tình với cô ta.

Hắn chính là một tên ác ma.

Gần đến tiết tự học, sắc trời đã tối tăm, đèn đường đã bật, nhiều học sinh đi vào trường học.

“Đã xử lý tốt.”

Lục Dĩ Hoài giật giật tay, “Ừm, cảm ơn.”

“Cảm ơn cái gì, vốn dĩ tôi làm việc cho gia đình cậu, hơn nữa việc này cũng không khó.” Người bên kia điện thoại cười một cái, “Bất quá chuyện nhỏ như vậy mà cậu kêu tự mình ra tay, quá coi thường tôi rồi.”

Lục Dĩ Hoài nhấp môi mỉm cười, “Không phải coi thường, là tín nhiệm.”

“Được rồi, tôi đã biết, sau này có chuyện đơn giản như vậy hãy tiếp tục tìm tôi, không cần nương tay khi lấy tiền lương ha ha ha.”

Người đàn ông tắt điện thoại, tiếp tục cân nhắc câu nói kia.

Tín nhiệm? Đầu óc trong nháy mắt đã thông suốt.

Muốn giải quyết hoàn toàn chuyện này, mà hắn không yên tâm với người khác, luật sư lập tức tò mò, chuyện này có gì mà làm Lục Dĩ Hoài phải để bụng.

Trước kia chưa từng xảy ra loại việc này.

Tần Du cùng Tô Ngọc ngồi đối diện Lục Dĩ Hoài, không biết Lục Dĩ Hoài có gì mà ra ngoài gọi điện thoại.

Hai người buồn bực: “Xảy ra chuyện gì?”

Lục Dĩ Hoài kéo tay áo lên, dùng muống quậy cái ly, nhấp một ngụm cà phê, “Không có gì.”

Nói vậy tức là có chuyện.

Bất quá hắn không nói, bọn họ cũng không hỏi được.

Tần Du nhớ đến chuyện Weibo hôm nay, “Đúng rồi Lục ca, hôm nay tôi thấy trên Weibo có truyện tranh, hình như Chị dâu nhỏ nhắc đến có ai phá quần áo cô ấy, cũng không biết là thật hay giả.”

Lúc nhìn thấy hắn đã kêu mấy lần.

“Hắn là già.” Tô Ngọc lại không nghĩ nhiều, “Còn có người cắt quần áo, đây là chuyện con nít mới làm.”

Đề tài rất nhanh lại thay đổi.

Năm phút trước khi tiết tự học bắt đầu, Ngu Trà chuẩn bị đến lớp một lần nữa.

Lúc trước cô không muốn liên quan quá nhiều đến Lục Dĩ Hoài, Wechat cũng không thêm, ngược lại bây giờ lại có thêm trời buộc.

Vừa đến được cửa sau của lớp hai, phía sau vang lên giọng nói “Ngu Trà?”

Ngu Trà quay đầu lại, phát hiện chính là nam sinh đi ngang qua lớp cô mười một lần kia, cô biết, đây là người của lớp sáu, Uông Học Hoa, phòng học bọn họ ở ngay phía trên.

Uông Học Hoa ôm quyển sách đứng đối diện cô, bộ dáng thanh tú, mặc đồng phục rất hợp mắt người khác, trên mặt mang theo tươi cười: “Ngu Trà, xin chào, tôi là Uông Học Hoa của lớp sáu.”

Hai mắt hắn tùy tiện đánh giá Ngu Trà, trong lòng càng vừa ý, cũng không giận những người kia nữa.

Chiều nay bọn họ chơi trò chơi trong lớp, người thua phải làm một việc, vừa vặn lại là hắn, lại vừa vặn lúc đó bọn họ nhìn thấy ảnh của Ngu Trà trên Weibo, kêu Uông Học Hoa làm chuyện này.

Trong một tháng phải hẹn hò với Ngu Trà.

Thất bại thì phải mời khách.

Theo đuổi được, một tháng sau phải chia tay, còn phải đem chuyện này đăng lên Tieba.

Ánh mắt Ngu Trà sâu lại, không trả lời hắn.

Cô đương nhiên nhớ rõ người này.

Đời trước sau khi trốn khỏi Lục Dĩ Hoài, gặp được Uông Học Hoa ôn nhu, chỉ là lúc đó cô không có tâm tư yêu đương, sau khi nghe cô nói, hắn nói có thể giúp cô rời khỏi Lục gia, vì thế Ngu Trà coi hắn như cơ hội thoát khỏi Lục Dĩ Hoài.

Trong trường Uông Học Hoa cũng được không ít nữ sinh thích, về ngoài không tệ, thành tích cũng tốt, rất nhiều nữ sinh mê hai khoản này.

Lúc đó hắn nói Lục Dĩ Hoài quá phận, hắn sẽ giúp Ngu Trà rời khỏi Lục gia, cho nên hai người liền quen biết.

Chỉ là không nghĩ đến một tháng sau, Tieba của Nhất trung xuất hiện ảnh của Ngu Trà, tuy rằng không có gì, nhưng đối với học sinh, rất dễ dàng thay đổi suy nghĩ bọn họ.

Cô uể oải không phấn chấn thì bị nói hút thuốc phiện, khi cô gào khóc bị chụp được, bình luận nói là cô không khống chế được cơn nghiện.

Khi đó Uông Học Hoa lại xuất hiện trước mặt cô, giả nhân giả nghĩa mà nói: “Thực xin lỗi a, cậu không nên hít thuốc phiện, tôi không giúp được cậu.”

Sau đó Ngu Trà ở lại Lục gia nửa năm không đi học, trở về trường muốn giết Uông Học Hoa, lại phát hiện Uông Học Hoa đã không còn nữa.

Nghiện ma túy, giết người không thành đã bị bắt lại.

“Ngu Trà?” Uông Học Hoa kêu một tiếng.

Ngu Trà lấy lại tinh thần, không thèm nhìn đến gương mặt buồn nôn của hắn, trực tiếp xoay người rời đi.

Uông Học Hoa bị ánh mắt của cô dọa sợ, thấy cô phải đi, duỗi tay qua ngăn lao, “Bạn học Ngu Trà, cậu nghe thấy lời tôi nói không a ——”

Hắn đột nhiên rút tay lại, không thể tin tưởng mà nhìn Ngu Trà.

Ngu Trà bấm cây bút, biểu tình lãnh đạm, “Xin lỗi, tôi không thích bị người khác đụng vào, tự vệ một chút.”

Sau khi chuyện trước kia xảy ra, luôn mang theo bút máy bên người, chuẩn bị cho bất cứ tình huống nào, không nghĩ tới hôm nay lại dùng đến.

Uông Học Hoa:???

Ở trong trường còn tự vệ, tự vệ cái rắm a!

Hắn nhìn tay mình, bị rách một mảnh da, tuy rằng không nghiêm trọng, nhưng đã chảy máu, đau chết được.

Uông Học Hoa nói: “Ngu Trà cậu có ý gì, tôi chỉ muốn làm quen với cậu, sao cậu có thể làm tôi bị thương, không ngờ cậu là dạng người này.”

Ngu Trà lãnh đạm: “Không muốn quen biết cậu.”

Uông Học Hoa vốn dĩ định phát giận, nghĩ đến vụ đánh cược, vẫn bảm niết không tha nói: “Bạn học Ngu Trà, lúc trước tôi vẫn luôn chú ý cậu, hôm nay đến đây là muốn cậu làm bạn gái của tôi.”

Không ít người trong lớp ra ngoài vây xem.

Nhìn thấy việc này, lập tức có người ồn ào lên tiếng——

“Đồng ý! Đồng ý đi!”

“Trực tiếp như vậy, đáp ứng đi.”

Bọn Tần Du đang trở về từ xa nhìn thấy một đồng người ở cửa sau lớp hai, Ngu Trà vốc dáng nhỏ nhắn, bị che ở bên trong, bọn họ không nhìn thấy.

Tần Du cười nói: “Có người tỏ tình a.”

Tô Ngọc nói: “Cũng không sợ bị lên văn phòng, tôi đi nhìn xem ai gan lớn vậy, vậy đến cửa lớp một, chắn cả đường đi.”

Đúng lúc này, tất cả mọi người nghe được một giọng nữ truyền ra từ bên trong: “Bạn học Uông, cậu đánh cược với bạn học, liên lụy đến người khác, thấy vui lắm sao?”

Quần chúng vây xem bắt đầu nghị luận sôi nổi.

“Đánh cược gì?”

“Ngoa tào này cũng quá ác độc đi, cược theo đuổi được người ta, thật ghê tởm.”

“Trước kia tôi còn có hảo cảm với Uông Học Hoa, không ngờ hắn là dạng người này, đáng sợ.”

“Quá ghê tởm, coi nữ sinh thành cái gì?”

Tần Du hoảng sợ: “Là Chị dâu nhỏ bị tò..... Uông Học Hoa là cái quỷ gì, còn đánh cược, Lục ca!”

Ánh mắt Lục Dĩ Hoài lạnh lùng.

Uông Học Hoa đứng ở giữa bị chỉ trích sự ngây người, hắn tưởng bạn học trong lớp tiết lộ ra, giả vờ trấn định: “Bạn học Ngu Trà, sao cậu có thể bôi nhọ người khác.”

Tần Du nghe đến đó, mắt nhìn lại, nhìn thấy sắc mặt Lục Dĩ Hoài lạnh xuống, trong lòng yên lặng thấp một ngọn nến cho Uông Học Hoa.

“Không ngờ cậu là loại người ác độc như vậy.” Uông Học Hoa càng nói càng nghiến, “Cậu không bằng chị gái Ngu Minh Nhã dù chỉ một chút——”

Hắn duỗi tay qua lời kéo Ngu Trà.

Ngu Trà tránh qua một bên, thiếu chút nữa té lăn ra đất, nhờ có nữ sinh phía sau đỡ lấy mới không té xuống.

Tay Uông Học Hoa dừng giữa không trung, lời nói còn chưa nói xong, cả người đã nhào xuống mặt đất, cảm đập xuống, máu tươi trong miệng phun ra.

Cả tầng lầu an tĩnh lại, không ai dám ra tiếng.

Uông Học Hoa kêu lên thảm thiết: “Đau... Đau... Cứu mạng...”

Bạn học vây xem nhìn thấy Lục Dĩ Hoài, trong đầu đều cùng xuất hiện một suy nghĩ.

Lục Dĩ Hoài xuống tay không lưu tình, trên tay cầm một cây gậy lấy từ góc cầu thang, nhắm ngay mặt Uông Học Hoa, xém chút nữa đã chọc đến mắt hắn.

“Nói tiếp đi, tôi cũng muốn nghe.”

Hết chương 14

#xanh

Bạn đang đọc truyện *Mối Tình Đầu Của Giáo Bá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Kẹo

Uông Học Hoa nằm trên mặt đất, trước mắt hiện lên vài ngôi sao, chóiáng vàng, trong miệng đầm đìa máu tươi, chớp mũi đều là mùi máu, lần đầu tiên trải qua sự tình này, cảm giác gồng như sắp chết đi vậy.

“... Mày, mày không thể giết người...” Hần bỏ về phía trước, đứt quãng nói: “Mày không dám giết tao...”

Uông Học Hoa chưa từng chân chính đối diện Lục Dĩ Hoài, nghe được từ người khác nói hắn hung bạo tàn ác, hắn vẫn không tin, cảm thấy đều là vì có Lục gia nên người khác không dám đắc tội thôi.

Giờ phút này Lục Dĩ Hoài ngồi trên xe lăn, từ trên cao nhìn xuống hắn, khí thế làm người khác sợ hãi, như Tu La trong bóng tối, biểu tình lạnh lùng.

Uông Học Hoa cơ hồ không thở nổi.

“Mày có thể nói lại lần nữa.”

Khóe môi Lục Dĩ Hoài bỗng gợi lên một độ cong nguy hiểm, cây gậy trong tay đập vào mặt Uông Học Hoa.

Lạnh lẽo kích thích làm cả người Uông Học Hoa run lên.

Ngu Trà phục hồi tinh thần, lập tức đi qua cầm lấy cây gậy, giọng nói run run, nhưng vẫn hoàn chỉnh nói ra: “Không cần.”

Không cần vì loại người này làm tay nhiễm máu.

Đời này cô muốn đền bù Lục Dĩ Hoài, chỉ là một kẻ cặn bã mà thôi, có rất nhiều biện pháp, loại dã thương kẻ địch một vạn tự làm hại bản thân tám ngàn này không cần làm ra.

Lục Dĩ Hoài yên lặng nhìn cô một cái.

“Lục ca, đừng xúc động đừng xúc động.” Tần Du từ phía bước lên, “Còn nhiều thời gian giáo huấn, nhưng đừng xúc động.”

Tô Ngọc lấy cây gậy ném ra xa, quát lớn với những người vây xem: “Có gì hay mà xem, về lớp hết đi, đến đây xem làm gì, nếu muốn thì lại đây ném thử cảm giác này một chút.”

Hắn đe dọa như vậy, bạn học vây xem sôi nổi chạy đi.

Đại khái là động tĩnh nơi này quá lớn, giáo viên cũng biết tin, nhìn thấy bộ dáng thê thảm của Uông Học Hoa, nhanh chóng hô lên: “Gọi 120 mau mau mau! Còn các cậu, không được rời khỏi đây!”

Lục Dĩ Hoài nhàn nhạt nói: “Hắn chỉ té một cái.”

Giáo viên là từ người khác báo tin mới biết, tự nhiên không tin lời hắn, “Lục Dĩ Hoài cậu không thể kiêu ngạo như vậy trong trường, lỡ như làm mất mạng người khác, Lục gia cũng _____”

Tần Du đá đá Uông Học Hoa trên đất: “Uy, không phải té một cái, rớt vài cái răng thôi, còn nằm trên mặt đất, muốn chết?”

Trong giọng nói mang theo cảnh cáo.

Uông Học Hoa đứng lên từ trên đất, sắc mặt mười phần trắng bệch, nửa khuôn mặt đều là máu, nhìn thấy dơ dáy khó coi vô cùng.

“Bạn học này, trước tiên em cứ đến phòng y tế kiểm tra.” Giọng nói giáo viên ôn hòa: “Chuyện này chúng ta sẽ điều tra rõ ràng.”

Lục Dĩ Hoài hừ lạnh một tiếng.

Uông Học Hoa ngược lại kinh hãi, vội vàng nói: “Thầy, là em tự té... Không liên quan gì đến bạn Lục, bọn họ không làm gì hết, là tự em không biết nhìn đường...”

Hắn không dám lại tiếp tục đắc tội với tên điên Lục Dĩ Hoài.

Nghe nói lúc trước có nam sinh trường kế bên đánh nhau, bây giờ tất cả bọn họ còn đang ở cục cảnh sát, còn có người bị đánh một trận, tuy rằng không biết là ai, nhưng bọn họ đều nói là do Lục Dĩ Hoài ra tay, vì bọn họ dám cướp em gái hắn.

Loại lời đồn này rất dễ dàng truyền đi.

Trước kia Uông Học Hoa không để trong lòng, bây giờ nghĩ lại mà sợ, nếu Lục Dĩ Hoài muốn xuống tay với hắn cũng chỉ là chuyện vặt, hắn hoàn toàn không có cơ hội phản kháng.

Không trách được bọn họ đều sợ hãi Lục Dĩ Hoài.

“Sao bạn học Uông đây không kể ra mọi chuyện.” Lục Dĩ Hoài lên tiếng, đuôi lông mày giương lên, “Ai đánh cướp cùng cậu?”

Thầy giáo càng nghe càng hồ đồ, chuyện này rốt cuộc là như thế nào, ông nhìn bộ dạng Uông Học Hoa, đây cũng không giống lời uy hiếp, lại không thể hỏi rõ mọi chuyện.

Ngu Trà tiến lên một bước: “Thầy, người này đánh cướp với bạn học, chuẩn bị lừa gạt tình cảm của nữ sinh, ảnh hưởng học tập.”

Vừa nói như vậy, ánh mắt thầy giáo nhìn Uông Học Hoa liền thay đổi.

Ảnh hưởng học tập là chuyện lớn, đặc biệt bây giờ còn đang là lớp mười hai, một khi việc học bị ảnh hưởng, cả đời có khả năng sẽ bị hủy.

Uông Học Hoa định há miệng phản bác, miệng vô cùng đau đớn, một chữ cũng nói không được, rốt cuộc thi đó cũng là sự thật.

Chuông vào học vừa vãn vang lên.

“Được rồi, chúng ta sẽ điều tra việc này.” Cuối cùng thầy giáo kết lại: “Bạn học sinh này đến phòng y tế kiểm tra, phần còn lại sẽ để giáo viên chủ nhiệm hỏi tiếp, không được nói dối.”

Ngu Trà nhìn về phía Lục Dĩ Hoài, ánh mắt lo lắng.

“Chị dâu nhỏ yên tâm đi.” Giáo viên vừa đi, Tần Du liền cọt nhá, “Sẽ không có việc gì.”

Ngu Trà gật gật đầu, móc ra mấy viên kẹo trong túi, đặt vào tay hấn, sau đó nói: “Lần sau không cần phải làm vậy.”

Lục Dĩ Hoài chưa đồng ý với cô mà chỉ nói: “Em về học đi.”

Ngu Trà nghĩ nghĩ, “Àn.”

Hai người Tần Du nhìn mấy viên kẹo, tròn to mắt, thì ra lúc trước không cho bọn họ vì đó là Ngu Trà cho, chẳng trách lại coi chúng như bảo bối.

Dục vọng chiếm hữu cũng thật lớn.

Chuyện ở lâu một rất nhiều người nhìn thấy, nên tiết tự học đầu tiên còn chưa hết, toàn trường đều đã biết.

Chẳng qua, bọn họ lại truyền ra một phiên bản mới.

Lời đồn nói rằng, Uông Học Hoa bị Lục Dĩ Hoài đánh chết khiếp, máu chảy đầy đất, mất nửa cái mạng, sau đó xe cấp cứu lại chứng thực thêm cho lời đồn này, nhất thời làm lòng người lo lắng.

Lần này, hình tượng Lục Dĩ Hoài lần thứ hai trở nên đáng sợ, còn ghê hơn so với trước khi bị tàn tật, bọn họ thậm chí còn thấy tâm lý hấn đã bị vụn vụn.

Đương nhiên, bọn họ không dám nói ra những lời này, chỉ có thể nghĩ ngờ thầm nghĩ.

Về chuyện này, trên Tieba lại có thêm bài viết nặc danh mới, có vài người gan lớn, bắt đầu đánh giá việc này.

“Nghe nói là Uông Học Hoa tự mình tìm chết, đó là xứng đáng.”

“Nhưng cũng không thể tàn nhẫn như vậy đi, 120 cũng đến...”

“Tôi gặp Uông Học Hoa trong phòng y tế, trên mặt hấn đều là máu, thật đáng sợ, làm tôi sợ muốn chết.”

“Chúng ta làm vậy có bị trả thù không?”

Nói đến đây tất cả đều im bật, tuy là nặc danh, nhưng cũng sợ bị trả thù, cuối cùng chủ bài viết tự động xóa bài, còn nói sau này không cần tài khoản này nữa.

Ngu Minh Nhã trong lớp cũng nghe được toàn bộ.

Vừa tan học, bọn chị em ghé vào cùng nhau nghị luận: “Lục Dĩ Hoài cũng thật độc ác, còn tốt, chúng ta không làm gì với hấn, thật đáng sợ.”

“Tôi tò mò là Uông Học Hoa xuống tay với Ngu Trà, liên quan gì đến Lục Dĩ Hoài a, sao hấn lại nổi giận.”

“Chẳng lẽ thật sự Ngu Trà thông đồng với Lục Dĩ Hoài?” Trương Tuyết nói, nhìn về phía Ngu Minh Nhã, “Minh Nhã, cậu biết không?”

Ngu Minh Nhã biểu tình nhân nhật, “Minh cũng không biết.”

Bàn tay bên dưới cô ta nắm chặt thành nắm, không ngờ hôm nay Lục Dĩ Hoài lại xuất đầu vì Ngu Trà, nếu ban đầu cô ta đến Lục gia, cô ta có thể là người được bảo vệ hay không?

Ngu Minh Nhã lại nghĩ vết thương trên cổ tay Ngu Trà, thật nhanh bỏ đi suy nghĩ này, không được, Lục Dĩ Hoài là người điên.

Cô ta không thể phá hủy tương lai chính mình.

Ngu Minh Nhã nghĩ nghĩ, lấy đồ ăn vặt mới mua hôm nay ra, sau đó nói với Trương Tuyết: “Minh sẽ đến thăm em gái, các cậu có đi không?”

“Minh Nhã cậu cũng thật tốt.” Trương Tuyết nhanh chóng nói: “Minh đi, mình giúp cậu chụp hình, đăng lên Weibo, để người khác nhìn bộ mặt thật của em gái cậu.”

Đương nhiên bọn họ biết chuyện “Trà Trà” lên hot search.

Hai mắt Ngu Minh Nhã sáng ngời.

Cô ta chưa nghĩ đến chuyện đó, bởi vậy, đăng lên ngược lại có thể thể hiện sự quan tâm của cô ta đến em gái, lúc đó lại hút thêm được một số fan.

Bất quá Ngu Minh Nhã lại giả vờ cự tuyệt, “Trương Tuyết, như vậy không tốt, dù em gái mình hư nhưng cũng là em gái mình.”

Cô ta hiểu tính cách Trương Tuyết, chỉ cần nói mát một chút, Trương Tuyết sẽ bị kích thích, ngược lại sẽ thực hiện cách lúc đầu.

Quả nhiên, Trương Tuyết bấu môi: “Đi thôi.”

Lúc hai người đi đến lớp năm, trong lớp có không ít người, Ngu Minh Nhã nhìn thấy Ngu Trà ngồi phía trên, nhờ người khác gọi cô ra.

Ngu Trà xoay đầu vừa nhìn thấy cô ta, trực tiếp cự tuyệt: “Tôi muốn đọc sách, đừng quấy rầy, chị không muốn học nhưng tôi muốn.”

Ngư Minh Nhã: “...”

Học?

Cô ta đứng bên ngoài có chút xấu hổ, bị Ngư Trà nói đến tức giận, Ngư Trà trong mắt cô ta bây giờ khác với trước kia, được Lục gia nuôi rất tốt, trắng nõn xinh đẹp.

Ngư Minh Nhã bỗng nhiên cả kinh.

Từ lúc nào Ngư Trà đã đẹp đến mức này, làm người khác không thể rời mắt, một cái liếc mắt mỉm cười cũng làm người khác thương nhớ, dung mạo khuynh thành, càng lớn càng rõ ràng.

Trong mắt Ngư Minh Nhã tràn ngập đồ kị.

Lúc Ngư Trà vừa được nhận nuôi, cô ta đã cảm thấy địa vị mình sẽ bị uy hiếp, gương mặt này lúc nhỏ đã đẹp, trưởng thành càng tăng thêm, ai sẽ rời mắt được.

Bây giờ cuối cùng cũng thành sự thật.

Ngư Minh Nhã hít sâu một hơi, nói với bạn học ngồi cạnh cửa sổ: “Bạn học, nếu em gái không muốn thấy tôi, phiền cậu đưa đồ này cho em ấy, làm ơn.”

Cô ta làm hành động như làm nũng, kết hợp tươi cười, làm nam sinh lập tức đỏ mặt, “Được, được, tôi sẽ.”

Ngư Minh Nhã nhìn bộ dáng đỏ bừng của cậu ta, trong lòng xuy một tiếng, sau đó lượn lơ qua lại rồi khỏi lớp năm, về lại lớp mình.

Trên đường trở về cô ta lơ đãng hỏi: “Cậu chưa chụp đúng không Trương Tuyết?”

Trương Tuyết cắn giận mở miệng: “Ngư Trà chưa đi ra, mình không chụp được gì, thật là, chưa thấy ai như vậy bao giờ!”

Phế vật!

Ngư Minh Nhã thật muốn mắng cô ta, Ngư Trà không ra không biết ghi âm sao?

Làm lãng phí một cơ hội.

“Ngư Minh Nhã thật không buông tha cho bất kỳ cơ hội làm nổi bật mình.” Lâm Thu Thu giận dữ nói: “Lần này còn muốn tìm cảm giác tồn tại.”

Thượng Thần nói: “Ai kêu cô ta là nữ thần làm gì.”

Không làm vài việc tăng nhân khí, danh khí của cô ta sẽ bị phát hiện là giả, đến lúc đó fan sẽ chạy trốn hết.

Ngư Trà phát đồ ăn cho mọi người, “Các cậu ăn đi.”

Lâm Thu Thu lo lắng nói: “Bên trong sẽ không bỏ cái gì đi?”

Ngư Trà hơi hơi mỉm cười, “Sẽ không, nếu Ngư Minh Nhã muốn giả vờ giả vệt, sẽ không dám trắng trợn táo bạo mà cho đồ, nếu bị tra ra cô ta sẽ rất thảm.”

“Trà Trà cậu thật thông minh.” Lâm Thu Thu khen.

Ngư Trà nhấp môi không nói.

Nếu cô thông minh, đời trước sẽ không bị Ngư gia lợi dụng, chẳng qua là được sống nhiều hơn một đời mà thôi.

Lớp sáu, đám đầu sỏ gây chuyện đang rất sợ hãi, sợ Uông Học Hoa khai ra bọn họ, biết Uông Học Hoa không khai ra gì mới yên tâm.

“Đừng có mà nói khắp nơi, bọn họ không có khả năng biết là chúng ta.” Một nam sinh trong đó hạ giọng, “Tự mình giữ kín đi, ai nói ra ngoài có chết cũng đừng trách tôi.”

Một nam sinh khác nôm nớp lo sợ nói: “Đương nhiên, ai dám nói ra, hy vọng Uông Học Hoa có thể giữ kín miệng.”

Nói như vậy nhưng trong lòng bọn họ vẫn rất bất an.

Hai người nam sinh thở ra một hơi, chuẩn bị ra khỏi phòng vệ sinh, chớp mắt nhìn thấy thân ảnh phía sau cánh cửa, lập tức bất động đứng tại chỗ.

Tần Du không biết từ lúc nào xuất hiện ở cửa sau lớp sáu, kéo ghế ra ngồi xuống, “Ai là người đánh cược với Uông Học Hoa, ra đây cho tôi nhìn một chút?”

Trên mặt hắn tươi cười, ngữ khí ôn nhu.

Đồn đồn trong trường không có gì đặc biệt lớn về Tần Du, bọn họ không có ấn tượng nhiều về Tần Du, nên người khác cũng không hiểu tính cách hắn.

Phần lớn đều chỉ biết hắn luôn chọc cười bên cạnh Lục Dĩ Hoàì, một tên cà lơ phất phơ, đôi bạn gái liên tục.

Trong phòng học lập tức an tĩnh lại, không ai lên tiếng.

Tần Du vỗ vỗ tay, nhìn xung quanh một vòng, nói: “Không ai a, nhìn Uông Học Hoa vậy là tự mình đánh cược?”

Hai người nam sinh trong góc sắc mặt trắng bệch, toát mồ hôi lạnh.

Bọn họ không nghĩ rằng vừa nói xong, người liền tìm tới cửa tới, nhìn như vậy, biết là sẽ càng thảm hại hơn Uông Học Hoa.

Tuyệt đối không thể ra ngoài!

Tần Du liếc mắt một cái liền thấy được bọn họ, chẳng qua là muốn chơi đùa một chút, sau khi hết hứng sắc mặt liền lạnh xuống, “Hai vị kia, đi với tôi một chuyến đi.”

Nam sinh bị chỉ đến lập tức nhảy dựng lên: “Cậu là ai a, tôi không biết cậu, tôi cũng không phải là người cuộc với Uông Học Hoa.”

“Đừng có cho mặt mũi mà không cần.” Tần Du cười lạnh một tiếng, tùy tay nhặt một thứ, quăng lên người bọn họ, “Không đi thì kéo đi, tôi không ngại đánh người, đúng lúc ngứa tay.”

Tần Du ngó một tiếng: “Muốn Lục ca đến đây mời các người? Đến lúc đó mắt tay gãy chân gì đó... Tôi không dám bảo đảm”

Hết chương 15

#xanh

Bạn đang đọc truyện *Mối Tình Đầu Của Giáo Bá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16: Cô ấy mà mày cũng dám động sao?

Đi một chuyến của Tần Du cũng không phải bây giờ, rốt cuộc ở đây vẫn có nhiều người, nhưng hết tiết tự học thì khác, lúc đó mọi người cũng đi hết rồi.

Chờ Tần Du rời đi, bạn học trong lớp tất cả đều nhìn hai người kia, ánh mắt phần lớn nam sinh là đồng tình, nữ sinh thì khác, ai cũng đều hừ lạnh hai tiếng.

Loại chuyện lớn này trong trường học cũng không phải bí mật gì, Ngu Trà phá hư vụ đánh cuộc của Uông Học Hoa, bình thường bọn họ chơi thân với Uông Học Hoa, chiều nay còn có nữ sinh nghe bọn họ nói đánh cuộc gì đó.

Đều là nữ sinh, các cô đương nhiên chán ghét chuyện như vậy.

Ngu Trà không học tiết tự học thứ hai mà bị chủ nhiệm lớp gọi lên văn phòng, vào trong mới biết Uông Học Hoa và chủ nhiệm lớp của hắn cũng ở đây.

Uông Học Hoa nhìn thấy Ngu Trà, trong lòng nghiêng răng nghiêng lợi.

Hắn vừa từ phòng y tế về, gãy mất hai cái răng, được nhân viên y tế xử lý đã bớt đau, chỉ là miệng vẫn sưng, nửa khuôn mặt xấu không thể tả.

Hình tượng hắn xây dựng bao lâu nay đều đã mất.

Chủ nhiệm lớp năm nói: “Ngu Trà, con kể lại chuyện lúc nãy cho chúng ta, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra.”

Ngu Trà nói: “Àn.”

Cô không có thêm mắm thêm muối, chẳng qua cường điệu việc đánh cuộc của Uông Học Hoa, loại chuyện này giáo viên cũng đã nghe nói qua, nhưng được học sinh nói thẳng ra vẫn rất khiếp sợ.

Cuối cùng, Ngu Trà bổ sung nói: “Con không biết mình có ân oán gì với bạn học Uông, không chỉ châm ngòi quan hệ giữa con và chị gái, còn dùng từ ngữ khó nghe mắng con, nên con đã kích động, không cẩn thận động thù với bạn ấy.”

Cô giải thích một chút về việc dùng cây bút đâm hắn.

Chủ nhiệm lớp lập tức gạt đầu nói: “Như vậy là đúng, nữ sinh ra ngoài cần chú ý an toàn, con có lòng cảnh giác là không sai.”

Bọn họ cũng đã trải qua thời học sinh, tự nhiên biết nếu chuyện này bị đăng lên Tieba, lỡ như còn có ảnh chụp gì đó sẽ ảnh hưởng rất lớn đến người đó.

Đời trước thành tích ban đầu của Ngu Trà rất tốt, sau đó lại tuột dốc không phanh, bây giờ cô vẫn là học sinh xuất sắc.

Chủ nhiệm lớp luôn rất thích cô, đương nhiên sẽ thiên vị cô một chút.

Ngu Trà chủ động thừa nhận sai lầm: “Rất xin lỗi thầy, con không nên vì sợ mà dùng bút đâm bạn ấy, là do con phản ứng quá lớn.”

“Sao có thể nói như vậy.” Chủ nhiệm lớp sờ sờ đầu cô, “Nguyên nhân của chuyện này là do bạn học Uông không đứng trước, lão Tần, anh định xử lý chuyện này như thế nào?”

Thầy Tần, chủ nhiệm lớp sáu sắc mặt cũng có chút xấu hổ, trừng mắt nhìn Uông Học Hoa, “Đây là đánh cuộc của đám nhỏ, không cần phải làm lớn ra như vậy đi.”

“Cũng không thể như vậy được.” Chủ nhiệm lớp năm không hài lòng, “Sao có thể coi là trẻ nhỏ, lớp mười hai, đa số đều đã mười bảy mười tám tuổi, cũng sắp thành người lớn, anh không sao nhưng tôi đau lòng cho học sinh của tôi.”

Chủ nhiệm lớp sáu bị hắn nói đến xấu hổ.

Chuyện này đương nhiên là Uông Học Hoa đuối lý, hắn chủ động đi đầu chọc, hơn nữa Ngu Trà chỉ mới đâm nhẹ đầu bút, chuyện còn lại cũng không phải do cô động thù.

Thầy Tần thờ dãi: “Chuyện này đúng là có nguyên nhân, tôi sẽ xử lý thật tốt, chủ yếu là chuyện khác, học sinh Lục Dĩ Hoài...”

Bị bút máy đâm là chuyện nhỏ.

Bị Lục Dĩ Hoài ra tay đánh mới là chuyện lớn.

Ngu Trà thấy ông định đi hỏi Lục Dĩ Hoài, giải thích nói: “Có thể là do bạn học Lục thấy con bị bắt nạt, có một lần cậu ấy cũng đã cứu con.”

Uông Học Hoa mồm miệng không rõ nói: “Tôi bắt nạt cậu lúc nào?”

Hai chủ nhiệm lớp đều nhìn thấy, nhìn thấy Ngu Trà giống như đã bị hấn dọa sợ, ngữ khí thầy Tần lập tức không tốt: “Em nhỏ tiếng lại, nếu không phải em đánh cược với người khác thì sẽ xảy ra chuyện này sao?”

Chủ nhiệm lớp năm cũng khuyên: “Chuyện em Lục đánh người chúng tôi sẽ điều tra, nhưng cậu cũng phải chịu trách nhiệm.”

Uông Học Hoa tròn to mắt, không nói.

Đương nhiên hấn không dám mở miệng kêu thầy giáo phạt Lục Dĩ Hoài, rốt cuộc bây giờ cũng đã hiểu rõ Lục Dĩ Hoài đáng sợ ra sao.

Nhìn thái độ Uông Học Hoa, hảo cảm của chủ nhiệm lớp sáu đối với hấn cũng giảm xuống, nhưng tóm lại là học sinh của mình, nếu hấn bị mất mặt thì ông cũng mất mặt theo.

Ngu Trà đứng đó nghe hai người chủ nhiệm ông tới tôi đi, nói gần nửa giờ, thầy Tần bị chủ nhiệm lớp năm nói đến mức ra mồ hôi lạnh.

Cuối cùng chủ nhiệm lớp sáu rời khỏi phòng cùng Uông Học Hoa.

Chủ nhiệm lớp năm ôn hòa nói: “Không sao hết, ở đó có camera, trường học sẽ xử lý tốt, con về học trước đi.”

Ngu Trà ôn nhu đáp lại: “Cảm ơn thầy.”

Cô cũng không lo lắng lắm về bản thân, nhiều nhất chỉ bị phê bình một chút, chỉ sợ trường học sẽ xử lý nghiêm trọng Lục Dĩ Hoài.

Đánh cược với Uông Học Hoa là hai người tên Thiệu Soái và Tiền Nhiều.

Hai người này bình thường thích đứng cạnh hành lang sẫm soi các nữ sinh, ngôn từ dơ bẩn, có lần còn bị một nữ sinh tính cách mạnh mẽ hung bạo đánh.

Hai người bọn họ chính là thích bắt nạt kẻ yếu.

Đối với Lục Dĩ Hoài, hoàn toàn không dám phản kháng.

Sau khi tan học, Tần Du lên tầng họ lần nữa.

Hai người vốn dĩ nghĩ rằng hết tiết tự học buổi tối là có thể tránh được một kiếp, kết quả chỉ là do bọn họ tự ảo tưởng mà thôi.

Sau khi đi xuống cầu thang, nhìn Tần Du phía trước bộ dáng cả lo sợ phát phờ, sau lưng ứa ra mồ hôi lạnh, không biết lát nữa sẽ xảy ra chuyện gì.

Thiệu Soái thấp giọng năn nỉ: “Chúng tôi cũng không trực tiếp làm ra chuyện đó, chỉ nói ngoài miệng một chút, Lục ca đừng tìm chúng tôi được không?”

“Đứng đứng, đều là chủ ý Uông Học Hoa.” Tiền Nhiều cũng nói theo, “Chúng ta chỉ chơi, không nghĩ hấn sẽ thực sự làm ra chuyện đó.”

Tần Du cũng không quay đầu lại, “Các người tự đem lời này nói với Lục ca.”

Hấn đang lướt Weibo, cô gái lúc trước hấn theo dõi đăng một đoạn chơi ghi-ta, nhấn thích một cái, lại không nhận được mà bình luận thêm.

Thiệu Soái cùng Tiền Nhiều run sợ trong lòng mà đi theo phía sau Tần Du, đi một đường đến lớp một, trong phòng chỉ có mấy nam sinh đứng phía sau.

Hai người bọn họ đứng trên bục giảng.

Chỗ này bình thường chỉ có giáo viên đứng, bây giờ bọn họ đứng ở đây có thể nhìn rõ tất cả, hoàn toàn không có gì bị che giấu.

Phía dưới lớp, có một bài hát không lớn không nhỏ đang được bật.

“Cậu bật đúng không Tô Ngọc, khó nghe muốn chết, đổi bài khác nhanh lên, sở thích âm nhạc kiểu trung niên gì đây?”

Tô Ngọc tắt nhạc, “Người tới.”

Lục Dĩ Hoài ngồi vị trí cuối cùng cạnh lối đi, thường thức cái bật lửa trên tay, nhưng không hút thuốc ——

“Nói đi.”

Thiệu Soái và Tiền Nhiều không dám không nghe lời, đứng trên bục giảng nuốt nước miếng.

Có nam sinh tính tình nóng nảy, ngữ khí không tốt: “Nói chuyện không nghe sao? Bị cảm? Vậy đem lưỡi để lại, sau này đừng nói chuyện nữa.”

Hai người hoảng sợ.

Tuy biết chỉ là dọa, nhưng nhìn bộ dáng Lục Dĩ Hoài giống như cái gì cũng có thể làm ra được.

Tuy không biết hỏi cái gì, nhưng vẫn nơm nớp lo sợ mở miệng: “Lục ca, chúng ta sai rồi... Về sau chúng ta không dám nữa... cũng không dám nữa...”

Thiếu niên bên dưới lạnh lùng nhìn bọn họ, phảng phất như nhìn hai người chết, loại ánh mắt này làm phía trước hai người đều biến đen.

Những chuyện nghe được trước kia... Sợ là không phải chỉ là đồn thổi đi?

Lục Dĩ Hoài ngón tay khẽ nhúc nhích, ngọn lửa bùng lên, chiếu sáng mắt hấn, “Ai là người bắt đầu?”

Thiệu Soái nuốt nước miếng.

Chính hấn cũng hút thuốc, cũng nhìn thấy nhiều nam sinh hút thuốc, đến bây giờ mới biết loại động tác này có thể mang bao nhiêu nguy hiểm.

Tiền Nhiều gan nhỏ, vội vàng mở miệng: “Không phải tôi, là hấn cùng Uông Học Hoa, không liên quan đến tôi!”

Thiệu Soái biến đổi sắc mặt, “Rõ ràng là cậu chọn Ngu Trà, tôi chỉ đưa ra ý kiến đánh cược thôi ——”

Tần Du bổ sung nói: “Vây là cả hai đều đồng ý.”

Hai người đang định cãi nhau, lập tức sững sốt, hiểu được ý tứ lời này, trán thiếu chút nữa đã chảy ra mồ hôi lạnh.

Thiệu Soái hít sâu, khó khăn nói: “... Ban đầu là ba chúng tôi đầu địa chủ, sau đó cảm thấy chỉ ăn tiền thì không thú vị, nghĩ ra cách cược mới. Lúc đó Tiền Nhiều vừa vặn nghe thấy có người thảo luận ở lớp năm có nữ sinh xinh đẹp tên Ngu Trà, còn nổi tiếng ở Weibo, hần liền nói lấy việc đó ra đặt cược.”

“Sau đó Uông Học Hoa lên Weibo tìm ra ảnh chụp cũng đồng ý, còn nói hần sẽ tự theo đuổi được Ngu Trà gì đó, lúc ấy chúng tôi không tin, buổi chiều sau khi tan học Uông Học Hoa liền gấp không thể chờ nổi mà đi tìm.”

Thiệu Soái một lời nói rất nhiều, chính là muốn dòi đi lực chú ý.

Tiền Nhiều thấy hần tẩy trắng bản thân, gấp muốn chết, rốt cuộc nghĩ ra được gì đó: “Tôi chỉ là thuận miệng nhắc tới! Tôi thật sự không nghĩ hần sẽ làm thật a Lục ca, Uông Học Hoa nhìn thấy bài viết trên Weibo, còn mắng Ngu Trà. Lúc đó chúng tôi nói chỉ cần đăng lên Tieba, chính Uông Học Hoa đề ra việc phát sóng trực tiếp!”

Lục Dĩ Hoài sắc mặt lạnh lùng, “Phát sóng trực tiếp?” Đương nhiên hần biết phát sóng trực tiếp nghĩa là gì.

“Đúng vậy, hần chỉ nói phát sóng quá trình thực hiện, nhưng...” Giọng nói Tiền Nhiều nhỏ lại, “Hần có thói quen chụp lên dưới váy của nữ sinh rồi chia sẻ cho các nam sinh, nên tôi đoán hần sẽ chụp lên Ngu Trà...”

Nói ra lời này, chính hần cũng thấy sợ hãi.

Chỉ mới đánh cược mà Uông Học Hoa đã bị đánh như vậy, nếu như chụp lên, Uông Học Hoa còn có thể sống được sao?

Tô Ngọc thấy ánh mắt Lục Dĩ Hoài lạnh băng, xen vào nói: “Ai cho các người bắt kính với Chị dâu nhỏ, lá gan cũng thật lớn.”

Thiệu Soái có khổ mà không dám nói.

Bọn họ nào biết quan hệ giữa Ngu Trà và Lục Dĩ Hoài là loại này, nếu biết, đánh chết cũng không dám đem cô ta đặt cược.

Tần Du đột nhiên mở miệng: “Ài, một trong hai người các cậu đem Uông Học Hoa và điện thoại của hần đến đây.”

Đây là lấy công chuộc tội đúng không?

Hai người lập tức trợn to mắt, “Tôi đi!”

“Hai người đều đi đi.” Tần Du cười tủm tỉm, “Đem qua được rồi, hai người các cậu ——”

Còn lại hần vẫn chưa nói ra.

Kết thúc tiết tự học buổi tối, Ngu Trà lại bị kêu lên văn phòng.

Chủ nhiệm lớp năm kêu cô về nhà phải rủ người khác đi cùng, không nên đi một mình, lỡ như trên đường gặp phải chuyện gì thì sao.

Tuy ông không nói thẳng ta, nhưng Ngu Trà nghe hiểu.

Lâm Thu Thu đeo cặp đi cùng Thượng Thần, hai người dựa vào ban công chơi điện thoại, trong lúc lơ đãng ngẩng đầu lên nhìn thấy thân ảnh Tần Du.

Thượng Thần hỏi: “Đi phía sau Tần Du là ai a?”

Lâm Thu Thu nhớ lại một chút, “Hình như là lớp sáu, bọn họ có quan hệ gì với người bên đó? Chưa nghe nói bọn họ còn chơi thân với người lớp đó a.”

Hôm nay lớp sáu thật là người khác chú ý đến.

Lâm Thu Thu cẩn thận quan sát biểu tình cùng dáng đi của hai người phía sau, kết quả cảm thấy có chỗ không đúng lắm, liền đi về hướng bên kia.

Thật cẩn thận bước đến cửa cầu thang, nghe thấy giọng nói Thiệu Soái, nội dung cuộc nói chuyện làm cô ấy thiếu chút nữa đá cửa xông vào.

Bên trong chắc chắn đã xảy ra chuyện gì.

Lâm Thu Thu tâm loạn cáo cáo trở về lớp năm, thảo luận nửa ngày cùng Thượng Thần, thấy Ngu Trà trở về nhện không được hỏi về chuyện này.

“Cậu nói có phải Lục Dĩ Hoài giáo huấn bọn họ hay không?”

“Có thể làm mất mạng người a? Hôm nay Lục Dĩ Hoài tàn nhẫn như vậy với Uông Học Hoa, bây giờ không có người khác ở đó, có nhện xuống không?”

Vốn dĩ Ngu Trà cũng không lo lắng, nghe các cô ấy nói vậy nhện không được nháu mày lo lắng, nói: “Minh qua đó nhìn một chút.”

“Cậu nhớ cẩn thận a.” Lâm Thu Thu dặn dò nói: “Bọn mình ở ngoài chờ cậu, có việc gì nhớ kêu đó.”

Vì tan học đã lâu, sân trường trừ vài phòng học còn sáng đèn, tất cả đều đã tối đen.

Trong bóng đêm yên tĩnh như vậy thật rất dọa người.

Ngu Trà đi cửa sau, vì cô biết Lục Dĩ Hoài ngồi phía cuối, cửa bên trong không khóa, cô duỗi nhẹ một cái thì mở ra.

Trong phòng chỉ mở đèn nửa sau, thân ảnh mấy nam sinh đứng ngồi ở đó, một nam sinh vấp phải cái ghế bị Lục Dĩ Hoài quăng ra, cả người đều ngồi đó.

Tần Du để cậu ta lại, sau đó trực tiếp đẩy ghế ra phía trước, “Nhức nhích cái gì a, bị ADHD* à, mày ngàn không nên vạ không nên, người đó mà mày cũng dám động a?”

Uông Học Hoa cả người run rẩy.

Hắn cách Lục Dĩ Hoài không xa.

Lục Dĩ Hoài tới gần hắn, nhàn nhạt mở miệng: “Tự mình đã làm chuyện gì, tự mình nói một lần, nếu không khớp, che giấu cái gì, vậy cậu liền phát ——”

Ngọn lửa trước mắt Uông Học Hoa bùng lên.

Mơ hồ chiếu sáng cặp mắt hung ác đối diện.

“—— nồ.”

**ADHD: Rối loạn tăng động giảm chú ý (Tiếng Anh: Attention-deficit hyperactivity disorder - ADHD) là một trong những rối loạn phát triển thường gặp ở trẻ em, đặc điểm chung của ADHD là những hành vi hiếu động quá mức đi kèm sự suy giảm khả năng chú ý. Căn bệnh gây ảnh hưởng nghiêm trọng đến khả năng học tập và gây khó khăn trong quan hệ với mọi người. Nguồn: Wikipedia.*

Hết chương 16

#xanh

Bạn đang đọc truyện *Mối Tình Đầu Của Giáo Bá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17: Hân hạnh

Cả người Uông Học Hoa ngầy ra.

Hắn vừa nghe thấy tiếng mở cửa phía sau, nước mắt nước mũi trên mặt cùng nhau chảy ra, tưởng là giáo viên, nghiêng đầu qua kêu lên: “Cứu ——”

Nhìn thấy mặt Ngu Trà, tiếng “mạng” còn lại chưa được phát ra đã nghẹn lại.

Hắn cảm thấy ai cũng sẽ có khả năng cứu mình, chỉ có Ngu Trà là không, rốt cuộc việc này vốn dĩ cũng từ cô ta mà ra.

Trước kia hắn không có ấn tượng gì về Ngu Trà, cho đến hôm qua nhìn thấy những hình ảnh kia, về ngoài tính xảo làm hắn nổi lên một ý tưởng.

Nên khi Uông Học Hoa nghe thấy đánh cược liên thuận nước đẩy thuyền, theo hắn biết, Ngu Trà chưa hẹn hò với ai, theo đuổi một nữ sinh thanh thuần chắc chắn sẽ thành công.

Kết quả đã bị và mặt.

Ngu Trà không thèm nhìn hắn, trực tiếp đóng cửa lại, giọng nói mềm mại: “Hôm nay giáo viên có nói gì không a?”

Cô hỏi Lục Dĩ Hoài.

Uông Học Hoa lại bắt đầu khóc lóc thảm thiết, mới vừa mất hai cái răng, nói chuyện không khí sẽ lùa vào, mơ hồ không rõ xin lỗi không ngừng, bị Tần Du đập một cái, đem toàn bộ việc làm nói ra hết.

Lúc này Ngu Trà mới biết hắn ghê tởm như vậy.

Lục Dĩ Hoài dựa vào ghế, nhìn Ngu Trà, giọng nói trầm thấp dễ nghe: “Em thấy việc này nên xử lý thế nào?”

Sao lại hỏi cô?

Ngu Trà sững sốt một chút, cô chưa nghĩ kỹ qua, nhưng vẫn trả lời: “Những ảnh chụp lên kia đều xóa đi, công khai xin lỗi nữ sinh trong trường.”

“Chú ý này rất tốt a.” Tần Du lập tức nói.

Lục Dĩ Hoài nhàn nhạt liếc hắn một cái.

Tần Du nhanh nhẹn mở miệng khen tặng: “Là Chị dâu nhỏ thông minh. Tô Ngọc, cậu ghi âm chưa?”

Tô Ngọc xoay xoay điện thoại, “Ghi rồi.”

Chỉ cần đem lời nói Uông Học Hoa truyền đi, đến lúc đó toàn trường đều biết, coi như là báo ứng của những việc hắn đã làm.

Trước mắt Uông Học Hoa tối sầm, căn bản không nghĩ bọn họ sẽ ghi âm, lại nghĩ về cảnh tượng ngày mai, trực tiếp bị dọa đến hôn mê bất tỉnh.

Tần Du trực tiếp ném hắn trong phòng học.

Ngu Trà nhắn tin nói cho hai người Thượng Thần, kêu bọn họ về sớm, không cần chờ cô.

Thấy cô không sao hết, lúc này Lâm Thu Thu mới đồng ý.

Nếu chưa trải qua chuyện đời trước, chỉ sợ nhìn thấy cảnh tượng như vậy, Ngu Trà cũng sẽ cho rằng Lục Dĩ Hoài bắt nạt bạn học.

Nên nói đời trước tầm mắt cô quá hạn hẹp.

Sau khi ra khỏi phòng học, Ngu Trà chủ động đẩy xe lăn Lục Dĩ Hoài, thật ra cũng không phải đẩy, vì nó hoàn toàn tự động.

Tần Du cùng Tô Ngọc đi phía sau, mười phần có mắt nhìn mà cách họ một khoảng xa, để hai người họ tự đi với nhau.

Mùa hè trong sân trường buổi tối có chút lạnh.

Thiếu niên trên xe tóc bị gió thổi bay, có chút hỗn độn đẹp đẽ, tay phải thon dài đặt trên tay vịn, rất khó tưởng tượng sức mạnh của hán lớn bao nhiêu.

Ngu Trà lấy lại tinh thần, mềm mại nói: “Cảm ơn.”

Vốn tưởng rằng Lục Dĩ Hoài sẽ không để ý đến mình, kết quả không nghĩ tới vậy mà hán lại nhàn nhạt “ừ” một tiếng, “Định cảm ơn như thế nào?”

Ngu Trà nghĩ nghĩ, “Mời anh ăn cơm?”

Cô thật sự nghĩ không ra nên tặng cái gì, Lục Dĩ Hoài là thiếu gia nhà giàu, cái gì cũng không thiếu, bản thân cô cũng không có bao nhiêu tiền, phần lớn đều là tiền học bổng.

“Chắc.”

Ngu Trà có chút xấu hổ, chưa phản ứng lại, cánh tay bị hán trở tay nắm lấy, cả người bị kéo về phía trước, ngã xuống lồng ngực hán.

Dưới thân cô là hai chân Lục Dĩ Hoài.

Khuôn mặt tuyệt mỹ của thiếu niên chỉ cách cô vài phân, giọng nói nhỏ đến mức chỉ có mình cô nghe thấy: “Em định tổng cổ ăn mày sao?”

Gió thổi mang theo mùi hương của cả hai, quanh quẩn ở chóp mũi.

Gương mặt Ngu Trà nóng lên, cơ hồ không thở nổi, đôi mắt không chớp, dường như đã trở thành người gỗ.

Nửa ngày, cô mới nhỏ giọng hỏi: “Vậy anh muốn làm gì bây giờ?”

Lục Dĩ Hoài thấp thấp cười, ngón tay nhẹ nhàng vân về tóc cô, “Em cần học nghĩ cho bản thân.”

Bốn mắt nhìn nhau.

Hán muốn rất nhiều.

Sau khi Ngu Trà về Lục gia liền về phòng mình, căn bản không biết đối mặt với Lục Dĩ Hoài như thế nào, dứt khoát ở lý trong phòng không ra ngoài.

Hôm sau, đoạn ghi âm kia bị tung lên Tieba cùng Weibo, vì chuyện này mà Tieba của trường lại có thêm nhiều bài viết mới.

Bọn Tần Du không đăng ảnh chụp lên, vì những ảnh đó đương nhiên sẽ ảnh hưởng đến những nữ sinh vô tội, nên dứt khoát trực tiếp xóa đi.

Hơn nữa là tự Uông Học Hoa nói ra, ngoài ra còn có vài nữ sinh phát hiện bị hán chụp lên nặc danh lên án.

Càng ngày càng nghiêm trọng.

Vì cộng đồng phụ huynh và học sinh cùng nhau tạo áp lực, trường học không thể không mở cuộc họp thông báo chuyện này.

Buổi chiều vài ngày sau, giáo viên và học sinh toàn trường phải lên hội trường họp.

Vì lúc đi vào không xếp hàng, nên bọn Thượng Thần vừa vào liền thấy đám người Ngu Minh Nhã chứng tình phùng nguyệt (nghĩa là trăng sao vây quanh, ý nói luôn được che chở, là cái rốn của vũ trụ, nguồn: Trang Truyện Ngôn tình Xuyên không Cổ đại).

Ngu Minh Nhã bên ngoài mặc áo khoác đồng phục mùa thu, bên trong là váy liền sáng màu, lộ ra một đoạn cẳng chân, ngay cả tóc cũng được kéo thẳng, khác hoàn toàn với tóc xoắn trước kia.

“Sao hôm nay Ngu Minh Nhã lại đẹp vậy a.”

“Không nghĩ rằng cô ấy để tóc thẳng cũng rất đẹp, quả nhiên là nữ thần của trường.”

“Không cần phải nói, bình chọn hoa hậu giảng đường lần này tôi đã chọn cô ấy, chờ kết quả nhìn xem là ai.”

“...”

“Cô ta lại có thể mặc áo khoác đồng phục.” Lâm Thu Thu nhin không được mở miệng: “Ngày mùa hè, mặc hai lớp quần áo không nóng sao?”

Thượng Thần nói: “Ngu Minh Nhã với chị em của cô ta mấy ngày nay cũng không mặc đồng phục, mỗi ngày đều vậy, thật là có vấn đề.”

Ngu Minh Nhã vừa vặn quay đầu lại nhìn thấy các cô đứng cạnh Ngu Trà, lập tức nâng cằm lên, tỏ vẻ kiêu ngạo.

Ngu Trà mỉm cười đáp lại.

Nhìn đến nụ cười xinh đẹp kia, hàm răng Ngu Minh Nhã phát đau, ngay cả tiếng kêu của bạn học bên cạnh cũng không nghe thấy.

Lần trước chuyện Lục Dĩ Hoài xuất đầu vì cô, tuy bên ngoài rất ít người thảo luận chuyện này, nhưng trên thực tế cũng đều thầm truyền đi rồi.

Trước kia Lục Dĩ Hoài chưa từng làm gì cho nữ sinh.

Lần này lại phá lệ.

“Mình Nhã, đau quá, cậu làm gì vậy a?” Một nữ sinh đột nhiên la lên.

Ngư Minh Nhã thở ra một hơi, buông tay, “Thật xin lỗi, lúc này mình vừa nghĩ về ác mộng tối hôm qua, có chút sợ hãi.”

“Không sao...” Nữ sinh xoa xoa cánh tay bị Ngư Minh Nhã véo đỏ lên của mình, tuy đã được giải thích, nhưng cô ấy vẫn thấy ỳ khướt.

Ban ngày ban mặt nhớ lại ác mộng rồi đi véo cô.

“Đề mình đoán xem” Thượng Thần suy đoán nói: “Chẳng lẽ có soái ca nào sắp chuyển trường đến đây?”

Lâm Thu Thu gõ điện thoại bùm bùm, “Mình hỏi một chút.”

Tin tức của cô ấy rất linh thông, cô ấy tham gia rất nhiều nhóm, mỗi cái có số lượng người khác nhau, ngay cả nhóm của trường gần đây cô ấy cũng trà trộn vào.

Sau đó trong đó có một nam sinh đáng khinh đáng ảnh của nữ sinh lên, cô náo loạn với hắn, sau đó liền rời khỏi nhóm này.

“Hỏi được rồi.”

Lâm Thu Thu nhỏ giọng nói.

Thượng Thần tò mò nhất, “Là chuyện gì vậy?”

Lâm Thu Thu cất điện thoại, hạ giọng: “Là mấy ngày gần đây, đạo diễn Vương Thành Thuận sẽ đến đây tìm diễn viên, là một bộ phim điện ảnh, diễn viên sẽ được trường học đề cử.”

Vương Thành Thuận là đạo diễn vừa nổi tiếng mấy năm nay, quay một bộ điện ảnh tuy không đạt giải thưởng nào nhưng lại được vài đề cử của mấy giải thưởng lớn.

Hơn nữa ông có thói quen, diễn viên đều sẽ do ông tự mình tuyển, thích dùng người mới, tốt nhất là vẫn chưa được mài giũa trong giới giải trí.

Nhất trung cũng có học sinh nghệ thuật, mặc dù so sánh thì kém hơn lớp khác, nhưng thành tích vẫn tốt, đối với chuyện này, trường học đương nhiên rất chào đón.

Nếu có diễn viên đạt được giải thưởng quốc tế lớn, Nhất trung sẽ được cục lãnh đạo khen ngợi, thậm chí có khả năng sẽ được tặng thêm tiền.

Tuy phim mới chưa lộ tên, nhưng bên truyền thông đã tiết lộ vài thông tin, bây giờ đều có thể tìm thấy trên mạng.

Thượng Thần ghen hòng nhìn trần trời: “Cô ta không phải là muốn tham gia tuyển chọn chứ?”

“Có khả năng a.” Lâm Thu Thu nói: “Chuyện lớn trong thời điểm này mình có thể hỏi được cũng chỉ có cái này, Trà Trà cậu nói đi?”

Ngư Trà nhấp môi cười, “Có thể.”

Thực tế không phải là có khả năng, là khẳng định.

Đời trước cũng có việc này, Ngư Minh Nhã cùng đám chị em của cô ta, cùng với người bên lớp nghệ thuật tham gia ứng tuyển.

Cuối cùng lại là một học sinh nghệ thuật được chọn, Ngư Minh Nhã đã rất tức giận, ở nhà hùng hù hỏ hỏ, còn nguyên rửa nữ sinh nghệ thuật kia.

Lúc đó vài ngày liên tục, sắc mặt Ngư Minh Nhã rất xấu.

Sau đó nữ sinh kia gặp chuyện không thể tham gia đóng phim, cuối cùng đạo diễn đi qua thành phố bên cạnh chọn lại diễn viên.

Việc này còn lên hot search.

“Mình Nhã, mình cũng đặt cái váy này.” Khương Như Thiển đi song song với Ngư Minh Nhã, “Hai ngày sau là có.”

Sắc mặt Ngư Minh Nhã trong nháy mắt trở nên khó coi.

Đều nói là đựng hàng không xấu hổ, không nói ai mặc xấu hơn, biết rõ cô ta mua cái váy này, còn mua giống cô ta là có ý tứ gì.

“Ân, lần trước mua không ít.” Ngư Minh Nhã khôi phục biểu tình dịu dàng, “Bất quá mình mặc cái này cũng thấy không thoải mái lắm.”

Khương Như Thiển nói: “Nhãn hiệu này có tiếng mặc vào rất thoải mái a.”

“Có thể là do da mình quá nhạy cảm” Ngư Minh Nhã lộ ra nụ cười buồn rầu, “Các cậu cũng biết mình không cẩn thận sẽ thường xuyên để lại vết đỏ mà, nên mặc quần áo không thoải mái rất khó chịu.”

Khương Như Thiển nghĩ gì đó, cười nói: “Váy được rồi, sau này mình không cần sợ đựng hàng với cậu.”

Ngư Minh Nhã xem chút nữa đã nhịn không được cười lạnh.

Váy này cô ta đã nhìn trúng từ lâu, không chờ được đến khi thị trường trong nước có hàng, trực tiếp nhờ người khác mua từ nước ngoài mới có thể mặc đầu tiên.

Cả ngày hôm nay cô ta không mặc đồng phục, nhận được rất nhiều ánh mắt kinh diễm hâm mộ, làm cô ta cực kì thích thú, cô ta yêu nhất cảm giác trong mắt người khác chỉ có mình.

Ai biết còn có chuyện này, sao lại không hiểu ý của cô ta.

Trong lòng Ngư Minh Nhã không vui, nhưng ngại Khương Như Thiển thân với mình, không thể vô duyên vô cớ tức giận, chỉ có thể tự mình ghen lại.

Đám người bước lên liền thấy được Ngư Trà.

Trương Tuyết nghe được nội dung các cô thảo luận, “Di, Minh Nhã, em gái cậu cũng nói về việc đạo diễn Vương Thành Thuận tuyển diễn viên, có phải cũng muốn tham gia hay không?”

Chuyện này chỉ được truyền trong nội bộ.

Ngư Minh Nhã chưa nói với ai là cô ta muốn ứng tuyển, cô ta muốn chờ đến khi tin tức mình được chọn công khai ra ngoài, đến lúc đó người khác tất nhiên sẽ rất kinh ngạc.

Nghe được lời này, trong lòng cô ta lộp bộp một cái.

Bây giờ dung mạo Ngư Trà nẩy nở, không thua kém chút nào so với cô ta, nếu nó cũng muốn tham gia, tất nhiên là kinh địch của mình.

Ngư Minh Nhã bình tĩnh nói: “Có lẽ.”

Khương Như Thiên gật gù, “Em gái cậu thích được nổi bật như vậy, muốn tham gia cũng bình thường, đến khi đó đạo diễn nhìn thấy chị em hai người, chắc chắn sẽ chọn cậu.”

Ngư Minh Nhã thở dài, “Em gái nhỏ hơn mình, luôn thích so đo với mình, có thể là vì nhìn thấy lần trước mình đi diễn rồi nổi tiếng.”

Cô ta vừa nói như vậy, mấy người xung quanh đều nhớ đến chuyện vài ngày gần đây.

Ngư Trà trên Weibo làm ra trận tình phong huyết vũ cả buổi trưa, đến tối lại làm ra chuyện lớn như vậy trong trường, có thể thấy cô không phải là người biết an phận.

Trương Tuyết nói: “Cậu là nữ thần trong trường, cô ta ghen ghét là bình thường.”

Mấy nữ sinh đều cười rộ lên, khen ngợi cách ăn mặc hôm nay của Ngư Minh Nhã, nói cô ta nhất định sẽ được chọn thành công.

Đi ngang qua nhóm Ngư Trà, Trương Tuyết chăm chọc nhìn Ngư Trà, “Cũng không phải ai cũng được đạo diễn Vương xem trọng.”

Ngư Trà nhìn thấy, rất nhanh đã hiểu được.

Cô nhìn về phía trước, mắt nhìn thẳng, trả lời vấn đề vừa rồi: “Nghe nói Vương Thành Thuận chỉ thích người chưa từng đi diễn.”

Nghe vậy, Ngư Minh Nhã dừng chân.

Cô ta cời áo khoác đồng phục ra, cả người chỉ còn váy liền chiết eo, “Em gái, nếu em muốn tham gia có thể nói với chị, chị có thể dạy em vài chuyện trong giới giải trí, không để em làm gì sai trái, làm mọi người tức giận.”

Đám chị em phía sau Ngư Minh Nhã bắt đầu nói ——

“Minh Nhã cậu đừng rộng lượng như vậy.”

“Em gái cậu sẽ không biết ơn, cái này chỉ làm phí thời gian của cậu.”

“Không cần.” Ngư Trà cười nhạt, làm ra biểu tình nghi hoặc: “Đúng rồi chị gái, có phải váy này chị mua hơi nhỏ?”

“Cái gì?” Ngư Minh Nhã kinh ngạc.

Ngư Trà cười cười, không nói tiếp, mà vòng qua cô ta đi cùng hai người Lâm Thu Thu đến vị trí lớp mình.

“Em gái cậu có ý tứ gì a?”

Khương Như Thiên nói chậm rãi: “Chắc là nói... Minh Nhã, gần đây cậu có phát hiện mình béo lên?”

Ngư Minh Nhã sững sờ tại chỗ, tay sờ sờ eo.

Cuộc họp bắt đầu, tiếng nói chuyện dần nhỏ lại, hiệu trưởng nói một chút về chuyện trên Tieba: “... Đã điều tra được, bản ghi âm là thật.”

Có người chú ý thấy trên sân khấu có thêm một đáng người mập mập, nhưng chỉ nghĩ là lãnh đạo mới gia nhập, không để ý lắm.

Rốt cuộc đạo diễn cũng không giống mình tính, người gặp người biết.

Chỉ có rất ít người biết được, trong đó có Ngư Minh Nhã, ánh mắt cô ta sáng quắc nhìn chằm chằm Vương Thành Thuận, nhất định phải trở thành nhân vật trong phim điện ảnh mới của ông.

“... Xét thấy việc này ảnh hưởng rất lớn, hơn nữa còn tổn thương người khác, nên các giáo viên sau khi thảo luận bàn bạc đã quyết định, đuổi học học sinh Uông Học Hoa, hy vọng mọi người lấy đó làm gương...”

Uông Học Hoa đã trực tiếp bị đuổi.

Đây cũng là kết quả làm người khác tương đối vừa lòng, ngoài ra cũng không công khai hình ảnh, nên không có nữ sinh nào bị tổn hại danh dự, bọn họ rất đồng ý với cách xử lý này.

“Loại người này nên bị đuổi đi, quá ghê tởm”

“Mấy giáo viên cũng không nói về chuyện hôm qua, có lẽ cũng đã biết chuyện là như thế nào rồi.”

“Thì ra Uông Học Hoa là loại người đó, Lục Dĩ Hoài cũng coi như là anh hùng cứu mỹ nhân, không hổ là nam thần của trường, trước kia mình thật sự nhìn lầm rồi...”

Mấy ngày nay Uông Học Hoa cũng không đi học, phần lớn chỉ nghĩ hẩn ở nhà dưỡng thương, không nghĩ là hẩn đã bị xử lý như vậy.

Cuộc họp kết thúc, học sinh đều về lớp.

Chủ Nhiệm Giáo Dục trên sân khấu tắt microphone, xoay qua đối diện với người bên kia nói: “Đạo diễn Vương, vừa nãy ngồi bên phải chính là lớp nghệ thuật của trường chúng ta, đều là những học sinh nghiêm túc xuất sắc, không biết ngài đã chọn được người vừa ý chưa?”

Vương Thành Thuận nhớ lại một chút.

Ông đúng là đã nhìn trúng một cô gái, rất xinh đẹp, nhìn rất mềm mại, ông có thể nhìn thấy sự dẻo dai trên người cô.

Vương Thành Thuận chỉ một hướng, bên kia còn có học sinh chưa rời đi hết, hỏi: “Vị trí đó lúc này là lớp nào?”

Chủ Nhiệm Giáo Dục nhìn qua: “Đó là lớp năm.”

Hết chương 17

#xanh

Bạn đang đọc truyện *Mối Tình Đầu Của Giáo Bá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: Sợ cái gì?

“Lớp năm? Không phải là lớp nghệ thuật thì phải?”

“Không, là lớp bình thường.”

Vương Thành Thuận cũng nhớ rõ cách sắp xếp của Nhất trung, lập tức nói ra, “Lớp thường...”

Lớp thường thì hơi khó a.

Học sinh nghệ thuật là chính họ muốn diễn, nên ở giai đoạn này của lớp mười hai cũng có thể tham gia, hướng chỉ bộ phim của hán cũng ngắn, năm nay là có thể quay hết.

Nhưng nếu là học sinh lớp thường, học tập là trên hết, nếu lấy thời gian đi đóng phim, có thể sẽ không thể theo kịp chương trình.

Chủ Nhiệm Giáo Dục thấy biểu cảm này của ông, cũng nhớ đến gì đó, “Học sinh lớp thường của chúng ta cũng có vài nữ sinh rất tốt, hay là đạo diễn Vương đi nhìn thử, không chừng sẽ gặp được người thích hợp.”

“Àn.” Vương Thành Thuận nhớ lại người vừa này, trong lòng ngứa ngáy, “Chủ nhiệm Lưu, việc này phiền ông vậy, chuyện này hai ngày sau hãy bắt đầu.”

“Được.”

Kết quả xử lý của trường làm hài lòng phần lớn người.

Hành vi của Uông Học Hoa đều là tự mình tìm chết, ngược lại hành động của Lục Dĩ Hoài lại rất thu hút sự chú ý của người khác.

Lãnh đạo trường học thương lượng cả đêm, cuối cùng quyết định cảnh cáo Lục Dĩ Hoài, rốt cuộc thì nếu không có hán, việc này cũng không như vậy.

Thật ra bọn họ đều biết đoạn ghi âm kia liên quan không nhỏ đến Lục Dĩ Hoài, nhưng không có chứng cứ, nguồn gốc cũng do Uông Học Hoa, bọn họ đương nhiên sẽ không đi kiểm chuyện.

Phụ huynh cũng không biết ai bị chụp lén, chỉ biết người đó đã bị đuổi, trong lòng lúc này mới thoải mái.

Hai ba ngày sau, chuyện của Uông Học Hoa cũng đi vào quên lãng.

Ngu Trà nói: “Thu Thu nói rất đúng, ở hội trường lớn.”

Lâm Thu Thu lắc lắc điện thoại, nói với Thượng Thần: “Cũng không nhìn năng lực bắt quái của tớ, trong trường cũng có không ít nữ sinh lén qua đó, chúng ta cũng đi coi đi.”

“Còn tiết tự học buổi tối.” Thượng Thần có chút do dự, “Lỡ như chủ nhiệm phát hiện ra, chúng ta sẽ bị mắng.”

Lâm Thu Thu nói: “Mình nói với cậu, tối nay phần lớn học sinh đều qua đó, đến lúc đó giáo viên cũng không quản được.”

Vốn dĩ Thượng Thần đã động tâm, bị cô ấy xúi giục như vậy, rất nhanh đã đồng ý: “Được rồi, vậy đi, nhưng mình muốn đi cùng Trà Trà.”

“Được a.” Ngu Trà cười nhạt.

Đương nhiên cô sẽ đi, đến xem hôm nay Ngu Minh Nhã sẽ làm gì.

Đời trước cô không đi, tin tức sau đó đều là do người khác kể lại, biết người biết ta, lần này cô qua đó nhìn, có lẽ sẽ thấy được gì đó.

Thượng Thần có chút không thể tin nổi: “Trà Trà cậu lại có thể đồng ý nhanh như vậy, một mình còn lo nửa ngày.”

Cô ấy đã đi thi sao mình lại không.

Lần này nữ sinh đến vậy xem rất nhiều, cũng đều trang điểm, học theo Ngu Minh Nhã, bên trong mặc quần áo đẹp, bên ngoài mặc áo khoác đồng phục ứng phó với Hội Học Sinh.

Hội Học Sinh vừa rời đi thì ngay lập tức cởi áo khoác ra.

Trường không ngăn được chuyện này, cũng không có tâm đi quản chuyện này.

Địa điểm tuyển chọn là ở hội trường, bên kia là hai cánh cửa, cửa trước là cho nhóm lãnh đạo, cửa sau mới là của Hội Học Sinh.

Nhóm Ngu Trà vừa ra khỏi khu dạy học, đã bị một nam sinh thanh tú ngăn lại, “Xin hỏi, hội trường ở đâu vậy?”

Anh ta cầm cặp, mang mắt kính, nhìn qua rất giống học sinh.

“Gi vậy, hội trường mà cậu cũng không biết ở đâu, cậu là học sinh trường này sao?” Lâm Thu Thu nhin không được mở miệng: “Ồ bên kia.”

Nam sinh bị nói mặt đỏ lên, nhìn trộm Ngu Trà, xem chút nữa đã ngầy ra, hoang mang rồi loạn chạy đi xa.

Anh ta là một phóng viên giải trí, chính là paparazzi, lúc này vẫn còn là thực tập sinh, vẫn còn khí chất học sinh, dễ dàng giả mạo, nên đã bị phái qua đây.

Đạo diễn Vương tuyển diễn viên chi truyền trong nhóm nhỏ, nếu chụp được vài tấm hình, anh ta sẽ có rất nhiều tiền thưởng.

Anh ta chạy đi, các nữ sinh đều không thể hiểu được.

“Người này từ đâu ra vậy.”

“Đi rồi, đừng trì hoãn, lỡ như không tìm được vị trí tốt, sẽ không nhìn được gì.”

“Đi đi đi.”

Lâm Thu Thu thúc giục Ngu Trà cùng Thượng Thần, một bên lại tò mò hỏi: “Ngu Minh Nhã cảm thấy cô ta sẽ được chọn sao?”

Khóe môi Ngu Trà gọi lên một độ cong khó nói, khinh khinh nhu nhu nói: “Vậy thì phải nhìn cô ta có chuẩn bị gì không.”

Dù sao đòi trước đã thất bại.

Bộ phim mạng vườn trường 《 thanh xuân mười tám tuổi 》 kia của cô ta chỉ là một bộ phim nhỏ bình thường, tính cách nhân vật cô ta đóng cũng không khác bản thân cô ta lắm, gần như chỉ diễn bản thân mình.

Lần này Vương Thành Thuận lại không giống.

Người chưa từng trải qua việc gì, sao lại có thể có trải nghiệm.

Nên trong lòng Ngu Trà trực tiếp không xem trọng Ngu Minh Nhã, đương nhiên lời này không thể nói ra, nếu không không biết Ngu Minh Nhã sẽ tức giận như thế nào.

Cô chỉ cần lẳng lặng chờ trò hay mở màn.

Phía dưới lớp một.

Tần Du nhìn những nữ sinh hoa hòe lộng lẫy ngoài cửa sổ, nhìn một đợt lại một đợt, cả người buồn bực, “Hôm nay mặt trời mọc từ hướng Tây, một đám đều mặc váy ngắn, lúc này đi chụp ảnh tốt nghiệp sao?”

“Chụp ảnh tốt nghiệp gì, ai lại đi chụp cái đó giờ này.” Tô Ngọc tròn trắng mắt, “Hôm nay trong hội trường có hoạt động, bọn họ là đi coi.”

Tuy lúc trước hần chưa biết, nhưng hai ngày nay khắp trường đều bàn về chuyện này, diễn ra vào hội trường tối nay.

Tần Du nói: “Chúng ta cũng đi a.”

Hần thích nhất là náo nhiệt.

Tô Ngọc hỏi: “Cậu không phải muốn đi nói chuyện phiếm với tiểu khả ái trên Weibo sao? Điện thoại còn không chịu bỏ xuống, có thời gian đi coi?”

Tần Du nói: “Chỉ cần Lục ca có, tôi liền có.”

Hần nhìn Lục Dĩ Hoài đang đọc sách, ánh mắt hỏi ý.

Lục Dĩ Hoài không ngẩng đầu lên, “Cậu muốn thì đi đi.”

Tần Du không khỏi có chút thất vọng, lại nhìn ra ngoài cửa sổ, nhìn thấy ba nữ sinh, ánh mắt sáng lên, “Lúc này Chị dâu nhỏ đi ra ngoài, không lẽ cũng đến hội trường?”

Bây giờ người đến hội trường đều mặc quần áo của mình, Ngu Trà mặc đồng phục phá lệ hấp dẫn sự chú ý.

“Phanh ——”

Lục Dĩ Hoài khép sách lại, “Đến hội trường.”

“Cái gì?” Tần Du vừa bắt đầu ván trò chơi, lập tức ngồi thẳng, “Không phải nói không đi sao?”

Lục Dĩ Hoài liếc hần một cái, “Tôi có nói sao?”

Cậu chưa nói.

Tần Du cẩn thận nhớ lại, hình như là thật sự chưa nói, chẳng qua ý tứ câu nói kia làm hần nghĩ sẽ không đi.

Hay là do chính mình hiểu sai?

Tô Ngọc cười ha ha, khoác vai hần, nói: “Đừng chơi game, đi đi đi, đi coi bọn họ diễn.”

Cái này cũng không biết, chắc chắn là đi nhìn Chị dâu nhỏ a.

Phía sau màn trong hội trường, một đám nữ sinh cực kì khẩn trương.

“Lúc này mới nói, chờ lát nữa cả đám sẽ lên, mình rất khẩn trương, có khi nào một câu cũng không nói được a?”

“Vậy cậu xong rồi.”

“Mình nghĩ là, cho dù không thể thành nữ chính, ít nhất cũng muốn được một nhân vật phụ, nhân vật phụ chắc sẽ không có yêu cầu cao.”

“Còn mười phút, mau chuẩn bị đi.”

Nữ sinh có quan hệ tốt đều hỗ trợ lẫn nhau, nhìn trang điểm cùng váy của mình có vấn đề nào không, tiếng nghị luận riu rít.

Một mảng hậu trường bận rộn cả lên.

Lần tuyển chọn này có rất nhiều người tự ghi danh tham gia, nên tất cả đều là tự mình chuẩn bị, trang điểm cũng tự làm.

Có vài người chỉ là muốn đi một lần cho biết, cảm thấy thử một lần cũng không bị gì, nếu vận khí tốt thì được chọn.

Rất nhiều nữ sinh trang điểm nhiều kiểu khác nhau, giới giải trí tựa như một sân khấu lớn hoa lệ, hấp dẫn vô số nữ sinh.

Dường như đi vào giới giải trí là có thể hưởng thụ tất cả.

Làm cho các nữ sinh nghệ thuật ngược lại không vui, nhiều đối thủ cạnh tranh với mình như vậy, ai sẽ vui được.

Còn có cường địch Ngu Minh Nhã.

Hôm nay Ngu Minh Nhã không mặc váy bán giới hạn của mình, mà có thái độ khác thường, mặc một cái đầm hoa nhỏ, hiện ra hơi thở thanh xuân, càng phù hợp với yêu cầu của Vương Thành Thuận.

Tất cả màu sắc ở hậu trường đều xuất hiện.

Trước kia cô ta sẽ trang điểm, hơn nữa đã đóng phim, nghe được những lời nói ngây thơ kia, nhìn không được cười nhạo dưới đáy lòng.

Đều là một đám nhà quê.

Chạng vạng hôm nay, trong nhà mời một người tạo hình cho cô ta, về trang điểm, kiểu tóc, đều hoàn mỹ mười phần.

Trương Tuyết bên cạnh nhìn cô ta trang điểm lại, “Chắc chắn hôm nay Minh Nhã sẽ được vị trí đầu tiên, cậu nhìn bộ dáng luống cuống tay chân của bọn họ đi.”

Giọng cô ta không lớn, nhưng hậu trường ngồi chật như vậy, mấy nữ sinh gần đó nghe được, lập tức nhìn nhau.

“Sao cậu có thể nói vậy?”

Ngu Minh Nhã thấy không đúng, giả vờ nói: “Trương Tuyết, không thể nói lời như vậy, mỗi người đều có cơ hội, mình bất quá cũng chỉ có hơn vài kinh nghiệm mà thôi, hôm nay là một trận đấu công bằng.”

Các nữ sinh nghe thấy biểu tình mới tốt lên.

“Vẫn là Ngu Minh Nhã cậu rõ ràng.”

“Hôm nay Ngu Minh Nhã cũng thật đẹp, ai, mình đã không nghi ngờ gì nữa.”

“Nữ thần chính là nữ thần a.”

Nghe thấy bọn họ nhỏ giọng ca ngợi, Ngu Minh Nhã lúc này mới lộ ra nụ cười vừa lòng.

Cô ta chính là muốn như vậy.

Lần trước cô ta bị Ngu Trà nói như vậy, sau khi trở về, vì lần tuyển chọn này, mỗi ngày chỉ ăn một chút, rốt cuộc vòng eo cũng nhỏ lại một phân.

Xinh đẹp thì sao.

Khỏe mới Ngu Minh Nhã giương lên, vai nữ chính lần này cô ta nhất định phải đạt được, Ngu Trà à, chờ đó khóc đi.

Cô ta vì lần tuyển chọn này, đã dùng tiền trong nhà, mua chuộc trợ lý Vương Thành Thuận, khi đó sẽ để ông ta nhìn vài lần.

Vài lần này, chính là thời khắc quyết định.

Đúng lúc này, có người gõ cửa.

“Bắt đầu ngay bây giờ, lát nữa theo trình tự báo danh mà đi lên, các cô hãy nhớ kĩ, chờ sau khi người đầu tiên diễn xong, sau khi đưa ra kết quả, người thứ hai sẽ đi lên.”

“Đã biết!”

Đèn sân khấu lập tức sáng lên.

Ba người Ngu Trà ngồi phía sau, ánh đèn sân khấu sáng bừng, phía dưới thính phòng tối đi.

Các cô tới muộn, vị trí phía trước đều bị chiếm hết, vì lần này ngồi gần sẽ nhìn rõ hơn, nên lần này rất ít người chọn phía sau.

Lâm Thu Thu kích động nói: “Oa, bắt đầu rồi.”

Vừa dứt lời, phía trên có một nam sinh ngồi xuống, nhỏ giọng hỏi: “Bạn học, có thể thương lượng một chút được không, bạn có thể đổi chỗ với người bên cạnh?”

Lâm Thu Thu đang muốn nói không đổi, nghe giọng nói có chút quen tai, quay đầu thấy được Tần Du đang cười tủm tỉm, “Tần Du?”

Tần Du đáp lại, “Đổi không a?”

Bộ dáng hần vốn dĩ rất phong lưu phóng khoáng, làm nũng như vậy làm các nữ sinh đỏ mặt, Lâm Thu Thu định lực kềm, lập tức đã bị mê hoặc.

“... Đổi.”

Tần Du nhận được đáp án mỹ mãn, thấp giọng nói: “Chờ lát nữa Lục ca đến, bạn học Lâm Thu Thu, cậu hiểu đi.”

Lâm Thu Thu lấy lại tinh thần, “Sao cậu không nói sớm.”

Chỗ ngồi bên cạnh các cô không có ai, Ngu Trà ngồi giữa Lâm Thu Thu cùng Thượng Thần, nếu Lục Dĩ Hoài đến đây sẽ thành hàng xóm của cô.

Lâm Thu Thu không muốn ngồi cạnh Lục Dĩ Hoài hung thần ác sát kia.

Chờ Tần Du đi rồi, cô liền quay đầu nói: “Trà Trà, chúng ta đổi chỗ đi.”

Lúc nãy Ngu Trà đang chuyên tâm nhìn khán đài, tập trung tinh thần, căn bản không nghe được đối thoại của Lâm Thu Thu cùng Tần Du.

Cô nghi hoặc: “Sao lại muốn đổi vị trí a?”

“Mình chính là không muốn ngồi ở đây.” Lâm Thu Thu bĩu môi, “Trà Trà, cậu đổi chỗ với mình đi a, được không.”

Ngu Trà gật đầu, “Đổi đi.”

Sau khi đổi, Thượng Thần quý dị nhìn cô, “Có phải cậu có ý đồ gì xấu không, đổi chỗ?”

Lâm Thu Thu cười hi hi, bộ dáng hiền ngang lăm lăm: “Vì chị em, thanh danh bị hao tổn thì có là gì?”

Thượng Thần: “...” Bệnh tâm thần.

Ngồi bên cạnh cũng không sao, Ngu Trà tiếp tục nhìn.

Bây giờ nữ sinh đầu tiên đã xong rồi, có thể là do quá khẩn trương, gấp ghev, nhận xét của đạo diễn Vương cũng nghiêm khắc, nữ sinh thiếu chút nữa đã khóc.

Bên cạnh hình như có người ngồi xuống.

Ngu Trà cũng không nhìn qua, hôm nay người muốn xem nhiều như vậy, bên cạnh cô không có ai, có ai đến cũng sẽ ngồi ở đó.

Mãi đến khi điện thoại của cô không cẩn thận rơi xuống, lúc khom lưng nhặt lên, mới nhìn thấy người bên cạnh lại là Lục Dĩ Hoài.

Ngu Trà hoảng sợ.

Thính phòng có ánh sáng nhỏ, lại có thể dễ dàng nhìn rõ ngũ quan Lục Dĩ Hoài, quanh thân bao phủ một bầu không khí không tên, cảm giác tồn tại rất mãnh liệt, hần không ngồi xe lăn, đôi chân thoạt nhìn thật thon dài.

“Kính ngạc như vậy làm gì?”

Nhìn biểu tình ngây người của cô, Lục Dĩ Hoài hỏi.

Ngu Trà lắc đầu, nói: “Tôi cho rằng anh không thích xem cái này.”

Trước kia cô không để ý Lục Dĩ Hoài có đến đây không, đối với sở thích của Lục Dĩ Hoài, cô vẫn rất rõ.

Rốt cuộc hần cũng không thích giới giải trí.

Đời trước không nghe nói Lục Dĩ Hoài có thích mình tinh nào, rất nhiều kẻ có tiền sẽ bao nuôi mình tinh, nhưng Lục Dĩ Hoài không hề chạm vào.

Lục Dĩ Hoài cúi đầu nhìn cô.

Tối như vậy còn có thể nhìn rõ môi anh đào của cô, lông mi thật dài chớp chớp rung lên, trở mắt rất được, xa hoa lộng lẫy.

Một chút cũng không giống trước kia.

Có Lục Dĩ Hoài bên cạnh, Ngu Trà cũng không thể chuyên tâm xem, cầm điện thoại, không biết nói gì.

Toàn bộ hội trường chỉ có âm thanh nghị luận nho nhỏ.

Chỉ có nơi này an tĩnh lạ thường.

Lục Dĩ Hoài đột nhiên mở miệng: “Đuổi tay.”

“A?” Ngu Trà chưa phản ứng lại, dứt khoát để tay ra sau lưng, “Đuổi tay làm gì a?”

Lúc cô nói vậy giống như cào lòng người khác.

Lục Dĩ Hoài nhìn động tác của cô, khẽ nhủ mảy, đơn giản tự mình đuổi tay, Ngu Trà cho rằng hần muốn bắt cô, thật nhanh lui ra sau, muốn giấu tay mình.

Lại không nghĩ rằng Lục Dĩ Hoài trở tay bắt tay cô, dùng lực lớn, tuy rằng không đau, nhưng cũng không thể tránh thoát.

Da thịt bóng loáng trên cổ tay.

Nhìn miệng vết thương đã tốt lên.

Lần trước ở Ngu gia nhìn thấy miệng vết thương, hắn đã biết là do Ngu Trà làm ra, qua nhiều ngày như vậy, lớp vảy đã sớm bóc ra, chỉ để lại một chút dấu vết màu trắng.

Làn da Ngu Trà rất trắng, dấu vết kia cũng không rõ ràng.

Lục Dĩ Hoài trong lòng cười lạnh, hai lần trước nói không sợ, kết quả vẫn như vậy, rõ ràng chính là sợ.

Đúng là nói dối không có kịch bản.

Nhưng có tình bộ dáng kinh hoàng này, rồi lại mâu thuẫn cố gắng đến gần, làm hắn yêu thích không buông tay.

“Sợ cái gì.” Hắn không buông tay ra, mà đôi mắt nhìn thẳng vào cô: “Tôi sẽ đánh em sao?”

Tác giả có lời muốn nói: Lục Lục nói tôi không có bạo lực gia đình.

Hết chương 18

#xanh

Bạn đang đọc truyện *Mối Tình Đầu Của Giáo Bái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Cuộc sống của hắn

Trên sân khấu có một cô gái đang đọc diễn thuyết, giọng nói truyền qua microphone quanh quần trong cả hội trường, át đi những giọng nói nhỏ dưới khán đài.

Ngu Trà biết Lục Dĩ Hoài sẽ không đánh cô.

Đời trước cô đã làm nhiều việc mà hắn không thích, hắn chưa từng đánh cô lần nào, đây cũng là điều mà sau khi chết cô mới nhận ra.

Tất cả đều là do cô ngu dốt.

Ngu Trà nhớ đời trước khi cô khóc hỏi Lục Dĩ Hoài, vì sao lại coi trọng mình, rốt cuộc cô có cái gì mà được hắn coi trọng.

Lúc đó Lục Dĩ Hoài không trả lời cô, cô vẫn luôn cảm thấy mình chỉ là một món đồ chơi bị hắn chơi đùa, có thể là vì cô là cô gái đầu tiên xuất hiện sau khi hắn bị tàn tật.

Bây giờ ngẫm lại, hình như cũng không phải vậy.

Cùng lắm thì Ngu Trà vẫn nhớ một việc, dù Lục Dĩ Hoài không đánh cô, nhưng có khả năng cắn cô, đây là sự thật rõ ràng.

"Lục Dĩ Hoài, gần đây bác sĩ Khương có nói gì không?" Ngu Trà nói sang chuyện khác, "Người mất xa lần trước anh ta tìm có ổn không?"

Đây là vấn đề gần đây cô quan tâm nhất.

Bác sĩ Khương tâm trạng lạc quan nói là rất nhanh sẽ có thể đứng lên được, tất nhiên là không phải nói dối, vậy thì sẽ phụ thuộc vào việc điều trị của Lục Dĩ Hoài có tốt lên không.

Lục Dĩ Hoài hừ một tiếng, "Khá tốt."

Hắn buông tay Ngu Trà ra, không ép cô trả lời gì nữa, nhưng Tần Du và Tô Ngọc ngồi một bên nhìn không được cười rộ lên.

Tảng đá trong lòng Ngu Trà lúc này mới bỏ xuống, mặt mày không khỏi cong lên, giọng nói mềm dịu vang lên bên tai hắn: "Lục Dĩ Hoài, anh rất nhanh sẽ có thể đứng lên."

Đứng lên một lần nữa.

Trở thành một thiếu niên tùy ý như trước kia lần nữa.

Ánh mắt nặng nề của Lục Dĩ Hoài dừng trên người cô, lòng hơi ngứa ngáy, hỏi: "Lạc quan như vậy, nếu đời này tôi không thể đứng lên thì sao? Em sẽ làm gì?"

"Sẽ không." Ngu Trà an ủi nói: "Bác sĩ Khương đã nói có thể hồi phục, anh nhất định phải nghe lời anh ta."

Lục Dĩ Hoài nghe hai câu của cô đều liên quan đến bác sĩ Khương, tâm trạng lại trở nên bức bối vô lý, dứt khoát không hỏi cô nữa.

Ánh mắt hắn ngẫu nhiên rũ xuống.

Đều ngồi trong thính phòng, Ngu Trà dịu dàng ngoan ngoãn ngồi đó, hai chân thon dài đặt cạnh nhau, dáng ngồi đoan chính, rất đẹp.

Mà hai chân hắn lại vô tri vô giác.

Hô hấp Lục Dĩ Hoài thấp xuống, đây là chuyện hắn đã biết được sau khi xảy ra chuyện, thảng hoặc hắn đã có thể bình tĩnh lại, nhưng bây giờ lại tiếp tục chán ghét nó.

Chiếc xe kia không chỉ đâm trúng hắn, nhưng cổ tình chỉ có hắn là hai chân bị thương, mà hai người kia... Vì thương tổn quá nặng, tử vong tại chỗ, trực tiếp mất mạng.

Là may mắn hay bất hạnh?

Vừa xảy ra chuyện, Lục Dĩ Hoài cảm thấy bản thân còn hơn cả chết đi, giống như trời sập xuống, hắn từ một thiên chi kiều tử biến thành một kẻ tàn phế.

Sau đó hắn lại có một thói quen, trở nên trầm mặc, bắt đầu tiếp nhận trò đùa này của số mệnh, bây giờ lại nhận được một niềm vui lớn.

Nhớ đến lời nói của bác sĩ Khương, đôi mắt Lục Dĩ Hoài lóe lóe.

Thời gian này hắn cảm thấy chân bị ngứa, mỗi lần cũng chỉ trong nháy mắt, dường như là ảo giác của chính hắn.

Mấy tháng, có vẻ cũng không dài.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, cuối cùng cũng đến lượt Ngu Minh Nhã.

Cô ta sửa sang lại kiểu tóc của mình một chút, ưu nhã bước lên sân khấu, nói: "Chào đạo diễn Vương, tôi là Ngu Minh Nhã, năm nay mười tám tuổi, đã từng đóng phim《 thanh xuân mười tám tuổi 》, rất vinh hạnh được tham gia lần tuyển chọn này."

Ánh đèn chiếu xuống người cô ta, giống một con khổng tước kiều ngao.

Vương Thành Thuận đọc tư liệu trường cung cấp, không nói gì thêm, vào thẳng chủ đề: "Ngu Minh Nhã đúng không, cô diễn thử một người con gái ngoài ý muốn biết được cha mẹ mình qua đời, chú ý biểu đạt cảm xúc."

Chủ nhiệm Lưu ngồi một bên nói tốt cho cô ta: "Đây là học sinh rất ưu tú của chúng tôi, các phương diện đều xuất sắc, hơn nữa thành tích học tập cũng rất tốt."

"Đã biết." Ngữ khí Vương Thành Thuận không chút biến hóa, đôi mắt nhìn chằm chằm cô ta trên sân khấu, "Còn năm người."

Không có cô nương lúc này hắn nhìn trúng.

Nói ông không thất vọng là không có khả năng, ông tuyển người đều là dựa vào cảm giác, nên nhân vật chính của ông được người khác đánh giá rất có linh khí, như một viên ngọc bích, sau khi được mài giũa cuối cùng cũng tỏa sáng.

Trên bảng biểu có hai cái tên được khoanh tròn, đây là hai học sinh có khả năng, trong đó một người ở lớp nghệ thuật, một là ở lớp thường.

Chủ nhiệm Lưu cũng không nhìn thấy động tác của ông, trong lòng rất chờ mong với Ngu Minh Nhã.

Trên sân khấu, Ngu Minh Nhã bắt đầu diễn.

Tần Du bên dưới đánh giá tấm tắc nói: "Cái này mà là cha mẹ qua đời, cô ta khóc có hơi quá rồi."

Tô Ngọc nói: "Diễn như vậy cũng thật quá khoa trương."

Hai người họ nói chuyện không lớn không nhỏ, Ngu Trà đều nghe được rõ ràng, thiếu chút nữa bị mấy chữ cuối chọc cười.

Nói thật, Ngu Minh Nhã diễn đến mức người ngoài nghề còn nhìn không được.

Phim được sản xuất là để người khác xem, người xem không thể xem nổi, bộ phim đó đại khái đã thất bại hơn một nửa.

Mặc dù cô chưa từng diễn qua, nhưng cũng biết thường thức.

Đạo diễn Vương nói là ngoài ý muốn biết được, khi đó sẽ có khiếp sợ, thậm chí có thể xuất hiện trạng thái chậm chạp, khóc thật lớn không nhất định là cách biểu đạt tốt nhất.

Trong chớp mắt, Ngu Minh Nhã đã diễn xong.

Vương Thành Thuận chưa nói gì, âm thầm đánh dấu chéo cạnh tên cô ta, sau đó lại nói: "Được, người tiếp theo."

Ngu Minh Nhã thấy ông không lộ ra biểu cảm thất vọng, tưởng là mình diễn rất tốt, lập tức tươi cười bước xuống.

Cô ta khóc nhiều như vậy, lớp trang điểm đều đã trôi hết.

Bên trong hậu trường, các nữ sinh đồng loạt nhìn Ngu Minh Nhã, thấy nụ cười của cô ta, đều cảm thấy xong rồi.

Trương Tuyết đi lên, cười hi hi nói: "Minh Nhã, lúc này rất nhanh cậu đã khóc lớn được, nếu là mình chắc chắn sẽ không được, cậu thật tuyệt vời."

Ngu Minh Nhã khiêm tốn nói: "Đây là tố chất cơ bản của diễn viên, lúc trước ở đoàn phim kia mình đã luyện rất lâu, không nghĩ đến hôm nay lại có thể dùng được."

"Đây đều là duyên phận." Trương Tuyết khen ngợi nói:

"Cậu xuất sắc như vậy, đạo diễn Vương chắc chắn sẽ phi thường giật mình."

Bên kia, các nữ sinh đang dựng tai nghe lén có phần trầm mặc, sau đó tốp ba tốp năm tụ lại nhỏ giọng nghị luận ——

"Ngu Minh Nhã có phải đã được chọn rồi không?"

"Tôi đã biết bản thân sẽ không có cơ hội gì rồi, bỏ đi vậy."

"Ngu Minh Nhã đã từng đóng phim, vốn dĩ đã thuận thực hơn một chút so với chúng ta... Thật không cam lòng, chuyện tốt gì cũng bị cô ta chiếm."

Ngu Minh Nhã ngồi trên ghế tự trang điểm lại lần nữa, đối với lời nói của bọn họ, không lên tiếng ngắt can.

Ghen ghét gì đó, đều là để nâng lên sự xuất sắc của cô ta.

Các nữ sinh đã diễn xong được các bạn học kể lại, cũng có người đăng lên vòng bạn bè, tóm lại, cuối cùng không ít người biết, Ngu Minh Nhã có khả năng đã được chọn.

Lời nói này truyền qua bao nhiêu người, hai chữ "khả năng" trực tiếp bị bỏ đi, làm cho việc "đã được chọn" trở thành "sự thật".

Lâm Thu Thu ở trong mấy nhóm cũng thấy được tin này.

Cô ấy nhấn lại trong nhóm: "Ngu Minh Nhã được chọn? Sao mình lại không biết."

Có người trả lời lại: "Chị của mình cũng tham gia diễn, có thể là giả sao?"

Lâm Thu Thu: "..."

Đúng là giả.

Đạo diễn Vương từ đầu tới cuối cũng chưa nói là thích phần diễn của cô ta, vậy mà có thể truyền thành như vậy, Ngu Minh Nhã đúng là rất lợi hại.

Lâm Thu Thu kể cho Ngu Trà chuyện khôi hài này, "Cô ta không sợ cuối cùng sẽ bị vả mặt sao?"

Ngu Trà cũng rất kinh ngạc.

Ngu Minh Nhã lại có thể ngu ngốc như vậy?

Nếu cuối cùng tuyên bố người được chọn là nữ sinh nghệ thuật kia, chẳng phải sẽ trực tiếp bị vả mặt, đến lúc đó toàn trường đều biết nữ thần bị đánh rớt.

Ngu Trà lắc đầu, "Cô ta thật là..."

Chính mình tự tìm đường chết, đưa cơ hội bị vả mặt.

Cuộc tuyển chọn kết thúc, từng đợt người lần lượt rời đi.

Lục Dĩ Hoài một lần nữa ngồi lên xa lẫm, Tần Du chuẩn bị đẩy Lục Dĩ Hoài, bị Tô Ngọc kéo ra bên ngoài, "Cậu có thể có mắt nhìn một chút a, Chị dâu nhỏ ở đây, còn chỗ cho cậu tiến lên hay sao?"

"Úc, cậu nói đúng." Tần Du thấy mình thật ngu ngốc, hần nhỏ giọng nói: "Chúng ta chậm một chút, đi đằng sau bọn họ thôi."

Lâm Thu Thu cùng Thượng Thần tự giác dừng đằng sau, đụng phải hai người Tần Du, hai đám người bắt đầu trao đổi tình báo.

Thượng Thần cảm khái một câu: "Bây giờ Trà Trà đang ở Lục gia, không cần tiếp tục nhìn sắc mặt Ngu Minh Nhã."

Tần Du tâm tư vừa động, hỏi: "Ngu Minh Nhã làm sao vậy?"

Lâm Thu Thu không thích đề tài này nhưng vẫn nói: "Ngu Minh Nhã trang điểm như vậy, vậy mà đám nam sinh các cậu cũng không nhìn ra được, ai cũng đem cô ta trở thành nữ thần, cô ta còn cười nhạo các người sau lưng đó."

"Dừng dừng ——"

Tần Du vội vàng xua tay, "Chúng ta cũng không phải là những nam sinh đó."

Bây giờ bọn họ đã có năng lực giám định kỹ nữ, còn thấy chương mắt với thủ đoạn nhỏ của Ngu Minh Nhã.

Ảnh tượng của Lâm Thu Thu đối với bọn họ thay đổi một lần nữa, khích lệ nói: "Vậy thì mắt các cậu còn dùng được, không làm chúng tôi thất vọng."

Tô Ngọc cười ha hả.

"Các cậu gọi Trà Trà là Chị dâu nhỏ, Lục Dĩ Hoài đồng ý à?" Lâm Thu Thu hỏi: "Có phải bình thường hần rất hung dữ hay không?"

Tần Du nói: "Hung dữ? Tôi không thấy vậy."

"Đúng vậy, Lục ca có dữ đâu." Tô Ngọc bĩu môi, "Đều là do người khác không biết, truyền bậy ra ngoài, các cậu có thấy Lục ca nổi nóng nói Chị dâu nhỏ bao giờ chưa?"

Đúng là Lâm Thu Thu chưa thấy.

Tần Du nhìn hai người đi phía trước, ngày tháng cũng trở nên an tĩnh đẹp đẽ, đột nhiên nhanh trí, chụp một tấm hình, hai người trong hình đều vô cùng hài hòa.

"Tấm hình rất đẹp, sau này sẽ đưa cho Lục ca." Hần lưu lại, "Đúng rồi, Chị dâu nhỏ có nói gì với các cậu sao?"

Lâm Thu Thu nghĩ nghĩ, "Không có, bất quá khi có người nói xấu Lục Dĩ Hoài, cậu ấy sẽ phản bác lại."

Mắt Tần Du sáng lên, nếu Lục ca biết việc này thì sẽ rất tốt.

Lâm Thu Thu sờ cằm, cảm thán nói: "Trước kia Trà Trà rất hướng nội, sau khi đến Lục gia, cậu ấy thay đổi rất nhiều, tự tin, rộng rãi, cười lên càng nhiều hơn trước."

Ngu Trà lúc này rất hấp dẫn ánh mắt người khác.

Tô Ngọc tươi cười: "Xem ra hai người đều thay đổi, tôi cũng thấy Lục ca cũng thay đổi, có lẽ là vì sự xuất hiện của Chị dâu nhỏ."

Trở nên càng ôn nhu.

Tần Du nhìn tấm hình, ngữ khí có chút nhẹ nhàng, không cần thận sẽ không nghe thấy ——

"Lục ca của tôi, có thể dùng tính mạng của mình để thích một người."

Mấy người nói chuyện phía sau, người đi đằng trước không nghe thấy được.

Ngu Trà đi cạnh Lục Dĩ Hoài, nói vài chuyện, bao gồm vết thương trên cổ tay lúc đến Ngu gia, bắt quả cô vẫn chưa nói hết sự thật.

"Đây là vì không cẩn thận đụng đến."

Lục Dĩ Hoài cười nhạo, không ngắt lời cô.

Đằng sau đột nhiên có người kêu lên: "Bạn học phía trước, chờ một chút!"

Ngu Trà vốn không biết người bị kêu là mình, đến khi có người đuổi đến cạnh cô, thờ phỉ phò chào hỏi.

"Xin chào."

Ngu Trà nghi hoặc, Vương Thành Thuận chào hỏi cô làm gì, bắt quả vẫn lễ phép nói: "Xin chào."

Trong mắt Vương Thành Thuận hiện lên tia kinh diễm.

Thiếu nữ đứng dưới ánh đèn đường, khuôn mặt dường như đang phát sáng, làn da trắng nõn, ngũ quan nhu hòa, giống như vừa lột xác trở thành một chú bướm, tất cả mọi tế bào của cô đều mang một vẻ đẹp tuyệt mỹ.

Đây là một vẻ đẹp toát ra trong vô thức.

Lúc trước Vương Thành Thuận chỉ quan sát từ khán đài, bây giờ nhìn gần, trong lòng càng thêm vừa ý.

Vương Thành Thuận đưa cho cô danh thiếp, "Bạn học, đây là danh thiếp của tôi, không biết cô đã nghe qua tên tôi chưa, lần tuyển chọn diễn viên này cô cũng không tham gia, may mắn là trên đường gặp được cô."

Ngu Trà chuẩn bị cúi tay nhận lấy, một bàn tay thon dài đã lấy đi trước.

Hai ngón tay Lục Dĩ Hoài kẹp danh thiếp, ánh mắt dừng trên phần ghi nghề nghiệp, trong lòng âm thầm có suy đoán.

Vương Thành Thuận cũng không để ý hấn lấy đi, chủ động tự giới thiệu nói: "Tôi là đạo diễn, hai ngày trước trong cuộc họp của trường đã chú ý đến cô, hình tượng của cô với nhân vật nữ chính trong phim mới của tôi rất giống nhau..."

Hôm nay ông vốn đã từ bỏ, chuẩn bị chọn nữ sinh nghệ thuật Trần Kinh Vân, không nghĩ rằng trên đường lại gặp được Ngu Trà.

Thật sự rất mừng rỡ.

Ngu Trà lắng lắng nghe.

"Minh Nhã, đằng kia có phải là nhóm Lục Dĩ Hoài?"

Trương Tuyết đột nhiên chỉ về phía trước hỏi.

Ngu Minh Nhã nhìn theo hướng đó, thấy được Lục Dĩ Hoài, còn có hai người Tần Du dựa vào thân cây, đang nói chuyện phiếm với nhóm Lâm Thu Thu.

Cô ta biết Lâm Thu Thu cùng Thượng Thần, vì hai người đó thường xuyên đi cùng Ngu Trà, ngoài ra cũng không cho cô ta sắc mặt tốt bao giờ.

Trương Tuyết nhìn một lát, nhỏ giọng nói: "Minh Nhã, bên cạnh Lục Dĩ Hoài có phải là em gái cậu à? Hình như bọn họ đang nói chuyện với ai."

Cô ta không ứng tuyển, cũng không biết mặt đạo diễn Vương, nên căn bản không nhận ra đó là ông.

Ngu Minh Nhã nhìn thấy Vương Thành Thuận, trong lòng càng thêm nghi hoặc.

Không lẽ Lục Dĩ Hoài quen biết đạo diễn Vương, nhà hắn có điều kiện như vậy, Vương Thành Thuận muốn nhin bọ cũng là chuyện bình thường..

Trong đầu cô ta đột nhiên có một suy nghĩ, nếu có thể được Vương Thành Thuận ưu ái, làm thay đổi ấn tượng với Lục Dĩ Hoài, so với Ngu Trà cái gì cũng không có thì cô ta tốt hơn nhiều.

Ngu Minh Nhã lộ ra nụ cười, bước qua đó thật nhanh mà vẫn ưu nhã, liền nghe được giọng Ngu Trà ——

"Xin lỗi, tôi không có hứng thú với việc này."

"Đạo diễn Vương, em gái tôi còn nhỏ, nếu có nói gì sai, mong ngài thông cảm cho." Ngu Minh Nhã ôn nhu cười ra tiếng.

Vương Thành Thuận nhìn người vừa đi đến, "Cô là... Ngu Minh Nhã?"

Khóc rồi tỉnh rồi mà còn để ý hình tượng.

Trong mắt Ngu Minh Nhã hiện ra sự mừng rỡ, nếu ông đã nhớ rõ tên mình vậy thì càng có tiền đồ, "Đạo diễn Vương, ngài còn nhớ rõ tôi à."

"Đây là em gái cô?" Vương Thành Thuận nhìn cô ta, lại nhìn Ngu Trà, hai chị em này đúng là tương mạo hơi giống nhau, nhưng tính cách lại khác nhau một trời một vực.

Ngu Trà liếc mắt nhìn Ngu Minh Nhã đang hận không thể nói bêu cô, trong lòng thấy buồn cười, nếu cô ta biết mục đích của Vương Thành Thuận, sợ là sẽ tức chết.

Yên tĩnh vài giây, Vương Thành Thuận cười: "Nếu là em gái cô, vậy hãy giúp tôi khuyên nhủ cô ấy."

Ngư Minh Nhã cười nói: "Đạo diễn Vương ngài cứ việc nói."

"Tôi thấy em gái cô rất thích hợp đóng vai nữ chính của tôi." Vương Thành Thuận nói: "Nhưng em gái cô không đồng ý, nên tôi đang tìm biện pháp thuyết phục cô ấy."

Nụ cười trên mặt Ngư Minh Nhã lập tức cứng lại.

Hết chương 19

#xanh

Bạn đang đọc truyện *Mối Tình Đầu Của Giáo Bái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 20: Nếu cậu làm nũng

Trước khi đến đây, Ngư Minh Nhã đã nghĩ đến khả năng khác.

Như Ngư Trà muốn tìm so bì với cô ta, hoặc là không chống cự được dụ hoặc của giới giải trí, muốn chặn Vương Thành Thuận giữa đường, sau đó vấy đuôi lấy lòng, cuối cùng đạt được một nhân vật trong phim.

Rốt cuộc khuôn mặt của em gái cô ta cũng rất đẹp.

Cô ta chưa từng nghĩ đến tình huống Vương Thành Thuận sẽ nói vậy, trong lúc nhất thời sững sờ tại chỗ chưa kịp phản ứng lại, trong lòng loạn thành một đoàn.

Ngư Trà được chọn làm nữ chính?

Vậy cô ta thì sao?

Ngư Minh Nhã lập tức trở nên sợ hãi, dù sao vẫn là cô gái chưa đến mười tám tuổi, căn bản không chịu đựng được kích thích như vậy.

Vương Thành Thuận thấy biểu tình cô ta không đúng, lên tiếng dò hỏi: "Bạn học Ngư Minh Nhã, cô không sao chứ?"

Ngư Minh Nhã bị tiếng kêu này lấy lại tinh thần.

Cô ta tươi cười, nói: "Đạo diễn Vương, thi ra ngài xem trọng em gái tôi, tôi còn tưởng rằng... Bất quá em tôi không muốn, làm chị gái tôi cũng không thể can thiệp suy nghĩ con bé."

Tốt nhất đừng tham gia!

Đôi mắt hình viên đạn của Ngư Minh Nhã nhìn Ngư Trà, bây giờ hận không thể đem cô ra thiên đao vạn quả, nếu ánh mắt có thể giết người, chỉ sợ Ngư Trà đã bị chết đi mấy lần.

Dựa vào cái gì mà nó được chọn?

Cô ta không đủ xuất sắc sao?

Tất cả mọi người đều biết cô ta được chọn, kết quả lại bị Ngư Trà nhanh chân chiếm được, vậy sau này làm sao cô ta có chỗ đứng trong trường?

Ngư Trà nhìn Ngư Minh Nhã đang bức tức, ngược lại nổi lên tâm tư trêu chọc cô ta, nói với Vương Thành Thuận: "Đạo diễn Vương, tôi cũng không đồng ý, bất quá nếu bộ phim có thể hấp dẫn tôi, tôi có thể đồng ý."

Vương Thành Thuận hỏi: "Thật vậy chăng?"

Ngư Minh Nhã đồng thời lên tiếng: "Không được!"

Ngư Trà cười hỏi: "Sao lại không được?"

Cảm nhận được cảm xúc của cô, Lục Dĩ Hoài như suy nghĩ gì đó, liếc mắt nhìn thấy Ngư Minh Nhã đang nhảy dựng lên.

"Đúng vậy, sao lại không được." Vương Thành Thuận cũng nói: "Bạn học Ngư Minh Nhã, cô thấy có gì không được, nói cho tôi nghe một chút?"

Ngư Minh Nhã là chưa nghĩ kỹ mà chỉ buột miệng thốt ra, muốn Ngư Trà không đi đóng phim, cô ta nắm chặt bàn tay, "Trà Trà, bây giờ là thời điểm học tập mấu chốt của em, sao lại có thể đem tâm tư đặt lên chuyện khác."

Lo lắng của Vương Thành Thuận cũng là chuyện này.

Vì Ngư Trà học ở lớp thường, nếu đi đóng phim, tất nhiên thời gian học tập sẽ bị mất đi, đến lúc đó mất nhiều hơn được, là ông sai.

Ngư Trà chớp chớp mắt, ngữ khí ngày thơ: "Chị gái, chị cũng như vậy nha, em tin tưởng chị có thể, em nhất định cũng có thể."

Vương Thành Thuận vừa nghe cô nói vậy cũng nhớ tới một đồng lời nói chủ nhiệm Lưu nói về Ngư Minh Nhã, đều ca ngợi cô ta học tập tốt, tiến vào giới giải trí cũng không làm ảnh hưởng việc học.

Giới giải trí rất ít người có thể cân bằng hai việc trên.

Ngư Minh Nhã nghe cô nói thì đồng tử co lại, chỉ muốn lớn tiếng nói sao có thể, cuối cùng vẫn nhịn xuống.

"Em gái sao em lại ——"

Vương Thành Thuận ngắt lời cô ta: "Bạn học Ngu Minh Nhã, nếu cô có thể làm được, tôi tin tưởng em gái cô có thể làm được."

Mặt Ngu Minh Nhã trắng bệch, "Đúng vậy, đạo diễn Vương nói đúng."

Bộ phim có cơ hội lớn như vậy, giải thưởng quốc tế lớn đều ở trước mắt, vậy mà lại để tiện nhân Ngu Trà lấy đi sao?

Cô ta thấy Vương Thành Thuận đã bắt đầu nói khái quát nội dung bộ phim, hoàn toàn để cô ta qua một bên, tức giận càng lớn, cắn răng rời đi.

Trương Tuyết vẫn đứng đằng kia, cũng có thể nghe được đoạn đối thoại đó, trong lòng kinh ngạc không nhỏ.

Vốn tưởng rằng Ngu Minh Nhã đứng thứ nhất, kết quả ngược lại bị em gái hành đạo đoạt á.

"Minh Nhã, cậu không sao chứ?" Trương Tuyết bước lên an ủi nói: "Cũng không biết Ngu Trà dùng thủ đoạn gì, lại có thể đạt được cơ hội đó, phi."

Ngu Minh Nhã lạnh mặt.

Cô ta mở lòng bàn tay bị cô ta nhéo tạo thành mấy miệng vết thương, da đã trầy, lúc này ở đằng kia hoàn toàn không cảm nhận được đau lớn.

"... Ngu Trà sao lại cứ như âm hồn không tan, Minh Nhã cậu có cảm thấy khoảng thời gian này cô ta luôn cùng cậu đối nghịch, lúc này lại ở cùng Lục Dĩ Hoài, bây giờ là chó cạy thế chủ sao? Ý vào có Lục Dĩ Hoài ——"

"Đừng nói nữa!"

Trương Tuyết bị quát lớn, sợ tới mức ngậm miệng lại.

Ngu Minh Nhã cũng nhận thấy ngữ khí của mình rất dọa người, hít sâu một hơi, nói: "Lúc này tâm tình mình không tốt, Trương Tuyết, cậu cũng biết, nên ngữ khí mới kém đi, cậu hiểu mà đúng không."

"... Minh biết." Trương Tuyết cẩn thận nhìn cô ta, giọng nói có chút nhỏ: "Minh không nói nữa, về lớp học tiết tự học đi."

Lúc này Ngu Minh Nhã mới vừa lòng gật đầu, muốn quay đầu lại nhìn xem, lại sợ bị phát hiện, chỉ có thể lập tức bước về phía trước.

Trương Tuyết theo sau cô ta, cô ta đứng là đã bị Ngu Minh Nhã làm cho khiếp sợ.

Gia cảnh Trương Tuyết bình thường, bạn học trong lớp tuy đều mặc đồng phục giống nhau, nhưng bình thường nhìn vào thứ khác là biết họ là con nhà giàu, so ra thì cô ta hoàn toàn thua kém.

Nên cô ta đi theo Ngu Minh Nhã, vì tính tình cô ta tốt, hơn nữa phi thường hào phóng, trực tiếp cho cô ta vài cái túi xách.

Trương Tuyết không thể rời bỏ loại sinh hoạt xa xỉ này.

Nếu như phát hiện Ngu Minh Nhã không phải như cô ta thể hiện, cô ta (*Trương Tuyết*) cũng sẽ không vạch trần, bởi vì cô ta (*Trương Tuyết*) vẫn muốn sống trong vòng tròn của con nhà giàu, cô ta muốn đi lên hàng cao nhất.

Tiền mới là thứ cô ta muốn nhất.

Sau khi cự tuyệt Vương Thành Thuận, Ngu Trà cùng Lục Dĩ Hoài tiếp tục trở về.

Vương Thành Thuận là một đạo diễn tốt, nhưng trước mắt cô cũng không muốn tiến vào giới giải trí, nếu muốn trả thù Ngu Minh Nhã, vậy cũng sẽ chọn con đường khác.

Nên cuối cùng đạo diễn Vương cũng không yêu cầu quá mạnh mẽ, chỉ sợ cuối cùng vẫn phải chọn nữ sinh nghệ thuật Trần Kinh Vân kia.

Cũng không biết lần này, Trần Kinh Vân có thể bị thương hay không.

Kỳ thật Ngu Trà nghi ngờ Trần Kinh Vân bị thương là do Ngu Minh Nhã ra tay, nhưng đòi trước cô không chú ý đến việc này, nên cũng không rõ ràng tại sao lại như thế này, chỉ biết Trần Kinh Vân bị đâm du côn trong trường nhốt trong toilet, bị xối nước rồi phát sốt, lập đi lập lại mấy lần, giọng nói bị phá.

Một học sinh nghệ thuật, đi theo con đường nghệ sĩ, giọng nói bị mất đi thì cơ hồ con đường bị chặn mất một nửa, đặc biệt ngành điện ảnh vì dễ thể hiện thật tốt nhân vật trong phim, phần lớn đều chọn sử dụng giọng thật.

Trần Kinh Vân mất vai nữ chính trong phim của Vương Thành Thuận, cũng mất đi tương lai thuận buồm xuôi gió trong giới giải trí.

Nếu đúng là do Ngu Minh Nhã làm ra, vậy cô ta thật quá đáng sợ.

"Nhìn đường." Lục Dĩ Hoài đột nhiên mở miệng, ngữ khí khó hiểu: "Có phải em muốn té chết ở đây?"

Ngu Trà vội vàng hoàn hồn, nhìn thấy phía trước là ngã rẽ, vậy mà cô còn đẩy Lục Dĩ Hoài đi thẳng về đó, xem chút nữa đã đụng trúng bồn hoa ở giữa.

Sắc mặt cô đỏ ửng, "Tôi vừa suy nghĩ vài chuyện."

Lục Dĩ Hoài hỏi: "Từ chối đạo diễn, bây giờ lại hỏi hận?"

"Mới không có." Ngu Trà trở về con đường đúng, "Nếu tôi từ chối, thì đã nghĩ đến hậu quả."

Cô đã chết đi một lần, bây giờ đã biết chính xác mục tiêu của mình, sẽ không vì người không liên quan mà phá hỏng nó.

"Em muốn vào giới giải trí sao?"

"Không muốn."

"Một chút cũng không muốn?"

"Nếu muốn thì tôi đã đáp ứng rồi."

Lục Dĩ Hoài ừ một tiếng, một lát sau, khi đến khu dạy học lại lên tiếng: "Nếu em muốn, tôi có thể giúp."

Ngư Trà có chút kinh ngạc, hỏi: "Anh giúp tôi như thế nào a?"

Sắc mặt Lục Dĩ Hoài trầm xuống: "Em muốn đi?"

Ngư Trà không biết tính tình hần sao lại thay đổi, bất quá nghĩ đến việc bây giờ hần đang bệnh, kiên nhẫn nói: "Không có, là tôi tò mò, tôi thật sự không muốn tiến vào giới giải trí."

Cô bảo đảm một lần nữa.

"Tôi có rất nhiều phương pháp." Lục Dĩ Hoài nhướng mày, ngược lại nói: "Nếu em không tiến vào, một cái cũng không cần phải biết."

Ngư Trà: "..."

Tần Du cùng Tô Ngọc theo kịp phía sau thiếu chút nữa cười ra tiếng, nhìn thấy Lục ca trên Chì dẫu nhỏ, cũng thật khôi hài.

"Chì dẫu nhỏ, cậu nhớ phải nhẹ nhàng nha." Tần Du đưa ra ý kiến, "Lục ca thích ăn mềm, nếu cậu làm nũng thì sẽ nói cho cậu biết."

Ngư Trà nga một tiếng, tựa hồ đang suy nghĩ tính khả thi.

Mặc dù Lục Dĩ Hoài không định nói, nhưng lỡ tai không nhìn được động động, muốn nghe được cô có thể đưa ra đáp án gì.

Cho đến khi nghe được một câu.

"Tôi sẽ không làm nũng đâu, dù sao cũng không tiến vào đó, vậy không hỏi." Ngư Trà nói chuyện lý lẽ mười phần, "Phần còn lại giao cho các cậu."

Tần Du: "..."

Sao lại không đi theo lẽ thường như vậy.

Sau khi dặn dò, Ngư Trà kéo hai người Lâm Thu Thu về lại lớp năm, ba cô gái đi song song với nhau, mang theo hơi thở thanh xuân tươi đẹp.

Tần Du lên nhìn sắc mặt Lục Dĩ Hoài, không nhìn ra hần có tức giận hay không, trong lòng có chút lo bất an lo sợ.

Tình yêu làm hần thật khó hiểu.

Vài ngày sau, đạo diễn Vương Thành Thuận tuyên bố nữ chính được chọn, là Trần Kinh Vân lớp nghệ thuật.

Việc này trực tiếp tạo ra sóng to gió lớn ở Nhất trung.

Buổi tối trước đó, tin tức Ngư Minh Nhã được chọn truyền ra, những bạn học bát quái đăng lên Weibo, vòng bạn bè, không ít người biết được tin này.

Các cô cũng không thấy ngoài ý muốn khi Ngư Minh Nhã được chọn, rốt cuộc cô ta đã từng đóng một bộ phim, bước vào giới giải trí.

Nhưng bây giờ, lại không phải là Ngư Minh Nhã.

Khi Ngư Minh Nhã đến trường, dọc theo đường đi nhận được không ít ánh mắt, có buồn bực, có vui sướng khi người gặp họa, có trào phúng.

Ngày thường thì cô ta rất hưởng thụ được làm tâm điểm chú ý, nhưng hôm nay trong lòng khó chịu, muốn trực tiếp mắng bọn họ, không cho bọn họ nhìn nữa.

"Tôi qua tin tức truyền đi như vậy, tôi còn tưởng là thật sự đã được chọn, ai biết được thì ra chỉ là tin giả."

"Học sinh lớp nghệ thuật được tuyển cũng đúng, xuất thân chính quy, lại đóng phim của Vương Thành Thuận, chắc chắn tương lai sẽ rất tươi sáng."

"Ngư Minh Nhã không được tuyển, thật quá kém cỏi."

"Tôi thấy kỹ thuật diễn của cô ta không tốt, tôi xem bộ phim lần trước, cô ta diễn quá khoa trương, vậy mà ai cũng thổi phồng cô ta."

"Đừng nói đó là thủy quân?"

"..."

Nghe những suy đoán kia, Ngư Minh Nhã tức giận đến đỏ mặt tía tai, xây dựng tâm lý thật tốt, vào lớp học.

Mặc dù Trương Tuyết không định tìm xui xẻo, nhưng vẫn nói: "Minh Nhã, vai diễn đã được xác định, là Trần Kinh Vân lớp nghệ thuật được chọn."

Ngư Minh Nhã sùng sốt, "Không phải Ngư Trà?"

"Không phải." Trương Tuyết cũng muốn biết tại sao, "Có thể cuối cùng đạo diễn Vương Thành Thuận cũng cảm thấy không phù hợp?"

Ngư Minh Nhã lại không thấy vậy.

Cô ta nghĩ đến một khả năng, gắt gao cắn môi dưới, ngược lại một ngọn lửa không tên bùng lên.

Sợ là không phải Vương Thành Thuận phát hiện cô không hợp, cô ta đoán là do Ngư Trà từ chối Vương Thành Thuận.

Cuối cùng Vương Thành Thuận lại chọn học sinh nghệ thuật!

Ngư Minh Nhã không quen biết Trần Khánh Vân kia, nhưng Trương Tuyết đã hỏi thăm qua, đưa cho cô ta hình chụp, "Đây là Trần Khánh Vân."

Trần Khánh Vân trong hình cùng lắm chỉ là thanh tú, trên mặt thậm chí còn có mụn, khuôn mặt so ra còn kém hơn cô ta, càng không nói đến Ngư Trà.

Người như vậy mà cũng được chọn?

So với việc Ngư Trà được coi trọng, Ngư Minh Nhã cảm thấy việc Trần Khánh Vân được chọn rất vô lý, cũng không thể tiếp thu được.

Nếu như Ngư Trà được chọn, cô ta có thể an ủi là do Ngư Trà quá đẹp, mà Trần Khánh Vân được chọn chỉ có một khả năng, kỹ thuật diễn của cô ta rất tốt, Vương Thành Thuận vô cùng vừa lòng.

Đây là nói kỹ thuật diễn của cô ta kém.

Cô ta tức giận chuyện Ngư Trà, tối hôm qua phải đập vỡ đồ đạc trong phòng mới có thể bớt bực tức đổ kỵ.

Cô ta click mở Weibo.

《 Thanh xuân mười tám tuổi 》 vì ngoài ý muốn được marketing mà nổi tiếng, tuy không đạt đến mức độ cao nhất, nhưng có thể làm một bộ phim mạng.

Vì sắp đến tập cuối, khoảng thời gian này không ít fan kêu cô ta đưa ra vài thông tin ngoài lề, có người còn ghép đôi cô ta với nam chính.

Ngư Minh Nhã không thích người đó, về ngoài bình thường, hơn nữa vẫn chưa tốt nghiệp cao trung (*cấp ba*), sao lại có thể xứng đôi với cô ta.

Nhưng fan cp năng lực rất lớn, bộ phim nổi tiếng một phần là nhờ vào bọn họ, nên cô ta không thể biểu hiện ra ngoài.

Ngư Minh Nhã soạn một bài Weibo đăng lên.

【 Vài ngày trước vừa tham gia ứng tuyển một bộ phim

của đạo diễn nổi tiếng, có thể là do mình có chút không đủ tốt, đầu tiên là sau khi kết thúc buổi tuyển thì em gái được đạo diễn nhìn trúng, bây giờ thì người khác đã được chọn, có phải Minh Nhã vẫn chưa nỗ lực đủ hay không [nước mắt]】

Cô ta phải suy nghĩ cẩn kỹ rồi mới đăng lên, đã bôi đen Ngư Trà, còn khóc lóc kể lể bản thân ủy khuất, thậm chí có khả năng còn bôi đen Trần Khánh Vân.

Weibo này của cô ta rất nhanh đã có fan bình luận.

"Minh Nhã cậu xuất sắc như vậy, là do bọn họ không thấy chỗ tốt của cậu."

"Sao em của cậu luôn làm ra chuyện xấu, tôi thấy là do cô ta có ý, chặn lại đạo diễn trên đường, tự đề cử mình?"

"Ai có thể xuất sắc được như Minh Nhã?"

Nhìn thấy bọn họ an ủi, tâm tình Ngư Minh Nhã cuối cùng cũng khôi phục lại, lại đăng một bài Weibo: 【 Cảm ơn mọi người đã ủng hộ, mình vẫn còn chỗ cần tiến bộ, mình sẽ tiếp tục nỗ lực, lần sau nhất định sẽ có thể】

Các fan lại tiếp tục khích lệ, khuyên cô ta hãy mau quên đi, cần bản không suy xét đến hậu quả cô ta đăng bài Weibo.

Ngư Minh Nhã cũng không thấy sẽ có hậu quả gì.

Cùng lúc đạo diễn Vương Thành Thuận cũng đăng Weibo, tuyên bố nữ chính của mình đã xác định, bắt quá lại không nói tên.

Fan Weibo của đạo diễn thường không nhiều lắm, ông cũng không ngoại lệ.

Fan của Ngư Minh Nhã tùy tiện tìm một chút là biết Vương Thành Thuận, rất nhiều trong đó là học sinh tiểu học trung học, chỉ xem vài phim thần tượng ngọt ngào, rất thích truy đuổi thần tượng, bình thường không chú ý đến phim điện ảnh, còn tưởng ông chỉ là đạo diễn nhỏ.

Ngay lập tức, Weibo của Vương Thành Thuận bị tấn công.

Tuy không nhiều fan, nhưng vẫn có, rốt cuộc Vương Thành Thuận cũng vừa được đề cử giải thưởng, hơn nữa vừa vận lại chán ghét đám diễn viên không có kỹ thuật diễn.

Hai đám người trực tiếp cắn xé nhau.

Mặc dù chưa lên hot search, nhưng một vài diễn đàn cùng account marketing cũng nhắc đến việc này, truyền bá trong phạm vi nhỏ.

Khi chủ tịch bát quái Lâm Thu Thu biết chuyện này cũng cười đến điên rồi, "Ngư Minh Nhã cho là fan của cô ta là tai to mặt lớn gì a."

Ngư Trà cũng không đoán được sẽ có chuyện này, đánh giá nói: "Cô ta có khả năng vác đá đập chân mình, nhưng không có khả năng kết thúc đơn giản."

Lâm Thu Thu nói: "Kìa nhưng không."

Cô ấy còn đang muốn cung cấp tin tức cho Ngư Trà, thấy cô cầm một bình đồ căng phòng chuẩn bị ra ngoài, "Cậu muốn đi đâu a? Trong túi cậu là gì vậy, sắp rớt ra rồi."

Vừa nói xong, có vài viên kẹo rớt xuống.

Ngư Trà bay nhanh mà nhặt lên, "Không đi đâu cả."

Lâm Thu Thu úc một tiếng: "Được rồi, mình đã hiểu, cậu đi đi, hướng về con đường hạnh phúc rộng lớn đừng cảm bước đi!"

Hết chương 20

#xanh

Bạn đang đọc truyện *Mối Tình Đầu Của Giáo Bá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Khen thưởng

“Cậu nói sai rồi.” Ngu Trà nói cô ấy.

Lâm Thu Thu bĩu môi, “Mình có ba hoa gì à, mình đây là muốn chúc phúc cho tương lai của cậu, không lẽ cậu muốn mình nguyên rùa cậu a.”

Ngu Trà bắt đắc dĩ, “Được rồi.”

“Cậu quan tâm hẳn như vậy, cậu nói đi, mình nói sai chỗ nào?” Lâm Thu Thu giải thích, “Cậu cũng đừng nói hai người chỉ là bạn tốt.”

Hai chữ Ngu Trà chuẩn bị nói ra bị nghẹn lại: “...”

“Không phải chứ, cậu đúng là sắp nói vậy a?” Lâm Thu Thu không thể nhịn cười, cười ha ha, bây giờ toàn trường đều biết hai người có quan hệ mập mờ.”

Ngu Trà thờ dãi, “Các cậu hiểu lầm rồi.”

Đời này cô thật sự không có quan hệ như vậy với Lục Dĩ Hoài.

“Cậu chưa thấy hình chụp trên Tieba a.” Lâm Thu Thu lấy điện thoại ra, nhấn nhấn một lúc, đưa màn hình ra cho cô, “Cậu nhìn ánh mắt của cậu khi đối diện với Lục Dĩ Hoài đi.”

Ngu Trà nói: “Mình là quan tâm hẳn.”

Lâm Thu Thu lấy lại điện thoại, cười hi hi nói: “Cậu quan tâm hẳn, hẳn cũng quan tâm cậu, không thành vấn đề.”

Ngu Trà nói: “Cậu muốn nghĩ gì thì nghĩ.”

Cô không đặt lời nói của Lâm Thu Thu trong lòng, lập tức ra khỏi lớp.

Sáng nay cô không đi học cùng Lục Dĩ Hoài.

Lớp một chỉ mới có một nửa người đến lớp, Ngu Trà chỉ đứng ở cửa ngay bàn Lục Dĩ Hoài, sáng sớm cũng không có nhiều người để ý, cho dù có cũng không thấy việc cô đứng chỗ Lục Dĩ Hoài có vấn đề gì.

Lúc trước đúng là Lục Dĩ Hoài đã nổi giận vì hồng nhan, ai cũng biết quan hệ hai người không bình thường, không cần bọn họ lắm miệng, có khi đó còn là tình thú của hai người họ.

Ngu Trà đem một nắm kẹo đặt vào, lại để thêm một hộp sữa, sau đó mới nhanh chân về lớp.

Cô nhớ đến chuyện Lâm Thu Thu nói trên Weibo lúc nãy, lên nhìn một chút, không nghĩ rằng hôm qua vừa đăng truyện lên, hôm nay lại có thêm không ít bình luận hỗn loạn, có chút khó nghe, liếc mắt một cái thì biết là do fan của Ngu Minh Nhã đăng.

“Nghe nói cô vừa đoạt vai diễn của chị gái, có đúng vậy không?”

“Nhìn cô ta như vậy là biết blbq (kỹ nữ).”

“Truyện tranh gì mà giống tiểu thuyết Mary Sue, thật khó coi.”

“Trà Trà vẽ thật đẹp, đi cùng đại ma vương đến hội trường xem diễn sao ha ha ha ha ha.”

Fan cố định bây giờ của Ngu Trà là những người đó, sau đó hàng ngày sẽ có thêm không ít người mới, các cô nhìn những bản vẽ đó, đều đoán rằng cô lấy ý tưởng từ bản thân.

Vì nữ chính “Trà Trà” cùng tên với chủ Weibo.

Vốn dĩ đặt tên không khó, chủ Weibo cũng không phải lười, chỉ sợ đây là vẽ cuộc sống của chính mình.

Cặp đôi trong truyện có khả năng có thật ngoài đời làm các fan vô cùng vui vẻ.

Nên khi có người đến đây làm loạn, các fan đều chủ động cãi lại bọn họ, có chị em đặc biệt táo bạo dẫn người đi cắn xé lại.

Ngu Trà xóa bỏ vài bình luận bôi đen.

Cô không muốn nhìn thấy những người ghê tởm đó trên Weibo, đây là nơi cô ghi lại cuộc sống của mình, nếu có dính dáng đến Ngu Minh Nhã thì sẽ không thú vị.

...

Tần Du đến lớp đầu tiên, theo sau là Tô Ngọc, Lục Dĩ Hoài khoan thai đến muộn.

Trong học bản là một ít lễ vật cùng thư tình, vừa nhìn là biết được bỏ vào sau khi tiết tự học tối hôm qua kết thúc, mỗi lần đều như vậy.

“Đúng là bámiết không tha.” Tô Ngọc tùy tiện cầm một phong thư hồng nhạt, “Phong thư này tôi rất quen thuộc, chắc cũng đã tặng một tháng rồi.”

Lục Dĩ Hoài không cần nhìn đã ném đi.

Đôi mắt Tần Du sáng lên, nhìn thấy trong học là một ít đồ vật lung tung rối loạn, “Quà tặng hôm nay đúng là phong phú, nhìn đồng kẹo kia đi, sao lại nhiều như vậy.”

Không lẽ bọn họ nghe nói lần trước Lục Dĩ Hoài không ném kẹo đi?

Tần Du và Tô Ngọc tro mắt nhìn ngón tay Lục Dĩ Hoài khẽ nhúc nhích, lấy ra vài viên kẹo từ bên trong, còn lại đều ném cho bọn Tần Du.

Tô Ngọc: “Tôi ăn.”

Tần Du nhỏ giọng nói nhỏ với hắn, “Cái đó giống với loại lần trước, chắc chắn là do cùng một người tặng.”

Tô Ngọc tò vè hắn đã hiểu.

Giữa trưa, Ngu Trà và hai người Lâm Thu Thu đến nhà ăn.

Trần Kinh Vân và bạn bè của cô ấy cũng đến nhà ăn, bây giờ cô ấy đã nổi tiếng trong phạm vi nhỏ, đi bên ngoài cũng nhận được ánh mắt chăm chú của người khác.

Đúng lúc này, phía trước có ba nữ sinh đi qua.

Trần Kinh Vân không khỏi nhìn kỹ, cô gái ở giữa có dáng người tinh tế, sườn mặt tinh xảo xinh đẹp, thỉnh thoảng cười rộ lên sẽ thấy lúm đồng tiền nho nhỏ.

“Nữ sinh kia thật xinh đẹp.” Cô ấy khích lệ nói.

“Cô ta là em gái Ngu Minh Nhã.” Bọn cô ấy nhỏ giọng nói nhỏ: “Giống như Ngu Minh Nhã, ai cũng không để vào mắt, cậu đừng đến gần cô ta.”

“Sao lại thế.” Trần Kinh Vân nghi hoặc nói: “Mình cảm thấy thoát nhìn cô ấy thoải mái hơn so với chị mình, cậu không thấy vậy sao?”

Mấy ngày trước cô ấy tham gia buổi tuyển của

Vương Thành Thuận, sau đó ở hậu trường nghe thấy Ngu Minh Nhã được chọn, nhìn thấy dáng vẻ cao ngạo đắc ý của cô ta thì không thích.

Không nghĩ rằng chính cô lại được chọn.

Đạo diễn Vương Thành Thuận nói thật với cô, cô là người đứng thứ hai, người thứ nhất là một nữ sinh tên Ngu Trà, chỉ là cô ấy không muốn.

Thật ra Trần Kinh Vân không oán hận, dù sao bây giờ vai diễn này cũng là của cô.

Thật ra cô không quen biết Ngu Trà, chỉ mới nghe nói qua, trước kia là “em gái Ngu Minh Nhã”, bây giờ là “người bên cạnh Lục Dĩ Hoài”.

Cho nên cô ấy khá tò mò với Ngu Trà.

Vừa vận các cô ấy xếp hàng sau nhóm Ngu Trà, Trần Kinh Vân không tự giác mà chú ý một chút, nghe thấy giọng nói mềm mại của cô thì càng thích.

Lúc Ngu Trà xoay người bưng com thì đối diện với ánh mắt Trần Kinh Vân, phát hiện bị người khác nhìn lên, lập tức đỏ mặt.

Trần Kinh Vân cũng ảo não, bị người khác phát hiện nhìn lên như vậy cũng thật xấu hổ.

Ngu Trà cười nhạt, gật đầu với cô ấy.

Trần Kinh Vân cũng ngơ ngác nhìn theo.

Mãi đến khi rời khỏi hàng, tìm được một bàn, Lâm Thu Thu mới hỏi: “Lúc này là hắn là Trần Kinh Vân, cô ấy cũng rất dễ nhìn.”

Ngu Trà nói: “Cô ấy rất phù hợp đi đóng phim.”

Nếu không Vương Thành Thuận cũng không chọn cô ấy, gương mặt kia nhìn rất có hiểu biết, rất dễ làm người khác nhớ kỹ, trong giới giải trí có thể được như vậy cũng rất khó.

Trần Kinh Vân xảy ra chuyện quả thật rất đáng tiếc.

Ngu Trà không nhớ hôm đó là ngày nào, nhưng chắc là sẽ vào hai ngày này, vì Vương Thành Thuận vẫn chưa rời đi.

Nếu là do Ngu Minh Nhã làm, chắc chắn là muốn đoạt lại vai diễn lần nữa, nên sẽ làm vào lúc Vương Thành Thuận vẫn còn ở đây.

Cô không phải thánh mẫu, nhưng cũng không máu lạnh vô tình.

Làm sao để nhắc nhở cô ấy, nếu nói thẳng là cô ấy sẽ bị nhốt trong toilet rồi bị dội nước, mất đi giọng nói, chỉ sợ người đầu tiên Trần Kinh Vân muốn giết là cô.

Ngu Trà yên lặng ghi tạc việc này tạc trong lòng.

Một buổi chiều yên bình không có chuyện gì.

Sau khi kết thúc tiết tự học buổi tối, Ngu Trà theo mọi người đi ra cổng trường.

“Tôi nay cậu không đi cùng Lục Dĩ Hoài à?” Lâm Thu Thu hỏi: “Mình còn nghĩ rằng cậu muốn vứt bỏ bọn mình.”

Ngu Trà nói: “Mình có như vậy bao giờ, đừng bôi nhọ mình.”

Thượng Thần bổ sung: “Lúc trước a.”

Ngu Trà không muốn đi cùng Lục Dĩ Hoài khi tan học, vì sẽ có rất nhiều người nhìn bọn họ, cô không có thói quen bị người khác nhìn chăm chú.

Dù sao cũng sẽ cùng ngồi xe về nhà, đoạn đường ngắn này thì tính gì.

Giữa đoàn người rộn ràng nhốn nháo, thỉnh thoảng có thể nghe được tiếng nghị luận của các nữ sinh ——

“Tôi nay Trần Khánh Vân không đi cùng các cậu a, mình muốn hỏi một chút về cách diễn của cậu ấy.”

“Không.” Một nữ sinh khuôn mặt tròn tròn nói:

“Sau khi tan học cậu ấy đã bị một nam sinh kêu nên rồi đi rồi, mình cũng không biết đi đâu, đã nhắn tin nói với cậu ấy mình đi trước, nếu cậu muốn hỏi thì sau này vẫn còn nhiều cơ hội.”

Một nữ sinh khác nói: “Có phải yêu đương không?”

Nữ sinh mặt tròn suy đoán nói: “Có thể là tìm cậu ấy báo tin, gần đây bên ngoài lớp chúng tôi cũng có nhiều nam sinh đi qua.”

“Không phải Trần Khánh Vân yêu thăm lớp trưởng sao.”

“Yêu thăm là yêu thăm, báo tin là báo tin.”

“Cứ vậy đi.”

Lúc Ngu Trà đi ngang qua bọn họ thì nghe được đoạn hội thoại kia, suy nghĩ một chút thì liên tưởng đến sự kiện kia.

Cô vỗ cánh tay Lâm Thu Thu, “Thu Thu, mình để quên đồ trong lớp, các cậu về trước đi, lát nữa mình sẽ ngồi xe về.”

Lâm Thu Thu gật gật đầu, “Được, vậy cậu cẩn thận một chút a.”

“Ừ.”

Vừa nói xong, Ngu Trà liền trở lại khu dạy học, lớp nghệ thuật nằm phía sau lớp bình thường của bọn họ, đi qua hành lang là đến, mà nằm giữa hai khu này là toilet.

Vì chỉ có vài lớp nghệ thuật nên đều nằm ở lầu một.

Trong thời gian này, tin tức của Trần Khánh Vân đều truyền khắp trường, cô không cần hỏi thăm cũng biết.

Có vài phòng còn sáng đèn.

Ngu Trà bước nhẹ, tầng lầu lớp của Trần Khánh Vân chỉ có một toilet.

Cô nhìn từ xa, cửa toilet không có ai.

Đến khi lại gần, Ngu Trà nghiêng tai lắng nghe một chút, cũng không có tiếng động gì, bên trong an an tĩnh tĩnh, giống như không có ai.

Một mình ở toilet vào buổi tối rất đáng sợ.

Ngu Trà đẩy cửa ra, nhìn thoáng qua thì phát hiện một cửa phòng đóng lại, chốt cửa bị một sợi dây buộc vào cửa sổ, không thể mở ra từ bên trong.

Học sinh lớp nghệ thuật sau khi hết tiết tự học đều đã rời đi hết, căn bản sẽ không ở lại trường, nên Trần Khánh Vân sẽ không được ai cứu.

Ngu Trà tháo dây thừng, đẩy cửa ra thì nhìn thấy Trần Khánh Vân té xỉu nằm trên sàn, cả người ướt đẫm, hai mắt nhắm nghiền, hôn mê bất tỉnh.

Cô chạy nhanh đến vỗ mặt Trần Khánh Vân.

Trần Khánh Vân không hề có động tĩnh.

Ngu Trà ngồi xổm tại chỗ suy nghĩ vài giây, quyết định kêu xe cứu thương, “... Ở đây có một bạn học té xỉu, hôn mê bất tỉnh.”

Sau khi cúp điện thoại, cô đỡ Trần Khánh Vân đến bậc thang ngay tầng lầu, nhân viên cứu hộ sẽ đến đây nhanh hơn.

Vừa xong, điện thoại Ngu Trà vang lên.

“Ở đâu?” Giọng nói Lục Dĩ Hoài rõ ràng không vui,

Ngu Trà ăn ngay nói thật: “Đang đợi xe cấp cứu.”

“Cái gì?” Lục Dĩ Hoài ngậy người trong nháy mắt, trầm giọng hỏi: “Bây giờ em đang ở đâu.”

Ngu Trà thấp giọng nói: “Không phải tôi, là một bạn học té xỉu, tôi đã gọi xe cấp cứu, bây giờ đang chờ bên khu dạy học.”

Lục Dĩ Hoài nhẹ nhàng thở ra.

Vừa vặn Trần Khánh Vân ưm một tiếng, Ngu Trà vội vàng bỏ điện thoại xuống nhìn cô ấy, phát hiện cô ấy vẫn không tỉnh, chỉ là khó chịu.

Cô quên mất điện thoại còn chưa tắt.

Lục Dĩ Hoài ngắt đầu nói: “Chú Trần, cùng tôi đến khu dạy học.”

“Được.” Chú Trần mở cửa xe.

Đã trì hoãn khá lâu, trong trường đã không còn ai, dọc theo đường đi đều rất yên tĩnh, vừa vào đến tòa nhà lớp 12 thì thấy được cô gái cúi đầu ngồi, thỉnh thoảng ngược lên tìm kiếm gì đó.

Nghe thấy tiếng động, Ngu Trà vừa ngẩng đầu lên, có chút ngoài ý muốn: “Sao anh lại đến đây?”

Lục Dĩ Hoài không trả lời, ngược lại nói: “Tôi không thể đến?”

“Tôi không có ý này.” Ngu Trà lắc đầu, “Chắc khoảng hai phút nữa xe cấp cứu sẽ đến.”

Nói đến là đến, còi xe từ xa đã vang lên.

Ngu Trà vội vàng đứng lên, “Đến rồi.”

Lục Dĩ Hoài nhìn cô chăm chăm, thấy biểu tình sinh động của cô, sắc mặt vốn nặng nề đã nhẹ nhàng giãn ra.

Chú Trần vẫn luôn chú ý đến cũng không nghĩ nhiều.

Rất nhanh, nhân viên cứu hộ đã nâng cán đến đây, đặt Trần Kinh Văn nằm lên, sau đó hỏi bọn họ có đi theo hay không.

Ngu Trà chuyển hướng sang Lục Dĩ Hoài, “Chúng ta có đi không?”

Lục Dĩ Hoài nói: “Thông báo cho người nhà đi.”

Ngu Trà không nghĩ đến việc này, vì cô căn bản không quen biết người nhà Trần Kinh Văn, nhưng Lục gia thì khác, muốn tra gì cũng được.

Chờ xe cấp cứu rời đi, sân trường lại yên tĩnh lần nữa.

Ngu Trà chuẩn bị hỏi Lục Dĩ Hoài có đi hay không, nghiêng đầu đối diện với ánh mắt của hắn, Lục Dĩ Hoài trong tối khác hẳn với ngoài sáng.

Giọng nói không tự giác yếu đi, “Chúng ta về đi.”

Từ chúng ta hiển nhiên rất êm tai.

Lục Dĩ Hoài nhìn cô, nói: “Đưa tay ra.”

Ngu Trà ngoan ngoãn vươn tay, nhin không được hỏi: “Làm gì a? Đừng cắn tôi đó.”

Lục Dĩ Hoài: “... Không cắn em”

Hắn mở tay cô ra, hướng lòng bàn tay lên, sau đó đặt lên vài viên kẹo sữa, nhẹ giọng nói: “Khen thưởng em.”

Hết chương 21

#xanh

Bạn đang đọc truyện *Mối Tình Đầu Của Giáo Bá* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 22: Uống sữa

Lục Dĩ Hoài khen thưởng cho cô một viên kẹo.

Ngu Trà cúi đầu nhìn kỹ, phát hiện viên kẹo này có chút quen mắt, nghĩ một chút thì nhớ đến, đây không phải là kẹo cô để trong bàn Lục Dĩ Hoài sáng này sao.

Lúc trước mẹ Vương có cho cô một bịch kẹo, lần đó cô đã ăn một nửa, sau đó mẹ Vương lúc dọn phòng thấy không còn, nghĩ là cô thích ăn nên thường xuyên mua, mỗi lần đều là những loại khác nhau.

Lần này là một bịch kẹo hạnh nhân.

Không lẽ Lục Dĩ Hoài biết là cô đưa?

“Sao lại cho tôi kẹo.” Ngu Trà buồn bực, hỏi: “Khen thưởng, tôi đã làm gì cần được khen thưởng?”

Sắc mặt Lục Dĩ Hoài bình tĩnh, “Là tôi muốn.”

Ngu Trà: “...”

Ngay lúc Lục Dĩ Hoài quay đi thì bữu môi, cô không dám làm như vậy trước mặt hắn, cho dù Lục Dĩ Hoài không làm ra chuyện gì đáng sợ.

Ngu Trà không thể nghĩ được, dứt khoát nói: “Chúng ta về đi.”

Tối nay đã mất nhiều thời gian như vậy, về đến Lục gia trễ hơn so với bình thường rất nhiều, bác sĩ Khương đã chờ trong nhà.

Giang Nguyệt Tinh cũng chờ ở đây.

Nên Lục Dĩ Hoài vừa về đã bị đưa lên lầu.

Căn nhà có hai tầng, sau khi hắn xảy ra chuyện đã lắp thêm thang máy, bình thường ngoại trừ Lục Dĩ Hoài cũng không ai dùng, mẹ Vương cùng Ngu Trà đều có thói quen đi thang bộ.

“Dĩ Hoài, sao hôm nay con về trễ quá vậy?” Giang Nguyệt Tinh ngồi một bên hỏi, “Bác sĩ Khương đã đến được nửa tiếng.”

Lục Dĩ Hoài nhàn nhạt nói: “Trên đường bị trễ.”

Chú Trần chưa vào nhà, nhưng mỗi ngày đều sẽ báo cho Giang Nguyệt Tinh có chuyện gì xảy ra trên đường, nếu không có gì thì nói vài câu là được.

Lúc này chú Trần vẫn chưa thông báo.

Giang Nguyệt Tinh nhìn thấy Ngu Trà đang thăm dò ngoài cửa, không khỏi tươi cười, “Đến rồi thì vào đi, lên lút làm gì?”

Tiểu cô nương này cũng thật đáng yêu.

Lúc này Ngu Trà mới vào, ngượng ngùng đối diện với ánh mắt của Lục Dĩ Hoài.

Lúc này Giang Nguyệt Tinh còn ở đây, cô đi vào cũng không tốt, dù sao cũng là mẹ con, nhưng cô thật sự rất muốn nghe kết quả kiểm tra của Lục Dĩ Hoài.

Bác sĩ Khương kiểm tra một lần, sau đó mới nói: “Tình trạng không tệ, tôi dự kiến nếu vẫn giữ tốt trạng thái này, thời gian sẽ giảm xuống.”

Người mát xa là do bác sĩ Khương và Giang Nguyệt Tinh tìm, nhưng không sống ở đây, mỗi buổi tối sẽ đến đây mát xa một tiếng.

Ngu Trà đã gặp một lần.

Nghe kết quả từ bác sĩ Khương, trong lòng cô nhẹ nhàng thở ra, tình trạng ngày càng lạc quan, cô rất vừa lòng.

Sau khi rời khỏi phòng, Giang Nguyệt Tinh kêu Ngu Trà.

Bà ôn hòa hỏi: “Trà Trà, hai ngày trước Lục Dĩ Hoài nổi giận ở trường, con biết rõ đúng không?”

Ngu Trà cúi đầu, “Rõ ạ.”

Bây giờ Giang Nguyệt Tinh hỏi chuyện này, có lẽ là không hài lòng về cô.

“Dĩ hi vọng sau này sẽ không xảy ra chuyện như vậy nữa.” Đúng là Giang Nguyệt Tinh không thể nào vui vẻ, “Chuyện này không phải là con sai, dĩ nhiên trách con, nhưng hãy cố gắng đừng để những chuyện như vậy xảy ra nữa.”

Ngu Trà gật đầu, “Vâng ạ.”

Giang Nguyệt Tinh lại nói: “Dĩ biết tính con dịu dàng, tính tình Dĩ Hoài có chút lớn, con hãy nhẫn nhượng nó một chút...”

“Mẹ.”

Phía sau đột nhiên vang lên giọng nói của Lục Dĩ Hoài.

Giang Nguyệt Tinh xoay người, “Cái gì?”

Lục Dĩ Hoài liếc mắt nhìn Ngu Trà một cái, “Àn.”

Bác sĩ Khương cầm dụng cụ chào hỏi Giang Nguyệt Tinh rồi rời đi.

Ngu Trà tìm lý do lên lầu.

Vừa đóng cửa lại, Giang Nguyệt Tinh đã mở miệng: “Thân thể con như vậy mà còn làm ra chuyện đó, người khác không tốt thì con để người khác giáo huấn hần, đâu phải trong nhà không có ai?”

Lục Dĩ Hoài nói: “Không có gì.”

“Nói con cũng không nghe.” Giang Nguyệt Tinh xoa xoa lông mày, “Con đừng có khi dễ con gái người ta.”

Lục Dĩ Hoài nhượng mày, “Cô ấy cáo trạng với mẹ?”

Giang Nguyệt Tinh cười, “Con nói xem?”

Lục Dĩ Hoài nói: “Sao con biết được.”

“Tình tình của con.” Giang Nguyệt Tinh xua xua tay, không muốn dong dài: “Không còn sớm, con nghỉ ngơi sớm một chút, đừng thức đêm.”

Lục Dĩ Hoài ừ một tiếng.

Hôm sau Trần Kinh Vân xuất viện, vừa về trường thì đến ngay lớp năm, tặng lễ vật cho Ngu Trà.

“Ngu Trà, cảm ơn cậu tối hôm qua.”

Cô ấy bị nhốt trong toilet, nếu không có Ngu Trà, cả đêm cũng không có ai phát hiện, không biết hôm sau sẽ xảy ra chuyện gì.

Mặc dù chưa đến mùa thu, nhưng cả người ướt đẫm nằm trên sàn cả buổi tối, người bình thường đều sẽ không ổn.

Sau khi tỉnh lại hỏi bác sĩ, biết được người cứu mình là một cô gái xinh đẹp, tên cũng không biết.

Trần Kinh Vân về lại trường xem camera thì mới biết được.

Lần đầu gặp Ngu Trà là ở nhà ăn, không nghĩ rằng cô ấy sẽ cứu mình.

Ngư Trà không từ chối lễ vật, “Cậu không sao thì tốt.”

Trần Khánh Vân nhếch miệng cười, “Chỉ là cảm mạo phát sốt, không phải vấn đề quá lớn.”

“Đúng rồi.” Ngư Trà giả vờ tò mò hỏi: “Sao cậu lại bị nhốt trong toilet, cả người còn ướt đầm, lúc tôi đi vào thì cửa cũng bị buộc lại.”

Nhắc đến việc này, sắc mặt Trần Khánh Vân liền khó coi.

Cô ấy đề thấp giọng: “Mình cũng không biết đã dắc tội với ai, lại có thể bị bạo lực học đường, nhưng mà mình đã nói với cha mẹ, cũng đã xem camera, coi như có chứng cứ.”

Trần Khánh Vân biết rằng dù có nhờ là ai cũng vô dụng, muốn đi chất vấn thì cần phải có chứng cứ.

Cô ấy cũng không phải là người ai muốn làm gì thì làm.

Ngư Trà nhướn mày, thật ra cô vẫn chưa nghĩ đến khả năng này.

Mà ngay lúc này, Ngư Minh Nhã đang trên lầu lại không có tâm trạng tốt như vậy.

Hôm qua trên đường có vài người ái mộ cô ta đã an ủi vì không lấy được vai diễn, Ngư Minh Nhã quen tính nói vài câu, các nam sinh kia liền hăng hái hi sinh làm Trần Khánh Vân đẹp mặt.

Vì hình tượng của Ngư Minh Nhã, cô ta nói vậy là không tốt.

Nhưng nghĩ đến việc Vương Thành Thuận còn đang ở thành phố Ninh, đáy lòng cô ta lại nảy lên một loại khả năng, nếu Trần Khánh Vân xảy ra chuyện ngoài ý muốn, có phải cô ta sẽ nhận được vai diễn này?

Nên sau tiết tự học buổi tối hôm qua cô ta không về nhà ngay, từ cửa sổ lớp cô ta có thể nhìn thấy hành lang bên ngoài.

Ngư Minh Nhã nhìn mấy nam sinh đem Trần Khánh Vân vào toilet.

Đến tận khi đến trường sáng nay, cô ta mới nghe người khác nói, tối hôm qua có xe cấp cứu vào trường, Trần Khánh Vân bị đem đi bệnh viện, chiều nay đã trở về học.

Không có chuyện gì xảy ra.

Ngư Minh Nhã hơi thất vọng.

Đang suy nghĩ, chủ nhiệm lớp xuất hiện ở cửa, nói: “Ngư Minh Nhã, con ra đây với thầy một chút.”

Ngư Minh Nhã cả kinh, “Có chuyện gì vậy thầy?”

“Không có gì.” Sắc mặt chủ nhiệm lớp bình thường, “Chỉ là có chút chuyện cần hỏi mà thôi.”

Ngư Minh Nhã theo chủ nhiệm lớp ra ngoài, không nghĩ rằng lại bị đưa đến phòng Chủ Nhiệm Giáo Dục, bên trong còn có vài người.

Trừ Trần Khánh Vân ra thì còn lại vài nam sinh và một đôi vợ chồng trung niên.

Trong lòng Ngư Minh Nhã lộp bộp.

Chủ Nhiệm Giáo Dục ban mặt, kể lại sự việc lần nữa, kết luận lại: “Bạn học Ngư Minh Nhã, những bạn học này nói là vì em nên mới làm chuyện xấu này với Trần Khánh Vân.”

Ngư Minh Nhã nghĩ đến chuyện này, tim đập nhanh hơn.

Cô ta không khỏi nể nang thăm những tên này làm việc thật ngu xuẩn, lại có thể dễ bị quay lại, cô ta chưa thấy loại người ngu như vậy.

May mắn là lúc đó cô ta chưa nói ra cái gì.

Đầu óc Ngư Minh Nhã xoay chuyển thật nhanh, giải thích cho mình: “Thầy, việc bọn họ làm sao lại liên quan đến em?”

Trong văn phòng yên lặng vài giây.

“Vì cậu không vui nên chúng tôi mới làm hại Trần Khánh Vân.” Một nam sinh sắc mặt không tốt nói ra.

Một nam sinh khác cũng nói: “Đúng vậy.”

Đây là lần đầu tiên bọn họ làm loại chuyện này, khi bị Trần Khánh Vân tìm được còn không dám tin.

Trong trường có rất nhiều camera, nhưng vẫn luôn không có tác dụng, nên rất nhiều học sinh truyền nhau rằng nó chỉ để trang trí, hù dọa học sinh.

Không ngờ nó lại hoạt động!

Ngư Minh Nhã vô tội nói: “Tôi không vui, nhưng tôi biết là do tôi chưa đủ tốt, bạn học Trần xuất sắc hơn nhiều so với tôi.”

Cô ta nhìn Chủ Nhiệm Giáo Dục: “Đúng là hôm qua em có gặp gỡ bọn họ, nhưng em không kêu bọn họ làm những chuyện đó với Trần Khánh Vân, em cũng không biết bọn họ sẽ làm ra chuyện như vậy.”

Ngư Minh Nhã quăng đi hết trách nhiệm của mình.

Thực tế là, không ai biết cô ta giữ vai trò gì trong chuyện này, cô ta không xui khiến bọn họ, chỉ ám chỉ mà thôi.

Trần Khánh Vân nhìn chằm chằm Ngư Minh Nhã.

Lúc này mấy nam sinh kia đã nói rõ ràng, mặc dù Ngu Minh Nhã không sai khiến, nhưng nếu không phải vì cô ta, cô ấy cũng sẽ gặp phải bị những chuyện đó.

Chủ Nhiệm Giáo Dục nói: “Thầy cũng tin em không phải loại học sinh như vậy.”

Ngu Minh Nhã tươi cười, “Những bạn học này vì em mới làm ra chuyện này, em rất xin lỗi, mình xin lỗi bạn học Trần, thật xin lỗi.”

Trần Kinh Văn chỉ nhìn cô ta.

Ngu Minh Nhã không nghĩ rằng mình đã ăn nói khép nép như vậy, Trần Kinh Văn lại không phản ứng với cô ta.

Cô ta đứng một bên, nghe cha mẹ Trần Kinh Văn nói lý lẽ, nhất định phải xử lý bọn họ thật tốt, Chủ Nhiệm Giáo Dục cuối cùng mới nói sẽ cho bọn họ kết quả thỏa đáng.

Khi cha mẹ Trần Kinh Văn rời đi, còn hừ lạnh hai tiếng với Ngu Minh Nhã——

Tuổi còn nhỏ mà đã biết gây chuyện thị phi.

Ngu Minh Nhã bị kêu đến phòng Chủ Nhiệm Giáo Dục cũng không có ai để ý, vì rất nhiều người cần bàn không biết xảy ra chuyện gì.

Lễ vật của Trần Kinh Văn là đồ ăn, một hộp bánh macaron của một hãng bánh nổi tiếng, mỗi hộp có giá hơn một ngàn, bên trong có mười sáu cái màu sắc khác nhau, đều không cùng vị.

Ngu Trà chọn một cái màu xanh lục, là vị trà xanh.

Macaron đúng là ăn rất ngon, nhưng lại quá ngọt.

Ngu Trà không thích ăn quá ngọt, nghĩ nghĩ, quyết định đưa cho Lục Dĩ Hoài, dù sao hắn có vẻ thích ăn kẹo, chắc là cũng thích đồ ngọt.

Không biết Lục Dĩ Hoài có ăn không.

Chạng vạng sau khi tan học, Tần Du đến cửa lớp năm, “Chị dâu nhỏ, ăn lẩu a, cả bạn của cậu cũng đi cùng luôn.”

Ngu Trà còn chưa đồng ý, Lâm Thu Thu đã mở miệng: “Đi đi đi, nhất định mình sẽ kéo theo Trà Trà, yên tâm đi.”

Tần Du ngầm hiểu, hai người liếc mắt với nhau.

Nhóm người đã rời đi, Ngu Trà mới bắt đầu mở miệng: “Sao cậu lại đồng ý nhanh như vậy, mình không muốn đi.”

“Ăn lẩu thì càng đông càng tốt, ba người chúng ta với sáu người kia, sẽ càng thêm đông vui.” Lâm Thu Thu nói.

Dù sao cũng đã đồng ý rồi.

Cuối cùng là ăn ở một tiệm lẩu gần trường, thành phố Ninh nổi tiếng, buổi tối rất đông đúc, nhưng vị trí trường bọn họ rất tốt.

Nhất trung có không ít học sinh, trên đường đi đến đó, có mấy người kêu “Lục ca”, bị đè át trong sự ồn ào.

Nhóm Tần Du lại có thể gọi bia, các nam sinh từng ly mà tới, các nữ sinh...

Trước kia Lâm Thu Thu chưa uống bia bao giờ, có chút động tâm, chủ động cầm cái ly: “Cho tôi một ít với, một ít là được.”

“Có thể a bạn học Lâm Thu Thu.” Tần Du nói.

Lâm Thu Thu nói: “Đương nhiên rồi.”

Thượng Thần được rót nửa ly.

Đến phiên Ngu Trà, Tần Du chần chờ một chút, nhớ tới chuyện lần trước Ngu Trà dám uống rượu thay Lục Dĩ Hoài, cười nói: “Chị dâu nhỏ cũng một ly?”

Hắn không có khái niệm về việc uống hay không của nữ sinh, Lục Dĩ Hoài không thích nữ sinh đến gần, nên trong đám bọn họ không có nữ sinh, còn về bạn gái của mấy anh em hay những người ngoài vòng tròn này thì đều hào sảng, còn lợi hại hơn cả nam sinh.

Mặt khác, những người chủ động nhào qua bọn họ, đều muốn mượn uống rượu xảy ra gì đó, rất ít người không uống.

Thật ra Ngu Trà có thể uống rượu.

Đương nhiên đó là đời trước, cô bị Ngu Minh Nhã chuốc rượu, ngay cả rượu trắng cũng đã uống, mặc dù không biết khi say mình sẽ làm gì, nhưng tửu phẩm chắc cũng không quá tệ.

Dù vậy thì đời này vẫn chưa ai biết chuyện này.

Ngu Trà không muốn làm mất hứng: “Một chút là được.”

“Uống nhiều ít cũng không sao.” Tần Du chuẩn bị rót.

Đúng lúc này, đột nhiên Lục Dĩ Hoài duỗi tay, cầm đi cái ly trước mặt cô để trước mặt bản thân.

Sau đó tất cả mọi người không biết hắn lấy từ đâu ra một hộp sữa, thay thế chỗ cái ly.

Lục Dĩ Hoài cong ngón tay gõ gõ bàn, “Em uống cái này.”

Ngu Trà nhìn chăm chăm cái hộp đó.

Hình như đây cũng là hộp lúc sáng cô để trong hộp bàn hán...

Hết chương 22

#xanh

Bạn đang đọc truyện *Mối Tình Đầu Của Giáo Bá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23: Rất ngọt

Dưới tình huống trên bàn toàn là rượu bia hay nước trái cây, đột nhiên lấy ra một hộp sữa, hành động này thật sự rất kinh người.

Quan trọng nhất là hộp sữa này là hán tự mang theo.

Tần Du cầm chai bia lắc nửa ngày, đến khi ngồi xuống vẫn chưa thể hiểu ra, “Lục ca, cậu đem hộp sữa này đến đây lúc nào vậy?”

Tô Ngọc đang gấp đồ ăn trong nồi cũng dừng lại đôi đũa, “Đúng vậy, dù sao thì, ăn lâu có thể uống sữa chứ?”

Bọn họ vẫn chưa nhìn thấy ai ăn lâu mà đi uống sữa.

Lục Dĩ Hoài liếc hán một cái, “Cậu có thể thử xem.”

“Phục vụ, cho một hộp sữa.” Tần Du bị nhắc nhở như vậy, chuẩn bị làm theo lời Lục Dĩ Hoài, bị Tô Ngọc đá một cái dưới chân.

“Uống sữa em gái cậu.” Tô Ngọc trợn trắng mắt, trực tiếp đưa cho hán một chai bia, “Uống không xong hôm nay đừng mong rời khỏi đây.”

Hai người cãi qua cãi lại, không khí càng trở nên sinh động.

Lúc này người phục vụ nghe được tiếng gọi, bưng lại đây mấy hộp sữa, cười tủm tỉm hỏi: “Xin hỏi quý khách muốn loại nào ạ?”

Lục Dĩ Hoài dựa lưng vào ghế, mặt không biểu tình nhìn hán.

Tần Du đang chuẩn bị lấy đại một hộp, nhìn thấy tình huống này thì sợ hãi, thờ dãi nói: “Không uống không uống, cậu lấy về đi.”

Về mặt người phục vụ khó hiểu trở về.

Ngu Trà chọc ống hút vào uống một ngụm, gương mặt hơi phồng lên, sữa vị dâu tây, rất thơm ngọt, là vị cô thích.

Sữa này là cô nhờ mẹ Vương mua, đặt trong phòng cô, không nói cho Lục Dĩ Hoài, nên chắc hán không biết.

Cũng không biết vì sao hán lại không uống.

Ngu Trà cầm hộp sữa, nghĩ tới nghĩ lui, lại nghĩ đến chuyện ngày mai có đi đưa sữa hay không, một thùng sữa vẫn còn một nửa.

Mọi người bắt đầu gấp thịt đã chín trong nồi.

Ngu Trà lấy một phần cay, thêm nhiều dầu mè, mùi rất thơm, cô không quá thích thịt, nhưng thật ra đã ăn không ít.

Tần Du và Tô Ngọc nói chuyện không có kỳ gì cả, trong trường ngoài trường, nói đủ thứ chuyện, Lâm Thu Thu biết nhiều chuyện, nên cũng tham gia vào.

Cuối cùng lại thành một hội chuyện tám chuyện.

Ngu Trà ngồi một bên nghe bọn họ nói, thỉnh thoảng sẽ trộm liếc Lục Dĩ Hoài một lần, hán cũng không nói gì, chỉ khi nhóm Tần Du hỏi mới thuận miệng đáp vài tiếng, cao lãnh như băng.

Tiệm lẩu đã đổi vài đợt người mà bọn họ vẫn còn ở đây, ăn đến khi thể ngát trời.

Sau khi Ngu Trà ăn xong cũng không động đến đũa, cô đã uống gần hết sữa, còn lại vài ngụm nhỏ, ôm cái hộp nghe bọn họ nói chuyện.

“Ăn no rồi?” Giọng nói vang lên bên tai.

Ngu Trà còn chưa nuốt hết, xém chút nữa bị sặc, quay đầu nhìn Lục Dĩ Hoài đang nhìn cô, ngũ quan được ánh đèn ấm áp chiếu sáng phá lệ sáng trong.

Lúc này giọng nói bị tiếng ồn át đi, nghe không rõ, vậy mà lại làm người khác nhớ kỹ.

Ngu Trà gật đầu, “Àn, ăn no rồi.”

Chỉ thấy Lục Dĩ Hoài lại lấy ra một hộp sữa đặt lên trước mặt cô.

Bỗng nhiên, chiếc đũa trong tay Tần Du rớt xuống, phát ra một tiếng “cộp”, lại rớt từ trên bàn xuống đất.

Trong miệng Lâm Thu Thu là cuộn thịt dê, nửa ngày cũng chưa nhai được, vậy mà lại nuốt thẳng xuống.

Có ai đi ra ngoài mà mang theo bên người hai hộp sữa... Cũng có thể là Lục Dĩ Hoài ngồi xe lăn, để trên mình nên không ai thấy được.

Ngư Trà phục hồi tinh thần lại, cả người đều ngẩng ra, lẩm bẩm nói: “Sao anh lại mạnh theo hai hộp sữa a?”

“Ăn?” Đường như Lục Dĩ Hoài không để ý lắm.

Ngư Trà nhấp môi, không nói gì, cảm thấy trái tim nhảy lên vài cái, nhưng không dám hỏi gì nhiều.

“Ài, mọi người ăn xong chưa?”

Cuối cùng, Tần Du phá vỡ trầm mặc.

Vài người đáp lại ăn xong rồi, một nhóm người cùng nhau về trường, vẫn còn hai tiết học buổi tối.

Đang trong tiết tự học, Tieba của trường đột nhiên có một bài đăng mới, mang theo ba chữ lớn “Ngư Minh Nhã”.

Trong nháy mắt đã thu hút hàng trăm người.

Chuyên gia nhiều chuyện Lâm Thu Thu nhìn thấy bài đăng này, miệng há thật lớn, “Trà Trà, cậu thấy nó chưa?”

Ngư Trà đang làm bài, “Thấy cái gì?”

“Ngư Minh Nhã lại được viết bài!” Lâm Thu Thu đưa bài viết cho cô nhìn, “Chuyện lớn a, thì ra Trần Kinh Văn xảy ra chuyện kia lại có liên quan đến Ngư Minh Nhã.”

Ngư Trà dừng lại động tác, “Bị đăng bài viết?”

Nói thật, cô cũng không nghĩ đến loại khả năng này.

Cô và Trần Kinh Văn trao đổi phương thức liên lạc, buổi chiều Trần Kinh Văn đã nói với cô chuyện hôm qua, nhưng chưa nói cho Ngư Minh Nhã.

Tên bài đăng là 【 Không nghĩ rằng Ngư Minh Nhã mà tôi thích lại là dạng này, đúng là nhân tài 】【

Đầu bài là một tấm hình Ngư Minh Nhã, là chụp lên.

Bên dưới là mấy bài viết nhỏ “Ăn dưa”, “Ngư Minh Nhã làm sao vậy”, “Thông báo bị từ chối”...

Ngư Trà chỉ xem của chủ bài viết.

Chủ bài viết tự xưng là một nam sinh, hôm qua gặp được Ngư Minh Nhã bộ dạng cô đơn, kích động đi đến an ủi, còn nói chuyện phiếm với nữ thần, thật sự rất kích động. Biết Ngư Minh Nhã buồn vì chuyện vai diễn, còn nhắc đến Trần Kinh Văn, bọn họ liền bị kích thích phải trả thù cho nữ thần.

Kết quả hôm nay bị điều tra, Ngư Minh Nhã lại có thể không nhận trách nhiệm.

Ngư Trà nhìn bình luận dưới bài viết ——

“Rốt cuộc chuyện này có phải là Ngư Minh Nhã kêu các người làm?”

“Bạo lực học đường nhất định phải bị điều tra, thì ra camera của trường có hoạt động, sau này làm gì cũng phải chú ý.”

“Chuyện này có liên quan đến Ngư Minh Nhã sao?”

Qua một lúc lâu sau, chủ bài còn đăng lên một đoạn ghi âm.

Ngư Trà click mở, phát hiện là cuộc cãi nhau của Ngư Minh Nhã với mấy nam sinh, vậy mà có thể bị ghi âm lại.

“Là do các cậu tự làm, sao có thể nói là do tôi xúi giục, làm tôi bị thầy giáo mắng một trận.”

“Nếu cậu không nói, chúng tôi có làm không?”

“Tôi không hề kêu các cậu đi làm, là do các cậu thích tôi mới tự nguyện đi làm. Làm ra chuyện này, tôi cũng thấy rất thất vọng, nếu các cậu không thích tôi cũng sẽ không xảy ra chuyện này.”

“Là do cậu nói Trần Kinh Văn có chỗ nào tốt hơn cậu, là cậu nói do cậu ấy dùng cách khác mới có được vai diễn đó, chúng tôi làm thế vì cậu là sai sao?”

“Đương nhiên là các cậu sai —— a các cậu muốn làm gì?! Đừng chạm vào tôi! Tôi cảnh cáo các cậu, tôi là đại tiểu thư của Ngư gia, các cậu muốn làm gì thì phải ước lượng thân phận của chính mình đi...”

Đột nhiên bản ghi âm yên lặng.

Nghe được một câu cuối cùng, Ngư Trà cảm thấy việc này cũng quá mơ hồ, giống như chó cắn chó.

Cô nhìn đoạn trả lời bên dưới.

“Vốn dĩ trước kia tôi không thấy việc này có liên quan gì đến Ngư Minh Nhã, cho đến khi nghe được một câu cuối cùng...”

“Thì ra sau lưng người khác Ngư Minh Nhã là loại người này a.”

“Hình tượng nữ thần sụp đổ, lúc trước đã thấy cô ta cười lên rất giả tạo, mỗi lần nói vậy, nam sinh khác đều nói là tôi đồ kị, đồ kị cái đầu các cậu.”

“Đúng là nhỏ mọn, Trần Kinh Văn có được vai diễn đó thì sao, biện pháp khác gì chứ, đầu óc Ngư Minh Nhã tưởng tượng cái gì vậy?”

“Lạnh thật.”

“...”

Ngu Trà đọc những bình luận đó, thiếu chút nữa đã bị chọc đến bật cười.

Lần này Ngu Minh Nhã đúng là tự tìm đường chết, mặc dù đúng là cô ta không nói gì, nhưng đúng là không cẩn thận đã để bị ghi âm lại.

Hình tượng ôn nhu sẵn sàng cô ta xây dựng được, hoàn toàn tan vỡ rồi.

Lâm Thu Thu một bên vui sướng khi người gặp họa: “Mình cảm thấy chắc chắn cô ta không vô tội, Ngu Minh Nhã thích nhất là khoe môi múa mép, tuyệt đối đã nói gì đó.”

“Ồ ác gặp dữ.” Ngu Trà trả lại điện thoại cho cô ấy.

Cô ấy rất thích nghe ngóng những chuyện này.

Lâm Thu Thu nằm dài lên bàn, nói: “Bây giờ hình tượng bị sụp đổ, mình thấy tối nay Ngu Minh Nhã sẽ bị nhìn giống như xiếc khi.”

Lớp bảy trên lầu.

Người quản tiết tự học tối nay là một thầy giáo tiếng Anh, ông quản không nghiêm lắm, mặc dù phần lớn người là đang học, nhưng cũng có người chơi điện thoại.

Nhìn thấy bài viết được đăng lên, người xung quanh đều đã biết, ánh mắt một đám không tự chủ dừng trên người Ngu Minh Nhã ngồi bàn ba.

Ngu Minh Nhã đang làm bài tập, nhiều tầm mắt nóng rực như vậy, cô ta cắn bản không thể lơ đã, bất giác quay đầu lại nhìn.

Sau đó đối diện với vô số ánh mắt.

Ngu Minh Nhã nhú mày, cảm thấy ánh mắt bọn họ không thích hợp, nhưng lại không biết xảy ra vấn đề ở đâu.

Các bạn học bị phát hiện, nhanh chóng dời tầm mắt, nhất trí cúi đầu xuống hết, giả vờ bản thân không thấy gì.

Ngu Minh Nhã càng thêm khó hiểu.

Cô ta cảm thấy không đúng, buông bút xuống rồi đột nhiên quay đầu nhìn lại, sau đó lại đối diện với ánh mắt bọn họ lần nữa.

Đúng là không đúng.

Ngu Minh Nhã lấy điện thoại ra, chuẩn bị nhìn xem có vấn đề gì.

Cô ta có tham gia vào mấy nhóm lớn, tài khoản phụ cũng có trong mấy nhóm, để có thể biết được tin tức, cũng dễ nhắc đến tên của cô ta trong những cuộc nói chuyện.

Lần này cô ta trực tiếp đăng nhập vào tài khoản phụ, tất nhiên là để không bị ai phát hiện, tài khoản phụ có thể biết được nhiều bí mật.

Trong mấy nhóm đều đang có người nói chuyện, tin nhắn thay đổi rất nhanh, Ngu Minh Nhã chỉ kịp nhìn thấy tên mình lóe lên, là đang nói về cô ta, cô ta vội vàng nhìn kỹ.

“... Trước sau gì người này cũng sụp đổ, không nghĩ rằng sẽ vì chuyện này, cũng thật nhanh, tôi còn chưa nghĩ đến.”

“Cậu nói xem tại sao Ngu Minh Nhã lại thảm như vậy?”

“Cô ta còn đang học tiết tự học, nghe người trong lớp cô ta nói cô ta còn chưa biết chuyện này, ha ha ha ha ha.”

“Sợ là cô ta còn chưa biết mình bị ghi âm, nhìn cô ta hôm sau làm sao mà sống ha ha ha ha ha.”

“Nói ra cũng là do cô ta làm, nếu không phải vì cô ta, Trần Kinh Vân cũng sẽ không bị nhốt trong toilet.”

“...”

Sắc mặt Ngu Minh Nhã thay đổi một chút.

Ghi âm? Ghi âm gì?

Ngu Minh Nhã kéo lên nhìn mấy trăm tin nhắn kia, cuối cùng cũng tìm thấy một đường dẫn, link trực tiếp dẫn đến một bài viết.

Cô ta ấn vào, nhìn qua bài viết của chủ nhà cùng một ít bài viết nhỏ khác, phát bản ghi âm nghe được giọng của chính mình nói ra những lời đó, cả người ngáy ra.

Ngu Minh Nhã chưa từng nghĩ mình sẽ xảy ra loại sự cố này, từ sau khi rời khỏi phòng Chủ Nhiệm Giáo Dục, rồi bị mấy nam sinh tới tìm, sợ mình phải chịu trách nhiệm nên đã nói ra những lời đó, hơn nữa cô ta cũng không thấy có gì quá phận khi nói ra những lời đó.

Nhưng nhìn thấy những câu trả lời kia, suy nghĩ của mọi người đều giống nhau là không thể tin được.

Trước mắt Ngu Minh Nhã trực tiếp tối sầm xuống.

Kết thúc tiết tự học buổi tối.

Khoảng cách từ phòng học đến cổng trường, Ngu Trà nghe được nhiều người nói về chuyện của Ngu Minh Nhã, có thể nói đã trở thành sự kiện đứng đầu của Nhất trung.

Khi có người nhận ra Ngu Trà, còn tiến lên hỏi: “Ngu Trà, cậu biết chuyện của Ngu Minh Nhã trên Tieba không?”

“Đúng vậy, chị cậu và Trần Kinh Vân náo loạn vì chuyện tuyển chọn, xem chút dẫn đến mất mạng người, cậu biết rõ chuyện này không?”

Ngu Trà nói: “Không biết.”

Lâm Thu Thu bước lên, “Chuyện gì thế, Trà Trà của chúng ta không biết gì cả, có gì thì tự đi hỏi Ngu Minh Nhã.”

Cô ấy có tiếng là không quen nhìn Ngu Minh Nhã như vậy, trong trường nhiều người cũng biết, đã nói như vậy, nữ sinh cũng không dám hỏi nữa, rất nhanh đã rời đi hết.

Ngu Trà và Lâm Thu Thu tách ra ở cổng trường, sau đó lấy ra hộp sữa thứ hai Lục Dĩ Hoài đưa từ trong cặp.

Hộp sữa thứ hai không phải của cô đưa, không biết có phải là của nữ sinh khác đưa không, cho dù xảy ra chuyện, nhân khí Lục Dĩ Hoài ở trường vẫn còn, hơn nữa trong thời gian này còn tăng lên rất nhiều, fan trước kia đã trở lại.

Nếu là của nữ sinh khác đưa, Ngu Trà cảm nó cảm thấy rất lạ, cảm giác không thể uống được.

Đến khi lên xe, cô cũng chưa uống.

“Đang nghĩ gì?” Lục Dĩ Hoài lên tiếng hỏi.

Ngu Trà không biết đã ngồi lên xe từ lúc nào, nga một tiếng, nhanh chóng cầm ống hút vào, lại hỏi:

“Sữa này anh lấy ở đâu ra a?”

Lục Dĩ Hoài nhàn nhạt mở miệng: “Mua.”

Ngu Trà hàm hồ ừ một tiếng, uống một hớp lớn, nhả ống hút, không chú ý môi dưới vẫn còn vết sữa, thoạt nhìn có chút đáng yêu.

Bỗng nhiên Lục Dĩ Hoài duỗi tay.

Chú Trần đang ngồi trên ghế lại đang định hỏi có đi chưa dừng lại động tác, giống như bị người khác ấn nút tạm dừng, rất nhanh đã thu hồi ánh mắt.

Ngón tay thon dài sạch sẽ chạm vào môi, Lục Dĩ Hoài nhẹ nhàng vân về vết sữa, nhìn ngón tay, ngậm vào trong miệng.

“Rất ngọt.”

Hết chương 23

#xanh

Bạn đang đọc truyện *Mối Tình Đầu Của Giáo Bái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24: Hấn đang đứng?

Không chỉ chú Trần ngây người, cả Ngu Trà cũng chưa phản ứng lại.

Mặc dù đời trước cô và Lục Dĩ Hoài thân mật như vậy, nhưng kiểu gần gũi ôn hòa như lúc này thì chưa từng có, bình thường cô đều coi Lục Dĩ Hoài như đã thú.

Trong nháy mắt Ngu Trà đã suy nghĩ rất nhiều, tỉnh táo lại thì vuron tay, ôn nhu hỏi: “Anh muốn uống đúng không a?”

Lục Dĩ Hoài: “...”

Hấn thấy Ngu Trà cũng không ngốc, bình thường sau khi làm ra loại hành động này sẽ không nói ra lời kiểu này chứ nhỉ.

Ngu Trà nói: “Thật sự rất ngọt.”

Lục Dĩ Hoài đưa tay nhận lấy hộp sữa, nhìn sơ qua, dưới ánh mắt sáng quắc của Ngu Trà ngậm ống hút, sau đó uống một hớp.

Giống như không ý thức được ống hút này đã bị Ngu Trà uống qua.

Khi Ngu Trà nhận lại hộp sữa có chút bối rối, một lát sau thì hết, dù sao trước kia cũng đã từng như vậy.

Đời trước cô và Lục Dĩ Hoài sống chung, uống sữa thôi mà, chưa tính là gì, hơn nữa Lục Dĩ Hoài cũng không để tâm, nếu cô để ý thì có vẻ giống như làm lớn chuyện.

Ngu Trà còn nhớ rõ cảnh tượng lần đầu tiên ăn com cùng Lục Dĩ Hoài.

Lúc ấy cô chỉ mới đến nhà họ Lục, chỉ cảm thấy Lục Dĩ Hoài là một người rất tàn bạo, mỗi khi mẹ Vương gọi cô xuống ăn com đều không xuống, chỉ trốn trong phòng.

Không bao lâu sau, ngay giữa trưa, Lục Dĩ Hoài trực tiếp kêu người mở cửa, giữ chặt cô, mang cô xuống lầu.

Trên bàn bày đều là đồ ăn tinh xảo, khi đó Ngu Trà không hề ăn, mẹ Vương đã sớm đi ra phòng khách.

Cô nhớ rõ lúc ấy Lục Dĩ Hoài nhìn vào mặt cô, cô lại không hiểu ý nghĩa của nó.

Giọng nói Lục Dĩ Hoài bình thường, “Nếu em không ăn thì tôi dứt em.”

Ngu Trà đang hoảng hốt ngồi trên ghế, nghe vậy, nom nóp lo sợ ăn một ít.

Mà Lục Dĩ Hoài lại giống như bảo mẫu, lau miệng cho cô, sau đó dẫn cô ra ngoài tàn bộ, cuối cùng mới trở lại lên lầu.

Tối hôm đó, Ngu Trà ngủ một mình trong phòng.

Cô không ngủ say, nghe được tiếng mở cửa, sau đó Lục Dĩ Hoài xuất hiện ở mép giường, cô có thể cảm nhận được hắn đang nhìn cô.

Cuối cùng Lục Dĩ Hoài nói câu gì đó, cô không nghe rõ, chỉ nghe được mấy chữ “chờ”, “khi nào”, trán được hôn một cái.

Sau đó Ngu Trà ngủ thiếp đi.

Hôm sau lúc thức giấc, cô có chút hoài nghi với chuyện này, nhưng Lục Dĩ Hoài không tỏ vẻ đã làm ra chuyện này, nên cô thấy có vẻ mình nghe lầm, vậy nên cô càng cảm thấy Lục Dĩ Hoài biến thái.

Bây giờ nghĩ lại, Ngu Trà vẫn không xác định được.

Rốt cuộc là có phải cô nhớ nhầm hay không.

Cô uống một ngụm cuối cùng, xe vừa về đến Lục gia, hai người tự đi bộ từ nhà chính về nhà, thỉnh thoảng nói vài câu, vô cùng hài hòa.

“Anh có biết chuyện xảy ra ở trường hôm nay không?” Tâm trạng Ngu Trà không tồi hỏi: “Trần Khánh Vân đã về trường.”

Lục Dĩ Hoài nhẹ nhàng ừ một tiếng: “Là nữ sinh tối hôm qua?”

Ngu Trà gật đầu nói: “Đúng vậy, chính là cậu ấy. Cậu ấy bị mấy nam sinh bạo lực học đường, hôm nay về trường đã xem camera ghi hình.”

Nếu đời trước cô và cô ấy quyết đoán như vậy, cuối cùng chắc cũng sẽ không dẫn đến hậu quả kia.

Lục Dĩ Hoài thấy cảm xúc của cô đột nhiên hạ xuống, hỏi: “Sao vậy?”

Ngu Trà lắc đầu, lấy cớ: “Không có gì, nghĩ đến bài kiểm tra hai ngày sau thì hơi lo lắng.”

Lục Dĩ Hoài nghĩ thầm nếu hắn tin thì mới có vấn đề.

Về đến cửa, mẹ Vương chào đón, “Thiếu gia, tiểu thư đã về rồi. Đúng rồi, hôm nay phu nhân nói tối nay sẽ đến nhà chính ăn tối, tiên sinh cũng ở đó.”

Lục Dĩ Hoài gật đầu: “Đã biết.”

Từ khi xảy ra chuyện hắn rất ít khi ăn ở đó, trước kia là do cảm xúc không ổn định, không muốn đối mặt với người nhà, sau đó thì hắn thấy chỉ là một bữa cơm, ăn ở đây cũng tiện hơn.

Dù sao cũng là người nhà, đã lâu không cùng nhau ăn cơm, làm cha mẹ lo lắng như vậy, là hắn không đúng.

Mẹ Vương mừng rỡ đáp lại, về lại phòng bếp liền gọi cho Giang Nguyệt Tinh: “... Đúng đúng, thiếu gia đồng ý rồi! Tôi nhìn thấy tâm trạng cậu ấy có vẻ không tồi, chắc là không thành vấn đề.”

“Vậy là tốt rồi.” Giang Nguyệt Tinh cũng thở phào nhẹ nhõm.

Mẹ Vương chần chờ hỏi: “Vậy tiểu thư Ngu Trà có đi không ạ?”

Trước mắt thì thân phận Ngu Trà ở Lục gia hơi xấu hổ, bên ngoài thì người nhà họ Lục rất khách khí với cô, nhưng đây là bữa ăn gia đình, không dễ dàng ăn chung.

Giang Nguyệt Tinh nghĩ nghĩ, “Kêu con bé đến đây đi.”

Đúng lúc có thể nhìn cách cô ở chung với Lục Dĩ Hoài.

Thời gian này bà chỉ có thể biết chuyện của hai người từ miệng người khác, không nhìn thấy tận mắt thì chưa chắc.

Nửa tiếng sau, Ngu Trà và Lục Dĩ Hoài đến nhà chính.

Hai căn nhà không giống nhau, tổng cộng có vài tầng, diện tích rất lớn, dù sao Lục gia cũng làm về bất động sản, nên nhà của mình đương nhiên vô cùng hoành tráng.

Ngu Trà đến nhà chính cũng chỉ vài lần, là vào đời trước.

Đời trước sau khi Giang Nguyệt Tinh biết cô bỏ trốn đã vô cùng tức giận, kêu mẹ Vương cho người mang cô đến đây.

Nên Ngu Trà khá sợ Giang Nguyệt Tinh.

Nhưng lần đó mang cô qua đây chỉ nói vài câu thì Lục Dĩ Hoài đã đến, cãi nhau một trận với Giang Nguyệt Tinh, sau đó mang cô về lại bên kia.

Lúc đó Ngu Trà rất cẩn thận, nhưng cũng biết là lỗi của mình, chủ động mở miệng nói: “Anh đừng vì tôi mà cãi nhau với mẹ.”

Giọng nói Lục Dĩ Hoài lạnh lẽo, “Em là của tôi.”

Ngu Trà bị câu này chọc cho tức giận.

Ngoài ra, đời trước cô rất dễ tức giận, Ngu Trà cảm thấy mình đã bị điểm huyết, bây giờ cô nghĩ lại mới cảm thấy mình đã làm rất nhiều chuyện vô lý.

“Phu nhân, thiếu gia và tiểu thư Ngu Trà đến rồi.”

Lục Dĩ Hoài kêu: “Mẹ.”

Ngu Trà đi theo sau giọng nói nhẹ nhàng: “Di Giang.”

“Mau đến đây đi, hôm nay đã làm rất nhiều món.” Giang Nguyệt Tinh nói với người đằng sau: “Gọi tiên sinh xuống đây, có thể ăn rồi.”

Thật ra chiều nay bọn họ đã ăn lẩu rất no, nhưng vẫn phải ăn một ít, nếu không sẽ không tốt.

Cha của Lục Dĩ Hoài là Lục Thành Học, năm nay mới 45 tuổi, nhìn sơ qua thì rất trẻ, bởi vì ông kết hôn sớm, lúc sinh Lục Dĩ Hoài cũng chỉ mới hơn hai mươi tuổi.

Về ngoài hai vợ chồng rất đẹp, nên con trai bọn họ đương nhiên cực kì đẹp, chỉ mới khuôn mặt mà đã bỏ xa người khác mấy con phố.

Ngu Trà nghe một nhà ba người họ nói chuyện cũng không xen vào, thỉnh thoảng ăn vài miếng, đồ ăn chỗ này rất rất ngon, hơn nữa bây giờ cách lúc ăn lẩu cũng đã lâu, coi như bữa khuya.

Đúng lúc này, Giang Nguyệt Tinh đột nhiên hỏi: “Trà Trà sống ở đây như thế nào?”

Ngu Trà đáp lại: “Rất tốt ạ, mẹ Vương rất chiều cổ con.”

Thấy tính tình của cô không khác gì so với lần đầu gặp, Giang Nguyệt Tinh âm thầm vừa lòng, con trai mình đúng là không chọn sai người.

Nếu là Ngu Minh Nhã, không biết bây giờ đã thành dạng gì.

Giới thượng lưu không có gì là bí mật, Ngu Minh Nhã tiến vào giới giải trí, trên mạng lại nháo lớn như vậy, người khác không muốn chú ý cũng không được.

Trước kia còn có thể cân nhắc cô ta làm con dâu, bây giờ thì không, trừ khi có gì thay đổi.

Giang Nguyệt Tinh nói: “Vạy là tốt rồi.”

Ăn xong, Ngu Trà đang định về với Lục Dĩ Hoài, Giang Nguyệt Tinh lại nhẹ nhàng mở miệng: “Dĩ Hoài, để mẹ và Ngu Trà nói riêng vài câu.”

Mấy Lục Dĩ Hoài khề nhúc nhích, “Có gì con không nghe được?”

“...” Giang Nguyệt Tinh không nghĩ hẳn sẽ nói vậy, dứt khoát nói: “Chuyện của con gái con cũng muốn nghe?”

Lục Thành Học nói đỡ: “Dĩ Hoài, con đến thư phòng với cha.”

Lục Dĩ Hoài liếc mắt Ngu Trà, sau đó mới cùng hẳn rời đi.

Sau khi hai người rời đi, Giang Nguyệt Tinh mới quay sang Ngu Trà, “Thời gian này Dĩ Hoài hồi phục rất tốt, đi biết con cũng vất vả, nếu muốn gì hãy nói với mẹ Vương, không cần lo lắng.”

Ngu Trà nói: “Con biết rồi ạ, đi Giang cứ yên tâm.”

“Trà Trà, khi con đến Lục gia, đi đã nói với con vài câu, con nhớ rõ không?” Giang Nguyệt Tinh chuyển chủ đề.

Ngu Trà hơi mỉm cười, “Rõ ạ.”

Giang Nguyệt Tinh rất vừa lòng nhìn cô bình thản như vậy, “Đây là giai đoạn mấu chốt của Dĩ Hoài, đi không muốn có chuyện gì xảy ra với nó, con học cùng trường với nó, chú ý một chút. Sau đó... Đừng để Dĩ Hoài làm gì nguy hiểm, có vài chuyện đi không muốn xảy ra lần thứ hai.”

Bà ấy đang đề cập đến việc gì, không cần nói cũng biết.

Ngu Trà mỉm môi, “Con biết rồi ạ.”

Trong thư phòng trên tầng.

“... Hai ngày nữa là đại thọ 80 tuổi của ông nội, con cũng phải đi.” Lục Thành Học giải thích: “Bữa tiệc lúc đó có không ít người, cha tin con sẽ xử lý tốt.”

Khóe môi Lục Dĩ Hoài hơi cong lên, “Đương nhiên.”

Đã lâu chưa xuất hiện vào dịp như vậy, chỉ sợ đã có người quên mất hẳn, đây là lúc nên lộ diện.

Lục Thành Học thả lỏng, lại dặn dò nói: “Cha đã hỏi bác sĩ Khương, còn một thời gian nữa mới có thể tốt lên, trong lúc đó con không được mất cảnh giác.”

Con trai duy nhất của mình đương nhiên phải để trong lòng.

Lục Dĩ Hoài ừ một tiếng: “Không còn gì nữa thì con về đây, còn bài tập chưa làm.”

Lục Thành Học còn đang muốn nói gì đó, Lục Dĩ Hoài đã ngồi xe lăn rời thư phòng, còn tri kỷ mà giúp đóng cửa lại giúp ông.

Lục Thành Học: “...”

Mà dưới lầu, Giang Nguyệt Tinh đang chuẩn bị đưa cho Ngu Trà vài vật vừa mua, đột nhiên nghe được giọng nói Lục Dĩ Hoài ——

“Mẹ, chúng con trở về.”

Giang Nguyệt Tinh đang nói một nửa, “Đi đi, không nói nữa.”

Lục Dĩ Hoài làm ngơ biểu tình buồn bực của bà, đi ngang qua Ngu Trà, nói: “Còn chờ gì nữa, về.”

Ngu Trà à một tiếng.

Giang Nguyệt Tinh nghĩ thầm cách nói chuyện của con trai đã thay đổi nhiều.

Buổi tối, Ngu Trà đọc vài trang tiểu thuyết tiếng Anh rồi lên mạng xem vài chuyện của Ngu Minh Nhã, trong khoảng thời gian ngắn này, việc đó vẫn chưa kịp lên men, nhưng cách đĩnh

điểm cũng không xa, cuối cùng mới đẹp điện thoại nghỉ ngơi.

Đúng lúc này, mẹ Vương gõ cửa đi vào, thấp giọng nói: “Tiểu thư Trà Trà, đêm nay thiếu gia vẫn chưa uống thuốc.”

Ngu Trà sững sốt, chủ yếu vì bây giờ đã hơn mười một giờ, “Đưa con đi, con mang qua.”

Mẹ Vương đưa đồ cho cô, đi xuống lầu.

Ngu Trà gõ cửa, không nghe tiếng động, chờ một chút rồi đẩy cửa ra, trong phòng tối đen như mực, yên tĩnh không một tiếng động.

Không có trong phòng sao?

Ngu Trà đang chuẩn bị ra ngoài thì nghe được tiếng động rất nhỏ trong phòng vệ sinh, chỉ vang lên trong giây lát, giống như chỉ là ảo giác.

Cô nhanh chóng mở đèn lên, đặt nước và thuốc xuống, bước đến phòng vệ sinh, sau đó nhìn thấy một màn làm người khác giật mình.

Lục Dĩ Hoài đứng cạnh bồn rửa tay, người hơi cong, dựa vào bồn, tựa như để giảm bớt áp lực trên đùi.

Phòng vệ sinh không mở đèn, ánh đèn mỏng manh trong phòng chiếu qua thấp sáng một bên mặt hắn, biểu cảm lạnh lẽo làm người khác bất giác dừng lại.

“Đi ra ngoài!”

Giọng nói Lục Dĩ Hoài cực lạnh lẽo, cắn răng.

Hắn mặc áo ngủ, để chân trần, mà xe lăn đặt cạnh bàn trong phòng, nói cách khác, hắn tự mình đi đến phòng vệ sinh.

Mặc dù chỉ là khoảng cách rất ngắn.

Ngu Trà giật mình đến ngây người, vội vàng phản ứng lại, đi qua dịu hân: “Tôi, tôi đến đưa thuốc cho anh.”

Đã lâu chưa đứng thẳng, lần đầu tiên thử làm Lục Dĩ Hoài rất mất sức, đùi lại đau, trán chảy ra một ít mồ hôi lạnh.

Lòng Ngu Trà run sợ, giữ chặt cánh tay hắn.

Lục Dĩ Hoài trắng mặt, “Em đi ra ngoài.”

Hắn không muốn cô nhìn thấy bộ dáng của mình lúc này.

Ngu Trà trực tiếp từ chối: “Tôi không đi, bây giờ tôi không thể rời đi.”

Cô rất hoảng sợ nhưng lại không kém phần mừng rỡ, “Lục Dĩ Hoài, anh có thể đứng lên, không lẽ anh không cao hứng sao?”

Lục Dĩ Hoài nói: “Nếu em rời đi thì tôi sẽ rất vui.”

“Không được.” Lúc này Ngu Trà như thế nào cũng không nghe, đỡ hắn, “Tôi mang anh về phòng, tôi tin anh có thể.”

Bây giờ cô rất lo lắng cùng khẩn trương.

Ngu Trà đã đánh giá cao sức lực của mình, dù sao cô vẫn là cô gái nhỏ, bình thường không vận động, căn bản không có sức.

Lần đầu Lục Dĩ Hoài đứng lên, cần điểm tựa để dựa vào, hơn một nửa trọng lượng đều đè trên người Ngu Trà.

Hai người chỉ vừa ra khỏi toilet, Ngu Trà đã chống đỡ không nổi, cả hai cùng nhau ngã xuống tấm thảm dày mềm mại.

Buổi tối Ngu Trà không mặc nội y, cô đã quên việc này cho đến khi xảy ra việc ngoài ý muốn như vậy ——

Cánh tay Lục Dĩ Hoài đè trên ngực cô.

Hết chương 24

#xanh

Bạn đang đọc truyện *Mối Tình Đầu Của Giáo Bá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25: Ngủ ngon

ngon

Ngu Trà có thể cảm nhận được, Lục Dĩ Hoài đương nhiên có thể, cách một lớp áo ngủ mỏng, phần mềm mại bên dưới cánh tay vô cùng rõ ràng, trên người cô gái còn mang hương sữa tắm.

“Lục Dĩ Hoài!”

Ngu Trà thấy Lục Dĩ Hoài chậm chạp không phản ứng, lập tức kêu một tiếng.

Lục Dĩ Hoài dường như không có việc gì mà lấy tay ra, nằm trên mặt đất, bình tĩnh mở miệng: “Em la lớn như vậy là muốn gọi mẹ Vương lên đây sao?”

Ánh đèn quá yếu, Ngu Trà không thấy vành tai đỏ ửng của hắn.

Cô ngồi dậy, sắc mặt hơi ửng đỏ, lại ngượng ngùng nhớ ra việc này chỉ là ngoài ý muốn, cũng không thể mở miệng nói hắn sờ ngực cô.

Ngu Trà hít sâu vài hơi, xóa việc này khỏi đầu, “Anh mau ngồi dậy, nằm trên đất làm gì?”

Lục Dĩ Hoài nói: “Tôi mệt.”

Ngu Trà: “...”

Lục Dĩ Hoài đúng là không nói dối, tối nay khi trở về từ nhà chính hắn chỉ muốn thử một lần, lúc trước bác sĩ Khương không nói là không thể thử, ngoài ra đến bây giờ kết quả cũng rất lạc quan.

Thời gian này chân hắn thường tê dại, có khi thỉnh thoảng ở trường cọ vài cái cũng có cảm giác, tất cả đều nói cho hắn, đây không phải là giả, chân hắn đã có cảm giác.

Nên tối nay Lục Dĩ Hoài mới thử tự đi đến toilet.

Chỉ là khoảng cách như vậy, hắn đã mất nửa giờ, từng bước mà đi, cơ thể rất mệt, trong lòng cũng mệt.

Lục Dĩ Hoài có thể nhẫn, hắn biết việc này cần kiên trì.

“Anh có thể歇 sau này mà.” Ngu Trà tận tình khuyên nhủ hắn, “Lỡ như buổi tối không ai vào, anh lại, lại..... Làm sao bây giờ?”

Cô ngồi cạnh người hắn, cúi đầu đối mặt với hắn, vấy ngù to rộng che lại thân hình, tóc vì hành động lúc nãy đã bị rối tung, tất cả đều giống như vừa bị chà đạp xong.

Đôi mắt Lục Dĩ Hoài càng tối lại, “Em đang nguyên rủa tôi sao?”

Ngu Trà nói: “Tôi không có. Nếu anh không ngồi dậy tôi chỉ có thể gọi mẹ Vương đến đây, cho dù trên đất có thảm, nhưng cũng không thể nằm.”

Lục Dĩ Hoài duỗi tay giữ chặt tay cô, trên người cô khác với hắn, nóng hầm hập, chắc là do lúc nãy dùng sức, tương đương với việc vận động.

Thân thể chỉ cần tùy tiện nhéo một cái là đã xuất hiện dấu vết.

Lục Dĩ Hoài ngồi dậy, “Được.”

Ngu Trà không nghĩ rằng lúc này hắn lại nghe lời, nhanh chóng đứng dậy dìu hắn, “Hôm nay anh không được lộn xộn, lên giường nằm ngủ đi.”

Lục Dĩ Hoài nhấp môi, hơi cong lên.

Lời nói của cô gái khác với bình thường, giọng nói mềm mại cứ đọng dài bên tai, giống như lông chim quét qua đầu quả tim gây ra cảm giác ngứa ngáy.

Sau khi trở lại giường, Ngu Trà đưa thuốc cho hắn, “Uống thuốc.”

Lục Dĩ Hoài nói: “Không có sức.”

Ngu Trà: “...”

Cô nghi ngờ đánh giá chàng trai trên giường, thấy hắn thật sự rất mệt mới coi bỏ hoài nghi, “Anh mở miệng ra, tôi dứt anh.”

Đương nhiên là dứt bình thường.

Trong phòng có bật điều hòa, rất mát mẻ, Ngu Trà cầm ly nước dứt hắn, vành ly chạm vào môi hắn, cô xém chút nữa vì run tay mà làm đổ nước trên giường.

Uống xong hết, cô mới nở nụ cười: “Ngủ ngon.”

Lục Dĩ Hoài bình tĩnh nhìn cô.

“Ngủ ngon.”

Hôm sau, Lục Dĩ Hoài và Ngu Trà cùng nhau đi học, hắn vẫn ngồi xe lăn, dường như chuyện tối qua chưa từng xảy ra.

Ngu Trà cũng không hỏi.

Nếu có thể đứng lên một chút, vậy sớm muộn gì cũng có thể hoàn toàn đứng được, đời này không giống với đời trước.

Vừa vào trường thi đụng phải Ngu Minh Nhã cũng vừa lúc đến trường.

Nhìn thấy Ngu Trà sắc mặt hồng nhuận đi cạnh Lục Dĩ Hoài, tươi cười nói chuyện, cô ta liền nghiêng răng nghiêng lợi.

Chuyện hôm qua đã truyền lên khắp Tieba của trường, cô ta đã dùng nhiều tài khoản phụ khác nhau tẩy trắng cho bản thân, dù sao đoạn ghi âm kia cũng không trực tiếp nói là cô ta ra lệnh.

Chỉ là, người qua đường đã thay đổi cái nhìn về cô ta mà thôi.

Ngu Minh Nhã nhìn bóng dáng phía trước của Ngu Trà và Lục Dĩ Hoài, môi dưới bị cắn đến trắng bệch, cô ta nhất định phải tìm cơ hội để dựng lại hình tượng của mình mới được.

Bây giờ trí nhớ của mọi người cũng không tốt như vậy, rất nhanh sẽ quên đi sự kiện lần này, đến lúc đó cô ta lại là nữ thần hoàn mỹ của Nhất Trung Ninh thành.

Rất nhanh sẽ có thể.

Đang giảng bài tập, Trương Tuyết hỏi Ngũ Minh Nhã: “Minh Nhã, cậu có biết sắp tới là tiệc mừng thọ của ông nội Lục Dĩ Hoài không? Nghe Đường Hiểu Thanh nói lần này cô ta không thể đi.”

Ngũ Minh Nhã hỏi: “Đường Hiểu Thanh bị gì vậy?”

“Mình nghe được cô ta nói chuyện cùng người nhà mới biết được.” Trương Tuyết chớp chớp mắt, “Mình nói cho cậu biết, là Lục gia trực tiếp chỉ đích danh nói không cho cô ta đi, nên cô ta không có cơ hội tham gia bữa tiệc.”

Ngũ Minh Nhã lấp bắp kính hãi.

Có thể làm cho Lục gia không đón tiếp, Đường Hiểu Thanh đã gây ra chuyện gì a?

Cô ta nhớ lại lần trước có xảy ra một chuyện, rất nhiều người chính tai nghe được Đường Hiểu Thanh nói những lời đó với Lục Dĩ Hoài, Lục gia biết được cũng là chuyện bình thường. Đối thủ một mất một còn của mình không đi được, Ngũ Minh Nhã cảm thấy cuối cùng cũng có một việc đáng mừng.

Cô ta nói: “Đường Hiểu Thanh không được đi là do bản thân làm chuyện quá đáng, chỉ sợ bây giờ cô ta đã tức chết đi.”

Lương Trình Trình vừa vặn trở về từ bên ngoài, nghe được lời này, lập tức mở miệng châm chọc cô ta: “Nha, đang nói về Đường Hiểu Thanh à?”

Sắc mặt Ngũ Minh Nhã lập tức lạnh xuống, không phản ứng lại cô ấy.

Lương Trình Trình híp mắt, suy đoán xem bọn họ đang nói về gì.

Tin tức tiệc mừng thọ của Lục lão gia tử đã truyền ra ngoài, rất nhiều người sẽ tham gia, Nhất trung Ninh thành có không ít người gia đình có điều kiện, có thể đi, nếu không thể thì sẽ hỏi thăm chút tin tức.

Gia đình Lương Trình Trình cũng không khác lắm so với Ngũ Minh Nhã nên cũng biết việc này, hơn nữa tối hôm qua còn biết lần này rất nhiều hậu bối được đi.

“Ngũ Minh Nhã, em gái cậu ở Lục gia, chắc cậu sẽ có thư mời đúng không?” Vừa nói vừa lộ ra nụ cười không có ý tốt.

Ngũ Minh Nhã nói: “Không liên quan đến cậu.”

Lương Trình Trình hơi mỉm cười, “Sao lại không, mọi người đều học cùng lớp, hy vọng tiệc mừng thọ hai ngày sau có thể nhìn thấy cậu.”

Cô ấy cười ra tiếng, về lại chỗ của mình.

Ngũ Minh Nhã sững sốt một chút, ngay lập tức hiểu được ý nghĩa, trong lòng lập tức bùng lên một ngọn lửa lớn vô danh.

Lương Trình Trình vậy mà lại có thể tham gia tiệc mừng thọ.

Ngũ Minh Nhã vẫn chưa nghe cha mẹ nói, vì vậy, trong lòng không kiềm được có chút hoảng loạn, nếu không thể đi được, địa vị của cô ta trong giới thượng lưu sẽ xuống dốc không phanh.

Cô ta nhất định phải đi.

Buổi trưa lúc ăn cơm, Ngũ Trà nhìn thấy Ngũ Minh Nhã và chị em của cô ta đến nhà ăn, thỉnh thoảng đại tiểu thư đến căn tin ăn cơm cũng là vì hình tượng.

Nhưng mà hôm qua đã xảy ra chuyện lớn như vậy, rất nhiều người đều đặt mắt lên người cô ta, vậy mà biểu cảm của Ngũ Minh Nhã vẫn bình thường, thỉnh thoảng tươi cười dịu dàng.

“Cô ta nhìn cũng không giống như trong lời nói ngày hôm qua.”

“Có khi nào bản ghi âm là giả a?”

“Hoặc là giả, hoặc là do cô ta ngu ngạo, một trong hai cái, không thể có khả năng khác.”

“Định lực thật tốt, nếu là tôi, có khả năng hôm nay sẽ không đến trường. Ngũ Minh Nhã vẫn rất lợi hại.”

“...”

Ngũ Trà tìm bàn trống.

Lâm Thu Thu cũng nhìn thấy Ngũ Minh Nhã, nhiều chuyện nói: “Cậu có biết hôm nay Lương Trình Trình và Ngũ Minh Nhã lại cãi nhau không?”

Chuyện này bị không ít người lớp bảy thấy được, nên rất dễ dàng truyền ra, hơn nữa Lương Trình Trình luôn chống đối Ngũ Minh Nhã, hầu như ai cũng biết.

“Bọn họ cãi nhau là vì tiệc mừng thọ của Lục lão gia tử.” Lâm Thu Thu nói: “Có phải tiệc mừng thọ của Lục gia tử sắp đến rồi?”

Ngũ Trà gật đầu, “Àn, vào tối ba ngày sau.”

Lâm Thu Thu nói: “Trách không được, ý của Lương Trình Trình là cô ấy có thể đi, châm chọc Ngũ Minh Nhã không được đi, sau đó sắc mặt Ngũ Minh Nhã trở nên khó coi. Đúng rồi, lần này Đường Hiểu Thanh không được đi.”

Ngũ Trà có chút kinh ngạc, “Không được đi?”

Lâm Thu Thu đưa lịch sử trò chuyện trong điện thoại cho cô xem, “Cậu nhìn đi, đây là một bạn học lớp bảy nói, là Ngũ Minh Nhã và Trương Tuyết lúc nói chuyện phỉếm đã đề cập đến, cậu ấy nghe được, nói là Lục gia chỉ tên nói cô ta không được đi.”

Ngũ Trà nhìn thấy mấy câu kia, trong lòng có suy nghĩ.

Lúc ấy cô cũng ở đó, nếu là cô, cô cũng sẽ không cho Đường Hiểu Thanh đi, chằm biếm cháu trai của mình, Lục lão gia tử sao có thể cho cô ta đi.

Lâm Thu Thu tò mò hỏi: “Đúng rồi, bữa tiệc lần này cậu có đi không?”

Ngư Trà nói: “Không biết.”

Đời trước cô có đi, bị Lục Dĩ Hoài ép buộc dẫn theo, đời này cô không biết mình có đi hay không.

“Mình đoán với tính cách của Ngư Minh Nhã, cô ta bị Lương Trình Trình kích thích như vậy, nhất định muốn đi, thậm chí còn muốn dè ép Lương Trình Trình trong bữa tiệc.”

Lâm Thu Thu suy đoán nói: “Cô ta chắc chắn sẽ không bỏ qua cơ hội này.”

Tất cả mọi người trong giới thượng lưu của thành phố Ninh đều sẽ tham gia bữa tiệc đó, sao Ngư Minh Nhã lại có thể vứt bỏ cơ hội làm nổi bật bản thân như vậy.

Ngư Trà tỉ mỉ quan sát Lâm Thu Thu, nói: “Thu Thu, có phải cậu quá để ý đến Ngư Minh Nhã rồi không?”

Lâm Thu Thu bĩu môi, nói: “Đây là vì cô ta đã gây quá nhiều chuyện, tin tức hàng ngày trong trường nhiều như vậy, hơn phân nửa đều là về cô ta.”

Ngư Trà nghĩ thầm cô ấy thật là.

Ngư Minh Nhã là nhân vật phong vân của Nhất trung, đặc biệt là hai sự kiện đứng đầu hai ngày nay, càng là một nhân vật gây chú ý, người không quen cũng biết cô ta.

Rời khỏi nhà ăn, cả người Ngư Minh Nhã đều thả lỏng.

Bị nhiều người nhìn chằm chằm như vậy, cô ta phải cắn răng giả vờ ôn nhu, so với bình thường nhẹ nhàng tiếp nhận ánh mắt của đám đông hoàn toàn khác nhau, đều do Trần Kinh Vân, nếu cô ta còn ở bệnh viện sao có thể xuất hiện chuyện như vậy.

May mắn là bài viết trên Tieba rất nhanh đã bị gỡ xuống, bây giờ chuyện xấu của cô ta cũng sẽ không bị lưu lại.

Ngư Minh Nhã vuốt tóc, cảm thấy sau này sẽ khôi phục lại trạng thái như trước.

Cô ta hừ một tiếng, tìm một chỗ gọi điện thoại về nhà, “Mẹ, là con. Nhà chúng ta có nhận được thiệp mời đi tiệc mừng thọ của Lục lão gia tử không?”

Trần Mẫn Quyên nói: “Có một cái.”

Tối qua mới nhận được, bà ta sợ vì chuyện của Ngư Minh Nhã, có thể sẽ không nhận được, không nghĩ rằng vẫn có thể, nhẹ nhàng thở ra.

Ngư Minh Nhã lập tức thở phào nhẹ nhõm, ngữ khí của Lương Trình Trình còn làm cô ta nghĩ mình không được nhận, thì ra vẫn có, nhà cô ta sao có thể không có được.

“Hai ngày nay con cần phải chuẩn bị lễ phục.” Cô ta cao giọng, “Mẹ, mẹ giúp con, gần đây con ——”

“Minh Nhã.”

Đột nhiên Trần Mẫn Quyên lên tiếng.

Ngư Minh Nhã hỏi: “Sao vậy?”

Trần Mẫn Quyên hơi khó khăn nói ra: “Minh Nhã, mẹ đã nhìn thiệp mời, lần này trong thư mời không có tên của con...”

Nên cô ta không được đi.

Ngư Minh Nhã cầm điện thoại sững sờ tại chỗ, nửa ngày mới nghe được giọng mình: “Sao có thể? Con không được đi?”

Tiệc mừng thọ lần này sẽ có rất nhiều người đi, có rất nhiều con nhà giàu, nếu cô ta không được đi, sau này làm sao có thể ở trong vòng tròn này nữa.

Bản thân cô ta chen vào được cũng đã rất khó.

Trần Mẫn Quyên cũng thật xin lỗi: “Minh Nhã, mẹ cũng chỉ mới phát hiện việc này, ba con không cho mẹ nói, mẹ nghĩ lại vẫn thấy nên nói với con, con cứ ở nhà đi, không đi cũng không sao.”

“Không được!” Ngư Minh Nhã kêu lên.

Cô ta nhanh chóng mở miệng: “Con không thể không đi, mẹ, mẹ cần phải nghĩ cách, con cần phải đi tiệc mừng thọ lần này, nếu không con đi chết cho xem!”

Nghe được lời đó của con gái, Trần Mẫn Quyên ngơ ngác, “Minh Nhã, con nói bậy gì đó, cái gì mà đi chết?!”

Thư mời không có tên cô ta, bà ta biết làm gì bây giờ?

Ngư Minh Nhã bóp lòng bàn tay, nói từng chữ: “Con mặc kệ, tiệc mừng thọ lần này con không được đi, sau này người khác đều biết, nhà ai sẽ muốn cưới con?”

Lời này chọc trúng Trần Mẫn Quyên.

Đúng vậy, tiệc của Lục lão gia tử không được đi, sau này trong xã hội thượng lưu có ai lại suy xét chọn người con dâu này.

Trần Mẫn Quyên nói: “Để mẹ nghĩ lại.”

Ngư Minh Nhã ừ một tiếng, lẳng lặng chờ bà ta trả lời.

Cô ta không ngờ được buổi sáng còn cười nhạo Đường Hiểu Thanh không được đi, kết quả bây giờ lại nhận được tin mình không đi được.

Qua một lát, Trần Mẫn Quyên đột nhiên mở miệng: “Minh Nhã, mẹ nghĩ ra một biện pháp, nhưng không biết được không.”

Ngũ Minh Nhã trợn to mắt, “Mẹ nói ra trước đi.”

“Không phải Ngũ Trà theo hầu hạ Lục Dĩ Hoài sao, để nó xin một lần chắc là sẽ được.” Trần Mẫn Quyên thấp giọng nói: “Tốt xấu gì bên ngoài nó vẫn là người nhà họ Ngũ.”

Lại là Ngũ Trà.

Xém chút nữa Ngũ Minh Nhã đã cắn lưỡi mình, đôi mắt đỏ lên, dựa vào cái gì cô ta muốn đến tiệc mừng thọ còn phải đi cầu xin Ngũ Trà.

Tác giả có lời muốn nói: Cầu xin đi.

Hết chương 25

#xanh

Bạn đang đọc truyện *Mối Tình Đầu Của Giáo Bái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26: Tò mò

mò

Tiệc mừng thọ của Lục lão gia tử là vào cuối tuần.

Thời gian nghỉ ở Nhất trung vẫn bình thường, tới thứ sáu không có tiết tự học nên sau khi tan học ngoại trừ phải dọn vệ sinh, phần còn lại đều ở trường học bài, vì vậy sau khi tan học thì phần lớn học sinh đều ở lại.

“Hôm nay đến lượt chúng ta quét phần phía trước.” Lâm Thu Thu rất không tự nguyện, “Mệt chết đi được.”

Khu dạy học được xây theo hình chữ hồi (回), cấu tạo giống tứ hợp viện (hình ở trên) nên phía trước các phòng học đều là khoảng trống, sẽ được phân công dọn dẹp theo thứ tự, sau khi dọn xong sẽ được Hội Học Sinh kiểm tra, không thể lười biếng.

Lúc trước sống tại Ngũ gia, Ngũ Trà đã có thói quen dọn dẹp, ở trường càng đơn giản hơn, chỉ cần dọn sạch là xong.

Cô cười nói: “Mọi cậu đã trề ra đến mức có thể móc đồ rồi kia.”

Lâm Thu Thu xém đỏ mặt, phản bác nói: “Trà Trà, sao cậu lại nói mình như vậy, mình có trề môi đâu.”

Ngũ Trà nói: “Được được được, cậu chưa có.”

Chỗ này khá lớn, phân cho hai nam hai nữ, vừa vặn chia làm bốn cạnh của hình vuông, khoảng mười phút là xong nên cũng không quá khó khăn.

“Ai, hình như đằng kia là Chị dâu nhỏ a.”

Nhóm Tần Du vừa ra khỏi lớp thì thấy bóng người bên ngoài, lấy tay chột chột Tô Ngọc đang cúi đầu chơi trò chơi.

Tô Ngọc ngẩng đầu nhìn thoáng qua rồi cúi xuống, “Đúng vậy.”

“Cậu chỉ biết chơi thôi à?” Tần Du bực bội nói, nhìn thấy Lục Dĩ Hoài, dứt khoát đẩy hẳn đến lan can giữa ba lớp.

Đều nằm ở lầu một, rất gần.

Tần Du kêu lên: “Chị dâu nhỏ!”

Đúng lúc Ngũ Trà bước qua bên đây, ngẩng đầu, “Chuyện gì vậy?”

“Không có gì.” Tần Du cười hi hi, hỏi: “Đúng rồi, cậu có đi tiệc mừng thọ của Lục lão gia tử không?”

Ngũ Trà nhìn Lục Dĩ Hoài, nói: “Tôi không biết.”

Trước giờ cô không nói cái gì chưa chắc chắn.

Tần Du nga một tiếng, nhìn Lục Dĩ Hoài.

Khuôn Lục Dĩ Hoài bình thường, nhân nhát nói: “Lúc đó rồi biết.”

Tần Du có quan hệ tốt với hắn đương nhiên là hiểu, chắc chắn là đi rồi, không có gì lạ.

Tần Du còn chưa mở miệng, nhưng lại có vài nữ sinh đi ngang qua, “Tần Du, cậu ấy chắc chắn sẽ đến tiệc mừng thọ của Lục lão gia tử.”

“Chắc chắn Lục thiếu sẽ đưa cậu ấy đi.”

Ngũ Trà nhìn qua bọn họ, không quen biết, chắc là nhìn thấy trên đường, cũng không biết hai người này từ đâu ra.

Tần Du xoay người, “Tôi thấy bọn họ khá tinh mắt.”

Các nữ sinh không biết hẳn đang trêu chọc bọn họ, đỏ mặt khoác tay nhau, “Cám ơn đã khích lệ.”

“Hai người là bạn tốt à?” Tần Du kéo dài giọng, ý nghĩa không rõ nói, “Tôi muốn một trong hai người được không?”

Vừa dứt lời, hai nữ sinh đều sững sốt, rất nhanh đã buông tay nhau, nở nụ cười kiêu mị.

Bọn họ không có can đảm với Lục Dĩ Hoài, nhưng Tần Du lại là một người khá hấp dẫn, cả lo phát phờ, lại hay cười, gia thế cũng tốt, tính cách cũng không tệ.

Nếu có thể làm bạn gái của hắn, nghĩa là đã bước một chân vào vòng tròn của bọn họ.

Tần Du bị tình bạn hoa nhạ (tình bạn plastic: tình bạn có cũng như không) của bọn họ chọc cười, cười ra tiếng: “Chia rẽ nhanh vậy?”

Một nữ sinh giọng nói nũng nịu: “Tần Du, cậu nói gì vậy.”

Tần Du vẫn cười tủm tỉm, lời nói ra lại rất độc: “Đi nhanh đi, tôi không có hứng thú gì với tình bạn hoa nhạ của các cậu.”

Lúc này hai nữ sinh mới biết mình bị trêu chọc, tức giận đỏ mặt, lại không dám động thủ, hung hăng trừng mắt Tần Du mấy cái mới đi.

Tần Du vuốt tóc, quay lại về phía khoảng đất trống, cảm thán nói: “Ài, mị lực không ai kháng cự được.”

Ngu Trà: “...”

Nhìn thấy toàn bộ sự việc, cô cũng không còn gì để nói về thú vui độc lạ của Tần Du.

Đời trước Tần Du đã từng khuyên cô, nhưng lúc ấy cô lại thấy hắn là người xấu, còn mắng một trận.

Ngu Trà hỏi: “Các cậu không về sao?”

Hỏi như vậy, mắt cô lại nhìn Lục Dĩ Hoài.

Tần Du nói: “Các cậu còn ở đây, sao Lục ca có thể đi trước. Nào nào, em gái Ngu Trà, để tôi quét giúp cậu.”

Hắn giữ lan can chuẩn bị nhảy qua, bị Lục Dĩ Hoài giữ lại, móng đập xuống đất, “Đứng đằng hoàng.”

Lâm Thu Thu nhìn thấy động tác thất bại của Tần Du, vui vẻ ôm cây chổi, đứng gần đó cười to.

Tần Du với màn làm màu thất bại: “...”

Có thể làm bạn tốt của nhau nữa không?

Không phải hẳn cũng chỉ nói sai một câu thôi sao.

Ngu Trà cũng không nhịn cười được, “Để tôi làm, đừng giúp tôi.”

Động tác của cô rất nghiêm túc, Lục Dĩ Hoài nhìn không chớp mắt, sau đó lại lạnh lùng nhìn qua Tần Du.

Tần Du lùi lại một bước, “Tôi đi chơi game.”

Quét phần đất trống rất nhanh, vài phút sau, Ngu Trà và Lâm Thu Thu về lớp, chuẩn bị rửa tay rồi về nhà.

Toilet nằm gần đó, ngay phía sau lớp một.

--

TRUYỆN CHỈ ĐƯỢC ĐĂNG TẠI WATTPAD @wopowoor VÀ WORDPRESS <https://wopowoor.art.blog> NHỮNG NƠI KHÁC LÀ ẲN CẤP ẲN CẤP ẲN CẤP.

--

Lan can lớp bày.

“Không còn cách nào khác sao?” Sắc mặt Ngu Minh Nhã xanh mét.

“Minh Nhã, không phải mẹ không giúp con.” Trần Mẫn Quyên đáp, “Không biết năm nay có chuyện gì, nghe nói con gái nhà họ Đường cũng không được đi, hơn nữa còn chỉ thẳng tên, may mắn con không bị như vậy.”

Bây giờ Đường gia đang bị người trong giới chê cười, bà ta có thể đoán được vì tiệc mừng thọ lần này mà Đường gia đã mất đi hết sĩ diện.

Ngu Minh Nhã hít sâu, đứng ở đây không thể thấy ba người nhóm Lục Dĩ Hoài, chỉ thấy được Ngu Trà đang quét rác, trong mắt thể hiện sự chán nản.

Tại sao mọi chuyện liên quan đến cô ta đều như vậy?

Khi Ngu Minh Nhã xuống lầu, đúng lúc nhìn thấy Ngu Trà đi toilet, trong lòng vậy mà lại thở phào nhẹ nhõm, tình huống bây giờ có càng ít người nghe được càng tốt.

“Ngu Trà.”

Ngu Trà vừa rửa tay xong thì nghe được giọng nói phía sau, xoay người nhìn thấy Ngu Minh Nhã đang tươi cười đứng đó.

Cô hỏi: “Có việc gì à?”

Ngu Minh Nhã nói: “Muốn gọi em về ăn cơm, em không đi cũng được.”

Ngũ Trà không trả lời, chỉ nhìn cô ta.

Bây giờ đến tìm cô, làm sao không có chuyện gì được, cần gì phải nói loại lời nhảm chán này.

Ngũ Minh Nhã thấy cô không phản ứng, khẽ cắn môi, “Chắc em cũng biết tiệc mừng thọ của Lục lão gia tử, em sẽ không có lễ phục, nên chị đã kêu người may cho em một bộ.”

Cô ta vẫn đồng ý việc này với Trần Mẫn Quyên, bộ đồ cũng đã mất khá nhiều tiền.

Lễ phục của mình còn chưa có, vậy mà còn phải chuẩn bị thật tốt cho Ngũ Trà, cô ta rất khó chịu, trong lòng đang rỉ từng giọt máu.

Ngũ Trà bị sự hào phóng của cô ta làm ngạc nhiên, hỏi: “Chuẩn bị lễ phục cho tôi? Cô không cần à?”

Trước kia Ngũ Minh Nhã luôn hận không thể lấy tất cả quần áo của cô, lúc đó còn ở Ngũ gia, quần áo là của Ngũ gia, nên cô cũng không có lập trường đòi hỏi gì, vậy nên cô vẫn luôn mặc đồ cũ.

Ngũ Minh Nhã hơi mỉm cười, tiến một bước, “Dù sao em cũng là em gái của chị, không thể để người khác coi thường Ngũ gia, tối nay em về nhà nhìn lễ phục của mình đi.”

Một câu cũng không nói về thư mời.

Ngũ Minh Nhã không ngu, nói thẳng ra chỉ sẽ làm Ngũ Trà phản cảm, bắt người tay ngắn, nếu như cô đã lấy lễ phục mà không chịu giúp thì là do cô sai.

Ngũ Trà thấy rõ tính toán trong mắt cô ta.

Câu nào cũng là về tiệc mừng thọ, chỉ sợ mục đích có liên quan đến sự kiện này, cô tỉnh tể liên tưởng, đột nhiên nhớ đến một khả năng.

Sau khi hiểu được, Ngũ Trà chớp mắt, lộ ra dáng vẻ ngây thơ, nói: “Nhưng tôi cũng không nói là tôi được đi mà.”

“Cái gì?” Ngũ Minh Nhã buột miệng thốt ra.

Quả nhiên là vậy, Ngũ Trà biết mình đã đoán đúng.

Kích động như vậy, chỉ sợ giống như Đường Hiểu Thanh không được đi, muốn xuống tay từ cô, trừ việc này cô cũng không biết mình có chỗ gì để cô ta đối tốt.

Ngũ Trà giương mắt, khoe môi lộ ra một chút ý cười, lời nói lại bi thương: “Chị gái, em cũng rất khổ, Lục gia chưa nói cho em đi, nên lễ phục đó có thể em không mặc được.”

Căn bản Ngũ Minh Nhã không nghĩ đến khả năng này, “Sao mày không được đi, không phải mày theo hầu Lục Dĩ Hoài à? Mày làm hần không vui?”

Nghĩ tới nghĩ lui cũng chỉ có khả năng này.

Chỉ sợ là đã làm Lục gia chán ghét, nếu không thì dịp cháu nội Lục Dĩ Hoài xuất hiện, người theo hầu sao lại có thể không đi.

Ngũ Trà nói: “Không biết.”

Ngũ Minh Nhã tức giận, căn bản không phát hiện biểu cảm của Ngũ Trà, có chút tức muốn học máu: “Nói như vậy, mày cũng không có thư mời?”

Ngũ Trà tròn to mắt, “Sao tôi lại có thư mời được?”

Cô giống như đã hiểu ra gì đó, “Chị gái, chẳng lẽ chị không có thư mời sao? Vậy là chị không được đi tiệc mừng thọ? Lúc này là chị muốn xin tôi sao?”

“.....” Ngũ Minh Nhã bị lời này của cô chọc tức đỏ mắt, “Năm mơ, mày thật vô dụng, ở Lục gia lâu như vậy, chỉ có cái tiệc mừng thọ mà cũng không được đi.”

Cô ta xoay người muốn đi.

Ngũ Trà ở phía sau không sợ chết tiếp tục châm lửa: “Chị gái, chị nói là đã may lễ phục cho tôi? Đừng quên!”

Ngũ Minh Nhã cũng không quay đầu lại: “Không có lễ phục!”

Thư mời còn không có, muốn lễ phục gì chứ, nằm mơ đi.

Nhìn cô ta biến mất ở hành lang, Ngũ Trà rốt cuộc không nhịn được, cô không nghĩ Ngũ Minh Nhã lại có thể mua chuộc mình.

Thật buồn cười.

Buổi tối khi về nhà, Ngũ Trà đem việc hỏi ra, cô tò mò hỏi: “Ngũ Minh Nhã và Đường Hiểu Thanh không có thư mời thật sao?”

Chú Trần ngồi phía trước không nghe thấy gì.

Lục Dĩ Hoài vẫn luôn không nói chuyện, quay đầu nhìn cô, “Đường Hiểu Thanh là ai?”

Ngữ khí nhẹ nhàng băng quơ, dường như đang hỏi một chuyện rất đơn giản, làm Ngũ Trà không rõ là hần không biết hay giả vờ không biết.

Ngũ Trà nghĩ nghĩ, “Là hoa khôi khối chúng ta.”

Cũng không thể nói cô ta là người nói xấu Lục Dĩ Hoài lần trước.

“Ồ.” Lục Dĩ Hoài mặt không biểu cảm, “Không quen biết.”

Ngũ Trà có chút tò mò, “Nam sinh các người không phải đều thích lên bàn tán về nữ sinh xinh đẹp sao? Tản Du còn biết rất rõ về nữ sinh xinh đẹp của trường chúng ta mà.”

Lục Dĩ Hoài nói: “Đó là hần.”

Ngu Trà bị hắn gọi lên hứng thú, “Nghe bọn họ nói, Tần Du có rất nhiều bạn gái, gần đây tự nhiên lại yên lặng, đây là sự thật à?”

Thời gian này lá gan của cô rất lớn.

Lục Dĩ Hoài liếc nhìn cô, “Em có hứng thú với hắn?”

“Đúng vậy.” Ngu Trà không thấy lời này có vấn đề gì, nói: “Tôi thấy nếu chỉ nghe đồn thì không biết có đúng không, có lẽ chân tướng là bây giờ cậu ấy không hề có bạn gái.”

Lâm Thu Thu nói với cô như vậy, thật ra cô rất muốn biết đây có phải là thật hay không, đòi trước cô cũng không rõ lắm.

Lục Dĩ Hoài híp mắt, giọng nó hơi lạnh: “Nếu em tò mò thì tự đi hỏi hắn.”

Ngu Trà nga một tiếng.

Lúc cô quay lại, đột nhiên Lục Dĩ Hoài duỗi tay, đem mặt cô kéo lại gần mình, chỉ cách nhau một phân.

Ngu Trà nhìn đôi mắt đen nhánh của hắn, dường như bên trong có một ý nghĩa không tên nào đó, không giống với bề ngoài bình tĩnh của hắn.

Hóp hồn người khác.

Cô nghe hắn nói: “Em đi hỏi thử xem.”

Hết chương 26

#xanh

Bạn đang đọc truyện *Mối Tình Đầu Của Giáo Bá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Đẹp đến nghẹt thở

Ngu ý là, nếu đi thi nhất định phải nhận hậu quả trừng phạt.

Ngu Trà biết rõ tính tình Lục Dĩ Hoài, cô chớp chớp mắt, lông mi thật dài quét qua mặt Lục Dĩ Hoài, “Tôi không có đi.”

Dù sao cô cũng chỉ tò mò, không thật sự muốn can thiệp chuyện ** của người khác, quan hệ của cô và Tần Du cũng không gần gũi đến mức đó.

“Không có thì tốt.” Lục Dĩ Hoài lùi lại.

Vốn dĩ trong xe rất rộng rãi, lại vì chuyện này, dường như trở nên chật chội, mang một màu không khí khác.

Chú Trần đang lái xe đằng trước đều nghe rõ tất cả, chỉ có thể làm như không nghe thấy, ông sẽ không nói lại chuyện này với Giang Nguyệt Tinh.

Nhưng mà ông vẫn thấy buồn cười, tính tình của thiếu gia nhà mình, lúc này vừa kêu tiểu thư Ngu Trà tự đi hỏi, chưa đến một phút đã đổi ý, sắc mặt thay đổi thật nhanh cứ như đóng phim.

Đúng là trẻ con.

Nguyên ngày thứ bảy, Ngu Trà đến studio chụp cho Thượng Từ Từ một bộ ảnh mới.

Kế hoạch lần trước đã rất thành công, cửa hàng mới của Thượng Từ Từ đã có thêm rất nhiều fan, quần áo vừa trưng bày đã có rất nhiều người đến đặt cọc.

Đúng lúc Ngu Trà cũng không bận nên đi luôn.

Lần này không gặp phải Ngu Minh Nhã, quần áo cũng không bị cắt xé gì đó, hơn nữa, cô vẫn còn đang giữ video Ngu Minh Nhã phá quần áo, chỉ cần chờ thời cơ để công khai.

Lần trước trong nhà Ngu Minh Nhã giải quyết chuyện này, đã lên đàm phán, ngoài ra chuyện này cũng không lớn, không cần xé to ra, nên hoàn toàn không cần cãi nhau.

Ngu Trà biết rõ thời điểm cần thiết để đăng lên, nên đối mặt với sự đặc ý của Ngu Minh Nhã, cô không vội dù chỉ một chút.

“Vậy nên, Ngu Minh Nhã cũng không được đi.” Lâm Thu Thu vỗ tay trầm trồ khen ngợi, “Thiên Đạo luân hồi, cô ta và Đường Hiểu Thanh là cùng một loại người.”

Biết được chuyện trong toilet, cô ấy rất kinh ngạc.

Ngu Minh Nhã và chị em của cô ta cười nhạo Đường Hiểu Thanh không được đi tiệc mừng thọ, bản thân cô ta vậy mà cũng không được mời, đây không phải là chó chê mèo lắm lông sao.

“Cô ta chắc là muốn mình tìm cho giúp.” Ngu Trà nói.

Lâm Thu Thu nói: “Ha ha ha chắc chắn cô ta đã tức chết rồi.”

Bình thường đối xử với Ngu Trà như vậy, vừa nhìn là biết không thêm đặt trong lòng, nên khi cô ta cầu xin Ngu Trà thì trong lòng chắc chắn đã bùng nổ.

Ba người đi cạnh nhau đều cầm kem, nhan sắc vô cùng đẹp, ăn từng miếng, vừa ngọt vừa lạnh, cực kì thỏa mãn.

Ngu Trà thoải mái híp mắt, “Thật ra lời mình nói là thật.”

Cô đã nói thật.

Chẳng qua Ngu Minh Nhã không chịu nghe thôi.

Thượng Thần đi bên cạnh nói: “Không cần quan tâm cô ta, không đi thì càng tốt, cô ta không có cơ hội thể hiện rồi làm phiền người khác.”

Lâm Thu Thu đồng ý gật đầu.

Ngu Trà cười cười, nói: “Mặc dù không biết vì sao cô ta lại không có, nhưng mình rất vui.”

Đời trước Ngu Minh Nhã có đi, sau đó lại có người nhà họ Ngu đề cử, tại tiệc mừng thọ đàn một bản dương cầm, được rất nhiều người lớn vỗ tay khích lệ, thanh danh càng vang dội trong nhóm người cùng thế hệ.

Đời này sẽ khác sao?

Lúc Ngu Trà về nhà cũng đã chạng vạng tối, mẹ Vương chờ ở cửa, “Ai da, tiểu thư người đã về, mẹ lo muốn chết.”

“Có chuyện gì xảy ra sao?”

Ngu Trà nghe bà ấy nói vậy cũng bắt đầu lo lắng.

“Tiểu thư về phòng nhìn đi.” Mẹ Vương cũng không nói gì, chỉ thúc giục, “Nhanh lên nào.”

Ngu Trà bị bà ấy làm khó hiểu, trong lòng cũng hoảng, chạy nhanh lên lầu, cô nhìn phòng bên cạnh, cửa đang mở, trong phòng không có Lục Dĩ Hoài.

Đẩy cửa ra, ngay lập tức thấy được hộp quà trên giường.

Giấy gói quà rất đơn giản, dây cột màu trắng, lớn đến mức cô không thể ôm được, nằm lọt trong chăn, có thể thấy được trọng lượng không nhẹ.

Mẹ Vương đứng ngoài cửa, nói: “Tiểu thư, mau mở ra nhìn đi.”

Đây cũng không phải lần đầu Ngu Trà nhìn thấy loại hộp quà này, đời trước cô đã thấy rất nhiều, mà tiệc mừng thọ lần đó, hộp quà lúc ấy không giống lần này.

Đời này có rất nhiều chuyện đã thay đổi.

Ngu Trà mở hộp quà, một bộ lễ phục nhỏ được đặt ngay ngắn bên trong, sờ một cái là biết vải được làm bằng chất liệu thượng thừa, không phải loại lễ phục dài đến chân, làn váy chỉ đến đầu gối, thiết kế đơn giản được đính một ít kim cương, dưới ánh đèn càng trở nên long lanh, lộng lẫy như ánh sao buổi tối.

Mẹ Vương giúp cô lấy lễ phục, “Mau thử đi.”

Ngu Trà trêu ghẹo nói: “Mẹ Vương còn gấp hơn con.”

“Đương nhiên rồi.” Mẹ Vương tròn to mắt, cười nói: “Lễ phục này đã được đặt rất lâu rồi, hôm nay vừa được đem đến. Trước khi đi, thiếu gia đã nói thọ trang điểm sẽ đến rất nhanh, tối nay cần phải thật hoàn mỹ.”

Ngu Trà thờ ơ, “Được.”

Nếu đã quyết định, cô sẽ làm thật tốt.

Lễ phục này hoàn toàn dựa theo số đo của Ngu Trà, vòng eo và ngực đều rất bó sát, phác họa thân hình hoàn mỹ của thiếu nữ sắp trưởng thành, từng chỗ đều thể hiện ra vẻ đẹp riêng biệt nổi bật.

“Mẹ Vương.”

Ngu Trà bước ra, vừa lên tiếng, đã bị mấy người đứng ngoài cửa dọa sợ.

Thọ trang điểm chưa nói gì, cười tủm tỉm đánh giá rồi đem Ngu Trà ẩn lên ghế, bắt đầu trang điểm.

Ngu Trà xem ngụ quên, đến lúc mở mắt ra thì bên ngoài đã hoàn toàn tối đen, chỗ này của cô lại sáng như ban ngày.

“Được rồi, tối nay tiểu thư thật đẹp.”

Ngu Trà nhìn mình trong gương, ngũ quan tinh xảo, lập thể, da thịt trắng nõn không tí vết, tóc được búi lên, lại hơi rời rạc, lộ ra cảm giác thiếu nữ thanh xuân.

Đời trước cô cũng đẹp như vậy, nhưng cô vẫn luôn tự oán hận, sống trong sự giả dối, cuối cùng cũng chết vì giả dối.

Ngu Trà hơi mỉm cười, “Cảm ơn.”

Thọ trang điểm cũng cười theo, “Không khách khí.”

Đang nói, ngoài cửa có tiếng động, Lục Dĩ Hoài xuất hiện ở cửa, giọng nói từ trong đám người truyền ra, “Được không?”

“Được được.” Mẹ Vương và những người khác nhanh chóng tránh ra.

Lục Dĩ Hoài liếc mắt một cái là thấy được Ngu Trà ở giữa.

Váy dài đến đầu gối thể hiện rõ dáng người cô gái, cổ thiên nga thon dài lộ ra ngoài, xương quai xanh hơi nhô ra, hấp dẫn sự chú ý, vành tai cũng đeo đôi khuyên tai tinh xảo.

Từ khi sống lại, tất cả vẻ đẹp đều được thể hiện hoàn mỹ vào đêm nay, giống một đóa hoa đang nở, cuối cùng cũng bung nở hết, mùi hương quanh quẩn.

Thấy Lục Dĩ Hoài chậm chạp không lên tiếng, Ngu Trà hỏi: “Xấu sao?”

Cô vẫn có chút thấp thòm.

“Rất đẹp.” Yết hầu Lục Dĩ Hoài khẽ nhúc nhích, xe lăn chuyển động. “Đi được rồi.”

Đẹp đến mức làm người khác không thờ nổi.

Ngu Trà cười nhạt, “Được.”

Tiệc mừng thọ của Lục lão gia tử đương nhiên có rất nhiều người, tại nhà cũ của Lục gia, mỗi người con sau khi có gia đình đều chia ra ở những nơi khác nhau, cách nhà cũ một đoạn đường.

Vì không tổ chức ở khách sạn, nên không có thăm dò, phần lớn người đều nằm trong giới thương nghiệp, phần còn lại là bạn gái họ đem đến, có thể là minh tinh.

Ngay lúc bắt đầu tiệc, cuối cùng cuộc chiến giữa hai nhóm fan đã lên hot search.

Đây không chỉ là chuyện của fan Ngu Minh Nhã và Vương Thành Thuận đấu nhau, fan mắng nhau liên lụy đến rất nhiều chuyện.

Trước kia Vương Thành Thuận chỉ mới quay hai bộ phim, vì ý nghĩa quá mức thâm sâu lại ảo diệu, phòng vé đều giống nhau, nhưng nếu đánh giá thì vẫn có tương lai.

Bộ điện ảnh mới nhất vừa thành công đã hấp dẫn rất nhiều lực chú ý.

Fan Ngu Minh Nhã chửi bới Vương Thành Thuận, cũng nói ông chẳng qua chỉ là một đạo diễn nhỏ nhen, không có được phòng vé mấy trăm triệu.

Đến khi được người khác nói ông đã được giải thưởng thì nói ông chỉ là đạo diễn quay phim văn nghệ để lấy thưởng, bây giờ lại khinh thường người mới.

Bây giờ người khác đều không thích diễn viên không có kỹ thuật diễn, hướng chỉ là người vừa xuất đạo như Ngu Minh Nhã, chỉ mới đóng một bộ phim mạng, vậy mà lại dám đối đầu với đạo diễn, ngay lập tức không chỉ fan, ngay cả người qua đường đều trào phúng Ngu Minh Nhã.

“Đạo diễn người ta cũng có giải thưởng, không thể nào so sánh với thứ rác rưởi được không?”

“Có thời gian đi nói người khác, sao tôi lại không thấy cô ta đi luyện kỹ thuật diễn của mình.”

“Tự rước lấy nhục.”

“Mới quay một phim mạng nhỏ, tôi xem qua, kỹ thuật diễn đó mà còn muốn đóng phim điện ảnh, trong lòng cô ta không tự biết sao?”

“Mỗi bài Weibo đều blbq (*kỹ nữ*).”

“Tôi thấy cũng đúng là blbq, là một đứa lục trà biểu, có phải là do uống trà xanh quá nhiều rồi không?”

“...”

Những chuyện đó, Ngu Minh Nhã không lên mạng nên không biết được.

Cô ta kéo một nam sinh, tươi cười, bị phóng viên chụp được, sau đó chờ đến khi thư mời của nam sinh được kiểm tra xong, cô ta mới buông ra.

Ngu Minh Nhã cười nói: “Cảm ơn.”

Nam sinh vừa được cô ta buông ra, trên mặt lộ ra biểu cảm tiếc nuối, “Minh Nhã, tối nay cậu là bạn gái của mình, mình muốn cậu đi với mình.”

Sắc mặt Ngu Minh Nhã bình thường, trong lòng lại hừ lạnh một tiếng, ôn nhu nói: “Cha mẹ mình cũng ở đây, mình phải đi chào hỏi, lát nữa sẽ đến tìm cậu.”

Nam sinh cũng không nghi ngờ gì, “Được.”

Ném cậu ta xong rồi, Ngu Minh Nhã đánh giá nhà cũ Lục gia một chút, ghen ghét nhìn trần trời đối với căn nhà xa hoa của bọn họ, mỗi bức tranh trên tường đều có giá trị ngàn vạn, trang trí đều dùng báu vật vô giá, trong mắt cô ta hiện lên sự hâm mộ kinh khủng.

So sánh với Lục gia, nhà họ Ngu cũng chỉ là một gia đình bình dân.

Nếu cô ta có thể vào được gia đình như vậy, thật tốt... Ngu Minh Nhã lấy lại tinh thần, trong lòng từng đợt kích động nhưng nghĩ đến Lục Dĩ Hoài tàn tật thì từ bỏ.

Kê có tiền rất nhiều, không cần phải gả cho một tên tàn phế.

Ngu Minh Nhã nhìn thấy cha mẹ mình, dẫn theo xách váy dài bước qua, giọng tiếng nói kiêu mị: “Mẹ.”

Trần Mẫn Quyên nhìn thấy cô ta cuối cùng cũng thờ phào, “Hồi con làm sao đến được đây cũng không chịu nói, bây giờ nhìn thấy con mới yên tâm được.”

“Dù sao con cũng đã đến.” Ngu Minh Nhã kéo cánh tay bà ta, “Con thông minh như vậy, một cái thư mời sao có thể đánh bại con, con nhất định phải là người xinh đẹp nhất đêm nay.”

Trần Mẫn Quyên sờ mặt cô ta, “Tôi nay con đẹp như vậy, nhất định sẽ sắc sảo lắm mất nhất, tất cả mọi người sẽ bị con làm cho kinh điển.”

Mẹ con bọn họ tự khen lẫn nhau, đều vừa lòng mà cười.

Ngu Minh Nhã nhìn xung quanh, rất nhiều người đều đã đến, minh tinh nữ tranh nhau khoe sắc, trang điểm cực đậm, có vài người mang theo con gái, bề ngoài cũng chỉ bình thường.

Quan trọng nhất chính là, Ngu Trà không đến.

Xem ra cô ta (*Ngu Trà*) nói không sai, chỉ sợ không được nhà họ Lục chào đón, nên ngay cả tiệc mừng thọ cũng không được mang theo, thật đáng thương.

Trong mắt Ngu Minh Nhã tỏa ra sự thống khoái, “Tôi nay Ngu Trà thật sự không đến.”

Trong đầu chỉ nghĩ đến lát nữa mình sẽ làm tất cả kinh ngạc, căn bản không chú ý đến một số ánh mắt không thích hợp của vài cô gái.

Bên ngoài truyền đến một trận ồn ào xôn xao.

Ngu Minh Nhã nghe được một cô gái cách mình không xa hỏi: “Làm sao vậy? Có phải xảy ra chuyện gì hay không?”

Cô gái bên cạnh người đàn ông nói: “Cô không biết suy nghĩ, đây là tiệc mừng thọ của Lục lão gia tử, ai dám gây chuyện, chắc là Lục thiếu ——”

Chưa nói hết, Lục Dĩ Hoài đã xuất hiện trong tầm mắt mọi người.

Vốn dĩ Ngu Minh Nhã còn đang xem kịch, bỗng nhiên tròn to mắt, nhìn Ngu Trà tỉnh xảo đi bên cạnh hắn.

Tác giả có lời muốn nói: Chương trước nói nếu Trà Trà đi hỏi thật, Lục Lục sẽ đánh gãy chân cô a! Lục Lục là loại người này sao???

Hết chương 27

#xanh

Bạn đang đọc truyện *Mối Tình Đầu Của Giáo Bá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28: Rất vui

Từng giây từng phút trôi qua, hơi thở của Ngu Minh Nhã dần dần ngưng lại, không thể tin được nhìn người phía trước.

Ngu Trà đứng cạnh Lục Dĩ Hoài, lần đầu tiên nhìn thấy một cô gái xinh đẹp bên người Lục Dĩ Hoài, ánh mắt mọi người đều nhìn bọn họ, thỉnh thoảng xoay qua nói gì đó với người bên cạnh.

Không thể nào như vậy.

Trong lòng Ngu Minh Nhã bồn chồn, không thể nhận thức rõ đây có phải là Ngu Trà mà cô ta biết ở Ngu gia.

Khi còn ở nhà họ Ngu, tất cả mọi thứ trong nhà đều là của cô ta, Ngu Trà chỉ ăn những thức ăn bình thường, mặc cũng chỉ mặc quần áo cũ của cô ta, càng không nói đến các loại mỹ phẩm trang điểm, Ngu Trà không có dù chỉ một thứ.

Nhưng hôm nay, thiếu nữ chậm rãi đến trễ, làn da mềm mại trắng nõn, mắt thường cũng có thể được sự bóng loáng tinh tế. Ngu Trà mà cô ta biết trước kia luôn vàng vọt dẹt dẹt, bây giờ lại là một Ngu Trà không kiêu ngạo không siểm nịnh.

Dường như sau khi rời khỏi Ngu gia, cô liền phá kén thành điệp.

Ngu Minh Nhã không kiềm được sờ sờ mặt mình, lại nhìn Ngu Trà, đáy mắt đều là sự chán ghét không thể che giấu, sự ghen ghét này đã có từ ngày đầu tiên Ngu Trà được đem về Ngu gia, chưa bao giờ biến mất.

Ngu Trà cũng thấy được Ngu Minh Nhã trong đám người, mắt hơi híp lại.

Hôm nay Ngu Minh Nhã mặc một cái váy dài, vóc dáng cô ta không cao không thấp, cô ta biết rõ phong cách của mình, nhưng hôm nay vì để trở thành trung tâm đã thêm một chút gợi cảm.

Một học sinh cấp ba mặc cái váy như vậy, không hợp với thân phận cô ta, chỉ sợ bản thân cô ta cũng không ý thức được.

Đời trước Ngu Trà bị che mắt, tin tưởng Ngu gia vô điều kiện, tin tưởng Ngu Minh Nhã, khờ dại sống trong lời nói dối của bọn họ.

Giờ phút này, lại là một vận mệnh khác.

Lục Dĩ Hoài là cháu trai của Lục lão gia tử, đương nhiên có thể trực tiếp đi vào bên trong, Ngu Trà không vào mà chỉ đứng bên ngoài.

“Không phải mày nói mày không được đi sao?”

Ngu Minh Nhã bắt ngờ xuất hiện bên cạnh Ngu Trà, biểu cảm bất thiện hỏi.

Ngu Trà bình đạm nói: “Tôi chỉ nói là có khả năng.”

Lúc trước cô không hề nói chắc chắn, ai kêu Ngu Minh Nhã nghe gió thành mưa, lời như vậy mà cũng tin.

Ngu Minh Nhã xách váy của mình, ánh mắt nóng rực: “Lễ phục trên người mày ở đâu ra? Lục gia cho mày?”

Cô ta thấy lễ phục trên người Ngu Trà rõ ràng xa hoa hơn rất nhiều so với của cô ta, thậm chí màu sắc của vụn kim cương cũng đẹp hơn rất nhiều.

Xung quanh có người nghe thấy hai người nói chuyện, sôi nổi nhìn qua, không biết xảy ra chuyện gì, chuẩn bị xem kịch vui.

Ngu Trà nhìn cô ta một cái, “Đúng vậy.”

Cô không có gì phải phủ nhận.

Nhưng đời trước cô lại cố tình như thế, muốn cách xa Lục gia, phải sạch quan hệ, như mong muốn của ai đó.

Ngu Minh Nhã nhìn xung quanh, trước giờ cô ta luôn là trung tâm của những người cùng lứa, cô ta tự nhận thấy được, hôm nay ánh mắt của rất nhiều người đều dừng trên người Ngu Trà, cô em gái tốt bị tra tấn nhiều năm của cô ta, không biết từ bao giờ đã trở nên xinh đẹp như vậy.

“Trà Trà, chị gái nói chuyện với con, sao con có thể lãnh đạm như vậy.” Trần Mẫn Quyên bước lên từ phía sau.

Ngay lập tức Ngu Minh Nhã đứng cạnh bà ta, giống như đã tìm được tâm phúc của mình, “Chắc là em gái không thích con rồi, con chỉ là muốn hỏi vài chuyện mà thôi.”

Hai mẹ con kẻ xướng người họa, vô cùng thuần thực.

Ngu Trà mắt lạnh nhìn, cho đến khi bọn họ dừng lại do không nghe cô trả lời, mới mở miệng: “Cô ta hỏi thì tôi đã trả lời, muốn tôi nói gì nữa?”

Trần Mẫn Quyên cũng nhất thời á khẩu không trả lời được.

Ngu Trà không muốn phản ứng lại với bọn họ, cầm đồ ngọt trên bàn lên, đang chuẩn bị rời đi, nhìn thấy một nam sinh đang mừng rỡ đi đến.

“Minh Nhã!”

Ánh mắt Ngu Minh Nhã thay đổi.

Ngu Trà nhạy bén nhận thấy biểu tình cô ta không đúng.

Nam sinh kia đi đến, mê muội nhìn Ngu Minh Nhã, nói với Trần Mẫn Quyên: “Dì, xin chào, con là Lý Thành, đêm nay là bạn trai của Minh Nhã.”

Ngu Trà lập tức hiểu được.

Lúc trước Ngu Minh Nhã không có thư mời nên đã tìm cô, bị cô từ chối, đã chọn trở thành bạn gái để được đi vào, đúng là một cách.

Nhưng đối với Ngu Minh Nhã, chắc chắn là con giận không nhỏ.

Ngu Minh Nhã nhìn thấy ánh mắt hài hước của Ngu Trà thì biết ngay cô đang nghĩ gì, sắc mặt khi nhìn Lý Thành càng khó coi, nam sinh vẫn còn đắm chìm trong mê luyến với cô ta vẫn chưa phát hiện.

Ngu Trà chớp mắt, lên tiếng: “Thì ra chị gái còn có bạn trai.”

“Mày ——” Ngu Minh Nhã muốn nói gì đó, nhưng dừng lại.

Tối nay cô ta tìm đến Lý Thành, Lý Thành là nam sinh đã thích cô ta hơn hai năm, gia thế cũng được, đương nhiên là cô ta chú ý đến Lý Thành, nhưng trước mắt bây giờ chỉ có thể tìm đến cậu ta.

Nếu bây giờ rũ bỏ sạch sẽ quan hệ thì tối nay cô ta sẽ không thể nào yên ổn.

Con tức của Ngu Minh Nhã không có chỗ xả chỉ có thể nhịn.

Không bao lâu, Lục lão gia từ bước ra từ bên trong.

Là nhân vật chính của đêm nay, dĩ nhiên là ông có lời muốn nói, tất cả mọi người đều tạm dừng việc đang làm, đứng dậy nhìn lên.

Nhìn qua thì thấy tính tình Lục lão gia từ cũng như người già bình thường, nhưng ai cũng biết ông đã từng có một thời làm mưa làm gió, cho dù là bây giờ, cũng không phải là một cụ già nặc người khác giả mạo.

“... Mọi người cứ tự nhiên.”

Câu này vừa dứt, tựa như một tín hiệu, buổi tiệc cuối cùng cũng trở lại như lúc đầu, nhóm năm nhóm ba đứng ngồi giao lưu với nhau.

Thình thoảng cũng có ánh mắt đặt lên người Lục Dĩ Hoài.

Mặc dù đã biết trước là Lục Dĩ Hoài đã tàn phế, nhưng giờ phút này khi thấy hắn xuất hiện cùng xe lăn vẫn không thể tin được, không lẽ sau này Lục gia định đưa hết sản nghiệp cho một người tàn tật quản lý?

Rất nhiều người trong lòng nổi lên nghi vấn này, nhưng không có ai thể hiện ra một chút, lúc kính rượu cần khen thì vẫn khen.

Nhìn Lục Dĩ Hoài dường như không có vẻ giống một người tàn phế.

Đợi đến khi người mời rượu bớt đi, Lục lão gia từ mới đi xuống, nhìn Ngu Trà, hỏi: “Đây là cô gái nhỏ được chọn sao?”

Trước kia khi cha mẹ Lục Dĩ Hoài quyết định ông cũng không can thiệp, điều tra cũng đã điều tra, nhưng đây vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy tận mắt.

Lục Dĩ Hoài ừm một tiếng: “Là cô ấy.”

Ban đầu Lục lão gia từ cũng đã chú ý đến, nhìn cô có sự trầm tĩnh, trong lòng đã âm thầm gật đầu, tuổi nhỏ mà không sợ trường hợp này, đã là không tệ.

Hai người cùng nhau đi qua, nhìn thấy Ngu Trà đang ăn đồ ngọt.

Lục Dĩ Hoài nói: “Ngu Trà.”

Ngu Trà xoay người, nghĩ nghĩ, kêu lên: “Lục gia gia.” (Lục gia gia: ông nội Lục, mình thấy dễ vậy dễ nghe hơn).

Tối nay trước khi đến đây Lục Dĩ Hoài đã kêu cô gọi như vậy, mặc dù đời trước đã từng gọi, đây là lần đầu của đời này, cô hơi sợ ông ấy không thích.

Lục lão gia từ cười, “Ăn ngon không?”

Ngu Trà nói: “Ngon ạ.”

Lục lão gia từ đang định hỏi gì đó, nhìn thấy Trần Mẫn Quyên và Ngu Minh Nhã đang đi đến bên cạnh: “Nếu tôi nhớ không lầm, đây là con gái nhà họ Ngu đúng không?”

Trần Mẫn Quyên cho rằng ông nhìn trùng Ngu Minh Nhã, mừng rỡ như điên: “Lục lão gia từ nhớ rõ Minh Nhã sao? Minh Nhã, còn không mau chào hỏi!”

Ngu Minh Nhã cũng vô cùng kích động, được Lục lão gia từ nhìn trúng, tương đương với việc được Lục gia nhìn trúng, cơ bản là tương lai đã thuận buồm xuôi gió.

Cô ta ngọt ngào mở miệng: “Lục gia ——”

Vẫn chưa nói xong, Lục lão gia từ đã ngắt lời cô ta: “Tôi nhớ rõ trên thư mời của Ngu gia không có tên của cô.”

Biểu tình Ngu Minh Nhã cứng đờ.

Cô ta vốn đang cười, lúc này lại rất kì quái, giống như những gương mặt gặp thất bại khi phẫu thuật thẩm mỹ, khuôn mặt cứng đơ.

Cô ta xoay qua Trần Mẫn Quyên xin giúp đỡ, trong lòng Trần Mẫn Quyên cũng nặng nề, ôn nhu giải thích nói: “Lục lão gia từ, là như thế này, bạn học của Minh Nhã đúng lúc thiếu bạn gái nên đã cùng nhau đến.”

Lục lão gia từ không hé răng, chỉ liếc Ngu Minh Nhã thêm một cái.

Ngu Minh Nhã bị ông nhìn sau lưng đổ mồ hôi lạnh, cô ta đang chột dạ, bây giờ chỉ thấy mình gặp xui xẻo, có cái thiệp mời mà ông ta cũng nhớ kỹ.

Động tĩnh bên này cũng hấp dẫn sự chú ý của mọi người.

Ngu Trà lại gần Lục Dĩ Hoài một chút, chưa kịp làm gì, tay đã bị vỗ nhẹ.

Lục Dĩ Hoài nói: “Đừng lộn xộn.”

Ngu Trà nhỏ giọng ồ một tiếng.

Cô cảm giác tay mình bị捏, nhìn qua thì chỉ thấy Lục Dĩ Hoài vẻ mặt bình tĩnh, giống như cái gì cũng chưa làm.

Nụ cười trên mặt Lục lão gia từ biến mất, khí thế ngay lập tức thay đổi, khí chất của người đứng trên cao tỏa ra, nhìn hai người trước mặt, “Tôi cho rằng các người đã hiểu lý do không mời.”

Tất cả yên tĩnh trong một giây.

Lục lão gia từ tiếp tục nói: “Tôi đây đã lớn tuổi, thích đông vui náo nhiệt, nên đã cho mời rất nhiều tiểu bối đến đây. Nhưng có một số tiểu bối đức hạnh không tốt nên không cho người mời đến. Ngu Minh Nhã phải không, tự cô đã làm gì thì tôi không nói, không nghĩ rằng lại tìm đường tắt để đi vào.”

Ông không lưu lại một chút thể diện.

Ngu Minh Nhã không thể tin được, bên tai vang lên tiếng ong ong, khóe mắt nhìn thấy rất nhiều người đang nhìn chằm chằm cô ta, lẩm bẩm mở miệng: “Tôi không có...”

Lục lão gia từ hừ lạnh một tiếng, không phản ứng lại cô ta.

Âm nhạc vang lên một lần nữa, trở nên nhẹ nhàng, cứ như chưa từng xảy ra biến cố lúc này.

Mặc dù Lục lão gia từ không kêu người đuổi cô ta ra, nhưng làm trò trước mặt nhiều người, đã thể hiện ý tứ của mình.

Tất cả mọi người đêm nay đều biết Ngu Minh Nhã, hình tượng ôn nhu nghe được trước kia đã bị sụp đổ.

Chờ Lục lão gia từ rời đi, Ngu Minh Nhã thật lâu mới lấy lại tinh thần, cảm thấy xấu hổ mà đỏ mặt, đứng cũng không vững.

Cô ta nhìn Ngu Trà, “Là mày làm?”

“...” Ngu Trà không còn lời nào để nói: “Cô nghĩ nhiều quá rồi.”

Hai mắt Ngu Minh Nhã đỏ bừng nhìn cô, nói: “Nếu không phải mày thì tại sao Lục lão gia từ không mời tao tham gia tiệc mừng thọ! Tất cả đều tại mày, mày làm tao mất mặt, làm Ngu gia mất mặt!”

Ngu Trà nhàn nhạt mở miệng: “Chính cô đã làm gì thì cô tự hiểu rõ, không cần tôi phải nói. Ngoài ra, cô làm cách nào để vào được đây thì cô tự biết, có phải là đường tắt hay không, có phải thật hay không, cô rõ ràng hơn ai hết.”

“Hon nữa ——” Cô nhìn Ngu Minh Nhã đối diện đang tức giận, “Người làm mất mặt Ngu gia là cô.”

Trần Mẫn Quyên đang chuẩn bị chất vấn, bị cô nói mới sững sốt.

Trong lòng bọn họ chỉ có Ngu Minh Nhã, nhưng lời của Lục lão gia từ hôm nay, tất cả đều là nói Ngu Minh Nhã, một câu cũng không nhắc đến Ngu Trà, căn bản không liên quan gì đến cô.

Ngu Lập Hoa đứng trong đám người vốn không biết chuyện gì, đến tận khi bạn bè trong giới thương nghiệp đang nói chuyện thật vui đột nhiên thay đổi sắc mặt, ông ta mới biết có chỗ không thích hợp.

Cũng may còn có người nói cho ông ta biết, ông ta mới biết Ngu Minh Nhã bị Lục lão gia từ chỉ trích trước mặt mọi người.

“Ngu tổng, có phải thiên kim nhà ngài đã làm gì hay không?”

“Ngu tổng, việc chúng ta mới nói vừa nãy chắc là cần bàn bạc lại một lần nữa.”

“Tôi còn có việc, đi trước.”

Bữa tiệc kiểu này chính là trường hợp để bọn họ bàn bạc chuyện hợp tác, bây giờ tất cả nỗ lực trong nháy mắt đều đã biến mất.

Thiếu chút nữa hai mắt Ngu Lập Hoa đã tối sầm.

Mà ngay lúc này Ngu Minh Nhã chính là chim sợ cành cong, nhìn thấy ai cũng nghĩ họ đang trào phúng cô ta, chỉ cần có người nhìn cô ta thì ngay lập tức trùng lại họ.

“Trà Trà, sao lúc nãy con không giúp chị gái, chị con là dạng người gì, không lẽ con không rõ sao?” Trần Mẫn Quyên họa thủy đông dân (*giả họa cho người khác*), “Con làm mẹ quá thất vọng, tâm tư của con như vậy, sao có thể bồi cạnh Lục thiếu gia.”

Bà ta liếc qua hướng Lục Dĩ Hoài, phát hiện hắn chỉ đang nhìn Ngu Trà.

Loại người gì vậy?

Ngu Trà đương nhiên rõ ràng, nói: “Tôi với cô ta cũng đâu phải cùng một người, chị gái làm gì cũng đâu hỏi tôi, tôi không biết gì hết.”

Ngu Minh Nhã tròn to mắt: “Mây ——”

“Đù rồi!” Không biết Ngu Lập Hoa đến đây khi nào, túm chặt cánh tay Ngu Minh Nhã, thấp giọng trách mắng: “Không ngại làm lớn chuyện sao?”

Ngu Minh Nhã vô cùng đau đớn, hơi thanh tỉnh.

Ngu Lập Hoa quát lớn nói: “Lục lão gia tử chưa đuổi con đi, con lại muốn gây chuyện, thả đuổi con ra ngoài bây giờ luôn đi!”

Lúc này hai mẹ con mới an tĩnh lại.

Ngu Trà nghe được cảm thấy mắc cười, không muốn phản ứng lại với gia đình này, xoay người đi cùng Lục Dĩ Hoài sang chỗ khác.

Đến khi đi xa mấy bước, Lục Dĩ Hoài mới hỏi: “Rất vui?”

Ngu Trà đang nhớ lại sắc mặt của Ngu Minh Nhã, theo bản năng trả lời: “Rất vui.”

Cô đã nghĩ Ngu Minh Nhã sẽ đến đây, nhưng không nghĩ sẽ bị như vậy, Lục lão gia tử cũng quá mạnh tay rồi, đòi trước không phát triển theo hướng này, lúc ấy thân thể Lục lão gia tử không tốt, tham dự vài phút đã về.

“Lục Dĩ Hoài.” Ngu Trà mềm mại gọi một tiếng, đôi mắt sáng lên, khích lệ nói: “Lục lão gia tử thật lợi hại.”

Lục Dĩ Hoài nhìn cô, “Em phải gọi là gia gia (*ông nội*).”

Tác giả có lời muốn nói: Sau này chính là gia gia.

Hết chương 28

#xanh

Bạn đang đọc truyện *Mối Tình Đầu Của Giáo Bá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29: Đến gần một chút

Lục Dĩ Hoài nói, Ngu Trà cũng không phát hiện ra chỗ nào không đúng, đáp ứng: "Tôi sẽ gọi như vậy."

Chẳng qua cô và Lục lão gia tử không có giao thoa gì nhiều, cũng chỉ nói chuyện một lần như vậy mới gọi Lục gia gia, nếu gọi quá nhiều thì tạo cảm giác cô đang cố ý thân cận.

Thật ra Ngu Trà có hơi sợ ông.

Chuyện cô trọng sinh trước mắt là một bí mật, Lục lão gia tử thông minh như vậy, cô sợ mình sẽ bị phát hiện.

Nghĩ đến việc này, Ngu Trà hơi lo lắng.

Nhưng nghĩ đến hôm nay Ngu Minh Nhã bị khiển trách, cảm thấy vô cùng hả giận, việc này so với tự mình và mặt hoàn toàn khác nhau.

Ngu Trà đột nhiên nhớ đến một chuyện, hỏi: "Lục gia gia có biết anh đã có thể đi không? Anh có nói không a?"

Lục Dĩ Hoài rũ mắt, "Vẫn chưa."

Hắn chỉ mới trị liệu hơn một tháng, kết quả đã lộ rõ, khi vừa xảy ra chuyện, hắn đã cho rằng cả đời này không thể đứng dậy, mà bây giờ, mọi thứ đều diễn biến theo hướng hắn mong muốn.

Tất cả mọi người đều cho rằng hắn không thể đứng dậy.

Hắn lại có thể đứng được.

Ngu Trà đặt tay lên tay vịn phía sau xe lăn, nói: "Nếu qua một thời gian nữa, nhìn thấy anh đứng trước mặt, chỉ sợ Lục gia gia sẽ vui vẻ đến chết."

Mặc dù đời trước cô không quan tâm đến Lục Dĩ Hoài, nhưng cũng biết hắn là cháu trai Lục gia gia yêu quý nhất, có thể nói sau khi hắn xảy ra chuyện, ông ấy đã rất đau lòng.

Nhà họ Lục không chỉ có Lục Dĩ Hoài là cháu trai, hắn xảy ra chuyện, nghĩa là vị trí người thừa kế sẽ mất ổn định, nên không có nhiều người chịu để yên cho hắn hoàn hảo vô khuyết (*khuyết điểm*).

Lục Dĩ Hoài dừng xe lăn, hỏi: "Em thì sao?"

Hắn nâng cằm, tiến lại gần nhìn vào mắt Ngu Trà.

Ngu Trà đụng phải mắt hắn, hô hấp cứng lại, cảm nhận được cảm giác bị hắn giữ lấy không buông đã lâu không thấy, cô lấy lại tinh thần, "Đương nhiên tôi cũng vui vẻ."

Lục Dĩ Hoài hỏi lại lần nữa: "Phải không?"

Ngu Trà sợ hắn không tin, nói lại một lần: "Tôi nói thật, nếu có thể, tôi hy vọng anh có thể đứng lên ngay vào ngày mai. Đương nhiên, việc này không thể nóng vội, tôi tin không lâu nữa sẽ có thể."

Cô vẫn nhớ rõ lời của bác sĩ Khương.

Nghe được câu trả lời, khóe môi Lục Dĩ Hoài hơi cong lên, ừ một tiếng trầm thấp, coi như thừa nhận lời của cô.

Hai người băng qua giữa bữa tiệc, mọi người đều làm như lơ đãng mà liếc qua cả hai, trong lòng có các suy đoán khác nhau.

"Đó là con gái nuôi của Ngu gia đúng không?"

"Thoạt nhìn rất ngoan ngoãn, hình như lúc này Lục lão gia tử còn nói chuyện với cô ấy, chắc là rất thích."

"Xem ra đại tiểu thư Ngu gia cũng không được coi trọng như cô ấy."

Đù kiểu nghị luận từ bữa tiệc truyền ra, chuyện xảy ra vào tối nay làm mỗi người đều có suy nghĩ của riêng mình.

Trong bữa tiệc ăn uống linh đình, mỗi người đều nói chuyện với người mình muốn, không ai chú ý đến trong góc vẫn còn có người.

Ngu Minh Nhã ngồi trong một góc.

Cô ta bây giờ hoàn toàn là chim sợ cành cong, không dám chạy loạn, mỗi lần vừa bước ra đều nhận được ánh mắt xem kịch vui của người khác.

Lần đầu tiên Ngu Minh Nhã trải qua chuyện như vậy, các bữa tiệc trước kia cô ta đều thành thạo, cuối cùng sẽ trở thành trung tâm.

Vốn dĩ cô ta định tối nay sẽ ở đây đánh một bàn dương cầm, có thể đạt được hào cảm của các vị phu nhân.

Mà lúc này, cô ta đã thất bại.

Lời nói lúc này của Lục lão gia tử không phải ai cũng nghe được, nhưng là một truyền mười, sau đó tất cả mọi người đều biết được chuyện này.

Chuyện gièm pha là chuyện dễ dàng được truyền đi nhất trong giới thượng lưu, Ngu Minh Nhã biết hình tượng của mình đã bị hủy mất chỉ trong một buổi tối, sau khi bữa tiệc kết thúc, giới hào môn nhất định sẽ một lần nữa suy xét lại thân phận của cô ta.

Một người bị Lục lão gia tử chính miệng điểm danh.

Nội tâm Ngu Minh Nhã đang bị khủng hoảng, nghĩ đến Đường Hiểu Thanh, nếu đêm nay cô ta không đến đây, có phải chuyện như vậy sẽ không xảy ra?

Nếu biết như vậy cô ta sẽ đến hay không?

Ngu Minh Nhã cắn chặt môi dưới, thậm chí đầu lưỡi còn nếm được mùi máu tươi, cô ta hoàn toàn không thể hiểu được vì sao, không phải cô ta vào đây nhờ vào thân phận bạn gái của người khác hay sao?

Dựa vào cái gì Lục lão gia tử nói như vậy với cô ta?

Tuy Ngu Minh Nhã suy nghĩ như vậy, nhưng cô ta hoàn toàn không dám hỏi, cũng không dám nghi ngờ, sẽ không có ai tin tưởng cô ta, cho dù cô ta có nói thật, thì bọn họ sẽ chỉ tin Lục lão gia tử, đây là sức mạnh của quyền thế.

"Minh Nhã, sao cậu lại ngồi đây?"

Lý Thành bung ly rượu, nhìn thấy cô ta ánh mắt liền sáng lên, lập tức ngồi xuống cạnh cô ta, quan tâm dò hỏi.

Ngu Minh Nhã nở một nụ cười: "Không có gì."

"Có phải cậu không vui hay không?" Lý Thành thích cô ta đã lâu, thấy cô ta như vậy cũng không thoải mái, "Cậu không cần để ý lời của Lục lão gia tử, chắc chắn ông ấy đã nghe ai nói nên không biết cậu tốt đẹp như thế nào."

Ngu Minh Nhã hoàn toàn không muốn ứng phó cậu ta, "Àn."

Lý Thành còn đang tự nói: "Cậu đừng nghĩ nhiều, mình tin mọi người đều biết cậu là loại người gì --"

"Lý Thành!"

Đột nhiên có một người phụ nữ cách đó không xa gọi hắn.

Ngu Minh Nhã ngẩng đầu, nhìn thấy vị phu nhân ánh mắt bất thiện nhìn cô ta, nói với Lý Thành.

"Lý Thành, con đến đây, cùng mẹ đến chào hỏi chú, đừng có ăn không ngồi rồi ở đó."

Lý Thành thưa dạ đáp: "Ồ... Được ạ."

Cậu ta nhìn Ngu Minh Nhã, thấp giọng nói: "Thật xin lỗi a Minh Nhã, chờ mình lát nữa sẽ đến tìm cậu, cậu chờ mình."

Ngu Minh Nhã nhận ánh mắt của vị phụ nhân, cả người cứng đờ ngồi trên sô pha, hơi mỉm cười: "Àn, cậu cứ đi với đi đi."

Lý Thành bị nụ cười của cô ta làm lung lay.

Mãi đến khi Lý Thành rời khỏi tầm mắt cô ta, Ngu Minh Nhã mới oán hận mà vỗ sô pha, móng tay thật dài quét qua tạo thành âm thanh chói tai.

Cô ta đã nhìn ra được, mẹ của Lý Thành không thích mình.

Ngu Minh Nhã cắn răng, nếu đây là lúc trước, sao có thể là ánh mắt đó, Lý gia còn không bằng nhà cô ta, sao lại dám nhìn cô ta bằng ánh mắt đó.

"Mẹ, con nên làm gì bây giờ?"

Ngu Minh Nhã đến cạnh Trần Mẫn Quyên, thấp giọng hỏi: "Mẹ có biết ánh mắt lúc này của mẹ Lý Thành? Có phải bây giờ con đã xong rồi không?"

Lần đầu tiên cô ta sợ hãi như vậy.

Trần Mẫn Quyên tuy biết được chân tướng, nhưng vẫn an ủi nói: "Minh Nhã, con không thể bị đánh ại bởi chuyện như vậy, con phải cho người khác biết, lời của Lục lão gia từ đầu là giả. Con là người mà mẹ đã tỉ mỉ bồi dưỡng ra."

Ngu Minh Nhã nghe bà ta nói như vậy, cảm xúc mới dần ổn định lại.

Đúng vậy, từ nhỏ đến lớn cô ta muốn cái gì đều có cái đó, sao có thể chỉ vì một câu của người khác đem bản thân lâm vào hoàn cảnh như vậy.

"Con nhớ gần đây sắp có cuộc thi dương cầm, lần này có một vị giám khảo là nghệ sĩ nổi tiếng, nếu có thể được ông ấy khen." Trần Mẫn Quyên đề thấp giọng: "Nếu có thể trở thành học trò, vậy càng tốt, mọi người sẽ quên hết chuyện hôm nay."

Hai mắt Ngu Minh Nhã sáng ngời, "Con đã biết."

Đúng lúc này, dư quang cô ta thấy được Ngu Trà đang đi ra từ bên kia, lập tức buông cánh tay Trần Mẫn Quyên ra đi qua đó.

"Ngu Trà, có phải bây giờ mày rất đắc ý á?"

"Tôi không biết cô nói gì." Ngu Trà xoay người, nhìn thấy Ngu Minh Nhã đang nổi giận đùng đùng, nhàn nhạt mở miệng.

Ngu Minh Nhã ghét nhất là biểu tình này, "Lúc Lục lão gia từ nói những lời đó, có phải mày rất đắc ý, có thể đánh bại tao?"

Ngu Trà nói: "Cô suy nghĩ nhiều."

Bây giờ cô không thấy Ngu Minh Nhã là uy hiếp của mình, cũng không nghĩ rằng cô ta có thể tổn thương cô.

Một lần nữa, Ngu Trà đã nghĩ xa hơn.

Cổ tình Ngu Minh Nhã cứ nghĩ cô đang cười nhạo trước sự khó khăn của mình, hồng mắt nói: "Mày cho rằng tao sẽ bị đánh bại chỉ bởi chuyện này? Đừng có nằm mơ."

Ngu Trà nhấp một ngụm rượu vang đỏ, hương vị không tệ, lại uống một ngụm, lúc này mới trả lời cô ta: "... Cô là con lật đật à?"

"Mày nói cái gì?" Ngu Minh Nhã khó thờ.

Ngu Trà không trả lời, trực tiếp rời khỏi chỗ này.

Cô cảm thấy Ngu Minh Nhã lúc này có như vai hề đang nhảy nhót, tất cả mọi chuyện đều không đi theo suy nghĩ của cô ta, cô ta đã trở nên nóng nảy.

Một ngày nào đó, sẽ ngã xuống lần nữa.

Bữa tiệc diễn ra được một nửa, Ngu Trà mới nhìn thấy Lục Dĩ Hoài vừa thoát ra khỏi một đám người lớn, trên mặt hân hoan tươi cười, lại giống như giả.

Một người lớn lên từ gia đình kiểu này, từ nhỏ đã không có thời thơ ấu, không giống cô, mặc dù là cô nhi, nhưng được lớn lên trong cô nhi viện rất thú vị.

Ngu Trà nhìn chằm chằm rượu vang đỏ trước mặt.

Nếu không lâu nữa Lục Dĩ Hoài có thể tốt lên, vậy thì rất nhanh thôi cô sẽ phải về lại Ngu gia, đương nhiên cô không muốn trở về.

Nếu nói như vậy, cô quyết định sẽ tự sống một mình, cô có thể xin vào ký túc xá trong trường*, cô có thể ở tại đó cho đến khi thi đại học.

Học phí học kỳ này đã được đóng, học kỳ sau cô có thể chống đỡ được, sau khi thi đại học, vào kỳ nghỉ hè cô sẽ đi làm, có thể giải quyết được một phần học phí đại học.

Ngu Trà tin rằng cô có thể lấy được học bổng.

Tương lai sẽ tốt thôi.

"Đang nghĩ gì?" Phía sau đột nhiên truyền đến giọng nói.

Ngu Trà hoảng sợ, cô đang nghĩ sẽ thoát khỏi Lục gia, rất hoảng loạn, xém chút đã làm vỡ ly rượu.

Lục Dĩ Hoài hí híp mắt.

Ngu Trà vừa thấy biểu tình này của hắn thì gan nhỏ lại, "Không nghĩ gì hết!"

"Phải không?" Lục Dĩ Hoài liếc một cái đã biết cô đang nói dối, nhìn không sót sự trốn tránh của cô.

Ngu Trà nói sang chuyện khác: "Bữa tiệc chừng nào mới kết thúc a?"

"Nhanh thôi." Lục Dĩ Hoài nói, nâng cằm, đột nhiên mở miệng: "Cái cà vạt này không thoải mái."

Ngu Trà à một tiếng, đề nghị: "Vậy có muốn tôi cùng anh đi đổi cái khác, chỗ này chắc sẽ có quần áo của anh."

Lục Dĩ Hoài nói: "Ừm."

Hai người cùng đi vào phía sau, Lục Dĩ Hoài đã từng sống ở đây mấy năm, chỗ này luôn luôn có phòng của hắn.

Rất lâu rồi mới mở căn phòng này ra, nhưng lại phi thường sạch sẽ, chắc là mỗi ngày đều có người quét dọn, đồ bên trong không thiếu thứ gì.

Đây cũng không phải lần đầu tiên Ngu Trà vào đây.

Đời trước cô đã từng bị đem về đây sống một lần, chẳng qua lúc đó là lễ tang của Lục lão gia tử, khi đó cô cho rằng đó là khoảng thời gian tự do thoải mái nhất của mình, vì lực chú ý của Lục gia không đặt lên người cô. *(chỗ này trong bản convert để là Ngu gia, mình thấy không phù hợp nên để lại là Lục gia)*

Bây giờ nghĩ lại, cảm xúc lúc đó của Lục Dĩ Hoài không đúng.

Lục Dĩ Hoài đẩy một cánh cửa ra, diện tích rất lớn được chia thành nhiều phần, treo đủ loại kiểu dáng quần áo, còn có giày, ở giữa là một cái ghế dài *(chắc là để thay giày, kiểu kiểu vầy đó)*.

Hắn duỗi tay đẩy, vài ô vuông đập vào mắt Ngu Trà.

Mỗi cái ô vuông đều chứa những thứ khác nhau, có nút tay áo, có cà vạt, số lượng rất lớn, còn có vài đồ vật khác.

Lục Dĩ Hoài nói: "Em giúp tôi."

Ngu Trà: "A?"

Lục Dĩ Hoài liếc qua, "Không muốn?"

"Không có." Ngu Trà vội vàng sửa lại, tay lướt qua mấy cái ô vuông, "Vậy anh muốn cái nào a?"

Tuy rằng vẫn chưa thành niên nhưng hắn vẫn có rất nhiều trang phục trang trọng, chỉ là cà vạt kẻ ô mà đã có mấy cái.

"Em chọn đi." Lục Dĩ Hoài nói.

Ngu Trà nhìn hắn, lấy ra một cái màu xanh lam, "Cái này đi, quần áo hôm nay của anh rất hợp với màu này."

Lục Dĩ Hoài gật đầu: "Được."

Ngu Trà vuốt lại cà vạt, thật ra kỹ năng thắt cà vạt của cô đều được luyện từ Lục Dĩ Hoài, tất cả đều là tra tấn ở đời trước.

Lúc đó là do Lục Dĩ Hoài ép buộc yêu cầu.

Ngu Trà còn nhớ rõ lần đầu tiên thắt, khi đó nom nớp lo sợ, trong lòng đặc biệt không muốn, nên cả ngày xung quanh đều là áp suất thấp.

Lúc ấy cô không biết làm, cũng không chịu xem video, thất cho Lục Dĩ Hoài một cái khăn quàng đỏ, không biết Lục Dĩ Hoài có tâm lý gì, cũng không cời ra, lúc đi ra đã bị mẹ Vương cười chết.

Ngu Trà rất tức giận, lên xem rất nhiều video.

Sau đó Lục Dĩ Hoài lại yêu cầu, mặc dù không rất tự nguyện, nhưng cuối cùng cô lại ngày càng thuần thục.

Ngu Trà nửa ngồi xổm, mở cổ áo sơ mi của Lục Dĩ Hoài ra, nhẹ nhàng đặt cà vạt vào, sau đó thuần thục thắt lại.

Một bước cuối cùng, Lục Dĩ Hoài bất ngờ duỗi tay nắm tay cô, "Từ từ."

"Làm sao vậy?" Ngu Trà dừng lại, cảm giác ấm áp từ làn da lan ra toàn thân, giống như điện giật, tim vô cớ đập nhanh.

Lục Dĩ Hoài thấp giọng nói: "Lại gần một chút."

**(Chương trước có nói trong trường không có kí túc xá nên ở đây để vậy mình cũng không biết sao, có thể là do mình hiểu sai, bạn nào biết xin giúp mình.)*

Hết chương 29

#xanh

Bạn đang đọc truyện *Mối Tình Đầu Của Giáo Bá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 30: Em quá bảo vệ cô ấy rồi

Phòng để quần áo rất yên tĩnh, tiếng hít thở có thể nghe rõ ràng.

Ngu Trà đã từng nghe rất nhiều mệnh lệnh của Lục Dĩ Hoài, đặc biệt là những yêu cầu ép buộc của đời trước, “Đến gần một chút” ngược lại là một câu thật bình thường, làm cô không cảm thấy có gì nguy hiểm

“Được.” Cô nghe lời tiến lại gần thêm một chút, hoàn thành bước cuối cùng, sửa sang lại cổ áo somi.

Lục Minh Duyệt đứng lúc đi lên thấy được một màn như vậy.

Thiếu nữ nhỏ xinh nửa quỳ trên mặt đất, hoi ngựa đầu, cổ thiên nga trắng nõn xinh đẹp, thắt cà vạt cho thiếu niên ngồi trên xe lăn, không gian to như thế dường như không thể dung nạp thêm thứ gì khác.

Một hình ảnh làm người khác không thể rời mắt.

Ngay lúc này, thiếu niên giương mắt nhìn về phía cánh cửa.

Lục Minh Duyệt bất ngờ đối diện với ánh mắt không gọn sóng của hắn, theo bản năng lui về phía sau một bước.

Tuy có ấy lớn hơn Lục Dĩ Hoài hai tuổi, nhưng không biết vì sao lại hơi sợ hắn, đặc biệt là sau khi hắn xảy ra chuyện, bây giờ càng sợ thêm.

Lục Minh Duyệt tươi cười, lui lại bước ra khỏi phòng.

Mãi đến khi ra tới hành lang, cô mới sờ sờ sau cổ, đã hơi đỏ mồ hôi lạnh, may mà cô vẫn chưa đứng lâu ở đó.

“Minh Duyệt, con ở đây làm gì?” Lục lão gia từ đi đến, “Dĩ Hoài đang ở trong phòng?”

Lục Minh Duyệt hoàn hồn, “Gia gia, Dĩ Hoài đang thay quần áo.”

Cô tiến lên ôm lấy cánh tay của ông, nhỏ giọng hỏi thăm: “Gia gia, người biết rõ cô gái bên cạnh Lục Dĩ Hoài là dạng người gì sao?”

Lục lão gia từ nói: “Sao con lại quan tâm đến việc này, là dạng gì thì lát nữa con nhìn rồi sẽ biết, người khác nói ra sao là do họ nghĩ như vậy, con cần phải tự mình đi tìm ra.”

Lục Minh Duyệt dạ một tiếng.

Hành lang lại một lần nữa yên tĩnh.

Từ đầu tới cuối Ngu Trà cũng không phát hiện ra Lục Minh Duyệt, cũng không biết có người đã đi vào, sau khi thắt xong cà vạt, nói: “Được rồi.”

Thuận lợi như vậy, cô hơi kiêu ngạo với tác phẩm của mình.

Lục Dĩ Hoài nhìn ánh sáng lấp lóe trong mắt cô, ừ một tiếng, đột nhiên mở miệng: “Còn một vấn đề.”

Ngu Trà nói: “Vấn đề gì?”

Lục Dĩ Hoài duỗi tay kéo kéo cà vạt, về cách thắt và mức độ căng chùng đều là kiểu hắn thích, hình như cô rất rõ ràng.

Hắn hỏi câu trần thuật: “Em học cách đeo cà vạt khi nào.”

Ngu Trà không cảm thấy ngữ khí của hắn có vấn đề gì, cẩn thận nghĩ nghĩ, “Trước kia khi ở Ngu gia đã học qua video.”

Lục Dĩ Hoài yên lặng nhìn cô.

Tâm Ngu Trà nhảy dựng.

Sự thật đương nhiên không phải là học ở Ngu gia, chỉ là cô không thể nói là mình học ở Lục gia, vì đời này cô căn bản không học.

Đời trước cô giống như một tờ giấy trắng, rất nhiều chuyện là bị Lục Dĩ Hoài bắt làm, biết được rất nhiều sở thích của hắn, những việc nhỏ không đáng kể đều là dựa theo sở thích quen hàng ngày lờ mờ lộ ra.

Cho dù sống lại một lần, những kỹ năng còn lưu lại trong trí nhớ cũng không biến mất, ngược lại sẽ lần lượt hiện ra.

Đều là do Lục Dĩ Hoài, cô không có sai.

Tương tự như vậy, Ngu Trà mạnh dạn lên, nói thẳng: “Sao vậy, không thoải mái à? Nếu không được thì tôi tìm ai đó lại đây làm giúp.”

“...” Lục Dĩ Hoài không nói gì.

Nhưng mà Ngu Trà có thể nhận thấy biểu tình của hắn, lên thờ phào trong lòng, bây giờ cô không hề sợ hắn.

“Đi ra đi.” Lục Dĩ Hoài nói.

Đến khi hai người trở lại lần nữa, bữa tiệc đã sắp kết thúc, nhìn thấy bọn họ, mọi người đồng loạt nhìn về cả hai.

Bữa tiệc đêm nay đã làm thay đổi rất nhiều suy nghĩ, có người cho rằng sau khi Lục Dĩ Hoài xảy ra chuyện, thái độ của Lục lão gia từ cũng đã khác đi, cứ tưởng sẽ thay đổi người thừa kế, nhưng dường như lại không giống như vậy.

Sau khi Lục Dĩ Hoài ra ngoài thì bị ai đó cản lại, Ngu Trà tự mình rời đi.

“Ngu Trà?”

Một giọng nói xa lạ bất ngờ vang lên.

Ngu Trà xoay người, nhìn thấy Lục Minh Duyệt, ánh mắt lóe lóe, “Xin chào.”

“Xin chào.” Lục Minh Duyệt cho rằng cô không biết mình là ai, “Tôi là chị họ của Dĩ Hoài, chắc là cô chưa gặp tôi bao giờ.”

Ngu Trà cười cười.

Là lần đầu gặp của đời này, nhưng đời trước đã gặp qua, lúc ấy Lục Minh Duyệt không thể nào thích cô, thỉnh thoảng gặp cô cũng sẽ mĩa mai châm chọc để cô tự biết thân phận của mình, phải biết tự lượng sức mình.

Lục Minh Duyệt cười nói: “Tôi biết cô là con gái nuôi của Ngu gia, cô đến bên cạnh Dĩ Hoài chắc cũng đã được một tháng, thời gian này cô đã vất vả rồi.”

Ngu Trà nói: “Không vất vả.”

Cô không biết bây giờ Lục Minh Duyệt tìm mình làm gì, nhưng có thể liên quan đến Lục Dĩ Hoài, dù sao cô cũng là một cô nhi, hào môn trước tiên là phải nhìn vào gia thế.

Nhưng mà Ngu Trà cũng không thẹn với lòng mình, cũng không định ăn vạ Lục gia.

Còn rất thức thời. Lục Minh Duyệt nghĩ đến Ngu Minh Nhã không biết lễ nghĩa kia, “Cô không giống với chị gái mình, hy vọng sau này cô vẫn có thể giữ mình như vậy, nếu cô dám _____”

“Chị họ.”

Lục Dĩ Hoài ngồi xe lăn đến đây, “Hai người đang nói chuyện gì?”

“Chưa nói gì hết.” Lục Minh Duyệt nhanh chóng sửa miệng, nghĩ đến chuyện không lâu trước đây, “Chị chỉ thấy cô ấy hơi quen, muốn tâm sự một chút.”

Lục Dĩ Hoài suy tư, nói với Ngu Trà: “Em đến bên kia ăn gì đó trước đi.”

Ngu Trà không hiểu được hần, “À.”

Chờ đến khi cô rời đi, Lục Dĩ Hoài mới nhìn Lục Minh Duyệt một lần nữa, nói: “Chị họ, có vài chuyện không cần chị xen vào.”

Thấy hần không có không vui, Lục Minh Duyệt mới thờ phào nhẹ nhõm, “Chị không phải chỉ muốn nhìn xem cô ấy là loại người gì, chưa kịp nói gì thì em đã lại đây, em cũng quá bảo vệ cô ấy rồi.”

Nói mấy câu cũng không cho, người không biết còn tưởng cô là chị họ ác độc thích làm chuyện xấu.

Ngón tay Lục Dĩ Hoài đặt trên tay vịn nhúc nhích vài cái, nhàn nhạt nói: “Không có gì, không cần nhìn nhiều, cô ấy rất tốt.”

Lục Minh Duyệt nhảy bèn nhận thấy khi hần nói ra lời này, biểu cảm có sự thay đổi, khuôn mặt giống như đã hòa hoãn rất nhiều.

Hần có kiểu biểu tình ôn nhu này từ lúc nào vậy?

Là con cháu của Lục gia, từ nhỏ cô đã biết Lục Dĩ Hoài, đã cùng sống ở nhà cũ một thời gian, cũng hiểu rõ hần hơn so với người khác, hần là một người máu lạnh, chỉ khi đối mặt với người nhà mới thay đổi cảm xúc.

Vậy nên hần đã coi Ngu Trà như người trong nhà?

Lục Minh Duyệt bị suy nghĩ của mình dọa sợ, theo cô biết, Ngu Trà chỉ mới vào Lục gia không lâu, có thể có được đãi ngộ này nghĩa là cô ấy cũng có bản lĩnh.

Nhưng mà chuyện của Lục Dĩ Hoài, cô sẽ không quản nhiều.

Lục Minh Duyệt mở miệng nói: “Dĩ Hoài a, tối nay chị không cần thận vào phòng em, rất xin lỗi. Hai ngày trước bạn của chị vừa mở một khu du lịch, em có muốn đi thử hay không?”

Mỗi người con của Lục gia đều có cơ hội trở thành người thừa kế, chẳng qua Lục Minh Duyệt tự biết mình, cô có vài công ty, quyết định chỉ cần quản lý thật tốt, sau này chỉ cần lấy được cổ phần trong nhà là đủ.

Đề nghị này thật ra là do cô thật lòng muốn cho Lục Dĩ Hoài, cũng ám chỉ mình sẽ không nhúng tay vào bất cứ chuyện gì của Ngu Trà.

Lục Dĩ Hoài cong khóe môi: “Được.”

Lục Minh Duyệt cũng cười, “Vậy chị đi trước.”

Đi được một khoảng, cô nhìn không được quay đầu lại nhìn, thấy được người em trai không bao giờ thể hiện cảm xúc ra ngoài, ánh mắt của hần vẫn luôn hướng về một phía.

Cô nhìn theo, thấy được thì chấn động một chút.

Cô gái nhỏ kia đang ăn đồ ngọt.

Ngày hôm sau, trên mạng truyền ra vài tấm ảnh.

Báo chí truyền thông cũng đưa tin tức tương tự, dù sao đây cũng là lần đầu tiên sau khi bị tai nạn, Lục Dĩ Hoài xuất hiện trước công chúng, ai cũng thích xem loại tin này.

Khi Lâm Thu Thu và Thượng Thần nhìn thấy ảnh chụp của Ngu Trà đã kích động nửa ngày, sau khi về trường không ngừng thét chói tai.

“Trà Trà a, cậu mặc trang phục lộng lẫy như vậy thật đẹp, mình đã bị đầu độc a.”

“Mình thấy sau này cần phải trang điểm cho cậu thật nhiều, mặc thật nhiều quần áo để mọi người thấy cậu là người đẹp nhất!”

Ngu Trà nghe các cô nói nửa ngày mới mở miệng: “Sắp thi đại học rồi còn trang điểm cái gì a, học tập thật tốt mới là chuyện chính.”

“Học tập là một chuyện.” Lâm Thu Thu nói: “Sống cũng là một chuyện a, có phải cậu vẫn chưa đăng Weibo đúng không, mình thật muốn lên án loại chủ Weibo như cậu.”

Nhắc đến chuyện này thì cô ấy liền gấp gáp.

Mặc dù biết đại ma vương là Lục Di Hoài nhưng cô ấy vẫn đắm chìm trong việc xem những mẫu chuyện ngọt ngào như vậy.

Ngu Trà xin tha: “Mấy ngày nay mình rất vội, tối nay về nhà mình sẽ đăng.”

Mấy ngày nay cô phải lo chuyện tiệc mừng thọ và chụp ảnh của Thượng Từ Từ, căn bản đã quên mất việc đăng truyện.

Cô vẫn chưa về chuyện lần trước Lục Di Hoài đứng lên.

“Nhiều đó vẫn còn ít ấy.” Thượng Thần tha cho cô, “Mấy ngày nay trên hot search Weibo đều là Ngu Minh Nhã, cô ta coi như đã nổi tiếng, vô cùng nổi tiếng.”

Ngu Trà “à” một tiếng.

Tối qua sau khi về nhà cô cũng không chú ý đến việc này, mặc dù biết sớm muộn gì cũng sẽ xảy ra, nhưng khi thật sự nhìn thấy thì tâm trạng rất khác.

Như cô đã đoán trước, trên mạng đã ồn ào làm thành chuyện lớn.

Fan của một số minh tinh và đạo diễn bị liên lụy đến cũng không phải người ăn chay, cuối cùng đã trở thành một trận chiến hỗn loạn, cũng không biết có phải do thủy quân hay công ty đã động tay chân, mấy đề mục đã leo lên bá chiếm hot search.

Trí nhớ của cư dân mạng rất ngắn, sau khi bộ phim mạng kia chiếu hết, Ngu Minh Nhã tạm thời không có tên họ gì, lần này không ít người đã xem bình luận mới biết được.

Thì ra là người mới xuất đạo a.

Những bài Weibo Ngu Minh Nhã đã đăng bị lục lại, vấn đề nhỏ cũng bị phê bình, mọi người trên mạng đều thích nghe ngóng.

“Đây là ai a? Sao lại đắc tội với nhiều người như vậy?”

“Lần đầu tiên thấy người mới xuất đạo ở tuyến 180 có gan lớn như vậy, đắc tội hoàn toàn với tiền bối, nhìn cô ta bị chê cười đi.”

“Về nhà làm đại tiểu thư của cô đi!”

“Fan này còn vô dụng hơn so với fan lưu lượng, đều là xxj* sao? Lại có thể có zqsg (tình cảm sâu nặng) với một người chỉ diễn một bộ phim vương trường chiếu mạng nhỏ, không thể cứu nổi nữa.”

*xxj: tiểu học gà, mình nghĩ là chỉ mấy đứa trẻ trâu học tiểu học.

Lâm Thu Thu vẫn luôn kể cho Ngu Trà nghe diễn biến của chuyện này.

Gây chuyện lớn như vậy trên mạng, Ngu Minh Nhã cực kì tức giận, quăng đồ hết đồ vật trong phòng, cũng đã xin nghỉ trong trường.

Lúc bảo mẫu đi lên nom nớp lo sợ.

“Cút ——”

“Là mẹ.”

Trần Mẫn Quyên đẩy cửa ra, nói: “Minh Nhã, con đã quên lần trước mẹ nói gì với con sao? Con cứ để chuyện tiếp diễn như vậy, người bị tổn hại cuối cùng chính là con.”

“Bây giờ con cũng đã như vậy rồi.” Trên mặt Ngu Minh Nhã đều là lửa giận, “Đám fan này thật ngu ngốc, bây giờ gây ra chuyện lớn như vậy, đúng là một đám vô dụng không biết làm gì!”

“Cha mẹ đã tìm thủy quân hỗ trợ, chiều nay sẽ có hiệu quả ngay lập tức.” Trần Mẫn Quyên thở dài, nói: “Nhưng nếu con muốn xoay chuyển thế cục thì phải tự mình ra mặt.”

Tuy nhà họ Ngu không phải hào môn lớn gì, nhưng đối với nơi như giới giải trí này thì vẫn có thể dùng được vì rất nhiều minh tinh cũng không có hậu trường.

Nên tình hình bây giờ đã tạm ổn.

Trần Mẫn Quyên dùng tiền kéo hot search xuống, cuối cùng mới dời được một ít lực chú ý, lúc này mới đến đây khuyên Ngu Minh Nhã.

Vài ngày sau đó mới có thể kết thúc hết, hot search một lần nữa lại trở thành【 Ngu Minh Nhã xin lỗi 】.

Cư dân mạng ăn dưa lê đi vào thì thấy Ngu Minh Nhã đăng một bài Weibo rất dài, nói mình không thể quản lý tốt fan của mình, cũng không tự biết được thực lực của mình, đối với việc liên lụy đến người khác thì rất xin lỗi.

“Thoạt nhìn có vẻ rất thành khẩn, chắc cô ấy không có ý.”

“Chỉ là một cô gái nhỏ, làm sao có thể có được tâm cơ gì chứ, các người nghĩ quá xấu rồi, đây có thể tính là bạo lực internet đấy.”

“Hy vọng sau này cô sẽ luyện kỹ thuật diễn của mình thật tốt.”

“Biết rồi thì tốt, chuyện này không phải đều là do lỗi của cô, là fan của cô quá cấp tiến, cần phải quản bọn họ thật tốt.”

“Cô ấy cũng đã xin lỗi, các người còn muốn gì nữa a?”

“...”

Ngu gia đưa vào không ít thủy quân, sau khi bài viết vừa đăng lên thì nhanh chóng bình luận, ngay lập tức lên thẳng hot search, tạo ra hình tượng bị fan làm hại.

Tuy có người cảm thấy không thích hợp, nhưng cũng chỉ là vài cư dân mạng bình thường, sau khi fan và thủy quân cùng oanh tạc, sự kiện lần này dần dần chìm vào quên lãng.

Ngu Minh Nhã nhìn Weibo của mình, cuối cùng cũng có thể nhẹ nhàng thờ phào, mặc dù còn có người mắng cô ta, nhưng cũng chỉ là số ít.

Tuần này cô ta không đến trường, nếu chuyện này không bị đẹp đi chắc chắn cô ta sẽ phát điên lên mất, nếu đã được xử lý thì vẫn còn đường sống.

Một ngày nào đó cô ta sẽ đòi lại tất cả.

Mà lúc này, Ngu Trà đã đến khu du lịch.

Ngu Trà nhìn khung cảnh hiện lên ngoài cửa sổ, kinh ngạc nói: “Anh nói chính là chỗ này sao.”

Lần trước ở tiệc mừng thọ Lục Minh Duyệt đã nhắc về khu du lịch này với Lục Dĩ Hoài, hẳn đã thuận tiện đưa vào kế hoạch.

Lục Dĩ Hoài nói: “Là bạn của chị tôi.”

Ngu Trà gật đầu, nhìn thấy bên trong có một thảo nguyên rất lớn, còn có người đang cưỡi ngựa với tốc độ vô cùng nhanh, “Ồ đây còn có thể cưỡi ngựa.”

Lục Dĩ Hoài ngồi cạnh cô, ánh mặt trời từ ngoài cửa xe truyền vào, chiếu lên sườn mặt hắn, làm sáng ngời quan tâm thúy. Hắn nhìn Ngu Trà, trong mắt cô gái như có chứa nước mà phát sáng, thật đẹp để.

“Em có thể thử.”

Ngu Trà nghĩ nghĩ, “Không được, tôi chưa từng cưỡi ngựa.”

Lỡ như bị té xuống thì làm sao, hơn nữa bây giờ Lục Dĩ Hoài không thể cưỡi ngựa, việc này giống như có ý kích thích hắn.

Nói đến chuyện này, cô lên nhìn qua Lục Dĩ Hoài.

Tác giả có lời muốn nói: Nhắc nhở hữu nghị, Trà rất nhanh sẽ hồi hận.

Hết chương 30

#xanh

Bạn đang đọc truyện *Mối Tình Đầu Của Giáo Bá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 31: Phát sóng trực tiếp

Chuyến du lịch đến đây không chỉ có Ngu Trà và Lục Dĩ Hoài, Tần Du và Tô Ngọc đi bằng chiếc xe đằng sau, không biết nghĩ gì mà không chịu ngồi chung với hai người.

Khách sạn đã được Lục Minh Duyệt chuẩn bị, chẳng qua số lượng phòng vẫn phụ thuộc vào bọn họ, cả nhóm lại ở ngay trên tầng cao nhất, từ trên cao nhìn xuống có thể nhìn thấy tất cả bên ngoài, ngay cả trại nuôi ngựa cũng không nhìn sót thứ gì.

Khi Lục Minh Duyệt nhận được cuộc gọi của bạn mình, hỏi thăm vài câu: “Vài người?”

“Vài người, bạn của em trai cậu thật hoạt bát, cậu ta không thể nào dùng nói được, quá thần kỳ.”

Nghe vậy, Lục Minh Duyệt cũng cười, “Được rồi, cậu đừng để ai quấy rầy bọn họ, khi nào được kêu thì mới xuất hiện.”

Bạn cô ấy cười: “Đây là do cậu nói đấy.”

Khu du lịch kiểu này nếu trong nhà không có tiền cũng không dám ở lại.

Đối với đám người Tần Du thì chỉ là chuyện bình thường, nhà của bọn họ đều rất có điều kiện như nhau, một đám phú nhị đại, ngoài ra lần này cũng không cần tự trả tiền, Lục Minh Duyệt đã thanh toán hết.

Phòng Ngu Trà nằm cạnh Lục Dĩ Hoài, sau khi cất hành lý thì chuẩn bị ra ngoài một chút.

“Mỗi phòng ở đây còn có bồn nước nóng, buổi tối có thể ngâm mình, thật quá hưởng thụ.” Tần Du không nhịn được nói.

Khu du lịch này được xây dựng theo tiêu chuẩn cao, mỗi phòng đều rất lớn, bên trong có một bồn tắm nước nóng, có thể ngâm mình.

Nếu muốn chỗ ngâm rộng hơn, cũng có thể đến suối nước nóng.

Đôi mắt Ngu Trà sáng lên, nhưng không nói ra, lúc trước Lục Dĩ Hoài không nói chỗ này có suối nước nóng nên cô không đem theo đồ tắm, xem ra lát nữa phải tự đi mua.

Nhóm người đi trên đường hấp dẫn không ít ánh mắt.

Có vài người nhận ra Lục Dĩ Hoài, định chào hỏi, nhìn thấy khuôn mặt không biểu cảm của hắn thì nhịn xuống, ai cũng không dám tự tìm xui xẻo.

Chỗ này làm công tác xanh hóa rất tốt, trừ vài chỗ để ngắm cảnh du ngoạn, cũng có con đường chuyên ăn uống, lẩu hay thịt nướng đều có.

Đi ngang qua một chỗ bán kem, hai mắt Tần Du sáng lên, thấy một cô gái tóc đen đang giơ điện thoại, không biết đang nói cười chuyện gì.

Hắn hỏi: “Chị dâu nhỏ, cậu ăn kem không?”

Ngu Trà nói: “Không ăn.”

Tần Du: “...”

“Tên này chỉ muốn tìm cơ hội lại gần đó.” Tô Ngọc trêu hấn.

Ngu Trà nhìn thấy Tần Du đang thất vọng, nhìn không được cười một tiếng, nhìn thấy cô gái xinh đẹp kia, “Tôi hiểu rồi, vậy cậu đi mua nha.”

Tần Du a một tiếng, chịu đựng một ánh mắt giết người chạy vào cửa hàng, rất nhanh đã tiến lại gần cô gái kia.

Cô gái tóc dài nhìn Tần Du, “Đừng làm phiền tôi quay video.”

Tần Du: “...”

Cô gái tuyệt tình.

Ngu Trà nhìn thấy, tự đi qua mua hai que kem.

Cô gái tóc dài nhìn thấy thiếu nữ xinh đẹp trên màn hình, hai mắt lập tức sáng lên, “Chị gái nhỏ, tôi có thể quay cô được không?”

Ngu Trà hơi mỉm cười, “Không sao, cậu là người phát sóng trực tiếp sao?”

“Không phải, chỉ là muốn quay một vlog xem thôi.” Cô gái tóc dài cười cười, khá xinh đẹp, “Cậu gọi tôi là Trầm Trầm đi.”

Ngu Trà gật đầu, đang định nói, phía sau vang lên giọng nói.

“Ngu Trà.”

Lục Dĩ Hoài đột nhiên gọi một tiếng.

Ngu Trà nhanh chóng quay về, thấy được sự lạnh lẽo trong mắt hắn, đưa cho hắn một que kem, “Cho anh.”

Cô đến gần một chút, thì thầm: “Đừng tức giận.”

Mặt mày Lục Dĩ Hoài mới dần ra.

Tần Du và Tô Ngọc đứng một bên ăn một miếng đầy cầu lương, yên lặng đi cách một đoạn ở phía sau, tự một mình chơi.

Tần Du lên gửi tin nhắn cho Ngu Trà: “Chị dâu nhỏ, cô gái lúc nãy vừa nói gì với cậu vậy, có phải đang phát sóng trực tiếp hay không?”

Hắn nhìn những người giơ điện thoại ở ngoài thì cơ bản đều là những người phát sóng trực tiếp, cô gái hôm nay lại còn đẹp hơn rất nhiều so với những người khác.

Ngu Trà trả lời: “Cô ấy tên là Trầm Trầm, lúc nãy không phải đang phát sóng trực tiếp, chỉ là đang quay một vlog thôi.”

Tần Du nhìn thấy cái tên thì sững sờ.

“Á.” Tô Ngọc nhìn thấy, “Cái tên này, em gái đa tài đa nghệ trên Weibo mà cậu đã theo dõi hình như cũng tên Trầm Trầm đúng không?”

Lần trước Tần Du hàng ngày đều lên Weibo của một em gái, Tô Ngọc nhớ rất rõ, cũng đã từng bị Tần Du khoe khoang, hôm nay lại có thể nhìn thấy cái tên như đức.

Tần Du tắt điện thoại, “Giống cái gì mà giống.”

Tiền nữ bé nhỏ Trầm Trầm của hắn sao có thể là nữ sinh tóc dài đối xử như nãy với hắn, tuyệt đối không có khả năng.

Tô Ngọc ồ một tiếng: “Tôi cũng chưa nói gì.”

Phản bác nhanh như vậy, coi chừng bị vả mặt.

Đi dạo nửa giờ, sắc trời đã tối lại, cả nhóm cùng nhau đi ăn cơm Tây sau đó mới về khách sạn.

Ngày đầu tiên không được chơi, Ngu Trà định tối nay sẽ đi ngâm nước nóng.

Đời trước không có đến nơi này mà đến một sơn trang có suối nước nóng cùng Lục Dĩ Hoài, kiểu bồn tắm nước nóng tư nhân này là lần đầu tiên cô đến.

Chẳng qua không nghĩ rằng ở đây có suối nước nóng, nên Ngu Trà không đem đồ tắm, chỉ có thể qua cửa hàng bên cạnh mua, không nói cho Lục Dĩ Hoài.

Cửa hàng có rất nhiều đồ, Ngu Trà nhìn nửa ngày, cuối cùng chọn một bộ không quá lộ liễu, mua thêm một ít đồ ăn, trả tiền rồi đi về.

Khi Tô Ngọc và Tần Du trở về từ bên ngoài thì thấy một bóng dáng quen thuộc, nhỏ giọng hỏi: “Á, đằng kia là Ngu Trà đúng không?”

Tô Ngọc nói: “Đúng vậy, từ bên trong đi ra, cậu ấy cảm không ít thứ trong tay.”

“Hình như tôi nhìn thấy đồ tắm.” Mắt Tần Du sáng lên, động tâm, “Chị dâu nhỏ tự ngâm một mình hay đi suối nước nóng với Lục ca a?”

Tô Ngọc hỏi lại: “Sao tôi biết được, cậu đi hỏi sẽ biết.”

Đương nhiên không thể trực tiếp hỏi.

Trông mắt Tần Du chuyển động, gửi tin nhắn qua Wechat cho Lục Dĩ Hoài: “Lục ca, tối nay cậu có định đi suối nước nóng không?”

Nửa ngày mới nhận được trả lời —— không đi.

“Tôi nghi ngờ Lục ca căn bản không chuẩn bị ngâm mình gì đó.” Đột nhiên Tần Du suy đoán nói: “Nếu muốn ngâm chắc chắn sẽ kêu Chị dâu nhỏ chuẩn bị quần áo, sao có thể để cậu ấy tự đi mua.”

Vừa nói xong, Tần Du đã hiểu.

Bất thành linh có một ý tưởng, đến cửa hàng mua một cái quần bơi cho nam, sau đó thúc giục nói: “Đi đi đi, lên lầu.”

Lúc Lục Dĩ Hoài mở cửa ra, nhìn thấy Tần Du đang cột nhà, mặt không biểu tình, “Mua cái gì?”

Tần Du nhanh chóng đưa đồ qua, “Tôi nghe nói ngâm nước nóng có lợi cho sức khỏe, tối nay Lục ca tự ngâm một chút đi, tốt cho chân lắm.”

Lục Dĩ Hoài nói: “Không cần.”

“Đã mua rồi.” Tần Du để đồ lên giường, “Tôi và Tô Ngọc ra ngoài ăn BBQ, Lục ca phải nhớ ngâm mình a.”

Hai người lại nhanh chân trốn đi.

Lục Dĩ Hoài cảm thấy Tần Du hơi kì lạ, nhưng cũng không để trong lòng.

Trong một căn phòng khác, Ngu Trà đã bắt đầu hưởng thụ.

Khách sạn chuẩn bị rất nhiều đồ trong phòng nên cô nhỏ thêm vài giọt tinh dầu vào rồi thay đồ, cẩn thận ngồi vào, nước nóng hằm hập bao quanh cơ thể, cực kỳ thoải mái.

Ngu Trà dựa vào thành bồn chơi điện thoại, gửi tin nhắn cho Lục Dĩ Hoài: “Anh ngủ rồi à?”

Lục Dĩ Hoài: “Chưa.”

Ngu Trà: “Bồn tắm nước nóng ở đây rất thoải mái, anh có thể ngâm mình.”

Lục Dĩ Hoài dừng động tác.

Cô không nói hấn cũng đã biết.

Lục Dĩ Hoài: “Được.”

Ngu Trà không nhắn gì nữa, lướt Weibo, lần trước sau khi đăng bài lên đã báo hôm nay cô sẽ đi du lịch. Cô chọn một tấm hình, sau đó đăng lên Weibo.

Fan bình luận rất nhanh——

“Trà Trà đi đâu vậy, tôi thấy có con ngựa!”

“Chỗ đó thật đẹp, đi thảo nguyên lớn ở Tây Bắc đúng không?”

“Trà Trà đăng truyện mau, đi du lịch cũng không được quên đại ma vương, tôi cảm thấy đại ma vương đã không nhin được!”

Nhìn cái gì a, Ngu Trà cảm rằm.

Bây giờ mỗi ngày Weibo của cô đều có thêm fan, số lượng bình luận ban đầu là mấy chục, sau vài tuần đã tăng lên mấy nghìn.

Bọn họ đều bình luận về truyện tranh.

Ngu Trà cũng biết, hiện tại mỗi ngày có rất nhiều người mong chờ Lục Dĩ Hoài, không có ai mong cô.

Hơn vài nghìn đấy.

Ngu Trà cười cười, đặt điện thoại qua một bên, gối lên khăn lông nhắm mắt dưỡng thần, độ ẩm vừa đủ, lờ đãng một chút đã sắp ngủ quên.

Cho đến khi có tiếng đập cửa vang lên.

Ngu Trà lập tức tỉnh dậy, nhanh chóng dùng khăn lông to quấn lại, đến cạnh cửa, cảnh giác hỏi: “Ai vậy?”

“Là tôi, Tần Du.”

Ngu Trà nhẹ nhõm, hỏi: “Buổi tối còn có chuyện gì à?”

Về mặt Tần Du nôn nóng, thấp giọng nói: “Chị dâu nhỏ có qua phòng của Lục ca a? Tôi vừa gõ cửa thì không thấy mở cửa, điện thoại cũng không gọi được.”

“Cái gì?” Ngu Trà bị hoảng sợ.

“Không biết Lục ca có phát bệnh hay không? Cậu biết không?” Tần Du liếm liếm môi, “Nên bây giờ tôi rất lo lắng, cậu có qua đó coi thử không.”

“Cậu chờ một chút.” Ngu Trà nhanh chân về phòng, ở chỗ của cô có thể để mở cửa phòng Lục Dĩ Hoài, lúc đầu hấn đã đưa cho cô, lúc đó cô không muốn lấy, bây giờ ngược lại có tác dụng.

Cô không hề phát hiện ra sự kì lạ của Tần Du, ngay cả quần áo cũng chưa thay, trực tiếp bọc khăn tắm chạy qua phòng bên cạnh.

Tần Du đứng bên ngoài cười hai tiếng, nhanh nhẹn trốn đi.

Vừa cười vừa nhắn tin Wechat cho Tô Ngọc: “Chắc chắn ngày mai Lục ca sẽ không tức giận, tôi quá tình tế mà!”

Tô Ngọc: “Đừng có mơ.”

Phòng Lục Dĩ Hoài chỉ mở đèn nhỏ.

Phòng của hai người có cấu trúc giống nhau, Ngu Trà mang dép lê đi trên thảm, tuy trong phòng mở điều hòa nhưng sau khi ra khỏi bồn tắm, dù có khăn tắm cũng hơi lạnh.

“Lục Dĩ Hoài?”

Cô nhỏ giọng kêu, không có ai đáp lại.

Nhìn thấy trong phòng không có ai, phòng tắm cũng không có người, Ngu Trà đi đến bể tắm nước nóng trong phòng, cắn răng đẩy cửa ra.

Bên trong nóng hôi hổi, Ngu Trà bước vào chưa kịp nhìn thấy gì đã bị khí nóng ập vào híp lại hai mắt.

Cô lại gọi một tiếng: “Lục Dĩ Hoài?”

Giữa tầng sương trắng mờ lung, Ngu Trà nhìn thấy chàng trai nằm trong bể tắm, dựa vào thành bể, một cánh tay đặt trên bậc đá cẩm thạch, không khí lượn lờ quanh hắn, nhìn qua có vẻ rất giống tiên khí.

Nhưng làm sắc mặt cô thay đổi chính là hai mắt Lục Dĩ Hoài nhắm lại, nhúu mày. Ngu Trà rất quen thuộc, mỗi khi hắn phát bệnh, cẳng chân đau đớn mới có thể xuất hiện biểu tình này.

Tần Du không nghĩ rằng mình đánh bậy đánh bạ mà gặp ngay trùng lúc này.

“Lục Dĩ Hoài, anh mau tỉnh dậy.” Ngu Trà chạy chậm qua đó, ngồi xổm xuống cạnh bể tắm nước nóng, nhẹ nhàng vỗ mặt Lục Dĩ Hoài.

Lục Dĩ Hoài mở mắt ra, nhìn thấy cô.

Khí nóng tạo thành bọt nước chảy xuống gương mặt hắn, xuống hầu kết, cuối cùng hòa với dòng nước bên dưới, mang theo một sự gọi cảm khó tả.

“Sao em lại đến đây?” Giọng nói rất nhẹ.

Ngu Trà nhìn thấy đuôi mắt hắn đỏ lên, gân xanh gần huyết thái dương nổi lên, rõ ràng là hắn đang cố gắng nhẫn nại kiềm chế.

“Tôi... Tần Du nói không gọi điện cho anh được nên tôi qua đây xem thử.” Cô đưa góc khăn qua cho hắn, “Nếu anh khó chịu thì cắn cái này đi.”

Lục Dĩ Hoài híp mắt nhìn cô, cô gái đang quấn khăn tắm, vì ngồi xổm nên bị tuột xuống, da thịt trắng nõn ẩn hiện, trong lòng hắn bỗng nảy lên một nỗi dục vọng.

Nhắm mắt lại, tay đưa ra kéo lấy.

“Bùm”

“A ——” Ngu Trà sợ hãi kêu một tiếng.

Cô người cô rơi vào bể nước, tay không thể nắm được gì, cuối cùng chỉ có thể vịn cánh tay Lục Dĩ Hoài, giống như bắt được bùa hộ mệnh, không bao giờ buông ra.

Bồn tắm không lớn, hai chân Ngu Trà trong lúc hoảng loạn đụng phải chân Lục Dĩ Hoài, bị hắn dùng một cánh tay khác cố định lại vòng eo.

Eo thon nhỏ chỉ cần một cánh tay đã bị ôm trọn.

Ngu Trà được hắn kéo lên cuối cùng cũng có thể thở được, giọt nước chảy xuống từ cái cằm tinh xảo, rơi xuống trước ngực, chảy xuống hết khe rãnh ở giữa.

Cô gắt gao bắt lấy cánh tay Lục Dĩ Hoài, tức giận nói: “Lục Dĩ Hoài! Anh làm gì vậy!”

Đôi mắt đen nhánh của Lục Dĩ Hoài nhìn cô chằm chằm.

Khăn tắm đã bị thấm nước, cô gái mỗi ngày ăn uống đầy đủ, cơ thể được áo tắm phác họa ra, nhìn thấy thứ bình thường không thể thấy được.

Hắn muốn làm gì, chính hắn cũng không biết nữa.

Cuối cùng Ngu Trà cũng đứng vững, như bị giật điện mà thu tay lại, nhìn thấy ánh mắt như sói của Lục Dĩ Hoài, gan nhỏ lại, “Tôi ra ngoài trước.”

Giữa tầng hơi nước mờ, trong mắt cô dường như còn chứa cả một dòng suối.

Yết hầu Lục Dĩ Hoài khẽ nhúc nhích, cổ tình ngay lúc này, cẳng chân truyền đến một cơn đau, làm hắn không nhìn được kêu một tiếng.

Ngu Trà đang chuẩn bị ra khỏi bồn, nghe thấy âm thanh đó, xoay người lại, thấy hắn không giống như giả vờ, nhỏ giọng hỏi: “Anh có ổn không?”

“Không ổn.” Lục Dĩ Hoài nói: “Đau.”

Hắn giật giật tay, nhìn chằm chằm cô gái trước mặt, không nhìn được nữa, cánh tay ôm lấy Ngu Trà ẩn xuống hồ.

“Tôi muốn...”

Đá cẩm thạch lạnh lẽo dán vào sau lưng Ngu Trà, giật mình chưa kịp phản ứng lại, tay Ngu Trà bị hắn giữ lại, chạm vào nhau ngứa ngáy khó chịu.

Giữa tầng sương mù, Ngu Trà mơ hồ thấy được đường cong trên cằm Lục Dĩ Hoài, nhìn lên trên, trông mắt hấn đen nhánh như mực, có một cảm xúc không tên vững vàng.

Cho đến khi Lục Dĩ Hoài ngậm lấy môi cô.

Bề tấm tràn đầy khí nóng, nước chảy xuống tí tách, nhẹ nhàng quanh quẩn trong phòng.

Tác giả có lời muốn nói: Lục Lục xông lên đi!!!

Hết chương 31

#xanh

Bạn đang đọc truyện *Mối Tình Đầu Của Giáo Bá* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Ngon nhất

Ngu Trà căn bản không thể né tránh nụ hôn bất ngờ này, cô trợn to mắt nhìn khuôn mặt của thiếu niên tiến lại gần mình, chớp mũi chạm vào nhau.

Vừa từ dưới nước lên nên mặt cô đầy nước, môi cũng ẩm ướt hồng nhuận, Lục Dĩ Hoài giữ chặt cằm cô, ép buộc cô hơi ngẩng cằm, cắn lên môi cô.

“Lục...”

Ngu Trà vừa phát ra một tiếng, nuốt xuống lời nói còn lại, môi khẽ mở làm Lục Dĩ Hoài thực hiện được ý đồ.

Cô mê mang chớp mắt một cái, sau đó truyền đến một cơn đau rất nhỏ, sợ đến mức theo bản năng a một tiếng, cắn lại một chút.

Đến tận khi buông ra, Ngu Trà vẫn còn nửa mộng nửa tỉnh, ngơ ngác nhìn phía trước, môi dưới của Lục Dĩ Hoài bị cô cắn, chảy ra một tia máu.

Lục Dĩ Hoài không để ý, lấy tay quét qua vết máu dính trên môi cô.

Ngón tay có vết chai móng bị hấn ngậm vào miệng, đầu lưỡi rất nhanh đã nếm được vị máu tươi, mùi vị này hấn đã từng thử không ít lần, mỗi lần cho hấn cảm giác khác nhau.

Chỉ có lần này là ngon nhất.

Hai mắt Lục Dĩ Hoài híp lại nhìn Ngu Trà, “Thất thần cái gì.”

Cả người Ngu Trà nóng lên, cả người lặn xuống nước, nhỏ giọng nói: “Tôi không có, hơn nữa cũng không thể trách tôi——”

“Trách tôi sao?” Lục Dĩ Hoài biết rõ còn hỏi, đến gần cô, đối diện với đôi mắt sáng như gương của cô, nói giống như cho có lệ, “Được rồi, trách tôi.”

“...” Lời nói còn dư lại của Ngu Trà không có cách nào thốt ra, chỉ có thể trừng mắt nhìn hấn, không chịu mở miệng nói nữa, hận không thể biến thành người vô hình biến mất trong nước.

Cô canh lúc Lục Dĩ Hoài sơ ý, lén duỗi tay qua cạnh hồ định lấy một cái khăn mới, kết quả lại nắm được một bàn tay đang cầm khăn tắm.

Ngu Trà nhìn động tác tự nhiên của Lục Dĩ Hoài, trong lòng càng buồn bực, nhìn không được nghĩ lúc này đáng lẽ mình phải cắn hấn, sao mình lại bị cắn.

Không hợp lý chút nào!

Ngu Trà đang suy nghĩ miên man, cánh tay vẫn luôn giữ hông cô bỗng nhiên dùng sức, kéo cô lên khỏi mặt nước, nháy mắt nửa người đều hiện ra ngoài, cô lập tức lấy tay che ngực lại, “Anh làm gì vậy?!”

Thấy vậy, Lục Dĩ Hoài cười khẽ một tiếng, nhìn cô thật sự xấu hổ, dùng khăn tắm bọc người cô lại, nói: “Đi lên đi.”

Mắt Ngu Trà lập tức sáng lên.

Lục Dĩ Hoài duỗi tay chạm vào mũi cô, thấp giọng nói: “Buổi tối đừng ở lại đây, về phòng coi chừng bị cảm.”

“... À.” Ngu Trà chỉ lên tiếng, nhanh chân chạy ra khỏi phòng, theo sau là tiếng đóng cửa.

Bề tấm lại yên tĩnh lần nữa.

Lục Dĩ Hoài nhắm mắt lại, hai tay nắm chặt, dùng một chút lực, hung hăng dậm lên thành bồn, phát ra một tiếng nặng nề.

Hấn thở ra một hơi, mở mắt ra là một mảnh dục vọng sâu đậm, lấy một cái khăn tắm mới vắt lên vai, chống tay, ngồi lên thành bể.

Khí nóng quanh quẩn ở từng ngõ ngách trong phòng, tiếng thờ dốc như có như không vang lên trong không khí.

Ngu Trà quần khăn tắm quanh người, trực tiếp chạy về phòng, đóng cửa lại, ngay lập tức nhẹ nhàng thờ ra.

Cô tùy tiện lau vài cái rồi trốn vào trong chăn, rất muốn che lại bản thân, gọi lung tung vài tiếng.

Lúc này cô căn bản chưa kịp phản ứng lại.

Ngư Trà theo bản năng duỗi tay chạm vào môi, cánh môi dường như còn lưu lại độ ẩm của Lục Dĩ Hoài.

Cô duỗi chân, nắm chần, nhìn chằm chằm đèn trên trần, nhớ đến lúc này Lục Dĩ Hoài chất vấn tại sao cô lại thất thần.

Cảm giác độ ẩm trên mặt đã tan được một ít, Ngư Trà mới vỗ mặt, đuôi mắt bắt giác đã đỏ bừng.

Không biết có phải do lúc này đã ngâm mình quá lâu hay không mà bây giờ cả người cô đều đã mềm nhũn, không còn sức lực.

Ngư Trà hừ một tiếng, lại nghĩ đến chuyện tối nay, bây giờ nhớ lại, Tần Du chính là người kì lạ nhất.

Chắc chắn cậu ta đã cố ý!

Ngư Minh Nhã ở nhà mấy ngày mới trở về trường.

Bạn học trong trường đã không còn nhớ rõ chuyện này, cũng đã sắp đến kì kiểm tra, rất nhiều người cũng không lên mạng, chăm chỉ học tập.

Ngư Minh Nhã lên mới phát hiện Ngư Trà lại không đi học, Lục Dĩ Hoài và hai người Tần Du cũng không đi, không biết đang ở đâu.

Hỏi thăm cũng không có ai biết.

Tuy Ngư Minh Nhã không biết vì sao nhưng vẫn tức giận không thêm lên trường, xin nghỉ mấy ngày, ở nhà phát giận một trận lớn.

Trần Mẫn Quyên cho rằng tâm trạng cô ta vẫn chưa tốt lên, đề nghị: “Minh Nhã, gần đây có một khu du lịch rất nổi tiếng, con có muốn đến đó thả lỏng không, chụp vài tấm ảnh đăng lên.”

“Khu du lịch?” Bất ngờ là Ngư Minh Nhã lại có hứng thú.

“Ừ, còn có trại nuôi ngựa.” Trần Mẫn Quyên nghĩ nghĩ, “Mẹ thấy có mấy vị phu nhân cũng đi, rất được hoan nghênh.”

Ngư Minh Nhã gật đầu nói: “Được.”

Hình tượng bây giờ của cô ta là học bá bạch phú mỹ, tiến vào giới giải trí chẳng qua là do hứng thú, bây giờ mỗi ngày thể hiện sự giàu có cũng thu hút được không ít fan.

Ngư Minh Nhã rất yên tâm với sự an bài của Trần Mẫn Quyên, khu du lịch kia rất có điều kiện, người bình thường không ai dám ở lại đó.

Cô ta hẹn thêm vài người bạn đi cùng, những cô gái trang điểm rất đẹp, cả đám có trai có gái nhìn rất được.

Không biết có phải do ảo giác hay không, có vài lúc Ngư Minh Nhã nhìn thấy bóng dáng Ngư Trà.

Suy nghĩ như vậy, cô ta cười nhạo vài tiếng, sao Ngư Trà có thể đến được chỗ này, vì căn bản cô ta (Ngư Trà) không trả nổi tiền.

Khách sạn tốt nhất ở đây cô ta không thể ở được, nên đã ở một cái khác tiêu chuẩn thấp hơn ở bên cạnh, cho dù vậy cũng đã mất không ít tiền. Hơn nữa vì để xây dựng hình tượng nên cô ta cũng đã trả tiền cho nhóm bạn của mình.

“Minh Nhã, cậu thật hào phóng.” Trương Tuyết khen ngợi.

Ngư Minh Nhã nhìn thấy tiền phải trả, tâm như rì máu, gượng cười một tiếng: “Không có gì, cái này không tính gì đâu.”

Sau khi vào khách sạn, cô ta cầm điện thoại đăng lên Weibo ——

【 Hôm nay mời bạn học cùng nhau đến khu du lịch chơi, tối nay sẽ đi tắm suối nước nóng, ngày mai sẽ thử cưỡi ngựa [cổ lên] hy vọng mọi người cũng vui giống mình # hình ảnh 】

Ảnh tự chụp, còn có vị trí.

Fan rất nhanh đã bình luận không ngừng.

“Ô ô ô Minh Nhã nhà chúng ta đúng là bạch phú mỹ hàng thật giá thật!”

“Đã tìm ra chỗ này, rất đất a.”

“Online chờ bạn bè nào đó cũng mời tôi đến đây.”

Nhìn những bình luận đó, lòng hư vinh của Ngư Minh Nhã lập tức thỏa mãn, đây chính là hiệu quả cô ta muốn.

Chỉ là khi cô ta lên Weibo lần nữa, phát hiện có một bình luận kỳ quái: “Oa có một chủ Weibo tôi theo dõi cũng đã đi chỗ này!”

Ngư Minh Nhã nhú mày, xóa bỏ bình luận.

Chủ Weibo chó mèo gì đó sao có thể so sánh với cô ta, cũng không biết tự nhìn xem thân phận của mình là gì.

Ra khỏi trường học, mọi người đều mặc trang phục bình thường.

Bây giờ thời tiết đã hết lạnh nên mặc váy cũng không sao, Ngư Trà tìm trong hành lý, cuối cùng lấy ra một cái váy do Thượng Từ Từ đưa, thiết kế theo phong cách thường ngày.

Thượng Từ Từ vẫn luôn rất thích cô nên rất hào phóng, quần áo đưa cho cô là từng bộ phối với nhau, không chỉ có đồ để đeo lên đầu, mà còn có đồ mang dưới chân.

Khi mở cửa, đúng lúc gặp Tô Ngọc chạy về từ bên ngoài, thấy quần áo mới của cô, lập tức nói: “Quần áo này của Chị dâu nhỏ rất đẹp.”

Phần lớn các nam sinh đều thích con gái mặc đồ kiểu Nhật Bản, hơn nữa Ngư Trà vẫn đang học cấp 3, nhìn rất đáng yêu, rất phù hợp với hình tượng nữ thần anime của bọn họ.

“Cảm ơn.” Ngư Trà hỏi: “Tần Du đâu?”

Nếu hôm nay không hỏi được gì, cô cũng không tin hẳn không biết gì.

Tối qua trước khi ngủ cô đã suy nghĩ rất nhiều, chỉ sợ từ ban đầu Tần Du đã lừa cô, lợi dụng sự quan tâm của cô với Lục Dĩ Hoài mới có thể bị mắc mưu.

Tô Ngọc á một tiếng, “Cậu ta vẫn chưa dậy.”

Ngu Trà gật gật đầu.

Chờ Ngu Trà vào phòng, Tô Ngọc mới nhanh chóng gõ cửa phòng Tần Du, sau khi tiến vào lập tức mở miệng: “Cậu xong rồi, không thể cứu được.”

Tần Du vừa tỉnh ngủ, về mặt ngái ngủ, hỏi: “Tôi xong cái gì, cậu đang nói ngu ngốc gì vậy?”

Tô Ngọc nói: “Lúc này Chị dâu nhỏ hỏi tôi cậu ở đâu?”

“Cậu trả lời như thế nào?” Tần Du bất ngờ ngồi dậy từ trên giường, “Cậu sẽ không nói tôi thức dậy rồi đúng không?”

“Nói cậu chưa dậy.” Tô Ngọc trợn trắng mắt.

“Dọa tôi sợ chết được.” Tần Du nằm lên giường lần nữa, cầm điện thoại lên Weibo, đầu tiên là vào xem tiên nữ bé nhỏ của mình.

Bài đăng mới nhất nhanh chóng đập vào mắt, tiên nữ nhỏ đăng một video mới, nền là một căn phòng.

Tần Du bấm mở. Video lúc đầu chỉ có tiếng động, từ trong nhà ra bên ngoài, tốc độ cắt ghép biên tập rất nhanh, sau đó là một đường từ khi ngồi xe đến chỗ.

Khu du lịch.

“Mẹ kiếp!” Tần Du buột miệng thốt ra, trơ mắt nhìn giữa video là khuôn mặt Ngu Trà, còn có một que kem.

Tô Ngọc hỏi: “Chuyện gì mà kích động quá vậy.”

Tần Du tắt điện thoại, nói: “Không có gì. Tôi muốn đi mua điểm tâm ngon một chút, tạ lỗi với Chị dâu nhỏ, không biết tối qua là chuyện tốt hay xấu...”

Hy vọng Lục ca có thể cứu hắn.

Tần Du nói là làm, sau khi rửa mặt rồi rời khách sạn.

8 giờ rưỡi, Ngu Trà ra ngoài lần nữa.

Cô do dự nửa ngày mới gõ cửa căn phòng cách vách, Lục Dĩ Hoài ra mở cửa, hắn ngồi trên xe lăn, trên mặt không có tí sơ hở.

Trừ vết thương nhỏ ở môi dưới.

Cổ tình bản thân Lục Dĩ Hoài lại không chú ý đến, không để trong lòng, bộ dạng này càng làm người khác chú ý đến vết thương.

Lỗi tại Ngu Trà nóng lên, vội vàng dời tầm mắt, nói: “Xuống ăn sáng.”

Chắc là do chột dạ, giọng nói nhỏ lại, có cảm giác mềm mại, càng cảm thấy dễ nghe.

Lục Dĩ Hoài nói: “Ừ.”

Hai người cùng đi, trên tầng cao nhất* của khách sạn có một cái nhà hàng xoay, nếu không ở đây cũng có thể vào ăn. Bữa sáng đã chuẩn bị tốt, có thể tự đi lấy, cũng có thể gọi.

**(Lúc đầu có nói bốn người đang ở tầng cao nhất, tầng cao nhất đó là của phần phòng ở, còn nhà hàng là phần khác, trên tầng cao nhất của khách sạn. Mình nói hơi khó hiểu, mọi người cố gắng hình dung.)*

Ngu Trà hiểu rõ khẩu vị của hai người, trực tiếp gọi, bữa sáng phải ăn đồ nóng mới tốt.

Cô cố ý không nói đến chuyện xảy ra tối hôm qua.

Trên bàn rất yên tĩnh, cô chớp chớp mắt, mím môi, hỏi: “Chúng ta... Hôm nay có thể đi cưới ngựa không?”

“Muốn đi?” Lục Dĩ Hoài hỏi.

Ngu Trà gật đầu thật nhẹ, lại mở miệng: “Nếu hôm nay không đi cũng không sao, dù sao vẫn còn vài ngày.”

Hôm qua sau khi ra khỏi nhà, Lục Dĩ Hoài thuận miệng nói một câu, đến chỗ này thời gian rất tự do, muốn về khi nào thì về.

Lục Dĩ Hoài lại ừ một tiếng, không phản đối, cũng chưa nói đồng ý.

Hai người ăn được một nửa, nhà hàng đã xoay được một nửa làng du lịch, bên này của bọn họ đối diện với một hồ nước rất đẹp, có thể nhìn thấy cây cối rừng rậm cạnh hồ.

Tần Du và Tô Ngọc đi lên, nhìn thấy Ngu Trà và Lục Dĩ Hoài cười nịnh nọt: “Lục ca, Chị dâu nhỏ, buổi sáng tốt lành.”

Ngu Trà ngẩng đầu trừng hắn.

Tần Du cách xa cái bàn, cười ha ha, “Đây là đồ tôi mua bên dưới cho Lục ca và Chị dâu nhỏ, có thể làm đồ ăn vặt.”

Ngu Trà hừ một tiếng: “Không cần.”

“...”

“Minh Nhã, cậu nhìn bên kia hình như là nhóm Tần Du thì phải.” Trương Tuyết đung cánh tay Ngu Minh Nhã, thấp giọng nói: “Bọn họ đến đây chơi.”

Ngư Minh Nhã quay đầu qua nhìn thì thấy được được Lục Dĩ Hoài, hôm nay hắn mặc áo sơ mi trơn đen, vô cùng đẹp trai cấm dục, là bộ dáng trước kia cô ta thích nhất.

“Bọn họ cũng đến đây, có cả Ngư Trà.” Trương Tuyết bĩu môi, “Cô ta nghèo rớt mồng tơi, cũng chỉ biết đi theo bọn họ.”

“Nếu đều ở đây thì qua đó chào hỏi một tiếng.” Ngư Minh Nhã cấn cấn môi, nở một nụ cười hoàn mỹ.

Bên cạnh bàn, Tần Du đang định nói, bỗng nhiên nhìn thấy trên môi Lục Dĩ Hoài hình như có vết thương, “Lục ca cậu ——”

“Lục Dĩ Hoài.” Ngư Minh Nhã nhẹ giọng gọi.

Đối với tất cả nam sinh, cô ta đều sẽ không tự giác lộ ra bộ dáng ôn nhu, đây là thói quen mười mấy năm của cô ta, trừ phi xảy ra chuyện gì đó ngoài ý muốn.

Bên cạnh yên tĩnh đi, hai người Tần Du đi qua bên cạnh, rồi xa Ngư Minh Nhã và mấy cô gái cạnh cô ta.

Lục Dĩ Hoài liếc nhìn Tần Du, “Có vấn đề gì?”

Hắn trực tiếp làm lơ Ngư Minh Nhã.

“A?” Tần Du lấy lại tinh thần, chỉ chỉ môi: “Cái này... Sao cậu lại để như vậy, có cần tôi đi hỏi khách sạn xem bọn họ có thuốc bôi hay không?”

Tô Ngọc cấn bản không nghĩ đến Tần Du lại có thể hỏi đến vấn đề này, nhìn về cậu ta với ánh mắt “đồ ngu”.

Cái này còn cần hỏi à? Đây là chuyện do hắn xúi giục tối qua, hôm nay lại xảy ra chuyện như vậy, ai cũng biết là chuyện gì.

Lục Dĩ Hoài khẽ liếm miệng vết thương: “Không cần.”

Ngư Trà ở một bên không đành lòng nghe nữa, đặc biệt là khi người khác khờ dại nhìn vào tưởng là do lỡ cắn trúng, cô không dám nói ra.

Làm nổi bật chuyện hoang đường cô và Lục Dĩ Hoài đã làm tối qua.

Ngư Trà sợ bọn họ tiếp tục nói chuyện này, trực tiếp đặt một ly sữa xuống trước mặt Lục Dĩ Hoài, ngắt lời nói: “Nên uống khi còn nóng.”

Uống đi rồi im miệng lại.

Ngư Minh Nhã đứng một bên bị làm lơ khóe mắt lóe lóe, không cam lòng nói: “Loại sữa bò này rất bình thường mà em còn đưa cho Lục...”

Chưa nói hết, cái ly đã bị Lục Dĩ Hoài cầm lên, uống một ngụm “Vị không tệ.”

Hắn đưa ly lại cho Ngư Trà.

Hết chương 32

#xanh

Bạn đang đọc truyện *Mối Tình Đầu Của Giáo Bá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Thích nó

Tiệc đứng trong nhà hàng của khách sạn cao cấp đương nhiên không thể phục vụ loại sữa kém, chẳng qua so với loại của con nhà giàu uống đương nhiên khác nhau, nhưng Ngư Minh Nhã nói vậy cũng làm người khác buồn cười.

Tần Du nhin không được trực tiếp cười ra tiếng, "Loại sữa bình thường này? Không phải bình thường Ngư đại tiểu thư lên trời uống sữa tiên chứ?"

"Cậu!" Sắc mặt Ngư Minh Nhã xanh trắng nhìn hắn.

Mấy cô gái đằng sau bất an nhìn cảnh trước mặt, bọn họ vốn nghĩ Ngư Minh Nhã đến đây sẽ cùng bọn họ nói chuyện, nên bọn họ có thể có cơ hội đáp lại với đám Lục Dĩ Hoài, không nghĩ rằng cuối cùng sẽ như vậy.

"Tôi làm sao?" Tần Du biết rõ có hỏi: "Tôi rất tốt, nhưng nhìn cô lại có vẻ không tốt lắm."

Ngư Minh Nhã nhìn Lục Dĩ Hoài trực tiếp uống sữa Ngư Trà đưa cho, không thể nào cam lòng được, trực tiếp mở miệng: "Ngư Trà, thấy chị gái ở đây, em không thể chào hỏi đằng hoàng sao?"

Hôm nay cô ta mặc một cái váy liền, rất ngắn, lộ ra đôi chân trắng nõn thon dài, vừa động một chút đã hấp dẫn không ít ánh mắt.

"Lúc này cô cũng đâu có thấy tôi." Ngư Trà nói.

Lúc này Ngư Minh Nhã cấn bản không đặt cô vào mắt, cô cũng không rành chào đón, dù sao cũng đã xé rách mặt, không cần nói gì nhiều.

Lục Dĩ Hoài đặt một miếng bánh vào đĩa của Ngư Trà.

Ngư Minh Nhã đứng một bên nhìn động tác này, rất tự nhiên thuần thục, vừa nhìn là biết bình thường rất hay làm, mà Ngư Trà cũng không có biểu tình thiện thù ngoài ý muốn, cô chắc

chấn cũng có thói quen được Lục Dĩ Hoài gấp cho.

Dựa vào cái gì chứ?

Trong đầu Ngu Minh Nhã hiện lên vô số suy nghĩ, cuối cùng lóe lên linh quang, một đáp án dừng lại làm cô ta giật mình.

Cô ta cẩn thận quan sát hai người trước bàn, Ngu Trà sắc mặt bình tĩnh đang ăn phần của mình, mà Lục Dĩ Hoài lại thường xuyên nhìn cô, ánh mắt tối nghĩa khó hiểu.

Tần Du lên tiếng: "Ngu đại tiểu thư, cô đứng ở đây không tốt đâu, ảnh hưởng chúng tôi ăn sáng, có thể rời đi được không."

Tô Ngọc cũng nói theo: "Chẳng lẽ các người thích nhìn người khác ăn?"

"... Cậu nói vậy gì đó!" Ngu Minh Nhã liếc qua hai người trùng mắt một cái, dẫm lên giày cao gót rời khỏi đây.

Trở lại bàn của mình, bọn họ ở đây có thể nhìn thấy mấy người đằng kia, Trương Tuyết nói: "Mình thấy Ngu Trà đã câu dẫn để Lục Dĩ Hoài yêu cô ta sâu sắc."

"Thật không biết xấu hổ!" Chu Nguyệt đỏ mặt nói: "Nhìn môi của Lục Dĩ Hoài đi, đã bị thương rồi, chắc chắn là Ngu Trà cô ta..."

Lời còn lại chưa nói ra hết nhưng mọi người đều rõ ràng.

"Không nghĩ rằng Ngu Trà là người như vậy, bề ngoài thanh cao gì đó đều là để thể hiện ra cho các nam sinh nhìn thấy."

"Nếu không sao có thể làm cho ba người Lục Dĩ Hoài thích cô ta như vậy, mình nghi ngờ cô ta gặp ai cũng có thể câu dẫn..."

Ngu Minh Nhã không gia nhập đề tài của bọn họ, ngược lại cảm thấy suy nghĩ lúc này của mình càng có khả năng, hơn nữa lúc này Chu Nguyệt cũng nói chuyện môi bị cắn, đã trở thành một minh chứng.

Rất có thể là Lục Dĩ Hoài cường ép Ngu Trà!

Đây không phải lần đầu Ngu Minh Nhã muốn đến gần Lục Dĩ Hoài, cô ta hiểu tính cách của hắn, rất lãnh đạm đối với người hắn không thích, nhưng hắn lại nhìn Ngu Trà bằng một ánh mắt khác, chắc chắn là thích.

Nhưng nhìn cách Ngu Trà và Lục Dĩ Hoài ở chung, chỉ sợ Ngu Trà vẫn chưa thích Lục Dĩ Hoài, nếu không cũng sẽ không cần môi hắn.

Ngu Minh Nhã cho rằng môi của Lục Dĩ Hoài là do Ngu Trà cắn.

Sắc mặt cô ta ngày càng khó coi, người thích hắn thì hắn lại chướng mắt, cố tình lại thích một đứa không bằng cô ta như Ngu Trà, thậm chí đối phương còn không thích hắn.

Nếu ngày nào đó Ngu Trà thông suốt được, chỉ sợ hai người họ sẽ ở bên nhau.

Ngu Minh Nhã khuấy ly cà phê, cô ta không cho phép chuyện như vậy xảy ra, ngay lúc Ngu Trà vẫn chưa thích Lục Dĩ Hoài, cô ta có thể xuống tay dễ dàng hơn một chút.

Vì mùa hè đã qua nên thời tiết rất thoải mái, không nóng không lạnh, khu du lịch lại còn nằm ở vị trí rất thuận lợi, độ ẩm vừa đủ.

Ăn xong, cả nhóm Ngu Trà và Lục Dĩ Hoài ra ngoài chơi, vì không chuẩn bị trước để cưỡi ngựa, nên đã quyết định thử đánh golf.

Người trong xã hội thượng lưu rất thích đánh golf, đây là sở thích tiêu biểu của bọn họ, ngoài ra còn có đua ngựa, ở thành phố Ninh còn có câu lạc bộ mà người không có quyền thế thì không thể vào.

Đời trước Ngu Trà có cơ hội tham gia, nhưng lần đó cô và Lục Dĩ Hoài cãi nhau rất lớn, cuối cùng không thể cưỡi ngựa được, ngược lại lại bị giáo huấn trên giường cả đêm.

Cô lắc đầu, sao lại có thể nhớ đến chuyện này.

Ngu Trà nghi ngờ là do nụ hôn tối qua của Lục Dĩ Hoài, cô cảm thấy không thể nào có một nguyên nhân khác, cảm xúc lúc đó của Lục Dĩ Hoài có lẽ là do phát bệnh.

Có lẽ là cô không muốn nghĩ theo một hướng nào đó.

Bọn họ vừa bước vào thì nghe thấy tiếng cười của một nhóm người, giọng cười hỗn loạn của các cô gái có chút kịch côm.

Chàng trai nhuộm tóc đỏ nói: "Muốn chơi?"

Tên đó dùng một tay tóm lấy cô gái bên cạnh, hôn một cái, sau đó buông ra, ngay lập tức tạo nên một trận ồn ào, có cô gái mặt đỏ bừng đập nhẹ vào ngực cậu ta.

"Lương thiếu!"

Lương Vân cười ha ha, duỗi tay đẩy, nói: "Ai nhặt được trái bóng nhanh nhất thì sẽ tặng người đó túi xách mới nhất."

Vừa dứt lời, một đám con gái trực tiếp chạy ra ngoài, mang giày cao gót chạy trên cỏ cũng không thấy sợ, tất cả đều muốn bắt được trái bóng rơi phía xa kia.

Ngu Trà thấy một màn như vậy cũng chỉ bình tĩnh dời tầm mắt.

Cô nhớ đến một bộ phim điện ảnh, một đám phụ nữ vì nhặt đồng hồ đã nhảy xuống hồ bơi, không khác gì so với cảnh lúc này.

Chu Chu thấy cô đang nhìn bên kia, cười nói: "chị dâu nhỏ, cậu cứ việc quăng đi, rơi đến đâu thì tôi sẽ giúp cậu nhặt lấy."

Ngu Trà mỉm cười không trả lời.

Nhân lúc các nam sinh đang nói chuyện phiếm, cô đi đến cạnh Lục Dĩ Hoài, nhẹ nhàng mở miệng: "Anh muốn chơi bóng không?"

Lục Dĩ Hoài nhìn khuôn mặt nhỏ đang cười kia, "Ừ."

Ngư Trà trêu chọc nói: "Người muốn nhặt bóng giúp anh có cả đám, nếu anh nói một tiếng, chỉ sợ tất cả mọi người ở đây cũng sẽ giúp anh nhặt lấy."

Lục Dĩ Hoài thấp giọng nói: "Em nghĩ như vậy thật sao?"

Ngư Trà nói: "Chẳng lẽ sai à?"

Người ở sân golf không nhiều lắm, một nhóm người tiến vào cũng sẽ gây chú ý cho người khác, bên phía Lương Vân cũng có người chú ý đến bọn họ.

"Lương thiếu, cậu có biết người kia không?" Một nam sinh đến cạnh Lương Vân, thấp giọng nói, "Nhìn rất quen."

Lương Vân liếc mắt một cái, "Lục gia."

Tuy cậu ta không có quan hệ gì nhiều với Lục gia nhưng cũng đã nghe người trong nhà nói qua, phần lớn thời gian đều sống ở nhà ngoại, lúc tiệc mừng thọ của Lục lão gia từ diễn ra cậu ta cũng không về thành phố Ninh, chỉ nghe nói Lục Dĩ Hoài đã xảy ra chuyện, không nghĩ lại là sự thật, có chút tiếc hận khi nhìn thấy tận mắt.

"Chắc Lương thiếu không biết cô gái bên cạnh hán đâu." Nam sinh lại cười cười, "Ngư gia."

"Ngư gia?" Lương Vân lặp lại, "Ngư Minh Nhã?"

Cậu ta cũng biết người Ngư gia, nhưng chỉ biết nhà đó có một đứa con gái, rất nổi tiếng, xinh đẹp ôn nhu.

"Không phải, là con nuôi của Ngư gia, em gái của Ngư Minh Nhã, tên Ngư Trà, rất xinh đẹp, hơn nữa đáng người cũng rất hấp dẫn."

Nói đến việc này, mấy nam sinh xung quanh đều nở nụ cười ý vị thâm trường.

Bình thường bọn họ chỉ biết ăn chơi, đã sớm nắm thừ mùi vị phụ nữ, khi nói chuyện phiếm cũng thêm vài những lời thô tục, lúc nói về con gái cũng không tránh khỏi chủ đề này.

Đang nói thì có mấy cô gái cách đó không xa đang đi lại.

"Ài, nhắc Tào Tháo thì Tào Tháo đến, Lương thiếu, người đi đầu chính là Ngư Minh Nhã." Nam sinh chỉ tay ra phía trước.

Lương Vân nhìn đi, liếc liếc môi, ánh mắt đặt thẳng lên người cô ta, lại có thể nảy sinh hứng thú với cô ta, nói với người bên cạnh mấy câu.

Đương nhiên Ngư Minh Nhã cũng thấy bên đây, liếc mắt một cái là biết bọn họ phi phú tức quý nên khi có người lại đây mời, rụt rè một chút thì đồng ý.

"Ngư Minh Nhã lại đi qua đó."

Tô Ngọc nói, "Chị dâu nhỏ, chị gái của cậu đúng là rất can đảm, có khi cô ta còn nghĩ Lương Vân là người tốt."

Ngư Trà hỏi: "Lương Vân có vấn đề?"

Tần Du lập tức nổi lên hứng thú, nói: "Tên đó là người trầm mê nữ sắc, hơn nữa còn có sở thích đặc biệt tại cái phương diện đặc thù kia, như là --"

Lục Dĩ Hoài ho khan một tiếng.

Tần Du vội vàng cắt đứt, "Cái này hơi khó nói, chỉ là phong cách làm việc của cậu ta tương đối cấp tiến, dù sao thì đối xử với con gái chẳng ra gì."

"À." Ngư Trà đã hơi hiểu được.

Cô không biết gì về Lương Vân, cùng lắm cũng chỉ mới nghe qua tên cậu ta, đời trước cũng không nghe qua chuyện Ngư Minh Nhã có quan hệ gì với Lương Vân, đương nhiên cũng có thể hai người bọn họ mới quen biết sau khi cô chết đi.

Lục Dĩ Hoài nhàn nhạt nói: "Lương Vân không phải người tốt."

Có thể bị Lục Dĩ Hoài đánh giá như vậy, hiển nhiên là đã bị hấn chán ghét một mức nhất định, dù sao người bình thường cũng chỉ bị hấn làm lo.

Trong lòng Ngư Trà yên lặng thấp một cây nến cho Ngư Minh Nhã.

Ngư Minh Nhã sẽ đánh golf cùng nhóm Lương Vân, nhìn thấy Lục Dĩ Hoài trên xe lăn đang đi qua hướng khác, cô ta không nhìn được mà đi theo.

Hôm nay hấn mặc áo đen thật sự rất đẹp.

"Lục Dĩ Hoài." Ngư Minh Nhã gọi một tiếng.

Người phía trước cũng không dừng lại.

Trong lòng Ngư Minh Nhã bùng lên một ngọn lửa giận, bỗng nhiên nói: "Lục Dĩ Hoài, cậu thích Ngư Trà, tôi biết chắc chắn cậu thích nó."

Quả nhiên Lục Dĩ Hoài dừng lại trong chớp mắt, quay đầu lại, lạnh lùng nhìn cô ta, Ngư Minh Nhã theo bản năng lùi lại một bước, không lùi nữa.

"Lục Dĩ Hoài, có vẻ như Ngư Trà không thích cậu, cậu thích cô ta cũng không được gì, cùng tôi ở bên nhau không được sao?"

Ngư Minh Nhã tươi cười, nhanh chóng nói: "Tôi đẹp hơn so với nó, xuất sắc hơn so với nó, chỗ nào cũng tốt hơn nó."

Lục Dĩ Hoài hỏi: "Chỗ nào cũng tốt hơn?"

"Đúng vậy." Ngư Minh Nhã cho rằng hấn bị mình thuyết phục, vội vàng gạt đầu: "Thích một người không thích mình rất không thú vị."

Cô ta nhìn Lục Dĩ Hoài, cảm giác được hấn tức giận.

Chỉ chột lóe qua, như chưa từng xuất hiện.

Lục Dĩ Hoài ngồi trên xe lăn, khí thế không giảm, cười cười, nói: "Cô có thứ gì có thể so sánh được với cô ấy?"

Giọng nói của hắn lạnh lẽo đến tận cùng.

Vừa dứt lời, nụ cười của Ngu Minh Nhã lập tức cứng đờ, sau lưng nổi lên một tầng da gà.

Ánh mắt Lục Dĩ Hoài lãnh đạm, "Đừng tự đề cao bản thân, cũng đừng bao giờ xuất hiện trước mặt tôi lần nữa, ghê tởm."

Nói xong, Lục Dĩ Hoài điều khiển xe lăn.

Ngư Minh Nhã ngoác nhìn hắn rồi đi, tức giận dậm chân, vành mắt đỏ lên, phần nộ kêu lên: "Cô ta sẽ không thích cậu!"

Lời nói quanh quẩn trong không gian.

Đôi mắt hắn đen nhánh, chứa một cảm xúc điên cuồng không tên, không thể phủ nhận, Lục Dĩ Hoài đã đặt lời nói của cô ta trong lòng.

Hắn nhìn về phía xa.

Cô gái với thân hình yếu đuối đang cảm gầy, chính tư thế nửa ngày mới đánh ra, vậy mà còn đánh hụt.

Ngư Trà nhìn chằm chằm trái bóng nhỏ trên cỏ, không cam lòng, tại sao đánh cả một lúc lâu vẫn không trúng, thật không khoa học.

Rõ ràng nhìn qua rất đơn giản.

"Thả lỏng." Lời nói từ tính truyền từ phía sau.

Ngư Trà quay đầu, "Lục Dĩ Hoài, anh mới đi đâu vậy, bọn Tần Du Tô Ngọc không biết đã chạy đi chỗ nào rồi."

Còn có tên Chu Chu cột nhà kia, miệng nói là đi nhặt bóng, kết quả còn chưa chơi đã không thấy bóng đáng đầu.

Giọng nói cô gái rõ ràng ngọt ngào, được gió thổi nhẹ đi vào lòng, "Lục Dĩ Hoài, anh muốn thử không?"

Ngư Trà nhìn hắn, chuẩn bị chỉ dạy cho Lục Dĩ Hoài.

Lục Dĩ Hoài khồng chế khởang cách phía trước, đến cạnh cô, "Golf không được chơi như vậy, tư thế của em sai rồi."

"Phải không?" Ngư Trà đỏ mặt.

"Đừng sợ." Lục Dĩ Hoài thấp giọng nói: "Rất đơn giản, tôi dạy em."

Ngư Trà cười cười nghe câu này, thật ra không quá tin tưởng, dù sao bây giờ hắn cũng đang ngồi xe lăn, sao có thể dạy cô.

Cô mềm mại nói: "Chờ sau này khi anh khỏe lại thì dạy tôi."

Loại lời nói này chỉ là nói miệng cho có lệ, sau này cũng không có ai có thể nhớ đến.

"Sau này?" Lục Dĩ Hoài nhấm lại hai chữ.

Giọng nói trầm thấp dễ nghe, khi nói chuyện thì yết hậu động nhẹ, bất tri bất giác đã sắp trở thành một người đàn ông.

Ngư Trà hoảng hốt khó hiểu: "Sao vậy?"

Lục Dĩ Hoài cười khê: "Sau này sẽ dạy em chuyện khác."

Tác giả có lời muốn nói: Chuyện khác □

Hết chương 33

#xanh

Bạn đang đọc truyện *Mối Tình Đầu Của Giáo Bá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Tùy em

Lục Dĩ Hoài đặt tay lên người cô gái, giữ lấy thật chặt.

Ngư Trà hoảng sợ, muốn rút ra nhưng không thể, ngón tay bị hắn nắm trong lòng bàn tay, trong lòng cũng theo đó mà run lên.

Cô hỏi: “Anh muốn làm gì a?”

Lục Dĩ Hoài nói: “Dạy em”

“...”

Ngu Trà nghĩ rằng Lục Dĩ Hoài nói dạy là dùng lời nói chi cô, không nghĩ rằng là đích thân cầm tay hướng dẫn, có một loại cảm giác không thể theo kịp tiết tấu của hắn.

Hắn ở sau lưng cô, cầm tay cô, giúp cô chỉnh lại tư thế, nhẹ nhàng đi chuyển cánh tay cô.

Trước kia Ngu Trà đã xem phim, trong đó nam chính chỉ nữ chính chơi game hay bi-a, khoảng cách của bọn họ rất gần, lúc này cô đứng cách Lục Dĩ Hoài không gần lắm nhưng lại cho cô cảm giác như nhau.

Cuối cùng cô cũng biết khi đó tại sao các nữ chính đều thất thân, vì căn bản không thể bình tĩnh được...

“Đừng thất thân.”

Tại Ngu Trà đỏ lên, thò phào một hơi, tập trung vào cây gậy trong tay.

Cô nhỏ giọng hỏi: “Anh chắc chắn nếu cứ như vậy thì tôi sẽ không đánh hụt sao?”

“Em thấy như thế nào?” Lục Dĩ Hoài cười cười, sắc mặt lạnh lùng giống như băng tuyết đang tan rã tạo thành từng giọt nước tinh khiết, “Nếu vẫn đánh hụt thì em sẽ làm gì?”

Ngu Trà nghĩ nghĩ, “Không chơi nữa.”

Dù sao cô cũng không phải dân chuyên nghiệp, chỉ là chơi thử mà thôi, cố chấp cũng chỉ làm mệt chính mình, dù sao khu du lịch cũng có rất nhiều thứ, cô có thể chơi cái khác.

Lục Dĩ Hoài thấp giọng cười: “Không kiên nhẫn.”

Ngu Trà cho rằng hắn đang cười nhạo mình, khó chịu trong lòng, “Tôi không giống anh cái gì cũng biết, sao anh không chơi đi, có phải trong lòng anh đang cười tôi đúng không?”

“Không có.” Lục Dĩ Hoài liếc cô một cái, “Thử một lần đi.”

Ngón tay hắn nheo nheo, tuy Ngu Trà gầy nhưng vẫn có thịt, rất mềm mại, xúc cảm rất tốt, hắn rất thích.

Lúc này Ngu Trà đang cực kì tập trung vào trái bóng, căn bản không chú ý đến động tác nhỏ của hắn, ừ một tiếng, chuẩn bị bắt đầu.

Lục Dĩ Hoài lùi về sau.

Ngu Trà hít một hơi thật sâu, bắt ngờ vùng gậy đập trúng quả bóng, ngay lập tức nó bay về phía trước theo một đường parabol.

Cô kinh ngạc kêu lên, không nhận được quay đầu lại: “Lục Dĩ Hoài, anh thấy không? Cú đánh lúc này! Có phải tôi làm rất khá?”

Trong mắt Lục Dĩ Hoài mang ý cười, “Rất được.”

Ngu Trà nhường mảy, híp mắt cười rộ lên, bóng dáng đẹp đẽ của cô gái bị ánh mắt của chàng trai hung hăng bao bọc lấy, dường như không còn thứ gì có thể lọt vào tầm mắt hắn.

“Là do anh dạy tốt.”

Ngu Trà cầm gậy, khích lệ nói.

“Cảm ơn.” Lục Dĩ Hoài nhẹ nhàng ừ một tiếng, đi song song với cô ra khỏi sân bóng, người đi qua đều nhìn bọn họ.

Ngu Trà cảm thấy cách nói chuyện của Lục Dĩ Hoài đã khác đi.

Hắn thật sự thay đổi rất nhiều so với trước kia, có lẽ vì chân được chữa trị tốt, đời trước không như vậy, hắn là bóng tối, hung dữ, mặc dù là cùng một người nhưng cảm giác rất khác.

Ngu Trà thấy được điểm khác biệt, vui vẻ với sự thay đổi này, cô nói sang chuyện khác: “Đám Tàn Du đi đâu vậy, sao vẫn không thấy bọn họ?”

“Không rõ lắm.” Lục Dĩ Hoài nhàn nhạt nói.

Vừa nói xong, đằng trước có một cô gái đi đến, vô cùng tự tin đặt một tấm thẻ lên đùi hắn rồi chạy đi.

Lục Dĩ Hoài không thèm nhìn đã ném.

“Đây là sân bóng đó.” Ngu Trà nhanh tay nhặt lên, phát hiện trên đó có hai dãy số, có một hàng có chữ viết, chắc là số điện thoại và Wechat.

Cô ngưng một chút, sau đó chuẩn bị ném vào thùng rác phía trước, nhắc nhở nói: “Tôi ném đó?”

Hai người tiếp tục đi.

Trong đầu Ngu Trà còn đang nghĩ chuyện lúc này, nghe thấy ngữ khí không quá dễ ý của người bên cạnh: “Cảm thấy tôi quá đáng?”

“Cái gì?”

“Vừa rồi.”

Ngu Trà phản ứng lại, lắc lắc đầu, nói: “Không có, anh không quá đáng, chuyện này rất bình thường.”

Nếu như giống một số người lấy được cách liên lạc để làm chuyện gì đó, trêu chọc hay làm cái khác, đó mới là quá đáng.

Đời trước cô vẫn luôn ở Ngu gia, gặp rất nhiều con nhà giàu, có vài người thì bình thường, có vài người lại coi người khác như đồ chơi của họ.

Cô đã gặp một nam sinh sau khi được một cô gái đưa cho phương thức liên lạc đã hẹn cô gái ra ngoài rồi chơi người ta, còn quay video để nhạo báng.

Rất nhiều người đã tin vào lời đồn, cuối cùng cô gái bị bắt chuyển trường, sau đó như thế nào thì Ngu Trà không biết.

Đi đến cửa, Ngu Trà trả lại dụng cụ, sau đó rời đi cùng Lục Dĩ Hoài, ở sân gần lâu như vậy cũng đã đến giờ ăn.

Đi ngang qua cửa hàng kem, Ngu Trà mua hai cây.

“Cho anh.” Cô đưa một cây qua, “Coi như... Trà công hôm nay anh đã dạy tôi.”

Lục Dĩ Hoài giật mình, cảm xúc trong mắt phức tạp, cuối cùng rũ mắt nhận lấy, khước môi hơi cong: “Đơn giản như vậy?”

Có tia sáng lóe qua mắt hắn, trên mặt mang theo biểu cảm không chút để ý cười sán lạn.

Ngu Trà sừng sốt, “Không đủ à.”

Lục Dĩ Hoài nói: “Học phí của tôi chỉ có nhiều đây?”

Ngu Trà nói: “... Anh cũng không thể ra giá trên trời.”

Lục Dĩ Hoài cười khê, “Giá trên trời... Tôi còn chưa biết chọn cái gì thì em đã gợi ý cho tôi.”

Ngu Trà biết thứ hắn muốn đương nhiên không thể đơn giản như vậy, nhưng chỉ có thể nói theo: “Vậy anh còn muốn cái gì?”

Trong lòng cô vô tình mang theo chút mềm mại.

Đầu ngón tay Lục Dĩ Hoài chà xát với nhau, liếm nhẹ môi, “Tôi nhớ rõ không lâu trước kia cũng như vậy, nhớ không?”

Đương nhiên Ngu Trà không nhớ, nhưng cũng chỉ biết trợn mắt nói dối: “Nhớ.”

Lục Dĩ Hoài vừa nhìn biểu tình của cô đã biết cô không nhớ, mờ miệng nói: “Tôi nay ——”

“Tôi nay tôi muốn ngủ!”

Ngu Trà trực tiếp ngắt lời hắn.

Người bên cạnh cười một tiếng trầm thấp, không chút để ý hỏi: “Ngu Trà, em nghĩ gì vậy.”

Ngu Trà: “...”

Đến giờ cô mới phản ứng lại, mình vẫn luôn bị hắn trêu chọc, cô căn bản không biết, đồ ửng trên mặt lan xuống tận cổ càng làm khuôn mặt thêm kiều diễm.

Lục Dĩ Hoài nói: “Muốn cắn em.”

“Không được.” Ngu Trà không nghĩ gì đã phản bác.

“Phải không?” Lục Dĩ Hoài không nói nữa, chỉ là đáy mắt trở nên nặng nề, không biết đang nghĩ gì.

Gần giữa trưa, người bên ngoài dần ít lại.

Ngu Minh Nhã ra khỏi sân golf, hôm nay cô ta mang giày cao gót, đi trên đất xem chút nữa đã té xuống, được đỡ lại.

“May mắn.” Lương Vân cười tươi rói, nhìn chăm chăm cô ta nói: “Cô gái đẹp như vậy nếu té xuống sẽ rất khó coi.”

Ngu Minh Nhã cười nói: “Cảm ơn.”

Tuy cô ta thích ánh mắt dõi theo mình của các nam sinh, nhưng trước giờ cũng chưa từng tiếp xúc thân mật với ai, Lương Vân là người đầu tiên.

Hơn nữa hôm nay ở sân bóng người này cũng đã giúp mình làm cho lòng mê hư vinh của Ngu Minh Nhã càng thêm tự đắc thỏa mãn. Mấu chốt là, nhà họ Lương không tệ.

Ngu Minh Nhã yêu kiều nói: “Lương thiếu, anh đi một mình sao?”

Lương Vân cười nói: “Bọn họ không thú vị, bây giờ tôi chuẩn bị đi ăn, tôi muốn cùng đi với cô.”

“...” Ngu Minh Nhã suy nghĩ một chút liền đồng ý, “Được.”

Hắn dẫn cô ta đến nhà hàng tốt nhất ở đây, sự xa hoa càng làm Ngu Minh Nhã cười tươi hơn, trong lòng càng thêm hứng thú với Lương Vân, cô ta cảm thấy chỉ có những người như vậy mới có tư cách quý dưới váy mình.

“... Vậy Ngu Trà kia là em gái của cô, bây giờ không quay về Ngu gia?” Lương Vân kết luận.

Đương nhiên Ngu Minh Nhã sẽ nói theo, “Vâng, con bé đã lớn, trong nhà cũng không quản lý quá chặt nên để mặc nó, chỉ cần nó không gây chuyện thì vẫn ổn.”

Lương Vân nhìn cô ta uy nghi gì đó, bỗng nhiên cười.

Ngu Minh Nhã ngồi đối diện bỗng nhiên đỏ mặt, hơi mỉm cười, nhìn hắn ta say mê mình như vậy, trong lòng càng thêm đắc ý đối với sự quyến rũ của mình.

Lương Vân hỏi: “Tôi nay quán bar ở đây có hoạt động, đi cùng không?”

Ngu Minh Nhã do dự một chút, “Được.”

Vì muốn bảo vệ hình ảnh của mình nên cô ta rất ít khi đến đó, quán bar không hợp với hình tượng của cô ta, rất dễ ảnh hưởng đến ấn tượng của người khác với mình. Nhưng lần này không ở gần trường, cũng không có người quen, có thể đi.

“Rủ em của cô đi cùng luôn.” Lương Vân lại nói.

Nụ cười của Ngu Minh Nhã nhạt dần, thăm dò hỏi ra: “Chắc Lương thiếu sẽ không có hứng thú với em gái tôi chứ?”

“Không.” Lương Vân cười một cái, “Tôi chỉ có hứng thú với cô.”

Ngoài miệng nói như vậy, trong mắt lại không có tình cảm gì, lại đặt mắt lên người Ngu Minh Nhã đánh giá.

Ngu Minh Nhã hoàn toàn không biết gì.

Ngu Minh Nhã nhẹ nhàng thở ra, lại nói: “Em gái tôi không nghe lời tôi, nên tôi không thể kêu nó tới, không có cách nào.”

Lương Vân nói: “Không sao.”

Nhìn biểu tình không để tâm của hắn, Ngu Minh Nhã đã biết có lẽ là do người của hắn mời Ngu Trà, bất cứ cách nào, không cần biết tốt xấu, đương nhiên cô ta hi vọng là cách xấu.

Cô ta chính là vui sướng khi người gặp họa, nếu xảy ra chuyện ở quán bar càng tốt, nếu Ngu Trà thích một tên lưu manh thì cô ta nằm mơ cũng sẽ cười tỉnh.

Cũng không biết đưa em này của cô ta vào quán bar sẽ là dạng gì.

Trên đường ngập tràn mùi thơm của đồ ăn.

Ngu Trà đã ăn hết kem từ lâu, đang định hỏi trưa nay ăn gì thì thấy bóng dáng của Tần Du, hắn đang ở nhà sách, bên cạnh còn có một cô gái, hình như là người tên Trầm Trầm hôm qua.

Hai người họ sao lại nói chuyện với nhau?

Đang nghĩ thì thấy Tần Du kéo Trầm Trầm đi lên tầng hai của nhà sách, cô ấy còn vung tay hắn ra.

Đột nhiên Ngu Trà tò mò giữa hai người đã xảy ra chuyện gì, nhìn Lục Dĩ Hoài, “Chúng ta cũng đến nhà sách đi.”

Lục Dĩ Hoài nói: “Tùy em.”

Nhà sách này không chỉ có sách, còn có một ít đĩa nhạc, Ngu Trà vốn muốn tìm Tần Du, kết quả đã mê mẩn chỗ này, lưu luyến ở kệ sách mà quên mất mục đích đến đây.

Không bao lâu, trên tay cô đã có vài quyển sách.

Hai người đã vào tận bên trong của lầu một, ở đây rất ít người, thỉnh thoảng có thể nghe được tiếng bước chân cách đó không xa.

Đang định rời khỏi đây, Ngu Trà thoáng thấy được một quyển sách tâm lý, trên bìa in rất nhiều loại bệnh, trong đó có loại của Lục Dĩ Hoài.

Cô vrun tay ra chạm vào, chuẩn bị lấy ra, nhưng nghĩ đến Lục Dĩ Hoài đang ở gần đây, nhanh chóng dời qua bên cạnh, chột dạ cầm lấy một quyển sách về nhiếp ảnh đối diện.

Ngu Trà đặt sách lên đùi Lục Dĩ Hoài, nhợt nhạt cười: “Tặng cho anh, nhiều đây chắc là đủ rồi?”

Giọng cô mềm mại như bông.

Tầm mắt Lục Dĩ Hoài xẹt qua vị trí lúc này của quyển sách, nhìn thoáng qua quyển sách đang nằm trên kệ kia, đáy mắt đen tối, giống như có cảm xúc không tên sắp bùng nổ.

Hắn kêu: “Ngu Trà.”

Ngu Trà: “Vâng?”

Cỏ tay cô bị Lục Dĩ Hoài nắm lấy, lôi kéo qua một bên, nửa người phải dựa vào xe lăn để đứng vững, bị hắn giam cầm.

Nhà sách rất an tĩnh, không nghe được tiếng nói chuyện bên ngoài.

Ngu Trà khản trương hỏi: “Làm sao vậy?”

Cô đụng phải cặp mắt đen nhánh của Lục Dĩ Hoài, không thể di chuyển ánh mắt, đáy mắt hắn có một cảm xúc không biết tên.

Tư thế này làm cô phải nắm lấy tay của Lục Dĩ Hoài, móng tay cô quét qua làn da Lục Dĩ Hoài, không đau nhưng ngứa ngáy.

Ngứa đến tận xương tủy.

“Nếu anh không buông ra ——” Ngu Trà yếu ớt uy hiếp nói: “Tôi sẽ cắn anh.”

Lục Dĩ Hoài khẽ mở môi: “Cắn?”

Hắn thấy được động tác lúc này cô đã che dấu, cũng nhìn thấy ánh mắt chán chừ của cô trên cuốn sách tâm lý, không biết vì sao lại nổi lên một cơn cău kinh trong lòng.

Lục Dĩ Hoài rũ mắt xuống, “Cho em cắn.”

“...” Ngu Trà không dám.

Lục Dĩ Hoài kéo cô vào ngực mình, có xe lăn nên hoàn toàn có thể thực hiện được động tác này, “Không dám?”

Không ai đáp lại.

Chóp mũi Lục Dĩ Hoài cọ qua chóp mũi cô, ngửi được một mùi hương tươi mát, không nhịn được nhắm mắt lại, hít một hơi thật sâu.

“Em biết tôi đã cắn em.” Giọng khàn khàn cực thấp: “Cho em cắn lại, không tốt sao?”

Chương 35: Mặt nạ

Sao có thể.

Vô duyên vô có cần lại làm gì.

Ngu Trà gần như theo bản năng mà phản bác lại câu này, nhìn thấy đuôi mắt Lục Dĩ Hoài đỏ lên, ghen ở cổ họng không nói ra.

Cô không biết tại sao cảm xúc của Lục Dĩ Hoài lại bất ngờ thay đổi, chỉ có thể nói: "Tôi sẽ không cần lại, anh mau buông ra, đây là nhà sách."

Nhà sách đều có camera ghi hình, bên kia chỉ cần tùy ý nhìn qua là có thể nhìn thấy chuyện xảy ra bên đây, việc này nếu để người khác biết sẽ rất khó xử.

Hơn nữa ở chỗ này lại có một sự xấu hổ khó nói, giống như chỉ cần một giây sau sẽ có người xuất hiện ở đầu kệ sách, cô đột nhiên cảm thấy cái này giống như cảm giác yêu đương vụng trộm.

Ngu Trà càng nghĩ càng rối rắm, nấn nì nhìn Lục Dĩ Hoài.

"Ngu Trà." Lục Dĩ Hoài kêu lên, "Em đang nghĩ gì?"

Hắn thấy được động tác lúc này của cô, thấy được sự chần chừ của cô, giờ phút này quyền sách tâm lý nằm lẫn trong đám sách kia lại phá lệ thấy được rõ ràng.

Chỉ sợ là cô cho rằng mình vẫn chưa bị phát hiện.

Trong lòng Lục Dĩ Hoài nhói lên, không rõ là cảm giác gì, chỉ là không muốn nhìn thấy cảnh đó, không tự giác dùng lực trên tay.

"Đau..." Ngu Trà nhú mày.

Lục Dĩ Hoài hoàn hồn, buông ra.

Trên cánh tay trắng muốt nổi lên vết hằn đỏ, không rõ ràng, nhưng cũng đủ để nhắc nhở lúc này đã xảy ra chuyện gì, hấn thất thần, tổn thương cô.

Lục Dĩ Hoài rũ mắt, đầu ngón tay vuốt ve lên đó vài cái. Da thịt non mềm, chỉ bấm nhẹ đã để lại dấu vết, dễ dàng gọi lên suy nghĩ sâu xa.

Hầu kết hấn khẽ nhúc nhích, "Ngu Trà, đừng làm tôi thất vọng."

"... Không có." Ngu Trà bị như vậy rất hốt hoảng, nhanh nhẹn túm lấy tay mình, phía trên đã không còn dấu vết gì.

Lục Dĩ Hoài không lên tiếng.

Ngu Trà đi ra sau xe lăn, nhẹ giọng nói: "Tôi đến lầu hai xem thử, có thể có truyện tranh."

Trùng hợp là, vừa nói xong, bên kia kệ sách có một người đi ra, cầm quyền sách đi ra ngoài, lúc gần đi còn liếc mắt qua bọn họ.

May là một phút trước đã bỏ ra, nếu không người khác sẽ nghi bọn họ giữa ban ngày trong nhà sách làm chuyện bậy bạ gì gì. (gốc là tuyên. Dâm)

Ngu Trà nhéo vành tai, bước nhanh lên lầu hai.

Đến nỗi cô đã quên mất Tàn Du, nguyên nhân làm cô đi vào đây.

Lầu hai không có nhiều kệ sách lắm, bên trong có bàn và sofa, có thể ngồi ở đó đọc sách hay viết, cô thấy được Tàn Du và Trầm Trầm ngồi đó, chỉ là không khí giữa hai người có hơi không đúng.

Ngu Trà chọn hai quyển truyện rồi xuống lầu.

Chỉ là khi cô đến tìm Lục Dĩ Hoài thì phát hiện hắn đã không còn ở đó, không biết đã đi đâu.

Một nam sinh từ đâu xuất hiện, nhìn thấy cô gái đang đứng trước kệ sách ngơ ngẩn, khuôn mặt xinh đẹp như họa, là người lúc này.

Cậu ta đi qua đó, "Xin chào."

"Xin chào." Ngu Trà lấy lại tinh thần, khẽ cười một chút, lúc này cô đang nghĩ chuyện của Lục Dĩ Hoài, xem chút nữa đã đâm trúng kệ sách.

"Người lúc này đi cùng cô..." Nam sinh do dự mở miệng: "Có phải hấn đối xử không tốt với cô?"

Ngu Trà sững sốt, "Cái gì?"

Tầm mắt nam sinh xẹt qua bìa quyển sách trên tay cô, dừng lại trên dung mạo tính xảo, "Lúc này... Tôi đã thấy được."

Mặt Ngu Trà lập tức đỏ bừng, nhưng vẫn giải thích: "Cậu nhìn lầm rồi, anh ấy không có đối xử không tốt với tôi, chúng tôi chỉ nói chuyện mà thôi."

Dáng vẻ này càng làm người khác kinh điển, chàng trai bình tĩnh, đó mặt nói: "Thật vậy à? Cậu còn giải thích thay người đó."

Ngu Trà sờ tay mình, giống như vẫn còn lưu lại cảm giác lúc này Lục Dĩ Hoài cảm, vẫn còn sự cường thế của hắn.

"Xin lỗi, tôi còn có việc."

Ngu Trà cười một chút, rời khỏi đây, một ánh mắt cũng không cho cậu ta, đối với cô mà nói, nam sinh này chỉ là một người qua đường mà thôi.

Nam sinh có chút tiếc nuối, lúc này sao lại không xin cô phương thức liên lạc.

Cậu đang định rời đi thì thấy bên kia kệ sách là một thiếu niên lạnh lùng ngồi xe lăn lạnh lẽo nhìn mình, không biết lúc này đã thấy được gì.

Thiếu niên tiến lên phía trước, càng ngày càng gần.

Nam sinh vô cùng chột dạ, nuốt nước miếng, không hiểu sao lại thấy sợ hãi, theo bản năng lùi về sau, thiếu chút nữa đã đụng vào bức tường phía sau.

Chờ đến khi dừng lại, nhìn lên phía trước, thiếu niên đó đã trở lại bên cạnh cô gái, không biết hai người đang nói gì, cậu ta chỉ cảm thấy không ai có thể xen vào bầu không khí của bọn họ.

Đang suy nghĩ, cậu ta nhìn thấy thiếu niên quét mắt qua mình.

Giống như nhìn một người chết.

- - -

TRUYỆN CHỈ ĐƯỢC ĐĂNG TẠI WATTPAD @wopowoor VÀ WORDPRESS <https://wopowoor.art.blog> NHỮNG NƠI KHÁC LÀ ĂN CẤP ĂN CẤP ĂN CẤP.

- - -

"Anh đi đâu vậy, lúc này tôi tìm không thấy." Ngu Trà hơi oán giận, "Tôi cho rằng anh đã rời đi trước."

"Đi lấy sách." Lục Dĩ Hoài nhàn nhạt nói.

Hắn đang cầm mấy quyển sách, Ngu Trà liếc mắt nhìn xem hắn mua gì, một quyển là sách bình thường, còn một quyển khác thì có bìa màu tối, không nhìn rõ nội dung trên đó.

Ngu Trà chỉ cảm thấy dường như đã nghe qua cái tựa này ở đâu đó, trong nhất thời lại không nhớ ra được, dứt khoát không nghĩ nữa.

Đến tận giờ ăn chiều, đám Tần Du mới trở lại khách sạn.

Lúc này đã là chạng vạng, hoàng hôn đang buông xuống, nắng chiều màu cam đỏ bao trùm cả bầu trời trên khu du lịch, phủ thêm một tầng không khí mộng ảo.

Ngu Trà trừng mắt nhìn Tần Du mấy lần mới về phòng.

Chưa đến mấy phút, cửa đã bị gõ, Tần Du đứng ngoài cửa, cười hi hi hỏi: "Chị dâu nhỏ, hôm nay chơi vui đúng không?"

Ngu Trà banh mặt: "Cậu còn mặt mũi hỏi nữa."

"Đừng a Chị dâu nhỏ." Tần Du dẫn đầu nhận lỗi, "Tôi hôm đó tôi cũng không có ý a, tôi thật sự không thể gọi được cho Lục ca a."

Thật ra cho dù có gọi được thì hắn cũng nói không được.

Mặc dù không biết cuối cùng đã xảy ra chuyện gì nhưng sau khi nghe Tô Ngọc giải thích, hắn đã biết, cảm thấy việc mình làm rất đúng.

Thúc đẩy một chút cho câu chuyện.

Ngu Trà hừ một tiếng: "Tôi làm gì?"

Tần Du cười hi hi, vỗ nhẹ bả vai cô, nói: "Chuyện này chỉ có Chị dâu nhỏ giúp được."

"Chỉ có tôi?" Ngu Trà nhướn mày, "Cậu đừng nên muốn tôi giúp cậu việc gì, nếu là việc lớn thì nên hỏi Lục Dĩ Hoài."

Tần Du vội vàng nói: "Không phải việc lớn, việc nhỏ việc nhỏ."

Ngu Trà không biết có chuyện gì cần cô giúp, "Cậu nói trước đi, tôi cần biết được mình có thể giúp không."

Cô quen biết Tần Du đều là do Lục Dĩ Hoài, đời trước cũng không thân thiết lắm, giao tình hơi hợt, cùng lắm thì chỉ nói chuyện vài câu thôi.

Nhưng cô biết Tần Du thật sự trung thành với Lục Dĩ Hoài, tuy dùng từ này không đúng lắm, nhưng bọn họ đúng là anh em với nhau.

Nên đời này thái độ của Ngu Trà với Tần Du khá tốt.

"Đúng vậy, tối nay ở quán bar có hoạt động, vũ hội mặt nạ." Tần Du chắc lưỡi nói: "Chị dâu nhỏ, cậu giúp tôi một việc, rủ Trầm Trầm đi cùng đi."

"Trầm Trầm?" Ngu Trà kinh ngạc một chút, hỏi: "Không phải Tô Ngọc nói cậu không thích cô ấy sao? Thay đổi rồi?"

"Đó là ngày hôm qua." Tần Du không nói rõ, "Đây là thư mời, hôm nay cô ấy không chịu phản ứng gì với tôi, tôi không có cách nào khác."

Ngu Trà mở thiệp mời nhìn thoáng qua, trên đó không ghi thông tin cá nhân gì hết, chỉ có một biệt danh, còn có địa điểm tổ chức và nội dung vũ hội.

Cô tò mò hỏi: "Tên thật của Trâm Trâm là gì?"

"Sơ Ninh." Tần Du nói: "Chị dâu nhỏ, tối nay cậu có thể đi với Lục ca, thuận tiện giúp tôi việc này, sau này muốn tôi làm gì cũng được."

Ngư Trà tự hỏi một chút.

Rủ Lục Dĩ Hoài cùng đi cũng không phải không thể, đúng lúc tối nay cũng không có chuyện gì làm, cô cũng rất muốn đi vũ hội này, trước kia cô chưa từng tham gia vũ hội có đeo mặt nạ này.

Ngư Trà cười cười: "Tôi sẽ cố, nếu cô ấy không muốn tôi cũng không có cách nào, cậu tự tìm cách."

Tần Du nói: "Được được được."

Hắn thỏa mãn rời đi, việc bây giờ của Ngư Trà là tìm Sơ Ninh, chiều nay cô có gặp cô ấy, nó chuyện vài câu, biết cô ấy đang ở phòng nào.

"Tần Du?" Sơ Ninh nghe cô nói, cười như không cười: "Tên đó không đến đây tìm mình, thật không có can đảm."

Ngư Trà có hơi tò mò, "Trước kia cậu có quen biết cậu ấy à?"

Sơ Ninh thích cô vì cô rất đẹp, cô ấy là người xem trọng giá trị nhan sắc, nói: "Cũng coi là vậy, cậu ta đã theo dõi Weibo của mình rất lâu, bình luận chia sẻ gì đó, còn cho rằng mình không biết."

Weibo của cô ấy có rất nhiều chủ đề, chia sẻ kỹ năng và quá trình học tập, cũng nói về cuộc sống và đồ ăn ngon, rất nhiều fan, chưa từng lộ mặt.

Cô ấy làm việc một mình, chỉ là lần này cố ý đăng vlog lên Weibo, nên hai người mới quen biết.

Chỉ đơn giản như vậy?

Ngư Trà cảm thấy chắc là không đơn giản như vậy, đây là trực giác.

Ví dụ như tại sao Tần Du luôn theo dõi Weibo của cô ấy, còn trầm mê ở đó, chỉ sợ Tần Du còn chưa biết mình đã là cá nằm trên thớt.

Có lẽ lần này gặp nhau ở đây cũng không phải trùng hợp.

Ngư Trà không định nhúng tay vào chuyện của bọn họ, huống chi còn là Tần Du tự mình theo đuổi, nên để hắn tự ý thức được tình cảm của mình là được nhất.

Cô đưa thư mời qua, "Đây là cậu ấy nhờ mình đưa cho cậu, muốn cậu tham gia vũ hội tối nay."

"Thật ra thì." Sơ Ninh chớp chớp mắt, "Tần Du coi như là vị hôn phu của mình, người lớn trong nhà chỉ nói miệng, trước kia cậu ta còn nói không thể chấp nhận việc bị ép duyên nên quan hệ giữa mình và cậu ta đã đóng băng từ khi chưa gặp nhau."

Ngư Trà đã hiểu.

Nhìn Sơ Ninh thì biết cô ấy là người có chủ kiến, lời của Tần Du lúc trước đã tạo nên khó khăn bây giờ, hiện tại thì tốt rồi, muốn đuổi theo cũng không dễ.

Thật thảm.

Vũ hội bắt đầu vào 8 giờ.

Nhưng chỉ mới 7 giờ rưỡi đã có người đi vào, Ngư Minh Nhã gọi điện thoại cho Lương Vân: "Anh chắc chắn em gái tôi sẽ đi à?"

Cô ta vẫn không thật sự tin tưởng, cô ta biết tính cách hiện tại của Ngư Trà, căn bản là mặc kệ người khác, trừ khi Lục Dĩ Hoài kêu.

"Cô ấy sẽ đi." Lương Vân nói.

Nhận được đáp án chắc chắn, Ngư Minh Nhã không dò hỏi nữa, chuyển chủ đề: "Khi nào Lương thiếu đi?"

"Không vội." Lương Vân cười cười, trong giọng nói mang theo khiếu ngạo khó thuần, "Hôm nay cô mặc cái gì?"

Ngư Minh Nhã tự tin nhìn mình trong gương, cười, "Đương nhiên là váy, đến lúc đó anh sẽ biết."

Quán bar, đương nhiên phải gọi cà phê, nhưng cũng phải thật thuần khiết.

Ngư Minh Nhã biết rõ thói hư tật xấu của nam nhân, bọn họ thích trong sáng, không thích nhìn nữ sinh gây sự với nhau, hình tượng cô ta xây dựng chính là như thế.

Cô ta tắt điện thoại, chuẩn bị chỉnh sửa một chút.

Trương Tuyết và Chu Nguyệt vào phòng, nhìn thấy quần áo hàng hiệu số lượng có hạn trên giường, trong mắt tràn ngập ghen ghét hâm mộ, nhanh chóng giấu đi,

"Minh Nhã, hôm nay cậu đẹp như vậy, chắc chắn người trong quán bar đều sẽ nhìn cậu."

"Minh Nhã cậu đi cùng Lương thiếu sao?"

"Đeo mặt nạ, đến lúc đó có lẽ Lục Dĩ Hoài cũng không biết Ngư Trà là ai, đây chính là cơ hội tốt."

Nghe bọn họ nói như vậy, đột nhiên Ngư Minh Nhã thay đổi suy nghĩ, cô ta không chỉ muốn Lương Vân, như vậy rất không tốt, cô ta hy vọng tất cả mọi người đều chỉ theo đuổi mình.

Vũ hội mặt nạ là một cơ hội, không ai biết cô ta là đại tiểu thư Ngư gia, không sợ OOC*.

*OOC: Out of Character, có thể hiểu là vượt ngoài tính cách, khác với tính cách của mình. Nguồn: wordpress joel7th.

Lương Vân quăng điện thoại đi.

Trong phòng còn có người khác, các nam sinh đồng thời cười rộ lên, "Vị đại tiểu thư Ngu gia này, vẫn còn rất ngây thơ."

Lương Vân uống một ngụm rượu, nói: "Tôi có hứng thú với em gái cô ta nhiều hơn, chỉ tiếc cô ta là người của Lục Dĩ Hoài, chỉ có thể đổi người."

Hắn không ngu, biết được không cần gây sự với Lục gia ở đây.

Tuy Lục Dĩ Hoài xảy ra chuyện, ai cũng nói quyền kế thừa sẽ thay đổi, nhưng vẫn chưa có gì diễn ra, vẫn chưa xác định được.

"Thật ra." Nam sinh liếm liếm môi, "Em gái cô ta rất hấp dẫn, chỉ là bây giờ Lục Dĩ Hoài lại không thể làm gì, thật là lãng phí."

"Khuyến mại đừng suy nghĩ bấy bọ." Lương Vân liếc hắn một cái, "Đến lúc đó xảy ra chuyện gì thì tự giải quyết."

Nam sinh hậm hực nói: "Không đâu, chỉ nói thôi mà."

Người này cũng chỉ nghe lời người nhà vói đi theo Lương Vân, cũng biết một số chuyện của hắn, đặc biệt là thói quen nào đó, căn bản không hề ngăn cản.

Những người trong vòng này cơ bản đều biết đam mê của hắn, nhưng hắn vừa trở lại thành phố Ninh, vẫn có người chưa người biết, Ngu Minh Nhã là một trong số đó.

Tất cả vẫn chưa có gì.

Gần 8 giờ, cửa quan bar đông đúc. Vũ hội này được cung cấp mặt nạ, tất cả đều khác nhau, chọn ra cái mình thích.

Ngu Trà và Lục Dĩ Hoài đi qua đó.

Tần Du chọn một cái, đeo lên cho mình, thì thầm nói: "May là vẫn còn một nửa, chỉ che đi phần mắt, nếu không sẽ rất khó tìm người."

Ngu Trà vừa nghe đã biết hắn có ý gì, buồn cười, cầm lấy một cái mặt nạ màu đen đơn giản, lại có một vẻ đẹp độc đáo.

Cô cầm lấy, duỗi tay định đặt lên mặt Lục Dĩ Hoài, khoa tay múa chân, "Anh thấy cái này như thế nào?"

Mặt nạ che mất nửa khuôn mặt Lục Dĩ Hoài, nổi bật lên sống mũi cao thẳng, môi mỏng gợi cảm, lộ ra cặp mắt đen hóp hóp người khác.

Ngu Trà lại thất thần.

Lục Dĩ Hoài liếc mắt một cái đã nhìn ra, khoe môi khẽ nhếch, "Rất được."

Ngu Trà lập tức hoàn hồn, trên mặt nóng lên, may là ở đây có đèn đủ màu, hơi tối nên không nhìn thấy đỏ ửng trên mặt.

Cô nói: "Vậy cho anh cái này, mau đeo lên đi."

Lục Dĩ Hoài nói: "Em giúp tôi."

"..." Ngu Trà thỏa hiệp, "Được rồi."

Cô ngồi xổm xuống, theo động tác của cô, lần vấy trượt xuống vài phần, làn da trắng sáng phả lệ rõ ràng trong bóng tối.

Tay Ngu Trà vòng qua sau, sau đó sửa lại tóc của hắn, tóc của Lục Dĩ Hoài rất mềm, sờ lên thật thoải mái.

Khoảng cách giữa hai người rất gần, Lục Dĩ Hoài nhìn chăm chăm hai mắt cô, lông mi dày dài cong lên, tạo thành một độ cong xinh đẹp.

Cực kỳ xinh đẹp.

Mùi hương của cô gái theo gió bay vào chóp mũi hắn, truyền ra khắp người, nồng đậm nhàn nhạt làm người khác say mê, trong lòng Lục Dĩ Hoài lại mất kiên nhẫn.

Hắn lên tiếng: "Được rồi."

"A? À, vậy anh tự chỉnh lại cho tốt đi." Ngu Trà đeo lên cái của mình, sau đó quay đầu sửa lại tóc của mình.

Đôi mắt như có nước được ánh đèn chiếu sáng tạo ra một sắc thái mỹ lệ, mặt nạ màu đen tương phản với làn da trắng, một lọn tóc dài đến cằm, sắc mặt lạnh đạm, hấp dẫn quyến rũ.

Cánh tay của cô gái bị bắt lấy từ phía sau.

Ánh mắt của những người trước cửa đều dừng ở đây, ngo ngoe rục rịch, trong lòng xuất hiện vô số suy nghĩ, vũ hội đêm nay rất có ý tứ.

Cho đến khi bọn họ nhìn thấy cô gái quay đầu lại.

Nở nụ cười với người ngồi trên xe lăn.

Hết chương 35

#xanh

Bạn đang đọc truyện *Mối Tình Đầu Của Giáo Bá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 36: Ngoan nào

Quán bar đã khá đông, mỗi người đều mang những mặt nạ khác nhau, thế giới này đến cùng cũng chỉ xem giá trị nhan sắc, phần lớn đều chỉ cần nhìn nửa khuôn mặt và đôi mắt cũng đã biết được người đó có phải là mỹ nhân hay không.

Người trong khu du lịch phi phú tức quý, không có ai phải sợ chuyện gì, dù sao cũng chỉ là một vũ hội mà thôi.

Tần Du ở đằng sau lên nói: “Chị dâu nhỏ, cậu có xác định Sơ Ninh sẽ qua không? Cô ấy có chính miệng đồng ý a?”

“Có phải cậu muốn theo đuổi cô ấy không?” Ngu Trà hỏi, “Tôi chỉ đưa thiệp mời cho cô ấy, cô ấy đã nhận, có lẽ sẽ đi, nhưng tôi cũng không cam đoan được.”

Tần Du gãi đầu, “Vây được rồi.”

Ngu Trà liếc mắt nhìn hắn, quyết định không nói chuyện trước kia của hai người ra, chắc là đến lúc đó Tần Du sẽ tự biết, đương nhiên cũng có thể là hắn vẫn luôn biết.

Cô hỏi: “Đối với gia đình của các cậu thì liên hôn là chuyện bình thường đúng không?”

“Rất bình thường.” Tần Du biết chuyện này không cần che giấu, “Kiểu gia đình của chúng tôi chỉ cần nhìn xem có lợi ích về thương nghiệp hay không, còn chuyện khác thì không quan trọng.”

Cũng giống như trong phim truyền hình, vì tình yêu vứt bỏ tất cả, có đó, nhưng cũng chỉ là số ít, cuối cùng đều sẽ thất bại trở về.

Vì bọn họ đã bị người nhà nuôi dưỡng thành tính cách thói quen đó, rời khỏi sự bảo vệ của gia tộc thì không còn gì tốt.

Ít nhất Tần Du sẽ không như vậy.

Có thể yêu nhau, nhưng sẽ không kết hôn.

“Nhưng mà Lục ca thì khác.” Tần Du bất ngờ chuyển đề tài, “Chỉ cần có đủ năng lực, liên hôn cũng chỉ là dẹt hoa trên gấm, có thể không cần, Chị dâu nhỏ không cần lo lắng.”

Ngu Trà lập tức nói: “Cậu nói gì đâu không.”

Nghe vậy, Tần Du cũng chỉ cười hai tiếng, chạy lên đằng trước, cùng với đám Chu Chu biến mất trong quán bar.

Đèn trong quán bar rất tối, đủ bảy màu sắc sặc sỡ, không nhìn được rõ mặt, kiểu ánh sáng mờ mờ lung lung này lại càng làm người khác yêu thích nhớ nhưng.

Ngu Trà đang định đi vào thì thấy vài người bên cạnh.

Đi đầu là Ngu Minh Nhã.

Tuy cô ta đeo một cái mặt nạ lông chim, không nhìn được hết khuôn mặt, nhưng Ngu Trà cho dù nhắm hai mắt cũng có thể nhận ra cô ta.

“Trong đó rất đông người, xem ra tất cả người trong khu du lịch đều tham gia.”

“Vũ hội lần này có một phần khiêu vũ, có thể chọn người để hôn môi, hoạt động này rất kích thích, quán bar trước kia mình đi chưa từng có cái này.”

“Hình như nhóm Lương thiếu đã vào.”

“Đêm nay chính là sân khấu của cậu đó Minh Nhã, mặt nạ này rất hợp với cậu, cậu sẽ là trung tâm của vũ hội lần này.”

Nghe được lời khen của đám chị em, thần sắc Ngu Minh Nhã hơi động, tươi cười: “Mau vào đi, vũ hội sắp bắt đầu rồi.”

Ngu Trà nhìn bọn họ ngẩng cao đầu đi vào.

Ra khỏi trường, bọn họ mặc quần áo càng có hương vị xã hội, giày cao gót, váy bó sát người, bị ánh đèn chiếu lên tạo ra một màu sắc thể tục.

Đột nhiên Ngu Trà lại nghĩ đến Lương thiếu kia.

Lúc trước ngay cả Tần Du cũng đánh giá hắn chẳng ra gì, cũng không biết đã làm ra chuyện gì mới có thể bị nhận xét như vậy.

Ngu Minh Nhã lại còn đi theo hắn ở sân golf, hôm qua còn cùng nhau ăn cơm, cùng nhau ra ngoài chơi, bộ dáng rất thân mật.

Ngu Trà cảm thấy lần này Ngu Minh Nhã sẽ không nhận được thứ gì tốt.

Có lẽ sẽ lại thua trong tay chính mình.

Lục Dĩ Hoài xuất hiện hấp dẫn ánh mắt của không ít người.

Suy nghĩ đầu tiên của mọi người là ở đây ngay cả người tàn tật mà cũng có thể đi vào, sau đó liền nghĩ đến Lục gia ở thành phố Ninh.

Đột nhiên không ai nói chuyện, cũng may còn có âm nhạc lẫn át, mọi người rất nhanh đã phản ứng lại.

Quán bar có người chủ trì đang nói vài chuyện liên quan đến vũ hội lần này, nhóm người Lục Dĩ Hoài đã đến được vị trí tốt nhất.

Một phú nhị đại đang ngồi đằng kia trực tiếp đứng lên, nói: “Lục thiếu, ngài ngồi đây đi, chỗ này có ánh sáng rất tốt.”

Tần Du vỗ vỗ bả vai đối phương.

Xung quanh góc này vẫn chưa có ai, sô pha này có thể ngồi được nhiều người, trên bàn có mấy chai rượu vừa được đặt lên, chất lỏng mỹ lệ dưới ánh sáng của đèn vô cùng đẹp đẽ.

Sau đó một ít con gái bắt đầu đặt mắt qua đây.

Chỉ là xe lăn đã dừng lại, đèn lại hơi tối, các cô chỉ có thể thấy được bóng người bên đó, bóng tối che khuất nửa người, chỉ có thể nhìn được hai chân thon dài.

Ánh mắt của bọn họ đều có ý hay vô tình dời qua đây.

Vũ hội đã bắt đầu, nói là vũ hội mặt nạ, cũng chỉ là đeo cái mặt nạ lên thôi, không khác gì mấy so với quán bar disco bình thường.

“Văn Văn, cậu đi đi.” Mấy nữ sinh từ chối, “Lúc trước Lương thiếu thích cậu nhất, cậu là người xinh đẹp nhất, nếu cậu đi chắc chắn sẽ được.”

Cô gái được gọi là Văn Văn cười một cái, tầm mắt nhìn về một góc, “Nói vậy Lương thiếu sẽ không cao hứng.”

Mặc dù ngoài miệng là vậy, cô ta vẫn bưng một ly rượu, phe phẩy eo đi qua bên kia, phía sau là một đám chị em hoa nhựa (chị em plastic) đang xem kịch vui.

“Lục ca, cậu không thể uống rượu, Chị dâu nhỏ cũng không thể uống, đồng rượu này đều thuộc về tôi.” Tần Du phi thường vui vẻ.

Lục Dĩ Hoài cũng không ngẩng đầu lên: “Cậu là vị thành niên.”

Tần Du: “...”

Đang định phân bác lời này, đột nhiên có một cô gái mặc váy hai dây đi qua bên cạnh, kiêu mị mở miệng: “Các anh ơi, em gái chơi thua trò chơi, đến đây kính ly rượu.”

“...”

Lục Dĩ Hoài tựa lưng vào ghế ngồi, ánh mắt nhàn nhạt.

Ngu Trà lại rất hứng thú nhìn một màn này, trước kia cô đã nghe nói có người lấy cớ chơi thua trò chơi, hôm nay là lần đầu tiên thấy được, không biết là thật hay giả.

Những yến hội đòi trước luôn có người theo Lục Dĩ Hoài a dua nịnh nọt nhưng đều có mục đích rõ ràng, căn bản sẽ không có chuyện tìm cớ gặp mặt.

Đây là lần đầu tiên Ngu Trà nhìn thấy trực tiếp.

Tần Du không nhịn được cười, đến gần vị trí giữa sô pha, cười nói: “Ồ đây nhiều người như vậy, cô muốn kính ai?”

Loại kịch này thật sự rất lạc hậu.

Nếu là người thường, có thể sẽ thuận nước đẩy thuyền, có thể tình một đêm gì đó, nhưng bọn họ không có hứng thú với cái này.

Văn Văn sáng mắt lên, nhìn thẳng vào Lục Dĩ Hoài đang ngồi ngay giữa, lúc này cô ta vừa nhìn thấy, chàng trai này rất đẹp, mặc áo sơ mi đen, nút áo trên cùng không thắt, lộ ra xương quai xanh, vô cùng gợi cảm.

Bọn Tần Du liếc mắt một cái đã nhìn ra.

Lục Dĩ Hoài nhàn nhạt thu hồi tầm mắt, nhìn về Ngu Trà bên cạnh, thấp giọng nói: “Muốn uống rượu?”

Ngu Trà a một tiếng: “Tôi có thể uống?”

Nghe được lời này, Tần Du lập tức kêu lên: “Lục ca, cậu quá bất công, lúc này còn nói tôi là vị thành niên, Chị dâu nhỏ còn nhỏ hơn tôi đấy.”

Lục Dĩ Hoài lãnh đạm liếc hán một cái.

Tần Du hậm hực ngồi lại, “Đã biết đã biết.”

Thật ra hán biết lúc này Lục Dĩ Hoài chỉ nói chơi, nhưng kiểu trêu chọc làm sinh động không khí này vẫn rất cần thiết.

“Tần ca cậu không được uống.”

“Vẫn nên ngoan ngoãn uống nước sôi để nguội đi.”

“Ha ha ha ha ha ha ha.”

Mọi người cười rộ lên, đem Văn Văn bên cạnh quên mất.

Văn Văn đứng ở đó đi không được, ở lại cũng không xong.

Cô ta có thể được Lương Vân coi trọng dẫn đi chơi, nhan sắc đương nhiên không tệ, thậm chí đáng người cũng rất xuất sắc, đây là thứ cô ta lấy làm tự hào nhất. Cô ta không nghĩ rằng những người này lại không thêm cho mình một mũi.

Đùa giỡn thật lớn một chút, Tô Ngọc mới nhớ đến, cười một tiếng: “Cô còn ở đây a? Lục ca của chúng ta không uống rượu, cô vẫn nên rời khỏi đi.”

Đến quán bar mà không uống rượu, đến làm trò hề sao?

Đều là lấy cớ.

Văn Văn tức không thờ được, xoay người rời đi.

“Ài, chúng ta nói thật vậy mà cô ta có vẻ không tin chút nào.” Tần Du tỏ vẻ ủy khuất.

Vừa nói xong thì hán nhìn thấy một thân hình yếu đuối phía trước, bất ngờ đứng lên ném xuống một câu ——

“Lục ca, tôi đi chơi a.”

--

TRUYỆN CHỈ ĐƯỢC ĐĂNG TẠI WATTPAD @wopowoor VÀ WORDPRESS <https://wopowoor.art.blog> NHỮNG NƠI KHÁC LÀ ẮN CẤP ẮN CẤP ẮN CẤP.

--

Vũ hội đã diễn ra hơn một nửa.

Ngu Minh Nhã ngồi ở quầy bar, chân dài trắng nõn để trên chỗ gác ghế cao, hấp dẫn vô số ánh mắt của nam nhân ở đây, một ** đến kính rượu.

Ánh mắt cô ta chuyển động, chỉ uống một ít, sau đó vẫn luôn quan sát những người đến quán bar đêm nay.

Lương Vân ngồi một chỗ khác, bên cạnh còn có một đám nữ nhân, ai đến cũng không từ chối, đem cô ta quên mất không còn một mảnh.

Sắc mặt Ngu Minh Nhã trầm xuống.

Tuy cô ta vẫn chưa xác định quan hệ với Lương Vân, nhưng đó là người cô ta coi trọng, sao lại có thể để cho người khác thông đồng dễ dàng như vậy.

“Nhóm Lục Dĩ Hoài ngồi ở chỗ kia.” Chu Nguyệt đi qua, nhỏ giọng nói: “Ngu Trà cũng ở đó, cậu muốn qua không?”

Ngu Minh Nhã mím môi, “Không đi.”

Cô ta nhớ kết cục của mình lần trước, chắc chắn sẽ bị làm lơ, trở thành trò cười, còn để cho Ngu Trà nhìn thấy, rất mất hình tượng.

Chu Nguyệt thăm dò hỏi: “Lương thiếu...”

Ngu Minh Nhã bước xuống từ trên ghế, bưng một ly Cocktail, nói: “Cậu tự đi chơi đi, mình qua đó nhìn xem”

Chờ cô ta đi rồi, Chu Nguyệt mới bấu môi, ngoài miệng nói không thể nào thích Lương thiếu, nhưng không cho người khác câu dẫn hấn, đúng là ăn trong chén nhìn trong nồi.

Ngu Minh Nhã trực tiếp đi đến sô pha, nói: “Lương thiếu, sao anh ngồi đây không đi khiêu vũ.”

Lương Vân đẩy cô gái bên cạnh ra, kéo cô ta xuống bên cạnh, “Muốn khiêu vũ, nhưng không phải cô không ở đây à.”

Nói vậy, lòng tự đắc của Ngu Minh Nhã mới được thỏa mãn, nâng mắt nhìn qua cô gái vừa mới bị đẩy đi kia.

Cô ta oán hận nhìn Ngu Minh Nhã, chỉ có thể ngồi một bên cùng với những người khác.

Lương Vân nhéo cằm Ngu Minh Nhã một cái, “Đêm nay cô rất đẹp.”

Ngu Minh Nhã đang muốn nói chuyện, cảm đã bị nhéo mạnh, cô ta đau đớn kêu lên: “Lương thiếu... Đau.”

“Không để ý.” Lương Vân lập tức giúp cô ta xoa.

Ngu Minh Nhã từ nhỏ đến lớn đều chỉ ăn thứ tốt, thường xuyên đến thẩm mỹ viện cùng với Trần Mẫn Quyên, làn da cũng mềm mại, để lại một dấu vết hồng hồng.

Mắt Lương Vân nhìn chằm chằm dấu vết kia, trong lòng bắt đầu nổi cơn.

Da Ngu Minh Nhã dễ dàng để lại dấu vết như vậy thật đáng kinh ngạc, hấn không nghĩ đến chuyện này, nhưng cũng là hiệu quả hấn muốn.

Thật tốt, thật hoàn mỹ.

Không biết chủ nhân của quán bar này là ai nhưng người đó cũng biết thân phận của những người đến đây đêm nay, tặng qua đây mấy chai rượu tốt nhất.

Ngu Trà uống thứ hai loại, mùi vị rất ngon, đòi trước Lục Dĩ Hoài không cho cô uống rượu nên cô không được uống.

Sao lần này lại thay đổi chủ ý.

Ngu Trà không thể kháng cự với rượu, tự rót cho mình từng ly, miệng nhỏ uống từng ngụm, sau đó ngồi bên nhìn nhóm Lục Dĩ Hoài đánh bài.

Tuy đánh bài ở quán bar rất kỳ quái.

Sau đó cô bắt tri bắt giác đã uống vài ly, còn thay đổi mùi vị, rượu lạnh lẽo chảy vào yết hầu, thật thoải mái.

“Chị dâu nhỏ có muốn chơi à?” Chu Chu đột nhiên mở miệng.

Lục Dĩ Hoài quay đầu qua, “Ngu Trà.”

“Vâng?” Ngu Trà còn hơi ngơ ngẩn, quay qua hấn, trả lời: “Tôi không chơi, không chơi, anh chơi đi.”

Động tác trên tay của Lục Dĩ Hoài ngưng lại.

Tiến sát lại, giọng nói của cô hơi run lên, có lẽ là do mới uống rượu, trong giọng nói mang theo hơi say.

Hơi thở của cô gái mang theo mùi rượu quanh quẩn ở chóp mũi hấn, hòa tan khói thuốc từ nơi khác, làm người khác cảm thấy rất sạch sẽ.

Tô Ngọc hỏi: “Có phải Chị dâu nhỏ đã say rồi không?”

Lúc này cô nói chuyện phát ra từng chữ chậm rì.

Ngu Trà lại có thể nghe rõ câu này, tuy đầu óc rất ồn loạn, nhưng vẫn có thể nói: “Tôi không say.”

Vài người xung quanh liếc nhau, đều có cùng một kết luận: “Những người uống say luôn nói mình không say.”

Ngu Trà không biết bọn họ đang nói mình, nhìn chăm chăm ly thủy tinh trên bàn, uống thêm một ngụm nhỏ, môi còn dính rượu.

Lục Di Hoài lấy cái ly đi, “Không cho uống nữa.”

Âm nhạc trong quán bar rất lớn, Ngu Trà không nghe được, tiến sát lại người hấn, mớ hỏi: “Anh nói cái gì?”

Đến lúc này, đám Tô Ngọc cũng không dám nhìn nữa, lại tiếp tục đánh bài, dúi đi ánh mắt xem kịch.

Lục Di Hoài đuổi tay lau vết rượu trên môi cô.

Ánh mắt Ngu Trà mê mang, theo bàn năng vron đầu lưỡi liếm liếm, ngậm luôn ngón tay chưa kịp rút lại vào miệng.

Ngón tay Lục Di Hoài dừng lại, ánh mắt đen tối.

Hắn nói: “Ngoan nào.”

Hết chương 36

#xanh

Bạn đang đọc truyện *Mối Tình Đầu Của Giáo Bá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 37: Xe cấp cứu

Cả đám ngồi cùng bàn đều ngây dại, sôi nổi xoay đầu, giả vờ không thấy được hình ảnh lúc này, sợ sẽ bị diệt khẩu.

Ai biết sẽ có một màn kinh bạo (*kinh ngạc + táo bạo*) như vậy.

Thanh âm Lục Di Hoài rất thấp, ở gần mới nghe được.

Ngu Trà mê mang gạt đầu, nghe lời về chỗ ngồi, cô cũng không biết chỗ của mình ở đâu, chỉ có thể ngồi đại chỗ nào đó.

Mắt cô nhìn đến cái ly thủy tinh trên bàn, hai mắt sáng ngời, vươn tay ra lấy, kết quả lại bị một bàn tay khác cầm đi trước.

Ngu Trà lập tức xoay đầu, không vui nhìn đối phương.

“Hửm?” Lục Di Hoài đối diện với cô, đặt cái ly ở chỗ khác, ra khỏi tầm mắt cô, “Có vấn đề gì?”

Ngu Trà theo bàn năng trả lời: “Không có.”

Qua một lúc lắng đọng lại, cô đã hơi tỉnh táo, chỉ là năng lực tư duy lại chậm hơn bình thường rất nhiều, nửa ngày mới phản ứng lại.

Lục Di Hoài kêu người đem đến một ly nước mật ong, dung dịch nằm trong ly thủy tinh thoát nhìn không khác gì so với rượu, ôn hòa nói: “Uống cái này.”

“Rất ngọt đấy.” Ngu Trà nhận cái ly, còn tưởng là rượu, uống từng ngụm nhỏ, có thể là do quá ngọt, nhều nhều mảy, nhưng không thể từ chối.

Uống hết ly lại muốn tìm rượu, nhưng rượu trên bàn hoặc là đã có chủ, hoặc là đã bị dẹp hết.

Tô Ngọc ngồi một bên nhìn qua, có hơi không đành lòng, nhắc nhở nói: “Lục ca, Chị dâu nhỏ muốn uống, cho cậu ấy một ly đi.”

Lục Di Hoài liếc mắt nhìn hấn.

Tô Ngọc gờ tay đầu hàng, quay đầu nhìn thấy Ngu Trà ngoan ngoan ngồi bên kia, không nói lời nào, đang cầm ly mật ong uống từng ngụm nhỏ, dáng vẻ này ở quán bar rất khó tìm thấy, cũng rất mê người.

“Lục ca lo lắng chi Chị dâu nhỏ, cậu xen vào làm gì chứ.”

“Tôi nói chứ, Chị dâu nhỏ uống say rồi vẫn rất nghe lời Lục ca, uống mật ong để tỉnh rượu cũng tốt.”

“Không nghĩ rằng Chị dâu nhỏ lại là một tiểu tửu quý (*người thích uống rượu, mình thấy dễ vậy dễ nghe hơn*), lại có thể thềm đến như vậy, trước kia đúng là không biết.”

Các nam sinh vừa đánh bài vừa nói chuyện ríu rít với nhau.

Hiểu biết của bọn họ với Ngu Trà không nhiều không ít, nhưng cũng biết bình thường cô là bé ngoan, nữ sinh trong trường rất ít khi uống rượu, kết quả không nghĩ rằng Ngu Trà ngoan như vậy lại có thể uống không ít rượu.

Chai rượu lúc này nếu một người trong đám bọn họ uống chắc chắn cũng rất say, nói không chừng còn khoa trương hơn Ngu Trà.

Ngu Trà bất tri bất giác lại đến gần Lục Di Hoài.

Khi say rượu cô đều làm theo bàn năng, trên người hấn mang lại cho cô cảm giác an toàn, đây là năng lực bí ẩn của một người.

Càng đến gần, Lục Di Hoài có thể ngửi thấy mùi rượu rất thơm, trộn lẫn với mùi hương cơ thể làm cổ họng hần lại bắt đầu nóng rất.

Hắn quay đầu đi, nhìn thấy một đôi mắt ngây thơ, hồ hấp chậm lại một ít, trầm giọng nói: “Đi toilet.”

Ngu Trà á một tiếng: “Được.”

Lục Di Hoài đã có thể đứng thẳng được vài phút, nên bây giờ hắn có thể tự làm, không cần người giúp đỡ.

Hắn ngồi trên xe lăn, mang theo Ngu Trà đi qua bên kia.

Thình thoảng Ngu Trà đến gần, đụng đến cánh tay hắn, Lục Di Hoài có thể cảm giác được xúc cảm mềm mại, vừa xoay đầu là đối diện với cặp mắt trong suốt ngoan ngoan.

Cũng chỉ khi uống say cô mới có thể vô hại như vậy.

Lục Di Hoài cười nhạo một tiếng.

Tại quầy bar, Sơ Ninh đang gắn lại mặt nạ của mình.

Ở đây có hai bartender, một người đứng bên kia, một người đứng ở đây xum xoe, nửa khuôn mặt của cô đẹp như vậy, tâm tư của đối phương không cần nói cũng biết.

Tần Du vẫn luôn ngồi cạnh cô, cười hi hi nhìn cô ấy: “Không phải trước kia tôi không biết sao, cậu đừng để trong lòng.”

Hôm nay hắn mới biết được, Sơ Ninh chính là cô gái nhỏ mà trong nhà đã nói, lúc trước hắn không thêm để trong lòng, còn phù định nữa.

Tần Du nghĩ nghĩ, trước kia mình chưa gặp Sơ Ninh, còn cãi nhau với cha mẹ, nói lỡ như đối phương là một người xấu nhiều chuyện thì bọn họ cũng sẽ để cho hắn cưới?

Kết quả bây giờ bị và mặt.

Tần Du nhấp rượu, “Tôi chưa từng nghĩ đến, người tôi luôn theo dõi trên Weibo lại là cậu, nếu cậu không đăng video thì tôi vẫn không biết.”

Sơ Ninh hơi nghiêng đầu, liếc hắn một cái.

Thiếu niên đang đắm chìm trong câu chuyện căn bản không chú ý đến ánh mắt giảo hoạt của cô, còn đang một mình ảo não chuyện ngu xuẩn trước kia của mình.

Sơ Ninh đang định nói, dư quang nhìn thấy người đằng kia, đột nhiên hỏi: “Lương Vân trở lại lúc nào vậy?”

“Lương Vân?” Tần Du suy nghĩ một chút, “Chắc là mấy ngày trước, nếu không tin tức cũng đã truyền ra ngoài, tôi gặp hắn ở đây mới biết được.”

“Hắn mang theo một nữ sinh đi vào toilet.” Sơ Ninh nhìn hai bóng dáng biến mất ở hành lang “Muốn đi không?”

Tần Du nhú nhú mày, “Người còn lại là ai?”

Sơ Ninh miêu tả cho hắn quần áo và mặt nạ của cô gái.

“Chị gái của Chị dâu nhỏ a.” Tần Du búng tỉnh đại ngộ, lần trước nhìn thấy hai người bọn họ nói chuyện đi chơi cùng nhau, “Là cô ta tự muốn, không cần xen vào.”

Thần là đại tiểu thư Ngu gia còn không biết Lương Vân là loại người nào, là do cô ta vô tri. Bọn họ không có nghĩa vụ phải giúp cô ta.

Ngoài ra bọn họ cũng không hợp nhau.

Sơ Ninh suy nghĩ gật đầu.

Cô ấy cũng biết chuyện Lục gia, đương nhiên biết thân phận của Ngu Trà, cô ấy rất có hảo cảm với Ngu Trà, cô ấy cảm thấy mình và Ngu Trà là một loại người.

Có lẽ người khác không thấy điểm giống nhau của bọn họ, chỉ là do cô ấy tự cảm thấy.

“Tôi nhớ lần trước Ngu Minh Nhã gây chuyện rất lớn trên Weibo, bây giờ lại có thể xuất hiện bình yên ở quán bar, cũng thật lạ quan.” Tần Du nói.

Sơ Ninh nói: “Chuyện như vậy trên mạng là bình thường.”

“Ngu Minh Nhã vô tri không biết gì, còn sống rất tốt.” Tần Du xoay ly rượu, “Bất quá sớm muộn gì cũng sẽ thua vì sự vô tri này.”

Sơ Ninh không thể phủ nhận.

Cô ấy nhìn thấy lúc này Ngu Minh Nhã đi với Lương Vân, hình như đã say rồi, Lương Vân chạy mặn đều ăn, sao có thể tha cho món ăn đã dâng lên tận miệng.

Hơn nữa, đam mê của hắn rất đặc biệt.

- - -

TRUYỆN CHỈ ĐƯỢC ĐĂNG TẠI WATTPAD @wopowoor VÀ WORDPRESS <https://wopowoor.art.blog> NHỮNG NƠI KHÁC LÀ ẮN CẤP ẮN CẤP ẮN CẤP.

- - -

Ngu Minh Nhã nhìn ánh đèn lập lòe đầy màu sắc, âm nhạc bên tai cũng dần không nghe rõ, đầu óc cô ta bây giờ đã rối loạn.

Cô ta quay đầu: “Tôi muốn đi toilet.”

Lương Vân nói: “Tôi đi cùng cô.”

Ngu Minh Nhã đi với hân qua toilet bên kia, bên trong lúc này còn có người, chắc là một cặp đang yêu nhau, lời ngon tiếng ngọt, không hề kiêng dè người khác tiến vào.

Trước kia cô ta chỉ đi những sự kiện chính thức, chỉ có những danh môn tiểu thư khuê tú, nói chuyện khéo léo.

Ngu Minh Nhã vỗ mặt, trên cằm còn có dấu vết.

Lương Vân đứng cạnh cô ta nói gì đó, Ngu Minh Nhã không nghe thấy, đến gần một chút, “Minh Nhã, ra ngoài một chút, ở đây quá ồn.”

Trong giọng nói còn lẫn với tiếng nhạc điện tử.

Trong đầu Ngu Minh Nhã còn đang bị chuyện trong toilet kích thích, cứ như vậy để Lương Vân lừa đi, chậm chạp gật đầu.

Hai người đi song song ra khỏi hành lang, hành vi bình thường của Lương Vân cũng coi như ôn nhu, hôm nay cũng rất thân sĩ, làm Ngu Minh Nhã rất hưởng thụ.

Sau đó, hai người dừng lại ngay cửa.

Thần sắc Lục Dĩ Hoài nhàn nhạt nhìn Lương Vân rồi đi cùng Ngu Minh Nhã, Lương Vân còn vẫy tay với bạn bè phía trước, hân nhủ nhủ mảy.

“Ngu Trà! Mày cũng đến đây, đúng là âm hồn không tan!” Không nghĩ tới Ngu Minh Nhã lại mở lời trước, kêu lên.

Ngu Trà a một tiếng, sau đó mới phát hiện cô ta đang đứng trước mặt, đi ra sau xe lăn Lục Dĩ Hoài, không nghĩ nói chuyện.

Hai mắt Lương Vân nhìn cô mấy lần, nhanh chóng dời tầm mắt, cười nói: “Lục thiếu, chúng tôi đi trước.”

Hắn sợ Lục Dĩ Hoài nhúng tay vào chuyện này.

Dù sao Ngu Minh Nhã cũng là chị gái Ngu Trà.

Ai ngờ Lục Dĩ Hoài cũng không thèm nhìn, trực tiếp kéo Ngu Trà đi lên, đến khi cách xa mấy bước, mới ném xuống một câu: “Khuyên cậu đừng chơi đùa quá trớn.”

“...”

Trán Lương Vân đỏ mồ hôi lạnh.

Hắn nhìn Ngu Minh Nhã, suy nghĩ nên tiếp tục hay từ bỏ, cuối cùng dục vọng chiến thắng lý trí.

Không dễ gặp được người thích hợp như vậy.

Mà bên này, cuối cùng Ngu Trà mới phản ứng lại: “Hồi này là Ngu Minh Nhã sao? Có phải cô ta say rồi không?”

“Ừm”

Lục Dĩ Hoài dùng tay mở vòi nước, rửa sạch rượu dính trên tay cô, cô vẫn chậm nửa nhịp, để mặc cho hắn làm.

Ngu Trà còn đang suy nghĩ chuyện của Ngu Minh Nhã, hai người đó thân mật như vậy, không phải đang hẹn hò chứ, rất có khả năng như vậy.

Nếu bị Trần Mẫn Quyên biết, rất có thể sẽ nhốt Ngu Minh Nhã trong nhà, vì bà ta chỉ một lòng muốn gả Ngu Minh Nhã vào hào môn đứng đầu.

Chi tiếc, lần này có khả năng bà ta sẽ thất vọng.

Trong lúc suy nghĩ, tay Ngu Trà đã được rửa sạch.

Ở đây cách xa trung tâm quán bar, tiếng nhạc nhỏ hơn rất nhiều, thoát khỏi hoàn cảnh ồn ào vài phút, Ngu Trà đã tỉnh lại khá nhiều.

Nhìn mình và Lục Dĩ Hoài thân mật như vậy, hai tai cô nóng lên, há miệng thở dốc, không biết nói gì cho tốt.

Lục Dĩ Hoài cười như không cười, “Tĩnh?”

Ngu Trà nhỏ giọng: “Àn...”

Lúc này cô không làm gì đúng không?

Ngu Trà lên nhìn Lục Dĩ Hoài, thấy hắn có vẻ không tức giận, chắc là mình không có làm gì chọc tức hắn.

Sau khi trở về, quán bar đã đến đỉnh điểm.

Đang diễn ra trò chơi hôn môi ngẫu nhiên, vốn dĩ ai cũng phải tham gia, nhưng người phụ trách quán bar đã bỏ tên họ ra khỏi danh sách.

Dưới ánh đèn ồn ào náo động như vậy, hai người nam nữ xa lạ hôn môi, mỗi người đều mang mặt nạ, nhiệt tình hòa nhập vào đó.

Tiếng vỗ tay huyết sao vang lên khắp nơi.

Ngu Trà không thích hoạt động như vậy.

Lục Dĩ Hoài để đồ trên tay xuống, “Trở về.”

Tô Ngọc và Chu Chu đang xem náo nhiệt, cắn hạt dưa, vội vàng nói: “Đừng đi mà, đang hay đó.”

“Các cậu cứ tự nhiên, không về cũng được.” Lục Dĩ Hoài thuận miệng nói một câu, lại nói: “Theo tôi.”

Hiển nhiên là nói với Ngu Trà.

Ngư Trà ngoan ngoãn đuổi kịp, trên tay còn có hạt dưa vừa lột, coi như đồ ăn vặt mà ăn từng hạt.

Đến khi ra khỏi quán bar, gió nhẹ thổi qua làm thanh tỉnh hơn rất nhiều, lúc này đèn trên đường sáng trưng, nhưng lại rất ít người.

Ngư Trà đuổi tay, nhẹ giọng hỏi: “Anh ăn không?”

Bàn tay nở ra, trong lòng bàn tay có một nắm hạt dưa đã lột, đối lập với da thịt trắng như tuyết.

Ánh mắt Lục Dĩ Hoài sâu lại, nhớ đến hình ảnh cô ngậm lấy ngón tay của mình.

Ngón tay hần giật giật, hằn kết lẩn lộn.

Lục Dĩ Hoài nói: “Em ăn đi.”

Tốc độ nói chuyện rất nhanh, thanh âm lãnh đạm.

Ngư Trà không hiểu vì sao hần lại khó chịu, hừ một tiếng trong lòng, không ăn càng tốt, cô ăn một mình.

Gió đêm hơi lạnh, cảm giác kia của Lục Dĩ Hoài đã vơi đi một ít.

Về đến khách sạn cũng đã khuya.

Ngư Trà không ngâm mình, sau khi rửa mặt thì lên giường ngủ, dù sao cô cũng đã uống rượu, tốt nhất vẫn nên nghỉ ngơi thật tốt.

Giấc ngủ này kéo dài đến sáng sớm.

Thời tiết ở khu du lịch rất tốt, ánh mặt trời ôn hòa chiếu vào, kéo dài một đường đến mép giường, chiếu rọi lên tấm chăn đã bị xóc lên.

Ngư Trà đi ra từ toilet, tóc mới gội đã sấy một nửa, đang định đi lấy đồ thì nghe thấy tiếng động.

Cô nhú nhú mày.

Ngư Trà nghe thấy tiếng này giống như xe cấp cứu, kéo màn ra nhìn, quả nhiên nhìn thấy một chiếc xe cấp cứu dừng bên dưới.

Tiếng đập cửa vang lên.

Sáng sớm đã gõ cửa, chắc chắn đã có chuyện, thêm chiếc xe cấp cứu bên dưới, Lục Dĩ Hoài xảy ra chuyện?

Ngư Trà sợ nhất việc này.

Vì Lục Dĩ Hoài đang trong thời kì phục hồi, không lâu nữa đã có thể không ngồi xe lăn, nếu lúc này xảy ra chuyện thì không biết có thể giảm bớt vết xe đổ lúc trước hay không.

Trong lòng cô căng thẳng, hôm qua sau khi tắm xong chỉ mặc váy ngủ, bên dưới đầu gối không có gì che chắn, bây giờ không kịp thay quần áo đã ra mở cửa.

Ngoài cửa chính là Lục Dĩ Hoài, hần đang ngồi trên xe lăn.

Ngư Trà thở phào, hần không có gì thì tốt, cô lại tò mò, vậy ai là người trong xe cấp cứu?

Thật kỳ quái.

Ngư Trà cong đôi mắt, “Tôi còn tưởng là ——”

“Trở về.” Lục Dĩ Hoài ngắt lời cô, tầm mắt dời xuống bên dưới, dừng trên hai bắp đùi tròn mành của cô, lãnh đạm nói: “Thay quần áo rồi đi ra.”

Hết chương 37

#xanh

Bạn đang đọc truyện *Mối Tình Đầu Của Giáo Bá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Tự sát

Thay quần áo thì thay quần áo, hung dữ như vậy làm gì.

Ngư Trà cúi đầu nhìn chính mình, váy ngủ cũng không xắn, không lộ ra chỗ nào không nên. Cô đóng cửa lại, nhanh chóng thay đồ, chửi thầm vài câu trong lòng.

Nhìn mình trong gương, cô hít sâu vài hơi, hôm qua là ngày đầu tiên cô uống rượu sau khi trọng sinh, hình như cũng không có làm ra chuyện gì kì lạ.

Ngư Trà sờ mặt, đến khi ra ngoài lần nữa thì bên ngoài đã có thêm vài người.

Cô nhìn một vòng, sáng sớm Tần Du đã không có ở đây, chắc là đã đi tìm Sơ Ninh, bây giờ hần là một chàng trai vội vàng theo đuổi cô gái mình thích.

Tính lực của Chu Chu rất tràn đầy: “Chị dâu nhỏ, hôm nay đi ra ngoài cưỡi ngựa a, thời tiết hôm nay rất tốt, có thể đi chơi.”

Ngu Trà cười cười, “Có thể a.”

Bọn họ còn phải đi học nên không thể chơi ở đây lâu được, chỉ có thể ở lại đây vài ngày rồi về, nếu không thử cưỡi ngựa sẽ rất tiếc.

Nếu hôm nay đi cưỡi ngựa thì có thể cả ngày sẽ không về lại khách sạn, may mà hôm nay cô không mặc váy.

Nhưng mà dù sao trại nuôi ngựa cũng sẽ cung cấp quần áo, nếu không những cô gái mặc váy đến đó sao có thể cưỡi ngựa.

Bỗng nhiên Ngu Trà nhớ đến xe cấp cứu, thấp giọng hỏi: “Dưới lầu có một chiếc xe cấp cứu, các cậu biết có chuyện gì không?”

“Vâng, sáng sớm đã tới rồi, đúng là có người xảy ra chuyện.” Chu Chu sờ trán, nuốt nước miếng, nhìn Ngu Trà một cái, do dự rất cuộc có nên nói hay không.

Chỉ sợ nói ra sẽ bị Lục ca mắng.

Xe cấp cứu đã rời đi, cũng chỉ dừng ở đây có mấy phút, bọn họ trùng hợp mới nhìn thấy.

Tô Ngọc khó chịu: “Cậu làm bộ dạng này cho ai nhìn, nói nhanh đi, đừng chần chừ, xảy ra chuyện gì? Có người đánh nhau?”

Sáng nay hán cũng không biết chuyện gì, tối hôm qua sau khi uống rượu đã ngủ một giấc đến hừng đông, nếu Ngu Trà không nói, hán cũng không biết có xe cấp cứu.

Lục Dĩ Hoài không ngẩng đầu lên: “Nói đi.”

“Sao có thể đánh nhau.” Chu Chu hít thật sâu, sau đó mới nói: “Sáng nay sau khi thức dậy tôi nghe thấy tiếng còi cấp cứu nên đã ra ngoài nhìn thử, người bị đưa đi là một nữ sinh, đi ra từ phòng 1507.”

Tầng mười lăm là tầng bọn họ ở, bọn họ không quan tâm đến mấy tầng khác có ai ở, nhưng đều biết phòng 1507 của ai.

Là của Lương Văn.

“Á.” Tô Ngọc không biết tối hôm qua Lương Văn rời đi cùng với Ngu Minh Nhã, “Lương Văn lại gây chuyện.”

Cũng không ngoài ý muốn.

Đây không phải là lần duy nhất hán gây chuyện, chỉ là không phải ở thành phố Ninh nên không có ai để trong lòng, ngoài ra nhà hán cũng đã dùng tiền giải quyết, tin tức đều đã bị giấu đi.

Ngu Trà nhìn biểu tình của bọn họ, cũng nhận ra gì đó, chỉ sợ là chuyện không thể nói ra ngoài.

“À.” Ngừ khi Lục Dĩ Hoài bình đạm, “Là Ngu Minh Nhã.”

“Ngu Minh Nhã?”

“Ngu Minh Nhã?”

Không chỉ Ngu Trà khiếp sợ, ngay cả Chu Chu và Tô Ngọc đứng bên cạnh cũng vậy, gần như là ba người đồng thời nói ra.

Trong lòng Ngu Trà nhảy dựng, “Không có khả năng tối hôm qua Ngu Minh Nhã ở lại phòng 1507, cô ta sẽ không để mình rơi vào hoàn cảnh như vậy.”

Nói như vậy nhưng cô lại tin lời Lục Dĩ Hoài.

Chu Chu lập tức suy đoán, nói: “Đêm qua tôi nhìn thấy Ngu Minh Nhã ở quán bar, đúng là cô ta ngồi cạnh Lương Văn, không nghĩ rằng sau đó cũng rời đi với hán.”

“Lương Văn phải làm gì đây...” Tô Ngọc sờ sờ cằm, “Nếu có phóng viên, chỉ sợ danh dự của Ngu Minh Nhã sẽ mất hết.”

Ngu Trà hỏi: “Nghiêm trọng như vậy?”

Chu Chu nhìn liếc nhìn Lục Dĩ Hoài một cái, thấy hán không lên tiếng, mới mở miệng nói: “Lương Văn thích ngược đãi người khác, chính là thích dùng các loại dụng cụ, cho nên...”

Lời còn lại chưa nói ra.

Tuy tính cách Ngu Minh Nhã không tốt, nhưng đáng người và làn da lại vô cùng xuất sắc, dù sao trong nhà cũng đã bồi dưỡng cô ta trở thành tiểu thư danh viện.

Lương Văn chơi đùa không ít, nhưng tiểu thư danh tiếng vẫn rất ít, dù sao hán cũng cố kỵ gia tộc sau lưng bọn họ.

Hai ngày trước Tần Du đã tra qua, vì Lương Văn đối xử với cô gái bình thường quá ác độc, thiếu chút nữa đã làm chết người, đã bị người trong nhà cấm cửa từ lâu, lần này coi như là được ra cửa chơi tiếp.

Đã lâu chưa động thủ, tay chân của Lương Văn đã ngứa ngáy, coi như Ngu Minh Nhã đã vào thẳng nòng súng.

- - -

TRUYỆN CHỈ ĐƯỢC ĐĂNG TẠI WATTPAD @wopowoor VÀ WORDPRESS <https://wopowoor.art.blog> NHỮNG NƠI KHÁC LÀ ẮN CẤP ẮN CẤP ẮN CẤP.

- - -

Ngu Trà nhú mày: “Lại có thể là cô ta.”

Trong trí nhớ của cô không có chuyện này, nhưng từ khi cô sống lại đã biết mọi thứ sẽ thay đổi, Ngu Minh Nhã làm bậy cũng là bình thường.

Chẳng qua đã nghiêm trọng đến mức gọi xe cấp cứu...

Chu Chu gật đầu, “Tôi cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng nghe người khác nói hình như là tự sát, bên ngoài lộ ra rất nhiều vết thương... Cũng không phải vết thương bình thường, dù sao thì cũng đã không xong rồi.”

Ngu Trà có hơi hoảng hốt.

Tối qua sau khi tỉnh rượu, Sơ Ninh đã gọi tin nhắn cho Ngu Trà, kể ra việc cô ấy nhìn thấy Lương Vân rời đi cùng Ngu Minh Nhã.

Chẳng qua lúc ấy Ngu Trà cũng không quan tâm chuyện này.

Tô Ngọc à một tiếng, nhẹ giọng mở miệng: “Chị dâu nhỏ, Lương Vân có đam mê với phương diện kia, nên lúc trước chúng tôi mới nói hấn không phải người tốt.”

Ngu Trà đã hiểu.

Người ngoài chỉ biết Ngu Minh Nhã tự sát.

Rạng sáng cô ta tỉnh lại trước Lương Vân, nhìn thấy mình bị trói trên giường thì hoảng sợ, sau đó thì cảm thấy đau đớn trên người.

Lần đầu tiên Ngu Minh Nhã khủng hoảng như vậy, tay phải cô ta bị dây thừng cột vào trên giường, trên người chỉ đắp chăn, còn có dấu vết bị roi da đánh, có chỗ đã bị phá, còn có rất nhiều ấn ký màu đỏ.

Cô ta lập tức biết chuyện gì.

Ngu Minh Nhã cảm thấy mình điên rồi, biết bản thân đã xong rồi, lại không dám kêu lớn, sợ đánh thức Lương Vân, chỉ có thể cắn răng đi vào phòng tắm.

Nhìn vào gương càng làm cô ta thấy rõ hơn.

May mắn duy nhất của Ngu Minh Nhã là cô ta vẫn chưa mất lần đầu tiên, chỉ là trên người có vết thương mà thôi.

Cô ta trong phòng tắm cắn môi đến chảy máu, nghe được tiếng động Lương Vân rời giường thì biết mình chạy không thoát, cô ta mặc quần áo vào, cuối cùng lựa chọn tự sát.

Không còn đường lui.

Nếu cô ta chỉ biết nén cơn giận này xuống, chắc chắn Lương Vân sẽ lại ép buộc cô ta, tương lai cô ta sẽ bị hủy hoại.

Nếu báo cảnh sát, tất cả mọi người sẽ biết Ngu Minh Nhã, đại tiểu thư Ngu gia bị đùa giỡn, thanh danh của cô ta cũng mất hết.

Máu tươi phun ra từ cổ tay, cùng với đau đớn, Ngu Minh Nhã trực tiếp té trong phòng tắm làm Lương Vân gấp gáp hoảng sợ.

Cô ta bén nhọn nói: “Tao có chết cũng sẽ không tha cho mày!”

Lương Vân lui lại một bước: “Ngu Minh Nhã, cô lại có thể tự sát... Cô điên rồi sao? Nếu đến bệnh viện thì tất cả mọi người đều biết chuyện này!”

Ngu Minh Nhã nằm trên mặt đất sắc mặt trắng bệch, ý thức không rõ, cắn răng nói: “Tao sẽ không buông theo cho mày như vậy... Sẽ không...”

Thanh âm sắc nhọn như một nữ quỷ.

Ngu Minh Nhã bò lên phía trước, lưu lại vết máu trên gạch men màu trắng.

Lương Vân sợ tới mức lui từng bước ra sau.

Không phải là chưa từng thấy người chết, chỉ là chưa từng chết trước mắt mình nên căn bản không có cảm giác gì.

Mặc dù đã trấn định lại, hấn cũng đã sợ hãi vài giây, trực tiếp gọi 120, chờ đến khi tinh táo lại đã muộn rồi.

Lương Vân trực tiếp mang đồ của mình rời khỏi phòng.

Hấn không thể để người nhà biết được chuyện này, nếu không sẽ lại bị đem về nhà quản giáo nghiêm hơn nữa, sau này có thể sẽ không còn khả năng ra ngoài dễ như vậy.

Xe cấp cứu đến rất nhanh.

Khi nhân viên y tế tiến vào thì phát hiện cửa không đóng, thấy được Ngu Minh Nhã đã bò ra từ trong phòng tắm, cô ta vẫn chưa chết, chỉ vừa hôn mê.

Cổ tay cô ta vẫn còn chảy máu, tắm tắm trên nền đã bị nhuộm thành màu đỏ sậm, nhìn cực kỳ đáng sợ.

Sáng sớm khu du lịch chỉ có ít người thức dậy, nhưng cũng có đều nhìn thấy có một cô gái bị nâng trên cáng cứu thương ra ngoài, đương nhiên cũng thấy được vết thương trên người cô ta.

“Sao lại tự sát?”

“Hừ chết tôi rồi, trong phòng toàn là máu, trong phòng tắm còn có dấu vết bò ra ngoài giống hệt phim kinh dị.”

“...”

Đúng lúc Sơ Ninh chuẩn bị ra ngoài ăn sáng, nhìn thấy người đứng trước phòng, nhìn kỹ lại thì thấy Ngu Minh Nhã bị nâng ra ngoài.

Cô liếc mắt một cái đã nhận ra Ngu Minh Nhã, ngây người một chút.

Khi Trần Mẫn Quyền nhận được thông báo đã sắp phát điên, vội vàng đến bệnh viện, ngay lúc gặp bác sĩ đi ra từ phòng bệnh, lo lắng hỏi: “Bác sĩ, con gái của tôi không có chuyện gì đúng không?”

Bác sĩ nói: “Đã qua cơn nguy kịch, chỉ cần tĩnh dưỡng thì sẽ tốt lên. Có điều trên người bệnh nhân lại có vết thương khác, phần lớn đều chỉ là vết thương nhẹ không nghiêm trọng, qua

vài ngày là có thể hồi phục.”

Trần Mẫn Quyên truy vấn: “Sao lại như vậy?”

Bác sĩ lắc đầu, “Ngài tự mình nhìn đi.”

Ngữ khí của ông rất kì quái, chỉ là tâm tư Trần Mẫn Quyên chỉ đặt trên việc Ngu Minh Nhã cắt cổ tay tự sát, căn bản không chú ý đến.

Trong phòng bệnh sáng sủa, Ngu Minh Nhã nằm trên giường, cánh tay đặt bên ngoài chăn còn đang truyền dịch, có thể nhìn thấy rõ ràng dấu vết trên đó.

Bước chân Trần Mẫn Quyên dừng lại.

Đồng phục của bệnh nhân là ngắn tay, cánh tay cô ta đều lộ bên ngoài, miệng vết thương có thể thấy được, dấu vết gì đó cũng có thể thấy.

Ngu Minh Nhã còn đang hôn mê, sắc mặt tái nhợt, môi khô nứt, cả người xanh xao, nếu xe cấp cứu không đến kịp lúc thì cô ta đã chết.

Có lẽ là nghe được tiếng động, cô ta chậm rãi trợn mắt.

Trần Mẫn Quyên nhìn thấy biểu tình kinh hoàng thất thố của cô ta, vội vàng hỏi: “Minh Nhã, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, sao con lại tự sát, có phải có người nào đã hại con hay không?”

Nghe được lời này, trong mắt Ngu Minh Nhã hiện lên hận ý.

Trần Mẫn Quyên bị ánh mắt của cô ta dọa sợ, “Minh Nhã, con nói thật với mẹ, rốt cuộc là chuyện gì?”

Thân thể Ngu Minh Nhã không chịu được run lên.

Trong lòng cô ta có quý.

Lần đầu tiên tự sát, cô ta căn bản không biết dùng lực, nên mới muốn đi ra ngoài gọi điện thoại, chỉ là ở nửa đường lại hôn mê.

Nếu nói ra việc như vậy, cô ta sẽ xong rồi, không thể nói gì, cũng không thể thừa nhận gì hết.

“Con...” Ngu Minh Nhã nhắm mắt lại khóc lên, “Con không muốn nhớ lại... Mẹ đừng hỏi nữa!”

Trần Mẫn Quyên sao có thể hỏi nữa, Ngu Minh Nhã không chịu kể cái gì, chỉ nói ra câu đó.

Bà ta sợ kích thích đến con gái nên không hỏi lại.

Mặc dù không hỏi gì nữa nhưng Trần Mẫn Quyên cũng ngầm đi tra, tìm hiểu mọi chuyện, rất dễ dàng đã tìm ra Lương Văn.

“Phu nhân, sáng hôm nay Lương Văn đã về Lương gia, bên kia biết được chúng ta đang tra, đã cảnh cáo, ngài có muốn tiếp tục?”

Hai mắt Trần Mẫn Quyên đỏ lên.

Bà ta không thể đắc tội Lương gia, Ngu gia căn bản không thể đắc tội bọn họ, việc này chỉ có thể cắn răng nuốt xuống.

Đúng lúc đó, Ngu Minh Nhã trong phòng bệnh vừa tỉnh lại đã ngất xỉu lần nữa.

Cô ta vừa tỉnh dậy thì nhớ đến sự kiện đó, những vết thương kia đều thể hiện cô ta đã phải chịu những gì.

Nếu không đến gần Lương Văn... Cô ta cũng sẽ không như vậy!

Ngu Minh Nhã nghiêng răng nghiêng lợi, mu bàn tay nổi lên gân xanh, thiếu chút nữa đã bị nghẹt ống truyền dịch (không biết diễn tả vậy đúng không nữa), cô ta thờ phỉ phò, trong đầu hiện lên vô số suy nghĩ.

Một khắc khi bò ra khỏi phòng tắm, cô ta chưa từng thể nghiệm cảm giác cái chết đến gần như vậy, nếu Lương Văn không gọi 120, có khả năng cô ta sẽ chết do mất máu quá nhiều.

Bây giờ Ngu Minh Nhã mới nhận thức được mình có bao nhiêu sai lầm.

Tất cả ảo tưởng của cô ta, về tương lai ở giới giải trí, bất kì những mộng tưởng ở nơi sặc sỡ chói lòa kia, tất cả đều bị hủy trong một buổi.

“Minh Nhã.” Trần Mẫn Quyên đã ổn định cảm xúc, bình tĩnh nói: “Nghe mẹ nói, chuyện này dừng ở đây, chờ đến khi vết thương con khỏi hẳn thì về trường, chờ đến khi kết thúc kì thi đại học.”

Sắc mặt Ngu Minh Nhã trong chớp mắt nhăn nhó, “Mẹ!”

“Con còn muốn gì nữa?!” Trần Mẫn Quyên không kiềm chế lửa giận, “Sao con lại đi trêu chọc người nhà họ Lương? Con không thèm tra Lương Văn là dạng người gì đã tiếp cận hắn, những gì mẹ dạy con đều cho chó ăn hết rồi sao?”

Ngu Minh Nhã cắn môi, run nhè nhẹ.

Bây giờ nhắc đến Lương Văn, cô ta nhẹn không được nhớ lại khi tỉnh dậy nhìn thấy tất cả, đã khủng hoảng đến tận cùng.

Trần Mẫn Quyên sờ tay cô ta, hạ giọng, hướng dẫn từng bước: “Trừ chúng ta không ai biết chuyện này. Quá một thời gian sau, con vẫn là một đại tiểu thư xinh đẹp sạch sẽ.”

Hết chương 38

#xanh

Bạn đang đọc truyện *Mối Tình Đầu Của Giáo Bá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 39: Cưới ngựa

"... Sẽ không có ai biết chuyện này, mẹ sẽ trực tiếp dè nó xuống, người đến khu du lịch cũng không nhiều."

Trần Mẫn Quyên thấp giọng nói ra từng câu từng chữ: "Minh Nhã, bây giờ con cần phải tỉnh lại, không ai có thể đánh bại được con, con phải nhớ kỹ chuyện này, con còn nhớ fan trên Weibo của mình không?"

Nhớ, đương nhiên nhớ.

Ngư Minh Nhã bừng tỉnh khỏi giấc mộng, hình tượng cô ta cực khổ xây dựng mười mấy năm sao lại có thể sụp đổ như vậy.

"Mẹ, con biết rồi." Cô ta khàn giọng đáp, "Con sẽ điều chỉnh lại, mẹ yên tâm, con sẽ không trở nên yếu đuối."

"Đây mới là con gái của mẹ." Trần Mẫn Quyên khích lệ nói.

Bà ta không nói đến Lương Văn, cũng không nói mình đã điều tra mọi chuyện, sợ kích thích con gái vừa hồi phục lại của mình.

Đột nhiên Ngư Minh Nhã nhớ đến một việc, "Mẹ, con gặp Ngư Trà ở khu du lịch... Nó có thể biết chuyện này hay không?"

Nếu Ngư Trà biết được...

Ngư Minh Nhã cảm thấy mình sẽ bị Ngư Trà bắt chẹt.

"Sẽ không." Trần Mẫn Quyên cũng nhủ vậy, "Mẹ đã xem camera ghi hình, không có nhiều người thấy lắm, không có Ngư Trà trong đó, hơn nữa cho dù nó biết được thì cũng không dám nói ra đâu."

"Vậy là tốt rồi." Ngư Minh Nhã gật đầu, rồi lại không thể không nhớ đến sự thay đổi của Ngư Trà, trong lòng cũng yên tâm.

Về mặt khác, cô ta ghen ghét với Ngư Trà.

Rõ ràng cô ta xuất sắc hơn Ngư Trà, gia thế cô ta tốt hơn cô, vì cái gì mà mọi người đều thích Ngư Trà, vì cái gì cuối cùng người bị tổn thương là cô ta?

Trần Mẫn Quyên chuyển bệnh viện cho Ngư Minh Nhã, là một bệnh viện tư nhân do Ngư gia đầu tư, bà ta đi đến phòng bác sĩ chủ trị: "Bác sĩ Vương."

"Ngư phu nhân." Bác sĩ Vương đưa tư liệu qua, nói: "Đây là bệnh án của con gái bà và một ít văn kiện, ngài hãy đọc đi."

Trên bệnh án không ghi sự việc rõ ràng, nhưng có ghi nguyên nhân tạo ra vết thương, do cái gì gây ra.

Trần Mẫn Quyên là một phu nhân hào môn, tuy không tiếp xúc với những thứ này, nhưng cũng biết mấy việc xấu kia, vừa thấy mấy từ "roi", "sáp nến" thì mí mắt giật giật.

Đột nhiên bà ta khép lại bệnh án: "Bác sĩ Vương, thứ này vẫn chưa có ai thấy đúng không?"

Bác sĩ Vương nói: "Không có."

"Vậy là tốt rồi." Trần Mẫn Quyên nhẹ nhàng thở ra, "Tôi không hy vọng có người thứ ba biết chuyện này, cũng không cho phép nói cho bất kì người nào hỏi đến, tôi tin là bác sĩ Vương sẽ biết làm như thế nào đúng không?"

Bác sĩ Vương có thể sống sót ở cái bệnh viện này đương nhiên biết được phải làm gì, "Ngư phu nhân yên tâm, chuyện đó sẽ không xảy ra."

Trần Mẫn Quyên vừa lòng gật đầu, để bệnh án vào túi, trong lòng lại đang vô cùng tức giận.

Lương gia lại có thể đối xử như vậy với bọn họ.

"Ngư phu nhân, còn có một việc." Bác sĩ Vương vội vàng mở miệng: "Lúc ấy Ngư tiểu thư mất máu quá nhiều, trong ngân hàng máu của bệnh viện không còn nhiều máu nhóm B, hy vọng có thể --"

Ông ta cố ý không nói hết.

Trần Mẫn Quyên phải đi nhanh, nói: "Tôi sẽ cho bệnh viện thêm chi phí, máu không đủ thì đi kêu gọi người hiến máu đi."

Ngư gia có cổ phần ở bệnh viện tư này, nên đây cũng là nguyên nhân đầu tiên bọn họ chuyển Ngư Minh Nhã vào đây.

Bác sĩ Vương nhìn cửa phòng bị đóng lại, vẫn không nói được chuyện kia, giấu tận đáy lòng, sợ mình gây họa.

Ngư Lập Hoa và Trần Mẫn Quyên đã từng kiểm tra sức khỏe, thông tin vẫn còn giữ tại bệnh viện, nhóm máu của hai người không có khả năng sinh con có nhóm máu B, nhưng nhóm máu của Ngư Minh Nhã có tính lại là B.

Làm bác sĩ, đương nhiên ông biết có chỗ nào không đúng.

Nhóm máu có ghi trên bệnh án, nếu Trần Mẫn Quyên nhạy bén thì sẽ rất nhanh phát hiện ra.

Nếu không thì ông cũng không chủ động nói ra.

...

Kế hoạch cưới ngửa ở khu du lịch bị dời sang hôm sau.

Chạng vạng, Ngu Trà đi đến bệnh viện kia, dời trước cô vào bệnh viện này không chỉ một lần, đương nhiên hiểu rõ.

Lúc này không có nhiều người, cô đi thẳng lên lầu sau đó gõ cửa phòng bác sĩ Vương: "Bác sĩ Vương."

Bác sĩ Vương đã từng gặp cô, "Ngu tiểu thư."

Thân là nhị tiểu thư của Ngu gia, tuy chỉ là con nuôi, nhưng bề ngoài thì Ngu gia đối xử với cô không tệ, không ít người trong bệnh viện đã từng nhìn thấy Trần Mẫn Quyên hỏi thăm cô ân cần, đương nhiên nhớ được.

Lúc trước sau khi được đem từ cô nhi viện đi, Ngu Trà đã từng kiểm tra sức khỏe toàn diện ở đây, đám người Trần Mẫn Quyên vẫn sợ trên người cô có bệnh.

"Bác sĩ Vương, chị gái con nằm ở phòng nào vậy ạ?" Ngu Trà làm ra vẻ mặt lo lắng, "Con chỉ mới biết chuyện của chị ấy."

Bác sĩ Vương do dự một chút, vẫn nói: "Ngu phu nhân đã nói không được để người khác thăm, Ngu tiểu thư vẫn nên về đi."

"Bác sĩ Vương, con không phải người ngoài, không phải người khác." Ngu Trà trực tiếp mở miệng: "Con đến thăm chị mình chẳng lẽ là sai sao?"

Đúng là vậy.

Bác sĩ Vương không biết chuyện của Ngu gia, tưởng là một gia đình hòa thuận nên đã nói ra số phòng.

- - -

TRUYỆN CHỈ ĐƯỢC ĐĂNG TẠI WATTPAD @wopowoor VÀ WORDPRESS <https://wopowoor.art.blog> NHỮNG NƠI KHÁC LÀ ĂN CẤP ĂN CẤP ĂN CẤP.

- - -

Hiện tại trên hành lang không có quá nhiều người, chỉ có một hộ sĩ vừa ra khỏi phòng bệnh, cô ấy vừa kiểm tra bình truyền, lát nữa mới đến lúc đổi.

Ngu Trà đẩy cửa phòng bệnh ra.

Màn trong phòng bị kéo lại một nửa, không bật đèn, có chút âm u, Ngu Minh Nhã nằm trên giường bệnh, huyết sắc trên mặt vẫn chưa khôi phục, thoạt nhìn rất đáng thương.

Tiếng bước chân không lớn không nhỏ, Ngu Minh Nhã vừa định ngủ, "Không phải đã nói là không được vào sao? Còn tiến vào -- sao lại là mày!"

Cô ta vừa mở mắt đã thấy Ngu Trà đứng ở mép giường, hoảng sợ, kinh hoàng nói: "Ngu Trà, mày đến đây làm gì?!"

Ngu Minh Nhã không tránh được suy nghĩ, Ngu Trà lại có thể đến bệnh viện, có phải là cô ta đã biết chuyện gì rồi không...

Có khả năng, cô ta ở cạnh Lục Dĩ Hoài, chắc chắn cô ta đã biết!

Ngu Trà hơi mỉm cười, ôn hòa nói: "Chị gái xảy ra chuyện, làm em gái đương nhiên phải đến thăm, nếu không sẽ bị lời ra tiếng vào."

Thanh âm của cô càng ôn nhu, vào tai Ngu Minh Nhã càng thêm đáng sợ, sợ giấy tiếp theo cô sẽ làm gì đó với cô ta.

Ngu Trà không nghĩ rằng bây giờ cô ta lại có thể nhát gan đến vậy.

Cô đem ghế dựa trong phòng đặt đến cạnh giường, chậm rãi ngồi xuống, "Hôm đó nhìn thấy chị gái ở khu du lịch, còn tưởng sẽ có thể nói mấy câu, không nghĩ rằng sẽ gặp lại ở bệnh viện."

Nhắc đến khu du lịch, mặt Ngu Minh Nhã dần dần vận vẹo, oán hận nói: "Không cần mày giả vờ hảo tâm, mày cắt đi cho tao!"

Vì cái gì người xảy ra chuyện lại là mình?

Ngu Trà rũ mắt, nhìn cổ tay đang bị băng gạc bao bọc lại của cô ta, dời mắt lên trên có thể nhìn thấy vết thương nhỏ, nhẹ giọng hỏi: "Chị gái, sao chị lại đem bản thân đưa vào hoàn cảnh như vậy."

"Không cần mày quản!" Ngu Minh Nhã muốn thu tay lại, không nghĩ rằng lại động vào vết thương, đau đớn kêu ra tiếng: "Ngu Trà cuối cùng mày cũng lộ ra bộ mặt thật rồi đúng không?"

"Bộ mặt thật của tôi?" Biểu tình Ngu Trà nhàn nhạt, "Đúng vậy, là cô vạch trần bộ mặt thật của tôi."

Nếu không có cô ta, cô cũng sẽ không sống lại.

Ngu Minh Nhã không hiểu lời cô nói, chỉ cảm thấy khí thế quanh thân Ngu Trà lập tức thay đổi, trở nên không thể nắm bắt được, khác hoàn toàn với sự nhút nhát trước kia.

Cô ta kinh ngạc khó hiểu, xác định rõ ràng trước mắt chính là Ngu Trà.

Ngu Minh Nhã híp mắt, mở miệng nói: "Ngu gia chúng ta không có bạc đãi mày? Mày thoát khỏi cô nhi viện, ăn mặc toàn là hàng hiệu, bây giờ mày muốn vong ân phụ nghĩa?"

"Tôi có vong ân phụ nghĩa hay không thì các người biết rõ." Ngu Trà duỗi tay chạm vào mặt cô ta, "Chị gái, sau này cô sẽ biết."

Trước kia mỗi khi cô gọi chị gái, Ngu Minh Nhã đều rất bức bối, cảm thấy cô không xứng được gọi cô ta là chị gái, sẽ tiếp tục tra tấn cô.

Đêm nay, hai chữ "chị gái" rõ ràng là dùng giọng điệu bình thường nói ra, sau lưng cô ta lại nổi da gà, cảm giác thật sự rất khủng bố.

Nhìn cô ta lộ ra ánh mắt hoảng sợ, Ngu Trà nhợt nhạt cười, nói: "Rất hi vọng cô mau mau hồi phục, trở về trường."

Dứt lời, cô rời khỏi phòng bệnh.

Bên trong, tiếng hít thở của Ngu Minh Nhã càng thô nặng, đến tận khi có một hộ sĩ vào thay thuốc mới phát hiện cô ta vậy mà đã hôn mê bất tỉnh

Không ít người rời khỏi làng du lịch.

Sau khi trở về từ bệnh viện, tâm trạng Ngu Trà tốt lên không ít, mỗi khi Tần Du trêu chọc cũng sẽ cười một cái.

Trong trại nuôi ngựa không có quá nhiều người, vì có rất ít người sẽ cưỡi ngựa, nên khi bọn họ đến đây thì cơ bản đã chiếm cứ luôn cả trại nuôi ngựa.

"Tâm trạng của Chị dâu nhỏ tự nhiên tốt lên."

Canh lúc Ngu Trà đi thay quần áo, Tần Du nói thầm: "Có phải Lục ca đã làm gì đúng không?"

Lục Dĩ Hoài không để ý nói: "Cậu thấy tôi đã làm gì?"

"Chắc là không có." Tần Du nói: "Cho dù Lục ca có làm gì thì Chị dâu nhỏ cũng sẽ không có cảm xúc này..."

Vừa dứt lời đã cảm thấy sau lưng lạnh lẽo.

Tô Ngọc đồng tình nhìn hần, dám nói như vậy, thật là không sợ ngày mai không nhìn thấy mặt trời.

"Ha ha ha ha ha ha Tần Du cậu đúng là thẳng như sắt thép." Chu Chu đứng đằng xa cười nhạo.

"Các cậu đang nói gì vậy?" Ngu Trà vừa ra đã hỏi.

Cô đổi trang phục cưỡi ngựa màu đỏ, làn da vốn dĩ đã trắng, kết hợp với màu đỏ càng trở nên nổi bật như tuyết trắng mùa đông, mái tóc buộc đuôi ngựa, đôi mắt cong cong chứa đầy ý cười.

"Không có gì." Tần Du nhanh chóng giả vờ ngờ ngẩn để lừa cô, "Chị dâu nhỏ mặc đồ này rất đẹp, rất có khí thế!"

Trong mắt Lục Dĩ Hoài mang ý cười: "Đi thôi."

Ngu Trà ngoan ngoãn gật đầu: "Vâng."

Mấy nam sinh phía sau tôi nhìn cậu cậu nhìn tôi, vô cùng ăn ý đi tuốt đằng sau, nếu không phải là muốn cưỡi ngựa, chỉ sợ bọn họ đã đi thẳng ra cửa rồi khỏi đây.

Nhân viên công tác dắt mấy con ngựa đến đây để bọn họ chọn, tất cả đều đã được huấn luyện, sẽ không xuất hiện tình huống dẫm thương người khác.

Ngu Trà chọn một con nhìn có vẻ nhỏ nhất.

"Đây con ngựa mẹ duy nhất, rất ngoan, cực kỳ thích hợp với con gái." Nhân viên công tác cười nói: "Yên tâm đi, tôi có thể đi đằng trước nắm dây."

"Thật không?" Ngu Trà nhìn con ngựa không hề nhúc nhích này, đúng là rất dịu ngoan, chắc là sẽ không chạy không chịu dừng đâu.

Cô từ chối để nhân viên giúp đỡ, tự mình leo lên ngựa theo sự chỉ dẫn của anh ta, chuẩn bị lên ngựa.

Lúc đầu rất thuận lợi, có thể điều khiển nó đi được, con ngựa lại chuyển động thân mình một chút, trọng tâm Ngu Trà không vững, ngã về sau.

"A --"

Nhân viên công tác đầu vầng mắt hoa nhìn cảnh này.

Cô gái lập tức té xuống, bị chàng trai ngồi trên xe lấn lúc này ôm vào ngực, hai người cùng ngồi lên xe lấn.

Tuy Lục Dĩ Hoài không cưỡi ngựa, nhưng trang phục đang mặc rất thoải mái, mùi cam quýt nhân nhát truyền vào chóp mũi, tận hưởng cảm giác này.

Ngu Trà đã từng ngửi qua mùi này không chỉ một lần, là một loại nước hoa của nam, đời trước cô đã từng thấy trong phòng Lục Dĩ Hoài.

Lục Dĩ Hoài không có quá nhiều mê luyến với mùi hương, nhưng đời trước cô đã ngửi thấy rất nhiều mùi khác nhau, không đếm được.

Mà khi đang triển miên trên giường, Ngu Trà sẽ luôn ngửi được một mùi hương dụ hoặc kích thích, hỗn hợp của hoa hồng và hoa lan, theo thời gian sẽ tạo ra một mùi hương đặc biệt, khiến người khác hoa mắt say mê, trầm ổn mà ái muội.

"Có ổn không?" Trên đỉnh đầu vang lên thanh âm dò hỏi.

Ngu Trà lập tức hoàn hồn, lúc này cô kinh hoàng bất lấy quần áo Lục Dĩ Hoài, móng tay chạm vào cơ thể dưới tầng vải dệt, lúc này trợn mắt nhìn vào cổ hần, hầu kết lấn lộn, gọi cảm lại khác chế.

Hơn nữa cô còn đang ngồi trên đùi hần, bị hần ôm lấy, tư thế của hai người cực kì thân mật, những người khác trong trại đều đang nhìn về bên này.

"Không sao..." Ngu Trà nói.

Mặt cô nóng lên, đỏ ửng, nhanh chóng buông tay ra, quên mất mình đang ngồi trên xe lấn, toàn bộ cơ thể lệch qua một bên, sắp sửa trượt xuống.

Lục Dĩ Hoài nhíu mày, duỗi tay giữ lấy.

Ngu Trà bị dọa nhảy dựng, giật mình duỗi tay ra, không kịp nghĩ gì, ôm lấy cổ hần, hai người lại dán sát vào nhau lần nữa.

Hô hấp của hai cả hai dường như đã nhập thành một.

Nhân viên xông tác đang dẫn ngựa đi chuyển qua một chỗ, thu hồi lại cánh tay định vuron ra.

"Cẩn thận một chút." Lục Dĩ Hoài nói.

Trong giọng nói mang theo một tia ôn nhu không dễ phát hiện.

Vành tai Ngu Trà đã đỏ đến mức sắp rì máu, trả lời một tiếng, buông tay ra, thật cẩn thận đi xuống, không tránh khỏi chạm vào cơ thể Lục Dĩ Hoài.

Tác giả có lời muốn nói: Nhân viên công tác: Tôi không nên ở đây, tôi phải làm cái bánh xe mới đúng.

Hết chương 39

#xanh

Bạn đang đọc truyện *Mối Tình Đầu Của Giáo Bá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Có tôi ở đây

"Lúc này có đau anh không?" Ngu Trà dò hỏi thật nhanh, tuy cô không cảm thấy mình quá nặng, nhưng dù sao Lục Dĩ Hoài cũng là người bệnh.

"..."

Vừa nói xong, cô đã cảm thấy sắc mặt Lục Dĩ Hoài trầm xuống.

Hai tay Ngu Trà đặt sau lưng, có chút bất an.

Phía sau là Tần Du và Chu Chu vừa bước đến, nghe thấy lời này trước mắt ngay lập tức tối sầm, có đứa con trai nào lại thích nghe lời như vậy.

"Khụ khụ, Chị dâu nhỏ, chị quá coi thường Lục ca rồi." Tần Du nhanh chóng phá vỡ bầu không khí, "Vừa nãy Lục ca chính là anh hùng cứu mỹ nhân."

"Đúng vậy." Chu Chu vỗ mông ngựa, bị đuôi ngựa quét một chút, lập tức chạy qua một bên, "Phi phi phi*!"

**(Phi: Thể hiện sự khinh bỉ).*

Ngu Trà không nhịn được cười ra tiếng.

Chờ hai người cười ngựa đi xa, cô mới một lần nữa quay lại nói, "Lúc này tôi không có ý gì khác, đừng hiểu lầm."

Lục Dĩ Hoài nhướn mày, "Hiểu lầm cái gì?"

Lời của Ngu Trà lại tiếp tục nghẹn lại, cảm giác nói chuyện với hán chỗ nào cũng là hổ, chỉ vừa lơ đãng một chút sẽ nhảy thẳng xuống đó.

Cô cảm thấy Lục Dĩ Hoài chính là loại này, cô bị hán bán đi còn giúp hán đếm tiền.

"Không phải em muốn cười ngựa sao?" Lục Dĩ Hoài duỗi tay sờ thân ngựa, hỏi: "Bây giờ không cười nữa?"

Ngu Trà đương nhiên nói: "Muốn."

Quần áo cũng đã đổi rồi, nếu không cười sẽ rất phí.

Lục Dĩ Hoài ừ một tiếng: "Leo lên đi."

Ngu Trà nghĩ thầm mình không nên cậy mạnh, gạt đầu rồi một lần nữa đến cạnh con ngựa, lần này có nhân viên công tác đứng bên cạnh đỡ lấy.

Cặp mắt Lục Dĩ Hoài lạnh lẽo nhìn anh ta.

Nhân viên công tác cảm thấy sau lưng mình giống như là mua đông, tỏa ra khí lạnh, theo bản năng tăng tốc độ lên, rất nhanh đã đưa Ngu Trà lên lưng ngựa.

Ngu Trà vừa ổn định lại thì phát hiện nhân viên công tác cách xa mình một chút, khó hiểu nói, "Làm sao vậy?"

Nhân viên công tác tươi cười: "Không có gì, tiếp theo chỉ cần ngồi yên là được, tôi sẽ kéo ngựa đi."

Anh ta lén nhìn thiếu niên mặt không biểu cảm ngồi phía sau, gờ tay lau mồ hôi lạnh vốn không tồn tại trên trán.

Ngu Trà cứ như vậy ngồi trên lưng ngựa được anh ta nắm dây cương dắt đi tản bộ.

Có thể nói là không có cảm giác đặc biệt gì.

Cô quay đầu nhìn thoáng qua, thời gian ngắn như vậy đã rồi đi mấy chục mét, bóng dáng Lục Dĩ Hoài đã trở nên mờ hồ.

Ngu Trà sờ con ngựa, dò hỏi: "Con ngựa này ngoan như vậy, tôi có thể tự mình đi dạo trong trại nuôi ngựa được không?"

Nhân viên công tác ngẫm lại, "Có thể, nhưng tôi sẽ đứng gần đây, nhất định phải nắm chặt sợi dây thừng này, còn có một ít điều cần lưu ý."

Anh ta dặn dò vài câu, mới đưa dây cương cho Ngu Trà.

“Tôi sẽ.” Ngu Trà lập tức hít một hơi thật sâu, kích động mười phần, thật cẩn thận dắt ngựa đi dạo trong đây.

Đối với người mới cưỡi ngựa lần đầu, sẽ rất không thoải mái, vì phần bên trong của đuôi sẽ bị cọ xát, nhưng cảm giác này lại rất tự do.

Ngu Trà vẫn có thể chịu đựng đau đớn do ma sát, đi hơn mười phút, lúc này mới thấy đủ, kéo dây cương chuyển hướng, nhẹ giọng an ủi con ngựa: “Chúng ta trở về đi.”

Con ngựa này cũng rất nghe lời, bị cô lôi kéo chuyển hướng đi.

Lục Dĩ Hoài vẫn luôn chờ ở đó.

Ngu Trà càng tiến về phía trước càng thấy rõ, hần cảm quyền sách đặt trên đuôi nhưng không đọc mà chỉ gất gao nhìn chăm chăm cô.

Lục Dĩ Hoài nói: “Không thích người khác chạm vào em.”

Thanh âm rất bình tĩnh, Ngu Trà biết được tâm tình hần không tốt.

Từ đời trước đến giờ, dục vọng chiếm hữu của hần vẫn không thay đổi, sẽ không cho cô giao lưu với người con trai khác, giống như lúc này, chỉ là không thể hiện ra ngoài thôi.

Ngu Trà giải thích nói: “Nếu anh ta không giúp tôi, tôi không lên được thì biết làm sao?”

Lục Dĩ Hoài chớp mắt, không phủ nhận.

Hần nâng cằm, nhìn thiếu nữ trên lưng ngựa híp mắt lại đón ánh mặt trời, ánh sáng chiếu qua sườn mặt, mê người tinh xảo.

Bỗng nhiên Lục Dĩ Hoài mở miệng: “Nhắm mắt lại.”

“Á.” Ngu Trà không rõ lí do, nhưng vẫn nghe lời nhắm mắt lại, không nhìn thấy được gì, những giác quan khác lại trở nên nhạy cảm hơn.

Cho đến khi cô cảm giác được con ngựa giật giật, chưa đợi cô la lên, sau lưng đã có một lồng ngực rắn chắc áp đến, là mùi hương quen thuộc.

Ngu Trà hoảng sợ: “Lục Dĩ Hoài!”

“Ừm.” Truyền đến từ phía sau.

Ngu Trà vội vàng tròn mắt quay đầu, tìm đập cực nhanh, nhanh chóng hỏi: “Sao anh lại lên đây? Anh lên đây bằng cách nào?”

Lục Dĩ Hoài vòng tay qua người cô, nắm lấy dây cương.

Cô hoàn toàn nằm trong ngực hần.

Tay Ngu Trà bắt lấy sợi dây thừng, lúc này đã bị hần cầm lấy, có thể cảm nhận được sự ấm áp và sự cọ xát nhẹ do vết chai móng.

“Cứ đi lên như vậy.” Lục Dĩ Hoài hừ một tiếng, nói nhẹ bên tai cô: “Cảm thấy tôi không thể?”

Đương nhiên Ngu Trà muốn nói là không thể.

Nhưng cô biết hậu quả của việc nói không thể trước mặt nam sinh là gì, đặc biệt là Lục Dĩ Hoài, cô sẽ bị hần dùng thân thể chứng minh.

Tại Ngu Trà đỏ lên, “Không có...”

Tay phải Lục Dĩ Hoài sửa lại mái tóc bị gió thổi của cô, đầu ngón tay thỉnh thoảng chạm vào mặt cô, nói: “Tất cả hãy để cho tôi.”

Ngu Trà do dự, nhưng cũng không giãy giụa.

Sinh ra trong kiểu gia đình của Lục Dĩ Hoài, gia giáo nghiêm khắc, cần phải biết hết các kỹ năng, Lục Dĩ Hoài càng phải như vậy, tinh thông rất nhiều thứ.

Khi con ngựa bắt đầu chạy chậm, gió nhẹ lướt qua mặt, tóc Ngu Trà bay lên, thổi qua sườn mặt Lục Dĩ Hoài, hơi ngứa ngứa.

“Nó chạy rồi.” Ngu Trà hưng phấn nói.

“Nếu không thì tân bộ giống em lúc này?”

“Tôi chỉ sợ thôi mà.”

“Có tôi ở đây.”

Không thể phủ nhận, Ngu Trà cảm giác tim càng đập nhanh hơn.

Nói thẳng ra thì cô và Lục Dĩ Hoài đã làm chuyện hết sức thân mật kia, nhưng khoảng khắc ấm áp như vậy lại rất ít, cảm giác khác hoàn toàn so với bị cưỡng ép.

Chạy một lúc, tốc độ chậm lại, chờ hai người đi dạo lên phía xa trong trại, chớp mũi toàn là mùi cỏ xanh.

Khi xuống dưới, Ngu Trà có hơi chưa thỏa mãn.

Cô không nói thêm gì, thân thể Lục Dĩ Hoài tạm thời không thể chịu đựng được việc tổn sức trong thời gian dài, sau khi xuống dưới bình tĩnh ngồi lại lên xe lần.

Ngu Trà thay quần áo, lúc bước ra nhìn thấy hần đang cúi đầu đọc sách, rất an tĩnh, cũng rất đẹp.

Cô nheo mắt lại, cười thật ngọt ngào, thanh âm mềm mại: “Lục Dĩ Hoài, hôm nay cảm ơn anh.”

Lục Di Hoàì khép sách lại, đuôi lông mày nhẹ nhướng lên.

Hiển nhiên hần rất vừa lòng.

Vào buổi tối, Ngu Trà nhận được hậu quả khi cười ngựa.

Phần đùi trong của cô đã đỏ lên, khi tắm, nước ấm xối xuống đau rát, lúc mặc quần cũng rất đau.

Cô đăng lên Weibo hình chụp cười ngựa do nhân viên công tác chụp.

“Trà Trà của chúng ta thật đẹp!”

“Tôi thấy được, ở trong góc phía xa có phải là đại ma vương hay không? Thật sự có người này sao?!”

“Mẹ nó, cặp đôi này là thật sao?”

“Trăm triệu lần không nghĩ đến cặp đôi trong truyện tranh lại có thật, đây tuyệt đối không phải ngẫu nhiên!”

Ngu Trà đọc những bình luận kia, nhìn lại bức hình lần nữa, thật sự đã chụp luôn Lục Di Hoàì, chỉ là cách khá xa, không quá rõ ràng.

Lúc này cô mới thở phào nhẹ nhõm.

Đang suy nghĩ thì có người gõ cửa phòng.

Ngu Trà mở cửa, “Sao anh lại qua đây?”

Lục Di Hoàì duỗi tay, giữa lòng bàn tay là một ống thuốc mỡ, giọng nói từ tính: “Ban đầu khi cười ngựa sẽ bị thương, bôi cái này vào.”

Không biết vì sao, Ngu Trà lại nhớ đến cái đêm đưa thuốc đó, cũng là thuốc, chỉ là lúc đó không nói như vậy.

Cô lấy lại tinh thần, “VẬY còn anh?”

Lục Di Hoàì bình tĩnh nói: “Tôi không sao.”

“À.” Ngu Trà ngẩng ra một chút mới hiểu được, “Tôi còn tưởng anh muốn.....”

Lục Di Hoàì cười khẽ một tiếng: “Tôi không ngại giúp em đâu.”

Rõ ràng là nụ cười rất bình thường, Ngu Trà lại cảm thấy thật đáng sợ, trực tiếp duỗi tay cầm lấy, bất ngờ đóng cửa lại.

Cô đỏ mặt nói: “Tôi tự làm!”

Lục Di Hoàì nghe giọng nói then thùng bên trong, không thể không nhướng mày rồi rời khỏi.

Cách một cánh cửa, Ngu Trà thở ra một hơi.

Lục Di Hoàì nói câu đó đã dọa cô không nhẹ, nếu hần bôi thuốc giúp cô, cô sẽ cảm thấy xấu hổ chết mất.

Cũng may Lục Di Hoàì không như vậy.

Ngu Minh Nhã ở bệnh viện cũng đăng Weibo. Là ảnh chụp lúc trước của cô ta ở khu du lịch, hiện tại vẫn có tác dụng.

“Minh Nhã, cậu cũng đi cười ngựa à, chỗ cậu đi hôm nay Trà Trà cũng đã đến cười ngựa?”

“Sống như vậy thật sung sướng.”

“Khi nào cha của tôi mới nói cho tôi biết tôi là con nhà giàu.”

“Tôi rất thích xem cuộc sống như vậy cho dù tôi không có được.”

Ngu Minh Nhã không nghĩ rằng bình luận bên dưới lại nhắc đến Ngu Trà, tìm kiếm một chút, sau đó thì thấy được ảnh chụp cười ngựa, tức giận đến mức xém chút nữa vết thương lại chảy máu.

Cô ta ở bệnh viện không dám đi ra ngoài, kết quả Ngu Trà lại có thể vui vẻ đến vậy, cô ta cũng chưa từng cười ngựa đấy.

Ngu Minh Nhã không cam lòng, nhưng bây giờ lại không có cách nào, chỉ có thể cắn răng, chờ bác sĩ thay thuốc, chờ miệng vết thương khép lại.

Cô ta còn phải cẩn thận giữ bí mật, giả dối làm ra biểu hiện bản thân không có chuyện gì.

Hành trình du lịch kết thúc, Ngu Trà về trường.

Trải qua hai ngày tĩnh dưỡng, vết thương trên chân cô đã khỏi hẳn.

Thả lỏng nhưng vẫn phải học hành, vào tiết đầu tiên, chủ nhiệm lớp đã thông báo tin tức về kỳ kiểm tra: “Sau khi có kết quả sẽ họp phụ huynh nên các em phải làm bài thật tốt.”

Học kỳ này chỉ còn lại ba tháng, lần kiểm tra này coi như là thi giữa học kỳ nên trường học rất coi trọng nó.

Lớp học ngay lập tức an tĩnh, Lâm Thu Thu nhỏ giọng kêu rên: “Hình như lần này là mấy trường cùng thi, chắc chắn sẽ không đơn giản, mình cảm thấy đã đủ khó khăn rồi, giờ lại còn muốn thêm họp phụ huynh.”

“Thành tích của cậu đâu có tụt xuống.” Ngu Trà nói.

“Đương nhiên là không, nhưng cũng không tiến bộ.” Lâm Thu Thu che miệng, “Cậu cũng biết ba mẹ mình mà, chắc chắn sẽ mắng mình.”

Ngu Trà còn đang nghĩ ai sẽ đi cho cô, trước kia đều là người hầu của Ngu gia đi.

Đây là buổi họp đầu tiên sau khi thân phận con nuôi của cô được công khai, cô vẫn còn mấy tháng nữa mới thành niên, bên ngoài vẫn là người của Ngu gia.

Bất quá chỉ sợ Ngu gia không muốn đến, cũng đúng lúc.

Ngày kiểm tra, Ngu Minh Nhã về trường tham gia kỳ thi.

Ngu Minh Nhã rất nổi tiếng trong trường nên khi cô ta vừa xuất hiện, Tieba lại có thêm người hỏi tại sao nữ thần lại trở nên trầm mặc.

Ngu Trà đoán là do vết thương của cô ta vẫn chưa lành hết nên phải mặc áo có tay.

Rạch cổ tay tự sát là chuyện rất nghiêm trọng, không có khả năng nghỉ ngơi vài ngày là hết, chị em của Ngu Minh Nhã cũng thu liễm lại, nơm nớp lo sợ, bọn họ cũng không biết đã xảy ra chuyện gì.

Ngày hôm đó bọn họ chỉ biết Ngu Minh Nhã và Lương Vân đi chung với nhau, cũng rời đi cùng nhau, buổi tối hôm đó Ngu Minh Nhã cũng không về phòng.

Hôm sau thì Ngu Minh Nhã rời khỏi khu du lịch, bọn họ được biết là cô ta đã về nhà, sau đó Ngu Minh Nhã lại đăng Weibo, làm bộ không có chuyện gì xảy ra.

Không thể không nói, cô ta giả vờ rất thật, nên người biết cô ta xảy ra chuyện cũng không nhiều, càng không có nhiều người biết cô ta phải vào bệnh viện vì việc kia.

Đương nhiên Ngu Trà sẽ không đi tuyên truyền loại chuyện này.

Lúc này truyền ra ngoài cũng không được gì, trên đời này không có bức tường nào chắn được gió, một ngày nào đó, Ngu Minh Nhã sẽ gào gió gặt bão.

Mọi chuyện cô ta làm đều sẽ phải trả lại.

Hai người thi chung một phòng, sắc mặt Ngu Minh Nhã tối tăm không ít, nhìn thấy Ngu Trà, thấp giọng nói: “Có phải bây giờ mày rất đặc ý?”

Ngu Trà nói: “Không lẽ chị gái chỉ có một câu hỏi này thôi sao?”

Lập tức Ngu Minh Nhã nắm chặt bàn tay, ngón tay lại đau đớn.

Cô ta nhìn Ngu Trà đang cười tủm tỉm, rời đi cùng với Lâm Thu Thu ngoài cửa, hít thật sâu không lên tiếng.

Sau khi thi xong, cả trường đều thả lỏng.

Xếp hạng ban đầu của Ngu Trà nằm trong top 20, học sinh trong trường hơn nghìn người, Nhất trung lại là ngôi trường số một số hai thành phố, thành tích của cô đã rất xuất sắc.

Bất quá đây là trước khi trọng sinh, tuy sau khi sống lại, cô đã dành nhiều thời gian học tập hơn, không như đời trước dính vào một đồng chuyện hỗn loạn, thành tích lần này vẫn phải chờ đến khi có kết quả.

Lâm Thu Thu mua khoai tây cắt lát ăn, ngồi một bên nói: “Sau khi Ngu Minh Nhã thi xong đã đi rồi, bây giờ cũng không đi học, không định lấy hình tượng học bá hay sao?”

Ngu Trà dọn dẹp sách vở, “Có thể là do không thể đến trường.”

“Cô ta chắc là muốn làm gì đó.” Thượng Thần ngồi ở vị trí của bạn học phía trước, “Nếu không sao cô ta có thể bỏ qua cơ hội này.”

“Hơn nữa lần trước cô ta đã nói trên Weibo, lần này sẽ nằm trong top 10, cuối cùng sau khi thi xong thì lặn mất tăm.” Thượng Thần nhớ đến chuyện này, cảm thấy rất khôi hài.

Ngu Trà cong môi.

Lâm Thu Thu tò mò hỏi: “Ài, cậu nói xem rốt cuộc cô ta định làm gì, tối hôm qua mình đọc được có một chủ Weibo chuyên tám chuyện nói rằng có một đạo diễn chương trình thực tế đã mời cô ta, không lẽ là chuẩn bị đi quay chương trình?”

Ngu Trà dừng động tác, “Chương trình thực tế?”

Cô không nghĩ rằng lúc này Ngu Minh Nhã sẽ lựa chọn đi quay chương trình kiểu vậy, cô ta muốn làm gì đây?

“Ừm, đúng vậy.” Lâm Thu Thu lấy điện thoại ra, “Tối qua mình có thấy, trong danh sách khách quý có ba chữ viết tắt YMY (*Yu Ming Ya – Ngu Minh Nhã*), mình đoán không còn ai khác ngoài cô ta, đúng là muốn tấn công toàn diện vào giới giải trí mà.”

Hết chương 40

#xanh

Bạn đang đọc truyện *Mối Tình Đầu Của Giáo Bá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 41: Nhưng mình rất thích cậu thay đổi

Lâm Thu Thu thường xuyên lên những diễn đàn và Weibo bát quái về giới giải trí, loại chủ Weibo này có thật có giả, qua một thời gian sẽ biết ai là người nói thật.

“Tối hôm qua chủ Weibo kia tuyên bố danh sách khách mời, nói là có một người không quen biết, một người ở trong giới, còn viết tắt, nên mình đoán là Ngu Minh Nhã, nhưng mà dù sao vẫn chưa chính thức nên cũng chưa xác định rõ ràng.”

“Chương trình gì?” Ngu Trà hỏi.

“Chương trình theo kiểu thanh xuân, tên là 《 Trao đổi nhân sinh 》, không biết cậu đã xem qua chưa.” Lâm Thu Thu tìm tên chương trình, “Một người sinh ra trong nhà giàu và một người ở nông thôn trao đổi với nhau trong vòng một tháng.”

Ngu Trà đã nghe qua cái tên này rồi, vì có khi trên Weibo sẽ xuất hiện một vài video cắt từ chương trình này, nhưng thật sự xem thì chưa từng.

“Nếu lần này thành công thì sẽ có thể thu hút được không ít fan.” Cô suy tư vài giây rồi kết luận.

Chỉ cần nhìn xem Ngu Minh Nhã có thể thành công hay không.

Lâm Thu Thu nhủ thầm nói: “Người tham gia những mùa trước kia đều sẽ phải sống ở nông thôn, cô ta muốn sống ở đó à...”

Cô ấy cười ha ha.

Ngu Trà mỉm cười, “Đến lúc đó sẽ biết.”

Cô cảm thấy Ngu Minh Nhã sẽ ăn không hết khổ, vì bình thường ở nhà cô ta chỉ toàn sai bảo cô, chưa một lần tự tay giặt quần áo.

Lâm Thu Thu nhăn mặt: “Chương trình này sẽ khởi quay vào khoảng một tháng tới, tránh đi mùa đông khó khăn, đến lúc đó chắc sẽ chiếu vào mùa đông hoặc nghỉ đông.”

Dù sao mùa đông phải mặc áo khoác quay phim rất vất vả, lại lạnh lẽo, đương nhiên phải nhanh chóng tận dụng thời gian này quay cho xong.

Ngu Trà nghĩ đến một sự kiện, dò hỏi: “Vậy chẳng phải là người được trao đổi sẽ đến trường chúng ta học sao?”

“Đúng vậy.” Lâm Thu Thu gật đầu: “Học hành, ăn, mặc, ở, đi lại, đều giống với cuộc sống của Ngu Minh Nhã.”

Ngu Trà suy tư gì đó, “Không biết sẽ là ai đây.”

Đời trước sau khi Ngu Minh Nhã xuất đạo rất thuận buồm xuôi gió, căn bản không phải tham gia chương trình này, ngược lại sau khi thi đại học sẽ tham gia một chương trình hẹn hò.

Tuy tuổi nhỏ nhưng lúc đó cũng đã thành niên, chương trình hẹn hò có rất nhiều mưu mẹo, sắp xếp một vài fan cố định, hơn nữa gia thế của cô ta rất hấp dẫn với người khác, nên đã thu hút được vô số fan.

Lúc này Ngu Minh Nhã lại vô cùng không vui.

“Mẹ, sao mẹ lại chấp nhận cái chương trình này?” Ngu Minh Nhã đã về nhà tỉnh dưỡng, “Con không muốn đến nông thôn.”

Cô ta đã được nuông chiều từ bé, sao lại có thể đi xuống bùn, còn phải sống ở cái nhà đó, gió không chắn được, mưa thì dột, quần áo đều đã bị rách tung tóe rồi vá lại.

Ngu Minh Nhã biết chương trình này, nhưng khi biết mình phải tham gia thì cực kì bức bối, cô ta không thể chịu đựng được cuộc sống như vậy.

“Không lẽ con muốn về trường?” Trần Mẫn Quyên đặt vấn đề lên bàn, “Mấy năm gần đây chương trình này rất nổi tiếng, mẹ đã điều tra, chỉ cần con biểu hiện thật tốt thì sẽ có thể rửa sạch những ấn tượng xấu trước kia.”

Thời đại này những chương trình kiểu đó rất thu hút.

Ngu Minh Nhã còn muốn nói nữa, nhìn thấy sắc mặt Trần Mẫn Quyên nặng nề mới gật đầu, “Có thể để cho tổ tiết mục chăm chú một chút được không?”

Đương nhiên cô ta không muốn về trường.

Đã trải qua chuyện này, cô ta rất sợ người trong trường sẽ phát hiện ra thứ gì bất thường, so với việc thấp thỏm đi học thì thà tham gia cái chương trình này.

Trần Mẫn Quyên cười nói: “Đĩ nhiên, sao mẹ có thể làm hại bảo bối của mình, đừng lo lắng, cuộc sống phía sau camera sẽ không tệ đâu.”

Ngu Minh Nhã nhẹ nhàng thở ra: “Vậy là tốt rồi.”

Cô ta cũng không quá kháng cự với việc này, dù sao thì cô ta rất thích giới giải trí, thích nhìn thấy các fan khen mình.

Chỉ là rất khó chịu việc sinh sống đơn giản ở nông thôn, nếu thật sự chỉ cần ra về trước camera, vậy thì cô ta chỉ cần kiên nhẫn một tháng là được.

Chờ đến khi công chiếu, cô ta sẽ nổi tiếng.

“Mặc dù tham gia cái này nhưng thành tích học của con vẫn không được thật lười.” Trần Mẫn Quyên dặn dò nói: “Đây là thứ quan trọng nhất trong hình tượng của con, con có thể học tập khi đang quay.”

“Con biết rồi.” Ngu Minh Nhã hung hăng gật đầu.

Cô ta không thể từ bỏ hình tượng học bá đã giúp mình nổi tiếng như vậy.

“Đúng rồi, khi nào có kết quả thi giữa kì?” Ngu Minh Nhã đột nhiên nhớ đến vấn đề này, “Mẹ nhớ nhắc con.”

Cô ta muốn đăng lên Weibo rồi nghe fan thổi phồng.

Trần Mẫn Quyên nói: “Vài ngày nữa sẽ có.”

Chờ bà ta rời đi, trong phòng an tĩnh lại.

Ngư Minh Nhã cúi đầu, nhìn vào vết thương đã hơi lành lại, nhắc nhở cô ta lúc trước đã xảy ra chuyện gì.

Nhất trung rất chú ý đến kết quả lần kiểm tra này, ngoài ra còn là mấy trường cùng nhau tổ chức, chấm bài nghiêm ngặt hơn bình thường rất nhiều nên phải mất hơi lâu mới có điểm.

Ngày phát bài, trong lòng cả lớp đều lo lắng.

Lâm Thu Thu đã gần như bày đồ lên bàn thấp hương bái Phật, nói thầm nói: “Minh xong rồi.”

“Bài thi đã được sửa.” Ngư Trà ăn ngay nói thật: “Minh nhớ điểm của cậu không tệ.”

Giáo viên đã cho đáp án, những câu hỏi đều đã giải hết, trừ đi một vài lỗi linh tinh thì tất cả đều đã rõ ràng.

Ngư Trà không biết môn văn ra sao, nhưng chắc là sẽ không kém, dù sao cũng không có khả năng hai đời điểm môn văn lại trên trời dưới đất.

Dù nói gì đi nữa, nếu vẫn chưa tận mắt thấy kết quả thì vẫn hơi thấp thòm.

“Cậu không hiểu, đây là khủng hoảng mỗi ngày.” Lâm Thu Thu thờ dãi: “Một ngày chưa có, một ngày không an tâm.”

“Được rồi.” Ngư Trà chỉ có thể an ủi cô ấy.

Tiết thứ hai buổi chiều, chủ nhiệm lớp cầm phiếu điểm đã được đóng dấu lên lớp, cả lớp liền an tĩnh lại.

Chủ nhiệm lớp vẫy tờ giấy nói: “Lần kiểm tra này rất nhiều em thành tích bị thay đổi, có tiến bộ có kém đi, thầy sẽ đọc từ dưới lên.”

Học sinh cả lớp đều cúi đầu.

Đây là thời điểm đáng ghét nhất, đọc từ dưới lên, tất cả mọi người đều biết thành tích của nhau, thật quá đáng, nhưng không ai dám phản bác lại giáo viên chủ nhiệm.

Tốc độ đọc của thầy giáo không chậm, thanh âm trầm ổn quanh quẩn trong cả phòng học, bên dưới yên lặng như tờ.

Lâm Thu Thu cảm khái: “Haiz, Trà Trà, mình muốn ngất.”

Ngư Trà đang soạn lại bài tập, nghe vậy nói: “Dù sao trong trường cũng có phòng y tế, đừng lo.”

“Oa, Trà Trà cậu hù quá a.” Lâm Thu Thu không nghĩ đến, chọc chọc cánh tay cô, “Có phải cậu ở bên Lục Dĩ Hoài quá lâu nên bắt đầu trở nên phức tạp rồi không?”

“Mình có sao?” Ngư Trà buông bút.

“Có a.” Lâm Thu Thu nói: “Cậu không phát hiện gần đây mình thay đổi à, nhưng mà mình rất thích cậu thay đổi.”

Đây là lời thật lòng của cô ấy.

Ngư Trà ngẩng ngẩn một chút, mặt mày không tự giác thay đổi.

Cô đang muốn nói gì đó, chủ nhiệm lớp trên bục đã đọc đến tên: “... Ngư Trà, hạng nhất trong lớp, hạng ba trong khối.”

Cả lớp đều nhất trí nhìn về phía cửa sổ.

Thiếu nữ cạnh cửa sổ dường như đang xuất thần, dung nhan xinh đẹp nửa sáng nửa tối như một bức tranh sơn dầu tình mỹ (tình xảo + mỹ lệ).

Sau khi tan học một phút, Tieba của trường lại nháo lên.

Một tài khoản nặc danh đã đăng bài viết: 【 Hôm nay đã có kết quả thi, các cậu có biết kết quả của nữ thần Ngư Minh Nhã không? 】

“Lớp tôi vẫn chưa phát, lớp khác đã có rồi à?”

“Bài viết này cần được ghim lên đầu, có ai có thể cho tôi đáp án không?”

“Tôi biết, hạng 105 trong khối.”

“Mẹ nó, thật vậy sao? Tụt xuống nhiều như vậy, lúc trước không phải đã đăng lên Weibo nói là sẽ nằm trong top 10 à, đúng là tự và mặt.”

“Tôi vào Weibo của cô ấy rồi... Cô ấy không đăng thành tích lên, có thể là không dám đăng, sao bây giờ Ngư Minh Nhã lại như vậy?”

“Trước khi thi thì không đi học, sau khi thi cũng không xuất hiện, đây không phải là không muốn học hành hay sao, ở hạng này cũng bình thường.”

“Hạng 105 của khối cũng đã rất tốt, có thể vừa đóng phim vừa đi học rồi đạt được thành tích này cũng đã rất được, không phải các cậu quá gắt gao rồi sao?”

Có lẽ là do gần đây Ngư Minh Nhã quá kì lạ nên bài viết đăng chưa bao lâu đã có hơn 500 bình luận, gần như toàn trường đều biết thành tích của Ngư Minh Nhã xuống cấp nghiêm trọng.

Đến nỗi sắc mặt chủ nhiệm lớp cô ta cũng đã trở nên khó coi.

Đặc biệt là khi biết Ngư Minh Nhã xin nghỉ một tháng chỉ vì muốn đi quay chương trình, ông ấy đã ghen tức muốn chết.

Người này còn nhớ rõ mình là học sinh không?

Ngư Trà biết được thành tích của Ngư Minh Nhã khi cô đang uống nước, xem chút đã phun ngụm nước trong miệng ra, “Sao cô ta lại như vậy?”

“Làm mình sợ muốn chết.” Lâm Thu Thu nói: “Ai biết sao cô ta lại như vậy, hình tượng học bá sụp đổ quá nhanh rồi.”

“...”

Ngư Trà vào xem nội dung bài viết.

Cô cũng đã hiểu một ít, thành tích của Ngư Minh Nhã giảm xuống một phần là do tâm trạng cô ta không ổn, trước khi kiểm tra đã xảy ra chuyện nghiêm trọng như vậy, cô ta lại không thể nói ra, chỉ có thể tự mình chịu đựng.

Ngư Trà rất thích nghe ngóng.

Bây giờ Ngư Minh Nhã đã đào hố chôn mình, cô thậm chí không cần động thủ, đối phương đã tự tìm đường chết, càng đi càng sai.

Vốn dĩ học bá đã có thể thu hút không ít fan, kết quả lại không còn như vậy, đi tham gia chương trình thực tế, đúng là không có mắt.

Ngư Trà đang định thoát ra, nhìn thấy một bài viết——

【 Thật là! Các cậu có biết kết quả của em gái nữ thần không? Chờ mong a!! 】

“Đặt gạch ngồi hóng.”

“Không cần chờ, hạng ba toàn khối, hạnh mười toàn thành phố, chủ nhiệm lớp của tôi đã nói về cậu ấy suốt bab tiết, không biết còn tưởng là học sinh lớp tôi.”

“Đúng đúng đúng, môn tiếng Anh chỉ mất một điểm, giáo viên tiếng Anh lớp tôi xem chút nữa đã mắng chúng tôi đến chết.”

“Cũng không phải là điểm tuyệt đối...”

“Lầu trên đã nói vậy thì chắc là cậu được điểm tuyệt đối a.”

“Không biết có nên nói không..... Các cậu không thấy Ngư Trà rất đẹp sao, hơn nữa thành tích luôn luôn rất tốt, ngoan ngoãn đáng yêu, tại sao lần bình chọn hoa khôi gần đây không có cậu ấy?”

Câu này vừa đăng lên thì có người hỏi tiêu chuẩn chọn lựa là gì, còn có người muốn bình chọn lần nữa.

Trước kia ánh mắt của mọi người chỉ đặt trên người Ngư Minh Nhã và Đường Hiểu Thanh, lần này Ngư Minh Nhã đã rút dài, cũng không đến trường nên mục tiêu lần này đã bị dời đi.

Ngư Trà nhìn đến liú lười.

Lâm Thu Thu ngồi cùng bàn phụ họa thêm: “Trà Trà, cậu không cần lo lắng, mình sẽ kêu gọi các đồng chí bình chọn cho cậu!”

Ngư Trà nhanh chóng từ chối: “Đừng đừng, cái danh này cũng chẳng có tác dụng gì, có đạt được cũng không có nghĩa.”

“Sao lại vô dụng.” Lâm Thu Thu nói: “Sau này chỉ cần nhắc đến hoa khôi thì chính là cậu, quãng Ngư Minh Nhã đến góc xó xinh nào đó đi.”

“Cô ta sẽ tức chết.” Ngư Trà bị cô ấy chọc cười.

“Tức chết thì tức chết.” Lâm Thu Thu xua xua tay.

Mấy ngày sau, trước cửa lớp năm lại có thêm nhiều bạn học đến vây xem, còn giả vờ trùng hợp gặp được, trên bàn Ngư Trà cũng có quà tặng. Chỉ là việc học đang rất gấp nên chuyện này rất nhanh đã lắng xuống.

Tin tức mới làm Tieba trường nóng lên lần thứ hai.

Sau khi nghi thức chào cờ kết thúc, Chủ Nhiệm Giáo Dục tuyên bố một sự kiện: “Một tháng tiếp theo, bạn học Ngư Minh Nhã sẽ tham gia chương trình 《 Trao đổi nhân sinh 》, sẽ được quay ở trường chúng ta, bạn học trao đổi với em ấy là Trần Thanh Mai sẽ đến trường đi học, các em hãy chú ý tạo quan hệ tốt đẹp, giúp đỡ lẫn nhau.”

Bạn học bên dưới chụm đầu ghé tai, nói chuyện ồn ào.

Loại chuyện này hiển nhiên rất hấp dẫn đối với học sinh, hầu như ai cũng tò mò đối với giới giải trí.

Chào cờ kết thúc, Ngư Trà bị giữ lại.

Chủ nhiệm lớp cô nói nói: “Chủ Nhiệm Giáo Dục có chuyện muốn nói với em, chắc là về chuyện quay chương trình.”

Ngư Trà buồn bực: “Việc này có liên quan đến em sao?”

Cô cũng không học cùng lớp với Ngư Minh Nhã, hơn nữa một lớp ở lầu một một lớp ở lầu hai, thậm chí còn ngược hướng với nhau nữa.

Chủ Nhiệm Giáo Dục nhìn thấy Ngư Trà, cười tủm tỉm nói: “Thành tích lần này của em Ngư Trà rất xuất sắc, hy vọng em sẽ không ngừng cố gắng.”

Ngư Trà ngoan ngoãn đáp: “Em sẽ tiếp tục nỗ lực.”

“Lần này thầy tìm em là vì vấn đề quay 《 Trao đổi nhân sinh 》, dù sao quan hệ của em và trò Ngư Minh Nhã vẫn còn đó.”

Chủ Nhiệm Giáo Dục không nói nhảm, vào thẳng chủ đề.

Hết chương 41

#xanh

Bạn đang đọc truyện *Mối Tình Đầu Của Giáo Bá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 42: Quay chụp

“Em cũng không tham gia chương trình này, hơn nữa hai lớp cách nhau khá xa, chắc là sẽ không có liên quan gì chứ ạ?”

Ngu Trà theo bản năng phủ định quyết định này.

Chương trình đó của Ngu Minh Nhã không có quan hệ gì với cô, hơn nữa cô cũng không quen biết người được trao đổi kia, không cần phải đi đến đó.

“Bạn học Ngu Trà, tổ tiết mục biết được em và bạn học Ngu Minh Nhã là chị em, tất nhiên sẽ quay vài cảnh.” Chủ Nhiệm Giáo Dục bắt đầu khuyên bảo: “Em cứ yên tâm, trường học đã thương lượng với họ, sẽ không để họ quấy rầy việc học của em, đây là việc trường phải làm rồi.”

Thật ra ban giám hiệu cũng không phải không muốn quay.

Dù sao đây cũng là một cơ hội tuyên truyền rất tốt, tuy Nhất trung Ninh thành đã rất nổi tiếng nhưng cũng không phải ai ai đều biết, có thể xuất hiện trên show truyền hình, thể hiện năng lực của giáo viên thì sẽ nhận được đánh giá tốt hơn.

Đương nhiên chủ yếu là do cần phải quay không quá lâu, vì chỉ cần quay vài ngày cộng với cắt nối biên tập cũng đã có được nội dung phát sóng cho nhiều tập, ngoài ra cũng phải quay ở nơi khác chứ không chỉ ở trường.

“Chủ nhiệm” Ngu Trà gọi một tiếng.

“Bạn học Ngu Trà có yêu cầu gì có thể nói ra trước.” Chủ Nhiệm Giáo Dục vô cùng hòa ái, đặc biệt là trước mặt học sinh có thành tích tốt.

“Em chỉ hi vọng bọn họ đừng hỏi những vấn đề quá riêng tư.” Ngu Trà thu mi, tự hỏi thật lâu, “Đối với vài vấn đề, em sẽ từ chối trả lời.”

Đến lúc đó tiết mục có khó khăn gì đó cũng không nên trách cô.

“Đương nhiên rồi.” Chủ Nhiệm Giáo Dục nghe cô đồng ý, vội vàng mở miệng: “Yên tâm, nếu có gì mạo phạm thì trường chúng ta sẽ can thiệp, yêu cầu bọn họ cắt bỏ.”

“Vây là tốt rồi.” Ngu Trà gật đầu.

Tiếp theo, Chủ Nhiệm Giáo Dục dẫn dò vài nội dung, bao gồm cả việc nếu tổ tiết mục có hỏi về trường thì phải trả lời như thế nào.

Ngu Trà đồng ý, tất cả đều chỉ thuận miệng trả lời.

Sau khi trở lại phòng học, Lâm Thu Thu ngay lập tức dựa lại gần, nhỏ giọng hỏi: “Chủ Nhiệm Giáo Dục gọi cậu có phải là vì chuyện chương trình?”

Ngu Trà kinh ngạc: “Cậu đoán thật chuẩn.”

Lâm Thu Thu vuốt tóc một cái, cực kì tự tin: “Dĩ nhiên, cũng không nhìn xem mình là ai, hơn nữa bây giờ trừ việc khen thưởng thành tích thì cũng không còn việc gì.”

Ngu Trà xoa mặt cô ấy, “Cậu thông minh nhất.”

Lâm Thu Thu lấy tay cô ra, hiểu kỳ nói: “Nên rốt cuộc là chuyện gì a?”

“Bề ngoài thì Ngu Minh Nhã vẫn là chị gái mình, có thể là tổ tiết mục sẽ quay vài giây.” Ngu Trà thuận miệng nói.

Đương nhiên không thể quay quá nhiều, dù sao cô cũng không phải khách mời chính, chỉ có thể lấy cớ là người nhà với nhau, để cô và Trần Thanh Mai chào hỏi vài câu.

“Vây cậu phải thể hiện thật tốt, cho dù chỉ có vài giây cũng phải lần át Ngu Minh Nhã!” Lâm Thu Thu tròn to mắt, dặn dò nói.

Có khi những cảnh quay không đến vài giây, vì quá kinh điển, không có bất kì khuyết điểm nào sẽ càng làm người khác khắc sâu ký ức.

Ngu Trà mỉm môi cười, “Biết rồi.”

Cô cũng không để bụng chuyện này, biểu hiện bình thường cũng đã đủ rồi.

“Đúng rồi, Trà Trà, sao mỗi ngày mình đều thấy cậu mang theo kẹo với sữa mà chưa bao giờ thấy cậu ăn vậy.” Lâm Thu Thu lấy hai viên kẹo ra đưa cho cô, “Đây là vị mới ra, vị muối, cậu thử đi.”

“Ngon lắm.”

Ngu Trà trực tiếp làm lơ vấn đề ở trên.

Cô cũng không thể nói là phần lớn kẹo với sữa cô đều đã lén để vào bàn Lục Dĩ Hoài.

Lớp một, chưa đến giờ học.

“Chị dâu nhỏ bị Chủ Nhiệm Giáo Dục giữ lại, có phải được khen thưởng gì không a.” Tần Du vừa chơi game vừa suy đoán.

“Tôi cảm thấy chắc là về chương trình kia.” Tô Ngọc cầm bịch chuối sấy, nhai giòn giã, nói: “Dù sao Chị dâu nhỏ cũng có quan hệ với Ngu gia.”

“Có lý.”

“Ngu Minh Nhã đúng là phiền phức.”

Lục Dĩ Hoài ngồi bên cạnh, vô cùng an tĩnh, lấy một viên kẹo từ hộp bàn, xé vỏ bỏ kẹo vào miệng.

Mùi vị ngọt ngào tràn vào đầu lưỡi.

Hắn nheo lại nửa mắt, không kìm được nhớ đến lần đầu tiên Ngu Trà đưa kẹo cho hắn, bộ dáng khiếp nhược đáng yêu kia...

Thật là đáng thương.

Tô Ngọc nhìn thấy bộ dạng này của hắn, trông mắt xém rớt xuống, nhưng nhớ đến việc này gần đây đã bình tĩnh lại.

Hàng ngày bàn của Lục ca đều sẽ có kẹo và sữa mới, tất cả những thứ khác đều bị ném đi, chỉ có mấy cái này được để lại.

Người xung quanh đều biết là do Ngu Trà đưa.

Đương nhiên Ngu Trà không nói, bọn họ cũng không có khả năng nói ra chuyện này, lỡ như phá hư kế hoạch của Lục ca, bọn họ sẽ rất thảm không phải sao.

“Quản người khác làm gì.” Lục Dĩ Hoài nhàn nhạt mở miệng.

“Lục ca, tổ tiết mục vì ti lệ người xem cái gì cũng có thể làm ra.” Chu Chu nghe được, thò đầu qua nói: “Không biết Chị dâu nhỏ bị cắt nối biên tập sẽ thành cái gì nữa.”

Bình thường hắn hay xem show thực tế, thường xuyên có mình tình kỳ trước thì được cung như trứng, kỳ sau đã bị mắng như chó (*convert là cẩu*).

Tần Du vừa thắng một ván: “Á à, ăn gà! Không thể để bọn họ như vậy được, nếu đám người đó dám bôi đen thì làm đầu bọn họ nở hoa hết đi.”

Mọi người đồng thời nhìn Lục Dĩ Hoài.

Lục Dĩ Hoài cực kì bình tĩnh: “Bọn họ không dám.”

Đầu tháng 11, bắt đầu quay chương trình.

Vết thương của Ngu Minh Nhã đã lành lại nên đầu tháng đã bắt đầu quay, ăn mặc vô cùng xinh đẹp hoạt bát, chắc có lẽ vì đây là lần cuối cùng được mặc quần áo đẹp nên cô ta mặc vậy.

Khi cô ta đi đến làng trong núi, Trần Thanh Mai cũng đến Ngu gia.

Đầu tiên tổ tiết mục quay toàn cảnh biệt thự cao cấp kim bích huy hoàng của Ngu gia, sau đó chuyển máy quay qua Trần Thanh Mai nhút nhát.

Quay cô ấy là để nhìn thấy sự tương phản.

Trần Thanh Mai có hai người quay phim riêng, còn còn có một người khác chủ yếu quay cảnh, bình thường cũng không quá hấp dẫn sự chú ý.

Mọi việc vẫn diễn ra bình thường ở Ngu gia, Trần Mẫn Quyên vì để tạo ra bề ngoài hào phóng, đã mua cho Trần Thanh Mai rất nhiều đồ tốt, trang điểm cho cô ấy từ trên xuống dưới, nói chuyện trước camera vô cùng ôn nhu.

Bà ta tiếp nhận chương trình này cho Ngu Minh Nhã một phần cũng vì bản thân mình, nếu không vì bị một chương trình khác cự tuyệt thì bà ta cũng không lui lại nhận lấy chương trình này, để Ngu Minh Nhã đến nông thôn chịu khổ.

Chỉ mong tất cả đều diễn ra như trong kế hoạch của mình.

Ở trường vẫn trước sau như một, mặc dù mọi người rất muốn nhìn xem chương trình thực tế là như thế nào, nhưng phần lớn đều quan tâm bản thân trước.

Sáng hôm nay, Ngu Trà đã quên mất chuyện này, khi đến trường thì phát hiện trên bàn có một phong thư, bao thư rất đẹp, viết mấy chữ 《 Trao đổi nhân sinh 》.

Lâm Thu Thu hỏi: “Bên trong viết gì vậy? Nhiệm vụ?”

Ngu Trà mở ra, bên trong đúng là nhiệm vụ, kêu cô sáng hôm nay đến tìm Trần Thanh Mai, vì lúc đầu ở Ngu gia không nhìn thấy cô nên mới đặt thư lên bàn kêu cô đi tìm cô ấy.

“Vâng.”

Ngu Trà đặt cặp xuống, sau đó ném thư vào thùng rác.

“Ném như vậy có sao không?” Lâm Thu Thu có hơi lo lắng, “Tổ tiết mục thật kì cục, cậu đâu có tham gia chương trình này.”

Ngu Trà nói: “Minh không quản đâu.”

Cô thà lấy thời gian đó làm được vài bài tập.

“Cứ làm vậy đi, đừng tham gia vào việc này, đừng quan tâm bọn họ.” Lâm Thu Thu vô cùng tán đồng hành vi của Ngu Trà.

Hai người đang nói chuyện, có một nam sinh vào từ cửa sau nói lớn: “Đi coi đi! Những người kia đã vào trường, sắp đến khu dạy học rồi!”

Cả đám nhón nhào hẳn lên, trong tức khắc cả lớp đã không còn ai.

“...”

Ngu Trà cúi đầu định tiếp tục làm bài, giấy tiếp theo cô đã bị chủ nhiệm lớp kêu lên văn phòng.

Trần Thanh Mai dưới ánh mắt của mọi người đến chỗ Ngu Minh Nhã.

Đây là lần đầu tiên cô ấy đến thành phố lớn, cũng là lần đầu tiên đến một lớp học tốt như vậy, trong lòng thấp thòm bất an.

Chỗ ngồi của Ngu Minh Nhã rất ngăn nắp, trên bàn có rất nhiều thư tình và bánh kem, trong học bàn bày biện rất bảnh bèo thiếu nữ, làm Trần Thanh Mai cũng không dám duỗi tay động vào.

Cô ấy mất rất lâu mới thích ứng được ngồi xuống.

Tổ tiết mục không thấy bóng dáng Ngu Trà đầu.

Trong tai nghe của người quay phim truyền đến giọng phó đạo diễn: “Sao lại thế này, không phải đã đưa thư cho em gái Ngu Minh Nhã rồi sao? Sao không thấy ai đến vậy?”

“Việc này..... Chúng tôi cũng không biết mà, chúng tôi đã đặt lên bàn rồi, ngay chỗ rất dễ thấy.” Thành viên trong tổ tiết mục rất ủy khuất.

Ngu Trà nhất định phải thấy được mới đúng.

Phó đạo diễn cũng rất tức giận, ngay lúc này thay đổi ý tưởng, thừa dịp camera đang quay những người khác trong lớp, đưa cho Trần Thanh Mai một phong thư, kêu cô ấy xuống lầu chào hỏi Ngu Trà một tiếng.

Đoàn người đi xuống cầu thang.

Tần Du vừa ra khỏi lớp đã thấy đám người sắp đến hành lang, tròn trắng mắt, nhìn thấy bọn họ giống như muốn đến lớp năm.

Hắn lập tức đứng thẳng, “Mẹ nó không thể nào?”

Ngu Trà vừa vận từ phòng giáo viên đi ra.

Nhìn thấy sườn mặt vừa lóe qua màn hình, người quay phim theo bản năng chuyển camera qua hướng đó, nhin không được giật mình.

Cô gái mặc đồng phục kia chính là nữ thần trong các phim thanh xuân vườn trường gần đây, chính là hình ảnh hoa khôi, nhìn trong màn hình hay nhìn người thật đều rất đẹp.

Anh ta không để ý đã quay cô đến nửa phút, từ khi Ngu Trà rời khỏi văn phòng, dọc theo hành lang xoay người, biến mất ở cửa lớp năm, anh ta mới chưa đã thêm thu hồi camera.

Đến lúc cắt nối biên tập nhất định phải giữ người này lại.

Trần Thanh Mai đi đến cửa lớp năm, nhỏ giọng hỏi, “Xin, xin chào, xin hỏi bạn học Ngu Trà có ở đây không?”

Camera lập tức quay gần lại.

Bạn học đang dựa vào cửa sổ quay qua, “Ngu Trà, có người tìm cậu.”

Trong màn hình nhỏ hẹp, chỉ thấy thiếu nữ xoay người lại, đôi mắt xinh đẹp chớp chớp, “Là tôi.”

Trần Thanh Mai mất nửa ngày mới phục hồi tinh thần, thiếu chút nữa đã quên mất phân phó của tổ tiết mục, theo bản năng nói: “Cậu thật đẹp.”

Ngu Trà cười nhạt, “Cảm ơn.”

Trần Thanh Mai hỏi: “À.....Cậu có nhận được phong thư nào không?”

Thần sắc Ngu Trà bình tĩnh: “Có sao?”

Người quay phim đang định hỏi thì nhìn thấy đồ vật quen mắt trong thùng rác, hô hấp cứng lại, ném đi rồi còn nói không có?

Ngu Trà không nhìn anh ta, “Xin lỗi, hôm nay có soạn lại vài thứ, có thể đã lỡ ném vào thùng rác rồi.”

“...” Trần Thanh Mai hoảng loạn xua tay, “Không sao không sao.”

Ngu Trà nghiêm túc nghĩ nghĩ, từ trong túi lấy ra mấy viên kẹo, duỗi tay đưa qua, nhoen môi cười: “Chắc cậu là bạn học trao đổi với chị gái, chúc cậu thuận lợi.”

Trong bàn tay trắng nõn là một nắm kẹo đủ màu.

Người quay phim không kiềm được chuyển máy quay qua cô, nhắm ngay tay cô, mười ngón tay thon dài, trắng nõn mảnh dẻ.

Thật sự rất đẹp.

Trần Thanh Mai nhận lấy, chỉ nhớ được nụ cười của cô gái, kinh diễm đến hoảng hốt, đến khi phục hồi lại đã rời khỏi lớp năm.

Khi Tần Du trở lại từ bên ngoài thì thấy cô ấy đang lột vỏ kẹo, giấy gói kẹo vô cùng quen thuộc, là loại mỗi ngày Lục ca đều giữ lại, chưa có ai đưa cùng loại với của Ngu Trà.

Hắn tiến lên một bước: “Bạn học, có chuyện cần cậu giúp đỡ.”

Người quay phim vừa thấy hắn, tưởng là bạo lực học đường, nếu quay được chuyện này sẽ bùng nổ, tỉ suất xem sẽ tăng lên.

Trần Thanh Mai cũng nghĩ giống anh ta, lùi lại.

“Tần Du.” Thanh âm trầm thấp dễ nghe.

Tần Du xoay người, nói: “Ài, tôi chỉ là thấy giấy gói kẹo nhìn rất quen, muốn hỏi một chút mà thôi.”

Người quay phim chuyển máy quay, tầm mắt dừng lại.

Người này rất đẹp trai, thoát nhìn thì được dạy dỗ rất tốt, vậy mà lại tàn tật, trên đùi đặt một quyển sách rất dày, đây cũng là một chủ đề hay.

Lục Dĩ Hoài giương mắt, nhìn thoáng qua viên kẹo trên tay cô ấy.

Trần Thanh Mai theo bản năng lùi bước.

Lục Dĩ Hoài trầm ngâm một lát, mở miệng hỏi: “Bạn học này, tôi muốn đổi kẹo của cậu với quyển sách này được không?”

Trần Thanh Mai bị dọa nhảy dựng, hỏi: “A, vì, vì sao?”

Cô ấy trộm nhìn nam sinh này, tim sắp nhảy khỏi lồng ngực, lại nhìn đến cuốn sách kia, phi thường động tâm, vì nhà nghèo nên cô ấy chưa từng có một quyển sách nào.

Vì sao lại đổi cả quyển sách chỉ để lấy mấy viên kẹo?

Trần Thanh Mai không hiểu được, sắc mặt hồng hồng: “Đây là người khác cho tôi, cậu phải có lý do thì tôi mới có thể đổi.”

Sắc mặt Lục Dĩ Hoài không thay đổi: “Tôi tụt huyết áp.”

“...” Trần Thanh Mai nghi ngờ, đây là bộ dáng tụt huyết áp hay sao?

Tác giả có lời muốn nói: Trà Trà cũng học hư, bắt đầu trộn mắt nói dối.

Hết chương 42

Quà 8/3 của mọi người đây. Giờ này mới nhớ ra hôm nay là ngày gì. May mà chưa hết ngày.

8/3 vui vẻ.

Nhớ giữ sức khỏe nữa.

(* ▯ ▯ ▯) 且 且 (* ▽ `*)

- - -

#xanh

Bạn đang đọc truyện *Mối Tình Đầu Của Giáo Bái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Xấu hổ

Mặc dù nghĩ như vậy, nhưng Trần Thanh Mai vẫn đưa kẹo ra, cẩn thận cầm lấy quyển sách tiếng Anh tinh xảo trong tay hắn, coi như bảo vật.

Cô ấy nhỏ giọng nói: “Cảm ơn.”

Đối với cô mà nói, tuy kẹo là do người khác tặng, cô cũng sẽ giữ gìn, nhưng sức hấp dẫn của sách lớn hơn kẹo rất nhiều.

Trần Thanh Mai cảm thấy có lỗi với bạn học Ngu Trà kia, cô ấy nhớ lại, cảm thấy cô gái lúc này thật sự rất xinh đẹp, nghe nói cô ấy chính là em gái của người mà cô trao đổi.

Trong lòng cô ấy tự ti, nhưng nhìn quyển sách trên tay, nở nụ cười, bước thật nhanh lên lầu.

Chờ đến khi người quay phim và Trần Thanh Mai rời đi, Tần Du mới xoay người, “Lục ca, người lúc này đã quay cậu.”

Lục Dĩ Hoài trở về lớp, “Có vấn đề gì à?”

“Chắc không đâu.” Tần Du nhớ lại một chút, “Chắc bọn họ không dám cất nói bậy đâu, nếu không chương trình này đừng mong tồn tại nữa.”

Lúc này hắn không lên tiếng gọi Lục ca là vì người quay phim còn ở đây, tuy không có gì quá quan trọng, nhưng những người trên mạng có thể tò mò.

Lục Dĩ Hoài mở lòng bàn tay đang giữ mấy viên kẹo kia, ngón tay thon dài ung dung thông thả lộ ra, rõ ràng là động tác rất đơn giản nhưng lại cứ như đang ăn tiệc.

Mấy viên kẹo này là vị trái cây, hắn đang ăn vị dứa.

Lục Dĩ Hoài nhường mảy.

Tuy rất chua, nhưng hắn vui vẻ chịu đựng.

Không bao lâu sau, trên Tieba của trường có một bài đăng mới.

【 Mẹ nó, người tham gia trao đổi kia có địa vị gì lại có thể để Lục ca lấy sách của mình đổi mấy viên kẹo?! 】

“Mẹ nó thật à? Bây giờ tôi có thể chọn mấy quyển sách đổi lấy cuốn đó được không?”

“Đó là sách mà Lục Dĩ Hoài đọc, tôi cũng muốn đọc thử xem bên trong có viết gì không, quyển sách đó chỉ đáng giá mấy viên kẹo sao?”

“Có lẽ chỉ là muốn chào hỏi cô ấy thôi.”

“Chẳng lẽ là muốn mượn chương trình này để làm gì sao?”

“Lần trên bị ngu sao, Lục gia muốn chương trình thì có thể đầu tư quay một cái, cần gì dùng đến cách này? Thật quá ngây thơ rồi!”

“Lần trước nghe nói cậu ấy thích ăn kẹo, không nghĩ là sự thật, chỉ có vậy cũng đã đem cho quyền sách tiếng Anh, cậu ấy thích ăn kẹo đến mức nào ...”

“Tôi nhớ có ai đã nói cậu ấy không ăn đồ ngọt, là tôi nhớ lầm sao?”

“Từ từ, nếu thật như vậy, Ngu Trà... Lục Dĩ Hoài ở trường đã giống trống khua chiêng như vậy, cậu ấy đưa kẹo cho Trần Thanh Mai, nếu Lục Dĩ Hoài muốn thì có thể nói với cậu ấy a, cần gì phải đối với người khác?”

“Lục Dĩ Hoài nói mình bị tụt huyết áp, thật sự là tụt huyết áp sao? Có ai cảm kích tôi đã nói chuyện này ra không?”

“...”

Tieba có mấy chục bài thảo luận vấn đề này, cũng không ra được kết quả gì, ngược lại có thêm nhiều người đến vây xem Trần Thanh Mai.

Các nữ sinh nhin không được, ai cũng đem theo sách của mình chạy đến lớp bảy, “Bạn học Trần Thanh Mai, có thể giúp mình một chút không?”

Về mặt Trần Thanh Mai khó hiểu: “Chuyện gì?”

“Tôi muốn lấy mấy quyển sách này đổi với quyển của cậu, được không?” Nữ sinh vội vàng mở miệng, phía sau là cả đám người cũng muốn đổi.

“... Xin, xin lỗi, tôi không muốn đổi.” Trần Thanh Mai xem quyển sách như bảo bối che lại, từ chối.

Người quay phim lập tức đặc tả về mặt lúc này của cô ấy.

Lần đầu tiên người đến từ nông thôn Trần Thanh Mai mạnh mẽ từ chối người khác, hoàn toàn khác hẳn với sự tự ti miễn cảm trước kia.

Có mấy quay ở đây, các nữ sinh muốn ép buộc cũng không được, chỉ có thể tràn đầy thất vọng, còn phải mỉm cười rời đi.

Ngu Trà biết được chuyện khi đang ăn cơm.

Lâm Thu Thu xem việc này như truyện cười kể ra: “Trà Trà, cậu phải biết là có rất nhiều nữ sinh muốn đi đổi, Trần Thanh Mai lại không muốn, nữ sinh trong trường chúng ta đều đã khóc ròng.”

Thượng Thần cũng cười theo: “Không phải chỉ là quyển sách thôi sao, Lục Dĩ Hoài đã đọc qua thì không lẽ trong đó có thứ gì của Lục Dĩ Hoài sao.”

“Cậu không hiểu, cái này khá giống với việc truy thần tượng, nếu cậu là idol lên Weibo nói là mình có quyển sách muốn đổi với mấy viên kẹo, đảm bảo tất cả các fan đề sẽ đồng ý đổi.” Lâm Thu Thu giải thích nói.

“Ồ, được rồi.” Thượng Thần không thích ai hết, không hiểu cái này, “Bất quá Lục Dĩ Hoài sao lại nói mình tụt huyết áp, đây là giả đúng không?”

Lâm Thu Thu đang định nói gì đó, nhìn thấy đôi đũa của Ngu Trà đã dừng lại này giờ, vẫy vẫy tay, “Trà Trà, cậu đang ngăn người gì vậy?”

“A?” Ngu Trà bỗng nhiên hoàn hồn, lẩm bẩm giải thích: “Không có gì, mình chỉ đang nghĩ chuyện thành tích.”

Thật ra cô đang nghĩ chuyện tụt huyết áp của Lục Dĩ Hoài.

Hai đời cộng lại, Ngu Trà cũng không biết Lục Dĩ Hoài có chứng tụt huyết áp, vừa nghe chính là bịa chuyện, chỉ vì đổi kẹo sao.

“Thành tích cũng đã có rồi, hạng nhất vẫn là Lục Dĩ Hoài.” Lâm Thu Thu ăn một miếng cơm, “Nào rồi cuộc có gì a, sao lại có thể như vậy.”

Từ lớp mười đến mười hai, Lục Dĩ Hoài chưa từng rơi khỏi hạng nhất.

Mặc kệ là bài thi có khó đến đâu, đối với hắn vẫn rất đơn giản, hắn vĩnh viễn ngồi trên vị trí cao nhất, ngược lại là hạng nhì vẫn luôn thay đổi.

Thành tích của Lục Dĩ Hoài hiển nhiên đã trở thành thần thoại của Nhất trung.

Xa xôi không thể với tới.

“Ài, Trà Trà sống cùng với hắn, cậu nói xem có phải mỗi buổi tối hắn đều lên ôn tập?” Lâm Thu Thu buồn bực nói.

“Không có đâu.” Ngu Trà nghĩ nghĩ, nói: “Nhưng mà hình như lúc nào hắn cũng đọc sách.”

Mặc dù sách này không liên quan gì đến việc học của bọn họ.

“Người thông minh không giống với người thường, cần gì phải tính đến việc này.” Lâm Thu Thu múc mấy miếng cơm, “Hôm nay cậu đã ném đi phong thư của tổ tiết mục, mình thấy sắc mặt của người quay phim cũng đã thay đổi.”

“Ừm” Ngu Trà thật bình tĩnh.

Dù sao cô cũng không tham gia vào, tại sao phải hợp tác với bọn họ, cô cũng không phải người rảnh rỗi.

Kết thúc tiết tự học buổi tối, trên đường về, Ngu Trà nói chú Trần dừng lại ở một nhà sách, mua ba quyển sách khá quý, ôm vào ngực rồi lên xe.

Lục Dĩ Hoài hỏi: “Mua nhiều sách như vậy làm gì?”

Ngu Trà chột dạ: “Đương nhiên là để đọc.”

Lục Dĩ Hoài liếc nhìn cô một cái, không nghĩ ngợi gì.

Ngư Trà lén lút thờ phào một hoi, đặt sách trong túi, cẩn thận ôm trong lòng, không thể để sách bị hư chỗ nào.

Buổi tối, tổ tiết mục gọi vào sổ của cô.

“Bạn học Ngư Trà.”

“Vâng, là tôi.”

“Hai ngày nay có thể sẽ phiền đến ngài, lần trước là do chúng tôi suy xét không toàn diện, sẽ không xuất hiện việc đưa thư nhiệm vụ. Chúng tôi hy vọng ngài có thể xuất hiện trước máy quay, nếu như có gì quý rầy, ngài có thể từ chối.”

Nội dung hôm nay quay được đã được đưa cho phó đạo diễn nhìn, cô gái xinh đẹp như vậy xuất hiện trên màn ảnh, có thể lấy việc này để kiểm lời.

Đặc biệt là sau khi biết thành tích của cô lại xuất sắc như vậy.

Nam sinh lúc sau cũng vô cùng thu hút, nhưng có thân phận đặc thù, tất nhiên bọn họ không dám quay nhiều, được một hai phút cũng đã rất tốt.

Ngư Trà nằm trên giường, suy tư một lát, đột nhiên chuyển đề tài: “Ngày mai Trần Thanh Mai sẽ đến trường đúng không?”

Nhân viên công tác: “Đúng vậy.”

Ngư Trà gõ gõ điện thoại: “Tôi hy vọng ngày mai cô ấy có thể đem theo quyển sách kia, nếu có thể thì tôi sẽ đáp ứng yêu cầu của các người.”

Nhân viên công tác không biết hai việc này có liên quan gì đến nhau, nhưng vẫn đồng ý rất nhanh: “Được, không thành vấn đề.”

Lúc này Ngư Trà mới không nhịn được tươi cười.

Sáng hôm sau trời rất đẹp, hoa thơm chim hót.

Ngư Trà đến trường sớm, lúc này cô đã có thói quen đến trường cùng Lục Di Hoài, cùng hân trở về Lục gia, không còn thấp thòm như lúc đầu.

Mẹ Vương chuẩn bị bữa sáng rất phong phú.

Đến trường thì còn mười phút nữa mới đến tiết tự học buổi sáng, điện thoại Ngư Trà rung lên, là tin tức của tổ tiết mục.

“Trần Thanh Mai đã đến trường.”

Ngư Trà cất điện thoại đi, trên bàn cô vẫn còn bài tập chưa làm xong, trong hộc bàn rải rác mấy viên kẹo hôm qua còn dư lại.

Cô lấy cái túi đựng ba quyển sách ra, hít sâu vài hoi, lén lút rời khỏi phòng học.

Hôm nay Trần Thanh Mai nghe phân phó của tổ tiết mục, mang theo quyển sách hôm qua, hôm nay cô ấy mặc đồng phục, trang điểm lên cũng là một cô gái thanh tú, cô ấy còn nhìn chính mình trong gương đến đỏ mặt.

Nhìn thấy thiếu nữ tươi đẹp xuất hiện trước mặt mình, cô ấy sùng sốt một chút, “Cậu, không phải cậu...”

“Cứ gọi tôi là Ngư Trà đi.” Ngư Trà nhoeo miệng cười, nhìn về phía người quay phim, “Tôi hy vọng lát nữa có thể cắt đi đoạn này.”

Camera đang đưa vài cái thể hiện sự đồng ý.

Lúc này Ngư Trà mới yên tâm, “Tôi gọi cậu là Thanh Mai được không.”

Trần Thanh Mai đỏ mặt: “Có thể có thể.”

Trước kia cô ấy chưa từng nói chuyện lâu với người xinh đẹp như vậy, không nhịn được mặt đỏ tai hồng, nữ sinh này thật ôn nhu a.

“Tôi có một thỉnh cầu nho nhỏ.” Giọng điệu Ngư Trà mềm mại: “Hôm qua có người đã đổi kẹo đi rồi, tôi biết cậu thích sách nên hôm nay mang theo ba quyển sách cho cậu.”

“Không không cần.” Trần Thanh Mai thụ sùng nhược kinh: “Cảm ơn.”

“Đương nhiên, nếu có thể nói, tôi hy vọng cậu có thể đổi cho tôi quyển sách hôm qua.” Căn bản Ngư Trà không hề dấu diếm.

“...” Trần Thanh Mai ngập ngừng.

Sao một quyển sách lại có thể nổi tiếng như vậy, hôm qua có nhiều người cũng muốn đổi, nữ sinh xinh đẹp này cũng muốn đổi, cô ấy có nên đổi hay không...

“Có thể chứ?” Ngư Trà đưa ra ba quyển sách.

“...”

Trần Thanh Mai nhìn ba quyển sách mới tinh kia, tim đập mạnh lên, một quyển đổi lấy ba quyển rất có lời, hơn nữa hôm qua vốn là sách tiếng Anh, không có dịch nghĩa, cô ấy không thể hiểu được.

“Không thể sao?” Ngư Trà lộ ra biểu tình mất mát.

“Có thể!” Trần Thanh Mai vội vàng mở miệng, sợ cô đổi ý: “Cậu chờ một chút, hôm nay tôi có mang theo cuốn sách đó, để tôi lấy ra.”

Ngư Trà thành công đổi sách với cô ấy.

Cô ôm sách của Lục Di Hoài vào ngực, tai hơi nóng lên, chính cô cũng không hiểu được tại sao mình phải làm như thế.

Chào tạm biệt với Trần Thanh Mai rồi về lớp.

Trần Thanh Mai ngơ ngác chưa hoàn hồn lại, nói với người quay phim: “Bạn học Ngu Trà thật sự rất tốt a, đồng ý đổi ba quyển sách với một quyển, thật sự quá tốt.”

Không tặng sách theo cách bình thường, có thể là vì suy xét cho cảm nhận của cô ấy.

Bạn học Ngu Trà thật quá lương thiện.

Người quay phim yên lặng không nói lời nào, thật ra anh ta vẫn luôn quay, vì tổ tiết mục vẫn không hiểu chuyện tới qua có liên quan gì với nhau.

Trừ phi Ngu Trà giống với những nữ sinh hôm qua, thích nam sinh kia.

Mà nam sinh kia lại dùng sách đổi lấy kẹo của Ngu Trà.

Việc này chỉ cần cắt nói một chút thì hoàn toàn có thể tạo ra một câu chuyện ngắn kinh điển, tuy không có giao lưu trực tiếp với nhau, nhưng cư dân mạng có thể tự tưởng tượng a.

Cho nên ngay từ đầu anh ta chưa hề tắt máy quay.

Ngu Trà vừa về đến lớp, chuông vào lớp ngay lập tức vang lên.

Ánh mắt Lâm Thu Thu sắc bén, lập tức nhìn thấy quyển sách trong ngực cô, thấp giọng kinh ngạc hô lên: “Mẹ nó, Trà Trà, sao cậu lại ra ngoài mua sách giống hệt với sách của Lục Dĩ Hoài?”

Ngu Trà ôn hòa nói: “Đổi với Trần Thanh Mai.”

Lâm Thu Thu suy nghĩ một chút: “Cậu lấy ba quyển lúc này đổi?”

Ngu Trà gật đầu: “Ừm.”

“Không phải chứ, ba quyển đổi lấy một quyển, thật không có lời a, chẳng lẽ cậu muốn đưa sách cho Trần Thanh Mai nhưng không lý do gì nên lấy cái cớ này sao?”

“Ừm, cậu nói rất đúng.”

“...”

Lâm Thu Thu nhìn động tác nhẹ nhàng của Ngu Trà, tầm mắt dừng lại, cân nhắc như thế nào cũng thấy không đúng, tư duy nhạy bén lập tức hiểu ra, cô ấy thông suốt rồi.

Không phải là muốn đổi về chứ?

Lâm Thu Thu cảm thấy não mình hoạt động càng nhanh, giống như ngựa hoang thoát cương, không thể kéo lại, hơn nữa không hề chạy sai, vẫn luôn chạy đúng đường.

Ngày hôm qua Lục Dĩ Hoài vì muốn đổi kẹo đã nói mình bị tụt huyết áp làm toàn trường khiếp sợ, Tieba náo nhiệt cả ngày.

Hôm nay có Ngu Trà vì để đổi lấy quyển sách kia, lén lút dùng ba quyển đổi lại. Từng người đổi đồ với nhau.

Tưởng tượng như vậy, bắt ngờ lại vô cùng hợp lý.

Lâm Thu Thu nhìn Ngu Trà đang đọc sách, đỉnh đầu hiện lên ba dấu chấm hỏi, muốn hỏi, cuối cùng vẫn nhịn xuống, yên lặng nuốt vào trong bụng.

Tình thú của người ta, không nên quấy rầy đâu.

Đại khái là do chột dạ, nên buổi tối khi về nhà Ngu Trà vẫn luôn cảnh giác, nom nớp lo sợ, sợ bị phát hiện.

Tự nhiên Lục Dĩ Hoài có thể cảm nhận ra, đầu lưỡi chống lên hàm trên, hỏi: “Em khẩn trương như vậy làm gì?”

Ngu Trà nói: “Không có gì, đang suy nghĩ bài tập.”

Hiển nhiên Lục Dĩ Hoài không tin, nhưng cũng không ép hỏi, chỉ là ngón tay đặt lên cửa sổ cong lên gõ nhẹ, một tiếng lại một tiếng.

Về đến Lục gia, hai người cùng nhau đi xuống, Lục Dĩ Hoài nhìn động tác của cô, duỗi tay định cầm cặp sách giúp cô, lại chỉ nắm lấy không khí.

Ngu Trà tròn to mắt: “Tôi có thể cầm được.”

Nhìn thấy cô bảo vệ cặp sách đến vậy, ánh mắt Lục Dĩ Hoài tối đi, chẳng lẽ bên trong có vật gì quan trọng, từ trường về nhà thì có thể có gì sao.

Quà tặng của ai đó?

Hai người yên lặng vào nhà, Ngu Trà đã ăn tối nên về thẳng phòng, lấy quyển sách trong cặp ra.

Hôm nay cô sợ có ai thấy được truyền ra ngoài nên không mở sách ra khi ở trường, trang sách đã bị lật ra, có dấu vết rất nhỏ.

Lục Dĩ Hoài sẽ không đọc như vậy.

Ngu Trà vuốt ve vài cái trên trang giấy, thờ dài, lần đầu tiên Trần Thanh Mai có được sách quý như vậy, đương nhiên vẫn luôn giữ ra đọc.

Chỉ là trong lòng cô lại có gì đó không vui.

Tưởng tượng quyển sách đã bị Trần Thanh Mai chạm qua, cô có hơi mất mát, không thích cảm giác này.

Giống như cảm giác đồ vật của mình bị chạm qua.

Ngũ Trà mím môi, không biết sự bức bối này từ đâu ra, dứt khoát đặt cầm lên sách, quyển sách này lúc trước cô đã đọc qua mấy trang.

Đúng lúc này, cửa bắt ngờ bị mở ra.

Ngũ Trà hoảng sợ cứ như học sinh đang gian lận bị giám thị bắt được, theo bản năng đóng lại quyển sách, nhìn về phía cửa.

Là mẹ Vương.

Ngũ Trà nhẹ nhàng thờ ra.

Mẹ Vương không biết suy nghĩ của cô, cười tủm tỉm nói: “Hôm nay con trai mẹ mang cháu về, tiểu thư muốn gặp không?”

Ngũ Trà gật đầu lung tung: “Muốn ạ.”

Cô cảm thấy lần sau phải khóa cửa phòng lại, trước kia mẹ Vương sẽ gõ cửa, có thể hôm nay do quá vui nên quên gõ cửa, làm cô giật thót tim.

Cô đang cảm thấy may mắn, Lục Dĩ Hoài đột ngột xuất hiện bên cạnh mẹ Vương, chậm rãi tiến vào, trong sáng nói: “Trốn trong phòng làm gì?”

Tầm mắt hần dừng trên bàn.

Không biết vì sao mà cả người Ngũ Trà đều thẹn thùng.

Tác giả có lời muốn nói: Trà Trà muốn thông suốt rồi.

Hết chương 43

#xanh

Bạn đang đọc truyện *Mối Tình Đầu Của Giáo Bá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 44: Hôn

Ngũ Trà cũng không biết Lục Dĩ Hoài có thấy chưa, cô tiến lên một bước, chặn hơn nửa cái bàn.

“Đi xuống nhanh nào.” Cô nói.

Lục Dĩ Hoài không nhúc nhích, chỉ hơi giương mi.

Ngũ Trà điều chỉnh lại trái tim đập thật mạnh của mình.

Lục Dĩ Hoài lại nói: “Ừm.”

Ngũ Trà và mẹ Vương cùng đi xuống, cẩn thận đóng cửa lại, sau đó mới yên lòng, may là chưa bị phát hiện.

Ngày tiếp theo là cuối tuần, cô thức dậy trễ, mở to mắt nhìn bầu trời đã sáng trưng từ khe hở tấm màn.

Ngũ Trà mơ mơ màng màng, híp mắt, thuần thục đi chân trần kéo màn ra, sau đó xoay người chuẩn bị lên giường nằm thêm một chút.

Ngay lập tức nhìn thấy người đang ngồi trước bàn.

Con buồn ngủ của Ngũ Trà lập tức biến mất, thiếu chút nữa sợ hãi kêu ra tiếng, thật vất vả mới che lại miệng mình: “... Lục Dĩ Hoài, sao anh lại ở đây?”

Cô như một chú thỏ bị kinh hách.

Lục Dĩ Hoài buông tay, quay đầu qua, thanh đạm mở miệng, “Vốn dĩ muốn gọi em dậy nhưng thấy em ngủ rất say.”

Tầm mắt hần dừng trên cặp đùi trần trụi của cô.

Dáng người Ngũ Trà nhỏ nhắn nên chân cũng rất nhỏ, giẫm lên tấm thảm màu tối, là một mảnh trắng rất gây chú ý.

Lục Dĩ Hoài dời tầm mắt: “Mang dép vào, đi rửa mặt.”

Cả người Ngũ Trà ngốc ra, nghe lời mang dép lê vào, sau đó chậm chạp đi vào toilet, đến khi mở vòi nước, nước lạnh hắt vào mặt mới phản ứng lại.

Cô nhanh chân chạy ra khỏi toilet, lo lắng đề phòng nhìn về bàn học.

Quyển sách tối qua cô lật vài tờ vẫn luôn đặt ở đó, giờ phút này đang nằm trong tay Lục Dĩ Hoài, bị gió thổi qua lật một tờ.

“...”

Đã bị phát hiện.

Vành tai Ngũ Trà đỏ lên, cúi đầu, yếu ớt mở miệng: “Cái đó... Cuốn sách đó.....”

“Cuốn sách như thế nào?” Lục Dĩ Hoài đứng lên.

Lục chú ý của Ngu Trà bị dời đi, nhìn thấy hấn đến gần mình, trong lúc cô đang ngẩn ra, cúi đầu hôn nhẹ lên chóp mũi cô.

Môi hấn hơi lạnh, có mùi hương thanh khiết của gỗ mun, sau đó đã bay mất, lại dường như chưa từng rời đi, vô cùng dễ ngửi.

Lục Dĩ Hoài nhắm mắt lại, đầu ngón tay chạm vào da thịt mềm mại của cô, làm hấn không nhận được tiến lại gần, nghiêm túc thành kính như cô là tín ngưỡng của mình.

Lông mi Ngu Trà run run, đuôi tay cầm lấy cổ áo sơ mi hấn.

“Khẩn trương gì chứ.” Lục Dĩ Hoài thấp giọng nói: “Lén đổi sách làm gì, cần gì phải phí công như vậy, nếu muốn thì trong phòng tôi có rất nhiều.”

“...”

Ngu Trà xấu hổ đến nỗi ngón chân cũng đã đỏ lên.

Quả nhiên đã bị phát hiện.

...

So với sinh hoạt của Trần Thanh Mai ở Nhất trung và Ngu gia, Ngu Minh Nhã như đang sống trong đầu sôi lửa bỏng, mỗi khi quay xong rồi thì cô ta phải chửi rủa mấy câu.

Nhà của Trần Thanh Mai ở một vùng núi, từ thành phố đi xe đến trấn trên, sau đó chỉ có thể ngồi loại xe làm nông mới đến nơi, phần đường còn lại phải đi bộ, khắp nơi đều là sườn núi nhiều không đếm được.

Ngày đầu tiên, Ngu Minh Nhã phải đi trên đường núi, bộ váy bị phá hư lộ ra cẳng chân trơn bóng, đôi giày màu trắng ngập trong bùn đất.

Cô ta đã sắp khóc đến nơi, “Không lẽ không thể đi xe sao?”

Tổ tiết mục nói: “Đoạn đường này phải tự mình đi.”

“Tôi không quay được không?” Ngu Minh Nhã yêu nhất là cái đẹp, nhìn thấy cái váy số lượng có hạn vừa mình bị phá đi, giày cũng bị bẩn, bất chấp máy quay: “Đây là cái chỗ rách nát gì vậy, trách không được nghèo như vậy, đến cả đường cũng không có!”

Camera đều quay lại tất cả.

Cuối cùng cũng đến nơi, cả người Ngu Minh Nhã đều biến dạng, tóc lộn xộn, khuôn mặt trang điểm tinh xảo không còn nữa, váy đẹp cũng đã dơ đến mức không nỡ nhìn.

Cô ta đứng ngoài cửa: “Không được quay! Đoạn này không cho phép quay! Kể cả khúc đi trên đường lúc này cũng không được đăng lên! Nếu không các người sẽ không xong đâu!”

Người quay phim giả vờ đồng ý.

Chương trình này chính là tập trung vào cảm xúc, sao có thể cắt bỏ đoạn này, yên tâm đi, tất cả đều sẽ được giữ lại.

Ngu Minh Nhã cho là bọn họ đã nghe hiểu, lúc này mới cảm thấy thỏa mãn, đến khi quay đầu nhìn cái giường vừa rách vừa dơ, nhận không được thét chói tai.

“Rốt cuộc đây là thứ rác rưởi gì vậy, tôi không ngủ trên cái giường này đâu!”

“Tôi không muốn làm nữa!”

“Tôi không cần những thứ này, cắt hết đi cho tôi!”

Chờ đến khi người của chương trình ra can thiệp, cô ta chỉ có thể không tình nguyện theo người nhà Trần Thanh Mai ra ngoài làm việc.

Buổi tối vì để cho Ngu Minh Nhã ăn thức ăn ngon, anh của Trần Thanh Mai ra đồng bắt thêm ốc với cá chạch cho cô ta, Ngu Minh Nhã đi theo bên cạnh, cuối cùng vì cậy mạnh mà đi xuống ruộng.

Chưa đến một phút đồng hồ, cô ta đã kêu lên.

Ngu Minh Nhã kinh hoàng phát hiện có sâu bọ trên đùi mình, hơi nhúc nhích, thoát nhìn cực kỳ ghê tởm: “A —— đây là thứ gì! Các người còn không mau lấy xuống! A a a!”

“Đây là đĩa lớn.” Anh của Trần Thanh Mai đuôi tay vỗ đùi cô ta, vỗ vài cái đã rút xuống.

“Bỏ cái tay dơ bẩn của mày ra!” Ngu Minh Nhã đẩy anh ta một cái.

Anh của Trần Thanh Mai nhất thời đứng không vững, té xuống ngoài ruộng, mà đầu sò gây tội đã bước ba bước lên tới bờ, không ngừng khóc lóc kể lể gì đó.

Đây là chuyện của ngày đầu tiên.

Một tháng tiếp theo, Ngu Minh Nhã đứng là đã phải chịu dày vò vượt qua thời gian này, cô ta chưa từng trải nghiệm cuộc sống của người bình thường, càng không nói đến đời sống ở nông thôn.

Cô ta tưởng là rất đơn giản, tạo ra hình ảnh chăm chỉ nhưng mỗi lần bắt đầu đều gặp phải vấn đề nào đó, sau đó thì thất bại.

Suốt một tháng, Ngu Minh Nhã cứ như vậy ngu ngốc trôi qua, cô ta đã gấp không thể chờ được trở về Ngu gia.

Buổi tối, cô ta gọi điện thoại về nhà.

Chờ rất lâu mới có người bắt máy: “Mẹ! Ngày mai con sẽ về! Mẹ nhất định phải chuẩn bị đồ ăn thật tốt, con đã chịu đủ rau ở chỗ này, một miếng thịt cũng không thấy!”

Trần Mẫn Quyên nói: “Camera có đang quay không?”

Ngu Minh Nhã lập tức khóc lóc kể lể nói: “Không có, con đã kêu bọn họ đi rồi, mẹ ơi, ở đây khó chịu quá, quần áo ở đây cọ xát làm da con đỏ lên, mỹ phẩm dưỡng da cũng không có, chỉ có phần em bé gì đó, con không thể nhìn mấy thứ chỉ đáng giá vài đồng!”

“Đừng nóng vội.” Trần Mẫn Quyên nghe cô ta thao thao bất tuyệt đến nhức đầu, “Ngày mai là về rồi, con phải nhớ kỹ đừng để camera quay được.”

“Sẽ không.” Ngu Minh Nhã chột dạ.

Tất điện thoại, Trần Mẫn Quyên nhìn thấy Trần Thanh Mai vừa xuống lầu, lập tức tươi cười: “Thanh Mai, sao con lại xuống lầu, đói bụng sao?”

Bà ta cố ý vô tình nhìn về camera.

Trong quá trình quay cũng đã đăng lên mạng vài đoạn.

Cần đây tốc độ đăng truyện của Ngu Trà rất nhanh, fan vô cùng mừng rỡ, hiện tại bình luận của cô cũng đã được giữ vững khoảng 5000.

Thậm chí còn hơn vài tài khoản thương mại.

Ngu Trà đọc hết bình luận, lên hot search nhìn thử, đang định rời khỏi thì thấy ở dưới cùng là chủ đề về《 trao đổi nhân sinh 》, cô bấm vào.

Đứng đầu là ảnh chụp của một Weibo chính thức.

Ngu Minh Nhã mặc váy đẹp, đứng dưới núi tươi cười rực rỡ, bên phải có ghi thời gian, là tháng sau.

Bên dưới là một dòng bình luận vô cùng xuất sắc ——

“Lên núi mà mặc váy, muốn làm gì vậy?”

“Lần trước nói thi sẽ nằm trong top 10, tôi đã hỏi rồi, vậy mà lọt ra khỏi top 100 luôn, thành tích giảm nhiều như vậy mà còn đi quay cái này.”

“Tôi muốn xem hình ảnh của cô ta khi vào núi.”

“Tôi thấy tính tình người này khá tốt a, trao đổi để làm gì a, muốn trải nghiệm cuộc sống ở nông thôn?”

“...”

Tính tình khá tốt.

Ngu Trà hừ nhẹ, cô rất chờ mong biểu hiện của Ngu Minh Nhã, cô ta cũng không phải là người có thể chịu khổ, cô không nghĩ Ngu Minh Nhã có thể chịu đựng suốt một tháng mà không phát giận, nếu cô ta có thể, cô sẽ rất kính nể cô ta.

Quả nhiên, cô lướt xuống dưới.

Không ít người chú ý đến tiết mục này, rất dễ dàng có được vài video và ảnh chụp, trong đó có hình ảnh Ngu Minh Nhã sắc mặt khó coi cùng với cái váy bị phá.

“Ha ha ha ha ha ai kêu cô ta mặc váy, ai cũng biết đến đây cần phải mặc quần áo dễ vận động hết.”

“Thấy Ngu Minh Nhã có hơi ngu...”

“Vốn dĩ không định coi, nhưng nhìn thấy ảnh chụp này, tôi đã gấp không thể chờ được muốn xem chương trình, may mà chỉ một tháng nữa sẽ phát sóng.”

“Tôi vẫn chưa nhìn thấy biểu tình này của Ngu Minh Nhã, cần phải lưu lại đây.”

Nhất trung Ninh thành cũng xuất hiện bài viết:【 Mọi người còn nhớ hoa hậu giăng đường đi quay chương trình ở vùng quê không? 】

Hình ảnh chính là Ngu Minh Nhã chột vật.

“Mẹ nó, một thời gian không thấy, sao hoa hậu giăng đường lại biến thành dạng này?”

“Lâm trò cười à...”

“Bị gì mà phải tham gia loại chương trình này, đây không phải là để bán thân chịu tội sao?”

“Quần áo quý giá như vậy đã bị hư, dư tiền đến nông thôn mặc thứ đó, còn không bằng đi quyên góp đi.”

“...”

Một tháng trôi qua.

Hôm nay là ngày cuối cùng Trần Thanh Mai ở đây.

Thời gian học tập ở đây mặc dù không nhiều lắm, nhưng cô ấy rất quý nó, mỗi ngày đều không lãng phí dù chỉ một giây, vì sau này có thể cô ấy sẽ không còn cơ hội như vậy.

Lúc trước khi tổ tiết mục tìm được cô ấy, Trần Thanh Mai rất ngạc nhiên, căn bản không biết tiết mục này là gì, cho đến khi đến nhà thôn trưởng xem một lần mới biết được, thì ra là muốn cô đến sống ở nơi giàu có sung túc đó.

Trần Thanh Mai đồng ý.

Cô ấy muốn thoát khỏi nơi nhỏ xíu này, muốn có thêm kiến thức, cũng muốn sau này sẽ thay đổi hoàn cảnh của gia đình.

Người quay phim cầm tờ giấy: “Thời gian cuối cùng hãy làm chuyện cô muốn làm, việc quay chương trình sẽ kết thúc.”

Trần Thanh Mai hít sâu vài hơi, có chút mờ mịt.

Cô ấy đứng giữa sân trường, cuối cùng đi đến cửa lớp một, lấy hết can đảm hỏi nam sinh phía sau: “Xin lỗi, xin hỏi bạn học Lục Dĩ Hoài có ở đây không?”

Bạn học đó liếc nhìn cô một cái, “Không có.”

Trần Thanh Mai có hơi mất mát, đến cửa lớp năm, nhìn vào lớp học, không thấy bóng dáng Ngu Trà, hỏi: “Xin chào, xin hỏi bạn học Ngu Trà ở đâu vậy?”

“Hình như lúc này cậu ấy muốn đến sân thể dục thì phải.”

Trần Thanh Mai nói cảm ơn rồi đi đến sân thể dục.

Bây giờ đang là mùa thu, trời tối rất nhanh, sân thể dục không quá đông, dù sao chàng vạng tối mọi người đều đã về nhà, số ít còn lại thì đi ra ngoài, đến khi tiết tự học buổi tối bắt đầu mới về trường.

Trần Thanh Mai một mình đi đến sân thể dục, được vài người chào hỏi, đều cười cười đáp lại.

Không thấy người ở sân thể dục.

Không có ở đây sao?

Trần Thanh Mai nhàu mày, xoay người chuẩn bị về, thấy được phía sau khu dạy học, Ngu Trà quay lưng về phía cô

Cô ấy cười vui vẻ, chuẩn bị đi qua.

Nhưng giây tiếp theo, có một thiếu niên ngồi xe lăn xuất hiện, gọi tên Ngu Trà, Ngu Trà liền dừng lại xoay người.

Sườn mặt hai người đối diện với Trần Thanh Mai.

Trần Thanh Mai biết tên hắn là Lục Dĩ Hoài, cũng biết thành tích của hắn rất tốt.

Cô cảm thấy mình hơi thích hắn, ngưỡng mộ, nhưng mình không xứng với hắn, cô ấy căn bản cũng không dám hỏi gì, cũng bắt đầu hối hận đã đổi quyển sách kia đi.

Người quay phim hỏi: “Cô muốn qua đó không?”

Trần Thanh Mai đang muốn nói đi, thấy được Ngu Trà nói câu gì đó, Lục Dĩ Hoài bên cạnh cô hơi cong khóe môi, biểu tình luôn luôn lạnh nhạt sinh động hẳn lên.

Cô ấy đột ngột ngừng bước.

Người quay phim quay trộm được cảnh này.

Bọn họ đã là người lớn, thấy được nhiều chuyện, tự nhiên hiểu rõ tâm tư của Trần Thanh Mai, rõ ràng không thể nghi ngờ, lúc này muốn đến lớp một có thể hiểu được, nhưng hai người kia là trai tài gái sắc, hiển nhiên tốt hơn cô ấy.

Trần Thanh Mai cắn môi nói: “Đi thôi.”

Cô ấy chuẩn bị vài câu nói với Ngu Trà, cô có thể hiểu được, hơn nữa ngày mai đã phải đi rồi, sẽ không gặp lại nữa.

Camera theo ánh mắt Trần Thanh Mai dời qua bên kia.

Bên kia dường như không chú ý đến bên này.

“Sao anh lại đến đây một mình.” Ngu Trà nhấp môi, nghiêm túc nói: “Đường ở đây không dễ đi.”

Lục Dĩ Hoài cười khê: “Thấy em.”

Ngu Trà không cảm thấy câu này có vấn đề gì, cô đã quen với những lời như vậy của hắn, cũng đã quen sự thân mật của hai người vì họ đã làm cả chuyện thân mật hơn nữa.

Cô nửa ngồi xổm xuống, chuẩn bị nhặt viên đá trước mặt hắn ném ra xa một chút, tay chưa kịp chạm vào đã bị bắt lấy.

Ngón tay Lục Dĩ Hoài hơi lạnh, “Trà Trà.”

Ngu Trà nghe được nhũ danh của mình, đầu quả tim run rẩy, chưa kịp mở miệng, mặt đã bị hắn ôm lấy, trân trọng như bảo bối.

Dưới bóng đêm tối tăm, chỉ có ánh đèn từ xa chiếu đến, cô gái nửa ngồi xổm dưới đất được chàng trai ngồi trên xe lăn hôn lấy.

Hết chương 44

#xanh

Bạn đang đọc truyện *Mối Tình Đầu Của Giáo Bá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 45: Vì bây giờ em là của tôi

Hình ảnh cách đó không xe đẹp đẽ như vậy, Trần Thanh Mai không đành lòng tiến lên phá vỡ, cắn môi.

Đúng lúc này, nam sinh kia nhìn qua đây.

Màn hình xuất hiện ánh mắt thanh lãnh của hắn, ngay sau đó không chút để ý thu hồi lại, phảng phất như chưa từng nhìn thấy.

Người quay phim và Trần Thanh Mai đều sững sốt.

“Chúng ta trở về đi.” Trần Thanh Mai phục hồi tinh thần.

Người quay phim cũng đã rất kích động, nghe thấy thanh âm trầm thấp của Trần Thanh Mai, lúc này mới thu hồi máy quay, nhắm vào ngay khuôn mặt cô ấy.

Lần rời đi này là thật sự rời đi, Trần Thanh Mai xoay người ra khỏi sân thể dục, người quay phim cũng chuyển hướng, đi cùng cô ấy rời Nhất trung Ninh thành.

《 Trao đổi nhân sinh 》 cũng đã kết thúc, hai nhân vật chính là Trần Thanh Mai và Ngu Minh Nhã đương nhiên phải gặp nhau, sau đó tạo ra một khung cảnh ảm áp, kết thúc hoàn chỉnh.

Ngu Minh Nhã cũng ngồi xe trở về.

Cô ta đang mặc quần áo cũ của Trần Thanh Mai, Ngu Minh Nhã rất không ưa, nó chà xát vào da cô ta, quan trọng hơn nữa lại còn rất dơ, đến cả khăn ở Ngu gia cũng sẽ không sử dụng chất liệu này.

“Khi các anh cắt nối biên tập, nhớ kĩ phải cắt bỏ những cảnh quay không tốt, Ngu gia của tôi có rất nhiều tiền, không cần tiết kiệm vào những chuyện này.”

Ngu Minh Nhã xoa tay mình, đã không còn sự mềm mại như trước kia, “Nếu không các người sẽ thấy hậu quả.”

Người quay phim không nói gì.

Bọn họ chỉ phụ trách việc quay, sao có thể biết được tính toán của chương trình, nhưng khả năng lớn là sẽ không xóa bỏ gì hết, tất cả những cảnh “không tốt” kia đều sẽ giữ lại vì rating là trên hết, rating có thể mang lại tiền, còn có thể mang lại danh tiếng cho tổ đạo diễn.

Ngu Minh Nhã thấy bọn họ không nói gì, tưởng là bọn họ nhớ những gì mình phân phó, cảm thấy thỏa mãn lấy điện thoại ra chơi (*đoạn này quen không mọi người*).

Cả tháng này cô ta không được động đến điện thoại, nếu cô ta sẽ thức đêm, hôm sao khí sắc sẽ không tốt, lên ảnh sẽ rất khó coi, nên thời gian tổng cộng cô ta chạm vào điện thoại chỉ có thể đếm hết trong một bàn tay.

Ngu Minh Nhã gọi về nhà trước tiên, bên kia rất nhanh đã mở máy, cô ta nói: “Đưa điện thoại cho mẹ tôi.”

“Minh Nhã, hôm nay con về đúng không?” Trần Mẫn Quyên đã chuẩn bị xong hết, chuẩn bị lát nữa sẽ đến thẩm mỹ viện, lúc này mới nhớ ra hôm nay con gái về nhà.

“Vâng, còn một cảnh cuối cùng, quay xong sẽ về thẳng nhà.” Hiện tại đây lòng Ngu Minh Nhã tràn đầy vui sướng.

“Được rồi, tối nay mẹ sẽ tự tay làm đồ ăn ngon cho con, một tháng này đã vất vả cho con.” Trần Mẫn Quyên cười đáp.

“Được!” Ngu Minh Nhã đạt được mục đích, đột nhiên nhớ đến một chuyện: “Đúng rồi mẹ, con nhỏ ở nông thôn kia có đụng vào đồ của con không?”

“Một lần cũng không có.” Trần Mẫn Quyên hạ giọng giải thích: “Con cứ yên tâm, mẹ đã mua đồ mới cho nó.”

Ngu Minh Nhã bực bội, nhưng cũng biết chỉ có thể làm như vậy.

Tham gia một chương trình đã có được nhiều thứ tốt như vậy, đúng là tiện nghi cho con nhỏ đó, còn có anh của cô ta, nhìn ánh mắt anh ta nhìn vào cô ta (Ngu Minh Nhã) thật đáng ghét.

Coi cô ta như em gái mình... Loại ánh mắt đó cô ta chỉ liếc qua là biết, nhưng ánh mắt đó của một đứa con trai ở nông thôn, cô ta cảm thấy bọn họ không xứng.

Ngu Minh Nhã và Trần Mẫn Quyên nói vài câu, lúc này mới tắt điện thoại, ôn nhu hỏi: “Còn bao lâu nữa sẽ gặp cô ấy?”

Tổ tiệt mục cũng đã quen với kỹ năng đổi sắc mặt nhanh như tia chớp của cô ta, không có cảm giác gì với ngữ khí ôn nhu của cô ta, “Sắp rồi.”

Không cần chờ lâu, một chiếc xe tương tự đã xuất hiện, trên thân xe dán logo của chương trình, ở trên đường rất dễ thấy.

Chuẩn bị ghi hình, Ngu Minh Nhã lập tức sửa lại biểu cảm thật tốt.

Nhưng đúng lúc này, trên đường lớn có một chiếc xe máy phóng qua, hai chiếc xe đều không kịp tránh đi, tài xế xoay chuyển vô lăng liên tục, hai xe trực tiếp đụng vào nhau, chiếc xe phía sau không kịp phanh lại, đụng thẳng lên.

Tạo thành tai nạn giao thông liên hoàn.

Chiếc xe chở Ngu Minh Nhã trực tiếp lật qua, cô ta ngồi trên xe, nửa chân đã mất đi cảm giác, cả người vô cùng sợ hãi, mắt phải bị chất lỏng chảy xuống che lại, không thấy rõ trước mắt.

Cô ta kêu lên: “Cứu... Cứu cứu tôi...”

Ngu Minh Nhã một lần nữa trải nghiệm cảm giác khi cắt cổ tay, tử vong càng ngày càng gần, cố tình lại không thể làm được gì.

Toàn bộ hiện trường hỗn loạn lên.

Tai nạn liên hoàn này thật sự rất lớn, kéo thêm vài chiếc xe, tất cả có khoảng mười mấy người, Ngu Minh Nhã và Trần Thanh Mai trực tiếp hôn mê bất tỉnh, bệnh viện cực kì bận rộn.

Bác sĩ kiểm tra cho Ngu Minh Nhã, miệng vết thương chảy máu không ngừng, trên đường đến phòng cấp cứu không ngừng kêu lên: “Mau tránh đường!”

Trần Mẫn Quyên vừa đến thẩm mỹ viện đã nhận được điện thoại, thiếu chút nữa bị hù chết, trực tiếp chuyển hướng đến bệnh viện, vừa vặn thấy một màn như vậy.

Bà ta hoảng hốt, vẻ ngoài tinh xảo thiếu chút nữa đã rơi mất, thân mình xụi lơ rất vất vả lắm mới lết qua được chỗ chờ.

“Vết thương lớn như vậy có lẽ rất cần phải truyền máu...”

“Tai nạn xe cộ này thật nghiêm trọng.”

“Hồi nãy nghe người ta nói, lần này có mười mấy người được đưa vào, thật đáng sợ.”

Người xung quanh tránh ra nhỏ giọng nghị luận.

“Đây là con gái của tôi.” Trần Mẫn Quyên chạy tới, vội vàng mở miệng: “Tôi là mẹ con bé! Nó có gì nguy hiểm không?”

Lúc này hộ sĩ mới kêu bà ta qua một bên đợi.

Không bao lâu sau, một hộ sĩ từ bên trong lao ra, Trần Mẫn Quyên vội vàng tiến lên hỏi: “Con gái tôi sao rồi? Có nguy hiểm hay không?”

“Bệnh nhân cần được truyền máu.” Hộ sĩ nhanh chóng đáp một câu, đi ra nói với nhân viên y tế đứng đằng xa: “Nhóm máu B, mau!”

Tĩnh thần Trần Mẫn Quyên hoảng hốt, bên tai chỉ nghe được hai chữ truyền máu.

Không biết đợi bao lâu, bác sĩ mới đi ra, gỡ khẩu trang xuống: “Người bệnh đã qua cơn nguy kịch.”

Trần Mẫn Quyên thở phào nhẹ nhõm, “Cảm ơn.”

Chờ khi Ngu Minh Nhã được chuyển ra khỏi phòng bệnh, bà ta liền đi nộp viện phí. Bà ta đến vội vàng, bên cạnh cũng không có ai, chỉ có thể tự đi lấy các loại đơn rồi nộp tiền, trong đó quan trọng nhất chính là tiền phẫu thuật và truyền máu.

Trần Mẫn Quyên cầm tờ giấy, tầm mắt dừng trên nhóm máu.

Nhóm máu B.

Nhóm máu B?

Cả người Trần Mẫn Quyên kinh ngạc, đến đây mới phản ứng lại, “Từ từ, bác sĩ, hình như tờ giấy này in sai rồi.”

Bà ta đến phòng bệnh lần nữa, đúng lúc bác sĩ còn ở đây, lại hỏi: “Bác sĩ, có phải trên giấy in sai rồi không, sao con gái tôi có thể là nhóm máu này?”

Bác sĩ nhìn, nói: “Không sai.”

Trần Mẫn Quyên còn muốn hỏi lại thì thấy bác sĩ rời khỏi phòng bệnh.

Bà ta không phản ứng kịp, tuy lúc trước bà ta học hành bình thường, nhưng vẫn có kiến thức cơ bản, bà ta và Ngu Lập Hoa sao có thể sinh con có nhóm máu B, căn bản không có khả năng a!

Cõi lòng Trần Mẫn Quyên đầy nghi ngờ đứng ngoài phòng bệnh, sau đó nhìn thấy bác sĩ và hộ sĩ đẩy một người vào, đi ngang qua bà ta, bà ta mới thấy đó lại là Trần Thanh Mai, cô ấy bị thương cũng rất nghiêm trọng, gần nửa khuôn mặt đều là máu.

Bà ta cũng biết hai người cùng xảy ra tai nạn, nhưng bà ta cũng không thêm quan tâm một người ngoài, nên từ đầu tới đuôi đều chỉ ở cạnh con gái mình.

“Người nhà cô ấy còn đang trên đường tới.” Hộ sĩ nói: “Chỉ sợ mấy tiếng nữa mới đến nơi, đến lúc đó nhớ phải kêu bọn họ nộp viện phí.”

Đang nói, vài người cầm camera vọt vào phòng bệnh.

Trần Mẫn Quyên liếc thấy logo trên « Trao đổi nhân sinh » trên quần áo bọn họ, lập tức nghĩ đến một chuyện: “Tôi sẽ trả viện phí của cô ấy.”

Máy quay chuyển hướng qua đây.

Trần Mẫn Quyên lộ ra biểu tình thương tâm: “Cô gái này đã ở nhà tôi một thời gian, tôi coi con bé như con ruột của mình, không cần lo lắng về viện phí của con bé.”

Người quay phim mới đến nắm chắc thời cơ vỗ vai Trần Mẫn Quyên, lại vỗ Trần Thanh Mai bên trong, chuẩn bị lưu lại tư liệu.

Hộ sĩ gạt đầu, “Lát nữa chúng tôi sẽ đưa giấy tờ cho bà.”

Cô ấy làm việc rất nhanh, chưa đến một phút đã đưa đồ đến, đưa cho Trần Mẫn Quyên: “Chỗ thu phí nằm ở lầu một.”

Rời khỏi phạm vi của camera, Trần Mẫn Quyên mới nhìn vào tờ giấy, số tiền không khác lắm so với Ngu Minh Nhã, Trần Thanh Mai cũng phải truyền máu.

Bà ta nhìn xuống một chút, hơi sững sờ.

Nhóm máu lại giống với Ngu Lập Hoa, đều là nhóm máu hiếm, không nghĩ rằng đứa nhỏ này lại rất có duyên với bà ta.

Trần Mẫn Quyên vì bản thân mới chủ động đứng ra trả tiền, hy vọng sau khi chương trình phát sóng có thể nâng cao hình tượng của mình.

Nộp tiền xong hết, bà ta ngồi trên mép giường Ngu Minh Nhã, cả người đều lâm vào hoài nghi.

Trần Mẫn Quyên lên mạng tìm một chút, nghi ngờ trong lòng càng lớn hơn, không kim được nhìn về phía Ngu Minh Nhã đang hôn mê.

Vừa nhìn như vậy, hình như cũng không giống mình lắm.

Trần Mẫn Quyên càng nghĩ càng cảm thấy có khả năng này, cuối cùng khẽ cắn môi, nhổ một cọng tóc của Ngu Minh Nhã xuống, cẩn thận cắt vào.

Bà ta ra ngoài gọi một cuộc điện thoại: “... Đúng vậy, anh đến bệnh viện một chuyến, làm vài chuyện... Sau khi hoàn thành thủ lao sẽ không ít.”

Ánh mắt Trần Mẫn Quyên phức tạp.

Nhất trung Ninh thành, chuông tan học vừa vang lên.

Tiếp theo là giờ thể dục, lớp mười hai không cần làm nên có khoảng hai mươi phút rảnh rỗi.

Ngu Trà dọn lại bài thi thử tối hôm qua đã làm dất qua một bên, vừa định đứng lên đã bị Lâm Thu Thu đi vào dè lại.

Lâm Thu Thu thở hồng hộc: “Cậu có biết Ngu Minh Nhã đã xảy ra chuyện không?”

Ngu Trà hỏi: “Xảy ra chuyện gì?”

“Ngu Minh Nhã vào bệnh viện!” Cuối cùng Lâm Thu Thu mới điều hòa nhịp thở, phun ra mấy chữ, lập tức hấp dẫn bạn học xung quanh.

“Cái gì, Ngu Minh Nhã vào bệnh viện?”

“Không phải cô ta đi quay chương trình sao? Đã xảy ra chuyện gì?”

“Cậu cẩn thận kẻ lại đi Lâm Thu Thu, đừng có truyền tin giả, đây chính là bịa đặt a.”

“Ngu Minh Nhã vào bệnh viện?” Ngu Trà kinh ngạc.

“Đúng vậy.” Tin tức của Lâm Thu Thu luôn nhanh nhạy: “Bọn họ ngồi trên xe của tổ tiết mục, trên thân xe có logo chương trình, nên lúc ấy đã có rất nhiều người nhìn thấy rồi quay video.”

Chương trình này khá có danh tiếng, nên việc này còn lên hot search, chẳng qua video rất hỗn loạn, căn bản không thấy rõ gì hết.

“Thật đúng là...” Ngu Trà lắc đầu.

Vận khí của Ngu Minh Nhã lúc này bị sao thế, lần trước tự tìm đường chết, tiếp xúc với Lương Vân, cuối cùng đưa mình vào bệnh viện.

Bây giờ đi quay, cũng vào bệnh viện.

Nghe Lâm Thu Thu giải thích, các bạn học lấy điện thoại ra, dù sao bây giờ Ngu Minh Nhã cũng không ở trường, tất cả tin tức đều phải thông qua internet mới biết được.

“Tai nạn xe cô này cũng rất nghiêm trọng... Lành ít dữ nhiều a.”

“Mặc kệ như thế nào, cầu mong không có ai mất mạng.”

“Người lái xe máy chắc sẽ phải ngồi tù, vượt đèn đỏ rồi tạo ra sự cố lớn như vậy!”

“Ngu Minh Nhã cũng quá thảm rồi.”

“Tai nạn này thật nghiêm trọng, hai người đều vào bệnh viện, không biết tiết mục của bọn họ có công chiếu không...”

“...”

Trên Weibo có rất nhiều suy đoán, Ngu Trà đọc nhanh như gió, nhanh chóng xem xong, cũng có suy nghĩ của riêng mình.

Lâm Thu Thu thấp giọng hỏi: “Trà Trà, cậu có muốn đi thăm không? Minh nghe nói có bạn học chuẩn bị qua thăm cô ta, nếu cậu không đi, có khi bọn họ sẽ nói cậu máu lạnh gì đó.”

Biểu tình Ngu Trà lạnh lùng: “Mặc kệ bọn họ.”

Bây giờ cô không quan tâm chút nào đối với chuyện này.

Đời trước đã trải qua chuyện như vậy, Ngu Trà tự nhận mình không phụ Ngu gia cái gì, đời này sẽ sống vì chính mình, sẽ không làm ra chuyện gì không cần thiết.

“Không đi cũng đúng, dù sao cô ta cũng không thích cậu.” Lâm Thu Thu cười cười, bữu môi nói: “Có khi còn bị cô ta chửi nữa.”

Ngu Trà ừ một tiếng: “Không đi.”

Về Trần Thanh Mai thì có thể thăm, mặc dù lúc trước không có liên hệ nhiều lắm, nhưng vẫn vô cùng vui vẻ.

Ngày thứ ba, Ngu Minh Nhã tỉnh lại.

Cô ta mở mắt ra, nửa ngày mới nhận ra mình đang ở bệnh viện, hình ảnh giống với lần trước khi cô ta tự sát.

Chỉ là lần này cô ta bị thương càng nghiêm trọng hơn, đùi phải bị treo trên giường bệnh, dán thạch cao, phần đầu cũng bị băng vải quấn lại, càng không nói đến những vết thương trên người, tất cả đều bị bao lại.

Ngu Minh Nhã đau đầu không chịu được, kêu lên: “Có ai không?”

Một hộ sĩ nghe được, đẩy cửa đi vào: “Cố tĩnh rồi, đừng lộn xộn, tôi gọi bác sĩ đến kiểm tra.”

“Mẹ tôi đâu?” Ngu Minh Nhã theo bản năng hỏi.

“Hôm nay người nhà cô vẫn chưa đến.” Thừa dịp đang bác sĩ kiểm tra, hộ sĩ trả lời: “Tôi đi thông báo.”

Khoảng nửa tiếng sau, Trần Mẫn Quyên xuất hiện trong phòng bệnh, sắc mặt bình đạm, ngồi ngay mép giường, nhìn người xanh xao nằm trên giường bệnh.

Ngụ Minh Nhã thấy bà ta, lập tức lộ ra biểu tình ủy khuất khổ sở: “Mẹ, con rất khó chịu, có phải chân của con đã bị chặt đứt?”

Cô ta rất sợ hãi.

Trần Mẫn Quyên nói: “Không có, chờ một tháng là có thể tốt lên, còn những chỗ khác cùng lắm thì để lại mấy vết sẹo.”

Ngụ Minh Nhã thở phào nhẹ nhõm: “Vây là tốt rồi.”

Sẹo thì không sợ, trong nhà có tiền như vậy, tìm cái bệnh viện sửa một chút là được, chỉ cần cơ thể không bị mất gì là được.

Thần sắc Trần Mẫn Quyên phức tạp, đột nhiên hỏi: “Minh Nhã, con còn nhớ lần bị bắt cóc lúc nhỏ không?”

“Nhớ a.” Ngụ Minh Nhã không biết vì sao bà ta lại nhắc đến chuyện này, “Cha mẹ đã kể rồi, sau đó đã tìm lại được con, lúc đó con còn quá nhỏ, không biết gì hết.”

Đúng vậy, vẫn quá nhỏ.

Trần Mẫn Quyên nhớ đến thông tin trên tài liệu kia, cả người run lên, bây giờ nói cho bà ta con gái mình nuôi mười mấy năm lại không phải con ruột, cũng không có quan hệ máu mủ gì với chồng mình.

Đây là đứa con từ đâu ra?

Nhìn gương mặt mình đã từng thấy đáng yêu kia, trong lòng Trần Mẫn Quyên chỉ thấy từng đợt bức bối, trong lòng không kiềm được nghĩ đến con gái ruột của bà ta bây giờ đang ở đâu, có đang phải chịu khổ hay không?

Không nghĩ rằng loại chuyện này lại xảy ra trên người mình.

Trần Mẫn Quyên vẫn chưa nói sự thật cho Ngụ Lập Hoa, bà ta muốn chờ một thời gian sau.

Về Ngụ Minh Nhã, tốt xấu gì cũng là đứa con đã nuôi mười mấy năm, cũng có tình cảm, coi như là con gái mình đi.

Tìm con gái ruột về, bồi thường thật tốt.

Trần Mẫn Quyên nhớ đến việc này liền hít sâu, bà ta căn bản không biết tìm như thế nào, thiên hạ to lớn, bà ta biết đi đâu mà tìm.

“Con nhỏ ở nông thôn kia đâu?” Ngụ Minh Nhã đột nhiên hỏi.

“Hôm nay con bé mới tỉnh lại.” Trong lòng Trần Mẫn Quyên có chuyện, cũng không muốn nhiều lời với cô ta, cũng may Ngụ Minh Nhã căn bản không phát hiện.

“Nếu không phải vì nó, sao bây giờ con lại biến thành cái dạng này.” Ngụ Minh Nhã cắn môi, hung tợn nói.

Trần Mẫn Quyên nhíu mày nói: “Việc này không liên quan đến con bé.”

Từ khi biết chân tướng, bà ta luôn thấy Ngụ Minh Nhã không hợp mắt, cô ta không thể điều ngoa như vậy, bà ta không muốn dung túng cô ta như trước kia.

Ngụ Minh Nhã không thể tin được: “Mẹ sao lại nói chuyện thay nó! Nó chính là Tang môn tinh, sau khi cha mẹ cô ta nhặt cô ta về thì chết, chỉ còn lại một thằng anh ngụ ngốc, con chỉ mới đổi với cô ta một tháng đã vào bệnh viện, còn xảy ra tai nạn nghiêm trọng như vậy, nó không phải là Tang môn tinh thì là gì?”

Trần Mẫn Quyên nhảy bén nắm được thông tin, ngay lập tức nắm lấy tám chân, hỏi: “Nhặt nó?”

Ngụ Minh Nhã bị động tác của bà ta dọa, lông mi run rẩy: “Mẹ, mẹ bị gì vậy, sao lại thành như vậy?”

Không hề giống với bộ dáng yêu thương cô ta như trước kia.

Trần Mẫn Quyên trầm giọng nói: “Không có.”

Tâm tư Ngụ Minh Nhã đơn giản, không phát hiện ra chỗ nào không đúng, hướng chỉ trong lòng cô ta đang nghĩ đến việc khác, sẽ không nghĩ theo hướng đó.

Đôi mắt cô ta đỏ lên: “Còn có Ngụ Trà, bây giờ nó đang ở chỗ nào đó cười nhạo con đó, mẹ, mẹ nhất định phải mắng nó!”

Ngụ Minh Nhã không thể tự đi mắng Ngụ Trà, cô ta phải ở nhà dưỡng thương.

Căn bản Trần Mẫn không nghe rõ, đáp ứng lung tung, bây giờ bà ta vô cùng miễn cảm, nghe được gì đều sẽ nghĩ theo hướng kia.

Lúc này Ngụ Minh Nhã vừa lộ ra một tin tức, Trần Thanh Mai được nhặt về, thà giết lầm còn hơn bỏ sót, giám định một chút cũng không có vấn đề gì.

Lỡ như đúng thì sao.

“Bây giờ con hãy nghỉ ngơi ở đây, đừng chạy loạn, mẹ ra ngoài mua vài thứ.” Trần Mẫn Quyên nghĩ kĩ, đứng dậy dặn dò.

“Mẹ phải về nhanh đó.” Ngụ Minh Nhã ngọt ngào kêu lên.

Đến khi đóng cửa lại, sắc mặt Trần Mẫn Quyên trầm xuống, bây giờ bà ta vừa nghe chữ “mẹ” đều nhìn không được nhớ đến con gái mình.

Lúc này gần như đã kêu Ngụ Minh Nhã đừng gọi như vậy.

Tai nạn xe cộ tại nên lần sóng trong trường suốt hai ngày, rất nhanh đã bị đề áp bởi chuyện thi cử sắp tới.

Buổi tối, khi Ngụ Trà ngồi trên xe về Lục gia, nhận được điện thoại của Trần Mẫn Quyên, do dự vài giây, vẫn nhận: “... Alô?”

“Ngu Trà, ngày mai con đến bệnh viện một chuyến.” Giọng nói Trần Mẫn Quyên mang theo mệt mỏi, có một tia hỗn loạn không thể nói rõ.

“Tôi không đến.” Ngu Trà trực tiếp từ chối.

“Chị gái con nằm viện, con không thèm đến thăm?” Trần Mẫn Quyên không thể tin được, nói chuyện cũng có chút nóng nảy: “Ngày mai đi đến đón con!”

Giống như sợ cô cự tuyệt, trực tiếp ngắt điện thoại.

“Sao vậy?” Lục Dĩ Hoài dò hỏi.

“Ngu gia, không biết tại sao lại kêu tôi đến bệnh viện.” Ngu Trà không dấu diếm, “Bà ta không sợ tôi đi làm chuyện xấu gì sao?”

Nghe vậy, Lục Dĩ Hoài suy tư gì đó.

Hắn trầm ngâm một lát, đến gần bên tai cô nói: “Có chuyện, hai ngày trước Trần Mẫn Quyên đi xét nghiệm ADN, chắc là đã có kết quả.”

Xét nghiệm ADN?

Ngu Trà nghe mấy chữ này sợ đến ngây người.

Sao Trần Mẫn Quyên phải làm cái này, làm với ai, không lẽ Ngu Lập Hoa có con riêng, nên Trần Mẫn Quyên mới làm cái này sao?

Khó trách lúc này thái độ gọi điện thoại cho cô hơi kì quái, Ngu Trà còn tưởng rằng là do tai nạn của Ngu Minh Nhã.

“Bà ta làm cái này làm gì?” Ngu Trà thật tò mò, “Là Xét nghiệm Ngu Lập Hoa với ai sao?”

“Không phải, không chỉ làm một lần.” Rất dễ dàng đã lấy được thông tin từ Lục Dĩ Hoài: “Trần Mẫn Quyên và Ngu Minh Nhã, Ngu Lập Hoa và Ngu Minh Nhã.”

“...”

“Bọn họ không thể sinh được Ngu Minh Nhã với nhóm máu kia.”

“Nói như vậy, Ngu Minh Nhã không phải con của bọn họ.” Ngu Trà chấn kinh, “Việc... Có khả năng à?”

Con của mình cũng không nhận ra sao?

Hơn nữa Ngu Minh Nhã đã ở Ngu gia mười mấy năm, sao lại có thể có sai lầm, nếu đây là sự thật, chẳng phải Ngu gia đã nuôi con người khác mười mấy năm, vậy con gái ruột của bọn họ đang ở đâu?

Đời trước Ngu Trà không nghe qua chuyện này, cũng biết là do vào bệnh viện mới phát hiện ra.

Đời trước Ngu Minh Nhã xuân phong đắc ý, rất ít khi vào bệnh viện, cơ bản không hề bị bệnh, khi kiểm tra sức khỏe cũng có nhóm máu, nhưng hình như Ngu gia không phát hiện ra.

Lại có thể có loại chuyện này.

Cô ta phải làm gì đây.

Lục Dĩ Hoài nói: “Không cho phép em đi.”

Ngu Trà hỏi: “Vì sao a?”

Nhìn bộ dáng ngay thơ mờ mịt của cô, đầu quả tim Lục Dĩ Hoài đã mềm nhũn, nhìn không được duỗi tay điểm điểm chớp mũi cô.

“Vì bây giờ em là của tôi.”

Hết chương 45

#xanh

Bạn đang đọc truyện *Mối Tình Đầu Của Giáo Bá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 46: Đổ mặt

Ngu Trà không đến bệnh viện, có lẽ đã hết kiên nhẫn nên ngày thứ ba Trần Mẫn Quyên đã đến trường, làm trò trước mặt mọi người.

Lâm Thu Thu đứng trong lớp hỏi Thượng Thần: “Cậu nói xem, con gái mình đang nằm viện, lúc này đến tìm Ngu Trà làm gì?”

Thượng Thần lắc đầu, nhìn hai người phía trước, nói: “Sao mình biết được chứ, dù sao cũng không phải chuyện tốt lành gì.”

Không ít người biết Trần Mẫn Quyên, biết bà ta là mẹ của Ngu Minh Nhã nên có rất nhiều học sinh ra ngoài vây xem.

Việc làm bọn họ tò mò là tình trạng của Ngu Minh Nhã, muốn moi thông tin từ Trần Mẫn Quyên.

Trần Mẫn Quyên nói: “Đến tiệm cà phê bên ngoài.”

Ngư Trà trầm mặc gật đầu.

Vùng phụ cận của Nhất trung Ninh thành chỉ có một tiệm cà phê, bên trong chỉ có vài người, hai người ngồi vào chỗ cạnh cửa sổ.

Vừa thoát khỏi ánh mắt của mọi người, biểu tình Trần Mẫn Quyên trở lại bình thường, “Sao đi kêu con mà con không đi?”

Ngư Trà nói: “Tôi muốn đi học.”

“...” Trần Mẫn Quyên đã bị cách nói này làm kinh ngạc, nhưng vẫn nhớ mục đích của mình, “Đưa cho đi một cọng tóc của con.”

“Cái gì?” Ngư Trà cảnh giác nhìn bà ta.

“Nói vậy mà không hiểu sao?” Trần Mẫn Quyên cố kỵ cô có khả năng là con gái mình nên giọng điệu cũng không quá khó nghe.

“Đến giờ học rồi, tôi đi trước đây.” Ngư Trà không muốn nói nhảm với bà ta, đứng dậy rời khỏi chỗ ngồi, đi ngang qua ánh mắt không thể tin được của bà ta.

Cô vốn cho rằng Trần Mẫn Quyên muốn nói chuyện gì đó, không nghĩ rằng bà ta muốn tóc của cô, rõ ràng là để xét nghiệm ADN.

Sao có thể nghĩ cô là con của bà ta?

Trần Mẫn Quyên theo bản năng phản ứng, Ngư Trà lại dám phản kháng lời của mình, không chút nghĩ ngợi vuron tay ra.

Ngư Trà nhanh nhẹn bắt lấy.

Mặc dù sức của cô không lớn nhưng Trần Mẫn Quyên là phụ nữ, bình thường cũng chẳng làm việc gì nên chênh lệch vô cùng rõ ràng.

Ngư Trà quăng tay bà ta ra, “Muốn đánh tôi à?”

“Mày đã quên thân phận của mày?” Trần Mẫn Quyên tức giận đến nỗi môi cũng run lên, theo quán tính ngã xuống ghế.

“Đương nhiên là nhớ.” Ngư Trà bình tĩnh mở miệng: “Tôi nhớ rõ tất cả những chuyện đã phải trải qua, tất cả... Tôi nhớ rõ tất cả.”

Trần Mẫn Quyên thấy ánh mắt dần đông lại của cô, sững sờ tại chỗ.

Ngư Trà bây giờ khác hoàn toàn với Ngư Trà trong trí nhớ bà ta, con người nhút nhát trầm mặc, để mặc cho mẹ con bà ta chà đạp đã không còn.

Bỗng nhiên Ngư Trà hơi mỉm cười.

Sau lưng Trần Mẫn Quyên nổi từng tảng da gà.

Khóe môi Ngư Trà nhẹ nhàng giương lên ——

“Chúc bà... Sớm tìm lại con gái ruột của mình.”

Ngư Trà cố tình nhấn mạnh vào chữ “ruột”, ý nghĩa không cần nói cũng biết.

Đã xé rách mặt với Trần Mẫn Quyên, buồn bực trong lòng cô đã tan biến hết, sinh nhật tiếp theo của cô cũng đã sắp đến, chỉ cần qua mười tám tuổi thì cô có thể tự làm mọi việc.

Đến tận khi thân ảnh yếu điệu rời khỏi quán cà phê, băng qua đường lớn, chậm rãi bước qua cánh cửa tiến vào trường học, Trần Mẫn Quyên mới lấy lại tinh thần.

Lúc này chính là Ngư Trà?

Bà ta ngồi trên ghế, cầm chặt giò xách đắt tiền, trên mặt đều là mờ mịt và sự không thể tin chịu đựng đã kích.

Trong phòng bệnh, Ngư Minh Nhã cảm thấy rất kì quái.

Mẹ đến thăm cô ta càng ngày càng ít, thường xuyên hai ba ngày cũng không đến, hỏi thì nói là có chuyện gấp, chuyện gấp gì cũng không chịu nói.

Đương nhiên Ngư Minh Nhã biết bình thường Trần Mẫn Quyên không có việc làm, dù sao bà ta cũng là bà chủ gia đình, không cần xen vào chuyện công ty, chuyện thường làm chính ra đạo phố, đến thăm mỹ viện cùng với mấy đi.

Bây giờ cô ta đang ở bệnh viện thì có chuyện gấp gì chứ.

Ngư Minh Nhã rành rồi nên dễ dàng liên tưởng, trong lòng cô ta có nỗi bất an không biết đến từ đâu, lên mạng tìm kiếm.

Cô ta chưa kịp tìm gì hết thì nhân viên tổ tiết mục gọi đến: “Ngư tiểu thư, chương trình sẽ phát sóng vào thứ sáu tuần này, lúc đó cô hãy nhớ tuyên truyền một chút.”

Ngư Minh Nhã nhẹ nhàng thở ra, chương trình được công chiếu đương nhiên rất vui.

“Vâng, tôi đã biết.” Cô ta đã quên hỏi chuyện cắt nối biên tập, nhanh chóng cúp điện thoại, lên Weibo.

Quả nhiên, Weibo chính thức (của chương trình) đã đăng nội dung mới.

【 Official Weibo Trao đổi nhân sinh V: Mùa mới nhất của 《 Trao đổi nhân sinh 》 sẽ được chiếu vài 8 giờ tối thứ sáu trên kênh Quả Quả, tin chắc rằng có nhiều người đã chờ không nổi, một trong hai vị khách mời là Ngư Minh Nhã đã chuyển nguy thành an, sẽ sớm xuất viện xem chương trình cùng chúng ta # hình ảnh # hình ảnh # hình ảnh 】

Hình ảnh là Trần Thanh Mai và Ngư Minh Nhã.

Nhìn thấy bản thân đẹp như vậy, Ngư Minh Nhã hừ hừ, cô ta phải chờ hai ngày nữa mới có thể xem trailer.

Tại nạn xe cô đã xảy ra được một thời gian, cô ta mỗi ngày đều đăng Weibo đúng giờ, truyền đạt cảm hứng của mình, vậy mà cũng có thể có thêm một ít fan.

Ngư Minh Nhã bấu môi, đám fan này thật ngu ngốc.

Cô ta đã chuyển qua bệnh viện tư nhân nơi Ngư gia có cổ phần, mỗi ngày chỉ nằm trên giường chờ chân tốt lên, một khi đã hồi phục thì có thể ra ngoài, tiếp tục làm những việc trước kia.

Ngư Minh Nhã thử giật giật, nháy lò cò xuống giường ra khỏi phòng, nhìn hành lang bên ngoài, đôi mắt lập tức sáng lên.

Trời mới biết cô ta nằm trong phòng bệnh lâu như vậy cũng đã chán đến sắp điên rồi.

Bác sĩ cũng nói cô ta cần ra ngoài nhiều hơn, Ngư Minh Nhã dứt khoát đi thật xa, trước kia cô ta chưa từng đi dạo trong bệnh viện.

Không biết bao lâu sau, cô ta dừng lại.

Cánh cửa phòng bệnh cách đó không xa mở ra đóng lại, Ngư Minh Nhã trong lúc lơ đãng nhìn qua đó, tức khắc ngây người ra.

Cô ta bắt lấy một hộ sĩ, thấp giọng hỏi: “Chờ chút, ai nằm trong phòng bệnh đó?”

Hộ sĩ biết cô ta là đại tiểu thư, nhưng lúc trước đã được dặn không thể nói ra nên lắc đầu: “Không biết.”

Ngư Minh Nhã ném tay người đó ra: “Thật vô dụng.”

Cô ta chống gậy, từng bước tiếp cận phòng bệnh kia, nhẹ nhàng đẩy cửa ra một khoảng nhỏ, thấy được Trần Mẫn Quyên đang gọt táo.

Sau đó đưa cho người trên giường bệnh.

Mẹ lại đi gọt táo, trừ khi người đang nằm trên giường bệnh là ba!

Ngư Minh Nhã nghĩ vậy thì thấy người trên giường bệnh giẫy giụa muốn ngồi dậy, Trần Mẫn Quyên vội vàng kê gối đầu cho người đó.

Nhờ đó, cô ta có thể thấy rõ tất cả.

Là Trần Thanh Mai!

Ngư Minh Nhã chấn động, không biết đã xảy ra chuyện gì, tức giận đẩy thẳng cửa ra, đi vào ——

“Sao mẹ lại ở đây?!”

“Còn con nhỏ nông thôn này nữa?!”

Mẹ chưa từng gọt táo cho mình mà bây giờ lại có thể làm cho con nhỏ nông thôn kia, trong lòng Ngư Minh Nhã ừ ừ khúất.

Trần Thanh Mai cũng hoảng sợ, nhìn về phía cửa.

Ngư Minh Nhã chống gậy, sắc mặt khó coi không thể tin được nhìn cảnh trước mặt, “Mẹ, không phải mẹ nói có chuyện gấp sao? Sao có thể ở đây với nó, sao mẹ không đến thăm con!”

Cô ta đã được nuông chiều từ nhỏ, đến nông thôn quay cái kia đã cực kì ừ ừ khúất, kết quả bây giờ Trần Mẫn Quyên đối xử với Trần Thanh Mai còn tốt hơn cô ta.

Trong lòng Ngư Minh Nhã khủng hoảng.

Cảm giác bất an khi cất cổ tay dần lan ra, lấp đầy lồng ngực, cô ta nhịn không được kêu lớn hơn: “Mới có một tháng mà mẹ đã coi cô ta là con gái mình?!”

Trần Mẫn Quyên đứng lên, “Ngư Minh Nhã, con làm gì vậy? Ở bệnh viện còn lớn tiếng như vậy, quy củ mẹ dạy đâu hết rồi?”

Ngư Minh Nhã bị biểu tình nghiêm túc của bà ta dọa.

Nhìn thấy bộ dáng ngây thơ của cô ta, cảm xúc trong lòng Trần Mẫn Quyên tan đi bớt, “Chân con vẫn chưa ỏn đâu, về phòng bệnh nghỉ ngơi đi.”

Tốt xấu gì cũng đã nuôi mười mấy năm, tình cảm nhiều năm như vậy sao có thể biến mất trong một sớm một chiều, lòng bà ta mềm lại.

Trần Mẫn Quyên xoay người nói: “Thanh Mai, đi đưa con bé về phòng trước.”

Từ đầu đến cuối Trần Thanh Mai không nói gì hết, chỉ giật đầu.

Ngư Minh Nhã hung tợn nhìn cô gái trên giường bệnh, không cam lòng trở về phòng bệnh cùng Trần Mẫn Quyên, miệng không ngừng hỏi.

“Đừng nào loạn.” Trần Mẫn Quyên hết sạch kiên nhẫn, “Con đã quên hình tượng của mình rồi sao, con là minh tinh đó.”

“Con không có...” Ngư Minh Nhã muốn nói mình không nào loạn, nhưng Trần Mẫn Quyên đã rời đi.

Cô ta mò mịt ngồi trên giường bệnh.

Đầu mùa đông, quần áo Ngư Trà mặc dần nhiều lên.

Việc học ở trường ngày càng gấp vì kì thi cuối kì được mô phỏng theo kì thi đại học đã sắp đến.

Điểm thi đại học cũng không khác lần này lắm nên các giáo viên rất coi trọng lần thi này.

“《Trao đổi nhân sinh》 sẽ chiếu vào tối nay, cậu có muốn nhìn quá trình biến dạng của Ngư Minh Nhã không Trà Trà?”

Chạng vạng khi tan học, Lâm Thu Thu đột nhiên nói.

Ngày mai là cuối tuần nên tối nay không có tiết tự học, tan học rất sớm nhưng sắc trời đã tối đi rất không ít.

Thượng Thần kinh nghi (kinh ngạc + nghi ngờ) một tiếng: “Ngu Minh Nhã vẫn không đến trường, tối nay chương trình của cô ta đã chiếu rồi sao, mình sẽ coi.”

Lâm Thu Thu nói: “Mình đã chuẩn bị hết, tối nay sẽ có không ít người xem, lúc đó nhất định sẽ rất náo nhiệt.”

Các cô khác với người khác, các cô đi xem Ngu Minh Nhã bị bêu xấu.

“Có thể cậu sẽ xuất hiện.” Lâm Thu Thu nhớ đến một chuyện, “Mình nhớ Trần Thanh Mai đã đi tìm cậu đúng không?”

“Ừm” Ngu Trà suy tư một chút, “Nếu làm bài xong, còn thời gian thì mình sẽ xem.”

Kỳ thật cô cũng khá tò mò.

Bất quá Ngu Trà đã tính sai, tối nay cô không làm bài mà bị Lục Dĩ Hoài lôi kéo ra vườn hoa tản bộ.

Theo chu trình trị liệu, hần đã có thể đứng được khá lâu, có thể không cần ngồi trong nửa ngày, chỉ cần thỉnh thoảng nghỉ ngơi là được.

Ngu Trà vô cùng vui về chuyện này.

Vì vậy không nói gì hết đã tản bộ cùng Lục Dĩ Hoài. Chẳng qua trong lòng vẫn nhớ thương đến chương trình kia, lúc tản bộ có chút thất thần.

Lục Dĩ Hoài bất động thanh sắc: “Đang nghĩ gì vậy?”

Ngu Trà ăn ngay nói thật: “Chuyện của Ngu Minh Nhã và Trần Thanh Mai, sao lại có thể trùng hợp như vậy, đúng lúc tham gia vào chương trình này?”

Trao đổi nhân sinh, đúng là trao đổi nhân sinh.

Ngu Minh Nhã làm đại tiểu thư kiêu căng suốt mười mấy năm, cô ta có thể vênh váo tự đắc như vậy đều là do Ngu gia chống đỡ tất cả.

Mà hiện tại, mọi chuyện đã vô thanh vô thức thay đổi.

Bây giờ Ngu Trà vẫn chưa nghe được tin tức gì, có thể là do Ngu gia không để lộ ra, cũng không biết Ngu Minh Nhã đã biết việc này chưa, lấy tính cách của cô ta chắc là sẽ thét chói tai chửi rủa tất cả.

Đôi mắt Lục Dĩ Hoài thật sâu, bất ngờ hỏi: “Em thấy là trùng hợp, hay vẫn là cố ý?”

“Chẳng lẽ là cố ý?” Đúng là Ngu Trà chưa tìm nghĩ đến vấn đề này, nghĩ theo hướng này, càng nghĩ càng thấy kinh khủng.

Lục Dĩ Hoài không nói nữa.

Ngu Trà nghe hần nói vậy, lại không biết được đáp án, trong lòng nóng nảy, năn nỉ nói: “Anh đừng chỉ nói một nửa chứ.”

“Không biết.” Lục Dĩ Hoài quay đầu đi.

“...” Vừa nghe là biết chỉ nói cho có lệ.

“Về đi.” Lục Dĩ Hoài đột ngột thay đổi ý định, nắm tay Ngu Trà, đầu ngón tay dùng trên cổ tay cô, cảm nhận được tốc độ mạch đập.

Càng lúc càng nhanh.

Hần cong môi, không chọc cô.

Ngu Trà cũng không giãy giụa, dù sao cũng không có tác dụng, ngoan ngoãn để hần nắm tay, sau đó cùng nhau về nhà.

Mẹ Vương vừa đi ra thấy được cảnh này cũng không trách, lúc đầu bà ấy còn hơi bất an, hiện tại đã tươi cười, nhìn hai đứa nhỏ cùng đi lên cầu thang.

Đến lầu hai, Ngu Trà chuẩn bị về phòng.

“Trà Trà.” Lục Dĩ Hoài gọi.

Hần chậm rãi đi đến trước mặt cô, hơi cong lưng, kéo gần khoảng cách với cô, dường như cảm nhận được hơi thở khẩn trương của thiếu nữ.

Ngu Trà vẫn chưa thích nghi với việc hần gọi cô là Trà Trà, mỗi lần đều mang theo cảm xúc khác thường, làm cô không thể kiềm được nhớ đến trên giường, hần sẽ gọi như vậy.

Cô lại thất thần, mặt đỏ lên.

Lục Dĩ Hoài không biết cô đang nghĩ gì, chỉ duỗi tay nhẹ vành tay cô, nhỏ nhắn mềm mại, ánh mắt hần hơi trầm xuống: “Muốn xem tiết mục đó không, cùng nhau xem?”

Hết chương 46

#xanh

Bạn đang đọc truyện *Mối Tình Đầu Của Giáo Bá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Vây thì chết trong lòng tôi

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Cùng nhau xem?

Ngu Trà chưa lấy lại tinh thần từ chuyện lúc nãy, nghe thấy câu này, cảm giác hình như cũng không có gì lạ liền gật đầu.

Đến khi cô phản ứng lại đã đứng trong rạp chiếu phim tư nhân.

Mẹ Vương tươi cười chuẩn bị các loại đồ ăn vặt, đến cạnh Ngu Trà, nói: “Mẹ về phòng gọi điện thoại, không quấy rầy nữa, có việc gì hãy gọi mẹ.”

Ngu Trà chỉ có thể trơ mắt nhìn bà ấy rời đi.

“Còn không đi qua?” Lục Dĩ Hoài lên tiếng.

“... Qua rồi đây.”

Từng chỗ trong Lục gia đều được trang trí rất đẹp, rạp chiếu phim tư nhân này Ngu Trà chỉ mới vào đời trước, là bị Lục Dĩ Hoài buộc phải xem phim tình cảm với hắn.

Cô cũng không biết vì sao lúc đó Lục Dĩ Hoài đã làm tổng tài mà lại thích phim tình cảm, đã xem rất nhiều bộ cùng cô.

Rạp phim tư nhân này có cả giường, thậm chí bọn họ còn từng nằm trên đó.

Ngu Trà lắc đầu, nhanh chóng xóa bỏ ký ức kia, ngồi xuống cạnh hắn, nhấp môi.

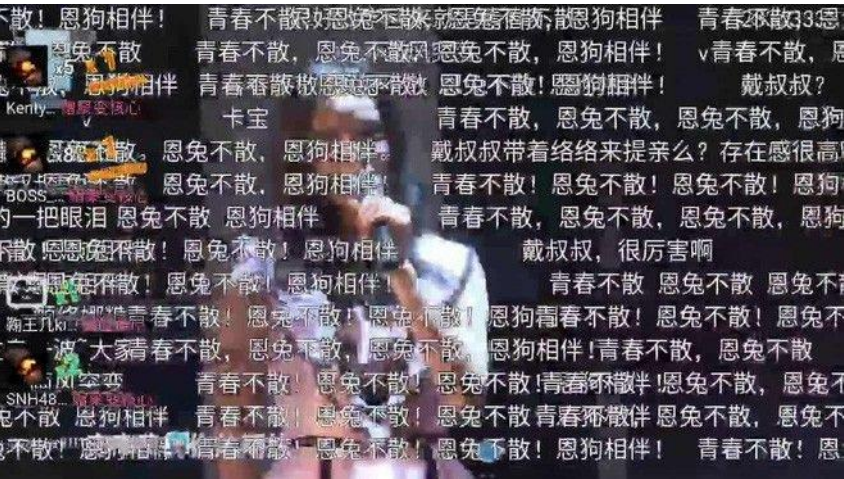
Vì đã trì hoãn một lúc ở vườn hoa, lúc này đã trễ một tiếng nên chương trình đã chiếu được một phần.

Tổ tiết mục không hề lãng phí thời gian, đã mua hot search, đây chỉ mới là tập đầu tiên, vừa mới bật lên, hình ảnh đã che kín toàn bộ màn ảnh.

Lục Dĩ Hoài cài đặt chỉ che nửa màn hình.

Xem loại show này, có khi còn có thể nói là xem bình luận trực tiếp*, có những bình luận này thì chương trình mới thú vị, vì những bình luận này rất thu hút người xem.

**(Bình luận trực tiếp - Dạng mạc: Bình luận chạy trên màn hình trong quá trình xem chương trình).*

Tổ tiết mục cũng không làm người khác mơ hồ, một tập được chia thành hai phần, chiếu xen kẽ nhau, mỗi phần là về Trần Thanh Mai và Ngu Minh Nhã, một thiên kim đại tiểu thư được nuông chiều từ bé và một cô gái nông thôn đến sách cũng không có, đề tài này cực kì hấp dẫn.

Cảnh quay thứ nhất là Ngu gia, quay từ bên ngoài biệt thự cao cấp, sau đó tiến thẳng vào phòng.

Ngu Minh Nhã mặc váy, giới thiệu phòng cô ta, phòng để quần áo, bàn, còn có phòng nhỏ cá nhân của cô ta, chỗ nào cũng bày ra ảnh chụp, tươi cười rực rỡ.

Nói trắng ra là khoe tiền, rất nhiều bình luận hâm mộ Ngu Minh Nhã, đến khi cô ta xoay một vòng trước camera, giới thiệu cái váy đang mặc, bình luận dần thay đổi ——

“Đây là cái váy bị phá hư trong video kia?”

“Lúc đó Ngu Minh Nhã vui vẻ như vậy, chắc là không thể đoán được không lâu sau váy này sẽ bị phá hư ha ha ha ha ha.”

“Sao tôi lại thấy vui khi nhìn cô ta ăn một nhí?”

Tuy quay cả ngày, nhưng bị cắt đi rất nhiều, đã đến lúc Ngu Minh Nhã ngồi lên xe xuất phát, đi đến vùng núi nơi Trần Thanh Mai ở.

Cư dân mạng không quá bất ngờ khi thấy hình ảnh cô ta giẫm vào hố bùn, bộ váy bị nhánh cây bên đường làm rách, chặt vật không chịu nổi.

“Má ơi ha ha ha ha ha thảm thật!”

“Có phải Ngu Minh Nhã bị ngu không, sao lại mặc cái này lên núi?”

“Chỉ có tôi thấy biểu tình Ngu Minh Nhã vịn vịn thôi sao?”

“Không chỉ có mình cô đâu, tôi cũng thấy được!”

Ngu Trà cũng không nhịn được cười cười.

Nhìn Ngu Minh Nhã ăn khổ là một niềm vui, đặc biệt là khi cô ta không thể giả tạo ôn nhu hiểu lòng người, không thể phát giận, đúng là tự làm mình chịu tội mà.

Đến khi Ngu Minh Nhã trăm ngàn đắng cay đến được nhà Trần Thanh Mai, biểu tình sợ hãi người kia càng thỏa mãn người khác.

Đến lúc này, ấn tượng của cư dân mạng đối với cô ta cũng không tệ. Dù sao cũng là bạch phú mỹ, khó tính một chút cũng bình thường, so với những khách mời trước, xem cô ta vui hơn.

Đến khi cảnh tiếp theo chiếu lên ——

Ngu Minh Nhã sắc mặt khó coi đẩy anh của Trần Thanh Mai, hơn nữa còn nói ra lời nói gây tổn thương, không có kỵ chút nào.

“... Đầu óc cô ta có bệnh phải không?”

“Tự cô ta muốn tham gia cái này, không lẽ không biết đến đây sẽ gặp chuyện này hay sao?”

“Anh của người ta muốn cho cô ta ăn ngon, cũng là cô ta tự muốn xuống ruộng, cuối cùng lại nói như vậy!”

“Ai dơ hơn ai?”

Không thể không nói, xem bằng màn hình này rất đã.

Ngu Trà nhìn thấy bình luận dày đặc lên, thái độ đối với Ngu Minh Nhã ngay lập tức thay đổi, thậm chí còn có người mắng rất khó nghe.

Chương trình thực tế chính là như vậy.

Bệnh viện, Ngu Minh Nhã và Trần Thanh Mai cũng đang xem.

Chỉ là Trần Thanh Mai thì đang bình tĩnh, cả người Ngu Minh Nhã lại nóng nảy không nhịn được, đặc biệt khi nhìn thấy những bình luận kia càng thêm tức giận.

“Điên rồi, còn đẩy ngã người khác.”

“Không nghĩ rằng cô ta là dạng người này, không còn là fan nữa.”

“Anh trai này đã làm gì sai, bị cô ta đẩy lên bùn như vậy, dưới bùn có thể có đĩa lớn.”

“Lúc này không nên giúp cô ta mới đúng.”

Ngu Minh Nhã có tài khoản phụ Weibo, lên mạng tìm kiếm một chút, tất cả đều đang mắng màn này, cô ta càng nhìn trước mắt càng đen.

Ở những diễn đàn giải trí nổi tiếng còn có người trực tiếp đăng bài mắng cô ta, chửi rủa cảnh quay.

Tất cả cảm xúc tích tụ trong thời gian này trực tiếp bùng nổ, Ngu Minh Nhã quên mất lời dặn của Trần Mẫn Quyên, dùng tài khoản phụ nói lại.

“Tôi thấy lúc nào cô ta cũng giả tạo.”

—— “Mày mới giả tạo, cả nhà mày đều giả tạo.”

“Ngu Minh Nhã tham gia loại tiết mục này chính là tự rước lấy nhục.”

—— “Mày muốn đi cũng không được, đồ ghen tị.”

“Tôi cảm thấy về sau sẽ càng có thêm nhiều cú ngoạn, trái ngược với khi Ngu Minh Nhã tràn đầy năng lượng phỏng vấn trên Weibo, cô ta đúng là một bảo tàng của mấy chương trình.”

—— “Cô gái thẳng thần thì sao, sao các người lại nói thế, nước dơ như vậy, cô ấy sợ là chuyện bình thường không phải sao?”

Mất suốt mười phút, cô ta thở ra một hơi, lúc này cũng đã chiếu đến Trần Thanh Mai.

Cô ấy tiến vào Nhất trung Ninh thành.

Mấy ảnh quay cảnh trong trường, quay được rất nhiều học sinh đang đi lại, sau đó đi theo Trần Thanh Mai đến lớp của Ngu Minh Nhã.

Ngu Minh Nhã trừng mắt, nhìn Trần Thanh Mai ngồi vào chỗ của cô ta, duỗi tay chạm vào thư tình và quà tặng của người khác tặng mình.

Cô ta luôn xem qua tất cả những thứ đó, sau đó sẽ chọn vài thứ rồi cho các bạn học, gia tăng sự ôn nhu cho cô ta.

Tuy Trần Thanh Mai chỉ động vào, cũng không mở ra, nhưng trong mắt Ngu Minh Nhã lộ ra chán ghét, cô ta sẽ không bao giờ động vào những thứ đó nữa.

Hơn nữa Ngu Minh Nhã không thể hiểu được, vì sao mẹ mình lại ngồi trong phòng bệnh Trần Thanh Mai, đối xử với cô ta ôn nhu tốt đẹp như vậy.

Không lẽ là muốn nhận cô ta làm con gái?

Ngu Minh Nhã nắm chặt tay thành quyền, cô ta sẽ không để chuyện như vậy xảy ra, Ngu Trà lúc trước được Ngu Lập Hoa thích như vậy, không phải cũng bị đuổi ra hay sao.

Chỉ có Ngu Minh Nhã mới là đại tiểu thư Ngu gia.

Một phần của chương trình chỉ kéo dài khoảng một tiếng, rất nhanh đã sắp kết thúc, sinh hoạt của Trần Thanh Mai ở Ngu gia không khác lắm so với Ngu Trà đã đoán.

Trần Mẫn Quyên để ý mặt mũi như vậy, còn ở trước máy quay, vậy nên đối xử với Trần Thanh Mai rất tốt, đi theo làm tùy tùng, hỏi han ân cần, biết được gia thế của Trần Thanh Mai còn rơi nước mắt, thoát nhìn giống như người nhà.

Dù vậy, bình luận cũng không lưu tình chút nào.

“Khóc như vậy... Giống với dùng thuốc nhỏ mắt đúng không?”

“Tuy tôi cũng muốn khóc, nhưng mẹ của Ngu Minh Nhã khóc làm tôi nổi hết da gà.”

“Đúng là làm quá... Cảm giác thật là giả tạo.”

“Trần Thanh Mai nhìn có vẻ nhát gan, hy vọng cô ấy có thể thay đổi, đừng vẫn luôn như vậy.”

Đến khi vào Nhất trung Ninh thành, Trần Thanh Mai đã thay đổi, ham muốn tri thức, thái độ học tập tăng cao, làm người xem vô cùng trầm mặc.

Một đứa nhỏ muốn được đi học nhưng vì không có tiền nên không thể, mà người có khả năng nhưng lại luôn tìm cách không đi học.

Cũng may tổ tiết mục biết không thể chiếu quá nhiều cảnh này, nếu không cảm xúc của người xem sẽ hạ xuống, có thể sẽ không tiếp tục xem phần sau.

Khán giả thương tâm rất nhiều, biết được nhiệm vụ của Trần Thanh Mai: Đi chào hỏi với em gái Ngu Minh Nhã.

Bọn họ còn đang suy nghĩ có phải em gái Ngu Minh Nhã cũng giống với cô ta, được nuông chiều từ bé, lúc nào cũng ra vẻ.

Sau đó thấy được hình ảnh lóe lên trên màn hình.

Vài giây sau, bình luận lập tức bùng nổ.

“Mẹ nó mẹ nó! Đây là ai?!”

“Tôi động tâm rồi! Cầu thông tin của chị gái này, chỉ mới có đáng người và sườn mặt cũng đã làm tôi động tâm rồi!”

“Đây mới là nữ thần chân chính a! Những bộ phim trước kia đều là một đám đồ giả, vừa già vừa tục!”

“Đừng đi tìm em gái nữa! Tìm chị gái đó đi!”

“Tổ tiết mục đúng là gặp may, lại có thể quay được người đẹp như vậy.”

Ngu Trà nhìn thấy những người đó thổi phồng mình, mặt đỏ tai hồng, sau đó nghe được tiếng cười khê của người bên cạnh.

Nếu lúc này dưới đất có cái lỗ, chắc chắn cô sẽ trực tiếp chui vào.

Cảnh quay lại thay đổi, đến lớp năm.

Ngu Trà biết tiếp theo sẽ có chuyện gì nên tâm tình đỡ hơn lúc nãy, nhìn khuôn mặt mình che khuất nửa màn hình, cô đột nhiên muốn cười, cuối cùng vẫn nhịn xuống.

Cô thấy mình đưa cho Trần Thanh Mai mấy viên kẹo, bình luận bắt đầu chuyển hướng sang mấy viên kẹo, thậm chí còn thấy tiếc khi cho Trần Thanh Mai.

Ngu Trà biết những viên kẹo này sẽ về đâu.

Quả nhiên, cảnh quay trực tiếp ở ngay lớp một.

Giọng nói vang lên trước.

Sau đó là biểu tình đậm đặc của Lục Dĩ Hoài xuất hiện giữa màn hình, ánh mắt hần xẹt qua Trần Thanh Mai, cuối cùng dừng trên tay cô ấy.

“Mẹ kiếp giọng nói này a, lỗi tai tôi mang thai rồi!”

“Nhất trung Ninh thành là trường kiểu gì vậy, tôi quyết định! Mẹ ơi ngày mai con phải chuyển qua đây!”

“Á á á tiểu soái ca lại phải ngồi xe lăn, bị thương sau này cũng không thể đứng dậy được hay sao?”

“Tượng tượng hần dán bên tai tôi nói lời âu yếm, má ơi.”

Lời âu yếm?

Không có khả năng.

Ngu Trà cẩn thận nghĩ nghĩ, đôi trước cũng không phải chưa từng có, chỉ là đều mang theo uy hiếp, địa điểm cũng không thích hợp.

Cô mím môi, người thật đang ngồi cạnh mình, nhìn những bình luận đó càng thấy kì quái, Ngu Trà duỗi tay lấy đồ ăn trên bàn.

Hôm nay mẹ Vương có mua vài loại quả hạch, nói là bổ sung dinh dưỡng, Ngu Trà khá thích ăn hạt dẻ cười.

Chỉ là cô duỗi tay sờ soạng nửa ngày, không thấy hạt dẻ cười đâu, lại sờ trúng một bàn tay hơi lạnh.

“Sờ tôi?” Lục Dĩ Hoài thấp giọng nói.

“Không có!” Ngu Trà vội vàng phủ nhận: “Tôi chỉ... Tôi chỉ muốn lấy đồ ăn...”

Thật ra là cô đã sờ cả nửa ngày.

“Phải không?” Lục Dĩ Hoài hừ một tiếng, dùng sức nhéo nhéo tay cô, Ngu Trà sợ đến mức rút tay về thật nhanh, không thèm cảm quả hạch.

Vì vậy, lực chú ý của cô hoàn toàn bị dời đi.

Trong bóng tối, chỉ có ánh sáng từ màn hình phát ra, chỉ thấy rõ vùng đằng trước, thậm chí Ngu Trà cũng không thấy được Lục Dĩ Hoài đằng sau.

Cô còn đang phát ngốc, Lục Dĩ Hoài bất ngờ tiến lên, cúi người, khí thế kinh người, đè cô lên sofa.

“Làm... Làm gì vậy?”

“Há miệng ra.” Lục Dĩ Hoài cảm hạt đã lọt vào trong tay, đặt lên môi cô lần qua lần lại.

“... Tôi tự ăn được.” Ngu Trà nói, cô không cần Lục Dĩ Hoài đút đâu, đặc biệt là tư thế nhìn nguy hiểm này.

Lục Dĩ Hoài không nhúc nhích, cũng không nói chuyện.

Ngu Trà giằng co một lát, chậm rãi há miệng, lập tức đã bị đút vào.

Lục Dĩ Hoài đang trưởng thành, cơ thể đã gần hoàn thiện thành đàn ông, ngực của hắn kiên cố hữu lực, mang theo nhiệt độ độc đáo, cường ngạnh bao bọc cô.

Bởi vì chênh lệch chiều cao, chớp mũi Ngu Trà đụng vào hầu kết hắn.

Cứng rắn lại gọi cảm.

Ngu Trà có thể cảm giác rõ hầu kết của Lục Dĩ Hoài lần lộn, tìm đập hữu lực, mùi hương toát ra từ người hắn, làm người khác mê loạn.

“Anh đừng như vậy, anh nặng quá.” Cô nhỏ giọng oán giận như cừu non, nhẹ giọng hừ hừ: “Tôi bị đè chết mất.”

Lục Dĩ Hoài cúi đầu, nhìn chăm chăm đôi mắt kinh hoàng như nai con của cô, bỗng nhiên hôn khẽ môi cô: “Vậy thì chết trong lòng tôi.”

Cánh môi thiếu nữ ngọt mềm, mang theo mùi quả hạch, làm người khác ý loạn tình mê, Lục Dĩ Hoài cảm thấy mình đã sắp không nhịn được.

Ngu Trà kinh hoàng nhắm mắt lại, tay đặt trên ngực hắn, ngoài dự kiến của cô, đây chỉ là một nụ hôn nhẹ.

“Đừng nhúc nhích.” Đinh đầu truyền đến giọng nói.

“...” Tay Ngu Trà bị hắn giữ lấy.

“Nếu tiếp tục lộn xộn thì tôi không cam đoan đâu.” Giọng Lục Dĩ Hoài khàn khàn.

Cả người Ngu Trà đông cứng, lỗ tai ù ù lên một mảnh, trong bóng tối không thể thấy rõ, cô căn bản không dám tiếp tục nhúc nhích.

Cô biết dự vọng của Lục Dĩ Hoài, đời trước đã cảm nhận qua, từ khi hầu kết hắn lần lộn đã biết, hắn đang khắc chế nội tâm xúc động, là xúc động muốn làm gì đó cùng cô.

Trên màn hình, máy quay nhắm ngay chàng trai ngồi xe lăn, hắn bình tĩnh mở miệng —— “Tôi tụt huyết áp.”

Ngu Trà biết, người đang đè mình không yếu ớt như vậy, không những vậy, còn cực kì mạnh mẽ.

Cô thẹn thùng nói: “Anh nhanh lên lên...”

Lục Dĩ Hoài nhìn cô không chớp mắt, đáy mắt nặng nề là cảm xúc sâu không lường được, tầm mắt xẹt qua khuôn mặt tinh xảo, dừng trên cánh môi đỏ bồng, bỗng nhiên có một ý tưởng khác.

Sau đó hắn mở miệng ——

“Em cầu xin tôi.”

Hết chương 47

#xanh

Bạn đang đọc truyện *Mối Tình Đầu Của Giáo Bá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 48: Tiến gần

Em cầu xin tôi.

Ngu Trà sững sốt nửa ngày mới phản ứng đúng là Lục Dĩ Hoài đã nói ra bốn chữ đó, rất lâu rồi cô vẫn chưa nghe.

Bốn chữ này khác rất sâu trong ký ức cô, cô rất dễ dàng liên tưởng đến đời trước, cô không phải kiểu người gặp qua thứ gì đều không quên được, nhưng vài chuyện đời trước lại nhớ rất rõ, đây là việc từ khi cô trở lại cạnh Lục Dĩ Hoài đã phát hiện.

Cô nhớ rõ mình đã trải qua rất nhiều chuyện với hắn, giống như chỉ mới diễn ra ngay hôm qua, chưa từng quên đi chút nào.

Lúc trước Ngu Trà vẫn còn hy vọng với Ngu gia, không biết như thế nào, công ty Ngu gia gặp vấn đề, nên Trần Mẫn Quyên làm ra bộ dạng khổ sở, kêu cô đến tìm Lục Dĩ Hoài, nhờ

hắn giúp đỡ.

Đời trước Ngu Trà cứ như vậy nghe theo.

Chỉ là hôm đó tâm trạng Lục Dĩ Hoài không tốt, Ngu Trà cũng không dám mở miệng, chờ đến tối khi động tĩnh mới nhắc đến việc này.

Cô nằm trong ngực hắn, trên người mềm mại, còn mang theo mùi hương ngọt ngào độc đáo, dựa vào ngực hắn, thấp thòm bất an.

Lục Dĩ Hoài chính miệng hỏi có phải cô muốn giúp Ngu gia, Ngu Trà do dự gật đầu, sau đó liền nghe thấy hắn lạnh giọng nói: “Cầu tôi.”

Da thịt chạm nhau, lại còn muốn nói ra loại lời xấu hổ đó.

Qua rất lâu Ngu Trà mới nhỏ giọng nói, cô biết đôi khi cảm xúc của Lục Dĩ Hoài thay đổi, có yêu cầu bất thường, chỉ là cô không hề đoán được, thiếu chút nữa đêm đó cô đã chết chìm trong biển tình.

“Không.” Cô trực tiếp phản bác.

Ngu Trà đẩy đẩy Lục Dĩ Hoài, nhưng căn bản không thể, ngược lại chính mình càng ngày càng xấu hổ, bầu không khí như vậy làm cô hơi run rẩy.

Lục Dĩ Hoài mở miệng: “Không nói?”

Hắn không hề có ý định ngồi dậy.

Đương nhiên Ngu Trà biết thú vui độc ác của hắn, cũng biết nếu hắn không nghe được lời kia có thể sẽ không ngồi dậy, cô cũng không dám dùng bạo lực.

Chương trình trên màn hình đã gần kết thúc, bắt đầu chiếu phần kết, âm nhạc thoải mái quanh quẩn khắp phòng.

Lỗi tai Ngu Trà trở nên nhạy bén.

Cô mím môi, không còn cách nào khác, đành phải nhắm mắt lại, nhẹ giọng nói: “... Cầu xin anh.”

Ngu Trà không biết lúc này mình có bao nhiêu dụ hoặc, giọng nói mềm mại nhỏ nhẹ dễ dàng làm đáy lòng người khác nổi lên ý nghĩ khác.

Lục Dĩ Hoài cười khẽ, vang lên bên tai cô.

“Được rồi chứ?” Ngu Trà vội vàng nói, cô thấy thẹn đến đỏ mặt, độ nóng trên người vẫn chưa tan đi.

Lục Dĩ Hoài duỗi tay, đầu ngón tay vờ về lọn tóc của cô, có ý nói: “Có vẻ không tình nguyện lắm.”

Nói xong, ngay lập tức hắn nhìn thấy cô gái bên dưới mờ mắt ra, cặp mắt tròn tròn, giữa bóng tối, ánh sáng trong đôi mắt vô cùng long lanh.

Ngu Trà không thể tin được: “Anh lật lọng!”

Lục Dĩ Hoài không nói gì nữa, hơi cúi đầu, cô vừa mới nói xong, miệng vẫn giương lên, giờ phút này bị hắn bắt được cơ hội, dễ dàng nhìn thấy khuôn mặt đáng yêu kia.

Trong màn đêm, trên sofa chỉ có hai người.

Chương trình đã chiếu xong, dùng cố định ở giao diện cuối cùng, trong phòng lập tức an tĩnh lại.

Bỗng nhiên, có tiếng hít thở dồn dập.

Lục Dĩ Hoài buông Ngu Trà ra, duỗi tay nhéo nhéo mũi cô, mỉm cười mở miệng: “Không thờ sẽ chết.”

Ngu Trà ngậm chặt miệng, lỗi tai động động, cặp mắt như chứa nước cứ như vậy nhìn Lục Dĩ Hoài làm cảm xúc của hắn lại nổi lên.

Cô lập tức phát hiện, nhanh chóng vọt qua một bên.

Trong lòng Lục Dĩ Hoài than một tiếng, tránh ra, hai người ngồi song song trên sofa, trở lại hình ảnh lúc đầu, không khí xung quanh lại hoàn toàn khác.

Ngu Trà nhấp môi ngồi ở đó, cúi đầu.

Tối nay cô không buộc tóc, tóc dài che đi nửa khuôn mặt, từ góc độ của Lục Dĩ Hoài chỉ có thể thấy được chóp mũi thanh tú.

Hắn duỗi tay qua, kéo cổ tay cô, “Ra ngoài.”

Ngu Trà muốn rút ra nhưng không thể, chỉ có thể bị hắn lôi kéo rời khỏi phòng, trở lại phòng của hai người.

Lục Dĩ Hoài liếm môi, đang định nói gì đó.

Ngay lập tức Ngu Trà tránh thoát khỏi tay hắn, chạy vào phòng thật nhanh, trực tiếp đóng cửa lại, phát ra một tiếng “rầm” nặng nề.

Lục Dĩ Hoài đứng ở cửa, nửa ngày chỉ “chặc” một tiếng.

Căn nhà vô cùng an tĩnh, chỉ có mình hắn đứng ngoài hành lang, bên tai quanh quẩn câu nói “Cầu xin anh” kia, hầu kết lẫn lộn.

Sau một lúc lâu, cổ họng Lục Dĩ Hoài truyền ra một tiếng thờ dài.

Hắn đã không thể chờ nữa.

Trên mạng, 《 Trao đổi nhân sinh 》 đang bùng nổ.

Sau khi chương trình phát sóng tập thứ nhất, hơn nữa còn hai ngày cuối tuần, ngày thứ hai, mức độ được nhắc đến câu chương trình này đã lấn át những show đứng đầu khác, những đề mục vẫn đang nằm trên hot search.

Hai hot search về Trần Thanh Mai và Ngu Minh Nhã, hai cái còn lại là “Trao đổi nhân sinh em gái”, “Trao đổi nhân sinh đôi kẹo”, số lượt tìm kiếm vô cùng cao.

Lần trước fan của Ngu Minh Nhã đã đại chiến với fan đạo diễn, có một ít người cũng nhớ rõ chuyện đó, lần này cũng lên Weibo xem video.

Ngay lập tức trào phúng.

Weibo mới nhất của cô ta là bài tuyên truyền 《 Trao đổi nhân sinh 》，vốn dĩ những bình luận đứng đầu là các fan cô ta đòi liếm màn hình yêu thương cô ta, bây giờ lại thay thành người qua đường, những người đã xem chương trình đó.

Rất nhiều người trào phúng hành vi trong tiết mục của cô ta.

Trương Vân Vân là một sinh viên rất thích xem những show này, cô ấy đang học năm nhất đại học, không có việc gì làm thì xem các chương trình hoặc truy đuổi mình tinh, tối qua cô ấy không bận gì nên đã xem 《 Trao đổi nhân sinh 》.

Cô ấy không có hứng thú với Ngu Minh Nhã, càng không thích hành vi của cô ta, nhưng lại có hứng thú với Ngu Trà và Lục Dĩ Hoài trên màn hình, bằng trực giác nhiều năm của cô ấy, hai người này có quan hệ mờ ám với nhau.

Trương Vân Vân nhanh tay lên Weibo tìm, quả nhiên thấy có người đăng hình của hai người họ, bên dưới có người cho đường link.

【 Tôi biết bọn họ! Nữ sinh tên Ngu Trà, Weibo là Trà Trà, nam sinh tên Lục Dĩ Hoài, không biết Weibo. 】

Cô ấy vào Weibo “Trà Trà”.

Đến khi nhìn thấy số lượng fan, Trương Vân Vân lưu luyến, vẫn đang học cấp ba mà đã có nhiều fan như vậy, số lượng bình luận vượt qua cả Weibo hơn trăm vạn fan.

Weibo chủ Trà Trà bây giờ vẫn là một người mới bắt đầu vẽ truyện tranh, ngay lập tức tiến vào tầm mắt đại chúng.

Trương Vân Vân đi vào thì thấy bài đăng mới nhất vào hai ngày trước, là truyện tranh.

Trong truyện, Trà Trà đang nói xấu đại ma vương.

Tuy rất ngắn gọn, nhưng khi đọc thì trên mặt Trương Vân Vân đầy ý cười, không tự chủ được kéo xuống dưới cùng, đọc từ bài đầu tiên.

Sau khi xem xong đã là mấy tiếng sau.

Trương Vân Vân hét vài tiếng, cuối cùng mới nhớ ra, đại ma vương trong truyện ngồi xe lăn!

Mặc dù những bài gần đây thỉnh thoảng mới nhìn thấy xe lăn, nhưng đúng là từ khi bắt đầu đã ngồi xe lăn.

Chuyện này giống hệt trong chương trình.

Không thể nào trùng hợp đến mức đó chứ?

Ngay lúc đó, truyện tranh trên Weibo của Ngu Trà bị cư dân mạng thấy được, các cô ấy định khen cô đa tài đa nghệ, nhưng khi đọc nội dung truyện thì giật mình ngay lập tức.

“Đại ma vương cả ngày khi để Trà Trà có phải là nam sinh xuất hiện vào đoạn cuối chương trình a?”

“Tôi thấy hai người cũng không liên hệ gì với nhau, chắc chỉ là do tác giả muốn vẽ.”

“Có thể là do yêu thầm nam sinh đó nên mới tự vẽ ra, có phải chủ Weibo bị chứng hoang tưởng không???”

“Hai người này không phải là một cặp sao?”

Truyện tranh của Trà Trà là sự thật hay chỉ là tưởng tượng, tất cả đều kịch liệt đấu tranh cho ý kiến của mình.

Trương Vân Vân lại cảm thấy đây là sự thật, cô ấy vào Tieba của Nhất trung Ninh thành, tìm tên Ngu Trà và Lục Dĩ Hoài, thấy được không bài đăng, càng ngày càng tin tưởng suy nghĩ của mình.

Nên cô ấy trực tiếp cãi nhau trong bình luận: “Lục Dĩ Hoài căn bản không có tụt huyết áp! Chắc chắn là cậu ấy muốn ăn kẹo của Trà Trà!”

Rất nhanh đã có người trả lời: “Thôi đi, nếu quen biết nhau thì cậu ấy đi hỏi thẳng không được sao? Ha ha, đừng có lúc nào cũng gán ghép cp.”

Trương Vân Vân xem chút đã tức chết, cổ tình lại không thể tìm ra lý do phản bác.

Cô ấy không tìm được chứng cứ Lục Dĩ Hoài không tụt huyết áp trên Tieba, là do cô ấy tự đoán, nên cũng không có cách nào và mặt bọn họ.

Trương Vân Vân quá bức bối, dứt khoát nhấn tin: “Trà Trà, truyện tranh của cô là thật hay giả?”

Cô ấy thấp thòm chờ câu trả lời.

Thứ hai, thời tiết sáng sủa.

Buổi sáng khi Ngu Trà đến trường có không ít bạn học nhìn cô, tầm mắt như có như không đặt lên người Ngu Trà.

Chỉ là hôm nay cô đến trường cùng Lục Dĩ Hoài nên cũng không thể hỏi thẳng bọn họ.

Dù sao nữ thần của trường mình cũng tham gia quay show, phần lớn mọi người đều sẽ ủng hộ chương trình, kết quả không nghĩ rằng lại xuất hiện tình huống như vậy.

Không quá bất ngờ, Tieba có thêm vài bài viết.

【 Mọi người có xem chương trình hôm qua không? Nữ thần và em gái của nữ thần đúng là trái ngược nhau! 】

Bên dưới có vô số bình luận ——

“Không nghĩ rằng Ngu Minh Nhã là dạng người này, chỉ có một tiết mục cũng đã bại lộ nhân cách của mình.”

“Ngu Trà cũng quá ăn ảnh rồi, cảnh chọt lóe qua thật sự quá đẹp, không thua kém chút nào so với rất nhiều minh tinh.”

“Tôi thấy Lục Dĩ Hoài đôi kẻo. Lần trước hỏi không ai trả lời, lần này tôi hỏi lại: Cậu ấy thật sự tụt huyết áp sao?!!”

“Á á á, tôi thấy mình đã hâm mộ Ngu Trà.”

“Nói thật, chẳng lẽ chỉ có mình tôi thấy ở đây có gì đó bí mật sao? Ngu Trà và Lục Dĩ Hoài hàng ngày cùng nhau đến trường cùng nhau tan học... Thật sự rất thân mật đấy.”

“Không chỉ có cậu đâu, tôi đã sớm thấy như vậy rồi, thì ra trong trường cũng không chỉ có mình tôi thông minh a.”

Lâm Thu Thu đáp lại những câu này xong, có hơi kích động.

Cô ấy đã sớm đến lớp, ngồi ở chỗ mình, vừa thấy Ngu Trà đẩy cửa vào, kích động kêu lên: “Trà Trà!”

Ngu Trà hoảng sợ: “Nhỏ giọng một chút.”

“A a a bây giờ cậu không còn là Trà Trà của mình mình nữa.” Lâm Thu Thu ai oán nói, “Cậu bị người khác phát hiện rồi.”

“Nói cứ như mình là bảo tàng vậy.” Ngu Trà hết nói nổi.

“Chẳng lẽ không phải sao?” Lâm Thu Thu lắc lắc điện thoại, “Cậu xem Weibo đi, cậu còn lên hot search, có rất nhiều người nói thích cậu.”

Ngu Trà cũng thấy những hot search đó, chỉ là thứ bảy chủ nhật cô đều cùng Lục Dĩ Hoài luyện tập chân, căn bản không quan tâm đến chuyện này.

Cô nói: “Mình nghĩ là tổ tiết mục sẽ cắt đi những đoạn đó.”

Lâm Thu Thu nói: “Không đâu. Loại show này lúc nào cũng chỉ cần đề tài mới, cậu nhìn Ngu Minh Nhã đi, cô ta đã lộ ra bộ mặt thật.”

Bây giờ fan đã không còn hâm mộ cô ta nữa.

Ngu Trà lấy bài tập ra, chỉnh lại một chút rồi đặt qua một bên, sau đó mới lấy điện thoại ra: “Mình lên xem Weibo.”

Lâm Thu Thu lộ ra nụ cười kì quái: “Lát nữa cậu đừng có kinh ngạc đó, mình chắc luôn, tin nhắn và bình luận của cậu sẽ bị khủng bố.”

Ngu Trà vừa lên Weibo đã thấy được một đồng đồ (*đồ của phản thông báo hay tin nhắn như Facebook*).

Cô xem trước những bình luận và gắn thẻ nổi bật, thật sự rất náo loạn, nhưng cô lại bắt đầu lo lắng.

Chẳng phải lúc này ai cũng biết Lục Dĩ Hoài sao.

Lâm Thu Thu thấy biểu tình cô không đúng, hỏi: “Sao vậy? Không lẽ có ai mắng cậu sao? Mình lập tức mắng lại đánh lùi người đó!”

Ngu Trà lắc đầu: “Không có không có.”

Cư dân mạng gồm rất nhiều thành phần, có tốt có xấu, có mắng cô, cũng có mắng Lục Dĩ Hoài, tất cả đều cùng mắng.

Cô thật sự không hiểu được có gì đáng bị mắng không.

Ngu Trà xóa bỏ một ít bình luận khó nghe, sau đó kéo vài người vào danh sách đen, bắt đầu lo lắng về Lục Dĩ Hoài.

Bây giờ hẳn chỉ cần một chút xúi nỡ thôi là đã khôi phục lại, người xem chương trình lại còn chê hẳn tàn tật, có người còn nguyên rùa cả đời hẳn cứ như vậy, tất cả là do bọn họ ghen tị.

Ngu Trà cực kì cực kì tức giận.

Đời trước không biết vì sao Lục Dĩ Hoài lại không thể khôi, lần này cô không cho phép những chuyện như vậy xảy ra, không thể để cho Lục Dĩ Hoài nhìn thấy các bình luận này.

Ngu Trà quay đầu đi, bắt lấy cánh tay đang lướt Weibo của Lâm Thu Thu: “Thu thu, tan học cậu đến nhà sách với mình nha.”

“A? Đến đó làm gì?” Lâm Thu Thu khó hiểu.

“Mua sách.” Ngu Trà lời ít ý nhiều.

Sắp đến cuối kỳ rồi còn mua sách gì nữa, Lâm Thu Thu nhìn không được nghĩ, bắt quá vẫn gật gật đầu: “Được.”

Hết chương 48

#xanh

Bạn đang đọc truyện *Mối Tình Đầu Của Giáo Bá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 49: Em đang ghen sao?

Vẫn chưa đến giữa trưa, đã có một chuyện khác xảy ra.

Không biết Tần Du kiểm đầu ra số điện thoại của Ngu Trà, lên nhắn cho cô một tin: “Chị dâu nhỏ, thứ tư này là sinh nhật của Lục ca.”

Lúc đó, Ngu Trà vẫn đang đi học.

Khi tan học nhìn thấy tin nhắn đó cô có chút ngây người, đứng là sắp đến rồi, ngày tháng gần đây quá yên ổn, cô đã quên luôn chuyện này.

Sinh nhật mười tám tuổi, là ngày quan trọng nhất.

Khi Lâm Thu Thu đi vào thấy cô đang thất thần, vẫy vẫy tay, hiểu kỳ nói: “Đang nghĩ gì vậy, mình gọi cũng không đáp lại.”

Ngu Trà chuyển đôi mắt, kéo cô ấy ngồi xuống, nhỏ giọng hỏi: “Sinh nhật của một người nên tặng quà gì đây, cậu có đề nghị gì không?”

Lâm Thu Thu hỏi: “Trai hay gái a?”

Ngu Trà nói: “... Trai.”

Cô biết Lục Dĩ Hoài thích cái gì, cũng biết lần này hẳn sẽ nhận được rất nhiều quà, có thể mình sẽ bị trùng với bọn họ, nhất định phải chọn thật kỹ mới được.

“À ——” Lâm Thu Thu kéo dài giọng điệu, Ngu Trà không thân với quá nhiều con trai, phần lớn đều ngại sự tồn tại của Lục Dĩ Hoài, đều chỉ trộm đưa thư tình, làm cô phiền lòng như vậy chỉ sợ cũng chỉ có mình Lục Dĩ Hoài.

Cô ấy sắp lại gần: “Cậu đem tặng chính mình a.”

Ngu Trà cả kinh vỗ cô ấy: “Cậu nói gì vậy.”

Lâm Thu Thu cười ha ha ha, tránh tay cô, chưa đến vài giây đã ngồi ngay ngắn trở lại: “Mình nói thật a, cậu phải tin mình, cậu đưa cho hẳn cái gì hẳn cũng thích.”

Cô ấy bổ sung: “Đương nhiên thích nhất là cậu.”

Gương mặt Ngu Trà ửng đỏ: “Cậu đừng nói bừa.”

Lâm Thu Thu nói: “Cậu đừng tự lừa mình dối người, cậu nhìn hành động của mình đi, trong lòng cậu vẫn chưa xác định được sao? Suốt ngày chỉ biết học.”

Ngu Trà phản bác nói: “Mình không có.”

“Được rồi được rồi, cậu không có.” Biểu tình Lâm Thu Thu nghiêm túc lại: “Trà Trà, đừng nói mình không nhắc nhở cậu a, trong trường không ít nữ sinh biết sinh nhật của Lục Dĩ Hoài, khẳng định là đã ngấm chuẩn bị quà.”

Mức độ nổi tiếng của hẳn luôn không thấp, hơn nữa đã từng xuất đầu lộ diện vì Ngu Trà, đến bây giờ, cảnh quay của hẳn trong chương trình kia vẫn rất khó quên.

Ngu Trà a một tiếng: “Mình biết rồi.”

Lâm Thu Thu hận sắt không thành thép: “Cậu biết cũng vô dụng, cậu phải hành động. Thừa dịp Lục Dĩ Hoài ngồi trên xe lăn, cậu cưỡng hôn hẳn, bảo đảm hẳn chạy không được, tuyệt đối sẽ là sinh nhật rất khó quên!”

Ngu Trà bị lời cô ấy làm sững sốt.

Dù sao cô cũng không nói là cô đã bị Lục Dĩ Hoài hôn rất nhiều lần đâu, người khác còn chưa biết, cô cũng sẽ không nói ra.

Hơn nữa cưỡng hôn người ta vào sinh nhật... Vừa nghe đã thấy chẳng ra gì.

Tiết cuối cùng trong ngày, trong trường lại truyền ra tin tức.

Trần Thanh Mai chuyển trường đến Nhất trung Ninh thành.

Lâm Thu Thu cầm điện thoại gõ thật nhanh, vừa nói chuyện phiếm với người khác, vừa nói với Ngu Trà: “Mình nghe nói là mẹ của Ngu Minh Nhã đưa Trần Thanh Mai đến đây, thật không thể tin được, chương trình đã quay xong hết, bà ấy còn đối xử tốt với Trần Thanh Mai như vậy.”

Nghe vậy, trong lòng Ngu Trà đã rõ.

Nếu không có vấn đề gì, Trần Thanh Mai chính là con ruột của Trần Mẫn Quyên, sống ở nông thôn lâu như vậy, đương nhiên bây giờ muốn bù đắp, để cô ấy thích ứng với cuộc sống ở hào môn.

“Cậu nói xem có phải bà ấy còn muốn xây dựng hình ảnh người mẹ tốt?” Lâm Thu Thu bỏ điện thoại xuống, tò mò hỏi.

“Có thể là vậy.” Ngu Trà thuận miệng nói.

Cô không định nói chuyện này ra, lỡ như gây ra chuyện gì nữa, sẽ làm Lâm Thu Thu gặp nguy hiểm.

Chỉ là làm tất cả mọi người không nghĩ tới chính là, sau khi Trần Thanh Mai trở lại trường, chuyện đầu tiên làm là đến tìm Ngu Trà.

Không ít bạn học nhìn chăm chăm hai cô gái ngoài cửa sổ, cách ăn mặc lúc này của Trần Thanh Mai rất được, vốn dĩ đã rất thanh tú, mặc như vậy cũng khá xinh đẹp.

Đương nhiên Ngu Trà đối diện càng xuất sắc hơn.

Ngón tay Trần Thanh Mai khấn trương nắm chặt lại: “Bây giờ tôi đang sống ở Ngu gia, cậu biết chuyện này chưa?”

Ngu Trà nói: “Tôi biết.”

“...” Trần Thanh Mai mờ to mắt nhìn cô, không biết vì sao chuyện lớn như vậy mà cô lại bình tĩnh đến thế.

“Cậu đến tìm tôi làm gì?” Ngu Trà hỏi.

“Tôi... Không có gì.” Trần Thanh Mai ngăn người, vẫn lắc đầu: “Tôi sẽ không đối xử với cậu như Ngu Minh Nhã, cậu có muốn về nhà hay không?”

Ở bệnh viện một thời gian, Trần Mẫn Quyên hỏi han ân cần, cô ấy cũng đã hỏi vài chuyện về Ngu Trà, biết được Ngu Minh Nhã đã làm gì với cô, vô cùng chán kinh, cô ấy cho rằng Ngu Trà được sống như tiểu thư, ai ngờ lại như thế này.

Tâm tình Trần Thanh Mai phức tạp.

Cô ấy từ một đứa nông thôn trở thành một tiểu thư nhà giàu, trải qua những ngày tháng chưa từng dám nghĩ đến, mà cô gái cô đã từng rất hâm mộ lại chỉ là con gái nuôi.

Ngu Trà rũ mắt: “Đó không phải là nhà của tôi.”

Trần Thanh Mai gần như chưa nghĩ gì hết, buột miệng thốt ra: “Vậy bây giờ cậu đang ở Lục... Lục gia sao?”

Ngu Trà ừ một tiếng, không muốn nhiều lời: “Đến giờ học rồi.”

Ánh mắt Trần Thanh Mai phức tạp, muốn hỏi rất nhiều chuyện, nhưng đều bị những lời này chặn lại, trơ mắt nhìn Ngu Trà về lớp.

Trần Mẫn Quyên đã đồng ý sẽ công bố thân phận của cô ấy vào sinh nhật mười tám tuổi, chính là tháng sau, cô ấy có thể chờ, có ai không muốn cuộc sống như vậy, ăn ngon mặc đẹp, còn có thể được đến trường học tập.

Cô ấy gửi tiền cho gia đình trước kia, lúc trước bọn họ đã nhặt được rồi nuôi lớn mình, đương nhiên cô ấy sẽ không quên.

Bất quá ai cũng biết sẽ chọn cái nào.

Trần Thanh Mai hít sâu, chuẩn bị đến lớp mới của mình, là lớp tám, sau khi xem chương trình, cô ấy không muốn học cùng lớp với Ngu Minh Nhã.

Khi cô ấy đẩy cửa vào, hai nữ sinh ngồi phía sau nói chuyện hưng phấn: “Cậu chuẩn bị tặng cái gì a?”

Một nữ sinh khác trả lời: “Quả sinh nhật mình đưa lần trước Lục Di Hoài cũng không nhìn, hay lần này mình tặng sách đi, cậu ấy thích đọc sách.”

Trần Thanh Mai đi ngang qua hai người họ, hai cô gái dừng lại, không thảo luận tiếp, chuyển đề tài.

Đối với các cô ấy, cảnh cuối cùng trong chương trình, mục đích Lục Di Hoài đối kẹo chưa được làm rõ, mà các cô ấy cũng tự nhiên không thích Trần Thanh Mai.

Học sinh ở Nhất trung Ninh Thành phi phú tức quý, phần còn lại thì là gia đình tầm trung khá giả, Trần Thanh Mai không thân quen với bọn họ, nhìn thân phận cô ấy bây giờ cũng không muốn kết giao.

Có rất nhiều chuyện không muốn để cô ấy biết.

Ngu Trà về chỗ mình, cô vẫn nhớ bóng dáng Trần Thanh Mai lúc xoay người, lưng đã thẳng hơn rất nhiều so với trước kia.

Đời này rất khác với đời trước, thân phận của Ngu Minh Nhã và Trần Thanh Mai là biến cố lớn nhất, cô không biết có ảnh hưởng gì không, nhưng giặc tới thì đánh, nước dâng thì nâng nền, cô sẽ không sợ.

Tan học, Ngu Trà lôi kéo Lâm Thu Thu ra khỏi trường, hai người ăn cơm bên ngoài, sau đó đến thẳng nhà sách.

Cô đến một nhà sách khá xa vì những chỗ gần trường đa số chỉ có sách tham khảo và tiểu thuyết, không có thứ cô muốn.

Lâm Thu Thu chọn cho mình vài quyển tiểu thuyết mới, sau đó tìm thấy Ngu Trà ở khu vực lầu hai: “Cậu đang tìm gì vậy, lâu vậy vẫn chưa thấy sao.”

Đúng lúc Ngu Trà nhìn thấy, hai mắt sáng lên, lấy cuốn sách thật dày kia ôm vào ngực, “Được rồi, đi thôi.”

Lâm Thu Thu thăm dò nhìn theo, thấy được gáy sách, có chữ tiếng Anh, cô ấy chỉ liếc mắt một cái nên không muốn đó là sách gì.

“Cậu muốn tặng cái này cho Lục Di Hoài sao?” Cô ấy hỏi.

“Không phải.” Ngu Trà lắc đầu.

“Tặng sách cũng được, nhưng kiểu quà này quá dễ gặp, Lục Di Hoài cũng không thiếu sách.” Lâm Thu Thu vừa gạt đầu vừa nói.

Lúc hai người về đến trường thì vẫn còn sớm, Ngu Trà đặt sách vào học bàn, lấy mấy cuốn tài liệu chặn lại, nhìn từ bên ngoài không thấy được mới thả lỏng.

Tiết tự học buổi tối, Tieba trường bất ngờ có bài viết mới: 【 Học sinh mới chuyển trường, chắc mọi người cũng biết, muốn tặng quà cho ai đó】

Bây giờ Trần Thanh Mai là trung tâm chú ý, bài vừa đăng lên đã có không ít người dò hỏi câu chuyện.

“Tặng cho ai thế, chắc là cho bạn học mới quen, người như vậy thoát nhìn cũng không tệ.”

“Sinh nhật sắp đến... Tặng cho vị kia à?”

“Không phải, đây là chuyện gì vậy, vì cuộc gặp gỡ lúc trước, bây giờ đã tặng quà luôn rồi?”

“Tôi chỉ muốn biết quà tặng là gì thôi, mặc dù không biết vì sao lại truyền ra ngoài nhưng tôi sẽ hóng chuyện, Lục Dĩ Hoài không phải là người dễ nhận quà.”

“Tặng không lấy là chuyện bình thường.”

Học sinh Nhất trung phần lớn chỉ muốn tám chuyện, mà các nữ sinh lại vô cùng không vui, quan hệ của Lục Dĩ Hoài và Ngu Trà đã tốt như vậy, bây giờ lại nhảy ra Trần Thanh Mai.

Tuy nhìn qua thì không có liên hệ gì với nhau nhưng lần đổi kẹo đã làm mọi người nhớ kỹ, ai biết có phải Lục Dĩ Hoài đã thay đổi ý định hay không.

Bây giờ lại có thêm một tình địch.

Khi Trần Thanh Mai biết được chuyện này, cả người đều đã ngốc ra, cô ấy không có bạn bè gì ở trường mới, lúc trước khi quay chương trình, thời gian đến trường sau camera rất ít ỏi.

Bạn cùng bàn tốt bụng khuyên: “Cậu vẫn đừng nên tặng.”

“Tôi vốn dĩ chỉ muốn cảm ơn.” Trần Thanh Mai tìm đập nhanh lắm bả nói, cô ấy vẫn nhớ rõ quyển sách kia, đó là quyển sách tốt nhất cô ấy từng có.

“Tặng cũng không lấy, có ích lợi gì.” Bạn cùng bàn nói.

Trần Thanh Mai đã nghe được lời này không ít lần, càng hiểu thêm về tính cách Lục Dĩ Hoài, cô ấy không đến gần hẳn nên không biết, ít nhất là khi đổi kẹo. Trừ việc ít nói thì cô về dễ nói chuyện.

Cô ấy có chút ủy khuất, mặc dù bản thân có suy nghĩ mong lung về Lục Dĩ Hoài, nhưng cũng biết cân lượng của mình.

Hon nữa hôm nay có bạn học nhắc đến chuyện này, cô ấy chỉ thuận miệng nói ra, ai biết lại có thể truyền ra ngoài.

Bài viết trên Tieba càng ngày càng nóng lên.

Trần Thanh Mai nghĩ nghĩ, đăng ký tài khoản mới, chỉnh sửa nửa tiếng, cuối cùng mới đăng lên Tieba phản bác: “Các cậu đừng nói bậy.”

Chỉ là loại việc này không phản ứng là tốt nhất, càng phản bác càng làm người khác không tin.

Tiết tự học buổi tối đầu tiên kết thúc, Lâm Thu Thu lên lầu tìm Thượng Thần, ai dè lại gặp trùng Trần Thanh Mai đang giằng co với một nữ sinh.

Trần Thanh Mai chất vấn: “Sao cậu lại nói như vậy?”

Nữ sinh nói: “Sao cậu lại chắc chắn là tôi?”

Trần Thanh Mai tức giận không biết nói như thế nào: “Tôi chỉ hỏi mình cậu, không phải cậu thì là ai?”

Nữ sinh lại cười cười: “Ai biết có phải cậu đã nói cho ai không —— hon nữa, việc này không đúng sao, cậu tự nhìn rõ thân phận của mình đi, chim sẽ biến thành phượng hoàng chỉ có trong tiểu thuyết.”

Nhìn vẻ mặt mờ mịt của Trần Thanh Mai, nữ sinh bĩu môi, đúng là không có kiến thức, đạo lý đơn giản như thế cũng không biết.

Trong trường có ai không biết quan hệ của Lục Dĩ Hoài với Ngu Trà, mặc dù trong lòng không vui, nhưng cũng không dám xen vào, chuyện trước kia vẫn rất rõ ràng.

Ai cũng biết được kết cục nếu đắc tội Ngu Trà.

Ý đồ của Ưông Học Hoa lúc trước còn chưa kịp thực hiện đã bị như vậy, tuy đúng là do hắn ta sai trước.

Súng bắn chim đầu đàn, Trần Thanh Mai vừa chuyển đến chính là bìa ngấm.

Ai kêu cô ta là một đứa con gái từ nông thôn.

Chỉ mới tiết tự học đầu tiên, gần như tất cả nữ sinh đam mê bát quái trong trường đã biết chuyện này, sau khi về lớp, Lâm Thu Thu do dự vài giây mới kể cho cô.

Cô ấy nói thảm: “Cuối cùng cũng không biết thật hay không, Trần Thanh Mai chính miệng nói nữ sinh đó không được làm bậy nhưng cũng không giải thích thật già.”

Thật ra Lâm Thu Thu nghi ngờ đó là sự thật, dù sao cũng không thể nào có lời đồn trên trời rớt xuống, hẳn là phải có căn cứ.

Ngu Trà dùng ngòi bút, vạch ra một đường thẳng dài, cô nhú nhú mày, lật tờ nháp này qua: “Lúc nãy cậu nói gì mình không nghe rõ.”

Lâm Thu Thu kể lại lần nữa: “Không phải lúc nãy mình lên lầu tìm Thượng Thần sao, đụng phải Trần Thanh Mai đang giằng co với một nữ sinh, có nữ sinh truyền ra việc... Trần Thanh Mai tặng quà sinh nhật cho Lục Dĩ Hoài.”

Cô ấy nhìn sắc mặt Ngu Trà.

Dù không có thay đổi gì, nhưng đã quen biết lâu như vậy, cô ấy có thể cảm giác được, tâm trạng của Ngu Trà không thể nào tốt đẹp.

Lâm Thu Thu nhanh miệng nói: “Mình nghĩ chắc là giả.”

Ngu Trà mím môi: “Chắc vậy.”

Một lúc lâu sau, Lâm Thu Thu từ từ thở dài, bổ sung nói: “Dựa vào tính cách Lục Dĩ Hoài, chắc chắn sẽ không nhận quà của người khác.”

Cô ấy nghĩ thầm tình yêu đúng là chuyện phiền phức, bạn cùng bàn của mình thường xuyên nhận được thư tình, nói không chừng đều là do mỗi ngày Lục Dĩ Hoài nhét vào đó.

Ngu Trà thật sự không vui.

Nên khi về nhà, cô ngồi trên xe, một câu cũng không nói, cả người hoàn toàn trầm mặc, giống như một bông hoa bị héo.

Lục Dĩ Hoài hỏi: “Sao vậy, không vui?”

“Không có.” Lòng mi Ngu Trà run rẩy, theo bản năng phủ nhận.

Đúng lúc này, Lục Dĩ Hoài bất ngờ bắt lấy cổ tay cô, đến sát tai cô, trầm giọng hỏi: “Mặt đã nhẵn như vậy, đang nghĩ gì?”

Ngu Trà muốn kéo tay ra, không thể làm được, cuối cùng chỉ có thể quay mặt đi: “Không có, nhìn lầm rồi.”

Miệng lưỡi đã cứng đờ, khóe miệng còn cong xuống.

Nhìn bộ dáng khó chịu của cô, Lục Dĩ Hoài cười khế, hơi thở ấm áp, dừng tại cổ cô, nhiệt độ lan tận đến sau tai cô, dần dần nhiễm một tầng ửng đỏ.

Đây là lần đầu tiên, giống như.

Hắn chỉ cảm thấy Ngu Trà như vậy rất đáng yêu, sinh động, hoạt bát, trong lòng có suy nghĩ muốn trêu cô, kiểm không được.

Lục Dĩ Hoài hỏi: “Em đang ghen sao?”

Hết chương 49

#xanh

Bạn đang đọc truyện *Mối Tình Đầu Của Giáo Bá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 50: Chủ động hôn

Ngu Trà vẫn đang xuất thần, nghe hắn nói như vậy ngực nhảy lên, không chút nghĩ ngợi đã trả lời: “Không có, không có.”

Sợ hắn nghĩ nhiều, cô nói liên tiếp hai lần, không nhớ đến đạo lý lạy ông tôi ở bụi này.

Biểu tình của Lục Dĩ Hoài phai nhạt đi: “Ừm.”

Ngu Trà lén liếc nhìn hắn, muốn nói gì đó, nhưng không biết nên nói gì, đành phải nhấp môi, cúi đầu ngồi đó phát ngốc.

May là không quá khó khăn, chưa bao lâu đã về đến Lục gia.

Ngu Trà xuống xe, thấy mặt Lục Dĩ Hoài không có biểu cảm, hình như không vui, hơi nhút nhát, cô vẫn sợ hắn không cao hứng.

Đại khái là do đòi trước, hình như mỗi lần cô nhìn thấy Lục Dĩ Hoài ít nói, không thể không chế được nhớ đến chuyện trước kia.

Ngu Trà gõ gõ đầu mình.

“Em làm gì vậy?” Lục Dĩ Hoài quay đầu lại hỏi.

Hắn đứng trong bóng tối, chỉ có ánh đèn phía xa chiếu đến sau lưng làm cả người hắn càng thêm xuất trần tuyệt thế.

Ngu Trà thu tay lại, giấu ra đằng sau.

Giống như một đứa nhỏ làm sai.

Lục Dĩ Hoài thấy cô như vậy thì không vui, hít sâu, rũ mắt trầm giọng nói: “Lại đây.”

Ngu Trà qua đó.

Tay cô bị Lục Dĩ Hoài bắt lấy, bao bọc trong lòng bàn tay hắn, không nói gì nữa, cứ như vậy một đường về thẳng nhà.

Mãi đến khi trở về phòng mình, Ngu Trà vẫn ngốc ngốc.

Lục Dĩ Hoài không hề nói cô.

Ngu Trà lẩn qua lại trên giường, nhớ đến vấn đề trên xe của Lục Dĩ Hoài, cắn môi.

Sao cô có thể ghen, cô chưa từng ăn giấm, cũng không biết ghen là cảm giác gì, nên cô cũng không thấy không đúng chỗ nào.

Mặc dù nghĩ như vậy, Ngu Trà vẫn phiền lòng.

Tắm xong, Lâm Thu Thu và Thượng Thần đang nói chuyện phiếm: “Hôm nay mình vừa xem một bộ phim truyền hình, tức chết mình rồi, nhảy ra một mối tình đầu rác rưởi nào đó, nam chính không thể quên được cô ta.”

Thượng Thần an ủi nói: “Dù sao cũng không phải nữ chính, cậu đừng lo, chắc chắn không bao lâu nữa sẽ offline.”

Ngu Trà không xem bộ phim đó nên không xen vào.

Cô lên mạng tìm vài món quà phù hợp để con gái tặng cho con trai, những đáp án đó thật bình thường, không đặc biệt chút nào.

Mặc dù nói quan trọng là tấm lòng, nhưng Ngu Trà rất muốn tặng thứ gì đó có ý nghĩa, vì đời này cô muốn làm lại từ đầu.

Mà Lục Dĩ Hoài, hẳn đã từng cứu rồi cô.

Ngu Trà mang theo những ý tưởng kì quái chìm vào giấc ngủ, hôm sau đến trường còn mơ mơ màng màng, đến giờ đọc bài mới có thể tỉnh táo lại.

Cô vẫn chưa nghĩ ra nên tặng gì cho Lục Dĩ Hoài, nên khi có thời gian rảnh đều vận óc suy nghĩ tìm kiếm.

Nhưng muốn không có nghĩ là có thể.

Là bạn cùng bàn kiêm chức vụ khuê mật, Lâm Thu Thu thường xuyên báo cáo với cô hôm nay có món quà của nữ sinh nào bị bại lộ, nữ sinh nào mua thứ gì cho Lục Dĩ Hoài.

Làm cả người Ngu Trà đều căng chặt lên.

Người khác đã chuẩn bị tốt, nếu đến thứ tư cô vẫn không có, chẳng phải cô đã quá vô dụng rồi sao.

Tết học cuối cùng buổi chiều, tiết này để làm bài tập, Ngu Trà cắn bút tự hỏi, may mà giáo viên không nhìn xuống dưới.

Mãi đến khi tan học, cô vẫn chưa thể nghĩ ra được.

Ba người cùng nhau ra ngoài ăn chiều, Lâm Thu Thu nhìn bộ dáng sầu khổ của cô, không nhịn được nói: “Cậu nhìn mình hai ngày này đi, mắt hờn mắt vía, mình thấy cậu cũng không dễ bụng sinh nhật của mình và Thượng Thần.”

Thượng Thần cũng nói theo: “Đúng vậy, cậu đã nghĩ lâu như vậy, đừng nói với bọn mình là có gì cậu vẫn chưa nghĩ đến.”

Ngu Trà ủy khuất: “Mình biết nên tặng gì cho các cậu mà, nhưng bây giờ mình không có ý tưởng nào.”

Cô thật sự không biết nên tặng cái gì, nghĩ ra thứ gì thì chưa đến một giây sau đã phủ định, rất nhiều thứ rồi.

“Haiz” Thượng Thần cũng thay cô thở dài.

“Hay là như vậy đi.” Lâm Thu Thu bất ngờ có một ý nghĩ, “Mình nghe nói đêm nay có một lễ hội pháo hoa, vẫn còn vài tiếng đồng hồ, cậu muốn vé không?”

“Lễ hội pháo hoa?” Ngu Trà hỏi.

“Đúng vậy, là bắn pháo hoa.” Lâm Thu Thu giải thích: “Không phải bây giờ không được bắn pháo hoa trong thành phố sao, nhưng vẫn có chỗ có thể. Lễ hội này kéo dài đến rạng sáng, kịp lúc qua được 12 giờ.”

Ngu Trà nghe cô ấy nói có hơi động tâm.

Xem pháo hoa cùng hẳn có vẻ cũng không tệ.

Lâm Thu Thu nhìn thấy cô động tâm, tiếp tục nói: “Nếu cậu muốn, chúng ta sẽ đi mua vé, nếu trễ sẽ không còn đâu.”

Cuối cùng Ngu Trà cũng gật đầu: “Được!”

Bữa cơm tối nay thực sự rất hài lòng, các cô không trì hoãn nữa, trực tiếp bắt taxi đến nơi bán vé.

Nhân viên bán vé đang dọn dẹp, nhìn thấy các cô đến đây: “Xin lỗi, đã hết thời gian bán vé.”

Ngu Trà quýnh lên: “Có thể chậm chước một chút không?”

Nhân viên công tác là một em gái, nhìn thấy cô đáng yêu, cũng đang rất gấp, nghĩ nghĩ nói: “Chúng tôi vẫn còn một cơ hội cho những tài khoản công chúng, nếu có đủ 30 lượt thích thì sẽ có được vé, cái này không giới hạn thời gian.”

Ngu Trà tìm thấy tài khoản công chúng đó.

Hoạt động này không có hạn, chỉ đi ra chỗ soát vé, đưa ra số lượt thích, bất kì ứng dụng mạng xã hội nào cũng được, chỉ cần là thường gặp thì có thể được vào cổng.

Ngu Trà lại hỏi: “Nếu có hai người đi thì sao?”

Nhân viên công tác cười cười: “Đương nhiên là 60 lượt thích. Hoặc hai người mỗi người phải có 30 lượt thích.”

Ngu Trà tươi cười: “Cảm ơn.”

Kiểm lượt thích không quá khó khăn với cô, đương nhiên không thể đăng lên vòng bạn bè (Wechat), nhưng Weibo của cô thì có thể.

Nếu đăng trước tiên có thể sẽ bị Lục Dĩ Hoài phát hiện, fan Weibo của cô nhiều như vậy, chỉ cần đăng vào một phút trước khi đến đây thì sẽ bị người khác biết.

Về đến trường, tiết tự học cũng đã bắt đầu.

Lâm Thu Thu chế nhạo nói: “Mình nói chứ, Trà Trà, cậu không biết là cậu đang rất khẩn trương sao?”

Thượng Thần cũng chọc theo: “Cậu lúc này cũng chẳng khác gì mấy cô gái yêu thầm Lục Dĩ Hoài đâu.”

Ngu Trà bị lời của các cô ấy dọa.

Nhìn cô ngây thơ mờ mịt như vậy, Lâm Thu Thu thở dài một tiếng: “Chưa từng yêu ai chính là như vậy đó, cậu nói xem, cậu có thích Lục Dĩ Hoài hay không?”

Ngu Trà đúng là chưa từng hẹn hò.

Nhưng đời trước cô và Lục Dĩ Hoài đã từng thân mật sống chung với nhau, nên đời này dù có thân như thể nào, cô cũng không thấy có vấn đề gì, đều đã thành thói quen.

Chỉ là lúc này các cô ấy nói như vậy, lần đầu tiên Ngu Trà ý thức được như vậy không thích hợp.

Lâm Thu Thu bẻ ngón tay, nói ra nghi vấn cuối cùng: “Mình khẳng định Lục Dĩ Hoài thích cậu, nếu không cũng sẽ không che chở cậu như thế, còn cậu, cậu cảm thấy cậu có thích hẳn không?”

Ngu Trà mờ to mắt, nhìn mặt hai người bạn thân.

Thích.

Hay là không thích?

Thứ ba, Tieba của Nhất trung Ninh thành rất náo nhiệt.

Có người mở đầu đăng bài viết, hôm nay và ngày mai có bao nhiêu người đến lớp một tặng quà, bao nhiêu bị ném đi, có cái nào được giữ lại hay không.

Chuyện này đang rất nóng, quần chúng ăn dưa rất nhiều, không có gì bất ngờ, tất cả mọi người đều cho rằng số quà được giữ lại là không.

Ngu Trà cũng thấy bài viết đó, nghĩ thầm cuối cùng sẽ không là con số không đâu.

Cho dù Lục Dĩ Hoài không nhận quà của cô cũng không sao, dù sao pháo hoa cũng đã lưu lại trong kí ức.

Nghĩ như vậy, Ngu Trà không nhịn được gọi lên khoe môi.

Tết tự học buổi tối kết thúc cũng đã 9 giờ, cả trường đều bắt đầu âm ỉ náo động chẳng khác gì ban ngày.

Lâm Thu Thu đeo cặp, cổ vũ nói: “Trà Trà, nếu ngày mai cậu không đi học, mình sẽ giúp cậu xin nghỉ.”

Ngu Trà nhất thời hiểu nhầm: “Cậu nói bậy gì đó.”

Lâm Thu Thu chạy ra khỏi lớp, đứng trên hành lang cười ha ha: “Là cậu đã nghĩ nhiều mà còn trách mình, mình về nhà trước, cậu nhớ chú ý an toàn.”

Nhìn những bạn học từng nhóm rời đi, Ngu Trà cũng đeo cặp đi đến lớp một, tối nay cô không mang theo gì nữa.

Vừa đến cửa đã thấy Tần Du nhảy nhót đứng trước.

Tần Du chớp mắt với cô, có hàm ý gì đó, không nói gì đi cùng Tô Ngọc phía trước.

Lúc này gió lạnh thổi qua từng đợt trong sân trường.

Ngu Trà mặc áo lông vũ mỏng, không tạo nên cảm giác mập mạp, ngược lại làm nổi bật sự xinh xắn lạnh lợi, “Lục Dĩ Hoài.”

Lục Dĩ Hoài ngồi trên xe lăn, “Hửm?”

Ở trường hẳn luôn như vậy, không để cho người khác biết hẳn có thể đi được.

Ngu Trà nhéo mũi, nhỏ giọng nói: “Thu Thu nói với tôi tối nay có lễ hội pháo hoa, tôi muốn đi.”

Lục Dĩ Hoài giương mắt nhìn cô: “Lễ hội háo hoa?”

Ngu Trà hung hăng gật đầu.

Lục Dĩ Hoài nâng môi: “Được.”

Ngu Trà cảm thấy hẳn hơi kì lạ, nhưng tất cả suy nghĩ của cô đều đã tập trung vào đêm nay, căn bản không nghĩ được nhiều.

Lễ hội pháo hoa không diễn ra trong nội thành.

Nên chú Trần cần phải lái xe khá lâu mới đến được địa điểm, lúc đến được đó, lễ hội đã bắt đầu.

Ngu Trà canh thời gian đăng Weibo.

Chưa đến vài phút, số lượt thích đã được vài trăm.

Chú Trần nói: “Thiếu gia, tiểu thư, tôi đi mua vé.”

Nếu đã quyết định từ lâu, căn bản sẽ không cần như vậy, Lục gia sẽ an bài tất cả, nhưng ông thấy thiếu gia có vẻ thích thú nên không lăm miệng.

“Không cần mua vé.” Ngu Trà cảm điện thoại cười cười, đưa màn hình lên cho nhân viên soát vé kiểm tra.

Sau khi nhân viên công tác xác minh xong thì cho bọn họ vào.

Lúc này đã là nửa đêm, toàn bộ bãi cát đều là một mảng tối đen, ở nơi xa còn có thể nghe thấy tiếng sóng vỗ, không ít người bán hàng rong bán những trang sức nhỏ, trẻ con ồn ào nói chuyện chơi đùa.

Ngu Trà mua một cái tai sói, trả tiền xong quay đầu lại, ánh đèn đủ màu chiếu xuống, Lục Dĩ Hoài đứng cách đó không xa.

Hắn không ngồi xe lăn.

Ngư Trà hỏi: “Anh muốn đeo không?”

Lục Dĩ Hoài nói: “Em mang đi.”

Ngư Trà bấu môi, không dám phản bác.

Chú Trần đứng đằng sau thấy một màn như vậy, không nhịn được nói: “Tiểu thư đeo cho thiếu gia là được.”

Ngư Trà chớp chớp mắt, “Thật vậy sao?”

Mặc dù hỏi như vậy, nhưng động tác của cô lại nhón chân lên cài lên đầu Lục Dĩ Hoài, thiếu niên cao hơn cô rất nhiều vẫn không nhúc nhích.

Có người đang chụp hình đã bắt được khoảnh khắc này.

Ban đêm trên biển rất lạnh, có người bên đây đang nướng thịt, mùi thức ăn cùng với mùi pháo hoa truyền đến, lại dần tiêu tán.

Lục Dĩ Hoài rũ mắt, hỏi: “Sao lại muốn xem pháo hoa?”

Động tác Ngư Trà dừng lại: “Vừa vặn đêm nay có...”

Cô càng nói càng chột dạ, hướng chỉ trước giờ cô chưa từng nói dối Lục Dĩ Hoài thành công, ngược lại càng không thể che dấu được.

Ngư Trà đành phải nhỏ giọng nói: “Sinh nhật của anh vào ngày mai.”

Lục Dĩ Hoài nhướn mày hỏi: “Sau đó thì sao?”

Ngư Trà nghĩ thầm còn sau đó cái gì, đây là quà sinh nhật đấy, nhưng không biết vì sao chính miệng nói ra lại có hơi xấu hổ.

Lục Dĩ Hoài hơi khom lưng, đối diện với cô: “Quà sinh nhật?”

Lông mi Ngư Trà run lên, gật gật đầu: “... Ừm.”

Lục Dĩ Hoài thật sự rất thích bộ dáng ngượng ngập như vậy của cô, tuy cô gái của hắn vẫn chưa nhận ra điểm này, nhưng sẽ rất nhanh thôi.

Rất nhanh sẽ biết.

11 giờ 50, bắt đầu bắn pháo hoa.

Bầu trời bị pháo hoa sáng lạn chiếu sáng, một chùm chưa kết thúc, một chùm khác đã bắt đầu, tiếng hoan hô nổi lên tứ phía, cả tiếng đùa giỡn của cả trai lẫn gái.

Vào hoàn cảnh này, thời gian trôi qua rất nhanh.

Mãi đến gần 12 giờ, mức độ đặc biệt của các loại pháo hoa càng tăng lên, màu càng ngày càng sáng, mỗi cái xuất hiện đều làm mọi người kinh ngạc hô lên.

Ngư Trà đã ngắm đến ngây người.

Điện thoại trong túi cô run lên, vừa lấy ra đã thấy, chỉ còn một phút nữa đã đến mười hai giờ.

Ngư Trà bắt đầu khấn trương lên.

Cô bất an động động chân, cũng không biết vì sao lại khấn trương, nhấp môi quay qua nhìn Lục Dĩ Hoài.

Đúng lúc Lục Dĩ Hoài cũng quay đầu nhìn cô.

Ngư Trà vội vàng thu hồi tầm mắt, môi mở ra thở một hơi, lại nhìn điện thoại, số chỉ thời gian nhảy lên.

Đã qua 12 giờ.

Ngư Trà không kịp suy nghĩ một đồng hồ hỗn loạn trong đầu mình, xoay người bắt lấy tay áo Lục Dĩ Hoài: “Sinh nhật vui vẻ.”

Thanh âm của cô lớn hơn bình thường rất nhiều.

Cũng không ai chú ý đến bên này, bên cạnh bọn họ còn có một cặp đang hôn môi nồng nhiệt, Ngư Trà nhìn thoáng qua liền xấu hổ dờn tầm mắt.

Cô đối diện với ánh mắt Lục Dĩ Hoài, ánh sáng rạng rỡ, ảnh ngược của cô trong mắt hắn, lời của Lâm Thu Thu lại hiện ra trong đầu cô.

Trong lòng Ngư Trà xoay vòng vòng.

Có lẽ là do không khí, có lẽ là do xúc động, cô nắm chặt tay áo trong tay, bắt ngờ nhón chân, ngửa đầu lên.

Mọi tiếng động xung quanh dường như đã biến mất.

Có người cầm điện thoại phát trực tiếp, đang đi dạo trên bờ cát, nhìn thấy hai người bên kia, không tự chủ được quay lại cảnh đó.

Bình luận lập tức tăng lên ——

“Tuy chỉ thấy được sườn mặt hai người, nhưng tôi chỉ cần biết hai người là soái ca mỹ nữ là đủ.”

“Quả nhiên soái ca và mỹ nữ luôn ở bên nhau.”

“Hôn như vậy, bối cảnh thật đẹp a a a!”

“A a a lòng tôi, vì sao tôi đã hai mươi vẫn chưa có bạn trai, tôi cũng muốn có tình yêu ngọt ngào a!”

Người cầm điện thoại cũng nhanh chóng chuyển hướng, vẫn nhìn không được quay đầu lại nhìn.

Gió đêm hơi lạnh.

Thiếu nữ cách đó không xa nhón chân lên, đôi mắt nhắm chặt, tựa như có thể nhìn thấy cô gái đang bất an, lông mi run rẩy, bắt lấy thiếu niên trước mặt.

Pháo hoa sau lưng nhanh chóng nổ rộ, phút chốc thấp sáng không cả bầu trời, chiếu rọi hai bóng dáng đang dựa vào nhau.

Hết chương 50

#xanh

Bạn đang đọc truyện *Mối Tình Đầu Của Giáo Bá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51: Thư tình

Pháo hoa được bắn thêm mười phút nữa mới dần dần tắt, bắt đầu phóng thêm một ít pháo nhỏ hơn, tiếng nói chuyện cũng dần rõ ràng hơn.

Động tác của Ngu Trà không ngớ ngẩn nhưng lại vô cùng lố mẫm.

Hai đôi cộng lại, cô không biết hai người bọn họ đã hôn bao nhiêu lần, không thể đếm được, bị Lục Dĩ Hoài cưỡng hôn cũng không biết bao nhiêu lần, nhưng đây là lần đầu tiên cô khản trương đến vậy.

Trong nháy mắt kia, dường như trái tim đã nhảy ra khỏi lồng ngực.

Hương thơm của thiếu nữ rất nhanh đã tiêu tán nơi chớp mũi, ánh mắt Lục Dĩ Hoài tối đen, đột ngột duỗi tay, trực tiếp ôm lấy eo cô.

Ngu Trà hoảng sợ.

Quanh đây đều là người, cô gần như không dám nhìn vào họ, sợ sẽ đối mặt với ánh mắt chế nhạo, cô không chịu nổi thứ đó.

Lục Dĩ Hoài đến gần tai cô, thấp giọng hỏi: “Hành động lúc này của em——”

“Lúc này tôi không làm gì hết!” Ngu Trà tròn to mắt.

Nghe thấy lời này, trên tay Lục Dĩ Hoài dùng lực, hai người càng sát lại gần hơn, “Bây giờ hối hận rồi?”

Trong mắt Ngu Trà óng ánh nước, đối diện với hắn, gương mặt ứng đo: “... Anh đừng nói chuyện này.”

Nói ra rất xấu hổ.

Vừa này không biết vì sao cô làm việc đó, đến khi phục hồi tinh thần lại cũng đã chạm vào môi Lục Dĩ Hoài, không kịp đổi ý nữa.

Trong đầu Ngu Trà bây giờ là một đống hồ nhão.

Lục Dĩ Hoài gắt gao chế trụ eo cô, cho dù mặc quần áo dày hắn cũng cảm thấy eo thon gọn có thể ôm trọn trong một tay, “Ngẩng đầu.”

“À...” Ngu Trà nghe lời ngẩng đầu nhìn hắn.

Vừa nâng lên một chút, trước mắt đã tối sầm xuống, môi cô bị gặm cắn, nhẹ nhàng mà lưu luyến.

Trong mắt cô chỉ còn đôi mắt của Lục Dĩ Hoài, tròng mắt đen nhánh có ánh sáng lóe lên.

Giống như pháo hoa khi nở.

Trên đường về nhà phá lệ yên tĩnh, Ngu Trà không thể nói được câu gì, cũng không muốn nói gì hết, cũng may Lục Dĩ Hoài không hỏi cô việc gì.

Vừa đến cửa nhà, cô liền thấy được Giang Nguyệt Tinh ngồi trên sofa uống trà.

Thấy bọn họ đã về đến nơi, ánh mắt Giang Nguyệt Tinh đánh giá một chút, lóe lóe, trong lòng hiện lên một ý nghĩ không tên, cuối cùng tầm mắt dừng trên người Lục Dĩ Hoài.

Bà ấy đã sắp phát điên khi Lục Dĩ Hoài xảy ra chuyện, khi bác sĩ nói chân của hắn có thể trị khỏi bà vẫn chưa thể tin được.

Sau đó nhìn thấy tính cách con trai mình thay đổi rất lớn, vô cùng trầm mặc, bà nhìn con trai mình như vậy trong lòng rất đau.

Nhưng mấy tháng trôi qua, tất cả đều khác đi.

Giang Nguyệt Tinh đặt cái ly lên bàn, trong mắt có ý cười, mở miệng nói: “Dĩ Hoài, con lại đây.”

Lục Dĩ Hoài nghiêng đầu nhìn Ngu Trà.

Giang Nguyệt Tinh nói: “Trà Trà, con cũng lại đây ngồi.”

Bà liếc mắt một cái cũng đã biết suy nghĩ của con trai, ẩn tượng của Giang Nguyệt Tinh với Ngu Trà không tệ, hơn nữa từ khi Ngu Trà đến nhà mình, tựa hồ mọi chuyện đều tốt lên.

Bà ấy đã biết Lục Dĩ Hoài có thể đứng lên từ trước.

Giang Nguyệt Tinh muốn đến đây nhưng bị cản lại, vẫn luôn cố gắng kiềm chế đến tận bây giờ. Có thể tận mắt nhìn thấy Lục Dĩ Hoài đứng trước mắt, tâm trạng của bà phi thường kích động.

“Mẹ.” Lục Dĩ Hoài ngồi xuống, “Trễ vậy rồi sao còn ở đây?”

“Không phải hôm nay là sinh nhật con sao?” Giang Nguyệt Tinh hơi mỉm cười, nói: “Sinh nhật vui vẻ.”

Lục Dĩ Hoài cũng nở nụ cười hiếm hoi.

Giang Nguyệt Tinh nói: “Ba con muốn làm lễ trưởng thành lớn một chút, đúng lúc cho người khác biết con đã khôi phục.”

Lục Dĩ Hoài hỏi: “Ông nội thì sao?”

“Ý của ông trái ngược với ba con, nên mẹ mới qua đây hỏi con.”

Lục Dĩ Hoài gật đầu, nói: “Cứ như vậy đi.”

Giang Nguyệt Tinh biết con trai mình luôn có chính kiến, cũng không quan tâm đến vấn đề này nữa, “Vậy được rồi.”

Phòng khách an tĩnh lại.

Giang Nguyệt Tinh đột nhiên hỏi: “Sinh nhật của Trà Trà cũng sắp tới rồi đúng không?”

Lúc trước bà đã điều tra tất cả người nhà họ Ngu, đương nhiên cũng đã điều tra Ngu Trà, hiểu rõ tất cả mọi chuyện của cô.

Ngu Trà dạ một tiếng: “Là tháng sau.”

Giang Nguyệt Tinh gật đầu, có thêm ý định: “Trà Trà cũng sắp mười tám, cần phải chuẩn bị lễ thành nhân thật kỹ càng, con có dự định gì không?”

Ngu Trà sững sốt, xua xua tay, mặt hơi đỏ: “Dì Giang, không cần đâu ạ.”

“Mẹ.” Lục Dĩ Hoài lên tiếng: “Đừng ép cô ấy.”

Giang Nguyệt Tinh thờ dãi: “Mẹ có như vậy đâu. Được rồi, cũng không còn sớm nữa, mẹ về trước, con cũng ngủ sớm một chút, quà của mẹ đặt trong phòng con đó.”

Lục Dĩ Hoài dạ một tiếng.

Chờ Giang Nguyệt Tinh rời đi, Ngu Trà mới thở ra một hơi.

Qua việc này, cô đã quên đi chuyện xấu hổ ở bờ biển, giờ phút này đối mặt với Lục Dĩ Hoài đã không còn khấn trương nữa.

Lục Dĩ Hoài thấp giọng nói: “Không cần nhớ lời mẹ tôi nói.”

Ngu Trà nhẹ nhàng ừ một tiếng.

Về phòng, cô mở cửa đi thẳng vào, không để ý đến Lục Dĩ Hoài bên cạnh, đến khi cổ tay bị kéo lại.

Ngu Trà xoay người, “Sao vậy?”

Lục Dĩ Hoài nhìn thẳng cô: “Ngủ ngon.”

Hắn nói thật nhẹ, mang theo chút lưu luyến cùng ôn nhu.

Sắc mặt Ngu Trà đỏ lên: “Anh cũng... Ngủ ngon.”

Giọng nói nhỏ như muỗi kêu.

Lục Dĩ Hoài thấy cô gấp gấp đóng cửa lại, gối nhỏ đang sợ hãi, đáng yêu cực kỳ.

Ngày hôm sau, thời tiết rất đẹp.

Sáng sớm Ngu Trà lên rồi giường, chỉ chào hỏi mẹ Vương rồi trực tiếp đến trường, khi đến lớp chỉ mới có vài người tới.

Đúng lúc có bạn học từ cửa sau đi vào: “Ngu Trà, sao hôm nay cậu đến sớm vậy?”

Ngu Trà cười cười, “Hôm nay dậy sớm.”

Bạn học đó cũng không nghi ngờ gì, học sinh giỏi đến trường sớm cũng không phải chuyện lạ, ngược lại là cô ấy, hàng ngày đều đi học sớm, thành tích cũng không tăng lên được chút nào.

Lâm Thu Thu khoan thai tới muộn, nhìn thấy Ngu Trà ngồi đằng kia làm bài tập: “Trà Trà, lễ hội pháo hoa tối qua như thế nào a?”

Cô ấy duỗi tay vỗ vỗ bả vai Ngu Trà.

Ngu Trà bị dọa nhảy dựng, vành tai đỏ lên, nói: “Rất đẹp a.”

Lâm Thu Thu nghe thấy ngữ khí không đúng, ngồi vào chỗ, “Trà Trà, cậu biết mình không hỏi chuyện này mà, haiz, cậu sao đó quá vậy?”

Ngu Trà bị cô ấy trêu, ngược lại đã bình tĩnh lại.

Hồi trước hai người cũng đã từng nói về vấn đề này, Lâm Thu Thu nói chuyện ngà ngón không chỉ một hai lần.

Ngu Trà quay đầu: “Thu Thu, cậu đừng nói bậy.”

“Sao mình lại nói bậy.” Lâm Thu Thu chống mặt:

“Không ít người tôi qua đã đăng hình ảnh ở lễ hội đó.”

“Mình quên chụp rồi.” Ngu Trà nói.

“Lúc ấy cậu không nhớ nổi thì đúng hơn.” Lâm Thu Thu cười cười, “Cậu nhìn mắt mình đi, bên dưới đã có quầng thâm luôn rồi.”

Làn da trắng nõn, quầng thâm phá lệ rõ ràng.

Ngu Trà không nói nữa.

Chuyện tối qua làm cô không thể ngủ được, cứ lẩn lộn mãi, đến khoảng ba giờ mới mơ màng thiếp đi, tỉnh ra thì cô chỉ mới ngủ có ba bốn tiếng.

Lâm Thu Thu thấy cô không nói, dứt khoát chuyển đề tài: “Đúng rồi, có phải hôm nay Trần Thanh Mai sẽ tặng quà cho Lục Dĩ Hoài a?”

Chuyện này đã từng gây náo nhiệt trong trường, hôm nay không có không ít nữ sinh chờ xem kịch, đối với học sinh trong trường, Trần Thanh Mai chỉ là một đứa nông thôn tham gia truyền hình thực tế thôi.

Ngu Trà nghĩ nghĩ: “Chắc sẽ không tặng trước mặt mọi người.”

Cô khá biết tính cách Trần Thanh Mai, lúc trước rất tự ti, bây giờ trong xương cốt cô ấy vẫn như vậy, không khác lắm so với cô đời trước.

Lâm Thu Thu lo lắng nói: “Có thể sẽ lên đưa.”

Ngu Trà nói: “Đừng nghĩ nữa.”

Tuy cô cũng không khống chế được suy nghĩ của mình, nhưng trong lòng cũng biết sẽ không có gì xảy ra, trừ khi lần trước Lục Dĩ Hoài thật lòng muốn đổi kẻo với Trần Thanh Mai.

Nhớ đến việc này, bàn tay đang viết dừng lại một chút.

Giống với suy đoán của Ngu Trà, nữ sinh trong trường chờ cả ngày, đi ngang qua cửa lớp tám không ít lần cũng chưa thấy Trần Thanh Mai đến lớp một tặng quà.

Có người nói Trần Thanh Mai căn bản không mang quà đến trường.

Tieba vì chuyện này lại nhốn nháo lên, chủ bài đăng kia còn bị đào lên mắng một trận.

“Lúc trước còn thề son sắt gì đó, tôi còn tưởng thật, kết quả bây giờ không có gì hết.”

“Rốt cuộc là có đưa hay không? Ai xác minh được, hôm nay tôi đã đợi nguyên ngày đấy.”

“Bịa đặt chuyện như vậy đúng là không tốt, Trần Thanh Mai mới chuyển đến không lâu, chuyện này đã truyền ra, rốt cuộc là ai nói?”

“Hôm qua cậu ấy đã nói không có, không phải là các cậu không tin sao?”

Bài viết trên Tieba hôm qua có một tài khoản xưng là Trần Thanh Mai, nhưng lúc đó không có ai tin.

Có người không tin đó là Trần Thanh Mai, có người tin đó là Trần Thanh Mai nhưng không tin lời của cô ấy.

Nên tài khoản đó đã bị chửi rất thảm, đến tận mấy trăm bình luận, có thể thấy được việc này rất gây chú ý.

Lâm Thu Thu cũng đọc.

Cô ấy lăm nhăm với Ngu Trà: “Đứa ngốc cũng biết sẽ không tặng, Trần Thanh Mai cũng không ngu.”

Ngu Trà không thể phủ nhận: “Cậu đừng quá để ý việc này.”

“Mình quan tâm cậu mà.” Lâm Thu Thu nói: “Tuy Lục Dĩ Hoài sẽ không nhận, nhưng lại có thêm một tình địch.”

Hai chữ tình địch rất rõ ràng.

Ngu Trà lại nhớ đến hành vi tối qua, thờ dài một tiếng, cô vẫn chưa biết hôm nay sẽ đối mặt với Lục Dĩ Hoài như thế nào.

Trước khi tiết tự học buổi tối bắt đầu, cửa sổ cạnh Ngu Trà bị gõ, cô nhìn ra ngoài, không nghĩ lại là Trần Thanh Mai.

Thoạt nhìn Trần Thanh Mai hôm nay đẹp hơn hôm qua, nhưng cả người tiêu tụy rất nhiều, có thể là do tối qua ngủ không ngon, giữa hai người có thanh sắt chắn ngang.

“Có chuyện gì sao?” Ngu Trà hỏi.

“Vâng.” Trần Thanh Mai đeo cặp, có chút khẩn trương, nhìn khuôn mặt trắng nõn của Ngu Trà không khỏi thờ dài trong lòng.

Ngu Trà dừng việc đang làm, đi cùng cô ấy ra cầu thang, một lát nữa chuông vào học mới vang lên, cầu thang không còn quá nhiều người.

“Chắc cậu cũng biết chuyện trên Tieba rồi.” Trần Thanh Mai hít sâu, chủ động mở miệng: “Là chuyện tặng quà kia.”

“Tôi biết.” Ngu Trà vô cùng bình tĩnh.

Mặc dù cô không biết Trần Thanh Mai đến tìm mình làm gì, nhưng cô và Trần Thanh Mai vẫn chưa trở mặt với nhau.

Trần Thanh Mai cúi đầu, lấy một lá thư từ trong cặp ra, “... Kỳ thật, người đăng bài đã nói thật... Nhưng tôi không có ý tứ kia.”

Ngu Trà đối diện ánh mắt cô ấy.

Tiếng nói chuyện trên cầu thang rất nhỏ, sẽ không làm đèn cảm âm sáng lên, nên cô không thấy rõ mặt của Trần Thanh Mai, chỉ thấy biểu tình của cô ấy phai nhạt đi.

“Quyển sách lần trước, tôi muốn cảm ơn cậu ấy.” Trần Thanh Mai nói chuyện vì bản thân: “Cái này là cảm ơn cậu và... Lục Dĩ Hoài.”

Cô ấy gọi tên của Lục Dĩ Hoài có chút khấn trương.

Ngu Trà rất dễ dàng nghe ra, trong ngực có một cảm xúc xa lạ, không nói lên được, chỉ yên lặng nhìn Trần Thanh Mai.

Trần Thanh Mai đối diện với cô, dường như tất cả suy nghĩ đều đã biến mất.

Cô ấy vội vàng dời tầm mắt.

Ngu Trà duỗi tay đụng vào phong thư kia, hơi mỏng, cô có thể cảm nhận được bên trong có kẹp tờ giấy gấp đôi lại.

Cô mở miệng: “Cho tôi và Lục Dĩ Hoài?”

Hai ý này không hề giống nhau.

Trần Thanh Mai dùng một chút: “Đều cùng nằm trong một bao thư.”

Cô ấy giật giạt tay, sợ Ngu Trà cự tuyệt, đi thẳng lên cầu thang, đèn cảm âm sáng lên rồi vụt tắt, thân hình nhanh chóng biến mất ở lầu hai.

Ngón tay Ngu Trà kẹp phong thư, phía trên có tên cô ấy, chữ viết giống nhau, nhưng từ đó cô có thể biết được tính cách người viết, rất nghiêm túc.

Cô chưa từng nghĩ rằng Trần Thanh Mai sẽ viết thư cho cô, bất quá bây giờ mà còn viết thư, chỉ sợ cũng chỉ có thư tình.

Về lớp, Ngu Trà cũng không còn tâm trạng làm bài tập.

Cô đánh giá phong thư thật cẩn thận, thật sự bình thường, là loại bao thư dễ thấy nhất, màu trắng, không có trang trí dư thừa gì.

Trần Thanh Mai nói là viết cho cô, nhưng Ngu Trà không rõ có phải vậy không, đột nhiên không có ** nhìn nữa, đặt nó qua một bên.

Cô lại nhớ đến một chuyện.

Ngu Minh Nhã vẫn chưa về trường học, đoán là vẫn còn trong bệnh viện, chỉ sợ cô ta vẫn chưa biết chuyện trong nhà mình.

Có khi cô ta đã nhận thấy gì đó, cô ta vẫn chú ý đến chuyện trên trường, chỉ sợ hai ngày này Ngu gia không thể yên ổn.

Hết chương 51

#xanh

Bạn đang đọc truyện *Mối Tình Đầu Của Giáo Bá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 52: Bắt nạt

Lâm Thu Thu vào lớp, thấy được Ngu Trà ngồi người nhìn chăm chăm một phong thư, mày nhíu chặt.

Cô ấy tò mò hỏi: “Ai viết thư tình cho cậu à, sao bối rối quá vậy, không lẽ là do người đặc biệt nào tặng sao?”

Lâm Thu Thu nhìn lại, lắc nhai: “Bình thường thế, nhìn không giống thư tình gì hết, mắt thâm mỵ của ai mà kém vậy, viết thư tình cũng không xem tâm tình thiếu nữ người ta.”

Ngu Trà bị cô ấy chọc cười, để phong thư vào học bàn, “Không phải, là Trần Thanh Mai đưa.”

“Trần Thanh Mai...” Lâm Thu Thu nghĩ nghĩ, chưa nói gì hết.

Cô ấy không có ấn tượng gì về Trần Thanh Mai, chưa từng nói chuyện với nhau, so với Ngu Minh Nhã, ấn tượng của cô ấy đối với Trần Thanh Mai đương nhiên tốt hơn một chút.

Nhưng từ khi chuyện tặng quà truyền ra, ấn tượng về Trần Thanh Mai cũng rõ hơn chút, Lục Dĩ Hoài xuất sắc như vậy, thích hấn cũng bình thường.

Không giống với cô ấy, cô ấy chỉ thấy Lục Dĩ Hoài rất đáng sợ.

Mỗi lần đều có cảm giác Ngu Trà bị ăn sạch sẽ, nhưng cảm thấy Lục Dĩ Hoài đối với cô rất khác, mâu thuẫn này đã chôn sâu trong lòng cô ấy từ lâu.

Lâm Thu Thu thuận miệng nói: “Nếu là cho cậu, cậu cứ đọc đi, có lẽ trong đó có viết gì đó hữu dụng thì sao.”

Ngư Trà lắc đầu, “Quên đi.”

Không chỉ cho cô, còn cho Lục Dĩ Hoài.

Hơn nữa cô cũng không thấy mình và Trần Thanh Mai có chuyện gì để nói, đơn giản chỉ về Ngư Minh Nhã và vài chuyện lặt vặt, cô không quan tâm đến Ngư Minh Nhã, vài ngày nữa tự nhiên sẽ có kết quả.

Ngư Trà đột nhiên nhớ đến một vấn đề.

Lần trước Lục Dĩ Hoài đã hỏi Trần Thanh Mai và Ngư Minh Nhã trao đổi nhân sinh có phải là cố ý hay không, cô cảm thấy chắc chắn có vấn đề.

Nếu không sao có thể trùng hợp chọn ngay hai người họ.

Ngư Trà không có bất kì thông tin gì về người đứng sau màn trao đổi hai người họ mười mấy năm trước, trước kia Lục gia cũng không cần làm chuyện này.

Có khả năng là do Ngư gia tự làm tự chịu.

Lúc này ở Ngư gia, Ngư Minh Nhã vừa xuất viện, đi như bay vào căn biệt thự cao cấp, nhìn xung quanh một vòng, không thấy Trần Mẫn Quyên đâu cả.

Hôm nay cô ta mới biết được Trần Thanh Mai đã xuất viện trước, hơn nữa tiền thuốc men đã được thanh toán xong hết, nếu không có gì bất ngờ thì chính là Trần Mẫn Quyên trả.

Ngư Minh Nhã muốn xem camera ghi hình nhưng cô ta chưa xem.

Ngay lúc này, người hầu đi ra từ phòng bếp, nhìn thấy cô ta thì lắp bắp kinh hãi: “Tiểu thư, sao cô đã về rồi...”

Ngư Minh Nhã nâng cằm: “Sao nào, tôi về thì có vấn đề gì?”

Người hầu vội vàng cúi đầu: “Không có không có.”

Ngư Minh Nhã nhìn người đứng trước mặt một vẻ muốn nói lại thôi, trong lòng càng nghi ngờ, hình ảnh trong bệnh viện lần nữa hiện ra.

Đối với cô ta, Trần Thanh Mai chỉ là người tham gia chương trình mà thôi, cuối cùng hai người cũng không chạm mặt nhau, căn bản chưa nói được mấy câu.

Nên khi Trần Mẫn Quyên gọt táo cho Trần Thanh Mai, rõ ràng là hai người của hai thế giới khác nhau, nhưng có cùng họ, không lẽ bọn họ thật sự có quan hệ với nhau?

Ngư Minh Nhã nghĩ vậy càng thêm khủng hoảng.

Trước kia người trong nhà nói muốn nhận nuôi một đứa trẻ chơi cùng cô ta, ban đầu cô ta rất vui vẻ, nhưng sau đó phát hiện bọn họ đối xử tốt với Ngư Trà, cô ta không thích thế, Ngư gia chỉ có thể có mình cô ta là đại tiểu thư.

Cô ta hỏi: “Mẹ tôi đâu?”

Người hầu trả lời: “Phu nhân đã ra ngoài dạo phố.”

Đi dạo phố? Ngư Minh Nhã gật đầu, xua xua tay: “Được rồi được rồi, tôi đã biết, đi làm chuyện của cô đi.”

Cô ta xoay người lên lầu, đẩy cửa phòng mình ra, tất cả những thứ bên trong vẫn còn, tựa như không có gì thay đổi.

Ngư Minh Nhã nhẹ nhàng thở ra, chuẩn bị đi ra ngoài.

Đang định xuống lầu, cô ta nhìn thấy cửa phòng bên cạnh khép hờ, trong lòng khó hiểu, qua đó đẩy cửa bước vào.

Cấu trúc căn phòng cũng không khác mấy so với phòng cô ta.

Ngư Minh Nhã biết phòng này, coi như đây là phòng cho khách, bây giờ được chỉnh sửa lại giống một phòng công chúa, dường như còn tinh xảo hơn cả phòng cô ta.

Ngư Minh Nhã tròn to mắt, đi nhanh vào, mở ra phòng để quần áo.

Căn phòng rất đầy đủ, trong tủ treo rất nhiều quần áo hàng hiệu, áo, váy, bên cạnh đặt rất nhiều giày và túi xách.

Trong lòng Ngư Minh Nhã nhảy dựng, đồng tử co lại, cơ thể không khống chế được run rẩy, không thể tưởng tượng được.

Vậy là trực tiếp sống ở đây sao?

Khi Trần Thanh Mai về đến Ngư gia, không khí trong nhà rất quý dị.

Cô ấy chần chờ trong chớp mắt mới bước vào, không bắt ngờ khi nhìn thấy Ngư Minh Nhã ngồi trên sô pha, sắc mặt nặng nề.

Hai người đồng thời xảy ra tai nạn xe cô, cô ấy bị thương nhẹ hơn một chút nên cũng xuất viện trước, lúc trước Trần Mẫn Quyên không cho cô ấy tiếp xúc với Ngư Minh Nhã nên cô ấy không biết Ngư Minh Nhã có biết chân tướng hay không.

Trần Mẫn Quyên cười cười: “Thanh Mai, con về rồi.”

Trần Thanh Mai nhỏ giọng đáp lại, đại khái cũng đã biết được sắp xảy ra chuyện gì, ngồi vào một bên khác, yên lặng không nói gì.

“Mẹ, mẹ không có gì muốn nói cho con sao?” Ngư Minh Nhã nắm chặt tay mình, trầm giọng hỏi: “Sao cô ta lại ở nhà chúng ta?”

Cô ta nhìn thẳng vào Trần Thanh Mai.

Trần Thanh Mai bị ánh mắt của cô ta dọa.

Trần Mẫn Quyên lập tức nhận ra, vỗ vỗ tay cô ấy, sau đó mới mở miệng: “Minh Nhã, sau này Thanh Mai sẽ là em gái con.”

“Cái gì?” Ngu Minh Nhã lập tức đứng lên, luống cuống: “Con không nhận! Vì sao vô duyên vô cớ lại có thêm một người ngoài? Mẹ muốn có thêm con à, có phải mẹ không thể sinh con không?”

Biểu tình Trần Mẫn Quyên trầm xuống: “Con nói chuyện kiểu gì vậy?”

Ngu Minh Nhã quơ tay đẩy hết đồ trên bàn xuống, tiếng thủy tinh rơi vô cùng rõ ràng, “Con không bao giờ chấp nhận.”

Cô ta nhìn Trần Thanh Mai, biểu tình hơi vặn vẹo: “Mày đúng là có bản lĩnh, quay một chương trình đã trở thành em gái tao, mày cũng không thèm nhìn xuất thân của mình, chẳng khác nào với anh trai mày, mày có khả năng ở đây sao?”

“Ngu Minh Nhã!” Trần Mẫn Quyên vỗ bàn, “Ngu Minh Nhã, những gì mẹ dạy con đã cho chó ăn hết rồi sao? Sao có thể nói chuyện khó nghe như vậy?”

“Con nói sai chỗ nào?” Ngu Minh Nhã phẫn hận nói: “Không phải cũng chỉ là một đứa quê mùa sao, sao mẹ lại nhìn trúng nó?”

Lúc trước Ngu Trà đã như vậy, bây giờ chỉ một Trần Thanh Mai đã dễ như trở bàn tay thu mua cả nhà cô ta.

Trần Mẫn Quyên không trả lời vấn đề của cô ta mà mở miệng nói: “Minh Nhã, hơn một tháng nữa sẽ đến sinh nhật của Thanh Mai, đến lúc đó sẽ tổ chức tiệc.”

Mặc dù không nói rõ đầu đuôi, nhưng Ngu Minh Nhã vừa nghe đã hiểu.

Ánh mắt Trần Thanh Mai lóe lóe.

Những người trong trường cũng đã nói như vậy, cô ấy chỉ là chim sẻ, là một đứa nhà quê, bây giờ bọn họ vẫn chưa biết chân tướng.

Trần Thanh Mai không biết trước kia vì sao mình bị ném ở nông thôn, nhưng nếu chuyện đó không xảy ra, thân phận của Ngu Minh Nhã là của cô ấy.

Cô ấy sẽ có thể làm rất nhiều chuyện, mỗi ngày không cần thức khuya dậy sớm để kiếm tiền sinh sống. Cũng không cần học trong ngôi trường chỉ có một lớp, giãy giụa vì học phí.

Ngu Minh Nhã cũng khinh thường cô ấy.

Trần Thanh Mai giương mắt nhìn cô ta, đột nhiên sinh ra một cảm xúc đáng buồn.

Ngu Minh Nhã liếc mắt một cái thấy được ánh mắt của cô ấy, giống như đang trào phúng chính mình, cô ta bùng nổ: “Tao thấy mày thật dơ bẩn!”

“Ngu Minh Nhã!” Trần Mẫn Quyên phẫn nộ.

Trần Thanh Mai chỉ rừ mắt, gọi một tiếng: “Chị gái.”

Lời này đối với Ngu Minh Nhã chính là khoe khoang, cô ta hung tợn trừng Trần Thanh Mai, hét lên một tiếng: “Mày đừng có đắc ý!”

Cô ta ném hết mọi thứ xuống rồi lên lầu.

Đến khi tiếng “rầm” vang lên, sau đó là một trận tiếng ồn lung tung rối loạn truyền đến, có thể biết được người trên lầu đang đập phá đồ đạc.

Trần Mẫn Quyên tức giận không chịu được, thở phì phò bình tĩnh lại, nhìn Trần Thanh Mai bên cạnh: “Thanh Mai, con đừng để ý, nó đã bị chiều hư.”

Trần Thanh Mai nhẹ nhàng dạ một tiếng: “Con biết ạ.”

Thời gian này sống ở đây, cô ấy phải thật cẩn thận.

Ngu Minh Nhã vẫn chưa đến trường.

Cần đây dường như cô ta đã chìm xuống, người trong trường dần quên mất cô ta, thỉnh thoảng cũng có người lên Tieba hỏi sao cô ta lại không đi học.

Chạng vạng thứ sáu, chuông tan học vừa vang lên, phân nửa số học sinh trong lớp đã xông ra ngoài, lớp học trong chớp mắt đã trở nên trống trải.

Lâm Thu Thu xua xua tay: “Trà Trà, hôm nay mình có việc, đi trước a.”

Ngu Trà gật đầu: “Ừm, tạm biệt.”

Cô lấy phong thư trong học bàn ra, không cẩn thận động đến một quyển sách, nhìn thấy tám bìa quen thuộc, cô mới nhớ ra sau khi mua quyển sách này về đã đặt trong bàn vài ngày.

Khi nhìn thấy cuốn sách này ở khu du lịch, cô đã thấy nó sẽ hữu dụng nên vẫn luôn ghi tạc trong lòng.

Ngu Trà nhìn về bức thư.

Nếu như cùng đưa sách và thư của Trần Thanh Mai cho hắn, cô cũng không rõ lúc đó sẽ xảy ra chuyện gì.

Cô hẹn Lục Dĩ Hoài gặp nhau ở cổng trường.

Ngu Trà nhắm mắt suy tư nửa ngày, sau đó mới cầm đồ đến lớp một, bên trong còn vài bạn học đang dọn lớp.

Cô thuần thục để đồ lên bàn Lục Dĩ Hoài, nghĩ nghĩ, lấy vài viên kẹo đen trắng trong cặp ra để lên.

Sau khi làm hết, Ngu Trà mới chạy chậm ra cổng.

Lục Dĩ Hoài ngồi trên xe lăn, chờ ngay cổng trường, chú Trần đứng cạnh hắn, mặc dù hai người không nói gì nhưng lại rất dễ thấy.

“Ra rồi?”

Nghe được tiếng động, Lục Dĩ Hoài nghiêng đầu.

Ngư Trà gật đầu: “Đi thôi.”

Cũng may Lục Dĩ Hoài không hỏi cô làm gì lâu vậy, nếu không cô sẽ phải tìm có, tìm có cũng không thể giấu được đôi mắt hần.

Tối nay sẽ chiếu 《 trao đổi nhân sinh 》 tập tiếp theo.

Ngư Trà lên mạng lướt.

Tuy Trần Thanh Mai không dùng Weibo, nhưng Ngư Minh Nhã có, Weibo của cô ta đã thành một bãi chiến trường, có đủ loại bình luận.

Tối nay sẽ đến nhà chính ăn.

Tâm trạng Giang Nguyệt Tinh rất tốt, biết nói chuyện với Lục Dĩ Hoài cũng chỉ nhận được vài chữ đáp lại, dứt khoát trò chuyện với Ngư Trà.

Dù sao từ ngày cô đến, con trai mình rất thuận lợi.

Ngư Trà không có gì không thể trả lời, nhưng sẽ chọn lựa vài thứ, đương nhiên những hành vi thân mật đó là trăm triệu lần không thể nói.

“Trà Trà, con thật ngoan.” Giang Nguyệt Tinh càng nghe càng thỏa mãn, quay qua Lục Dĩ Hoài, “Nếu con có thể nói được như vậy, mẹ cũng sẽ không cần lo lắng.”

Sắc mặt Lục Dĩ Hoài không thay đổi: “Bây giờ mẹ cũng không cần lo lắng.”

Giang Nguyệt Tinh thờ dài, nhìn nhìn Ngư Trà: “Nếu Dĩ Hoài có khi dễ con, con phải nói cho di biết.”

Ngư Trà nhìn Lục Dĩ Hoài.

Lục Dĩ Hoài nhướn mày: “Con có sao?”

Hần phủ nhận, nhưng câu này bay vào tai Ngư Trà là ý tứ thừa nhận, tai cô nóng lên, nhẹ giọng “vâng”.

Rời khỏi nhà chính cũng đã rất khuya.

Ngư Trà và Lục Dĩ Hoài về nhà bằng đường nhỏ, mặc dù là mùa đông nhưng có thể ngửi thấy mùi hoa nhàn nhạt.

Cô còn đang nghĩ chuyện đã làm sau khi tan học, chắc chắn ngày mai Lục Dĩ Hoài sẽ thấy được cuốn sách và bức thư, hần sẽ mở ra xem sao?

Lâm Thu Thu biết rất nhiều chuyện, bao gồm việc thư tình trên bàn Lục Dĩ Hoài chưa mở ra đã biến mất, rất bình thường.

Ngư Trà càng nghĩ càng đau đầu, duỗi tay chuẩn bị gõ đầu, tay chưa gõ trúng đã bị bắt lấy.

Lục Dĩ Hoài hỏi: “Gõ đầu mình làm gì?”

Ngư Trà phủ nhận: “Không có.”

“Em biết nói dối tôi là vô dụng.” Lục Dĩ Hoài néo néo cổ tay cô, động tác nhẹ nhàng, chậm rãi ôn nhu.

Đương nhiên Ngư Trà sẽ không kể ra, dứt khoát nói: “Tôi đang nghĩ chuyện của Ngư Minh Nhã, cô ta vẫn chưa về trường, thật không bình thường.”

“Đừng nghĩ chuyện cô ta.” Lục Dĩ Hoài nói.

“Không nghĩ.” Dù sao Ngư Trà đã che dấu được suy nghĩ của mình, lộ ra một nụ cười nhạt, kum đồng tiền bên má hiện ra, khuôn mặt dưới bóng đèn pha lệ tính xảo mỹ người.

“Ừm.” Tầm mắt Lục Dĩ Hoài xẹt qua cô.

Ngư Trà biết rằng hần chắc chắn biết có chuyện gì, nhưng hần không nói nên chắc là không phải chuyện lớn gì.

“Hình như tối nay có chiếu chương trình.” Gần đến nhà, Lục Dĩ Hoài đột ngột mở miệng.

Ngư Trà sững sốt, “... Chương trình kia?”

Nếu Lục Dĩ Hoài không đề cập tới, cô cũng đã quên luôn, hồi chiều còn nhớ rõ, bây giờ cũng đã cách lúc đó hơn một tiếng.

Lần trước đã coi chung với Lục Dĩ Hoài, lần này hần nhắc đến, không lẽ muốn cùng xem?

Ngư Trà nhấp môi, có chút khẩn trương chờ mong. Mặc dù cô cảm thấy rất rõ ràng

Giống như vào lễ hội pháo hoa đó.

Lục Dĩ Hoài cúi đầu, hỏi: “Nhớ chưa?”

“... Dù sao sau khi chiếu thì lúc nào cũng có thể xem.” Ngư Trà bỏ đi suy nghĩ vừa rồi, tò mò hỏi: “Sao anh lại đột nhiên thích xem thứ này?”

Cả hai đời chưa từng thấy Lục Dĩ Hoài có hứng thú gì với giải trí, càng không nói đến loại chương trình này.

Lục Dĩ Hoài nói: “Không thích xem.”

Ngư Trà gật đầu, đáp án này rất phù hợp với hần.

Chẳng qua là ngay sau đó, Lục Di Hoài à một tiếng, đối diện với ánh mắt trong trẻo của cô, cười nhẹ một tiếng, một lúc lâu sau mới mở miệng: “Vì có em xuất hiện.”

Hết chương 52

#xanh

Bạn đang đọc truyện *Mối Tình Đầu Của Giáo Bá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53: Làm thuốc của tôi

Lục Di Hoài rất ít khi nói trắng ra như vậy.

Ngu Trà nghe thấy, lỗ tai nóng lên.

Cô rất rõ ràng, bầu không khí của mình và Lục Di Hoài lúc này rất kỳ quái, nhưng nếu chọc thủng tầng giấy này thì sẽ không ổn, nên cô do dự, nhớ đến chuyện kiếp trước, không dám tiếp tục tiến về phía trước.

Ngu Trà há miệng thở dốc, cứng đờ nói sang chuyện khác: "Vây về nhanh lên, nếu không tối nay sẽ phải ngủ trề đó."

Lục Di Hoài ừ một tiếng.

Kỳ thật ngày mai là cuối tuần, căn bản không cần phải dậy sớm nên tối nay có ngủ trề cũng không sao.

Ngu Trà về phòng tắm rửa, sau đó mới mặc đồ ngủ đến rạp phim tư nhân, đồ ngủ của cô là do mẹ Vương mua, chắc là kiểu yêu thích của người già, phần nộn, lông xù xù, nhưng rất ấm áp.

Cô nắm cái lỗ tai trên áo, đứng ngoài cửa suy nghĩ nửa ngày, hít sâu vài hơi, chuẩn bị mở cửa bước vào.

Kết quả cô chưa kịp đụng vào, cửa đã được mở ra.

Lục Di Hoài dựa vào cạnh cửa, hơi cúi đầu, cong khóe môi: "Nghĩ cái gì nữa, vào trong nào."

Ngu Trà a một cái, đi ngang qua hắn vào trong.

Lục Di Hoài nhìn động tác chậm chạp của cô, tay ngứa ngáy, kéo lỗ tai trên mũ áo của cô, quả nhiên nhận được cái xoay đầu của Ngu Trà.

Hắn không nói gì, đóng cửa lại.

Những người xem tập trước của《 Trao đổi nhân sinh 》phần lớn đều do chú ý đến show này, tối nay bởi vì chuyện lần trước nên số lượng người xem càng tăng lên.

Trong nhóm khuê mật đã có không ít tin nhắn.

Lâm Thu Thu tag Ngu Trà: "Trà Trà, cậu xem chưa ha ha ha ha ha, cậu nhất định phải chuẩn bị tâm lý thật tốt a!"

Ngu Trà vội vàng nhắn lại: "Chuẩn bị tâm lý làm gì?"

Thượng Thần: "Đừng nói ra, cậu xem đi rồi biết, mình thấy tối nay cậu sẽ không ngủ được rồi ha ha ha ha."

Lâm Thu Thu: "Ha ha ha ha ha."

Hai người cùng nhau cười, Ngu Trà bị các cô ấy làm khó hiểu, nhưng lòng hiếu kỳ cũng đã bị gọi lên, bĩu môi, ngồi xuống sô pha.

Một lần nữa ngồi ở đây, cảm giác rất khác.

Chương trình mới bắt đầu, cũng giống tập một, Ngu Minh Nhã xuất hiện đầu tiên.

Mặc dù ban ngày nói như vậy, nhưng buổi tối cô ta vẫn phải tức giận nằm lên giường Trần Thanh Mai, nếu không sẽ không có chỗ ngủ.

Đương nhiên, cô ta đã đấu tranh với tổ tiết mục, muốn gọi một chiếc xe RV* đến đây, kết quả bị cản lại, không chỉ có tổ tiết mục, Trần Mẫn Quyên cũng từ chối.

**RV - Recreational Vehicle: nhà xe, xe dã ngoại. Hình ở trên.*

Ngu Trà hơi giật mình khi thấy cô ta nằm trên chiếc giường đó.

Cô hiểu rõ tính cách Ngu Minh Nhã hơn ai hết, được nuông chiều từ bé, có thể dùng từ ương ngạnh để hình dung cô ta, giường ngủ phải thật xa hoa, không cho phép trong phòng có thứ gì không phải hàng hiệu.

Mà giường của Trần Thanh Mai không chỉ nhỏ, tất cả đồ dùng đều đã giặt đi giặt lại rất nhiều lần, còn có dấu vá lại.

Ngu Minh Nhã cứ như vậy tiếp nhận, xem ra chương trình này rất lợi hại.

Cũng giống Ngu Trà, người xem cũng rất kinh ngạc với việc này, bắt đầu khích lệ Ngu Minh Nhã.

Chủ đề của《 trao đổi nhân sinh 》chính là thay đổi, cư dân mạng cũng vì vậy mới xem, đúng lúc phù hợp với hành vi của Ngu Minh Nhã.

Ngu Trà đang muốn xem tiếp, cảnh quay bất ngờ bị tua nhanh.

Nàng sững sốt một chút: "Sao lại tua a?"

Lục Dĩ Hoài nói: "Không muốn xem cô ta."

"..." Ngu Trà không phản bác, mặc dù được tua nhanh, nhưng có thể nhìn thấy một ít cảnh, buổi sáng sau khi thức dậy, Ngu Minh Nhã lại bắt đầu làm cao.

Ghét bỏ nước không sạch, ghét bỏ đồ ăn sáng quá rác rưởi.

Bình luận lại tiếp tục mắng --

"Tôi biết ngay cô ta chỉ giả dối, làm tôi cứ tưởng tôi hôm qua đã đỡ được một chút."

"Sao cô ta có thể ngu như vậy, sao lại không đối xử tốt một chút với anh trai của Trần Thanh Mai, rõ ràng anh trai đó đối xử với cô ta rất tốt."

"Đúng là quá đáng."

"Ở nhà được chiều chuộng từ nhỏ, không coi người khác ra gì, trước kia tôi đã xem Weibo của cô ta, ngày tháng tốt đẹp, còn tưởng cô ta là chị gái ôn nhu."

"Bây giờ học sinh cao trung cũng đã biết giả tạo?"

Mãi đến khi chiếu đến Trần Thanh Mai, bình luận mới bình ổn xuống.

Giờ phút này cư dân mạng đều mở to mắt, vận tay vận chân, chuẩn bị xem tiểu mỹ nhân và soái ca ở tập mới.

Chi tiết, cảnh đầu tiên là cuộc sống của Trần Thanh Mai.

Ngu Trà đã biết Trần Thanh Mai là con gái Trần Mẫn Quyên, thấy cô ấy sống ở Ngu gia, Trần Mẫn Quyên đối trả, cảm thấy rất hứng thú.

Sợ là Trần Mẫn Quyên cũng đang xem cái này, thật đáng chăm chọc.

Cảnh này cũng không kéo dài quá lâu.

Ngày đầu tiên của Trần Thanh Mai rất bình yên, đến ngày hôm sau, cô ấy vừa đến trường, máy quay chuyển đến hành lang.

Thân hình yếu đuối của thiếu nữ hiện ra giữa màn hình.

Nhìn thấy mình xuất hiện ở đó, Ngu Trà sốc nặng, nháy mắt nhớ lại lúc đó mình đang làm gì.

Không lẽ là lúc mình đi đổi sách?

Ngu Trà mím môi, quay đầu nhìn Lục Dĩ Hoài, Lục Dĩ Hoài hình như cũng cảm nhận được, quay đầu lại nhìn cô.

Tổ tiết mục lại giữ cảnh này, rốt cuộc bọn họ muốn làm gì, cô cũng không phải là Trần Thanh Mai, quay cô thì có gì tốt.

Bình luận bắt đầu tăng lên.

"Tiểu mỹ nhân muốn làm gì vậy."

"Tôi cảm thấy sắp có chuyện lớn! Nhìn thấy không, cảnh quay vừa mới chiếu đến cửa lớp một!"

"Không lẽ vì sách đã bị đổi đi, cô ấy biết được nên không vui sao?"

"Kích động quá!"

Ngu Trà càng xem càng kinh hoàng.

Cô trực tiếp đứng lên, nhanh chóng mở miệng: "Tôi mệt rồi, tôi về phòng ngủ trước đây. Ngủ ngon!"

Ngu Trà ném xuống một câu, chạy chậm ra ngoài.

Nhìn bộ dáng kinh hoàng thất thố của cô, hần ngược lại cười rộ lên, trong phòng chỉ còn một mình Lục Dĩ Hoài, không nhìn thấy vẻ mặt của hần.

Ngắn ngủn vài giây, trên màn hình đã đến cảnh của Ngu Trà và Trần Thanh Mai -- cô đến để đổi sách.

Ngực của Lục Dĩ Hoài động nhẹ.

Hần biết việc này nhưng không hỏi đến, cũng biết nếu hỏi thì sẽ nhận được câu trả lời khác, giờ phút này tận mắt nhìn thấy lại là chuyện khác.

Lục Dĩ Hoài tham lam nhìn kĩ cảnh này.

Ngu Trà đã về phòng mặt mũi đỏ bừng.

"A a a." Cô lăn mấy vòng trên giường, chần gối hỗn loạn, xem chút nữa đã té xuống đất.

Ngu Trà sửa lại tóc, nhìn chằm chằm trần nhà.

Sau một lúc lâu, cô vẫn không kiểm soát được, dùng điện thoại chọn phần mềm có kênh đó, mở chương trình 《 Trao đổi nhân sinh 》，trực tiếp tua nhanh đến đoạn kia.

Giống như đúc suy đoán của cô, là cảnh đổi sách.

Lúc này bình luận đã rất kích động, tuôn ra rất nhiều, gần như đã che hết cô và Trần Thanh Mai trên màn hình.

"Aws! (*阿伟死了: Chết tôi rồi*) chỉ xem chương trình thực tế, lại hâm mộ một cp!"

"Đột nhiên cảm thấy hai người rất ngọt ngào, ngọt đến mức này, đây là lần đầu tiên tôi thấy đó."

"Một người đổi sách một người đổi kẹo, a a sao lại có tình yêu đơn thuần ngọt ngào như vậy, tôi

muốn trở về học cấp ba quá!"

"Nhìn thấy màn này, tôi cảm thấy bộ phim vườn trường gần đây thật là không hợp mắt chút nào!"

Nhìn đủ loại bình luận, Ngu Trà chỉ cảm thấy mặt cô ngày càng đỏ lên.

Chỉ là cô không thấy được mắt mình sáng bao nhiêu.

May mà đã hết cảnh này, còn lại chính là hình ảnh của Trần Thanh Mai, trước sau như một, cuối cùng cũng đã chiếu xong hết.

Ngu Trà tắt điện thoại, nằm trên giường.

Tập phát sóng ngày hôm nay, Ngu Minh Nhã đã bị mắng không còn gì hết.

Cô nhớ đến cái video đã lâu trước kia, vốn dĩ dựa theo ký ức đời trước, cô cho rằng Ngu Minh Nhã sẽ dần dần đi lên, nhưng cô ta không đến trường mà đi tham gia chương trình này, là tự mình chui đầu vào lưới.

Nếu đăng cái video kia lên bây giờ thì cũng có tác dụng, giữ lại trong tay cũng được, tung ra cũng tốt.

Ngu Trà cân nhắc, để qua một thời gian sau sẽ xem xét tiếp.

Hôm sau Ngu Trà dậy rất trễ.

Mẹ Vương cũng biết tối qua cô xem chương trình cùng Lục Dĩ Hoài nên buổi sáng không gọi cô dậy, chỉ để lại bữa sáng chờ cô dậy rồi ăn.

Sau khi Ngu Trà mới tỉnh táo lại, mang dép lê xuống lầu.

"Mẹ đã nói Trà Trà mặc áo ngủ này sẽ rất đẹp." Mẹ Vương thấy cô xuống nhện không được khen, "Mỗi lần nhìn thấy đều muốn ôm con mà xoa nắn."

"Mẹ Vương lại có thể nghĩ như vậy." Ngu Trà cười nói.

"Mau đến ăn sáng, nếu không sẽ thành ăn trưa luôn đó." Mẹ Vương cười cười, "Không ăn sáng không tốt cho dạ dày, con còn nhỏ cũng không được, đến khi già rồi là một thân mang đầy bệnh."

"Dạ biết."

Ngu Trà chỉ từng trải qua sự quan tâm thân mật này khi còn ở cô nhi viện, sau khi đến Ngu gia chưa từng được cảm nhận, cô nhi viện cũng đã đóng cửa từ lâu.

Cô ăn hết cháo, uống thêm một ly sữa bò.

Ngu Trà hỏi: "Lục Dĩ Hoài không ở đây à?"

Mẹ Vương nói: "Thiếu gia và phu nhân đã về nhà cũ."

Ngu Trà gạt đầu, liếm môi, lau miệng rồi lên lầu.

Hôm nay có bài tập, nhưng mà sáng nay cô cũng không định làm, mở Weibo lên, nhìn thấy một mảnh đỏ quen thuộc.

"A a Trà Trà cậu nói cho mình, đại ma vương có phải là Lục Dĩ Hoài hay không?"

"Trà Trà, cô đã chưa đăng truyện ba ngày rồi, cô còn nhớ cái hồ sâu hoắm của mình không a?"

"Tối qua tôi có xem chương trình! Ha ha ha ha ha có phải cậu có ý đổi sách, người khác không thành công, chỉ có cậu thành công."

"Nhìn hai người ngọt ngào như vậy thật thích, sau này còn có thể thấy hai người không?"

Ngu Trà trầm nghĩ không đầu.

Từ đó về sau, cô và Trần Thanh Mai cơ bản không có liên hệ gì với nhau, trừ khi người quay phim cố ý quay cô, chuyện này chắc sẽ không có khả năng đầu.

Ngu Trà đọc thêm vài bình luận, sau đó mới xem tin nhắn.

Tin nhắn phần lớn là hỏi sự kiện tối qua, khi ngủ dậy cô vẫn chưa nhớ ra, bây giờ được nhắc nhở thì đã nhớ.

Quá rõ ràng.

Ngu Trà lăn vòng trên giường, kéo xuống xem tiếp, mới nhìn thấy có một tin nhắn về xuất bản truyện tranh, muốn hợp tác để xuất bản truyện của cô.

Truyện tranh của cô có thể xuất bản?

Đối phương đề lại phương thức liên hệ.

Ngư Trà nhìn chăm chăm tin nhắn đó suốt một phút, cuối cùng vẫn rời khỏi, cô về Lục Dĩ Hoài là để chính cô xem, không cần phải xuất bản.

Nếu xuất bản sẽ có thêm rất nhiều vấn đề.

Thứ hai, trường học rất náo nhiệt.

Khi Ngư Trà bước xuống từ trên xe, cô thể nghe được tiếng nói chuyện của các nữ sinh ngang qua--

"Haiz các cậu có xem chương trình đó chưa, Ngư Minh Nhã đúng là ngoài dự kiến, cậu nói xem vì sao cô ta lại tiếp nhận chương trình đó a?"

"Không biết a, không thể hiểu nổi cô ta, không đi học mà quay cái này, cậu thấy mấy bình luận đó chưa, tất cả đều mắng cô ta."

"Nhân duyên tốt đẹp bây giờ lại trở nên như vậy."

"Mình đã nhìn nửa ngày, trước kia Ngư Minh Nhã còn rất ôn nhu, thường xuyên cười với bạn học, mình không hề thấy cô ta cười trên chương trình đó."

"Làm mình khó chịu chính là, vì sao Ngư Trà lại đổi sách thành công?"

"Trần Thanh Mai cậu ấy..... Sớm biết vậy mình cũng sẽ thử, a a a thật khổ sở."

Ngư Trà nghe vậy, theo bản năng nhìn về Lục Dĩ Hoài bên cạnh, hần vẫn ngồi trên xe lăn, phảng phất không nghe thấy tiếng các cô ấy nói chuyện.

Mấy nữ sinh đang nghị luận xôm tụ, thấy người đằng sau đang đi, vội vàng ngậm miệng lại, túm nhau rời đi thật nhanh, lúc rời đi còn không nhìn được quay đầu nhìn.

Tối đó Ngư Trà có xem phân cảnh của mình, bình luận có nói về cô, cũng có người đoán vì sao phải đổi sách, còn có người đoán được chân tướng, chắc chắn Lục Dĩ Hoài cũng nhìn thấy những thứ đó.

Tương tượng như vậy, cô cảm thấy không tự nhiên.

Lúc ấy Ngư Trà nhất thời xúc động, bây giờ nhớ lại, cô cũng biết được một ít suy nghĩ của mình. Giống như lễ hội pháo hoa đó.

Khi cô đến lớp, Lâm Thu Thu đã đến rồi, cô ấy đang cầm điện thoại xem《 Trao đổi nhân sinh 》.

"Trà Trà, cậu đến rồi a." Cô ấy bấm tạm dừng: "Tối qua cậu có nhìn thấy bài viết không, bề ngoài Ngư Minh Nhã đúng là đã bị phá vỡ."

Nếu nói tập một đã có vài vết nứt thì tập hai đã nứt đến tận đáy lý, không thể nào tịt hơn nữa.

Ngư Trà ngồi xuống, "Mình xem rồi."

"Chuyện cậu đổi sách." Lâm Thu Thu đột nhiên nhớ tới, "Trà Trà, mình đã cho là tổ tiết mục sẽ cắt đi."

Nói đến việc này, Ngư Trà cũng rất bức mình, "Mình cũng không biết."

Nên tối đó cô bỗng nhiên bùng tỉnh, không tiếp tục xem nữa, chạy về phòng mình, nếu không đã phải xem cùng với Lục Dĩ Hoài.

Đúng là công khai xử tội.

Lớp một, còn hơn mười phút nữa mới đến giờ truy bài, tiếng nói chuyện, tiếng mượn bài tập vang lên khắp nơi.

Tần Du đến sớm, vừa đặt mông ngồi xuống đã chuẩn bị tìm Sơ Ninh nói chuyện phiếm, tầm mắt vừa động thì nhìn thấy trên cái bàn bên cạnh có một quyển sách.

Bìa sách chủ yếu màu đen nên rất dễ nhìn thấy giữa những quyển sách giáo khoa, bên trên còn có phong thư và mấy viên kẹo.

Hần đã thấy rất nhiều thư, kẹo cũng vậy.

Mấy ngày trước là sinh nhật Lục ca, người tặng quà cứ nối tiếp nhau, đương nhiên phần lớn thậm chí không thể bước vào lớp một, phần còn lại trực tiếp biến mất.

Hần biết Lục ca thích đọc sách, nhưng cũng phải xem đó là sách gì, hơn nữa đây rõ ràng là mới đặt vào tối thứ sáu.

Tô Ngọc hỏi: "Cậu nhìn gì vậy?"

Tần Du chỉ cái bàn, "Cuốn sách trên bàn Lục ca, viết bằng tiếng Anh, cậu biết đây là sách gì không?"

"Không biết." Tô Ngọc nói: "Nhưng có thể tra a."

Hần không động vào cuốn sách, chỉ tìm theo mấy từ đơn, rất nhanh đã có thể thấy được quyển sách trên mạng, có dịch tên.

Tần Du vừa thấy, biểu tình dừng lại.

"Là một quyển sách tâm lý chuyên sâu." Tô Ngọc nhìn không được nói: "Là ai a, đưa sách như vậy, có ý tứ gì a."

Tần Du ngồi lại chỗ mình: "Đừng động vào."

Hai người vừa ổn định chỗ ngồi thì thấy Lục Dĩ Hoài đi vào.

Tần Du cũng không dám mở miệng nói trên bàn Lục ca có sách tâm lý, nhưng không nén lại hiếu kỳ, lén lút nhìn bằng khóe mắt.

Lục Dĩ Hoài liếc mắt một cái đã nhìn thấy cuốn sách kia, thần sắc dừng một chút.

Ngón tay thon dài rút ra quyển sách, chữ viết trên bìa thể hiện rõ ràng ý nghĩa, là tâm lý chuyên sâu.

Tần Du nuốt nước miếng.

Lục Dĩ Hoài để lại, lấy ra viên kẹo trong đó, lột vỏ bỏ kẹo vào miệng, hần làm như không nhìn thấy bức thư.

Tần Du cân nhắc, thấy có chỗ không đúng.

Thời gian trôi qua rất nhanh.

Chuông tan tiết tự học buổi tối vang lên, giáo viên vừa ra khỏi lớp, Lâm Thu Thu đã cao hứng hoan hô: "Tan học!"

"Cậu đi trước đi." Ngu Trà soạn lại bài tập hôm nay một chút, đều là bài cho ngày mai, cô phân loại chúng ra, sau đó mới chuẩn bị lấy cặp ra ngoài.

Trong lớp chỉ còn một nửa bạn học.

Lục Dĩ Hoài: "Đến đây."

Điện thoại Ngu Trà rung lên, vừa mở lên đã thấy tin nhắn của Lục Dĩ Hoài, cô nghi hoặc một chút, nhưng vẫn quyết định qua đó.

Trước nay Lục Dĩ Hoài chưa từng kêu cô qua lớp một, hoặc chờ cô ở góc hành lang, hoặc tự mình chờ ở cổng trường.

Không lẽ vết thương tái phát?

Nghĩ vậy, Ngu Trà tăng tốc đi, bước nhanh đến lớp một, phần lớn khu dạy học đều đã tắt đèn, hơi tối.

Trước cửa lớp một đã tắt đèn gần hết, chỉ mở một ít đèn nhỏ, nhưng bên trong còn không ít học sinh chưa ra về.

Cửa sau đóng lại, Ngu Trà đẩy cửa ra: "Lục Dĩ Hoài?"

Vừa kêu lên, cô đã bị kéo lên phía trước, sau lưng là học bàn, mặc dù không mặc quá nhiều quần áo nhưng vẫn hơi cộm.

Ngu Trà bị hoảng sợ: "Làm, làm gì vậy?"

Hôm nay cô mặc một cái áo lông vũ lớn, bao bọc hơn nửa cơ thể, dư ra một phần cẳng chân trắng nõn thon dài.

Chỉ một cây đèn được bật, Ngu Trà bị ấn bả vai, ngũ quan xinh đẹp hồng hào, mang theo vài phần mờ mịt cùng vô thố.

Lục Dĩ Hoài nhìn chằm chằm đôi mắt cô.

Mặc dù chỉ mới một ngày không gặp nhau, hần cũng đã thấy có chút nhớ nhưng, mọi ý định khi nhìn thấy biểu tình của cô đều đã biến mất.

Dường như cô luôn có loại bản lĩnh này.

Lục Dĩ Hoài thấp giọng hỏi: "Lén đưa sách sao?"

Chỉ bốn chữ đơn giản, gần như từ trong cổ họng gào ra, có hơi mất tiếng, cất dấu cảm xúc không tên.

Ngu Trà phản ứng lại, cuối cùng vẫn gật đầu thật nhẹ.

Nhìn Lục Dĩ Hoài lúc này thật sự rất nghiêm trọng, hơn nữa đã làm thì phải nói, bây giờ nói dối cũng không có tác dụng gì.

Vóc dáng thiếu niên rất cao, chặn lại ánh đèn, cả người cô gần như bị hấn che lại, nhìn từ phía sau không thể biết được còn có người, nhìn từ bên cạnh giống như Lục Dĩ Hoài ôm cô vào lồng ngực như con nít.

Cầm Lục Dĩ Hoài căng thẳng.

Hần cúi đầu, sát lại mặt cô, chóp mũi chạm vào chóp mũi cô, hô hấp đan chéo vào nhau, không phân biệt rõ.

Ngữ khí Lục Dĩ Hoài nặng nề: "Cho rằng tôi có bệnh?"

Những người còn lại trong lớp đều cố gắng làm ra vẻ không nghe được gì, căn bản không dám nhìn qua, cũng không dám phát ra tiếng động gì.

Mỗi ngày bọn họ đều ở lại tự học hơn mười phút, lúc này Lục Dĩ Hoài không kêu bọn họ rời đi, bọn họ cũng cho rằng không có gì, ai biết có thể xảy ra chuyện này.

Có nữ sinh không khống chế được, che miệng lại, liếc trộm qua một cái, kinh ngạc động cứng lại.

Nghe được Lục Dĩ Hoài nói bệnh, Ngu Trà giật mình.

Nếu đây là đời trước, có khả năng cô vì sợ hãi, bị kích thích phụ họa theo những lời này, lúc đó Lục Dĩ Hoài trong mắt cô rõ ràng có bệnh, bệnh cố chấp bệnh thần kinh, làm cô sợ muốn chết.

Nhưng đời này lại không như thế.

Ngu Trà phục hồi tinh thần lại: "Không có."

Cô vron tay, đặt lên cổ tay Lục Dĩ Hoài.

"Cho dù có --" Ngu Trà ngừng đầu nhìn hần, giọng nói mềm mại dịu dàng: "Tôi bồi anh cùng nhau hết bệnh."

Trong phòng học yên tĩnh, nghe thấy rất rõ.

Ánh mắt Lục Dĩ Hoài tối sầm lại, không rõ cảm xúc là gì, Ngu Trà cho rằng hắn muốn làm gì đó, tim nhảy thẳng lên cổ họng.

"Vậy em phải làm thuốc của tôi."

Lục Dĩ Hoài dùng sức hôn lấy môi cô.

Hết chương 53

#xanh

Bạn đang đọc truyện *Mối Tình Đầu Của Giáo Bá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 54: Tấm lòng

Sân trường chỉ còn vài bóng đèn, khu dạy học hoàn toàn tối đen.

Vài phút sau khi Ngu Trà và Lục Dĩ Hoài rời đi, những bạn học đang giả mù của lớp một mới từng nhóm ra ngoài, cũng không dám nói chuyện.

Mãi đến khi không còn thấy bóng dáng của lão đại đầu hết, có hai nữ sinh đi chung, liếc nhau, không nhận được mở miệng: "Lúc này cậu có thấy không?"

Một nữ sinh khác thấp giọng nói: "Đừng nói chuyện này nữa, cậu nói xem tối nay có khi nào sẽ có người đến bắt chúng ta không được nói vậy, nếu không sẽ móc hai mắt chúng ta xuống."

"Có phải cậu đã xem quá nhiều tiểu thuyết thuyết cát thẹn moi tìm trên Weibo rồi không?" Nữ sinh lúc này bắt đầu làm nhảm: "Lục Dĩ Hoài không đáng sợ như vậy."

Tuy rằng các cô sợ, nhưng Lục Dĩ Hoài chưa từng làm ra việc gì khác người.

Nữ sinh bị nói như vậy sờ lỗ mũi: "Cậu... Có chú ý, lúc này hắn đã... Đứng lên?"

Lời này vừa nói ra, hai nữ sinh liếc nhau.

"Thật ra mình cũng không dám chắc..." Nữ sinh nói thầm: "Đèn trong phòng không nhiều, mình cũng chỉ tùy tiện liếc qua một cái, ngoài ra còn có cái bàn che lại, có lẽ là nhìn lầm rồi."

Đề tài nói đến đây thì không tiếp tục nữa.

Chuyện này không liên quan đến các cô, hơn nữa nói về chuyện này cũng không tất yếu, dù sao cũng không thấy rõ.

Lúc trước tất cả mọi người đều cho rằng Lục Dĩ Hoài không thể đứng lên, học sinh lớp một cảm thấy rất đáng tiếc, bọn họ hiểu rõ Lục Dĩ Hoài hơn người lớp khác, tự nhiên không hy vọng thấy hắn như vậy.

Nếu thật sự có thể đứng được, khỏe mạnh trở lại, đó đương nhiên là chuyện tốt, một nam sinh ưu tú như vậy không nên sống cả đời bình đạm, làm người khác rất tiếc hận.

Ngu Trà và Lục Dĩ Hoài đi đến cổng trường.

Làm cô ngoài ý muốn chính là, Tần Du và Tô Ngọc vẫn còn đứng trước trường nói chuyện phiếm, nhìn thấy Ngu Trà bị Lục Dĩ Hoài nắm tay dắt ra, lập tức gọi một tiếng: "Lục ca, Chị dâu nhỏ, aizz."

Lục Dĩ Hoài liếc nhìn hai người, "Chưa về?"

Tô Ngọc nói: "Về liền đây."

Vốn dĩ bọn họ đứng đây để chờ hai người, tránh xảy ra chuyện gì, bây giờ xem ra là do bọn họ nghĩ nhiều.

Tần Du cân nhắc, quyền sách kia là Ngu Trà đưa đúng chứ?

Gan lớn đấy, nếu là hắn thì sẽ không dám, đương nhiên hắn cũng không dám suy nghĩ đến việc đưa loại sách đó, Chị dâu nhỏ có thể lui về an toàn, không hổ là Chị dâu nhỏ.

Ngu Trà hỏi: "Cậu có còn nói chuyện với Sơ Ninh không?"

Tần Du cười hi hi gạt đầu, mặc dù hiện tại mỗi ngày hắn đều theo đuổi vợ mình đến điên rồi, nhưng không biết vì sao hắn lại thích đến vậy, cũng không cảm thấy chuyện này có vấn đề tí nào.

Ngu Trà không hỏi tiếp, cô và Sơ Ninh cũng không liên lạc nhiều, từ khi trở về từ khu du lịch đã thành bạn bè ăn thích với bình luận cho nhau.

Cô vẫn khá mong chờ chuyện của cô ấy và Tần Du sau này.

《Trao đổi nhân sinh》đã chiếu đến tập sáu, ở giữa sẽ thay vào vài vị khách mời khác, đến những tập cuối sẽ tiếp tục chiếu về Trần Thanh Mai và Ngu Minh Nhã.

Ngu Minh Nhã có ý mặc váy, trang điểm tiêu tụy, sau đó khóc lóc kể về trước mặt Trần Mẫn Quyên: "Mẹ, con không nói đến những chuyện khác nữa, nhưng đừng để chương trình kia cắt nói biên tập như vậy được không?"

Lần này cô ta tính toán để Trần Mẫn Quyên đưa tiền cho tổ tiết mục, không đủ thì đưa tiếp, nếu không sẽ khiến chương trình thực tế này bị hủy.

Trần Mẫn Quyên đương nhiên yêu quý đứa con gái mình đã nuôi mười mấy năm, thấy cô ta có vẻ đã trở lại như trước kia liền nói: "Con có thể suy nghĩ lại thì tốt rồi, đừng gây chuyện nữa."

Bà ta mới tìm lại được Trần Thanh Mai, đương nhiên phải đề ý đến cô ấy.

Nhìn bộ dáng mắt mờ mắt vĩa của Ngu Minh Nhã, bà ta cũng có chút áy náy, “Minh Nhã, con cứ yên tâm, mẹ sẽ nói với bên kia một chút.”

Ngu Minh Nhã lập tức cười rộ lên, “Cảm ơn mẹ.”

Trần Mẫn Quyền cũng cười cười, sau đó nói: “Cuối tuần này là sinh nhật của Thanh Mai, mẹ sẽ chuẩn bị tiệc thật lớn cho con bé, trước kia sống ở căn nhà đó quả thật rất khó cho nó rồi.”

Nụ cười của Ngu Minh Nhã lập tức cứng lại.

Nhưng cô ta điều chỉnh lại rất nhanh, cho dù trong lòng có rất nhiều bất mãn, đã sắp tức giận bùng nổ, trên mặt vẫn là nụ cười như trước.

Ngu Minh Nhã biết bản thân không thể ép buộc được nữa.

Nếu cô ta ép buộc bọn họ, cuối cùng cô ta sẽ mất đi sự sùng ái, Trần Thanh Mai chỉ cần ngoan ngoãn đã được Trần Mẫn Quyền thích như vậy, nếu cô ta trái ngược thì sẽ càng làm nổi bật Trần Thanh Mai.

Trải qua trận cãi nhau lần trước, cô ta đã rất rõ ràng.

Trần Mẫn Quyền sờ đầu Ngu Minh Nhã, bà ta vẫn chưa nói ra chân tướng, bữa tiệc lần này bà ta sẽ công bố năm đó bọn họ là chị em sinh đôi nhưng lạc mất một người, mặc dù có vấn đề, nhưng người có mặt ở đó cũng sẽ không có tình đi hỏi.

Cô ta đồng ý: “Mẹ yên tâm”

Ngu Minh Nhã cúi đầu, trong mắt tràn đầy sự âm u.

Bữa tiệc lần này làm Trần Mẫn Quyền dễ bụng như vậy, sinh nhật của cô ta cũng sẽ như vậy sao? Trước kia cô ta sẽ không nghĩ đến việc này, nhưng bây giờ thì ngược lại, cô ta bắt đầu hoài nghi.

Tập mới của chương trình được phát sóng, lúc này đang là cảnh của Ngu Minh Nhã.

Lâm Thu Thu nhấn tin vào nhóm, “Có phải tổ tiết mục đã nhận tiền của Ngu Minh Nhã rồi không, phong cách cắt nối đã hoàn toàn thay đổi.”

Thượng Thần: “Ngu Minh Nhã đã hồi phục tinh thần.”

Ngu Trà vốn dĩ không định xem, thấy các cô ấy thảo luận nửa ngày, cuối cùng vẫn lên trang web nhìn thoáng qua.

Tập này cũng không có gì quá đặc biệt, Ngu Minh Nhã không còn nổi giận, một vài cảnh quay còn thể hiện cô ta rất ngạo kiều.

Bình luận bắt đầu chuyển hướng——

“Tóm lại dù sao cũng chỉ là đứa trẻ, có thể hư hỏng đến mức nào, tôi thấy đến tập này cuối cùng cô ấy cũng ý thức được.”

“Tuy cảm thấy có chỗ nào không đúng lắm nhưng cuối cùng vẫn không lên con, tốt hơn trước kia rất nhiều, không tệ đâu.”

“Hy vọng cô ta có thể bảo trì thái độ đó, không nên ngang ngược kiêu ngạo ương ngạnh như trước, có đứa con nào không phải là bảo bối của nhà mình.”

“Thoạt nhìn như vậy, tôi thấy Ngu Minh Nhã rất đáng yêu, lúc trước hưng tợn đến thế, bây giờ lại dịu ngoan, quá đẹp.”

“...”

Ngu Minh Nhã tiêu tiền mua thủy quân, đã từng rơi xuống đáy, lần này cô ta đã biết mình cần làm gì, không để lại dấu vết trà trộn vào bình luận và các mạng xã hội, khen ngợi cũng không giống trước kia nhìn qua là biết do thủy quân làm ra.

Thành quả của cô ta đang dần lộ ra, thế trận bắt đầu xoay chuyển.

Ngu Minh Nhã cứ như vậy về trường.

Cùng ngày, trên Tieba xuất hiện bài viết mới, đứng đầu là——【Nữ thần về trường, có ai cảm thấy cậu ấy đã thay đổi không】

Thời gian này chương trình kia rất nổi tiếng, Ngu Minh Nhã đã từ trên té xuống, bây giờ lại càn bay cao hơn trước kia.

“Ngu Minh Nhã về trường, có vẻ như cô ta đã thay đổi rất nhiều, cảm giác hoàn toàn không giống nhau.” Lâm Thu Thu cắn hạt dưa.

Ánh mắt Ngu Trà khẽ nhúc nhích: “Rất bình thường”

Xảy ra nhiều chuyện như vậy, không thay đổi mới là lạ, Ngu Minh Nhã cũng không ngu đến mức không ý thức được tình trạng lúc này của mình.

Đời trước của cô còn khó khăn hơn cô ta rất nhiều.

Lâm Thu Thu nói: “Aizz, cậu thấy cô ta có thể an phận lại hay không, Trần Thanh Mai học lớp tám, hai người bọn họ ở cùng một tầng”

“Càng đúng lúc.” Ngu Trà nói: “Cô ta sẽ biết làm như thế nào trước mặt mọi người.”

Chương trình kia đã cho cô ta không ít trái đắng, làm sao Ngu Minh Nhã có thể phạm phải một sai lầm hai lần.

Giống với suy đoán của Ngu Trà.

Buổi chiều, Lâm Thu Thu chạy về từ bên ngoài, hạ giọng nói: “Trà Trà, cậu nói rất đúng, Ngu Minh Nhã qua lớp tám tặng quà cho Trần Thanh Mai, còn xin lỗi cậu ấy.”

Ngư Minh Nhã mang theo một món đồ rất quý qua lớp bên cạnh, trước mặt rất nhiều bạn học, thành khẩn tạ lỗi với cô ấy.

Tieba lại bắt đầu náo nhiệt.

Việc này rất nhanh đã có người đăng lên mạng, có người quay lên cảnh này, chương trình vẫn chưa chiếu hết, lên hot search rất mau.

“Có vẻ bọn họ ở chung không tệ lắm.”

“Từ người qua đường chuyển thành có hảo cảm, hy vọng cô ấy càng ngày càng tốt.”

“Có chắc đây không phải là làm trò chứ?”

“Tôi lại tò mò với chuyện này hơn, Trần Thanh Mai cứ như vậy vứt bỏ gia đình cũ, bắt đầu sống trong nhà Ngư Minh Nhã à?”

Trên mạng bắt đầu đổi hướng gió, bắt đầu nghị luận về hành vi của Trần Thanh Mai, các diễn đàn giải trí cũng nói về việc này.

Ngư Minh Nhã nhìn thấy những bài đó, thờ phào nhẹ nhõm.

Ánh mắt cô ta sáng lấp lánh, vài ngày nữa là sinh nhật Trần Thanh Mai, cô ta muốn tạo cho mình một trạng thái tốt nhất, sau đó tặng cho Trần Thanh Mai một đại lễ.

Sinh nhật của Trần Thanh Mai diễn ra trước cửa Ngư Trà.

Vài ngày trôi qua, chỉ còn hai ngày nữa là đến yến hội, tan học hôm nay, Ngư Trà bị Trần Thanh Mai cản lại.

“Ngư Trà...” Trần Thanh Mai nhìn cô, lấy thư mời từ trong cặp ra, “Cái này cho cậu.”

Ngư Trà hỏi: “Thư mời?”

“Ừm, là sinh nhật của tôi.” Trần Thanh Mai hơi mỉm cười, “Nên... Tôi hy vọng cậu có thể tham gia yến tiệc lần này.”

Ngư Trà nhìn mặt ngoài.

Thư mời này chế tác rất đẹp, có thể thấy được Trần Mẫn Quyên vô cùng xem trọng yến hội lần này, chắc là quyết định giới thiệu Trần Thanh Mai cho mọi người, tuyên bố cô ấy là con gái Ngư gia.

Còn Ngư Minh Nhã, không biết xử lý cô ta như thế nào.

Ngư Minh Nhã tính cách kiêu căng, sao có thể tro mắt nhìn bữa tiệc tổ chức thành công, cô ta yên lặng đã lâu, khẳng định là đang chờ yến hội này.

“Tôi sẽ đi nếu không bận.” Ngư Trà cong môi, nhận lấy thư mời trong tay cô ấy, chỉ sợ bữa tiệc lần này sẽ có trò hay phát sinh, cô không định xen vào chuyện của Ngư gia, nhưng có thể đến xem.

Trần Thanh Mai thấy cô đã nhận, nở nụ cười tươi.

Cô ấy chỉ lấy một cái thư mời, vì cô ấy đã nghe Trần Mẫn Quyên nói, Ngư gia sẽ đưa thư mời cho Lục gia, cô ấy không cần phải đi đưa.

Ngư Trà cất thư mời, xoay người rời đi.

Trần Thanh Mai nhìn bóng dáng của cô, rất nhanh đã thấy được một bóng dáng khác song song đi đến, cho dù khác nhau về chiều cao, cũng không hề cho cảm giác không khỏe.

Cô ấy thờ ra, ép buộc mình không thêm nghĩ đến chuyện này.

Trần Thanh Mai cảm thấy mình đã thay đổi, trước kia, trong lòng cô ấy chỉ toàn lo về điểm số học hành, nhưng khi nghe được những lời đó, cô ấy không không chế được liên tưởng về hướng khác.

Rõ ràng Ngư Minh Nhã mới là người nhà quê, dựa vào cái gì ý lại việc mình không biết mà đem tôn nghiêm của cô ấy đạp dưới chân?

Trần Thanh Mai biết mình nên làm chuyện gì, cũng biết không nên làm chuyện gì, cô ấy về Ngư gia, biến mình thành một người xuất sắc hoàn mỹ.

Bài kiểm tra lần trước, cô ấy đạt hạng mười trong khối, còn Ngư Minh Nhã không đi kiểm tra, Ngư Lập Hoa và Trần Mẫn Quyên vô cùng cao hứng, nên cô ấy biết mình cần phải làm gì để tồn tại được.

Trần Thanh Mai nhớ tối hôm qua Ngư Minh Nhã đã chặn lại cô ấy ở cầu thang, trong mắt như mang theo dao kiếm, “Mày cho rằng mày vào được Ngư gia thì có thể làm được đại tiểu thư hay sao?”

Trước kia cô ấy cảm thấy không thể.

Nhưng hiện tại phải cưỡng ép bản thân có thể.

Kết thúc giờ tự học buổi tối, Ngư Trà và Lục Dĩ Hoài cùng nhau trở về.

Cô lấy thư mời ra, đột nhiên nhớ đến một chuyện, hỏi: “Đúng rồi, lần trước đã để một bức thư lên bàn anh, là của Trần Thanh Mai, tôi quên mất, anh đã đọc chưa?”

Lục Dĩ Hoài nói: “Không đọc.”

Ngư Trà ngẩn ra, cô tưởng hẳn đã đọc, trong lòng lại có chút vui vẻ, trong một lúc không nói chuyện nữa.

Lục Dĩ Hoài quay đầu qua, thấp giọng hỏi: “Không tin?”

Ngư Trà chớp mắt: “Không có.”

Sao cô có thể không tin hẳn.

Nghe thấy lời này, Lục Dĩ Hoài cười khẽ, hẳn có thể nghe được sự tín nhiệm trong lời của cô, không thể phủ nhận, trong lòng vô cùng thoải mái.

Hắn mở miệng: “Tôi không chạm vào đồ của người lạ.”

“Người lạ?” Ngu Trà nói: “Lúc trước tôi đặt kẹo lên bàn anh, không phải cũng là người xa lạ sao?”

Lục Dĩ Hoài nhìn chằm chằm cô: “Từ đầu đã biết.”

Hồ hấp của Ngu Trà dừng lại trong chớp mắt.

Cô cho là mình đã lên đũa, không nghĩ rằng ngay từ đầu Lục Dĩ Hoài đã biết, thật là... làm người khác xấu hổ buồn bực.

Ngu Trà nói nhanh sang chuyện khác, đưa thư mời cho hắn xem, nói: “Trần Thanh Mai gọi thư mời cho tôi, hai ngày nữa sẽ là sinh nhật cậu ấy, anh có đi không?”

Lục Dĩ Hoài cười nhẹ: “Em đi thì tôi đi.”

Hắn không có hứng thú gì với yến hội này, nhưng mà Lục gia có một cái, hẳn muốn rất dễ dàng.

Lục Dĩ Hoài hỏi: “Sinh nhật em thì sao?”

Ngu Trà a một tiếng: “Sinh nhật tôi làm sao?”

Sinh nhật của cô sau Trần Thanh Mai hai ngày, mặc dù sinh nhật mười tám tuổi rất quan trọng, nhưng cô cũng không có cảm giác gì, đời trước cũng đã qua mười tám tuổi, tuy rằng khi đó trôi qua không mấy vui vẻ.

Lục Dĩ Hoài hạ giọng, hỏi: “Muốn quà gì?”

Ngu Trà nghĩ nghĩ, nói: “Không biết.”

Trong đầu cô hiện lên hồi ức, khi đó Lục Dĩ Hoài cũng tặng cho cô, mặc dù rất đẹp, nhưng khi ấy cô vẫn rất sợ hắn, món quà kia cũng đã vứt bỏ như giấy rách.

Có lẽ lần này sẽ là món quà giống vậy, Ngu Trà xoắn xoắn ngón tay, mặc dù không có kinh hi (kinh ngạc + vui mừng), nhưng cô sẽ không hành xử như đời trước.

“Thật không biết?” Lục Dĩ Hoài hỏi.

Ngu Trà lắc đầu như trống bỏi, động tác này rất đáng yêu, mềm mại nói: “Quà sinh nhật quan trọng ở tấm lòng.”

Lục Dĩ Hoài gật đầu: “Đã rõ.”

Ngu Trà không hiểu biểu tình của hắn, nhưng cảm thấy có vấn đề gì đó, nhỏ giọng hỏi: “Anh rõ cái gì?”

Cô nhấp môi, con ngươi trong trẻo nhìn hắn.

Lục Dĩ Hoài vuốt nhẹ mũi cô, thanh âm trầm thấp, nhẹ nhàng chậm rãi mở miệng: “Không phải muốn tôi đưa tấm lòng sao?”

Hết chương 54

#xanh

Bạn đang đọc truyện *Mối Tình Đầu Của Giáo Bá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 55: Con ruột

Tiệc sinh nhật của Trần Thanh Mai được tổ chức ở khách sạn lớn nhất thành phố Ninh, Ngu gia rất xem trọng, tất cả mọi thứ của bữa tiệc đều đạt tiêu chuẩn cao nhất, trang trí cũng rất có lòng, khách mời đều là những gia tộc có tên tuổi.

Mặc dù địa vị Ngu Lập Hoa so với những người đồng lứa cũng chỉ ở tầm trung, nhưng nhà chính của Ngu gia vẫn rất có địa vị, mặt mũi vẫn phải cho. Không ít trai gái ăn mặc hoa lệ tinh mỹ, bung ly rượu nói chuyện phiếm.

Hôm nay Ngu Trà mặc váy dài, lộ ra nhất cá chân trắng nõn thanh nhã, cẳng chân ẩn hiện, dưới ánh đèn buổi tối càng thêm nổi bật.

Cô đi cạnh Lục Dĩ Hoài, tối nay hắn vẫn ngồi xe lăn như cũ, Ngu Trà đã quen với việc này, thậm chí cảm thấy nếu không đi bộ sẽ càng tốt.

Hai ngày trước bác sĩ Khương đã đến Lục gia, nói qua một thời gian ngắn nữa sẽ hoàn toàn khôi phục, nhưng vì đã từng bị tổn thương nên không thể chịu tác động mạnh.

Hai người vừa vào đại sảnh đã khiến mọi người chú ý.

Không ít người thấp giọng nghị luận: “Đến giờ cũng chưa nghe nói Lục thiếu có thể đứng lên, gia nghiệp của Lục gia làm sao bây giờ?”

“Đó là con nuôi của Ngu gia đúng không, sống ở Lục gia càng ngày càng xinh đẹp ra, lần trước đã rất kinh điển.”

“Hai người thoát nhìn rất xứng đôi.”

“Lục gia sẽ không cho phép chuyện như vậy xảy ra, cậu ấy là đời cháu duy nhất của Lục gia, nhất định phải chọn một tiểu thư khuê các.”

“Chắc là chỉ đi theo hầu thôi.”

“Tôi nghe con gái nói, hai người bọn họ xuất hiện trên một chương trình, chuyện này đúng là ngoài sức tưởng tượng?”

Những người đến đây phần lớn là đồng nghiệp trong thương giới, hiểu rất rõ giới giải trí, trong nhà có cũng có công ty về ngành này, nhưng đối với người trong giới giải trí, phần lớn họ đều không để trong lòng.

Ngu Trà có thể nghe được bọn họ nói chuyện.

Cô không khỏi nhớ đến đời trước, Lục Dĩ Hoài lấy tư thái cường thế tiếp nhận Lục gia, không chỉ không suy tàn, ngược lại còn lên một tầng cao mới, về chuyện liên hôn, không ai trong Lục gia có thể thay đổi suy nghĩ Lục Dĩ Hoài.

Đây cũng là lí do vì sao cô như một chú chim hoàng yến sống trong Lục gia.

Ngu Trà cúi đầu nhìn Lục Dĩ Hoài, đúng lúc hắn cũng quay qua, hai người đối diện với nhau, cô mỉm cười cười.

Nhân vật chính của tối nay là Trần Thanh Mai, mọi người đều biết, nhưng rất nhiều người cũng không rõ nội tình của chuyện này lắm.

Ngu Trà nhìn xung quanh một vòng, cách đó không xa thấy được Ngu Minh Nhã, hôm nay cô ta mặc lễ phục ngắn, tóc uốn lộn to, đang nói chuyện cùng một vị trưởng bối, ôn nhu hào phóng, dường như đã trở về như trước.

Có lẽ Ngu Minh Nhã phát hiện ra, nhìn qua. Hai người đối diện nhau, biểu tình cô ta dừng lại rất nhanh, dời mắt ngay lập tức.

Thời tiết gần đây rất lạnh, bên trong khách sạn lại rất ấm áp, toàn bộ đại sảnh đèn đuốc sáng trưng, đối lập hoàn toàn với bên ngoài.

Lục Dĩ Hoài đang nói chuyện phiếm với một trưởng bối, Ngu Trà đứng bên cạnh, ngẫu nhiên sẽ nói theo vài lời.

Không ít người lớn nhìn cô bằng con mắt khác.

Cô về cô không giống với lời đồn, không biết cách ứng xử, cách nói chuyện rất khác với một người chưa từng đi vào xã hội.

“Trà Trà, lúc này vừa thấy em, đã lâu không gặp, em đẹp hơn rồi.” Ngu Minh Nhã bung ly champagne chào hỏi.

Ngu Trà hơi gật đầu, “Đã lâu không gặp.”

Không gặp một thời gian, cô rất bình tĩnh khi thấy Ngu Minh Nhã, nhớ đến chuyện trước kia, không khỏi cảm thấy nếu cô không trọng sinh, chỉ sợ quan hệ giữa cô và Lục Dĩ Hoài vẫn cứ gặp ghênh như cũ.

Còn phải cảm tạ Ngu Minh Nhã.

May là Ngu Minh Nhã biết hai người không có gì để nói, ngoài ra còn có Lục Dĩ Hoài ở đây, cô ta sợ hãi, giả vờ hàn huyên vài câu rồi chủ động rời đi.

Ngu Trà nhìn cô ta rời đi: “Cô ta thay đổi rất nhiều.”

Ngữ khí Lục Dĩ Hoài bình đạm: “Hôm nay có trò hay xem.”

Ngu Trà nhìn hắn, cũng đã đoán được một chút, bây giờ Trần Thanh Mai được coi trọng như vậy, với tính cách của Ngu Minh Nhã sẽ không thể nào không làm gì cả.

Làm lớn như vậy, rõ ràng đã nói cho người khác, sau này địa vị của Ngu Minh Nhã và Trần Thanh Mai sẽ giống nhau, sau này Ngu gia sẽ truyền cho ai vẫn còn chưa biết đâu.

Người đến đây cũng có họ hàng của Ngu gia, đều cân nhắc trong lòng, bọn họ không rõ chuyện bên trong, cảm thấy Ngu Minh Nhã tốt hơn một chút, dù sao Trần Thanh Mai cũng không phải con ruột.

Nhưng suy nghĩ này rất nhanh đã bị phá vỡ.

Ngu Lập Hoa đứng trên sân khấu công bố: “... Không ngờ rằng sẽ để lạc mất con gái của mình, tôi tin chuyện của con gái lớn năm đó mọi người đều biết, nên việc này vẫn không lộ ra. Thanh Mai đã chịu khổ mười mấy năm, tính tình cứng cỏi, thành tích xuất sắc, lần này đem Thanh Mai về, con bé vẫn là con gái của Ngu Lập Hoa tôi như trước.”

Nhất thời, toàn bộ đại sảnh đều rất an tĩnh.

Không ít người biết chuyện năm đó, mười mấy năm trước con gái Ngu gia bị lạc mất, khó khăn lắm mới tìm về được.

Bây giờ lại nảy ra một đứa con gái khác, nói là con ruột, đây có phải là sự thật hay không, bọn họ sẽ điều tra.

Hôm nay Trần Thanh Mai mặc một lễ phục màu trắng, là váy ngắn, bộ dáng ngoan ngoãn, gần đây đã được Trần Mẫn Quyên đột kích huấn luyện, cuối cùng đã có chút thành tựu.

Ngu Minh Nhã đứng cạnh cô ta, cả người chấn động, gất gao góp chặt bàn tay mình mới có thể bình tĩnh lại.

Trước đêm nay, không có ai nói cho cô ta đó là con ruột.

Cô ta chỉ nghĩ đó là nhận nuôi, mặc dù tức giận nhưng vẫn có thể chịu được, kết quả bây giờ lại là con ruột, ý nghĩ vốn đã yên xuống lại tiếp tục xông ra.

Yến hội vẫn đang diễn ra.

Tối nay Ngu Trà vẫn chưa ăn, bữa tiệc chuẩn bị rất nhiều điểm tâm ngọt, cô ở Lục gia bị Lục Dĩ Hoài khống chế không thể ăn nhiều nên đêm nay sẽ làm càn một chút.

Ái ngờ vừa ăn xong một cái bánh nhỏ, Trần Thanh Mai tạm biệt với vài người trẻ tuổi, đi đến cạnh cô.

“Tôi nghĩ rằng cậu sẽ đến một mình.” Có lẽ là do thoát khỏi hoàn cảnh này, Trần Thanh Mai cuối cùng mới thả lỏng một chút.

Ngu Trà nhìn cô ấy, “Chúc mừng.”

Trần Thanh Mai cười một chút, hiểu ý cô, dù sao cả hai người đều đã lĩnh giáo qua tính cách của Ngu Minh Nhã.

Nói vài câu đã bị Trần Mẫn Quyên gọi đi.

Không biết Lục Dĩ Hoài đã trở lại bên cạnh lúc nào, cầm ly nước trái cây, đưa đến tầm tay cô: “Tôi nay có thể ăn nhiều.”

Vừa nghe vậy, Ngu Trà lại ăn không vô nữa.

Cô nhận ly nước, uống một ngụm nói: “Tôi thấy Ngu Minh Nhã sẽ làm chuyện gì đó, lúc này bộ dạng cô ta rất khiếp sợ.”

Nước trái cây nhấp khẩu, hơi chua chất.

Lục Dĩ Hoài ngồi trên xe lăn, khi nói chuyện với Ngu Trà cách nhau rất gần, không ít người thấy được khoảng cách của hai người, suy nghĩ trào ra.

Có người thấp giọng hỏi: “Lục thiếu thật sự dễ trong lòng sao?”

Người khác suy đoán nói: “Đưa vào địa vị của Lục gia, có thể là muốn nhận nuôi một đứa con gái.”

“Là con gái hay con dâu vẫn chưa xác định được.” Có người chen vào nói: “Thanh xuân như vậy, ở cùng nhau sẽ sinh ra tình cảm...”

Có người đã nhìn chằm chằm vị trí thiếu phu nhân đó, mong muốn được bay cao, đương nhiên không quá vừa lòng về việc từ đâu xuất hiện một đứa con gái nuôi.

Ngu Trà đã sớm quen với loại nghị luận này.

Cô nói với Lục Dĩ Hoài một tiếng rồi đi qua toilet.

Bên này ít người, đi hết nửa ngày mới đến toilet, chưa kịp vào đã nhìn thấy Ngu Minh Nhã đi qua một phía, sắc mặt khó coi.

Ngu Trà nhìn vào hướng đó.

Cô không đoán được rốt cuộc Ngu Minh Nhã muốn làm gì, dù sao có rất nhiều thứ có thể, cô cũng không phải con giun trong bụng cô ta.

Ra khỏi toilet, đúng lúc gặp phải Trần Thanh Mai đang đi vào, đang đứng trước gương vặn vẹo cơ mặt, chắc là mỉm cười hoàn mỹ vẫn còn rất gian nan đối với cô ấy.

Dòng nước tí tách, Ngu Trà bình đạm nói đến Ngu Minh Nhã.

Trần Thanh Mai dừng lại động tác: “Cảm ơn.”

Ngu Trà nói: “Không khách khí.”

Cô rửa tay sạch sẽ, rút ra một tờ giấy, đang định rời đi thì nghe thấy giọng nói đằng sau: “Tôi rất hâm mộ cậu.”

Hâm mộ cô xuất thân ở cơ nhi viện, mặc dù không thể sống tốt ở Ngu gia, nhưng cũng xa xỉ hơn cơ nhi viện rất nhiều, bây giờ sống ở Lục gia được Lục Dĩ Hoài sủng ái, người bình thường sao có thể được như vậy.

Ngu Trà dừng lại, xoay người đối diện với ánh mắt Trần Thanh Mai.

Đã qua mấy tháng, cô ấy đã hoàn toàn khác so với Trần Thanh Mai mới tham gia chương trình thực tế.

Ngu Trà nhàn nhạt mở miệng: “Không cần phải hâm mộ.”

Tất cả mọi thứ của cô không là gì cả, nhân sinh hai đời, có lẽ may mắn duy nhất chính là gặp được Lục Dĩ Hoài.

Trần Thanh Mai không hiểu biểu cảm của cô, nhưng cũng thấy được cô không muốn nói nhiều nên không tiếp tục đề tài này nữa.

Yến hội dần kết thúc.

Trần Mẫn Quyên luôn mang theo Trần Thanh Mai nói chuyện với vài vị phu nhân danh vọng, cố ý mang cô ấy vào vòng tròn này.

Nhưng bà ta chưa từng nghĩ đến, bản thân đang cố ép buộc phải chen vào, mọi người đều biết trước kia Trần Thanh Mai ra sao, dù sao cũng chỉ làm ra vẻ ngoài thôi.

Trần Thanh Mai rốt cuộc cũng có được chút thời gian nghỉ ngơi, ngồi lên sofa trong góc, lúc này đã uống không ít rượu, bây giờ đã hơi mơ màng.

Một người phục vụ xuất hiện trước mặt cô ấy, “Xin hỏi, ngày có cần gì không ạ?”

Trần Thanh Mai còn chưa nói, anh ta đã đưa qua một ly nước trái cây: “Ngài có vẻ đã hơi say, hay là uống chút nước trái cây này đi.”

Cô ấy mơ hồ nhận lấy.

Những người xung quanh vẫn chưa chú ý đến bên này, Trần Thanh Mai bụng ily, chuẩn bị uống một ngụm, bất ngờ nhớ đến một việc.

Người phục vụ có thể như vậy sao?

Cô ấy ngửi mùi, không có mùi gì lạ, nhưng nhớ đến lời Ngu Trà, cực kì cẩn thận, không uống, để qua một bên.

Mặc dù cô ấy không hiểu thế giới của người giàu, nhưng cũng không phải ngu không chịu nổi, mấu thuẫn là chuyện bình thường, cô ấy không hiểu cũng phải hiểu.

Thái độ của Ngu Minh Nhã đối với Trần Thanh Mai rõ ràng như vậy, đã xé rách mặt, khẳng định không có chuyện gì tốt, cô ấy sẽ không chạm vào thứ này.

Trần Thanh Mai cầm một tờ giấy ăn, nhúng vào rồi gấp lại, bỏ vào túi xách, sau hôm nay sẽ điều tra xem thứ này có vấn đề không.

Cũng có thể là chim sợ cành cong.

Trần Thanh Mai vừa làm xong việc này, thấy được người phục vụ đang nhìn chằm chằm mình, theo bản năng đối diện với anh ta, người phục vụ đó rất nhanh lẩn vào đám người, khi cô ấy đi tìm đã không thấy nữa.

Suy đoán càng thêm chuẩn xác.

Trần Thanh Mai càng nghĩ càng sợ, trùng hợp nhìn thấy Ngu Trà bên kia, không biết Lục Dĩ Hoài đã đi đâu, cô ấy đi qua đó, thờ phỉ phò: “Cảm ơn.”

Ngu Trà quay đầu, không trả lời.

Trong đầu Trần Thanh Mai bây giờ đều là chuyện lúc nãy, đại não không thể suy nghĩ gì khác, nói một câu rồi rời đi.

Biểu tình Ngu Trà không thay đổi, chuẩn bị đến số pha nghỉ ngơi.

Chưa ngồi xuống đã bị Ngu Minh Nhã che trước mặt, khuôn mặt cô ta đông cứng, cố gắng giữ dáng vẻ tốt nhất, có chút vận vẹo.

“Ngu Trà, tại sao mày luôn đối nghịch với tao?”

Cô ta bắt lấy cánh tay cô.

Ngu Trà giật ra, phát ra tiếng động: “Ngu Minh Nhã, ai với ai đối nghịch, trong lòng cô tự hiểu.”

“Trước kia tao nên giết chết mày!” Ngu Minh Nhã phát ra từng chữ trong họng, hai mắt đỏ lên: “Bây giờ nhìn thấy tao như vậy, trong lòng mày đang vui sướng khi người gặp họa đến chết rồi!”

Bộ dạng điên khùng của cô ta rất đáng sợ.

Ngu Trà không muốn để ý, cười lạnh một tiếng: “Ngu Minh Nhã, nếu cô muốn ra tay với tôi, mời xem lại tình trạng của mình, huống chi, trong tay tôi còn nắm giữ nhược điểm của cô.”

Cô chưa dùng video kia.

Ngu Minh Nhã nghe cô nói vậy trong lòng lộp bộp, hồ nghi nhìn chằm chằm Ngu Trà, muốn nhìn ra một chút sơ hở, cuối cùng vẫn không có kết quả.

Nhược điểm?

Cô ta có nhược điểm gì?

Ngu Minh Nhã ghét nhất những thứ không thể nắm rõ này, cô ta không thể nghĩ ra mình có nhược điểm nào trong tay Ngu Trà, một bên muốn trào phúng cô, một bên lại sợ Ngu Trà thật sự để lộ ra nhược điểm đó.

Cô ta liều mạng nhớ lại những chuyện mình đã làm, chuyện ở khu du lịch trước kia vô cùng nhỏ, cô ta chưa bao giờ đặt trong lòng, hơn nữa lúc đó đã xử lý xong hết, hiện tại đã biến mất khỏi trí nhớ cô ta.

Ngu Minh Nhã không nghĩ ra.

Càng muốn biết càng hoảng sợ trong lòng, càng hoảng sợ càng lâm vào mâu thuẫn, không đủ tự tin đứng trước mặt Ngu Trà.

Sợ Ngu Trà nhìn ra suy nghĩ của mình, Ngu Minh Nhã hung hăng trừng mắt, dư quang thấy được Lục Dĩ Hoài, vội vàng rời đi.

Ngu Trà thật không thể hiểu cô ta lúc này.

Sống một cuộc đời thật tốt, nếu đã không còn hình tượng thì xây dựng lại, cố gắng duy trì nó, lâu lâu lại đi ra ngoài gây chuyện làm gì.

Cô chưa từng thấy Ngu Minh Nhã an phận bao giờ.

Hết chương 55

Từ hôm nay mỗi ngày mình sẽ đăng một chương đến hết phần chính văn.

(͡° ͜ʖ ͡°)彡

#xanh

Bạn đang đọc truyện *Mối Tình Đầu Của Giáo Bá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 56: Tôi rất thích

Một người nếu đã làm quá nhiều chuyện xấu, nhược điểm nằm trong tay người khác cũng nhiều, thậm chí không nhớ được mình đã làm những gì, Ngu Minh Nhã thuộc loại này.

Lục gia có thể tra ra rất nhiều thứ, cô ta nhìn thấy Ngu Trà chắc chắn như vậy càng nghĩ xa hơn, chuyện đầu tiên cô ta nghĩ được chính là sự kiện ở khu du lịch.

Chỉ cần nghĩ đến chuyện này, cả người Ngu Minh Nhã ngay lập tức run rẩy.

Cô ta hoảng sợ, lúc rồi đi vẫn chưa phản ứng kịp, khi cô ta tỉnh lại trong bệnh viện ở khu du lịch, cả vết sẹo trên cổ tay, tất cả đều nói cho cô ta đó là thật.

Nếu như chuyện này bị truyền ra, cô ta sẽ xong đời.

Giống nữ minh tinh khi bị tung ảnh nóng, dù cho cô ấy là người bị hại, nhưng cũng sẽ truyền ra rất nhanh rất xa, bắt đầu từ đó sẽ mang thêm cái nhãn “ảnh nóng”.

Ngu Minh Nhã oán hận nghĩ.

Vốn dĩ Ngu Trà định sẽ đăng video đó lên, ai ngờ Ngu Minh Nhã lại đi tìm đường chết, video của cô sẽ không thể phát huy hết tác dụng, một khi đã thế, vậy lấy ra uy hiếp một chút cũng tốt.

Hiệu quả rất không tồi.

Nếu Ngu Minh Nhã làm vậy lần nữa, cô sẽ lấy ra đe dọa một chút, để cô ta biết được tình trạng lo lắng hãi hùng là như thế nào.

Ngu Trà vừa nghĩ vừa uống ly nước trái cây trong tay.

Lục Dĩ Hoài thấy giao hoạt kóe lên trong mắt cô, cả người trở nên sinh động, khóe môi gợi lên nụ cười.

Hắn hỏi: “Chơi vui lắm à?”

Ngu Trà không dấu diếm: “Một chút.”

Lục Dĩ Hoài thấp giọng nói: “Chuyện này sẽ càng tệ hơn nữa.”

Ngu Trà nhìn hắn, nghi hoặc nói: “Chuyện lúc trước có phải bị nhúng tay vào không?”

Cô sợ Lục gia đã thúc đẩy nó.

Lục Dĩ Hoài nói: “Nghĩ đi đâu vậy.”

Sao Lục gia lại phải bỏ một Ngu gia nhỏ vào mắt, đặc biệt là gần mười tám năm trước, đối với Lục gia, Ngu gia chẳng là gì hết.

“Tôi đoán Ngu Minh Nhã sẽ nhịn không nổi.” Ngu Trà nghĩ, nhìn Trần Thanh Mai bên kia đang bị giới thiệu cho người khác.

“Đề ý cô ta đến vậy?” Lục Dĩ Hoài nhìn cô.

Ngu Trà nhìn cặp mắt nghiêm túc của hắn, thầm nghĩ hắn lại định nói gì đây, nói nhanh: “... Nào có, không có.”

Lục Dĩ Hoài híp mắt: “Vậy thì tốt.”

Ngu Trà hừ nhẹ trong lòng, dục vọng chiếm hữu thật mạnh, ngay cả nói nhiều hơn vài câu về người khác cũng không được, về sau không phải sẽ càng mạnh mẽ chứ.

Nhưng mà đời này không giống đời trước.

Cô đặt tay lên tay vịn xe lăn, nửa ngồi xỏm xuống, nhẹ giọng nói: “Anh đừng keo kiệt như vậy.”

Lục Dĩ Hoài hỏi lại: “Keo kiệt?”

Hắn keo kiệt sao?

Đương nhiên là không.

Lục Dĩ Hoài tự nhận mình không hề dính dáng gì đến hai chữ đó, đối với sự lên án của Ngu Trà cũng không đặt trong lòng, chỉ cười nhẹ một tiếng.

Lá gan Ngu Trà vừa to lên một chút, vì biểu cảm của hắn thu nhỏ lại, nói chuyện với Lục Dĩ Hoài đúng là không tốt lành gì.

Cô đứng lên đẩy xe lăn về phía trước, nói sang chuyện khác: “Bữa tiệc sắp xong rồi đúng không?”

Lục Dĩ Hoài ừ một tiếng, không chọc cô nữa.

Khi bữa tiệc sắp kết thúc, Trần Thanh Mai và Ngu Minh Nhã cùng nhau xuất hiện, xuất hiện trong cùng một khung ảnh, tất cả khách mời đều không kiềm được so sánh hai người, phát hiện Ngu Minh Nhã đúng là không giống mẹ cô ta chút nào, ngay lập tức trong lòng có đáp án.

Là con riêng?

Có vài người nghĩ vậy, có con riêng là chuyện rất bình thường, hơn nữa vừa thấy biểu tình của Ngu Minh Nhã thì biết không đơn giản như vậy.

Không biết cuối cùng ai sẽ thừa kế công ty Ngu gia.

Ngu gia xảy ra chuyện lớn, tiệc tối đã bị phóng viên giải trí đánh hơi được, bọn họ nhạy bén phát hiện có chỗ sai.

Phóng viên giải trí đều có mách khéo của bọn họ, mũi còn tinh hơn chó, nghe được tin tức nóng, lập tức cùng nhau chạy đến Ngu gia.

Thậm chí Trần gia ở nông thôn cũng có người đến, mười tám đời họ Trần đều đã bị đào lên.

Cư dân mạng thời này rất thích xem các loại bí mật hào môn, còn là loại đời con này nữa, có thể nói chẳng khác gì phim truyền hình tám giờ, nóng lên rất nhanh.

Yến hội kết thúc, Ngu gia lên thẳng top 10 hot search.

Người nhà họ Ngu không muốn để người khác biết được chuyện này, đám người kia lại cố tình lộ ra ngoài. Chương trình của Ngu Minh Nhã và Trần Thanh Mai cũng bị cắt ra vài đoạn, cả chuyện cùng nhau vào bệnh viện kia cũng bị tung lên.

Nhất thời, trên mạng vô cùng náo nhiệt.

Xã hội Internet căn bản không có bí mật. Chỉ vài ngày ngắn ngủi, Ngu gia đã bị đào ra rất nhiều chuyện.

Kể cả những học sinh bình thường chỉ chăm chỉ học hành cũng đặt mắt lên chuyện này, dù sao đây là chủ đề tám chuyện rất lớn.

Ngu Minh Nhã và Trần Thanh Mai cùng đến trường, thoát nhìn thì thấy rất hòa thuận, nhưng người sáng suốt cũng nhìn ra được vấn đề.

Vì hai người không nói một câu nào.

Ngu Trà ở trường cũng biết nhiều chuyện.

Có người chuyên phát sóng trực tiếp chuyện của Trần Thanh Mai và Ngu Minh Nhã lên Tieba, bao gồm việc hai người trên hành lang có nhìn mặt nhau hay không, hôm nay nói mấy câu, có cãi nhau hay không, còn chuyện nghiệp hơn cả phóng viên.

Lâm Thu Thu hỏi: “Trà Trà, cậu biết chân tướng không?”

Ngu Trà nói: “Cậu cũng đoán được không phải sao?”

Hai người bạn của cô đều không ngờ, đã xem đủ loại tin tức, việc của Ngu gia rất dễ dàng đoán được.

“May là bây giờ cậu không còn ở Ngu gia.” Lâm Thu Thu chóng cằm, “Sau khi yến hội lên hot search, trong hình chụp có cậu, có người còn lên Tieba nói cậu.”

Cô ấy trực tiếp cãi nhau với đám người đó.

Hiện tại Ngu Trà đang ở Lục gia, tất cả đều do bọn họ ra mặt, nói khó nghe chính là bao dưỡng, còn có người nói Lục Dĩ Hoài chỉ là nguyệt trang, thực tế là đang ở cùng cha của Lục Dĩ Hoài, sự thật đương nhiên không phải vậy.

Lâm Thu Thu không muốn đem những thứ dơ bẩn này kể cho Ngu Trà.

“Không sợ.” Bây giờ tâm lý của Ngu Trà rất vững vàng, ôn nhu nói: “Chúng ta có nói như thế nào cũng không thể thay đổi suy nghĩ của những người đó, chỉ cần sống tốt hơn bọn họ là được.”

Cô đã lập kế hoạch cho tương lai của mình, chỉ chờ đến lúc thực hiện.

Lâm Thu Thu nở nụ cười, “Cho bọn họ ăn cầu lương.”

Sắc mặt Ngu Trà đỏ lên, “Đừng nói bậy.”

“Mình nói bậy sao.” Lâm Thu Thu chắc chắn hai tiếng, “Không biết sinh nhật của cậu Lục Dĩ Hoài sẽ tặng cái gì.”

Ý tưởng của lão đại, đương nhiên người thường như bọn họ không đoán được.

Mấy ngày này, Ngu gia đã loạn thành một đồng.

Giữa trưa thứ năm, chuyện năm đó bị đào ra, không phải do ai lộ, mà là người Ngu gia làm ra. Lúc trước Ngu Lập Hoa và anh em của ông ta tranh giành tài sản, đúng lúc Ngu Minh Nhã và Trần Thanh Mai được sinh ra nên đã tìm người ném đi đứa nhỏ, người bảo mẫu nhận được lệnh đó không đánh lòng, đến cô nhi viện ôm một đứa bé khác.

Có thể nói, Ngu Minh Nhã cũng không phải người nhà họ Trần.

Trần Thanh Mai là con gái thật sự của Ngu gia.

Diễn biến vô cùng trôi chảy, ngay cả phóng viên cũng không thể tin được, “Đây có thể là tin giả hay không?”

“Có thể viết bài không?”

“Có cần che dấu hay không?”

Lãnh đạo tròn trắng mắt, tức giận nói: “Nếu không có người dấn dõ thì làm sao chúng ta biết được nhanh như vậy, an bài mau lên.”

Tin tức này trực tiếp lên trang bìa.

Bạn học trong trường nhìn Ngu Minh Nhã ra vẻ trấn định, cuối cùng có người không nhịn được đăng bài【Ngu Minh Nhã thật sự là cô nhi sao?】

“Chuyện này còn phải hỏi sao, nếu không làm sao Trần Thanh Mai có thể chuyển trường được.”

“Tôi nghi ngờ, chương trình kia tìm hai bọn họ có phải có người an bài hay không?”

“Chuyện tráo con của Ngu gia nếu chuyển thành phim sẽ là một xô máu chó, đến biên kịch cũng không dám viết như vậy...”

Ngu Minh Nhã sắc mặt khó coi.

Đương nhiên cô ta chú ý mọi chuyện, từ khi yến tiệc lên hot search cô ta đã không có dự cảm tốt, bây giờ đã trở thành sự thật.

Trách không được thái độ của Trần Mẫn Quyên đối với cô ta lại thay đổi.

Trách không được...

Tất cả đều có lý do, không có gì kì lạ.

Ngư Minh Nhã cắn răng, dưới ánh mắt của mọi người, cuối cùng cũng không nhịn được, chịu đựng mấy tiết rồi chạy thẳng ra trường học.

Lại chuyển biến.

Ngư Trà cũng không đặt quá nhiều tình thần lên chuyện này.

Buổi tối, cô vừa làm được một nửa bài tập, chuẩn bị ra ngoài uống nước, đúng lúc mẹ Vương đi đưa thuốc, chủ động nhận lấy.

Cửa phòng Lục Dĩ Hoài không khóa.

Cô nhẹ nhàng đẩy ra, đặt cái ly lên bàn.

Lục Dĩ Hoài hỏi: “Không sợ?”

“Sợ cái gì.” Ngư Trà cúi đầu nhìn dép lê dưới chân, đều là mẹ Vương mua, khá ái, người già rất thích loại này.

Cô giật giật chân, hai lỗ tai phía trên cũng giật giật, nếu đây là mùa hè, lộ ra ngón chân sẽ càng đáng yêu

Lục Dĩ Hoài cũng nhìn qua.

Ngư Trà bước nhanh qua bàn học che lại.

Lục Dĩ Hoài khích lệ nói: “Ánh mắt mẹ Vương không tệ.”

Ngư Trà hiểu hẳn đang nói gì, bất an động động ngón chân, có hơi xấu hổ buồn bực: “Đừng nói đến cái này.”

Chân thì có gì đẹp.

Lục Dĩ Hoài giương mắt nhìn cô, cười một tiếng, giọng nói trầm thấp: “Không nói cái này, vậy em muốn nói gì?”

Ngư Trà không để ý tới hắn.

Hắn vui vẻ là được, dù sao cô có nói gì cũng vô dụng.

“Trẻ vậy mà còn đến phòng tôi, là tín hiệu gì sao.” Lục Dĩ Hoài nhẹ giọng mở miệng, con ngươi đen nhánh nhìn chăm chăm cô không chớp mắt.

“Vẫn còn mấy tiếng nữa mới đến giờ ngủ.” Ngư Trà cứng đờ nói sang chuyện khác: “Anh làm hết bài tập rồi sao? Bài thi đã xong hết rồi sao?”

Lục Dĩ Hoài ngồi xuống cạnh cô, giương lơ xuống.

Hắn không buông tay cô ra,捏捏 vài cái, tỉnh tề thường thức, tùy ý nói: “Bây giờ có vẻ không thích hợp nói về bài tập?”

Lông mi cong vút của cô gái chớp nhẹ, dường như bên trên có bướm đậu, muốn bay đi, hỏi: “Không thể không làm bài tập?”

Lục Dĩ Hoài thờ dãi: “Tôi sẽ không làm sao?”

Được rồi, Ngư Trà thất vọng, cô vẫn còn mấy câu chưa xong, chắc mất khoảng mười phút, không vội lắm.

Thiếu nữ hơi cúi đầu, tóc dài rũ trên sườn vai, cần cổ đẹp lộ ra, một đoạn trắng tuyết tinh tề, dưới sắc đèn ấm áp rất mê người.

Ánh mắt Lục Dĩ Hoài nóng lên, dời tầm mắt.

Ngư Trà nghĩ tới nghĩ lui cũng không biết nói gì, dứt khoát nói về truyện tranh, nhỏ giọng hỏi: “Chắc là anh đã thấy truyện tranh rồi đúng không?”

Chuyện cũng đã lâu, cho dù không chơi Weibo thì cũng có thể nghe được vài thứ.

Cô không dấu diếm, lúc vẽ cũng không sử dụng mosaic, hình ảnh trong truyện đều rất chân thật.

Mặc dù chỉ mới mấy tháng, nhưng tâm tư của Ngư Trà đã thay đổi.

Ba chữ “đại ma vương” đã không còn dùng để phát tiết, giờ đã trở thành một biệt danh.

Ít nhất là đối với các fan.

Lục Dĩ Hoài quay đầu nhìn cô, “Thanh thế to lớn như vậy, là một người trong đó, tôi sẽ không biết gì hết sao?”

Ý tứ trêu chọc rất rõ ràng.

Ngư Trà cuộn ngón chân, may mà hắn không thấy, sau đó lấy điện thoại ra, mở lên bài đầu tiên.

Cô lên án nói: “Lúc đó anh chính là như thế này đó.”

Ngư Trà vẽ truyện tranh bốn khung, nhân vật trong truyện đương nhiên không thể vẽ tỉ mỉ, giờ phút này nhìn thấy mặt của mình và Lục Dĩ Hoài, cô không thể nhịn cười.

Lục Dĩ Hoài rũ mắt nhìn.

Hắn đã xem hết những thứ này, có vài việc hắn chỉ nghĩ rất đơn giản, không nghĩ rằng trong lòng Ngu Trà lại mang theo nghĩa khác.

Thì ra lúc trước trong mắt cô mình chính là dạng này.

Lúc này cùng xem với cô lại là cảm giác khác, Lục Dĩ Hoài không thể nói tên nó là gì, chỉ biết là rất vui.

Ngu Trà đổi giao diện, hỏi: “Giống anh không?”

Cô chỉ chỉ một hình trong đó: “Tôi nhớ rõ việc này, lúc ấy anh nói khen thưởng tôi, khi đó tôi còn cho rằng anh muốn cần tôi, sau đó anh mới giải thích...”

Lúc đó rất bối rối.

Lục Dĩ Hoài nghiêm túc nghe cô kể chuyện, đôi mắt cô gái sáng long lanh, lấp loè tinh quang, môi khép mở lộ ra hàm răng trắng sáng, phấn phấn nộn nộn.

Nghe cô nói về mình, thực sự rất lạ.

Bỗng nhiên Lục Dĩ Hoài kéo cô vào lồng ngực, hung hăng ôm lấy, đầu chôn vào hõm vai cô, trong hơi thở đều là mùi hương của cô.

“Làm sao vậy?” Ngu Trà kinh ngạc, tay phải đặt bên ngoài, điện thoại đang cầm trên tay, màn hình vẫn còn sáng.

Người trước mặt không trả lời.

Ngu Trà không đẩy hắn ra, để mặc hắn ôm mình vào ngực, tim lỡ một nhịp rồi càng lúc càng nhanh, rung động ở trái tim truyền ra khắp người.

Từng chút, từng chút.

Đến khi bên tai vang lên thanh âm của Lục Dĩ Hoài:

“Tôi rất thích.”

Hết chương 56

#xanh

Bạn đang đọc truyện *Mối Tình Đầu Của Giáo Bái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 57: Sinh nhật

Ngu Trà không nhớ rõ mình đã về phòng như thế nào, đến khi cô tỉnh lại thì đã là hôm sau, bên ngoài trời vẫn chưa sáng.

Bây giờ vẫn đang là mùa đông, trời sáng rất trễ.

Trong phòng đang mở máy sưởi tối đa, cô ngồi ở đầu giường ngốc vài giây mới thanh tỉnh, sau khi rửa mặt mới nhớ mình vẫn còn bài tập chưa làm xong, chắc phải đi lên trường mới làm.

Hôm nay mẹ Vương làm bữa sáng rất phong phú, Ngu Trà ăn một nửa đã no, đem theo một chút lên trường.

Lục Dĩ Hoài rất văn nhã, thông thả ung dung ăn xong, động tác ưu nhã, cảm thấy như cảnh đẹp ý vui.

Hai người cùng đến trường.

Đã sắp đến giữa mùa đông, gần đây trên mạng hỏi khi nào sẽ có tuyết rơi, Ngu Trà cũng có chút mong chờ tuyết đầu mùa.

Tỉnh ra thì cô cũng đã sống lại được mấy tháng.

Ngồi trên xe, Ngu Trà đột nhiên nhớ đến sau này của Lục Dĩ Hoài đời trước.

Hắn quản lý sản nghiệp của Lục gia, nói một không hai, tuổi còn trẻ đã khiến cho một công ty lâu đời không dám chống đối, khi đó tất cả mọi người đều sợ hắn.

Bao gồm chính cô.

Hiện tại Lục Dĩ Hoài mười tám tuổi, tất cả chỉ vừa bắt đầu, lần này sẽ giống đời trước sao, chiếm lấy tất cả, lãnh đạm cường thế sao?

Ngu Trà nghĩ nghĩ, chắc chắn sẽ cường thế.

Từ đầu đến cuối, Lục Dĩ Hoài chưa từng che giấu sự cường thế của hắn, còn lãnh đạm thì khi chỉ đối với người khác, cô cảm thấy bây giờ đã tốt hơn rất nhiều.

“Nhìn tôi đến xuất thần sao?” Lục Dĩ Hoài bất ngờ nghiêng đầu nhìn cô.

Ngu Trà bất thành linh bị hỏi đến, phục hồi tinh thần, ăn ngay nói thật: “Tôi đang nghĩ về sau này.”

Cần đây Lục Dĩ Hoài vẫn ngồi trên xe lăn, nhưng sau khi về Lục gia thì ngay lập tức đứng lên, cũng không biết hắn nghĩ như thế nào.

“Sau này?”

Ngu Trà mền mại hỏi: “Anh có chuyện gì rất muốn làm hay không?”

Giống cô trước kia, chỉ muốn thoát khỏi Ngu gia, thoát khỏi Lục gia, sau đó tự mình kiếm tiền, mục tiêu bây giờ lại khác.

Dùng quyền lực của Lục gia thoát tránh thoát Ngu gia cũng được, nhưng cô không nghĩ vậy, sau mười tám tuổi cô có thể đổi hộ khẩu, không còn lâu đâu, chỉ vài ngày nữa thôi.

Cô sẽ vẽ tranh, nếu đi học đại học vẫn không thể tìm được việc làm cô cũng có thể sống được.

Đây chỉ là tình huống tệ nhất.

Lục Dĩ Hoài trầm ngâm một lát, “Muốn gì à?”

Hắn muốn làm rất nhiều thứ.

Nhiều đến mức đã chờ không kịp.

Ngu Minh Nhã không đến trường, nhưng Trần Thanh Mai vẫn đi học bình thường, chuyện cô ấy là đại tiểu thư Ngu gia tất cả mọi người đều biết, cũng không còn ai dám trào phúng cô ấy là đồ nhà quê.

《 Trao đổi nhân sinh 》 chỉ còn một tập nữa là kết thúc, đạo diễn gặp trùng việc này đã vô cùng vui mừng, số người xem những tập trước đang dần tăng lên, kết hợp với chuyện này thì sẽ nhiều đến mức nào.

Nhân viên công tác gọi điện thoại đến: “Đạo diễn, Ngu gia kêu chúng ta không phát sóng nữa, làm sao bây giờ?”

“Làm sao bây giờ?” Đạo diễn mắng: “Đầu óc cậu có vấn đề sao? Chương trình nổi tiếng như vậy, không phát sóng nữa?”

Nghĩ cũng đừng nghĩ.

Ngu gia cũng không phải trùm giải trí.

Bên ngoài đang hồngбет, bên trong Ngu gia chính là một đám mây đen.

Trần Mẫn Quyên ở nhà mặt ừ mây ề: “Không phải đã kêu gỡ xuống hết rồi sao, tại sao hot search và tin tức vẫn còn ở đó?”

Phóng viên cũng đã tìm đến tận nhà.

Trong lòng Ngu Lập Hoa phiền chán: “Tôi đã mua thủy quân, cũng đã đưa tiền, nhưng bên kia trực tiếp từ chối, chắc chắn đằng sau có người ra lệnh.”

Nếu đây là trong quá khứ thì giải quyết rất dễ, nhưng bây giờ đã ngược lại.

“Giờ thì hay rồi, toàn thế giới đều biết chuyện nhà chúng ta.” Trần Mẫn Quyên chỉ lên lầu, “Minh Nhã không muốn ra cửa, ông nói phải làm gì bây giờ?”

“Cổ phiếu công ty đang rơi xuống, bây giờ còn kêu tôi quan tâm chuyện này?” Ngu Lập Hoa trực tiếp mở miệng, không kiên nhẫn nói.

Vốn dĩ đã công bố rất chu toàn trong bữa tiệc, sau này Ngu Minh Nhã và Trần Thanh Mai đều là con, nếu có thể gả vào nhà tốt không chừng còn có thể giúp đỡ trong nhà.

Nhưng bây giờ, một đứa được nuông chiều từ bé là thiên kim già, một đứa là thiên kim thật lại lớn lên ở nông thôn, có nhà giàu nào chịu để loại con gái này vào cửa.

Ngu Minh Nhã trốn trong phòng, trên máy tính và điện thoại đều đang phát video, có người còn làm video tổng kết lại.

“Ha ha ha không phải cô ta rất vênh vào tự đắc trong chương trình hay sao, có nghĩ đến sẽ có ngày như vậy không?”

“Chuyện này rất đáng nghe ngóng, đại tiểu thư đã biến thành gà mái, có còn dám nói chuyện không khách khí như trước không?”

“Xem ra bây giờ người có tư cách chính là anh trai của Trần Thanh Mai?”

“Trao đổi nhân sinh, đúng là trao đổi nhân sinh.”

Ngu Minh Nhã dùng tay quét hết tất cả đồ trang điểm trên bàn, rót xuống đất, phát ra tiếng thủy tinh va chạm tan vỡ.

Cô ta nghiêng răng nghiêng lợi: “Đáng nghe ngóng cái gì?”

Đều là một đám ngu xuẩn!

Ngu Minh Nhã bấm vào nhóm của cô ta, bên trong không ai nói đến chuyện của cô ta nhưng có nhắc đến Trần Thanh Mai. Mỗi ngày Trần Thanh Mai đều an phận đi học cứ như không bị chuyện này ảnh hưởng đến, nghiêm túc hơn so với ai hết.

“Minh Nhã.”

Tiếng gọi dưới lầu truyền đến.

Ngu Minh Nhã đẩy cửa ra, “Con không đi học.”

Trần Mẫn Quyên nghe được tiếng động trên lầu, “Ông nhìn đi, bây giờ Minh Nhã cần bản không nghe tôi khuyên, tôi không còn cách nào, nó đã như vậy còn không chịu đi học, có thể làm gì bây giờ?”

Ngu Lập Hoa nói: “Đã mười tám tuổi rồi, hai năm nữa thì gả nó ra ngoài đi.”

*Ở Trung Quốc, nam từ 22 tuổi, nữ từ 20 mới được kết hôn.

Đối với đứa con không phải do ông ta sinh ra, ông ta không quan tâm tí nào, nếu còn dùng được thì tốt, còn vô dụng thì đưa đi đi, ở nhà chỉ tổ lãng phí.

Trần Mẫn Quyên trầm mặc.

Bà ta sẽ không phản đối.

Trường học, Ngu Trà làm hết bài tập còn dư xong, tiếng chuông báo hiệu giờ truy bài vang lên.

Tiếng chuông vừa vang, Lâm Thu Thu vừa chạy vào cửa, kích động nói nhỏ: “Cậu biết Weibo của Ngu Minh Nhã đã không xong chưa.”

“Không xong rồi?” Ngu Trà kinh ngạc nói.

Lâm Thu Thu ngồi xong, nói: “Đúng vậy, người trên mạng đến Weibo của cô ta hóng chuyện, trước kia cô ta đã đăng bài về cuộc sống của bạch phú mỹ, hồi trước toàn là bình luận hâm mộ, bây giờ tất cả đều là trào phúng.”

Một phần là bát quái, một phần là ghen ghét.

Rõ ràng là một cô nhi lại được sống như bạch phú mỹ, bây giờ cô ta ra nông nổi này, có vài người càng vui hơn người khác.

Trên Tieba không nói quá nhiều về chuyện này vì cô kỵ Ngu Minh Nhã vẫn là bạn học của bọn họ, nhưng bên ngoài thì khác.

Ngu Trà là người liên quan đến cũng bị chú ý.

Weibo Ngu Trà không đăng nhiều sinh hoạt hàng ngày, chủ yếu là truyện tranh, cũng không có chuyện khoe giàu.

Có vài cư dân mạng nói chuyện quá đáng đã bị fan mắng hết.

“Nhìn Trà Trà của chúng ta làm gì, từ đầu tới cuối cũng không phải chuyện của Trà Trà, đến gây chuyện thì hay lắm sao?”

“Trà Trà chưa từng nói mình là con nhà giàu, cũng chưa từng làm ra vẻ bạch phú mỹ, áp đặt như vậy là có ý gì?”

“Đến đọc truyện thì hoan nghênh, mắng chửi thì cút đi!”

“Quan hệ của Trà Trà và Ngu Minh Nhã vốn dĩ bình thường, đến đây hỏi cái gì, không bằng tự đi hỏi Ngu Minh Nhã đi!”

Ngu Trà nhìn thấy các fan bảo vệ mình, trong lòng ấm áp.

Đời trước cô đã từng bị bọn họ bỏ đá xuống giếng, không phải lúc nào người bị nói cũng là làm ra vẻ, tự mình chịu hậu quả, có thể họ bị oan.

Lâm Thu Thu nói: “Lần này cô ta có lẽ sẽ không thể xoay chuyển tình hình, cư dân mạng đều nhớ hết chuyện xấu của một người.”

Mỗi khi có một minh tinh nổi tiếng, lịch sử đen tối đều sẽ bị lôi ra.

Lâm Thu Thu nói: “Bây giờ Ngu Minh Nhã ốc còn không mang nổi hình ốc, chi sợ cô ta sẽ không lên Weibo khá lâu.”

Ngu Trà vuốt cằm “Sẽ không đâu.”

Cô rất rõ tính cách Ngu Minh Nhã, cô ta sẽ không đi học, trốn ở nhà sẽ không kiểm soát được lên Weibo xem.

Không chừng tương lai còn sẽ gây chuyện.

Nhưng mà bây giờ cô ta cũng sẽ không làm nên trò trống gì.

Giờ làm bài tập, bên ngoài lớp năm có không ít người vây xem.

Ngu Trà nhìn ra ngoài.

Là Trần Thanh Mai, rõ ràng đến để tìm cô.

Hiện tại tất cả sự kiện đứng đầu đều là Trần Thanh Mai, bây giờ lại xuất hiện trước lớp năm, những bạn học thích tám chuyện trong trường sẽ đến đây xem náo nhiệt.

Ngu Trà thờ dài, đi ra từ cửa sau.

Cô hỏi: “Tìm tôi có gì sao?”

Trần Thanh Mai nói: “Thật ra cũng không có gì quan trọng, chỉ muốn nói với cậu những chuyện gần đây——”

Ngu Trà ngắt lời: “Không cần nói cho tôi.”

Trần Thanh Mai sùng sốt, thấy cô không giả bộ mới nhẹ giọng mở miệng: “Hiện tại Ngu Minh Nhã đã không thể ảnh hưởng gì đến chúng ta, tôi đã biết được chuyện cô ta không muốn người khác biết.”

Cô ấy trong lúc lơ đãng đã phát hiện ra chuyện đó, đã lên lấy bệnh án của cô ta từ bệnh viện.

Vô cùng khiếp sợ.

Trước giờ Trần Thanh Mai chưa từng biết đến những chuyện này, sau khi thấy được đã tìm tòi rất lâu, cả đêm không ngủ được, gần như đã gặp ác mộng.

Hôm sau thức dậy, cô ấy đã có ý định.

Nếu Ngu Minh Nhã dám động thù với cô ấy, Trần Thanh Mai không ngại truyền ra việc này, dù sao người mất mặt mũi cũng không phải mình.

“...”

Ngu Trà nhìn cô gái đã thay đổi rất nhiều trước mặt.

Không thể không nói, cô luôn cảm thấy mình không thể trở thành bạn với Trần Thanh Mai, từ khi Trần Thanh Mai đến ở Ngu gia để tham gia chương trình, cô đã có cảm giác này.

Sau đó lại có chuyển đổi đồ với Lục Dĩ Hoài, Trần Thanh Mai viết thư, mặc dù cô không có ác cảm với Trần Thanh Mai, nhưng cũng biết hai người không thể kết giao.

Đặc biệt bây giờ cô ấy là người Ngu gia.

Tương lai của cô không muốn liên quan gì đến người Ngu gia, “Nếu cậu đã có cách ứng đối thì tốt. Tôi phải học bài, đi trước đây.”

“...” Trần Thanh Mai có hơi mất mát.

Cần đây thái độ của bạn học với cô ấy thay đổi rất lớn, rất nhiệt tình, Ngu Trà ngược lại lãnh đạm hơn trước kia không ít.

Trần Thanh Mai nhìn người trong lớp, xoay người rời đi.

Sinh nhật Ngu Trà, sáng sớm mẹ Vương đã làm cho cô một bát mì trường thọ, bên trên bỏ thêm rất nhiều đồ ăn, rất thơm.

Cô ăn không nhiều, ăn hơn một nửa, bụng đã phồng lên, xém ợ ra tiếng, vất vả lắm mới nhịn lại được.

Hai lần sinh nhật mười tám tuổi đều trải qua ở Ngu gia.

Đời trước cô luôn bị ép buộc làm theo, Lục Dĩ Hoài ở nhà với cô, làm cô cảm thấy cả sinh nhật đều rất thống khổ khó nhin.

Đời này cô đã suy nghĩ rất nhiều nhưng cũng chỉ là cười ngơ xem hoa, có ký ức cả hai đời, lần này cô phá lệ quý trọng.

Sinh nhật Ngu Trà không mời người khác.

Buổi trưa, cô và Lâm Thu Thu với Thượng Thần ra ngoài ăn lẩu, kết quả phải chờ rất lâu, về trường cũng đã sắp trễ giờ học.

Ba người mang cả người đầy mùi lẩu ở trường đến chiều.

Chạng vạng lúc tan học, Ngu Trà đi bộ hai vòng trên sân thể dục, mùi hương trên người mới biến mất, kết thúc tiết tự học cô muốn đi cùng Lục Dĩ Hoài, không thể để mùi lẩu ám lên người.

Quà của Lâm Thu Thu và Thượng Thần nằm được đặt trên bàn, “Bây giờ chưa được mở ra, về nhà mới được mở.”

Ngu Trà gật đầu: “Được rồi.”

Cô vẫn rất chờ mong được mở quà.

Thời gian sống ở Ngu gia sẽ không có ai tặng quà cho cô, ở cô nhi viện thì ngược lại, mỗi khi đến sinh nhật của ai đó, viện trưởng hoặc người tình nguyện đều sẽ chuẩn bị bánh sinh nhật, mọi người cùng nhau ăn.

Sau khi có bạn bè, bạn bè sẽ tặng quà cho con.

“Vốn là hôm nay muốn mua bánh kem cho cậu, nhưng nghĩ lại thì ha ha ha.....” Lâm Thu Thu cố ý không nói: “Nên bọn mình mới không chuẩn bị, đỡ cho cậu lúc đó ăn không vào.”

Nếu vậy Lục Dĩ Hoài sẽ trách tội các cô.

Ngu Trà đỏ mặt: “Các cậu biết à?”

Lâm Thu Thu biết cô đang xấu hổ, chớp chớp mắt: “Không chỉ bọn mình, có khi toàn trường đều biết, rất nhiều người đoán Lục Dĩ Hoài sẽ tổ chức sinh nhật của cậu như thế nào nữa đấy.”

Chẳng qua không ai dám thảo luận ra ngoài, đều lên nói với nhau, không chú ý sẽ không biết.

Chuông kết thúc giờ học vang lên.

Lâm Thu Thu dọn đồ, nói: “Sinh nhật vui vẻ, ha ha ha, hy vọng ngày mai có thể nhìn thấy cậu khác đi.”

Ngu Trà nghĩ thầm có thể khác gì chứ.

Nhưng mà cô vẫn mỉm cười, khuôn mặt trắng nõn cùng đôi mắt sáng như ánh trăng, làm người khác trầm mê trong đó.

Lâm Thu Thu vẫy tay, ba bước rời khỏi lớp.

Ngu Trà ra ngoài, giữa khung cảnh tối đen chỉ có ánh đèn từ phòng học chiếu ra, nhìn thấy bên kia hành lang là Lục Dĩ Hoài đang nhìn qua đây.

Hắn trước sau như một luôn đợi cô.

Hết chương 57

#xanh

Bạn đang đọc truyện *Mối Tình Đầu Của Giáo Bá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 58: Hấn là của cô

Ngu Trà lấy lại tinh thần, bước qua đó, hít một hơi lạnh, giọng nói mềm mại kéo dài: “Chờ ở ngoài rất lạnh a.”

Lục Di Hoài chỉ giật lông mày, “Đi thôi.”

Ngu Trà đã quen với việc hấn ít nói, cảm xúc biểu đạt luôn không rõ ràng, cũng chỉ khi tức giận mới thấy rõ, đặc biệt là chuyện của cô, âm tình bất định.

Đời trước cô đã từng nom nớp lo sợ, mất rất lâu mới có thể nắm được một ít quy luật của hấn, có tác dụng rất lớn với đời này.

Hai người chưa đi được mấy bước, đằng sau có tiếng bước chân vang lên.

Tần Du và Tô Ngọc chạy chậm đến đây, hấp tấp, lớn tiếng nói: “Chị dâu nhỏ, sinh nhật vui về!”

Ngu Trà hoảng hồn.

Tần Du tươi cười hơn hờ đưa đồ qua, “Quà sinh nhật, đưa trước mặt Lục ca tránh cậu ấy hiểu lầm gì đó.”

Tô Ngọc cũng có suy nghĩ giống cậu ta.

Là anh em của Lục Di Hoài, bọn họ biết được hấn xác thực là một bình dấm to đùng, vô cùng rõ ràng, hơn nữa tặng quà cũng không phải là chuyện gì trái lương tâm.

Tần Du nói: “Quà tặng trước kia tôi chỉ đều chọn đại, lần này đã hỏi thăm Sơ Ninh rất nhiều, hy vọng Chị dâu nhỏ đừng để ý.”

Tô Ngọc theo sát nói: “Tôi cũng vậy.”

Ngu Trà ngơ ngác nhận lấy quà của bọn họ, ôm vào lòng, cười nói: “Cảm ơn các cậu.”

“Aizz.” Tần Du xua xua tay, “Quà đã tặng rồi, chúng tôi đi trước đây, chúc Chị dâu nhỏ có một đêm thật vui về.”

Hấn nghịch ngợm chớp chớp mắt.

Ngu Trà vốn định bắt tay với bọn họ, vừa mới vươn ra, Lục Di Hoài đã liếc đến, chắn lại.

Tần Du vốn định duỗi tay lập tức lùi lại, trong lòng không ngừng cảm khái, may mà lúc này mình vẫn chưa làm gì.

Lục ca đúng là rất ghen tuông.

Hai người vội vã chạy đi, đến khi rời khỏi chỗ đó, Tô Ngọc mới mở miệng: “Lúc này mà duỗi tay ra, chắc chắn ngày mai không thể thấy mặt trời.”

Tần Du nhe răng với hấn.

Trong sân cũng không còn quá nhiều người, Ngu Trà thở ra một hơi, không để ý: “Đi thôi, chúng ta mau về.”

Lục Di Hoài không nhúc nhích.

Ngu Trà đi một bước không thấy Lục Di Hoài theo kịp, xoay người nhìn hấn, nghi hoặc nói: “Làm sao vậy?”

Vừa dứt lời, Lục Di Hoài duỗi tay cầm lấy hai cái hộp trong lòng cô, đặt lên tấm thảm nhung trên đùi.

Sau đó mới không nhanh không chậm tiến về phía trước.

Qua vài giây, Lục Di Hoài lên tiếng: “Ngần người làm gì?”

“...”

Ngu Trà a một tiếng, vội vàng đuổi theo.

Lục Di Hoài thấy cô vẫn còn mơ màng, có hơi ngốc ngốc, khóe môi cuối cùng nhin không được cong lên.

Về đến Lục gia cũng đã khá trễ.

Thời tiết hôm nay phá lệ lạnh, may là Ngu Trà mặc rất nhiều, nếu không lúc đi ra đến cổng trường đã bị đóng băng lại.

Căn nhà rất yên tĩnh, hình như bên trong không có ai, cũng không bật đèn.

Ngu Trà nghi hoặc: “Tôi nay mẹ Vương không ở đây sao?”

Hôm nay lúc gần đi mẹ Vương cũng không nói bà ấy sẽ về nhà mình, đi mà không nói lời nào không phải là tính cách của mẹ Vương, trước kia bà ấy phải dặn dò rất nhiều thứ.

Lục Di Hoài không nói gì.

Hai người cùng nhau tiến vào, Ngu Trà bật đèn lên mới thấy trên bàn có bánh kem, trên đó có cắm nến, nhưng không có bật lửa.

Cô lập tức hiểu, ánh mắt sáng nay của mẹ Vương rất kỳ lạ, khẳng định hôm nay sẽ không có ý định quấy rầy bọn họ.

Hai người rõ ràng như vậy sao?

Lục Dĩ Hoài nói: “Hôm nay mẹ Vương xin nghỉ.”

Ngư Trà ừ một tiếng.

Hôm nay Lâm Thu Thu đã nói cho cô rất nhiều kiểu sinh nhật, cô bắt đầu khẩn trương, lúc đó đã phủ nhận, bây giờ lại cảm thấy có khả năng.

Trước sinh nhật cô vài hôm, Lục Dĩ Hoài đã hỏi cô muốn quà gì, dựa theo tính cách của hắn, không có khả năng không làm gì cả.

Cho dù đã từng trải qua sinh nhật với hắn, tim cô vẫn đập lỡ một nhịp.

Lục Dĩ Hoài không biết suy nghĩ của cô, tiến lên thấp nển, ngồi sau ánh lửa ôn nhu nhìn cô: “Lại đây ước nào.”

Ngư Trà ma xui quỷ khiến ngồi xuống cạnh hắn, nhắm mắt ước ba điều, sau đó mở mắt ra, hít sâu một hơi thổi tắt ngọn nến.

Ba điều, không nhiều không ít.

Cô nhớ mình đã từng lập đi lập lại một nguyện vọng ba lần, ước Lục Dĩ Hoài không thích cô, không như mong muốn.

Một lần nữa, lại là điều ước trái ngược.

Người trong điều ước đang ngồi cạnh, sự bí ẩn này càng làm Ngư Trà thấy kích thích, vừa xấu hổ vừa kích động.

Ước xong, cô nhìn Lục Dĩ Hoài.

Lục Dĩ Hoài hỏi: “Ngây người?”

Ngư Trà lắc đầu.

Ngọn nến cũng không lớn, nhưng rất đẹp.

Ngư Trà nhấp môi, cắt một phần bánh khá lớn cho Lục Dĩ Hoài, cặp mắt phát sáng nhìn chăm chăm hắn, “Cho anh.”

“Ừm.” Lục Dĩ Hoài đáp lại.

Hai người ngồi cạnh nhau ăn hết bánh kem.

Tối nay Ngư Trà ăn không nhiều, bây giờ ăn bánh vừa kịp no, cách quần áo sờ sờ bụng, may mà chưa phồng lên.

Cô về phòng mở quà. Quà của Lâm Thu Thu và Thượng Thần rất thiếu nữ, đẹp dễ hợp lòng con gái.

Còn Tần Du và Tô Ngọc chọn theo hướng thẳng nam, quan trọng là tác dụng, về ngoài tự nhiên không hợp mắt.

Nhưng cô đều thích.

Trong nhóm Wechat có tin nhắn: “Bảo bối Ngư Trà, cậu xem quà chưa?”

Ngư Trà hỏi: “Xem rồi, cảm ơn các cậu.”

Lâm Thu Thu hận sắt không thành thép: “Nhìn thời gian trả lời của cậu, chắc chắn Lục Dĩ Hoài vẫn chưa tặng quà, ý mình hỏi là việc này!”

Ngư Trà: “...”

Lâm Thu Thu ở nhà đợi gấp muốn chết, cô áy gô gô máy tính bảng, nhìn thấy cảnh của Trần Thanh Mai.

Tập cuối cùng của《Trao đổi nhân sinh》, vì chuyện của Ngư Minh Nhã, hiện tại có rất nhiều người xem, số lượng bình luận tăng lên rất nhanh, cần phải cài đặt lại, nếu không bình luận sẽ che mất hình ảnh.

Cả phần đầu đều là trào phúng Ngư Minh Nhã, đến đoạn của Trần Thanh Mai mới giảm bớt bình luận.

Lâm Thu Thu nhắn: “Không lẽ Lục Dĩ Hoài không làm sinh nhật cho cậu, không có khả năng a? Không lẽ thẳng nam đều không nhớ rõ sinh nhật sao?”

Trong ấn tượng của cô ấy, Lục Dĩ Hoài cũng không đến nỗi đó đâu nhỉ.

Ngư Trà nhìn tin nhắn của cô ấy, hỏi: “Cậu còn gấp hơn mình.”

Lâm Thu Thu: “Mình gấp cho cậu đấy.”

Ngư Trà: “...”

Ngư Trà ngồi trong phòng nửa ngày, tiếng gõ cửa vang lên.

Cô hoảng sợ, vội vàng nhặt hết đồ để lên bàn, mở cửa ra một khe nhỏ: “Chuyện gì vậy?”

Lục Dĩ Hoài đứng ngoài cửa, “Ra đây.”

Ngư Trà do dự một chút, “Tôi muốn tắm trước.”

Cô vẫn nhớ hôm nay mình đã ăn lẩu, trên tóc đều đầy mùi, tuy bây giờ không cảm giác được, nhưng chắc chắn vẫn còn.

Lục Dĩ Hoài híp mắt: “Được.”

Đóng cửa lại, Ngu Trà dựa vào cửa thờ hồn hên, ngay sau đó lấy áo ngủ đi thật nhanh vào phòng tắm.

Lục Dĩ Hoài ngồi trong phòng.

Cô gái nhỏ tìm nửa ngày, cuối cùng mới nhớ đến rạp phim, mở cửa thật nhẹ, thấy bên trong đang chiếu 《 Trao đổi nhân sinh 》.

Cô đã quên luôn chương trình này.

Lục Dĩ Hoài nghiêng đầu, “Không vào?”

Ngu Trà bước thật nhẹ vào, ngồi xuống cạnh hân, “Sao anh vẫn xem thứ này, đến tập cuối...”

Hay đến vậy sao?

Mặc dù Lục Dĩ Hoài từng nói là muốn nhìn thấy cô trên đó, nhưng tiết mục này đều là cảnh của người khác, nhìn thấy người khác nhiều hơn cô rất nhiều.

Lục Dĩ Hoài nhìn biểu cảm cô không vui, đột nhiên nở nụ cười.

Ngu Trà mặt: “Anh cười cái gì?”

Thiếu niên cười vui vẻ cời mõ, vang lên bên tai, dần dần khàn lại, “Tôi đang cười, em có vẻ rất tức giận.”

Ngu Trà bắt đầu khó hiểu, nghe câu này, muốn trừng hân, cuối cùng vẫn nhịn xuống, “... Có gì buồn cười...”

Lục Dĩ Hoài không giải thích.

Ngu Trà nhỏ giọng hừ hừ.

Trong phòng không bật đèn, chỉ có ánh sáng trên màn hình, đến khi thiếu niên đặt một quyển sách lên đùi cô.

“Sinh nhật vui vẻ, Trà Trà.”

Lời vừa dứt, căn phòng trở nên lặng im.

Ngu Trà duỗi tay sờ cái bìa đẹp đẽ, không thấy chữ trên bìa, cô nhận lấy, mở ra một tờ, chính là truyện tranh của cô.

Lần trước có người mời xuất bản nhưng cô đã từ chối, không nghĩ rằng lần này Lục Dĩ Hoài lại tặng sách cho cô, không lẽ xuất bản sao?

Tựa như cảm giác được nghi hoặc của cô, Lục Dĩ Hoài nói: “Chỉ có quyển này.”

Trên thế giới độc nhất vô nhị.

Ngu Trà hiểu ý hân, đầu quả tim run rẩy.

Cô chưa từng nghĩ Lục Dĩ Hoài sẽ coi trọng truyện tranh của cô, vốn dĩ cô chỉ dùng để giết thời gian, bây giờ đã trở thành hồi ức quý giá.

Ngu Trà ngẩng đầu nhìn hân, hai mắt chứa nước, ôm sách vào ngực: “Tôi rất thích.”

Giống lời hân lúc ấy, hân rất thích.

Trên khuôn mặt hân mang ý cười, nổi bật gương mặt trong sáng đẹp đẽ, trong mắt chỉ có bóng của cô.

Lỗi tại Ngu Trà nóng lên ửng đỏ.

Dù sao cô đã chính miệng nói ra chữ thích, thật sự đã rất khó khăn mới nói lên, trong lòng vốn vẫn còn rất nhiều lời nhưng không nói ra.

Vuốt ve bìa sách một cái, cực kì khấn trương, nửa ngày mới thờ ra, thiếu chút nữa đã làm mình nghẹt thở.

Lục Dĩ Hoài cảm thấy buồn cười, duỗi tay véo chóp mũi cô.

Ngu Trà nhăn mũi, con ngươi trong trẻo nhìn hân, hít sâu lần nữa, nghiêm túc mở miệng: “Tôi không nói dối.”

“Chưa nói em nói dối.” Lục Dĩ Hoài cười khẽ.

Ngu Trà muốn nói thật ra không phải vậy, nhưng thật sự rất khó, thấy hân có vẻ không đoán được, rôi lên.

Cô gờ đầu, đối diện mắt hân, dường như trong mũi phát ra tiếng hừ hừ: “Không phải nói đến món quà, là nói anh...”

Ánh mắt Lục Dĩ Hoài trầm trầm.

Trên màn hình vẫn đang chiếu tập cuối, lúc này chỉ còn vài phút, bình luận đã sớm bị tắt.

Lục Dĩ Hoài hỏi: “Em vừa nói gì?”

Ngu Trà không muốn nói lại lần nữa, “Không nghe thì thôi.”

Sắc mặt Lục Dĩ Hoài bất ngờ tối lại, tiến lên một bước, cách cô chỉ một lòng tay: “Nghe được.”

Ngu Trà thẹn quá hóa giận: “Vậy anh còn hỏi.”

“Muốn nghe lại một lần.” Lục Dĩ Hoài cười rộ lên, thanh âm từ tính dễ nghe, vòng quanh tai cô.

Hai người đều thất thần.

Lục Dĩ Hoài không nghĩ rằng Ngu Trà sẽ nói với hắn như vậy, những ái muội trước kia, còn sớm hơn so với dự đoán của hắn, càng làm hắn vui mừng.

Cuối cùng cũng thừa nhận trước mặt hắn.

Rốt cuộc hôm nay là sinh nhật cô hay sinh nhật hắn?

Ngu Trà nhìn biểu tình sung sướng của Lục Dĩ Hoài, bất ngờ có một ý nghĩ, môi dưới bị cắn để lại một dấu răng nhẹ.

Ánh mắt Lục Dĩ Hoài đục ngầu, ngón tay xoa môi cô, mềm mại, so với trước kia, cảm giác càng thích hơn trước kia.

Ngu Trà phảng phất ý thức được sẽ xảy ra chuyện gì.

Nụ hôn nhẹ nhàng rơi xuống, cô khản trương hoảng loạn, đầu lười theo bản năng muốn liếm môi, chưa từng nghĩ nó sẽ trở thành tín hiệu.

Lục Dĩ Hoài kéo cô vào lồng ngực mình, lấp kín tất cả suy nghĩ của cô, từ phốt qua dần trở nên lưu luyến chỉ trong nháy mắt.

Bóng đêm lạnh lẽo bên ngoài, bầu không khí trong phòng lại rất ấm áp.

Đến khi kết thúc, đầu óc Ngu Trà đã sớm choáng váng, đôi mắt càng lấp lánh rực rỡ như chứa toàn bộ sự long lanh của mặt nước, ngượng ngùng giấu trong đó.

Thanh âm của Lục Dĩ Hoài có chút mất tiếng: “Tặng em món quà.”

“A?” Ngu Trà thanh tỉnh, buồn bực: “Không phải lúc này đã đưa rồi sao?”

Lục Dĩ Hoài không trả lời mà chỉ cầm lấy tay cô, mở ra, sau đó đem tay mình đặt vào tay cô, độ ấm lan tràn trên da thịt.

Đầu quả tím Ngu Trà bắt đầu tê dại.

Lục Dĩ Hoài cúi đầu, hôn nhẹ lên khoe môi khẽ nhếch của cô, cúi sát xuống lỗ tai của cô, nói: “Đây mới là quà tặng thật sự.”

Bất tri bất giác, trên màn hình đã chiếu đến cảnh cuối cùng, Trần Thanh Mai đứng trong góc, máy quay hướng theo ánh mắt cô ấy, thông thả thay đổi, xuyên qua bóng tối, cuối cùng dừng trên một hướng.

Dưới ánh đèn đường, chàng trai nâng lên khuôn mặt cô gái, thâm tình mà thành kính, tất cả mọi thứ xung quanh đều trở nên rêu rĩa dư thừa.

Từ nay về sau, hắn là của cô.

HOÀN CHÍNH VĂN

Kết thúc phần chính văn.

(─ ▽ ─)

Truyện này có 6 phiên ngoại, mình sẽ đăng theo lịch cũ, hai ngày một chương.

#xanh

Bạn đang đọc truyện *Mối Tình Đầu Của Giáo Bá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 59: Ngoại truyện 1: Kiếp trước

Ngoại truyện 1: Kiếp trước

Tối muộn, căn nhà bên trong được ngăn cách với nhà chính Lục gia, phảng phất như tòa nhà vàng son nằm sâu trong rừng rậm, nếu không vào sẽ không có cách nào thấy được.

Ngu Trà ngồi dậy từ trên giường, trên mặt đất có trái trám, cô đi chân trần cũng không thấy lạnh, ngược lại lỏng tợ cọ vào gan bàn chân rất thoải mái.

Cô kếp bức màn ra một khe hở nhỏ, dựa theo một chút ánh sáng thấy được con đường nhỏ bên ngoài, không có một bóng người, thông ra ngoài.

Tấm màn dày nặng, tầng tầng lớp lớp.

Ngu Trà nắm tay thật chặt, nhớ ra chiều nay cô phải ra ngoài tham dự sinh nhật của bạn học, chuyện đơn giản như vậy không biết vì sao lại chọc giận Lục Dĩ Hoài, bị hắn nhốt trong căn nhà này không cho phép ra ngoài.

Trong phòng không có tiếng động, chỉ có ánh đèn ấm áp sáng nhẹ.

Cánh cửa đột ngột bị mở ra từ bên ngoài, Ngu Trà theo bản năng quay đầu lại nhìn, Lục Dĩ Hoài ngồi trên xe lăn, mặc tây trang kiêu ngạo, sắc mặt thâm trầm.

Cô nhìn không được cuộn lại ngón chân.

Ngư Trà thật sự rất sợ Lục Dĩ Hoài, sợ hấn đột nhiên nổi điên muốn làm gì đó, sợ nhất là khuôn mặt không biểu cảm của hấn.

Xe lăn lướt qua tấm thảm, lặng yên không một tiếng động.

Lục Dĩ Hoài dùng tay kéo kéo cà vạt, cổ áo sợ mi bị kéo ra, lộ ra xương quai xanh, mang theo một cảm giác dị dạng.

Hấn híp mắt, “Lại đây.”

Ngư Trà không nhúc nhích.

Đôi mắt Lục Dĩ Hoài thật sâu, “Không nghe thấy?”

Đèn được bật lên, cô gái mặc váy ngủ đứng cạnh cửa sổ hiện lên rõ ràng, một nửa chân dài trắng nõn được làn váy che lại.

Ánh sáng chiếu lên khuôn mặt chỉ nhỏ bằng bàn tay, cặp mắt xinh đẹp có chứa nước, mảnh mai đáng thương.

Ngư Trà chậm rãi đi qua đó, không nói chuyện.

Lục Dĩ Hoài kêu cô ngồi xuống mép giường, giật giật ngón tay, vờ như vô tình hỏi: “Mẹ Vương nói cả buổi trưa em không xuống lầu.”

Ngư Trà thấp giọng nói: “Tôi ngủ.”

Thật ra ban đầu cô không ngủ, tuy Lục Dĩ Hoài quản rất chặt, nhưng cũng chưa đến mức gắn máy quay trong phòng, nên cô lên nấng Lục Dĩ Hoài cũng không bị phát hiện.

Cho dù bực bội đến mức nào cũng không dám mắng thẳng mặt Lục Dĩ Hoài, tức giận nằm lên giường rồi ngủ thiếp đi.

Lục Dĩ Hoài nhìn xuống đất.

Hai chiếc dép lê bị ném trên đầu giường cách đó không xa, Ngư Trà ngồi trên mép giường, để chân trần đạp lên thảm.

Hấn vuốt tay lấy đôi dép, Ngư Trà theo bản năng muốn trốn, mắt cá chân bị hấn nắm lại, ngón tay thon dài đặt trên chân, vết chai mỏng cọ xát một chút.

Ngư Trà biết phản kháng là vô dụng, để mặc hấn mang dép cho mình, ngón chân bất an động động.

Lục Dĩ Hoài hơi dừng động tác, giọng nói trầm thấp: “Lần sau xuống giường nhớ mang dép.”

Ngư Trà ừ một tiếng.

Lục Dĩ Hoài nhìn mặt cô, tiến gần một chút, uy hiếp nói: “Nếu không sau này cũng đừng mang nữa.”

Ngư Trà hiểu thâm ý trong đó.

Lông mi thật dài run rẩy, chỉ nhìn hấn một cái, đối diện với đôi mắt sáng quắc, lập tức dời đi, nhẹ giọng mở miệng: “Đã biết.”

Lục Dĩ Hoài cười khế, rất vừa lòng với phản ứng của cô, giúp cô vuốt thẳng vết nhăn trên váy ngủ, nói: “Ngoan.”

Ngư Trà rũ đầu, ánh mắt dừng trên tay hấn.

Lục Dĩ Hoài nói: “Cùng tôi xuống ăn cơm.”

Ngư Trà lấy hết can đảm: “Không muốn ăn.”

Hai mắt Lục Dĩ Hoài nhú lại: “Không đói?”

Ngư Trà vừa định gạt đầu, bụng kêu lên lộc cộc, không lớn, nhưng trong căn phòng yên tĩnh nghe được rất rõ.

Mặt cô đỏ lên.

Có quan hệ như vậy với Lục Dĩ Hoài, chuyện vừa nói xong đã xảy ra làm cô rất thẹn rất mất mặt, đúng là không còn chỗ nào che dấu.

Lục Dĩ Hoài kéo cà vạt xuống, đột nhiên nở nụ cười.

Ngư Trà càng không nhìn nổi, oán giận nói: “..... Có gì buồn cười, không phải đói bụng thôi sao?”

“Thật đáng yêu.” Lục Dĩ Hoài nhìn cô, ôn nhu nói, “Nếu đói bụng, vậy đi xuống ăn cơm.”

Ngư Trà gạt đầu, thật kỳ quái, sao hôm nay hấn vẫn chưa ăn cơm, rốt cuộc bây giờ đã 几点, nghe nói hôm nay hấn có cuộc hẹn.

Chức vị của hấn, có rất nhiều người muốn mời hấn ăn cơm, có rất nhiều người không mời được, không biết vì sao hấn lại muốn ăn ở nhà.

Ngư Trà bị Lục Dĩ Hoài lôi kéo xuống lầu.

Mẹ Vương đã chuẩn bị bữa tối, chắc là do thói quen, đều rất hợp với khẩu vị của cô, những thứ cô không thích đều đã bị dọn đi.

Cô ăn hết nửa chén, nửa chén còn lại thật sự không thể ăn nữa, vì Lục Dĩ Hoài vẫn luôn nhìn cô, tầm mắt không chuyển đi, căn bản không thể lơ đi được.

Buổi tối sau khi rửa mặt, Ngư Trà nằm trong ổ chăn.

Chiều nay cô đã ngủ rất nhiều, tối nay không dễ ngủ, nhắm mắt nghỉ ngơi, không bao lâu, phía sau có một thân thể ấm áp dán lên.

Tay Lục Dĩ Hoài đặt trên eo cô, Ngu Trà bị hấn xoay lại, thấp giọng hỏi: “Sao vậy, không muốn thấy tôi?”

Ngu Trà hừ một tiếng trong lòng.

Cũng như thường ngày, đây là một đêm đầy xuân ý, trong căn phòng tối đen, cô ngẫu nhiên trợn mắt cũng có thể thấy được đôi mắt sáng ngời của Lục Dĩ Hoài.

Ngu Trà luôn luôn không thích phát ra tiếng, nếu khó chịu sẽ cắn bả vai của Lục Dĩ Hoài, hàm răng hăm sâu mùi vị của hấn, bị hấn giam cầm, cột sống của cô cong lên, làm Lục Dĩ Hoài vô cùng mê muội.

Ngu Trà cảm thấy Lục Dĩ Hoài mắc bệnh thần kinh.

Hấn bị cắn cũng không cảm thấy gì, ngược lại càng làm hấn hưng phấn, một hai khi để cô, ép buộc cô lên tiếng, còn ép cô kêu tên của mình.

Ngu Trà ghen đến cuối cùng cũng đỏ mắt thuận theo ý hấn.

Lục Dĩ Hoài luôn rất đặc ý.

Sáng sớm, ánh nắng rực rỡ.

Ngu Trà mơ màng mở mắt ra, váy ngủ đã được mặc vào, trên người cũng đã được tắm rửa sạch sẽ, không có chỗ nào không thoải mái.

Cô xuống giường rửa mặt, khi trở ra nhìn thấy Lục Dĩ Hoài ngồi trên xe lăn gần mép giường, đã thay áo phục.

Lại là dáng vẻ đạo mạo.

Thấy cô bước ra, Lục Dĩ Hoài quay đầu đi, mở miệng: “Trà Trà, lại đây.”

Ngu Trà dịch từng bước đến, “Làm gì?”

Giọng cô hơi khàn, vừa nghe thấy liền đỏ mặt, tức muốn học máu, hận không thể giết Lục Dĩ Hoài tại chỗ.

Trong mắt Lục Dĩ Hoài có ý cười, nói: “Đeo cà vạt.”

Ngu Trà trợn to mắt, bị yêu cầu bất ngờ của hấn đạo, há miệng thở dốc, trả lời: “Tôi không làm.”

Sẽ không.

Lục Dĩ Hoài cầm tay cô, nhượng mảy, ngón tay mảnh khảnh trong tay hấn, mềm như bông.

Hấn cường ngạnh nói: “Học đi.”

Mặc dù Ngu Trà đã quen với sự cường thế của hấn, thấy hấn không biết xấu hổ như vậy vẫn rất kinh ngạc, sắc mặt không đẹp, “Tôi không học.”

Lục Dĩ Hoài nhượng mảy hỏi: “Thật sự không học?”

Ánh mặt trời xuyên qua cửa sổ chiếu vào, làm nổi bật khuôn mặt hấn.

Ngu Trà gật đầu, ngữ khí mềm xuống, có ý năn nỉ: “Lục Dĩ Hoài, tôi không muốn học cái này.”

Khóe môi Lục Dĩ Hoài giờ lên, lại hạ xuống: “Không học sẽ không cho phéo ra ngoài.”

Ngu Trà trừng lớn mắt, “Sao anh có thể như vậy!”

“Tôi vẫn luôn như vậy.” Lục Dĩ Hoài duỗi tay cầm lấy một cái cà vạt, đặt vào tay cô, “Không còn sớm nữa.”

Ngu Trà cắn bản không biết đeo cà vạt.

Trước kia ở cô nhi viện không có ai dạy cái này, cũng không cần học, sau đó vào Ngu gia, mỗi ngày đều không đụng đến cà vạt, cũng không ai kêu cô thắt cà vạt.

Đây là lần đầu tiên cô được yêu cầu đeo cà vạt.

Ngu Trà cắn môi, cầm lấy cái cà vạt giá trị xa xỉ, tơ lụa mềm mại lạnh lẽo, yếu ớt nói: “... Tôi sẽ không.”

“Hừm?”

Ngu Trà không muốn nói, Lục Dĩ Hoài ngồi trên xe lăn, cô ngồi xổm xuống, duỗi tay luôn cà vạt ra sau cổ Lục Dĩ Hoài.

Gương mặt nhỏ ngẩng lên, rất gần với hầu kết của hấn.

Không khí đột nhiên thay đổi, Lục Dĩ Hoài ngửi được mùi hương thoang thoảng như có như không.

Ngu Trà không hề phát hiện, nhìn chăm chăm cà vạt lâm vào trầm tư, rốt cuộc tiếp theo phải làm như thế nào mới đúng, hay là dựa theo cách thắt khăn quàng đỏ?

Cô suy nghĩ thật lâu.

Tầm mắt Lục Dĩ Hoài xẹt qua, giọng nói khàn khàn: “Nếu em cứ nhìn như vậy, tôi sẽ không nhìn được.”

“...”

Bệnh tâm thần!

Ngu Trà chửi thề, động tác trên tay càng nhanh, thắt một cái khăn quàng đỏ tiêu chuẩn, khác hoàn toàn với khí thế kiêu căng của Lục Dĩ Hoài.

Cô hơi đỏ mặt.

Ngu Trà có một suy nghĩ, đôi mắt sáng lên, nói: “Nếu tôi học được cách đeo cà vạt, anh phải cho tôi ra ngoài.”

Cô nói ra ngoài đương nhiên không phải đi ra ngoài bình thường.

Bị Lục Dĩ Hoài nuôi dưỡng như chim hoàng yến lâu như vậy, bình thường cô không thể đi ra ngoài, tốt nghiệp lâu như vậy rồi, không biết Ngu gia đã thành thứ gì, người nhà bọn họ cần bản không thể đến được đây.

Lục Dĩ Hoài cười cười, cúi đầu, “Đã học được cách giao dịch.”

Trong lòng Ngu Trà bồn chồn, vẫn không lùi bước, trực tiếp nói: “Tôi cũng không phải sùng vật, tôi là con người, anh muốn quản tôi đến chừng nào?”

Cô đã đắc tội với Lục Dĩ Hoài lúc nào.

Lục Dĩ Hoài duỗi tay bóp chặt cằm cô, ngón tay lướt qua sườn mặt, lẩm bẩm nói: “Chờ đến khi em không còn muốn chạy trốn khỏi tôi.”

Ngu Trà đỏ mặt trừng hấn, cắn chặt hồ khẩu hấn (*phần nằm giữa ngón trái với ngón trỏ*).

Cô dùng sức rất lớn, Lục Dĩ Hoài cũng không hừ một tiếng, để mặc cho cô cắn.

Không lâu sau Ngu Trà đã nếm được vị máu, lúc này mới buông ra, tim đập thật nhanh, rất khổ sở.

Cánh môi hồng nhuận dính một chút máu.

Lục Dĩ Hoài duỗi tay lau sạch, nhìn bộ dáng kinh hoàng thất thố của cô, đáy lòng rung động, “Giận rồi?”

Nghe vậy, con giận của Ngu Trà lại nổi lên, khó chịu trợn mắt.

“Đừng nhìn tôi như vậy.” Ánh mắt Lục Dĩ Hoài tối sầm lại.

Lỗi tại Ngu Trà đỏ lên, biết suy nghĩ của hấn, mắng hấn một trận trong lòng, xoay mặt đi không nhìn nữa.

Dư quang không khỏi liếc đến chỗ bị cắn kia.

Ngón tay rất đẹp, giống như bác sĩ phẫu thuật, ở hồ khẩu lại có vết thương, làm người khác không thể bỏ qua.

Dấu răng của cô.

Chảy máu.

Ngu Trà hơi hối hận mình đã xúc động, nhìn thấy vẻ mặt Lục Dĩ Hoài bình tĩnh, cảm xúc hối hận tức khắc đã biến mất.

Cô mặc váy ngủ, lộ ra bả vai trắng nõn, dấu vết trên xương quai xanh đâm thẳng vào mắt Lục Dĩ Hoài.

“Tôi... Tôi không cố ý...” Ngu Trà khó khăn mở miệng, cũng không biết được mình muốn nói gì, “Ài kêu anh... Làm vậy với tôi...”

Trong phòng yên lặng đến mức có thể nghe được tiếng kim rơi xuống.

Ngu Trà liếm môi, liếc trộm biểu tình Lục Dĩ Hoài, sắc mặt hấn nặng nề, chắc là nổi giận.

Ai bị cắn đến chảy máu đến vậy mà không tức giận...

Đang nghĩ ngợi, bên ngoài có người gõ cửa: “Lục tổng.”

Lục Dĩ Hoài ừ một tiếng, vươn tay sờ tóc Ngu Trà, “Có thể ra ngoài, còn chuyện khác thì đừng nghĩ đến.”

Hấn xoay người rời đi, bên ngoài là trợ lý Chu đang đứng.

Trợ lý Chu liếc mắt một cái đã thấy được cái cà vạt nổi bật kia, muốn nói gì đó nhưng nghẹn lại, tò mò liếc qua mấy lần.

Không cần nghĩ cũng biết chắc chắn là kiệt tác của vị kia.

Ngăn lại hiểu kỳ trong lòng, bắt đầu báo cáo lịch trình hôm nay.

Ngoài dự đoán, Lục tổng trước kia chỉ đáp lại một chữ tâm trạng có vẻ không tệ, còn nói thêm mấy chữ.

Cửa phòng bị đóng lại.

Ngu Trà đang định hoan hô, đột nhiên nhớ đến gì đó—— Lục Dĩ Hoài có thất cà vạt lại không, hay cứ để vậy đi đến công ty?

Ngoại truyện 1

#xanh

Bạn đang đọc truyện *Mối Tình Đầu Của Giáo Bá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 60: Ngoại truyện 2: Đại học (1)

Ngoại truyện 2: Đại học (1)

Đầu tháng chín, trường đại học khai giảng.

Thành tích thi đại học của Ngu Trà rất cao, chỉ đứng sau Lục Dĩ Hoài, tuy hai người suy nghĩ không giống nhau, ngành học cũng không giống nhau. Nhưng cuối cùng khi chọn trường vẫn không hện mà chọn cùng một nơi.

Có lẽ là do ăny.

Đại học không ở thành phố Ninh, đời trước cô không học đại học, đời này Ngu Trà cũng giống như những tân sinh viên khác, trước khi diễn nguyện vọng cũng đã tìm qua điều kiện ngôi trường trong mộng của mình.

Sinh viên trường này năm nay rất may mắn, có ký túc xá mới, có phòng bốn người, có phòng một người, cơ sở vật chất không thiếu thứ gì.

Vì trường học không bắt buộc sinh viên phải ở kí túc xá nên Ngu Trà không lo Lục Dĩ Hoài sẽ làm gì hết, tiếc rằng cô đã suy nghĩ quá đơn giản.

Một ngày trước khi khai giảng, khi Lục Dĩ Hoài đang xử lý vài việc, không chút để ý nói: “Anh đăng ký phòng một người cho em.”

Lúc đó Ngu Trà đang nói chuyện phiếm với Lâm Thu Thu, thành tích đời này của Lâm Thu Thu tốt hơn đời trước rất nhiều, có thể nói là phát huy vượt xa người thường.

Cô lập tức nói, “Không được là phòng đơn.”

Ngu Trà có thể tưởng tượng được, nếu cô ở phòng đơn, chắc chắn Lục Dĩ Hoài sẽ thường xuyên qua đó!

Lục Dĩ Hoài quay đầu lại, “Không muốn?”

Ngu Trà êm ái nói: “Ồ một mình không thú vị, nếu ở phòng bốn người sẽ có thể quen được bạn mới, có thể cùng nhau đi học.”

Đây là lý tưởng sống ở đại học của cô.

Lục Dĩ Hoài nhìn mắt cô, trong lòng mềm lại, mở miệng nói: “Được.”

Ngu Trà cong mắt, nhoeo miệng cười, “Lục Dĩ Hoài, anh đừng lên làm gì đấy, nếu không em sẽ không vui.”

Từ khi hiểu rõ tâm ý của nhau, gan của cô đã lớn hơn được một chút.

Lục Dĩ Hoài híp híp mắt, “Ừm.”

Ngày khai giảng, thời tiết sáng sủa, không nóng nực, Ngu Trà báo danh sớm hơn Lục Dĩ Hoài, đúng lúc hôm đó Lục Dĩ Hoài cũng muốn đến công ty làm vài chuyện nên đã ngồi xe trong nhà đi.

Trong trường người đến người đi rất nhiều, không ít người nhìn thấy chiếc xe đó, không kiềm được nhìn nhiều thêm một chút, đại học chính là một xã hội thu nhỏ.

Các học trường ở chỗ báo danh nhìn thấy một cô gái xinh đẹp xuống xe, mắt đã sáng lên, chính sửa lại quần áo một chút.

Kết quả ngay sau đó, phía sau cô gái xuất hiện một vệ sĩ cao to, bọn họ cho rằng đó không phải là bạn trai bởi vì cảnh trước mắt không khác gì so với trong phim.

Vừa nhìn là biết không bình thường!

Ngu Trà không biết vì sao các học trường giúp cô báo danh mặt mày đều rất ủ rũ, nghi hoặc bước đến kí túc xá.

Trong phòng đã có hai người, một người đang trải giường, một người đang uống nước, một người còn lại chắc vẫn chưa đến.

Ngu Trà vào cửa trước, để vệ sĩ đứng bên ngoài chờ.

Cũng không biết Lục Dĩ Hoài tìm được người này ở đâu ra, tên là Giang Nguyên, thoát nhìn thật sự rất có khí thế, lúc này trên đường có một người thích đọc truyện tranh của cô, thiếu chút nữa đã bị dọa đến mức không dám tiến lên xin chữ ký.

Sợ dọa đến các bạn cùng phòng, cô tự mình đẩy hành lý vào ký túc xá.

Cô gái đang trải giường chỉ nhìn thoáng qua rồi thu mắt, không nói một lời. Cô gái tóc ngắn đang uống nước thì cười cười, “Xin chào, tôi tên là Lâm Phiên.”

Ngu Trà cười cười, “Tôi tên là Ngu Trà.”

Lâm Phiên nghĩ nghĩ, đột nhiên lớn tiếng, “A! Tôi nhớ rồi, vừa nãy còn thấy cậu nhìn quen quen, có phải cậu đã từng tham gia một show thực tế hay không?”

Lời này vừa nói ra, nữ sinh trải giường cũng nhìn qua đây.

Ngu Trà nháp môi cười: “Cũng không phải như vậy, chỉ là người khác quay trúng tôi thôi.”

Lâm Phiên lại không thấy vậy, mặc dù cô ấy không xem hết chương trình, nhưng những thứ cần nhìn vẫn nhìn rồi, “Cậu đẹp như vậy, bạn trai cậu cũng thật soái.”

Ngu Trà cũng không phủ nhận.

Cô lấy đồ ra từ trong hành lý, ký túc xá được thiết kế phía trên là giường, bên dưới là bàn, rất nhiều đồ đạc không phải do cô tự mua, đều là Lục Dĩ Hoài một tay an bài.

Còn những thứ như đồ trang điểm thường dùng là cô đã đi mua khi đi dạo phố với Lâm Thu Thu và Thượng Thần.

Các loại chai lọ được bày ra, nữ sinh tóc dài trải nệm lúc này đúng lúc xuống giường, nhìn thấy các loại nhãn hiệu được đặt lung tung, đôi mắt hơi chuyển.

Ngu Trà sắp xếp thật gọn gàng rồi lại chuẩn bị nệm giường.

Tuy là lần đầu tiên, nhưng cô đã tập luyện trong đầu rất nhiều lần, vô cùng thuần thục, sau khi xong hết đã là một tiếng sau.

Giang Nguyên bước vào từ bên ngoài, thấp giọng nói: “Thiếu gia nói ngài ấy đã đặt nhà hàng, có việc muốn nói, đang trên đường đến đón ngài.”

Ngu Trà gật gật đầu.

Ngay lúc người còn lại cũng đã đến, cười chào hỏi, tên là Lương Vũ.

“Tôi nay tôi mời khách, đến Thanh Phong Các, tôi đã đặt bàn.” Cô gái tóc dài tên Tô Hạ, ngẩng cằm mở miệng, trong giọng nói có chút kiêu căng.

Lâm Phiến cười đồng ý.

Lương Vũ do dự trong chốc lát, cũng nói: “Đúng lúc tôi nay cũng không có chuyện gì, tôi cũng đi, tôi nay cậu phải chi rất nhiều đó, Thanh Phong Các chính là nhà hàng bậc nhất để đó, người bình thường không thể vào đâu.”

Vừa dứt lời, nụ cười của Tô Hạ càng tươi hơn, cô ấy rất vừa lòng lời của Lương Vũ, nhìn Ngu Trà, “Cậu cũng đi đi.”

Ngu Trà có chút rối rắm.

Cô vốn dĩ muốn đáp ứng, kết quả lại nghĩ đến Giang Nguyên đã nói Lục Dĩ Hoài qua đây đón cô, không thể bỏ hán một mình được.

Ngu Trà nói: “Xin lỗi, tôi nay mình có việc bận.”

Biểu cảm Tô Hạ cứng lại, “Không đi thì thôi.”

Cô ấy không quen biết Ngu Trà, nhưng nghe Lâm Phiến nói, hình như còn từng lên TV, trách không được gương mặt xinh đẹp như vậy, làn da trắng nõn gần như phát sáng.

Trong lòng Tô Hạ hơi khó chịu, cô ấy là người để đó, từ nhỏ đã được chiều chuộng sủng ái, ở trường cũng là công chúa nhỏ.

Ngu Trà cũng không giải thích, chỉ cười cười.

Trải qua mấy tiếng đồng hồ, cô cũng đã hiểu sơ tính cách của bạn cùng phòng, Lâm Phiến khá đĩnh đạc, Lương Vũ có tâm tư tí mỉ, Tô Hạ có hơi kiêu ngạo.

Khá giống với Ngu Minh Nhã trước kia.

Nghi hè, Ngu Minh Nhã đã bước vào thế giới hoàn toàn khác, cô ta không thi đậu đại học trọng điểm, chỉ vào được một trường bình thường, tương phản với hình tượng của cô ta trên Weibo.

Trần Thanh Mai thì xuất sắc hơn một chút, hai người so sánh với nhau, người nhà họ Ngu đã bắt đầu xem trọng Trần Thanh Mai, hiện tại cô ấy cũng đã đổi tên thành Ngu Thanh Mai.

Ngu Minh Nhã gây sự, làm tình cảm của Trần Mẫn Quyên đối với cô ta càng phai nhạt, cô ta học được ngoan ngoãn, bắt đầu lấy lòng Trần Mẫn Quyên.

Bây giờ Ngu Minh Nhã không còn gì cả, một khi rời khỏi Ngu gia sẽ không còn là bạch phú mỵ, cô ta không chịu nổi, cũng không cho phép chuyện như vậy xảy ra.

Công ty của Ngu gia cũng đang liên tục gặp sự cố.

Chạng vạng, Lục Dĩ Hoài đã đến trường.

Ngu Trà nhận điện thoại, trả lời những vấn đề của hắn, “... Em còn ở ký túc xá, ừm, bạn cùng phòng đều rất được a.”

Tô Hạ đang trang điểm lại, vênh tai nghe ngóng.

Không biết người bên kia nói gì đó, cô ấy nhìn thấy Ngu Trà mím môi cười, bộ dáng thẹn thùng, Tô Hạ bĩu môi.

Ngu Trà cúp điện thoại, nói với Lâm Phiến, xoay người đi ra ký túc xá.

Cô vừa ra khỏi ký túc xá, Tô Hạ lập tức bỏ bóng dậm phần xuống, cao giọng nói: “Đến giờ rồi, chúng ta đi ăn đi.”

Lương Vũ và Lâm Phiến không có dị nghị gì.

Ba người cùng nhau đi ra ký túc xá, đúng lúc gặp Ngu Trà, Lâm Phiến và Ngu Trà chào hỏi nhau, cả nhóm cùng nhau đi.

Vừa mới xuống tầng trệt ký túc xá, đã thấy các nữ sinh đang nghị luận sôi nổi ngay cửa, hình như đang thảo luận gì đó, vô cùng hưng phấn.

Vừa ra khỏi cửa, Tô Hạ khá cao nên thấy được cách đó không xa là một chiếc siêu xe, một người đang đứng bên cạnh, hình như đang đợi ai đó.

Hôm nay Lục Dĩ Hoài từ công ty trực tiếp qua đây, mặc tây trang, vẫn là cái cà vạt cô đã thất hồi sáng, thành thực lạnh lùng, đôi mắt thâm thúy, đứng bên cạnh xe, còn hấp dẫn hơn so với trong tạp chí.

Lâm Phiến oa một tiếng, nhìn Ngu Trà.

Cô ấy đã thấy Lục Dĩ Hoài trong chương trình, giờ phút này nhìn thấy hai người thật đều đứng trước mặt, không biết vì sao lại có cảm giác giống như đang theo đuổi thần tượng.

Lương Vũ cũng kinh ngạc nói: “Có phải là chờ bạn gái không?”

Đường như có phát hiện, Lục Dĩ Hoài nhìn qua, đối diện với Ngu Trà, không dời tầm mắt nữa.

Cho dù đã vô số lần như thế, Ngu Trà vẫn cảm thấy đỏ mặt.

Nhìn thấy cô ngượng ngùng, Tô Hạ chỉ thấy buồn cười, “Cậu đỏ mặt cái gì, chẳng lẽ người ta đang đợi cậu a.”

Ngu Trà chưa hiểu lý do cô ấy nói vậy.

Lâm Phiến không nhịn được hỏi: “Tô Hạ, cậu có xem chương trình 《 Trao đổi nhân sinh 》 chưa?”

“Chưa xem.” Tô Hạ thuận miệng đáp, “Không phải chương trình nào mình cũng xem, mình chưa bao giờ xem loại chương trình giả dối này.”

“Á.” Lâm Phiến bị cô ấy châm biếm cũng không thấy gì, chỉ thấy càng kì quái, “Vậy cậu không biết cũng bình thường.”

Tô Hạ nhìn cô ấy, “Cậu đang nói gì?”

Không để Lâm Phiến mở miệng, cô ấy lại nói: “Mình đã gặp qua rất nhiều đàn ông như vậy, hoặc là giả vờ có tiền, hoặc là phú nhị đại chính hiệu, tôi thấy biểu tình của hần, chắc hần là người mặt than.”

Tô Hạ quay đầu, “Tôi khuyên cậu đừng tự đi rước lấy nhục.”

“...” Ngu Trà mặt không biểu cảm đáp, “Ừm.”

Cô nghe hai người nói chuyện cảm thấy rất thú vị, nghe đến chương trình trong miệng người khác nói ra, cảm giác rất kỳ diệu.

Nhất là khi đánh giá Lục Dĩ Hoài là người mặt than.

Tô Hạ hừ một tiếng, cũng biết cô không nghe vào.

Ngu Trà cũng không giải thích, bước nhanh lên phía trước, mới đi được một nửa đã bị Lục Dĩ Hoài kéo đi.

“Bạn cùng phòng không tốt như em nói.” Lục Dĩ Hoài nói.

Hần chỉ nhìn lướt qua, đã nắm được cơ bản.

Ngu Trà nói: “Không tốt chỗ nào, đều rất bình thường.”

Lục Dĩ Hoài nói: “Anh không bình thường?”

Ngu Trà cười cười, khoe môi dịu dàng, không trả lời vấn đề này, mà hỏi: “Sao tối nay anh lại muốn ăn với em.”

Lạnh lùng trên mặt Lục Dĩ Hoài phai nhạt đi, “Nhà ăn trong trường không tốt.”

Ngu Trà: “...”

Sau mười tám tuổi, Ngu Trà như một đóa hoa đến mùa, đột nhiên bung nở, càng ngày càng đẹp, dung nhan khuynh thành.

Lục Dĩ Hoài luôn nhìn không thấy đủ.

Cuối cùng lại sợ cô rời xa mình, nên mạnh mẽ đem cô giam cầm trong thế giới của bản thân, xung quanh đều có bóng dáng của hần, để cô không bỏ hần đi.

Ngu Trà xoay người vẫy tay với đám bạn cùng phòng đang kinh ngạc của mình.

Đến khi chiếc xe kia rời đi, Tô Hạ mới lấy lại tinh thần, không thể tin được: “Cứ như vậy thông đồng với nhau?”

Lúc này các cô không nghe thấy nội dung cuộc trò chuyện.

Ánh mắt Lương Vũ lấp lánh, nhỏ nhẹ mà nói: “Giống trống khua chiêng như vậy thật không tốt, vẫn còn là sinh viên...”

Lâm Phiến không hiểu, “Giống trống khua chiêng?”

Lương Vũ do dự mở miệng: “Người lúc này đi xe xa xỉ, mặc dù nhìn rất trẻ, nhưng chắc là người trong xã hội, Ngu Trà vừa mới vào đại học.”

“.....” Lâm Phiến nghĩ nghĩ, vẫn mở miệng: “Người lúc này cũng là sinh viên giống chúng ta.”

Thấy biểu tình khiếp sợ của hai người, cô ấy cảm thấy rất thỏa mãn, bổ sung nói: “Thật ra bọn họ đã biết nhau từ cấp ba. Đúng rồi, cậu lên Weibo tìm “Trà Trà” có thể nhìn thấy quan hệ hàng ngày của bọn họ.”

Tuy Trà Trà không nói rõ, nhưng cô ấy cảm thấy truyện tranh đó là cuộc sống hàng ngày, ngọt ngào êm ái, mang theo hơi thở ái muội.

“Đúng rồi, chương trình thực tế 《 Trao đổi nhân sinh 》đó, hai người bọn họ đã từng lộ mặt, rất nhiều người là fan cp của họ.”

Lâm Phiến hỏi: “Các cậu biết fan cp là gì không?”

Ngoại truyện 2

#xanh

Bạn đang đọc truyện *Mối Tình Đầu Của Giáo Bá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 61: Ngoại truyện 3: Đại học (2)

Ngoại truyện 3: Đại học (2)

Vài ngày sau, các ngành khác cũng đã báo danh xong hết.

Trường học năm nay rất náo nhiệt, mỗi ngày trên diễn đàn đều có người bị chụp lén, tìm hiểu người đó là ai, đều có vô số bạn học cung cấp thông tin bên dưới, đó là Lục Dĩ Hoài chuyên ngành tài chính.

Chuyên ngành của Ngu Trà không được chú ý lắm, rất ít người, thời khóa biểu đã có, thời gian tương đối thoải mái, nên sau này cô càng có nhiều thời gian để làm việc khác.

Nghi hè cô đã vẽ một bộ truyện tranh viễn tưởng mới, được một nhà xuất bản coi trọng, chắc là khoảng vài tháng nữa sẽ đưa ra thị trường.

Ngu Trà tham gia huấn luyện quân sự được hai ngày rồi đến nghỉ lễ, bị Lục Dĩ Hoài đem về, cô yêu cầu làm nũng như thế nào cũng không được, hấn vẫn không cho cô tham gia.

Đến khi về trường thì huấn luyện quân sự cũng đã xong.

Tập luyện ngoài trời lâu như vậy, bạn cũng phòng đều đã bị đen đi, Tô Hạ đen đi một tông, nhìn thấy Ngu Trà trở về ký túc xá, trắng đến phát sáng, bức bối hơn ai hết.

Đi học được hai ngày, Ngu Trà và Lục Dĩ Hoài chỉ cần nhan sắc đã xuất hiện mỗi ngày trên các mạng xã hội của trường.

Ở trường nhân rồi không có chuyện làm đã bầu chọn hoa hậu giăng đường, Ngu Trà trực tiếp lên thẳng hạng nhất, chưa đến ba ngày, khu dạy học của ngành các cô đã bị vô số người đến vây xem.

Sáng thứ năm có hai tiết.

Lâm Phiến và Ngu Trà vừa ra khỏi lớp đã thấy có một nam sinh đứng trước cửa, trên tay ôm một bó hoa hồng tươi đẹp.

Nhìn đến thấy Ngu Trà, mắt nam sinh tỏa sáng, tiến lên một bước: “Bạn học Ngu Trà xin dừng bước!”

Mí mắt Lâm Phiến giật giật.

Trước kia cô ấy đã từng thấy cảnh này rất nhiều lần, thường xuyên có video lộ tình cảm, phần lớn đều phát sinh ở đại học.

Ngu Trà chỉ muốn rời đi, nói nhanh: “Tôi có việc bận.”

Cô vừa mới bước đi qua hướng khác, đằng sau bất ngờ bị một cánh tay giữ lại, “Ngu Trà, có người tìm cậu, dù sao cậu cũng phải để người ra nói hết chứ, lỡ như có việc gì gấp thì sao?”

Lương Vũ đi ra từ phía sau Ngu Trà, nhẹ nhàng mở miệng.

Ngu Trà thu lại tay mình, sắc mặt nhàn nhạt nhìn bạn cùng phòng này của mình.

Lương Vũ đối diện với ánh mắt của cô, chỉ cười cười.

Lâm Phiến bị Lương Vũ xuất hiện đẩy qua một bên, nhũm mày hỏi: “Người cũng không phải tìm cậu, cậu quan nhiều như vậy làm gì?”

Lương Vũ nói: “Người ta đã đợi lâu như vậy.”

Có người đứng lại đây vậy xem, càng ngày càng nhiều, cả trai lẫn gái đều nhìn chăm chăm, có người còn lấy điện thoại quay lại.

Ngu Trà yên lặng nhìn Lương Vũ, bỗng nhiên cười một chút, nói: “Tôi không có nghĩa vụ nghe mọi người nói chuyện.”

Lương Vũ không nghĩ rằng cô sẽ phản ứng như vậy.

Vì tới bây giờ tính cách của Ngu Trà vẫn rất ôn nhu, chưa bao giờ nặng lời, mềm mại dịu dàng, cũng rất ít khi tức giận, nên cô ta mới dám đứng ra mở miệng.

Lâm Phiến nhin cười, cảm thấy hôm nay Lương Vũ thật khôi hài, “Nếu cậu muốn nghe thì tự đi hỏi người ta đi, tại sao phải ngăn Ngu Trà, chẳng lẽ cậu không biết Ngu Trà có bạn trai sao?”

Tuy mới khai giảng không lâu, nhưng Lục Dĩ Hoài đã lộ diện vài lần, thường xuyên ra ngoài ăn với Ngu Trà.

Sắc mặt Lương Vũ có chút xấu hổ, vành mắt ửng đỏ, nói: “Là tôi xen vào chuyện của người khác, tôi cũng không có ý khác...”

Cô ta đỏ mặt trước mặt đám người.

Lâm Phiến ghen hòng nhìn trần trối: “Tôi có mắng cậu chưa?”

Bộ dạng muốn khóc mà ráng nhịn lại.

Nam sinh ôm hoa cũng có chút xấu hổ, cậu ta vốn đã lấy hết can đảm đến đây, đang định nói gì đó, điện thoại lại vang lên, vừa bắt máy thì bạn cùng phòng kêu cậu ta mau chóng trở về.

Đám người vây xem thấy đương sự rời đi cũng dần tản đi.

Sắc mặt Ngu Trà không thay đổi, ôm sách đi về ký túc xá.

Lâm Phiên nói: “Biểu cảm lúc này của Lương Vũ là gì vậy, mình còn chưa nói hết, phải để mình nói hết chứ.”

Nói ra sau này mọi người mới biết, sao lại không có mắt như vậy, người ta đã có bạn trai rồi còn đến làm gì.

Ngu Trà nói: “Thật ra mọi người đều biết.”

Xã hội này có thể có bí mật gì, chẳng qua bọn họ thích xem kịch vui mà thôi, rất ít người giống với Lâm Phiên.

“Bạn trai cậu hôm nay có ở trường không?” Lâm Phiên hiếu kỳ nói: “Nếu biết việc này, chắc chắn sẽ ghen.”

Dù sao cô ấy nhìn mặt Lục Dĩ Hoài cũng thấy được.

Ngu Trà nói: “Không có.”

Nhưng mà Lục Dĩ Hoài có lẽ đã biết chuyện này, những việc trong trường cũng không được giấu đi, hơn nữa hắn cũng rất chú ý đến chuyện của cô.

Quả nhiên không ngoài dự kiến của Ngu Trà, vài phút sau, có điện thoại gọi đến.

Cô nhận cuộc gọi, Lục Dĩ Hoài liền hỏi: “Lát nữa còn tiết hay không?”

Ngu Trà ừ một tiếng: “Không có, sáng nay chỉ có hai tiết, tối nay còn hai tiết tự chọn.”

Lục Dĩ Hoài nói thêm vài câu.

Ngu Trà không nghe thấy hắn hỏi chuyện lúc này, trong lòng rối rắm một lát, chủ động hỏi: “Anh có biết chuyện ở trường không?”

Lục Dĩ Hoài nói: “Biết.”

Đương nhiên biết, không những vậy còn rất tức giận.

Ngu Trà nghe giọng điệu hắn thay đổi, chuyển đề tài thật nhanh, giống như không muốn nói đến chuyện này, đề nghị tối nay đi hẹn hò.

Hôm sau, khi đến lớp, không ít người phát hiện có điểm khác biệt.

Ngu Trà trước kia vẫn luôn ngồi trong góc, lần này bên cạnh cô có thêm một nam sinh, mặc áo sơ mi đen, tay áo vén lên khuy tay.

Đi ngang qua thì thấy được trên cổ tay hắn có một cái đồng hồ, nửa ngày mới nhận ra, thiếu chút nữa đã té ở bậc thang.

Đồng hồ quý như thế có thể đeo sao?

Ngu Trà vẫn luôn nhìn thấy có rất nhiều người nhìn lên qua bên đây đánh giá, nhỏ giọng nói: “Anh nhìn đi, rất nhiều người đang nhìn bên đây đó.”

Không còn an ổn nữa.

Lục Dĩ Hoài tùy tiện khép sách lại, quay đầu nhìn cô, “Cứ để bọn họ nhìn.”

Để tất cả mọi người đều biết cô là của hắn.

Các cô gái nổi lên tâm hồn thiếu nữ, sôi nổi lên Wechat hỏi thăm: “Ai đang ngồi cạnh Ngu Trà vậy a? Đẹp trai đến vậy.”

Có người biết được, trả lời: “Lục Dĩ Hoài, là nhân vật phong vân của trường cũ tôi, tuổi còn trẻ đã quản lý công ty, chỉ sợ hôm nay sẽ có càng nhiều người đến tỏ lộ với hắn trên diễn đàn.”

Mặc dù các cô rất kích động, nhưng vẫn không dám đến gần hai người.

Lâm Phiên trở lại từ toilet, đưa điện thoại cho Ngu Trà nhìn, “Cậu xem đi, mình nói rồi, chắc chắn sẽ là tin tức lớn.”

Trên màn hình là tường thờ lộ, có người chụp lên Lục Dĩ Hoài một tấm hình, còn cắt bỏ Ngu Trà xuất hiện trong đó, sau đó thờ lộ.

Bên dưới có rất nhiều người bình luận.

“Đừng nói nữa, chuyện hôm qua người đó có biết không?”

“Có chuyện lớn gì xảy ra sao?”

“Ngành tài chính sao lại đến đó học, tôi nhớ bạn gái của cậu ấy ở đó, bởi bạn gái đi học?”

“Khuyến cậu mau xóa bài này đi.”

Rất nhanh đã có người truy vấn người hôm qua là ai, đã xảy ra chuyện gì, sau đó có người đến cung cấp thông tin.

“Chính là người hôm qua đi tặng hoa chỉ mới nói được một câu đó, hôm nay có tin tức mới, sắp ra nước ngoài trao đổi, đoán là một hai năm sau mới về.”

Bên dưới là một đám người đang thất kinh.

Ngu Trà cũng nhìn thấy, quay đầu hỏi: “Có liên quan đến anh không?”

Lục Dĩ Hoài không chút để ý trả lời: “Anh chỉ cho hắn hai lựa chọn, là hắn tự chọn.”

Hai lựa chọn đều rất có lợi, cậu ta chọn xuất ngoại, vì cái này rõ ràng rất có lợi cho cậu ta, gia cảnh của cậu ta căn bản không thể chống đỡ được chi phí này, có cơ hội đương nhiên sẽ bắt lấy.

Nhưng người khác không biết chuyện này, qua một thời gian bàn luận, hầu như mọi người đều đoán, đó là do tức giận nên mới làm vậy.

Lão đại giận dữ vì hồng nhan.

Các nam sinh cảm thấy đây là vừa đe dọa vừa dụ dỗ.

Các nữ sinh chỉ cảm thấy đây là hành vi sạch sẽ lưu loát, chỉ có thể xảy ra trong phim truyền hình, vừa đàm luận vừa lộ ra biểu tình hâm mộ với Ngu Trà.

Ở bên nhau từ cấp ba, còn có thể kéo dài đến tận bây giờ.

Có thể chia tay sao?

Không ít người suy nghĩ, cuối cùng thì trong mắt vài người, Ngu Trà cũng không có gì lợi hại.

Thiên hạ không có bữa tiệc nào không tàn, tình cảm cũng vậy, rất nhiều người cảm thấy yêu nhau lâu dài sẽ dần sinh ra phiền chán, cấp ba tiếp xúc với rất ít nữ sinh, nhưng đại học lại không giống vậy, nên bọn họ đều chống mắt chờ xem.

Lâm Phiến thì khác.

Khi tất cả mọi người đều đang thảo luận hai người trên diễn đàn, cô ấy đã lên đăng một bài, bắt đầu ghi lại tình sử của hai người.

Lâm Phiến biết Ngu Trà từ chương trình 《 trao đổi nhân sinh 》，sau đó khi lên đại học lại làm bạn cùng phòng, cô ấy đã trở thành fan, cũng tìm thấy không ít chuyện trước kai.

Tieba của Nhất trung không che dấu gì hết.

Không bao lâu đã có rất nhiều bình luận bài viết của cô ấy ——

“Tôi còn muốn biết chuyện của bọn họ.”

“Yêu nhau ở cấp ba không thể bền lâu, đại học muôn màu muôn vẻ, tôi không tin có nam sinh nào không bị dụ hoặc.”

“Không nói việc khác, chỉ nói đến giá trị nhan sắc này, quá đẹp, ở bên nhau mãi mãi đi, thật đẹp mắt.”

“Mau nói trước kia đã xảy ra chuyện gì đi.”

Lần đầu tiên Lâm Phiến cảm giác được niềm vui của những tác giả kia, bên dưới có một đám người đu theo, những bình luận lướt xem kia làm cô ấy vui vẻ rất lâu.

Lâm Phiến đã quên mất mình đang ngồi cạnh Ngu Trà, cách một thời gian sẽ gõ vài chữ đăng lên, còn đăng hình ảnh.

Hình ảnh trong chương trình, ảnh chụp lên ở cao trung, ảnh chụp lên gần đây.

Chỗ Lâm Phiến là lửa nóng, bên chỗ cô lại rất an tĩnh.

Ngu Trà sờ túi tiền, bình thường cô sẽ đặt vài viên kẹo vào đây, mỗi khi tự hỏi cốt truyện hoặc khi tan học sẽ ăn.

Hôm nay đã quên mất nên không đem theo.

Lục Dĩ Hoài không chớp mắt nhìn hành động của cô.

Ngu Trà dùng tay, “Nhìn em làm gì?”

Mặc dù gáo viên không ở đây, nhưng cũng là lớp học, thanh âm của cô không lớn, mềm mại như bông.

Lục Dĩ Hoài không nói, chỉ với tay vào túi của mình.

Các nữ sinh cách đó đều đang nhìn lên, muốn thấy “Lão đại” có thể lấy thứ gì ra.

Phía trước đột nhiên có người quay đầu lại, “Ngu Trà, hôm qua sự thực xin lỗi, đây là trà sữa tôi mua, coi như lời xin lỗi.”

Ngu Trà lúc này mới chú ý phía trước mình chính là Lương Vũ.

Cô không biết cô ta đã đến đây lúc nào, hôm nay cô ta tính xấu hơn bình thường rất nhiều, không chỉ trang điểm kỹ càng, còn mặc một cái liền màu trắng.

Ngu Trà ly trà sữa, không nhận lấy.

Lúc này lại có hành vi như vậy, chỉ cần có đầu óc đều biết cô ta đang nghĩ gì, cô cười như không cười nhìn Lương Vũ.

Tìm Lương Vũ đập thật nhanh, cầm trà sữa, một tay vén tóc, dư quang không tự chủ được nhìn sang bên cạnh.

Sáng nay Ngu Trà trong ký túc xá gọi điện thoại, cô ta đã biết Lục Dĩ Hoài sẽ đến trường đi học cùng cô.

Chỉ là trong mắt Lục Dĩ Hoài chưa từng có người khác.

Hắn vô cùng bình tĩnh lấy ra mấy viên kẹo, đặt trong lòng bàn tay, đưa đến trước mặt Ngu Trà, “Ăn đi.”

Lục Dĩ Hoài dùng mấy viên kẹo dòi đi lực chú ý của Ngu Trà.

Lương Vũ cầm trà sữa bị làm lơ từ đầu tới cuối.

Tiết học đã sắp bắt đầu, tin tức lão đại mang kẹo như vật tùy thân để nuôi bạn gái đã truyền ra khắp trường.

Ngoại truyện 3

#xanh

Bạn đang đọc truyện *Mối Tình Đầu Của Giáo Bá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.